

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Μετενεχθεῖσα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλοελλη-
νικὴν φράσιν, εἰς ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ διαιρεθεῖσα· ἡ πλατισθεῖσα
μὲ πολλὰς χρῆσεις, ἡ ἀναγκαῖας ὑποσημειώσεις, ἡ ἀκριβεῖς πί-
νακας, παρὰ Γεωργίου Βενδότη ἐκ Ζακύνθου, ἡ παρ' αὐτὸ διορθωθείσα.

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ

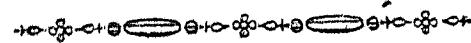
Τύποις ἐκδοθεῖσα δι' ἐπισκοπίας, καὶ ἀκριβοῦς ἐπιμελείας Πολυζῶν
Λαμπανιτζιώτη τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.

Καὶ παρ' αὐτὰ προσφωνηθεῖσα

Τῷ Υψηλοτάτῳ, Εὐσεβεστάτῳ, καὶ Γαληνοτάτῳ Αὐθέντῳ,
καὶ Ἡγεμόνι πάσης Μολδοβλαχίας

ΚΥΡΪΩ, ΚΥΡΪΩ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΒΟΕΒΟΔΑ, ΤΩ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΩ,

ΤΟΜΟΣ Β.

Περιέχων τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ τὴν ἀκο-
λούθησιν ἀπὸ τῆς τετρακοσῆς χρόνος τῆς τῆ Χριστῆ Γεννήσεως,
ἕως τῆς χιλίας ἑκατὸν.

αψπγ. ἘΝ ΒΙΕΝΝῃ, ΤΗΣ ΑΟΥΣΤΡΙΑΣ. 1783.
Παρὰ ἸΩΣΗΠΩ ΒΑΟΤΜΕΓΣΤΕΡΩ,
Νομοδιδασκάλῳ, καὶ Τυπογράφῳ.

Τ Ω,

Υ Ψ Η Λ Ο Τ Α Τ Ω,

ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΩ,, ΚΑΙ Ε΄ΤΣΕΒΕΣΤΑΤΩ, Α΄ΤΘΕΝΤΗ,
ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΙ ΠΑ΄ΣΗΣ ΜΟΛΔΟΒΛΑΧΙΑΣ

ΚΥΡΙΩ, ΜΟΙ, ΚΥΡΙΩ,

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ω

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΟΕΒΟ΄ΔΑ
Τ Ω,

ΜΑΤΡΟΚΟΡΔΑΤΩ,

Η γάλλετο μὲν πάλαι ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕ΄ΣΤΑΤΕ
ΗΓΕΜΩΝ ὁ τῆς παρῆτης Ε΄ΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ΄Σ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ἐκδοθεὶς πρῶτος Τόμος. Τῷ Υ΄ψηλοτάτῳ γὰρ Η΄-
γεμόνι τῆς Ο΄υγκροβλαχίας Κυρίῳ Νικολάῳ Καρτζᾶ ἀνετίθετο.
ἀνδρὶ καλῷ καγαθῷ διά τε τὴν Χριστιανικὴν αὐτῆ διάθεσιν, καὶ διὰ
τὴν ἐπὶ παιδείᾳ αὐτῆ ἐπίδοσιν.

(α) 2

Η΄πε-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

17791

Ἡ περὶ δὲ νῦν ὁ παρὼν Δεύτερος Τόμος τῆς αὐτῆς ἰσορίας ΤΗΨ ΥΜΕΤΕΡΑ ΘΕΟΦΡΟΥΗΤΩ ΥΨΗΛΟΤΗΤΙ ἀνατιθέμενος, καὶ ΣΟΥΨ ἐνδύξῃ ὑπερασπισῆ καὶ προσάτε οἰόμενος τεύξασθαι· διὰ τε τὸ ὑμέτερον γένος ἐκλαμπερον, καὶ διὰ τὴν τῶν ΣΩΨΝ πλεονεκτημάτων περισσίαν· οἶδε γὰρ ΥΨΗΛΟΤΑΤΕ ΗΓΕΜΩΨΝ τὸ τῆ ὑμέτερον γένος πρόθυμον καὶ τὴν κηδεμονίαν τὴν ἐσαεὶ τοῖς ὁμογενέσιν ἡμῶν ἐπιδεικνυμένην. ἤμμεν ἤξαστο ὁ ἐν Μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἀλέξανδρος ὁ πάνυ ὁ ἐξ' Ἀπορῆτων ἔ πολλὰ καὶ παντοίας ιδέας συγγράμματα· μετὰ τῆτον δὲ ὁ τέτα υἱὸς ὁ ὑμέτερος πάππος ὁ αἰδῆμος Νικόλαος ὁ τῆς Οὐγκροβλαχίας κατάρξας, ἔ ἐπὶ φιλοσοφία μέγα τένομα. Εἶτα ὁ αἰμίμητος Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐπ' ἀμφοῖν τῶν ἡγεμονιῶν Οὐγκροβλαχίας Φημὶ καὶ Μολδοβλαχίας ἡγεμονεύσας, ὁ τρέπαια κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἀντισησας, καὶ ἀμφοτέροισ τοῖς γένεσι τῶν Βλαχόμπογδάνων τὰ τῆς παιδείας σπέρματα ἐναφεῖς, καὶ πρῶτος ἐν αὐτοῖς Μασεῖα καθιδρύσας.

Οἶδε τὴν ΤΗΨ ΥΜΕΤΕΡΑΣ ΥΨΗΛΟΤΗΤΟΣ τὴν ἐκ πρώτης ἐπιβάσεως (ἐπὶ τῆ τῆς Μολδαβίας θρόνου) δεδειγμένην ἡμερότητα, τό, τε τῆ ἡθῆς φιλάνθρωπον, καὶ τὸ εὐεργετικὸν, καὶ τοῖς πᾶσιν εὐπρόσιτον, καὶ ὅτι ὁ ὑμέτερος σπείδων ἐσι τῆ τὰ πατῆρα, καὶ παπῆρα εἰς ἐν συναγαγεῖν προτερήματα, καὶ τοῖς ὑμέτεροισ συναριθμεῖν.

Δεόντως ἐν ὑπερήδῃ ὄντος ἐκγόνος τοῖστων καὶ τηλικέτων ἀνδρῶν τετυχηκῶς, καὶ ὑπερηδῆσεται γε οἶμαι προσάτε καὶ κηδεμόνος σῆ ἀξιοσόμενος. ΟΨθεν εὐελπισ ΤΩΨ ΥΜΕΤΕΡΩ, ΘΕΟΣΤΗΡΙΚΤΩ, ΘΡΟΝΩ, προσέερχεται τὰ τῇ ΟΨΘΟΔΟΞΩ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ, συμβάντα διηγησόμενος, ἐκπονήματα τῆ Μακαρίῃ ἐκείνῃ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΨΘΗΝΩΨΝ.

Εὐμενῶς ἐν ΘΕΟΣΕΒΕΣΤΑΤΕ καὶ ΘΕΟΦΡΟΥΗΤΕ ΗΓΕΜΩΨΝ τῆτον προσδέξαιο, καὶ ἰλαρῶ τῶ ὄμματι ἐπ' αὐτὸν ἐπιβλέψαις. καὶ ὡς ἐκ ἀσυντελῆ ὄντα τοῖς ὁμογενέσιν ἡμῶν περιθαλψον.

Χρυσέοις κίσι τῶν ἐπερείδων. ὅπως καὶ διὰ τῆς ὑπερασπίσεως
ΤΗΣ ὙΜΕΤΕΡΑΣ ὙΨΗΛΟΤΗΤΟΣ, καὶ τῆς πλεσιδάξε δε-
ξιᾶς ἐκδοθήσοιτο καὶ ὁ τρίτος ταύτης τόμος.

Οἱ δὲ τῶν ἀγαθῶν δοτῆς ἐπιβραβεύσοι ΤΗ ὙΜΕΤΕΡΑ,
ὙΨΗΛΟΤΗΤΙ τὴν ἀνω βασιλείαν, ΤΟ ὙΨΟΣ ΑὐΤΗΣ ἄσει-
σον διατηρῶν σὺν παντὶ τῷ Πανεκλεῖ περὶ ΣΕ πληρώματι, ὡσεὶ δεῖγμα
τῷ τε ἐκλάμπρῳ ΣΟΙ Τίτῳ καὶ τῇ τῷ Θεῶν διαδοχῇ γενόμενος ἀπο-
βίση.

ΤΗΣ ὙΜΕΤΕΡΑΣ ΘΕΟΣΕΒΕΣΤΑΤΗΣ
ὙΨΗΛΟΤΗΤΟΣ

Εν Βιέννῃ κ.ψ.κγ.
Σεπτεμβρίου 30.

Ευτελής ἔκ τῆς Πακλινῆς δόξης
Πολυζῆς Λαμπαντζιώτης
ἔξ Γωαννίνων.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΣ

Ἀναγνώσας ἢ συνδρομητὰς τῆς παρούσης

ΒΙΒΛΟΥ.

Ἰδὲ εὐμενέσκατοι Ἀναγνώσας καὶ συνδρομηταὶ ὅπερ σᾶς προσφέ-
ρω, ἢ τὸν παρόντα Δεύτερον Τόμον ΤΗΣ ἘΚΚΛΗΣΙΑ-
ΣΤΙΚΗΣ ἹΣΤΟΡΙΑΣ ζολισμένον, ἢ κατηγλαῖσμένον ὡσπερ ἢ
τὸν Πρῶτον, μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν ἀκρίβειαν, ὅπερ ἐδύνετο νὰ
γένῃ μία τοιαύτη ἐκδοσις. ὅσις περιέχει τὴν συνέχειαν τῆς αὐτῆς
ἱστορίας ἀπὸ τὸν πέμπτον αἰῶνα, ἕως τὸν ἐνδέκατον, ἤτοι ἀπὸ τῆς
Αὐτοκρατορίας Ἀρκαδίου, ἢ Οὐωρίε, ἕως τῆς Αὐτοκρατορίας Ἀλεξίου
τῷ Κομνηνῷ. Καὶ μὴ θαυμάσητε ἂν μόνον ἕξ βιβλία περιέχει ὁ πα-
ρὼν τόμος, ἢ ἔχι ἑπτὰ κατὰ ἐδόξη ἢ εἰδησις εἰς τὸν πρόλογον τῷ
πρῶτῳ τόμῳ. Τέτο γὰρ ἐγένετο ἵνα μὴ ὁ δεύτερος τόμος γένῃ πλέον
ὀγκώδης ἀπὸ τῶν ἄλλων.

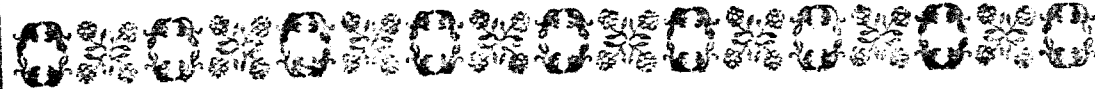
Τοιαυτοτρόπως θέλει ἀκολουθήσει νὰ γένῃ ἢ ὁ τρίτος τόμος,
ὅπερ Θεοῦ βοηθοῦντος θέλει λάβῃ ἢ αὐτὸς τὸ καλὸν τέ-
λος, ὅσις θέλει ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸν δωδέκατον αἰῶνα, ἕως τὰ τέλη τῶν
δεκάτε ἐβδόμῃ, ἤτοι ἕως τῶν 1700. ἢ μετὰ τὴν τελείωσιν αὐτοῦ,
Θεῷ ἐνδυναμοῦντος με, ἢ τῶν Φιλογενῶν συμβουλοῦντων με θέλω
ἐκδώσει, ἢ ἕνα τέταρτον Τόμον ὀλίγον μικρότερον ἀπὸ τοῦς ἄλλων, ὅ-
που νὰ περιέχῃ τὴν συνέχειαν, ἢ ἕξακολουθήσῃ τῆς αὐτῆς ἹΣΤΟ-
ΡΙΑΣ, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦς 1700. ἕως τῶν παρόντων χρόνων, δηλαδὴ
1783. ὡσὰν ὅμως ὁ τρίτος τόμος εἶναι ὅπου πάυει ἢ ἱστορία τοῦ συγ-
γραφέως ἐπὶ τὸ χιλιοσὸν ἑπτακοσιοσὸν ἔτος, ἐπειδὴ ἢ ἕως τότε ἐ-
πρόφθασε νὰ γραφῇ, ἢ τελειότης αὐτῆς ἕως τῶν παρόντων ἔτος ἢ
θέλε γένῃ μέγα προτέρημα ὠφελείας, ὡς δύνανται ἔχειν νεαρὰς ἐνθυ-
μήσεως τῆς ἱστορίας τῶν παρελθόντων πραγμάτων.

Αὐ-

Αὐτὸς ὁ αἰὼν τοῦ τετάρτου τόμου θέλει συνθεθεῖ πλεον διεξοδικωτέρως ἀπὸ ἐλλεικτοῦς συγγραφεῖς, καὶ σοφοῦς, τῶν ὁποίων τὰ συγγράμματα συνετέθησαν ἕως τοῦ παρόντος καιροῦ, διὰ μέσε τοῦ ὑποκειμένου ὅπερ ἐπιμελεῖται ἤδη εἰς τὸν καλωπισμὸν, ἔνταξίαν τε, καὶ διόρθωσιν τῶν τριῶν τόμων, προσδέττων εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, καὶ κατασολίζωντάς τον πρὸς περισσοτέραν εἰδησιν τῶν πραγμάτων διὰ τοὺς φιλομαθεῖς, καὶ περιέργους ἀναγνώστας μὲ διαφορὰς Χρονολογικοὺς πίνακας, διὰ νὰ ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν Χρονολογίαν κατὰ τάξιν παντὸς πράγματος, ὡς πίνακα ἀκριβῆ πάσης **ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**, πίνακα χρονολογικὸν τῶν Ἀυτοκρατόρων Ἀνατολῆς τε, καὶ Δύσεως, Πίνακα τῶν Πάπιδων, τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, καὶ Ἱεροσολύμων, Πίνακα τῶν Οἰκουμενικῶν, καὶ τοπικῶν συνόδων, καὶ ψευδοσυνόδων, τῆς Ἀνατολῆς, καὶ Δύσεως, Πίνακα τῶν αἰρετικῶν, Πίνακα τῶν συγγραφέων, καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, Πίνακα τῶν Χαλίφων τῶν Σαρακηνῶν, Πίνακα τῶν βασιλέων τῆς Ῥωσίας, Πίνακα τῶν Ἡγεμόνων τῆς Μολδοβλαχίας, καὶ Οὐγγροβλαχίας, καὶ ἄλλα τινὰ ἀξιόλογα, καὶ περιέργα· ὅθεν ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταὶ τῆς παρουσίας **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**, ὁμοίως καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου ἤθελαν ἀποκτήσει τοὺς τρεῖς ῥηθέντας τόμους, νὰ μὴν ἤθελαν λείψωσι νὰ ἀποκτήσωσι καὶ αὐτὸν τὸν τέταρτον, καὶ νὰ μὲ ἐνδυναμώσωσι, καὶ μὲ τὴν καλὴν τῆς παρακίνησιν, διὰ νὰ τὸν ἐκδόσω ὅσον τὸ συντομώτερον, διὰ νὰ ἔχωσιν ἐντελῆ τὴν παρούσαν **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ**, ὅπου τὸ γένος μας ἕως τοῦ νῦν ὑπερεῖτο, καὶ ἡ τιμὴ αὐτοῦ τοῦ τετάρτου θέλει εἶναι παρόμοια μὲ τῶν ἄλλων τριῶν.

Δεχθεῖτε λοιπὸν εὐμενεῖς ἀναγνώσται καὶ συνδρομηταὶ τὸν πόσον ὅπου τρέφω διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ γένους, ὁμοῦ καὶ τὸν παρόντα δεῦτερον τόμον, μὲ ἐκείνην τὴν προθυμίαν καὶ εὐμένειαν ὅπου ἐδέχθετε τὸν πρῶτον, ὅπως ἐγκαρδιούμενος ἀπὸ τὴν καλοκαγαθίαν σας δὲν θέλει λείψω νὰ ἀκολοθήσω ὅπου μετὰ πάσης προθυμίας νὰ δαλεύσω τὸ γένος μῆ, καὶ μὲ ὅτι ἄλλο μὲ φωτίσει ὁ Κύριος. Εὐχόμενος.

Πολυζῆς Ἀμπανιτζιώτης
ὁ ἐξ Ἰωαννίνων.

Π Ρ Ο Σ Θ Η Κ Η

ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

τῶν Συνδρομητῶν τῆς παρουσίας Ἐκκλησιαστικῆς
Ἱστορίας κατὰ ἄλφάβητον.

Γ Γ Ι Ο Υ Γ Γ Ε Σ Ι Ἀ Δ Ε Λ Φ Ο Τ Η Σ.

Ο' Τιμωτ. **Α**ναστάσιος Εὐσταθίου Σέρβου Βιθουναίτης
Γεώργιος· Χ. Ἀθανάσιος Μεγατεροναβίτης.
Γεώργιος, καὶ Δημήτριος Σητζίμα ἀδελφοὶ Μοσχοπολίται.
Γεώργιος Γεβήτζα Μεγατεροναβίτης.
Γεώργιος Λέκοβιτς Μεγατεροναβίτης.
Δημήτριος Γέννη Καζανίτης.
Θεόδωρος Σκοπιανὸς Καζανίτης.
Γεώργιος Δημητρίος Κασοριανός.
Γεώργιος Παύλου Σελτζιάτης.
Μιχαὴλ Κόσβιτς Μοσχοπολίτης.
Μιχαὴλ Μάνδρα Μοσχοπολίτης.
Ναὴμ Μόσχα Μοσχοπολίτης.
Ναὴμ Ἀκογλάνι Κασοριανός.
Παναγιώτης Κετικετάνη Κασοριανός.
Στέφανος Κελενδρίτση Μοσχοπολίτης.
Πέτρος Σκέταρι προεσὸς τῆς Ἀδελφότητος

Ζ Ε Μ Ο Ν Α.

Ο' Τιμ. **Δ**ημήτριος Ἀναστασίου Ματθαίου.
Τομ. II. (β)

Γ Ω Ἀ Ν Ν Ι Ν Α.

Ο' Παναγιώτ. **Μ**ητροπολίτης Ἰωαννίνων Μακάριος.
Ο' Γερσοφολ. διδάσκαλος Κορναῖς Μπαλάνης Βασιλοπέλε.
Ο' Γερσοφολ. διδάσκαλος Τρύφων ὁ ἐκ Μετζίβου.
Ο' Ἐκπλαμπρ. Ἀρχαν Πασέλικος Ἀλέξιος Μίσις.
Ο' Τιμ. καὶ Χρησμ. Ἀθανάσιος Καρναϊανός.
Ἀλέξιος Κρομύνης.
Ἀναστάσιος Δρόσος.
Ἀναστάσιος Παπᾶ Νικολάος ἐκ Πλεσόβου.
Ἀνδρέας Διαγαμῆ.
Γεώργιος Ἀποστόλη Κράχτη.
Γεώργιος Παύλου ἐκ Ζαγόρου.
Δημήτριος Σουκάς.
Δημήτριος Χαλαμῆς.
Διαμάντης Μπαλαδίας.
Εὐστάσιος Χ. Βάρδας.
Θωμᾶς Λάμπρος Μπίτζιος.
Γεώργιος Ἀποστόλη Κράχτη.
Γεώργιος Λεοντᾶρη Μίλιση.
Κυριάκος Χαλαμῆς.

Καὶ.

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Κώνσας Γεωργίος.
Νικόλαος Θεοδοσίος Πανόπυλος.
Νικόλαος Μπέρκας.
Μιχαήλ Πατζιμάλης.
Χ. Παναγιώτης Ρογκότης.
Παναγιώτης Σουλβεργας.
Χ. Πολύζος Χ. Κυρίτζι.
Ράδος Βασιλείς εκ Ζαγόρη.
Χρῖστος Στάνος.

ΚΕΣΚΕΜΕΤ.

Ο' Ε'υλαβές. Πνευματικός τῆ Κεσ-
κεμέτ.
Ο' Τιμιώτ. Τόλλιος Κωνσταντίνος.
Γεώργιος Κυριακίης

ΚΟΥΜ ΣΕ'ΝΤ ΜΑΡΤΩΝ.

Ο' Λογιώτ. Δημήτριος Γεωργίτζα Προ-
τοπρεσβύτερος. Χρυσσανδόπυλος,
ἀπό Τζαριτζανη.
Ο' Τιμιώτ. Θεόδωρος Δεκα Κάλλε, &
Κωνσταντῖνος υἱὸς αὐτῶ.
Χαρήσιος Βαίτζ.

ΜΙΣΚΟ'ΑΤΖΑ.

Ο' Τιμιώτ. Αναστάσιος Τριεργλῖντα.
Γεώργιος Ο'λλας.
Δημήτριος Τζιάνα.
Εβρέτης Σιαγκάνα.

ΠΕΣΤΑ.

Ο' Τιμιώτ. Αδάμ Κωνσταντῖνος Τζιατήρη
Μοσχοπολίτης.
Βρέτας παπᾶ Αναστασία ἀπὸ Γυιόγ-
γυσι.
Δημήτριος Μαΐσια.
Δημήτριος Φιλεκχάζ.
Δῆμος εκ Σεντ-Μαρτῶν.
Γεώργιος εκ Σεντ-Μικλος.

Κωνσταντῖνος εκ Δεμισήκι.
Λάζαρος εκ Κοβίνη.
Νίκος Βερύς εκ Τζιογγράδ.

-ΣΕΝΤΕΣ.

Ο' Τιμιώτ. Γεώργιος Κωνσταντῖνος } Δῆμος Κάλλε
αὐτέδελφοι εκ Κοζάνης.
Ο' Τιμιώτ. Γεώργιος Κωνσταντῖνος } Χαρήσιος αὐτέδελ-
Μιχαήλης } φοι εκ Κοζάνης.
Ο' Τιμιώτ. Γεώργιος Θεόδωρος } Γυιόγτζε αὐτέδελ-
Μάρκος } φοι εκ Κοζάνης.
Ο' Τιμιώτ. Δημήτριος Γεώργιος ἀπὸ Τήρη.
Ο' Τιμιώτ. Κωνσταντῖνος Γεώργιος ὁ υἱὸς αὐ-
τῶ Χ. Κλημέλι εκ Κοζάνης.
Ο' Τιμιώτ. Μιχαήλης Κώνσας Τζιαμπαλι.

ΣΜΥΡΝΗ.

Ο' Τιμιώτ. Ἀμβρόσιος Μαυρογορδάτος.
Χριστόφορος Γκίκα ἐξ Γεωργιανῶν.
Ο' Ο'σιώτ. Χρυσσανθὸς διδάσκαλος τῆς σχο-
λῆς τῆς Σμύρνης.

ΤΕΜΕΣΒΑΡΙ.

Ο' Τιμιώτ. Αναστάσιος Παναγιώτης Βι-
δοκκίτης.
Θεόδωρος Παναγιώτης Βιδοκκίτης.
Κοσμῆς Παναγιώτης Βιδοκκίτης.
Νικόλαος Νέτζο.

ΤΖΑΡΙΤΖΑΝΗΝ.

Ο' Πανιερ. Ἀρχιεπ. Ελασσάνος & Δο-
μενίκος Ἀμβρόσιος.
Ο' Πανοσιώτ. Γεράσιμος Πρωτοσύγγελλος
Γεωργιτζε Πρωτοπρεσβύτερος ὁ
Χρυσσανδόπυλος.
Ο' Πανοσιώτ. Καθηγόμενος τῆ Μοναστηρίου
Σπαρμῆ Γεράσιμος.

Ε'ΛΕΓ.

Ε' Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Τῶν Συγγραφέων, ὧν τὴν μαρτυρίαν φέρει εἰς τὴν παρούσαν βίβλον, ὁ Συγγραφεύς.

Α' ββᾶς Ο'σπεργήσιος.
Α' ββᾶς Πρημίνσιος.
Α' ββᾶς Σταδῆνσιος.
Α' γαδίας Πάπας.
Α' δων Ο'υιενήνσιος.
Α' λαμανὸς Νικόλαος.
Α' λλάτιος.
Α' ναστάσιος βιβλιοθηκᾶριος.
Α' ννα Κομνηνή.
Α' ντιόχος ἅγιος.
Α' ταλιᾶτης.
Α' υρήλιος Λεδοβίκος.

Βαλαῖος Γερόνυμος.
Βαλαμῶν.
Βαρώνιος.
Βασίλειος ὁ μέγας.
Βασκεῆζ.
Βαταγλίδης.
Βελαρμῖνος.
Βεγδίνος.
Βεργολδος.
Βήνων Καρδιᾶλης.
Βιβλιοθήκη τῶν Πατέρων.
Βιγίλιος Πάπας.
Βικέντιος Λερινήνσιος.
Βίλλιος Λαεδάτος.
Βίλλελμος Τύριος.
Βίνιος Σευηρίνος.

Βλασαρις.
Βοεκλέρας.
Βόσσιος.
Γεννάδιος.
Γεράρδος.
Γερμανὸς Κπ.
Γεώργιος Ἀμαρτωλός.
Γεώργιος μοναχός.
Γλάβρος.
Γλυκῆς.
Γαλτέριος.
Γεϊλλιέλλμος Βιβλιοθηκᾶριος.
Γραικορωμαϊκὸν Νόμιμον.
Γραντζιός.
Γρατιανός.
Γρηγοράς.
Γρηγόριος Μέγας.
Γρηγόριος Ζ'. Ρώμης.
Γρηγόριος Ταβρωνήνσιος.

Διονύσιος ὁ μικρός.
Δίτμαρος.
δὲ Δόμνις Μάρκος Ἀντώνιος.
Ε' γιναρδος.
Ε' γνάτιος Γεώργιος Βαπτιστής.
Ε' πιφάνιος μοναχός.
Ε' ρμανὸς Κόντρακτος.

Ε' υ' ἄγιος.
Ε' υδύμιος Ζυγαδηνός.
Ζωναράς.
Θεοδώρητος Κύρς.
Θεόδωρος Ἀναγνωστής.
Θεοφάνης.
Θωμάς Ἀκαϊνάτης.
Γ' γκιμαρος.
Γορνάνδος.
Γσιδωρος Ἰσπαλήνσιος.
Γεώργιος Ἀγγλικός.
Γεώργιος Πρεσβύτερος.
Κάνος Μελχιός.
Καρατζᾶς.
Κασσιόδωρος.
Κεδρηνός.
Κηρελᾶριος.
Κοριόλανος.
Κασπινιανός.
Κυπριανός.
Κύριλλος.
Κωδινός.
Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννη-
τος.

Α.
Λάγγιος Παῦλος.
 Λάμβερτος Σχαφναβεργή-
 σιος
 Λανώιος.
 Λεόντιος Σχολαστικός.
 Λέων ὁ Μέγας.
 Λέων Ὁσιακός.
 Λιβέρατος.
 Λιππομάνος Ἀλφεισίου.
 Λομβάρδος.
 Λεϊππράνδος.

Μ.
Μαγδεμβουργικοί Ἐκκτοντ
 Μανασσής.
 Μαριανός Σκώτος.
 Μαρτίνος Πολώνος.

Ν.
 δὲ **Ν**ατάλιβες.
 Νεῖλος.
 Νικήτας Παφλαγόνος.
 Νικήτας Στηθάτος.
 Νικηφόρος Κάλλιος.
 Νικηφόρος Πατρίκιος.
 Νικηφόρος Πατριάρχης
 Νικόλαος Α'. Ρώμης.
 Νόμιμον Γραικορωμαϊκόν.

Ξ.
Ξανθόπουλος.

Ο.
Οκτάβιος δὲ Στράδα.
 Ονάφριος Πανέτιος.
 Ονώριος Ἀυγουστινόνης.
 Ορόσιος.
 Οσίανδρος.
 Ὄττων Φρεστιγγήνσιος.
 Ουϊκτωρ Ουτικήνσιος.

Π.
Πασχάσιος Ράβερτος.
 Παῦλος διάκονος.
 Πελάγιος Β'. Ρώμης.
 Πεταΐσιος.
 Πέτρος Ἀντιοχείας.
 Πισίδιος.
 Πλάτινας.
 Πομπώνιος Λαΐτιος.
 Ποντιφάλε.
 Ποσσεινός.
 Πρακόπιος.

Ρ.
Ρηγίνων Πραμίνσιος.

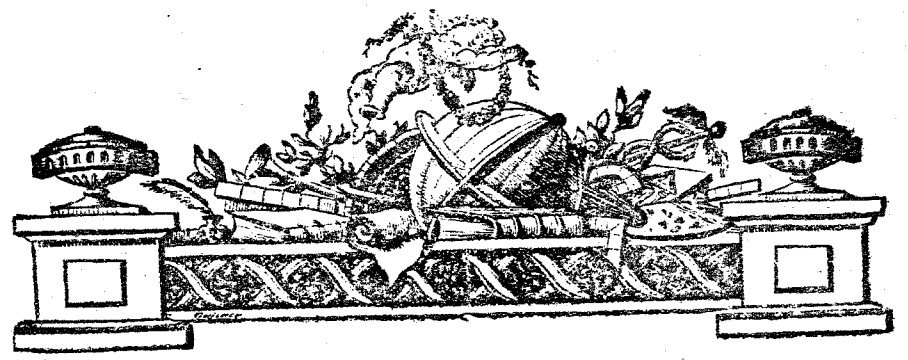
Σ.
Σάνδερρος.
 Σήξτος Σενικός.
 Σιγήβερτος Γεμβλακήνσιος.
 Σιδώνιος.
 Σκαλήγηρος.
 Σκυλίτζης Γεωάννης.

Σ.
 Σαΐδας.
 Σαλπικίος Σευήρος.
 Σάφριδος Πρεσβύτερος.
 Σέριος.
 Στόλβερτος.
 Στυλιανός Νεοκαισαρείας.
 Συμεών Μάγιστρος.
 Συμεών Θεσσαλονίκης.
 Συμεών νέος Θεολόγος.
 Συναξάριον.
 Συνοδικά.
 Σωκράτης Σχολαστικός,
 Σωζόμενος Ἐρμείας.

Τ.
Τίλιος.
 Τριδέμιος.

Φ.
Φώτιος.

Χ.
Χαλκοκονδύλης.
 Χερνίτης.
 Χρονική Κοκλότης.
 Χρονικά Πολωνείας.
 Χρονικά Ρωσίας.
 Χύτριος Σάξων.

Ε' Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Κεφαλαίων τῆ Δευτέρῃ Τόμῃ.

Α' Ι Ω Ν Ε'

ΚΦ. Α'. Περί Ἀρχαδίας, ἢ Ὀνω-
 ρία των Ἀυτοκρατόρων, καὶ
 τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν
 τῇ Ἐκκλησίᾳ. - - - - - σελ. 1

ΚΦ. Β. Περί διαφόρων διχονοιῶν
 τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διδασκά-
 λων - - - - - 6

ΚΦ. Γ. Περί Πελαγίου τῆ Ἀρε-
 τικῆ, ἢ τῶν ἀπ' αὐτῆ κληθέν-
 των Πελαγιανῶν, ἢ Ἡμιπελα-
 γῶν - - - - - 11

ΚΦ. Δ. Περί τῶν ἐπισημοτέρων
 Συνόδων τῶν ἐπὶ τέτων τῶν
 Ἀυτοκρατόρων συνεδρῳασισῶν - 15

ΚΦ. Ε' Περί τῶν διαπρεφάντων
 ἀνδρῶν ἐπὶ τέτων τῶν Ἀυτο-
 κρατόρων, ἐν ἀγιότητι, ἢ δι-
 δασκαλίᾳ. - - - - -

ΚΦ. Σ' Περί Θεοδοσίου τῆ Μικροῦ,
 ἢ Ουαλεντιανῆ τῆ Γ'. τῶν Ἀυ-
 τοκρατόρων, ἢ τῶν γενομένων
 ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - -

ΚΦ. Ζ' Περί τῆ ἐγερθέντος ἐν Ρώ-
 μη σχίσματος μεταξύ Βουφα-
 τίς, ἢ Εὐλαλίας - - - - -

ΚΦ. Η' Περί Νεστορίου, ἢ Εὐτυ-
 χῆς τῶν αἰρετικῶν - - - - -

ΚΦ. Θ' Περί τῶν γενομένων Συ-
 νόδων ἐπὶ τέτων τῶν Ἀυτοκρα-
 τόρων - - - - -

ΚΦ. Ι'. Περι τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις διαπρεφάντων Σοφῶν, ἔργων Ἀνδρῶν, ἔργων Γυναικῶν - - - - - 33

ΚΦ. ΙΑ'. Περι Μαρκιανῶ, Λεοντος τῆ Θρακῆς, ἔργων Ζήνωνος τῶν Αυτοκρατόρων, ἔργων γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Εκκλησίᾳ - - - - - 39

ΚΦ. ΙΒ'. Περι τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἀνακυφάντων αἰρετικῶν - - - - - 41

ΚΦ. ΙΓ'. Περι τῶν γενομένων Συνόδων ἐπὶ τῶν ῥηθέντων Αυτοκρατόρων - - - - - 43

ΚΦ. ΙΔ'. Περι τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν ὁσιότητι, ἔργων παιδείᾳ - - - - - 47

Συνοψις τῆς διδασκαλίας, Ἐυταξίας, ἔργων Ἡδίκης τῆ παρόντος Ε'. αἰῶνος - - - - - 51

Α' Ι Ω Ν Σ.

ΚΦ. Α'. Περι Ἀνακασίῃ τῆ Δικόρη τῆ τῆς Ἀνατολῆς Αυτάρχει, ἔργων Βαυβάρων βασιλέων τῆς Δύσεως, ἔργων γενομένων ἐν τῇ Εκκλησίᾳ ἐπὶ τέτοις τοῖς χρόνοις - - - - - 53

ΚΦ. Β'. Περι τῆ ἐν Ρώμῃ σχίσματος μεταξὺ Λαυρεντίου, καὶ Συμμάχου τῶν ψηφιδέντων Ἐπισκόπων αὐτῆς - - - - - 63

ΚΦ. Γ'. Περι Γεσίμου τῆ Θρακῆς Αυτοκράτορος ἔργων γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Εκκλησίᾳ - - - - - 64

ΚΦ. Δ'. Περι τῆ γεγονότος σχίσματος μεταξὺ τῆς Δυτικῆς Εκκλησίας, ἔργων Ἀνατολικῆς, καὶ τῆς αὐτῶν ἐνώσεως - - - - - 67

ΚΦ. Ε'. Περι τῆς ἐγερθείσης φιλονεικίας ἐκ τῆ Ζητήματος, πότερον εἰς τῆς Ἀγίας Τριάδος πέπονθεν - - - - - 72

ΚΦ. ΣΤ'. Περι τῶν ἀνακυφάντων αἰρετικῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις - - - - - 73

ΚΦ. Ζ'. Περι τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις συγκροτηθεισῶν Συνόδων - - - - - 78

ΚΦ. Η'. Περι τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ, ἔργων ἀγιότητι ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - - - - - 82

ΚΦ. Θ'. Περι Γεσινιανῶ τῆ μεγάλου Αυτοκράτορος ἔργων γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Εκκλησίᾳ - - - - - 84

ΚΦ. Ι'. Περι τῆ ἐν Ρώμῃ διττῆς σχίσματος, τῆ μὲν μεταξὺ Βονιφατίου Β'. ἔργων τῆ Διοσκόρου, τῆ δὲ μεταξὺ Σιλβερίου, ἔργων Βιγιλίου - - - - - 92

ΚΦ. ΙΑ'. Περι τῆς ἐγερθείσης ἔριδος τῆς περὶ τε τῶν φρενοβλαβῶν παράτροπων τῆ Ὠριγένου, ἔργων τῶν τριῶν κεφαλαίων. - - - - - 96

ΚΦ. ΙΒ'. Περι τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις αἰρετικῶν Ἀνδρίμου, Θεοδοσίου, Γαϊανῶ, Γακώβου, καὶ Γωάννου τῆ Φιλοπόπου. - - - - - 100

ΚΦ. ΙΓ'. Περι τῶν ἐπὶ Γεσινιανῶ συγκροτηθεισῶν συνόδων, μά-

λιστα δὲ περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει ἔργων Οἰκαμενικῆς συνόδου - - - - - 102

ΚΦ. ΙΔ'. Περι τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν παιδείᾳ, ἔργων ὁσιότητι - - - - - 109

ΚΦ. ΙΕ'. Περι Γεσίμου τῆ νεωτέρου, ἔργων Τιβερίου τῆ Β'. τῶν Αυτοκρατόρων, ἔργων ἐπ' αὐτῶν γενομένων ἐν τῇ Εκκλησίᾳ. - - - - - 113

ΚΦ. ΙΣ'. Περι τῆ σχίσματος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἰβερίας, καὶ τῆς διαφωνίας τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἔργων Ἰσπανίᾳ Εκκλησιῶν περὶ τῆς ἑορτῆς τῆ Πάσχα - - - - - 120

ΚΦ. ΙΖ'. Περι τῶν συγκροτηθεισῶν συνόδων ἐπὶ Γεσίμου, ἔργων Τιβερίου τῶν Αυτοκρατόρων - - - - - 121

ΚΦ. ΙΗ'. Περι τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν κατὰ τέτας τῆς χρόνου ἐν ὁσιότητι, ἔργων διδασκαλίᾳ - - - - - 123

ΚΦ. ΙΘ'. Περι Μαυρικίου τῆ Αυτοκράτορος, ἔργων ἀπ' αὐτῆ γενομένων ἐν τῇ Εκκλησίᾳ - - - - - 126

ΚΦ. Κ'. Περι τῆς φιλονεικίας Πελαγίου Β'. ἔργων Γρηγορίου Α'. ἔργοι τῆ Μάγνου τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, διὰ τὸν Τίτλον, καθὼς δὲ τῆς Κωνσταντινπόλεως Ἀρχιεπίσκοπος Οἰκαμενικὸς γράφεται - - - - - 132

ΚΦ. ΚΑ'. Περι τῶν ἐπὶ Μαυρικίου συγκροτηθεισῶν Συνόδων - - - - - 136

ΚΦ. ΚΒ'. Περι τῶν διαπρεφάντων κατὰ τέτας τῆς χρόνου ἐν ἀγιότητι, ἔργων διδασκαλίᾳ - - - - - 139

Συνοψις τῆς διδασκαλίας, Ἐυταξίας, ἔργων Ἡδίκης τῆς Εκκλησίας εἰς τὸν παρόντα Σ'. αἰῶνα - - - - - 14

Α' Ι Ω Ν Ζ.

ΚΦ. Α'. Περι Φωκά, ἔργων Ἡρακλεῖος τῶν Αυτοκρατόρων, ἔργων γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Εκκλησίᾳ - - - - - 14

ΚΦ. Β'. Περι τῆ δοθέντος ὑπὸ τῆ Φωκά πρωτεῖς τῇ Ρωμαϊκῇ Εκκλησίᾳ - - - - - 19

ΚΦ. Γ'. Περι τῆ ψευδοπροφήτου Μωάμεθ, ἔργων αὐτῆ αἰρέσεως - - - - - 1

ΚΦ. Δ'. Περι τῆς τῶν Μοναζελιτῶν αἰρέσεως - - - - - 1

ΚΦ. Ε'. Περι τῆ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ γενομένης σχίσματος, διὰ τὴν μίαν ἔργων τρίτην κατάδυσιν, ἐν τῷ βαπτίσματι - - - - - 1

ΚΦ. ΣΤ'. Περι τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις γενομένων Συνόδων - - - - - 1

ΚΦ. Ζ'. Περι τῶν διαπρεφάντων Ἀνδρῶν, ἐπὶ τέτοις τοῖς χρόνοις - - - - - 1

ΚΦ. Η'. Περι τῆ Δ'. Κωνσταντίνου ὑπὸ τῆ Ἡρακλεῖος, ἔργων Ἡρακλεωνῆ, ἔργων Β'. Κωνσταντίνου τῆ ἐκγόνοιο τῆ Ἡρακλεῖος τῶν Αυτοκρατόρων, ἔργων γενομένων ἐν τῇ Εκκλησίᾳ ἐν τοῖς χρόνοις αὐτῶν - - - - -

ΚΦ. Θ'. Περι Πύρρου, ἔργων αὐτῆ πολυδραμῆτος διαλέξεως μετα

- τῆ Μαξίμου, περὶ τῆ διαδόχα αὐτῆ Πάυλα, καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ φιλονεικίας διὰ τὴν ἑσπέρην τῆ Πάσχα - - - 175
- ΚΦ. Γ. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ Κωνσταντῶν τῆ αυτοκράτορος - - - 176
- ΚΦ. ΙΑ. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - 178
- ΚΦ. ΙΒ. Περὶ Κωνσταντῆ τῆ Πωγωνάτα, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - 181
- Φ. ΙΓ. Περὶ τῶν Συνόδων τῶν ἐπὶ Κωνσταντῆ τῆ Πωγωνάτα συγκροτηθεισῶν, καὶ μᾶλλον περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου - - 185
- ΚΦ. ΙΔ. Περὶ Γεσινιανῆ τῆ Β'. ἤτοι τῆ Ρ' ἠοτιμήτε, Λεοντίου, καὶ Τιβερίου τῆ Α' ψιμάρε τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας - 195
- ΚΦ. ΙΕ. Περὶ τῶν ἐν Ρώμῃ γενομένων δύο σχισμάτων - 199
- ΚΦ. Ις. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις τέτων τῶν Αυτοκρατόρων - - - 202
- Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἠθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα 205

ΑΙΩΝ Η.

ΚΦ. Α. Περὶ Γεσινιανῆ, Φιλιππικῆ τῆ Βαρδάνη, Ἀρτεμίας, καὶ τῆ Γ. Θεοδοσίας τῶν Αυτοκρα-

- τόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τοῖς χρόνοις αὐτῶν - - - 207
- ΚΦ. Β. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ τέτων τῶν Αυτοκρατόρων - - - 213
- ΚΦ. Γ. Περὶ Λέοντος Γ. τῆ Γ. σαύρα τῆ εἰκονομάχου, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 214
- ΚΦ. Δ. Περὶ τῆ πόθεν ὁ Λέων εἰς τὴν εἰκονομαχίαν ἦλθε, καὶ τί δι' αὐτῆς πέπονθε - - - 218
- ΚΦ. Ε. Περὶ τῶν ἐπὶ Λέοντος τῆ Γ. σαύρα γενομένων Συνόδων - 221
- ΚΦ. ς. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι κατὰ τέρας τῆς χρόνου - - - 222
- ΚΦ. Ζ. Περὶ Κωνσταντῆς ς. τῆ ῥηθέντος Κοπρωνύμου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆ Λέοντος Δ. τῆ Πορφυρογεννήτου, καὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 224
- ΚΦ. Η. Περὶ τῶν γενομένων δύο σχισμάτων ἐν τῇ Ρώμῃ κατὰ τέρας τῆς χρόνου - - - 232
- ΚΦ. Θ. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - 233
- ΚΦ. Ι. Περὶ τῆς κίρσεως τῶν Παυλικιάνων. - - - 237
- ΚΦ. ΙΑ. Περὶ Κωνσταντῆ Ζ. τῆ Πορφυρογεννήτου Αυτοκράτορος, καὶ Εἰρήνης, τῆς μητρὸς αὐτῆ, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ 238

Κφ.

- ΚΦ. ΙΒ. Περὶ τῆς κινήσεως ἀμφισβητήσεως ὑπὸ Φήλικος τοῦ Οὐργέλιου Ἐπισκόπου, πότερον ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν σάρκα υἱοποίητος ἐστὶ τῆ Θεῆ - - - 244
- ΚΦ. ΙΓ. Περὶ τῆς Ἀγίας, καὶ Οἰκουμένης Ζ. συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας συγκροτηθείσης - - - 245
- ΚΦ. ΙΔ. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων, καὶ ψευδοσυνόδων ὑπὸ τῶν Δυτικῶν, ἐπὶ τέτοις τοῖς χρόνοις - - - 250
- ΚΦ. ΙΕ. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν παιδείᾳ κατὰ τέρας τῆς χρόνου - - - 254
- Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἠθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα Η. αἰῶνα - 256

ΑΙΩΝ Θ.

- ΚΦ. Α. Περὶ Νικηφόρου τῆ Σταυρακίου, Μιχαὴλ τῆ Κερροπαλάτου, καὶ Λέοντος τῆ Ἀρμενίου, τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 257
- ΚΦ. Β. Περὶ Μιχαὴλ τῆ Τραυλῆ, καὶ Θεοφίλου τῆ υἱοῦ αὐτοῦ τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 262
- ΚΦ. Γ. Περὶ Λαδοβίκου Πίσ ἠτοι τῆ Εὐσεβῆς, καὶ τῶν γενομένων - - - 262

Τομ. II.

(γ)

- ἐπὶ τῆς αὐταρχίας αὐτῆ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 265
- ΚΦ. Δ. Περὶ τῶν γενομένων Δυτικῶν Συνόδων ἐπὶ τέτοις τοῦ Λαδοβίκου - - - 268
- ΚΦ. Ε. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἐν ἀρετῇ, καὶ παιδείᾳ - - - 269
- ΚΦ. ς. Περὶ Μιχαὴλ, καὶ Θεοδώρου τῆς αὐτῆ μητρὸς, τῶν αὐταρχισάντων ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - - 272
- ΚΦ. Ζ. Περὶ Λοδάρου τῆ ἐν τῇ Δύσει Αυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 280
- ΚΦ. Η. Περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ γενομένου σχίσματος μεταξὺ Βενεδίκτη τοῦ Γ. καὶ τοῦ Ἀνασασίου, ὁμοίως καὶ περὶ Γοδεσχάλκου, καὶ τῆς κίρσεως αὐτοῦ - - - 284

- ΚΦ. Θ. Περὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ συνόδων ἐπὶ Λοδάρου τοῦ Αυτοκράτορος 285
- ΚΦ. Ι. Περὶ τῶν διαπρεφάντων Δυτικῶν ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ κατὰ τέρας τῆς χρόνου - - - 287
- ΚΦ. ΙΑ. Περὶ Λαδοβίκου Β. τοῦ Αυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - - - 289
- ΚΦ. ΙΒ. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τοῖς τοῖς χρόνοις - 292
- ΚΦ. ΙΓ. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἐν ἀρετῇ ἀνδρῶν κατὰ τοῦτους τοὺς χρόνους - - - 296

Κφ.

ΚΦ. ΙΔ'. Περὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - 299

ΚΦ. ΙΕ'. Περὶ τῶν ἐν Δύσει Ἀυτοκρατόρων Καρόλου τοῦ Βάλβε, καὶ Καρόλου τοῦ Κράσου, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως - 303

ΚΦ. Ις'. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ τῶν ρηθέντων Ἀυτοκρατόρων - 306

ΚΦ. ΙΖ'. Περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Φωτίου, καὶ τῆς μετὰ ταῦτα γενομένης ἡ. Οἰκαμενικῆς συνόδου - 311

ΚΦ. ΙΗ'. Περὶ τοῦ μετὰ τὴν ἡ. σύνοδον ἀρξαμένου σχίσματος μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς, καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας - 318

ΚΦ. ΙΘ'. Περὶ Λέοντος Φιλοσόφου Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - 320

ΚΦ. Κ'. Περὶ Ἀρνόλφου, ἡ Ἀρνόλφου τοῦ ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - 325

ΚΦ. ΚΑ'. Περὶ τοῦ σχίσματος μετὰ τῶν Φορμώσου, καὶ τῶν Σεργίου, καὶ τῆς ἐξαγίστου ὁμότητος Στεφάνου τῆς ε'. τῆς Ῥώμης Ἐπισκόπων - 329

ΚΦ. ΚΒ'. Περὶ τῆς ἐγερθείσης ἀντιλογίας ὑπὲρ τῆς θείας εὐχα-

ριστίας κατὰ τέτους τὰς χρόνους, μετὰ τὸ Βερτρᾶμου, καὶ Γωάννου τῶν Ἐρίγενα Σκώτου, καὶ Πασχασίου τῶν Ραβέρτου, καὶ περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν Δύσει - 332

ΚΦ. ΚΓ'. Περὶ τῶν ἐπ' ἀρετῇ διαπρεφάντων ἀνδρῶν κατὰ τέτους τὰς χρόνους - 335

Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τον παρόντα Θ'. αἰῶνα - 238

ΑΙΩΝΙ.

ΚΦ. Α'. Περὶ Λαυδοβίκου τῶν Δ'. Ἀυτοκράτορος Δύσεως, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - 341

ΚΦ. Β'. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις Λαυδοβίκου τῶν Β'. - 344

ΚΦ. Γ'. Περὶ Κορράδου Α'. τῶν ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - 345

ΚΦ. Δ'. Περὶ Ἀλεξάνδρου ἀδελφοῦ Λέοντος τῶν Φιλοσόφου, Κωνσταντίνου Η'. τῶν Πορφυρογεννήτου, Ῥωμανῶν τῶν Δεκαπηνῶν, καὶ Ῥωμανῶν τῶν νεωτέρου, τῶν Ἀυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ περὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ῥώσων - 347

ΚΦ. Ε'. Περὶ Ἐρρίκου τῶν Γεωργίου, καὶ Ὀττώνας τῶν ἐπικληθέντος μεγάλου, τῶν ἐν τῇ Δύσει βασιλευ-

σιλευσάντων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - 356

ΚΦ. ζ'. Περὶ Νικηφόρου τῶν Φωκά, καὶ Γωάννου τῶν Τζιμισκῆ, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - 363

ΚΦ. Ζ'. Περὶ τῶν γενομένων Ταπικῶν Συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις τῶν ρηθέντων Ἀυτοκρατόρων, καὶ τῶν διαπρεφάντων ἐν ἀρετῇ ἀνδρῶν - 367

ΚΦ. Η'. Περὶ Βασιλείου, καὶ Κωνσταντίνου τῶν Πορφυρογεννήτων ἀδελφῶν, τῶν Ἀυτοκρατόρων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ περὶ τῶν Ῥώσων - 370

ΚΦ. Θ'. Περὶ Ὀττώνας τῶν β'. καὶ Ὀττώνας τῶν γ'. τῶν ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως - 375

ΚΦ. Ι'. Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - 378

Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τον παρόντα Ι'. αἰῶνα. - 380

ΑΙΩΝΙΑ.

ΚΦ. Α'. Περὶ Ἐρρίκου Β'. τῶν ἐν Δύσει Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - 382

ΚΦ. Β'. Περὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ Ῥωμανοῦ τῶν Ἀργυροπέλα, καὶ Μιχαήλ

τῶν Παφλαγόνος, ἐν δὲ τῇ Δύσει Κορράδου Β'. καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - 38

ΚΦ. Γ'. Περὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ Μιχαήλ τῶν Καλαφάτα, Ζωῆς, καὶ Θεοδώδωρας, καὶ Κωνσταντίνου τῶν Μονομάχων, ἐν δὲ τῇ Δύσει Ἐρρίκου Γ'. καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ - 3

ΚΦ. Δ'. Περὶ τῶν Σχίσματος τῶν Λατίνων ἀπὸ τῆς Καθολικῆς καὶ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας - 4

ΚΦ. Ε'. Περὶ τῆς Βηρυττιανῆς ἀντιλογίας τῆς Μεττωσιώσεως - 4

ΚΦ. ζ'. Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις γενομένων συνόδων - 4

ΚΦ. Ζ'. Περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ ἀξιολόγων ἀνδρῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις - 4

ΚΦ. Η'. Περὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων τῆς Ἀνατολῆς Μιχαήλ τοῦ Στρατιωτικῆ, Ἰσαακίου τῶν Κομνηνῶν, Κωνσταντίνου τῶν Δέκα, Ῥωμανῶν τῶν Διογένους, Μιχαήλ τῶν Δέκα, Νικηφόρου τῶν Βοτανειάτου, καὶ Ἀλεξίου τῶν Κομνηνῶν, καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν καταστάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν - 4

ΚΦ. Θ'. Περὶ τῆς τῶν Βογομιλῶν αἰρέσεως - 4

ΚΦ. Ι'. Περὶ τῶν ἐν Δύσει Ἀυτοκράτορος Ἐρρίκου τῶν Δ'. καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ - 4

ΚΦ. ΙΑ'. Περὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν

Δυτικῶν ἐπὶ τὸν ἐν Παλαισί- σινῃ ἱερὸν πόλεμον - - -	432	ΚΦ. ΙΔ'. Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐν ἀρετῇ κατὰ τέττες τὰς χρόνας - - -	440
ΚΦ. ΙΒ'. Περὶ τῶν ἐν Ρ' αἰμῇ γε- γονότων κατὰ τέττες τὰς χρό- νας τριῶν σχισμάτων - - -	435	Σύνοψις τῆς Διδασκαλίας, Ἐυτα- ξίας, καὶ ἡθικῆς, τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα ΙΑ'. αἰῶνα - - -	444
ΚΦ. ΙΓ'. Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις γενομένων συνόδων, καὶ ψευδοσυνόδων - - -	436		

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ.
ΒΙΒΛΙΟΝ Ε.
ΑΙΩΝ Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Περὶ Ἀρκαδίας, καὶ Ὀνωρίας τῶν Ἀυτοκρατόρων, καὶ τῶν
γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. Ι.

Φθάσας ὁ Θεοδοσίος εἰς τὰς Ξ. χρόνας τῆς ἡλικίας τε, ἐξ ὧν
ἐβασιλεύσε δεκαεξ, ἐτελεύτησεν εἰς Μεδιόλανα, (τῷ ὁ-
ποῖς τὸ σῶμα μετεκόμισεν εἰς Κωνσταντινέπολιν ὁ Ἀρκα-
διος, καὶ τὸ ἔθαψεν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων)
ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τῆς 13. τῷ Γενναρίῳ, ἀνὴρ δίκαιος, ἀγαθός, καὶ εἰς
τὰ

Θάνατος
Θεοδοσίου

ΑΙΩΝ
Ε.
Αρκάδιος
Αυτοκρά-
τωρ Α' αὐτο-
κράτορος
Ονώριος
Αυτοκρά-
τωρ Δύσεως
ἀπὸ Χ. Γ.
395.

Χαρακτήρ
Αρκάδιου.

Κατάρασις
τῆς Ἐκ-
κλησίας ἐπὶ
Αρκάδιου.

2 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΘ. Α.

τὰ πολεμικὰ ἄριστος, κατα τὸν Προκόπιον (α) ἀφείς διαδόχους τῆς Βασιλείας, τὸν μὲν Αρκάδιον μεγαλύτερον υἱὸν εἰς τὴν Ἀνατολήν, τὸν δὲ Ονώριον εἰς τὴν Δύσιν, ἐπειδὴ ἔτω διαιμοιράδῃ ἡ Βασιλεία τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον· νεφετῆσας αὐτοῖς νὰ ἔχωσι τελείαν εὐσεβείαν, οἵτινες καθὼς ἐγένον διαδόχοι τῆς βασιλείας, ἔτω καὶ κληρονόμοι τῆς πατρικῆς εὐσεβείας, ἔχοντες κηδεμόνα κατὰ τὴν διαθήκην τῆ πατρὸς, ὁ μὲν Αρκάδιος τὸν Ῥεφῖνον κατὰ τὸν Σωκράτην (β) ὁ δὲ Ονώριος Στελίχωνα, τὸν ὁποῖον οἱ ἐν Ῥαβέννῃ κρατιῶται σὺν τῷ Εὐχερίῳ ἐθανάτωσαν, τῷ ἰγ' ἔτει τῆς βασιλείας αὐτῆ κατὰ τὸν Σωζόμενον (γ).

§. 2. Ἦν δὲ ὁ Αρκάδιος ἡμερος, ἡσυχος, καὶ εὐσεβέστατος· ἀργὸς ὁμῶς, καὶ κατὰ τὴν γνώμην πλέον τῆ μετρίᾳ μαλακός, καὶ ὠρῖζετο ἀπὸ τὴν γυναῖκα τῆ Εὐδοξίαν· καὶ εἰς τὰ ἄλλα δὲν ἦτον τόσον εὐφυῆς εἰς τὸν νῦν κατὰ τὸν Προκόπιον (δ) Ζήσας δὲ χρόνος λα. ἀπέθανε τῆ α'. τῆ μαῖα μηνός. συμβασιλεύσας μὲ τὸν πατέρα τῆ Θεοδοσίον χρόνος ἰγ'. ἀφείς διάδοχον τὸν υἱὸν τῆ Θεοδοσίον παιδίον ὄντα ὀκτώ χρόνῳ, καὶ τρεῖς θυγατέρας Πελχερίαν, Αρκάδιαν, καὶ Μαρίαν. ὅρα τὸν Σωκράτην (ε) καὶ τὸν Σωζόμενον (ζ).

§. 3. Ὅσῃν δὲ σπαθὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἔδειξεν ὁ Αρκάδιος διὰ νὰ ἀυξήσῃ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὀρθόδοξον θρησκείαν, καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἑτεροδοξίας, δύναται πᾶς τις νὰ ἴδῃ ἀπὸ τῆς νόμῃς ὅπῃ ἐξέδωκε κατὰ τῶν Ἐθνικῶν, Αἰρετικῶν, καὶ Ἰουδαίων, εἰς τῆς ὁποῖας προσέζησι τινὰς καὶ ἐκ τῆ 15. βιβλίου τῆ Θεοδωσίου: Κώδικος τίτ: 1. καὶ ἀναπτύσει αὐτὸς Ἰάκωβος Γοτθοφρέδος ἐν τῷ περὶ καταστάσεως τῶν Παγανικῶν ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν Χριστιανῶν Αυτοκρατόρων· καὶ τῆ Γαϊνᾶ τῆ Ἀρχιερατῆγος αὐτῆ, ὅσῃς Σκύθης ὄν, καὶ Ἀρειανός, ἐπαρακάλεσε τὸν Βασιλέα νὰ δώσῃ αὐτῷ ἕνα Ναὸν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ φανερώς τὸ σέβας τῆς αὐτῆ ἀίρέσεως, τῆ ὁποῖα τὸ ζήτημα δὲν ἐτελείωσεν ὁ βασιλεὺς, ἀν καὶ ὑπεσχέθη αὐτῷ, νεφετῆσας ἀπὸ Ἰωάννην τὸν Χρυσόσομον, μ' ὅλον ὅπῃ σφοδρῶς ἐναντιεῖτο ὁ Γαϊνᾶς, καὶ ἐζήτηι τὸν Ναὸν, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆ Βασιλέως. ὅρα τὸν Θεοδώριον (η). Ὡς φανερόν εἶναι, πῶς ἡ Ἐκκλησία ἐχαίρετο γαλήνην καὶ ἡσυχίαν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας τῆ Αρκάδιου, ἐν ἐξαιρέσεως μόνον τῆς ἐν τῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησίας ἐνεργήσαντος δορυφόρος, διὰ τὸν χρυσὸν τὴν γλυτταν Ἰωάννην, τὸν ὁποῖον ὁ Αρκάδιος, βιαζόμενος ἀπὸ τὴν σύζυγον τῆ Εὐδοξίαν, ἀπαξ καὶ δις ἐξώρισε, χύσας ἐκ ὀλίγον αἷμα τῆ λαῶ, ὡς κατωτέρω ἐξηγήσεται πλατύτερον. αὐτὴ δὲ ἡ Εὐδοξία κατέσβεψε τὸν βίον, ὀλίγον τι πρότερον τῆς τῆ Αρκάδιου τελευτήσας, εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας, μὴ δυναμένη νὰ δώσῃ εἰς φῶς τὸ βρέφος.

§. 4.

(α) Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἰ. ἰστοριῶν. (β) Ἐκκλησ. Ἰστορ. βιβλ. 5. κεφ. α'. (γ) Ἐκκλησ. Ἰστορ. βιβλ. 5. κεφ. 8. (δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (ε) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, κεφ. κγ'. (ζ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. α'. (η) Ἐκκλησ. Ἰστορ. βιβλ. 5. κεφ. λβ'.

ΚΘ. Α. ΙΣΤΟΡΙΑ. 3

§. 4. Ὁ δὲ Ονώριος πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς, καὶ ἐμφύτοις πλατήμασι, περισσοτέραν φροντίδα εἶχε διὰ τὴν θρησκείαν, παρέξ διὰ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις· διότι ἐνόμιζε, πῶς ἡ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὴ ἀρκεῖ εἰς διαφύλαξιν τῆς βασιλείας· ὅθεν καὶ μετὰ πολλὰ θεσπίσματα ἐκύρωσε τὰ παρὰ τῶν πρὸ αὐτῆ αυτοκρατόρων, δοθέντα προνόμια τοῖς Καθολικοῖς. ἐξέδετο δὲ καὶ διατάγματα κατὰ τῶν Ἐθνικῶν, Ἰουδαίων, καὶ Αἰρετικῶν, μάλιστα τῶν Μανιχαίων, καὶ Πρισκιλλιανιστῶν· προσέτι βεβαιῶται ἡ θεοφιλὴς αὐτῆ εὐσεβεία, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτῆ γραφειῆσας ἐπιστολῆς, πρὸς τὸν ἀδελφὸν Αρκάδιον, ὅπῃ ἐξώρισε τὸν Χρυσόσομον, νεφετῶν νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὸ νὰ κατατρέχη ἄνδρα ὅσιον, καὶ ἐνάρετον, καὶ ἀπὸ τὴν τελευταίαν καταστροφὴν τῶν εἰδωλείων, ὅπῃ διὰ προσαγῆς τα ἐγένετο ἀπὸ Γαυδέντιον, καὶ Ἰόβιον τῆς ἡγεμονίας.

§. 5. Αὐτῆ βασιλεύοντος, ἐ τὴν τυχεῖσαν συμφορὰν ἐπροξενῶσαν αἱ διάφοροι καταδρομαὶ τῶν Βαρβάρων, ἐν πρώτοις τῶν Γότθων, οἵτινες ἔχοντες ἡγεμόνα τὸν Ἀλάριχον, καὶ αἰχμαλωτίσαντες τὴν Ῥώμην, ἐν ἔτει υἰδ'. τὴν ἐκέρσευσαν, ὅπῃ ἦσαν καὶ τὰ κειμήλια τῆ Σολομώντος, πολλὰ ἀξιοθέατα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχον λάβει οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, κατὰ τὸν Προκόπιον, ὁμοίως, καὶ εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν πολλὰς καταδρομὰς, ἐπροξενήσαν· λέγει δὲ ὁ Προκόπιος ἔτω (α), „ Γότθικὰ „ ἔθνη πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα πρότερον τε ἦν, καὶ τανῦν ἐσι· τὰ δὲ καὶ δὴ παντῶν μέγιστά τε, καὶ ἀξιολογώτατα, Γότθοι τε, εἰσὶ καὶ Βανδίλοι, καὶ Οὐγγύοι καὶ Γήπαιδες, τῆς γὰρ Ἀρείας δόξης εἰσὶν ἅπαντες, φανή τε αὐτοῖς „ ἐσι μία Γότθικὴ λεγομένη. “ Ἐξ αὐτῶν λοιπὸν, ἄλλοι μὲν ἔθνηκοὶ ἦσαν, ἄλλοι δὲ Ἀρειανοί, τὸσον δὲ ἐκείνοι, ὅσον καὶ αὐτοὶ παντοίοις τρόποις ἐπασχον νὰ ἀφανίσωσι τελείως τῆς καθολικῆς· διὰ τῆτο φόβος μέγας εἶχε πᾶσαν τὴν Δύσιν, ὅταν ἤκουσε τὸν φρυαγμὸν, καὶ ὄρμην τῶν Ἐθνικῶν, ὅπῃ ἐβλέοντο τέλειον ἀφανισμόν νὰ ποιήσωσι κατὰ τῆς τῆ Χριστῆ Ἐκκλησίας. ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ῥώμην καὶ δεσπομονιῶδης πολυθεία ἐκυρώθη, καὶ μάλιστα διὰ τῆς βλασφημίας, καὶ ἀπατηλῆς λόγου Συμμαχίας τῆ Σοφιστῆ (β) ὅσῃς βεβλημένος νὰ ἀνακαινίσῃ τὸν Παγανισμόν, φανερά γραμματα ἐγραψεν, εἰς τὰ ὁποῖα πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐλεγεν, ὅτι ὅταν ἐσώζετο ἡ εἰδωλολατρεία τῶν παλαιῶν Θεῶν, ἤκμαζε καὶ ἐκραταιῶτο ἡ Αυτοκρατορία, ἀφ' ἧ δὲ κατηργήθη ἡ τῶν εἰδώλων λατρεία, ἀδυνατήσεν ἡ βασιλεία, καὶ ἀρχίσαν νὰ πίπτωσιν οἱ πολῖται εἰς τόσας λυπηρὰς περιστάσεις, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ

Α 2

(α) Βανδαλ. α'. κεφ. β'. σελ. 345. ἐκδ. Βενετ. κψκθ'.
(β) Σύμμαχος ὁ Σοφιστῆς ἠκμαζεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆ Θεοδοσίου· ἔτος ἦν ἑπαρχος Ῥώμης, καὶ ἐπειδὴ εὐγενῆς καὶ εὐφραδῆς κατέπεισε πολλὰς εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, ἀλλ' ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος ἀνέστη αὐτῷ· ὕπερον ἐξωρίθη ἀπὸ τὸν Θεοδοσίον, ἀλλὰ φιλιώθεις πάλιν μὲ τὸν Αυτοκράτορα, ἐπέστρεψε, καὶ ἐγένετο Ἰππότης τῷ τῆ α'. σώζονται τῆ αὐτῆ δέκα βιβλία Ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖα ἐδὲν ἀξίον περιέχουσι.

ΑΙΩΝ
Ε.
Χαρακτήρ
Ονώριου.

Καταδρομὴ
τῶν Γότθων.

Ἐγνώρισις
Ῥώμης.

Σύμμαχος
σοφιστῆς.

εἶπω ἐν συντομίᾳ, πάντες ἐφώνηζον, καὶ ἐβλασφήμουν κατὰ τῆς τῆ Θεᾶς
Ἐκκλησίας.

Τὴν ἐργα-
σαν κατὰ
τῆς εἰδωλο-
μανῆς Συμ-
μάχης.

§. 6. Διὰ τὴν ἐπιμαρτυρίαν λοιπὸν, καὶ τὴν διακόψην αὐτῆν τὴν βλασφη-
μίαν ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, συνέγραψεν εἰκοσιδύο βιβλία, τὰ περὶ πόλεως
Θεᾶ λεγόμενα, ἔργον βεβαία πολλῶν ἐτῶν ἄξιον κατορθώσας. ἐν τῷ
αὐτῷ χρόνῳ πρᾶστέτι παρώτρυνε καὶ ἠνάγκασε Παῦλον τὸν Ὀρόσιον Ἰσπα-
νὸν τὴν συγγράφην τὴν ἰσορίαν, ὅπῃ αὐτὸς ὁ Αὐγουστῖνος συντάξεν εἰς
ἑπτὰ βιβλία εἰς τὰ ὁποῖα, κατὰ τῶν Ἑθνικῶν ἀποδείχνει, ὅτι ἀπὸ κτί-
σεως κόσμου, μέχρι τῶν ἐαυτῶ χρόνων, συνέβησαν πάντοτε μεγάλαι, καὶ
πάνδειναι συμφοραὶ, καὶ περιστάσεις ὁμοίως καὶ ὁ Σαλκιανὸς συγγράφας
ὀκτὼ βιβλία, περὶ προνοίας, καὶ κριμάτων Θεᾶ, ἀνέθετο εἰς τὰς ὑπερινῆς,
ὅπῃ ἐλυπῆντο διὰ αὐτὴν τὴν προσβολὴν τῶν Βαρβάρων, καὶ ἔξω τῶ πρέ-
ποντος κατὰ τῆς προνοίας, καὶ τῶν Θεῶν κριμάτων ἐλάληεν λόγους ἐναν-
τίως.

Δονατιστῶν
μαγία κατὰ
τῶν Καθο-
λικῶν.

§. 7. Ἐτι εἰς τὰς χρόνας αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων φάνεται, πῶς οἱ
Δονατισταὶ γινόμενοι ὡς τρελοὶ κατὰ τῶν Καθολικῶν ὤρμησαν ὑπὸ τῶ πρ-
νήθῃ πνεύματος κινήμενοι, καὶ πολλὰς αὐτῶν ἀνιλεῖς ἐφόνευσον, περὶ ὧν
ὁ Αὐγουστῖνος δεινολογούμενος λέγει καὶ εἰς ἄλλας τόπους καὶ εἰς τὴν ἐπι-
στολὴν ν. „ Πολλοὶ τῶν Καθολικῶν καὶ μάλιστα Ἐπίσκοποι φρικτὰ, καὶ
„ πάνδεινα ἔπαθον, ἅτινα διεξιέναι μακρὸν ἐσί· τινῶν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ
„ ἀπεσβέσθησαν, Ἐπίσκοπε ἤτε χεῖρ, καὶ ἡ γλῶττα ἀπετιμήθη, πολ-
„ λοι προσέτι καὶ κεφαλὰς ἀπετιμήθησαν. σιωπῶ τὰς ὁμοτάτης φόνους,
„ καὶ τὰς τῶν οἰκῶν λεηλασίας, τὰς διὰ τῶν νύκτων καταδρομῶν, καὶ
„ πυρκαϊῶν, καὶ μόνον τῶν ἰδιωτικῶν κατοικιδίων, ἀλλ' ἔτι τῶν Ἐκκλησιῶν,
„ ὧν ἐν τοῖς πυρσῶσι ἐκ ἔλειψαν, καὶ μὴ κυριακὰς κώδικας ἀποδῶ-
„ ναι (α).

Ἐπίσκοποι
Ρώμης.

§. 8. Ἐπὶ τούτων τῶν Αὐτοκρατόρων Ἀρχιερεῖς τῶν ἐν ταῖς μεγά-
λαις πόλεσι τῶν Ἐκκλησιῶν ἐχρημάτισαν ἔτοι· τῆς μὲν ἐν Ρώμῃ μετὰ
τὸν Δάμασον ὅπῃ ἐπεσκόπησε χρόνος δεκαοκτῶ, ἐγένετο ὁ Συρίκιος, ὅστις
ἐπισκοπήσας χρόνος δεκαπέντε, διεδέξατο αὐτὸν Ἀνακλάσιος, καὶ μετ'
αὐτὸν τρεῖς χρόνος προσετεύσαντα τῆς Ἐκκλησίας προσχειρίσθη Ἰννοκέντιος,
ὅστις ἀρχιερατεύσας χρόνος δεκαπέντε, πρῶτος τῶν ἐν Ρώμῃ Ναυατιανῶν ἀρ-
χισε τὴν δικάην, καὶ πολλὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν ἐπῆρε, καθὼς ὁ Σακράτης
γράφ-

(α) Ex his sunt in quibus adhuc laboratur, in quo labore multa catholici,
et maxime Episcopi, et Clerici horrenda, et dura perpeffi sunt, quae commemo-
rare longum est; quando quorundam, et oculi exstincti sunt, et cujusdam Epi-
scopi manus et lingua precisa est: nonnulli etiam trucidati sunt. Taceo crude-
lissimas cedes, et domorum depredationes, per nocturnas aggressiones et incendia,
non solum privatorum habitaculorum, verum etiam Ecclesiarum, in quas flammis
non defuerunt qui et codices dominicos mitterent. “ Ἰδε τόμ. β. τῶν τῆ Αὐγουστῖ.
Συγγρμ. ἐπισ. 185. κεφ. 30. σελ. 656. γερμ. 2. Ἐκδ. Παρισ. αχ'δ'.

γράφει (α), μετὰ τὸν Ἰννοκέντιον προέσι τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ζώσιμος χρό-
νος ἡ. (β) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Βονιφάτιος χρόνος τρεῖς.

Κωνσταντι-
νυπόπολις.

§. 9. Ἐν δὲ τῇ Κωνσταντινῶν πόλει τελευτήσαντος Νεκταρίου, ὅστις χρό-
νος δεκαπέντε ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Βασίλευς τὸν χρυσῶν τὴν
γλῶτταν Ἰωάννην ἐξ Ἀντιοχείας καλέσας, καὶ φέρωντάς τον πατριάρχην
Νέας Ρώμης κατέστησεν, ὅστις μετὰ χρόνος πέντε ἡμισυ ἔξωθεῖς τῆς πό-
λεως, καὶ ἐξοριθεῖς ὡς κατωτέρω πλατύτερον βηθίσεται, ἀντιμήχηθη αὐτῷ
αὐτῷ Ἀρσάκιος ὁ τῆς Νεκταρίου τῆς πατριαρχεύσαντος πρὸ τῆς Χρυσσοσύμης,
ἀδελφός, ἀνδρωπὸς γέρον, καὶ μόνον δύο χρόνος κρατήσας τὴν Ἐπισκοπὴν
ἐτελεύτησε· πολλοὶ δὲ τῶν Ἐπισκόπων δὲν ἠθέλον τὴν συγκοινωνήσασσι με-
αὐτὸν διὰ τὴν ἀδικὸν ἐξορίαν τῆς Ἰωάννης· μετ' αὐτὸν ἐγένετο ὁ Ἀττικὸς, ὁ
ἐκ Σεβασείας τῆς Ἀρμενίας, ἀνδρωπὸς εὐλαβής, καὶ τὸν βίον ἀσκητικὸς,
καὶ μετρίως πεπαιδευμένος, ὅστις ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν χρόνος εἰ-
κοσι.

Ἀλεξαν-
δρείας.

§. 10. Τῆς δὲ τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας μετὰ τὸν ἱερόν Τιμόθεον,
προέσι ὁ Θεόφιλος χρόνος εἰκοσιοκτῶ, ἀνὴρ πυκνὸς τὰς φρένας, καὶ ἀνδρείος
τὸ φρόνημα, ὅστις ἐλευθέρωσε τὴν Ἀλεξανδρείαν ἀπὸ τῆς εἰδωλικῆς πλά-
νῃς (γ) κατὰ τὸν Θεοδώρητον (δ)· ληθαργικὸν δὲ πάθος κυριεύσας αὐτὸν,
ἀπέθανεν· Ὑσπερον δὲ ἀπὸ αὐτὸν ἐγένετο ὁ ἀνεψιὸς τῆς Κύριλλος, καὶ εὐδύς
κλείσας τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ναυατιανῶν ἔλαβε τὰ ἱερά αὐτῶν κειμήλια, καὶ
ἀπεδίωξε τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῶν Θεόπεμπτον, προέσι δὲ τῆς Ἐκκλησίας
χρόνος κή. (ε).

Ἀντιοχείας

§. 11. Τῆς δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ Φλαυιανῆς ἐπισκοπήσαντος χρόνος κβ'.
καὶ ἀποθανόντος, Πορφύριος τὴν Ἐπισκοπὴν διεδέξατο, ὅστις ἄφριστε πολλὰ
μνημεῖα τῆς ἀγαθωσύνης τῆς κατὰ τὸν Θεοδώρητον (ζ). τῆτον δὲ διεδέξατο
Ἀλέξανδρος ὁ Θεῖος, ὅστις σύμφωνον εἶχε τὴν πολιτείαν μετὰ τὴν Ἀρχιερω-
σύνην, διότι εἰς ἀσκητικὴν διαγωγὴν τὸν πρὸ τῆς Ἐπισκοπῆς χρόνον κα-
ταγινόμενος, καὶ γυμναστὴς πολὺν καιρὸν, ἐφάνη γενναῖος ἀγωνιστής, καὶ
μέ λόγους παιδεύων, καὶ βεβαίων μετὰ τὸν βίον τὴν λόγον· διότι καὶ ὁ
Πορφύριος (τὸν ὁποῖον διεδέξατο) εἰς τὴν σαδερρότητα τῶν φρεῶν διέπρε-
πεν, αὐτὸς ὅμως μετὰ ἀσκητικὴν φιλοσοφίαν, ζωὴν ἀκτῆμακα, καὶ μετὰ τὸ πρῶμα
τῆς γλῶττης τῆς καὶ μετὰ πολλὰ ἄλλα προτερήματα χάριτος διέλαμπεν· ὅθεν
καὶ τὴν Ἐυσαδία τῆς μεγάλα συμμορίαν, τὴν ὁποῖαν πρότερον Παυλῖνος τὴν
συναφθῆ, καὶ τὴν συγκοινωνήσασσι δὲν ἄφρισε, καὶ ὑπερα ἀπὸ ἐκείνου ὁ Εὐάγγελος
μετὰ πειδῶ, καὶ παρακάλεσιν ὅπῃ μετεχειρίσθη, μετὰ τὸ λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας
συνήρμοσε σῶμα, καὶ πρῶτος αὐτὸς τὸ Ἰωάννη τῆς Χρυσσοσύμης ὄνομα εἰς τὰ
Ἐκ-

(α) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. ζ. κεφ. 9. (β) Παραδρομὴ τῆς ἀντιγραφίης, διότι
μόλις χρόνον ἕνα ἀρχιερατεύσει ὁ Ζώσιμος. (γ) Ἰδε τὴν ὑποσημείωσιν (α) σελ. 423.
τῆς Α'. τόμ. τῆς παρῆσης Ἱστορ. (δ) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. ι'. κεφ. κβ'. (ε) Καθολι-
κὸν λβ'. διότι ἐπροχειρίσθη τῷ υἱῷ καὶ ἐτελεύτησε τῷ υἱῷ. ὅθεν συναγόνται ἐπὶ λβ'.
(ζ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. λδ'.

Γερουσία
μα.

Εκκλησιαστικά δίπτυχα ἐνέταξε νὰ μνημονεύηται. Καὶ τελευταῖον ἐν τῇ Γερουσίᾳ ἐκκλησιαστικῆς διέπρεπεν Γεωργίου Β'. ἀξιόπαιδος ἀνὴρ, περὶ ὧν κατωτέρω ρηθῆσεται· ἀνάγνωδι τὸν Θεοδώριτον (α), καὶ τὸν Σαΐδαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Περὶ διαφόρων διχονοιῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων.

§. 1.

Διχονοία
μεταξὺ Γε-
ρωσύμης, καὶ
Αὐγουστίνου.

Ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις διάφοροι διχονοῖαι ἠγέρθησαν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς, καὶ πρώτη μεταξὺ τῶν Αὐγουστίνου, καὶ Γερωσύμης, γερουσιώτερη πολὺ, ἐξ αἰτίας τῆς πράξεως τῶν Πέτρος, καὶ τῆς τῶν Παύλου ἐλέγχσεως, τὰ ὁποῖα περιγράφει αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῇ κεφ. ιβ'. 14. Ἐπειδὴ ὁ Γερωσύμης εἰς τὸ ὑπόμνημα τῆς τῶν κεφαλῶν ἐλέγε τὴν πρᾶξιν ταύτην ἐχὼ κατ' αὐτὸ μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων νὰ ἔγινεν, ἀλλὰ διὰ τινος ἀγίας προσποιήσεως· ὁ μὲν Πέτρος δηλαδὴ παρόντων τῶν Ἰουδαίων νὰ ἐτυξέμετο, καὶ νὰ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῶν ἔθνη, πρὸς τὸ μὴ σκανδαλίζεσθαι τὰς ἐκ περιτομῆς παροίκους· ὁ δὲ Παῦλος ἐκ συμφώνου αὐτὸν τὸν Πέτρον παρήγγιλλεν ἡλεγε, πρὸς τὸ πληροφορῆσαι τὰς Ἐθνικὰς, οἵτινες ἐδυσσαρεσῆσαν βλέποντες τὸν Πέτρον ἐσχωρισμένον τῆς κοινῆς τῆς· ὁ δὲ Αὐγουστίνος τὸ ἐναντίον ἔλεγε, ὅτι ἀληθῶς, καὶ εὐλόγως νὰ ἐπιτιμήσῃ ὁ Πέτρος ἀπὸ τῶν Παύλου, καὶ ἀνυποσώτως νὰ ἐλέγχῃ· ὅθεν ὁ μὲν Γερωσύμης πρὸς βεβαίωσιν τῆς αὐτῆς γνώμης, τὸν Ὀριγένην Διδύμον, τὸν Ἀλεξανδρεῖα Ἀπολιναρίου, καὶ ἄλλους τῶν Ἐλλήνων ἐπέβαλεν· ὁ δὲ Αὐγουστίνος ἐκ διαμέτρου, τὸν Κυπριανόν, τὸν Ἀμβρόσιον, καὶ ἄλλους τῶν Λατίνων ἔφερεν· Μὰ ποῖον δὲ τρόπον ἢ μεταξὺ αὐτῶν ἔρις, καὶ φιλονεικία διελύθη, ἐκ τῶν Ἐπιστολῶν τῆς ἡ. καὶ Σ. καὶ ἀπὸ ἄλλων ἐπόμενα ἐνὸς τῶ ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν τῶν Αὐγουστίνου συγγραμμάτων κειμένων δηλῆται (β).

Διχονοία
μεταξὺ Χρυ-
σοστόμου, καὶ
τῶν Κληρι-
κῶν.

§. 2. Σκληρότερα ὅμως, καὶ μεγαλητέρα ἀπὸ αὐτὴν ἔγινεν ἡ διχονοία μεταξὺ Γεωργίου τῶ Χρυσοστόμου, καὶ τῶ ἐν Κωνσταντινουπόλει κλήρου, ἀπὸ τῆν πολλὴν αὐτῶ ἀντιθέτην προσελθῆσαν· διότι αὐτὸς ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον ἐσπέδαξε νὰ διορθώσῃ τὴν διαγωγὴν τῶν ὑπ' αὐτὸν κληρικῶν, πρὸς τὰς αὐτῶν, καὶ δίκαιαν, καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀγωγὴν πολυπραγμονῶν ἡλεγχέσθαι τῆς

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.
(β) Κατὰ τὴν Ἐκδοσ. τῆ Παρίσι. αὐτὰ αἱ Ἐπιστολαὶ εἰσι τὸν ἀριθμὸν κη'. καὶ μ.
καὶ αἱ δύο πρὸς Γερωσύμης, ἡ μὲν γραφεῖσα τῷ τῆδ'. ἡ τῷ τῆε'. ἡ δὲ τῷ τῆς. ἀνάγνωδι
εἰς τὴν πρ'. Ἐπιστ. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως.

τὴν ἀποτόμως, καὶ ἐδιώκων, καὶ ἄλλες ἐδίωχεν ἀπὸ τῆν Ἐκκλησίαν· μήτε μὲν τινὰ νὰ τρώγῃ ἤθελεν, ἕτε καλόμενος εἰς τράπεζαν ὑπήγαγεν· διὰ ταῦτα λοιπὸν φανεῖς ἐξ ἀρχῆς τραχὺς πρὸς τὰς Κληρικὰς, ἐμισεῖτο ἀπὸ αὐτῶν, ἀν καὶ τὸ μῖσος αὐτῶν ἦν μάταιον· διότι ὁ λαὸς διὰ τὴν εὐφράδειαν τῶν λόγων τῶ ἐπ' Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὴν αὐτῶ ἀγιότητα, καὶ ἀρτιότητα, πολὺ ἐχαίρετο, καὶ ἠγάπα τὸν ἅγιον, ὀλίγον φροντίζοντες ἐκείνας ὅπως ἐπεχειρίζοντο νὰ τὸν κατηγορῶν, καθὼς ὁ Σωκράτης λέγει (α) καὶ προαθήκη ταύτης ἔγινε, τὸ μῖσος τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων, ἕτε ὁμοίως ὁ Γεωργίου τῆ αὐτῶ ἀποτόμῃ ἡλεγχεν· ἐλεγκτικὸς γὰρ ὡν φύσει, κατὰ τὸν Σωκράτην (β) καὶ κατὰ τῶν ἀδικάντων δικαίως ἀγανακτῶν, ἔτι μάλλον ἐν τῇ ἱπιπτοκῆ ἐπέδωκεν, ὡς κατωτέρω περὶ αὐτῶ ρηθῆσεται.

§. 3. Ὡς αὐτῶ ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ζήτησις ἐκινήθη ἐν Αἰγύπτῳ, πότερον, ὁ Θεὸς σῶμα ἐστὶ, καὶ ἀνθρώπῃ σχῆμα ἔχει, ἢ ἀτόματος καὶ ἀσχημάτιστος· διὸ ἔριδες, καὶ φιλονεικίαι παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐγίνοντο, καὶ μέγιστα τῶ Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου, τῶ ὁποῖα φέρνται δύο ἐπιστολαί, καὶ Γεωργίου· ἡ δὲ ζήτησις αὐτῆ ἐκ δύο τινῶν ἀπλοϊκῶν μοναχῶν ἠγέρθη, Αἰγυπτίων ὄντων, ἐχὼ ὅμως ἀνευ κινδύνου· διότι πολλοὶ ἤθελον τὸν Θεὸν σωματικόν, καὶ ἀνθρωπόμορφον, ὁ δὲ Θεοφίλος ἐκ τῶ ἐναντία ἐσυμφώνει μὲ τὰς ἀπορριμμένας τὸν Θεὸν ἀσώματος, καὶ ἀμορφου, τὸ ὁποῖον μαθόντες οἱ Αἰγύπτιοι αἰσκηταί, καὶ ἀφέντες τὰ μοναχικὰ τῶν, ἤλλον εἰς Ἀλεξανδρείαν, καὶ κατεσασίαζον, κρίναντες τὸν Θεοφίλον ἀτεβῆ, καὶ ἤθελον νὰ τὸν φρονεύσῃσι· Γενὰ τῆτο ὁ Θεοφίλος ἐμβαίνει εἰς ἀγῶνα, διανοόμενος μὲ τί τρόπον νὰ δυνηθῆ νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐπικείμενον θάνατον, καὶ φανεῖς ἐμπροσθεν αὐτῶν, τῆς ἠπάτησε μὲ κολακείαν, λέγων, ἕτως ὑμᾶς εἶδον, ὡς πρόσωπον Θεῶ· τῆτο ἀκήσαντες κατεπράυναν τὴν ὀργὴν τῆς, οἵτινες εἶπον, εἰ ἀληθῆς λέγεις ὅτι τὸ τῆ Θεῶ πρόσωπον ἐστὶν ὡς τὸ ἡμέτερον, ἀναθεμάτισον τὰ βιβλία τῶ Ὀριγένους, διότι ἀπ' αὐτῶ τινὲς διαλεγόμενοι, ἀναιρῶσι τὴν δόξαν ἡμῶν· ἀλλ' ἕως πρόσμενε ἀπὸ ἡμᾶς τὰ τῶν ἀσεβῶντων, καὶ θεομάχων· ἀλλ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ Θεοφίλος, θέλει κάμω ἐκεῖνα ὅπως σᾶς φαίνονται εὐλογα, καὶ μὴν ὀργίζεσθε κατ' ἐμᾶ, ἐπειδὴ εἰμαι ἐχθρὸς τῶν βιβλίων τῶ Ὀριγένους, καὶ μὴν φομαί τὰς δεχομένης αὐτῶ· ἕτω λοιπὸν τότε τῆς μοναχικῆς ἀποβαλῶν, ἀπέπεμψε, καὶ ἕτως ἡ περὶ τῆς ζήτησις ἕως ὅδε προχωρήσῃσι ἤθελε πᾶσι, ἀν δὲν συνηκολέθη καὶ ἕτερον αἶτιον, ὡς τὸ παρὰ Σωκράτους περιγραφόμενον. (γ)

§. 4. Εἰς τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἀσκητήρια ἦσαν προσεῖο τέσσαρες ἀνθρώποι εὐλαβεῖς, Διδάσκοντες, Ἀμμωνίος, Ἐυσέβιος, καὶ Ἐυθύμιος, αὐτῶ ἀδελφοὶ μὲν ἦσαν, μακροὶ δὲ, ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς, ἐπωνομάζοντο, καὶ ἐμπρέποντες ἐν λόγοις, καὶ πολιτεῖς, καὶ πολλὴν φήμην εἶχον εἰς Ἀλεξανδρείαν· καὶ Θεοφίλου.

(α) Ἐκκλησ. Γεωρ. βιβλ. 5'. κεφ. 8'.
(β) Ἐκκλησ. Γεωρ. ἡ. κεφ. 7'.
(γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. 7'.

Διχονοία
ἐν Αἰγύπτῳ
τῶ μονα-
χῶν.

Διχονοία
μεταξὺ Ἀ-
μμωνίου, καὶ
Ἐυσέβιου, καὶ
Ἐυθύμιου.

φιλος Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος τὰς ἡγάπα, καὶ τὰς ἐτίμα, διό καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν, τὸν Διόσκορον Ἐπίσκοπον κατέστησεν Ἐριμπόλεως, βιαίως ἀναγκάσας. δύο δὲ ἐξ αὐτῶν ἐπαρκαλέσθη νὰ συνευρίσκωνται μετ' αὐτὸν, καὶ μόλις μὲν κατέπεισεν, ὡς Ἐπίσκοπος δὲ καὶ προσηνάγκασεν, ἦτοι ἐβίασεν. αὐτοὶ δὲ ἀπὸ τῆν ἀνάγκην ἔμενον μὲν προσέχοντες καλῶς τῆν οἰκονομίαν τῶν πραγμάτων, ἐπικραίνοντο δὲ ὁμῶς, ἐπειδὴ δὲν ἐφιλοσόφουν ὡς ἤθελον εἰς τὴν ἀσκησιν, νομίζοντες μετ' αὐτὸν νὰ βλάπτωνται κατὰ τὴν ψυχὴν. βλέποντες δὲ τὸν Ἐπίσκοπον χρηματιστικὸν μετερχόμενον βίον, δηλαδὴ ὅπῃ ἐσύναζε χρῆματα, καὶ ἠγωνίζετο περὶ τὰτα, παραιτῆντο νὰ συνοικῶν μετ' αὐτὸν, λέγοντες πῶς ἠγάπην τὴν ἐρημίαν, καὶ πῶς αὐτὴν ἐπροτίμουν ἀπὸ τῆν ἐν πόλει διαγωγὴν. ὁ δὲ Θεόφιλος θερμὸς ὢν, καὶ γνωρίσας πῶς παρ' αὐτῶν κατηγορεῖται, ἐπλήσθη θυμῷ, σπαράζων παντοίοις τρόποις νὰ ἀπατήσῃ τὰς ἀνδρας. ὁ δὲν πρῶτον μισεῖ τὸν αὐτῶν ἀδελφὸν Διόσκορον τὸν τῆς Ἐριμπόλεως Ἐπίσκοπον, καὶ βλέπων τὰς ἀσκητὰς ὑποκειμένους αὐτῷ καὶ σεβομένους αὐτὸν, μεταχειρίζεται τοιαύτην μέθοδον· γράφει τοῖς ἐν τῆ ἐρήμῳ ἀσκηταῖς, ἀπατῶν αὐτὰς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πείθωνται εἰς τὸν Διόσκορον, ἅτε εἰς τὰς ἀδελφὰς τε, ἐπειδὴ λέγουσι τὸν Θεὸν ἀσώματον, ὅταν ὁ Θεὸς (κατὰ τὴν Θεῖαν Γραφὴν) καὶ ὀφθαλμὸς ἔχει, καὶ ἄτα, καὶ χεῖρας, καὶ πόδας, καθὼς οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' οἱ περὶ Διόσκορον τῷ Ὁριγένει ἐπόμενοι, βλασφημῶσι, λέγοντες τὸν Θεὸν ἅτε ὀφθαλμὸς νὰ ἔχη, ἅτε ἄτα, ἅτε χεῖρας, ἅτε πόδας. Καὶ τότε μετ' αὐτὸ τὸ σόφισμα συναρπάζει τὰς πλείονας μοναχὰς, καὶ γίνεται πολλὴ σύγχυσις, καὶ φιλονεικία εἰς αὐτὰς. ὅσοι εἶχον γεγυμνασμένον τὸν νῦν, δὲν ἠπατήθησαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ σόφισμα, ἀλλ' ἐπείθοντο τῷ Διόσκορῳ, καὶ Ὁριγένει. οἱ δὲ ἀπλότεροι πολλοὶ ὄντες, καὶ ζῆλον ἔχοντες θερμὸν, ἔχθη ὁμῶς κατ' ἐπίγνωσιν, καὶ διάκρισιν, κατὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἠρμῶσαν. γίνεται λοιπὸν διάκρισις, καὶ χωρισμὸς μεταξὺ αὐτῶν, καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ προσῆχον εἰς τὸν Θεόφιλον, Ὁριγενιστὰς, καὶ ἀσεβεῖς ἐκάλεν τὰς ἀδελφὰς, οἱ δὲ ἄλλοι Ἀνθρωπομορφιστὰς ἐκάλεν τὰς περὶ Θεόφιλον. ἀπὸ αὐτὸ γίνεται ἔχθη ὀλίγη παρατριβή, καὶ μεταξὺ τῶν μοναχῶν ἦν ἀφιλόωτος μάχη.

§. 5. Θεόφιλος δὲ νοήσας τὸν σκοπὸν τῆ εἰς τέλος, ὁμῶς μετ' αὐτὸν ἐρχόμενος εἰς Νιτρίαν ὅπῃ ἦσαν τὰ ἀσκητήρια, ἐγείρει τὰς μοναχὰς κατὰ τὰ Διόσκορον, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ κινδυνεύσαντες νὰ χαθῶν, μόλις ἐφυγον, καὶ περισωθέντες ἦλθον εἰς Κωνσταντινῆπολιν, ὅπῃ ἐυρόντες καὶ Ἰσιδώρον τὸν πρότερον μὲν φίλτατον τῷ Ἐπισκόπῳ Θεοφίλῳ, τότε δὲ ἐχθρικώτατον, ἐπειδὴ ἐξώδη ὁμῶς μετ' αὐτὸν Πρεσβύτερον Πέτρον τῆς Ἐκκλησίας, ἐδεινολογῶντο ὁμῶς παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀρκαδίῳ, καὶ τῷ Ἐπισκόπῳ Γωάννῃ τῷ Χρυσόστομῳ, ἐκεῖνα ὅπῃ δολίως ἔγινον αὐτοῖς παρὰ τῷ Θεοφίλῳ.

§. 6. Μαθὼν δὲ τὰυτα ὁ Γωάννης, τιμῆ μὲν εἶχε τὰς ἀνδρας, καὶ δὲν τὰς ἐμπόδιζε νὰ μετέχωσι τῶν προσευχῶν, ἀλλὰ δὲν ἠδέλιχε νὰ κοινω-
νῆ.

νήσῃ αὐτοῖς τὰ μυστήρια πρὸ τῆς ἐξετάσεως· ἕτως ἔχόντων τῶν πραγμάτων ἐφάσεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῷ Θεοφίλῳ, λόγος ψευδῆς, πῶς ὁ Γωάννης ἐδέχθη τὰς ρηθέντας μοναχὰς εἰς τὰ μυστήρια, καὶ ἦτον ἔτοιμος νὰ τὰς βοηθήσῃ, ὁ δὲν ὠργισθὴν τὸσον, ὅπῃ ἔχθη μόνον τὰς περὶ Διόσκορον, καὶ Ἰσιδώρον νὰ ἐκδικηθῆ ἀπεφάσισεν, ἀλλὰ καὶ τὸν Γωάννην νὰ κατεβάσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον. Πέμπει λοιπὸν πρῶτον κατὰ πόλεις πρὸς τὰς Ἐπισκόπους ἐπιστολάς, ἀποκαλύπτων μὲν τὸν σκοπὸν τῆ, μόνον δὲ τὰ βιβλία τῷ Ὁριγένει τάχα μεμφόμενος. ὑπερον φιλιώνεται, καὶ μετ' αὐτὸν τὸν Κωνσταντίας Κύπρου Ἐπίσκοπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρότερον διέφερε, μεμφόμενος αὐτὸν ὡς μικρὰ περὶ Θεῶν φρονῶντα, ὅπῃ ἐνόμιζεν αὐτὸν Ἀνθρωπομορφον, ὡς ὁ Σωκράτης λέγει (α), καὶ ἀποφασίζει αὐτὸν νὰ συναθροίσῃ σύνοδον τῶν τῆς Κύπρου Ἐπισκόπων, εἰς τὸ νὰ διαβάλλῃ, καὶ νὰ ψέξῃ τὰ βιβλία τοῦ Ὁριγένους. ὁ δὲ Ἐπιφάνιος εὐλαβεῖα φερόμενος, καὶ ἀπλῆς ὢν τὸν τρόπον, ταχέως, καὶ ἐκ τῶν προχείρων καταπίπτει ἀπὸ τὰ γράμματα τῷ Θεοφίλῳ, καὶ συναξας τὰς ἐν τῇ νήσῳ Ἐπισκόπους, ἀπαγορεύει μὲν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλίων τῷ Ὁριγένει, ἐπεμψε δὲ καὶ γράμματα πρὸς Γωάννην, νὰ δετῶν αὐτῷ νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τῆν τῷ Ὁριγένει ἀνάγνωσιν, καὶ νὰ ποιήσῃ καὶ αὐτὸς συναξιν κατὰ τὰτα. Ὁ δὲ Θεόφιλος τὸν ἐπ' εὐλαβεῖα περιβόητον συναρπάσας, καὶ δελεάσας Ἐπιφάνιον, καὶ νοήσας πῶς ἦλθεν εἰς ἐκβασιν ὁ σκοπὸς τῆ, συνήθροισε, καὶ αὐτὸς πολλὰς Ἐπισκόπους, καὶ ἐφέρθη κατὰ τῶν τῷ Ὁριγένει βιβλίων, ὡς καὶ ὁ Ἐπιφάνιος. ὁ δὲ Γωάννης διὰ τὴν γενομένην κατ' αὐτῶν σκευωρίαν, ἠδύλως ἐφρόντιζε.

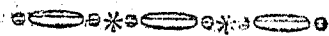
§. 7. Ἐπειδὴ δὲ ἐφανερώθη τοῖς πᾶσι, πῶς ὁ Θεόφιλος πάσχει νὰ κατεβάσῃ τὸν Γωάννην ἀπὸ τὸν θρόνον τῆ, τότε καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ ἐμίσησαν τὸν Γωάννην, ἐκινῶντο πρὸς τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιβλήν, καὶ πολλοὶ κληρικοὶ, καὶ ἄρχοντες ὅπῃ εἶχον παρρησίαν πρὸς τὰ βασιλεῖα, νομίζοντες νὰ ἦσαν καιρὸν ἀρμόδιον εἰς ἐκδίκησιν κατὰ τὸν Γωάννην, παρεκίνησαν τὸν Ἀρκαδίον νὰ συναθροίσῃ σύνοδον εἰς Κωνσταντινῆπολιν· μετ' ὀλίγον φθάσας καὶ ὁ Ἐπιφάνιος εἰς τὴν πόλιν, τὸν ὁποῖον ἐτι εὐλαβεῖτο ὁ Γωάννης, καὶ τὸν ἐπαρκαλεῖ νὰ συνεδριάσῃ, καὶ νὰ συγκατοικήσῃ μετ' αὐτὸν, δὲν ἠδέλιχε, ἀλλὰ συναξας τὰς ὄντας ἐν Κωνσταντινῆπολει Ἐπισκόπους ἐδειχνε τὰ ψευδῆ κατὰ τῶν Ὁριγένους λόγων, καὶ ἅτω κατέπεισε μερικὰς νὰ γένωσι σύμφηφοι μετ' αὐτὸν· πρὸς δὲ τὸν Γωάννην, ἅτε νὰ συνεύχεται, ἅτε νὰ συγκατοική ἔλεγεν, ἂν δὲν κατηγορήσῃ τὰς λόγους τῷ Ὁριγένει, καὶ νὰ διώξῃ τὸν Διόσκορον, καὶ τὰς σὺν αὐτῷ· ἐπειδὴ δὲ ὁ Χρυσόστομος δὲν ἐνόμιζε δίκαιον νὰ πράξῃ αὐτὰ, πρὸ τῆς κρίσεως, καὶ ἐξετάσεως, διὰ τὰτο καὶ τὸ ἀνέβαλε. Τέ-
των

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. ι. ἀλλὰ ψευδὲς τὸ παρὰ Σωκράτους λεγόμενον, ὅτι ἅτε Ἀνθρωπομορφίτης ἦν ὁ Ἐπιφάνιος, ἅτε ὡς τοιαῦτον ἐνόμιζεν αὐτὸν ὁ Θεόφιλος· ὁ δὲν φαίνεται νὰ ἠπατήθη ὁ Σωκράτης ἀπὸ ἐκείνου ὅπῃ ἤκασεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

των ἔτις ἐχόντων, οἱ ἐχθροὶ τῷ Ἰωάννῃ κατεσκέυαζον, ὡς μελλόντις ἐκτελεῖσθαι συνάξεως, εἰς τὴν ἐπάνυμον τῶν Ἀποστόλων Ἐκκλησίαν, νὰ προσέλθῃ ἡ ὁ Ἐπιφάνιος, ἡ φανερά νὰ ἀποκηρύξῃ ἔμπροσθεν τῆς λαῖ τὰς Ὀριγενεῖς βίβλους, ἡ τοὺς περὶ τὸν Διόσκορον, ὡς φρονήτας τὰ τῷ Ὀριγενεῖς δόγματα, ἐν ταύτῳ δὲ ἡ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως νὰ διαβάλλῃ. Τῇ ἐρχομένῃ ἡμέρᾳ ὑπαντήσας τῷ Ἐπιφάνιῳ Σεραπίων τις παρὰ τῷ Ἰωάννῃ πεμφθεὶς, εἶπεν αὐτῷ ἐξερχομένῳ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἔτε δίκαια, ἔτε συμφέροντα πράττει· διότι ἂν κινήθῃ ταραχὴ ἡ σύγχυσις εἰς τὸ πλῆθος θέλει κινδυνεύσει αὐτὸς ὡς αἴτιος γενόμενος· ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἐπιφάνιος κατεπράυνε τὴν προτέραν τὴν ὀργὴν, ἡ μεμφομένους τὸν Ἰωάννην ἠτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς Κύπρον, ὅσιν μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐρανέρωσε πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὡς λέγουσι τινες, ἐλπίσω σε μὴ ἀποθανεῖν Ἐπίσκοπον, ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀντεφανέρωσεν αὐτῷ, ἐλπίσω σε μὴ ἐπιβῆναι τῆς σαυτῆ πατρίδος· οἱ λόγοι ἡ τῶν δύο ἀλήθευσαν, ἡ ἐτελειώθησαν· ὅρα τὸν Σωκράτην (α), ἡ τὸν Σωζόμενον. (β)

§. 8. Ἀποπλεύσαντος δὲ τῷ Ἐπιφάνιῳ, ἠύκωσεν ὁ Ἰωάννης πῶς ἡ βασιλίςσα Εὐδοξία ἠγείρε κατ' αὐτῆ τὸν Ἐπιφάνιον, ἡ χωρὶς νὰ ἀργοπορήσῃ ὀμίλει λόγον κατηγορητικὸν κατὰ πᾶσάν τῶν γυναικῶν, ἐπ' Ἐκκλησίας, ὡς παράδειγμα κατὰ τῆς βασιλίσης ἀναφερόμενος, ὡς οἱ πολλοὶ ἐνόμισαν. μαδάσα δὲ ἡ βασιλίςσα αὐτὸ, ἡ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀποδίδαστα τὸ τοῖτον, ὡς ἐλεγχομένη ὑπὸ τῆς ἰδίας συνειδήσεως, ὠδύρετο πρὸς τὸν βασιλέα διὰ τοιαύτην καταφρόνησιν, ἡ ὡς μετὰ τὸ ἄγκιστρον σείρησα αὐτὸν, τὸν κατέπεισε νὰ ἀποφασίσῃ ἐξορίαν κατὰ τῷ Ἰωάννῃ· ὁ δὲν ἀναγκάζει τὸν Θεοφίλον τῆς ἑσῆς νὰ ποιήσῃ σύνοδον εἰς Χαλκηδῶνα κατὰ τῷ Ἰωάννῃ, εἰς τὴν ὁποίαν προσκαλεσθεὶς ὁ Χρυσόσομος διὰ νὰ ἀπολογηθῆ εἰς τὰς κατ' αὐτῆ κατηγορίας, ἡ μὴ θέλων νὰ παρασαθῆ εἰς τὴν Σύνοδον, ἀλλὰ ζητῶν νὰ γένη ὀικουμενικὴ σύνοδος, οἱ ἐκεῖ συναχθέντες κατεψηφίσαντο, ἡ κατέειλον αὐτὸν, ἡ ἐχὶ δι' ἄλλο ἔγκλημα, εἰ μὴ τετράκις καλεσθεὶς εἰς τὴν σύνοδον δὲν ἠδέλησε, ἡ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν κατὰίρεσιν, εἰς ἐξορίαν πέμπεται, τὰ ὁποῖα εἰς πλάτας διηγείται ὁ Σωκράτης (γ), ἡ ὁ Σωζόμενος (δ), ἂν ἡ δὲν πρέπει τινὰς νὰ πισέυῃ πάντα αὐτοῖς, ὡς τοῖς Ὀριγενεῖς χαρίζομενοι, ὅρα ἡ τὴν τῷ Χρυσόσομῳ Ἐπιστολὴν, πρὸς Ἰννακέντιον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, ὅπῃ περὶ τέτων διαλαμβάνει, τόμῳ δ' κειμένῳ.

ΚΕΦΑΛ.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. 18. (β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. 18. (γ) Βιβλ. 5. κεφ. 8. 9. 10. 11. (δ) Βιβλ. 4. κεφ. 14. ἕως 18.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Περὶ Πελαγίου τοῦ Αἰρετικῆ, καὶ τῶν ἀπ' αὐτῆ κληθέντων Πελαγιανῶν, καὶ Ἡμιπελαγιανῶν.

§. 1.

Πελάγιος ὁ Αἰρετικὸς, ὡς ἰσθόλος ὄφις ἐκ Βρεττανίας, ἐφύτρωσε πρὸς τοῖς νεῖ. ἔτεσιν ἀπὸ Χριστῆ, καθὼς ἀπὸ τὸν Χρυσόσομον δείχνει ὁ Βαρώνιος (α), ὅσιν μοναχὸς ὢν τὸ πρότερον, ἐδαπάνησε τὸν καιρὸν τῆ εἰς Ρώμην, ἡ Παλαιστίνην, ὑστερον δὲ μετὰ τὸ ἀξίωμα τῷ Περσβυτέρῳ ἐτιμήθη, ἄνθρωπος ἐχὶ ἀπειροῦ ἡ ἀμαθῆς, ἀλλὰ ἡ βιβλίων συγγραφεὺς, τῶν ὁποίων μνήμην ποιεῖται ὁ Ἀυγουστίνος εἰς πολλὰς τόπας· ὢν δὲ ποικιλόβαλος κατὰ τὸν τρόπον, ἡ τρεπτός τὴν γνώμην, ὡς ἄλλος τις πρωτεύς, φανεράν τελευταίον τὴν αἵρεσιν τῆ εἰδείξεν ἐν ἔτει υιγ'. τὴν ὁποίαν ὀλίγον τι πρότερον ὁ μαθητὴς αὐτῆ Κελλέσιος, ἐκήρυξεν ἐν Ἀφρικῇ ἡ Καρχηδόνι· κατηγορηθεὶς δὲ ἀπὸ Παῦλον τὸν Διάκονον τὸν Καρχηδόνιον, κατεψηφίσθη.

Πελάγιος αἰρετικὸς.

§. 2. Τὰς ἀφορμὰς τῆς αὐτῆ αἵρέσεως, ἔλαβεν ὁ Πελάγιος ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Μανιχαίων· διότι οἱ Μανιχαῖοι λέγοντες πῶς αἱ ἀμαρτίαι προέρχονται ἀπὸ τὴν κακὴν ἔσιν τῶν Ἀνθρώπων, ἡτοὶ τὴν πονηρὰν φύσιν, ἀφαιρέσαν φανερά τὸ αὐτεξέστιον αὐτῆς (β)· ὁ δὲ Πελάγιος τὸ ἐναντίον βεβλόμενος νὰ ἀποδείξῃ, εἰς τὸ ἐκ διαμέτρῳ ἄκρον κατέπεισε, λέγων· πᾶσαι αἱ ἀμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν αὐτῶν θέλησιν, ἡ ἀκολούθως τὴν προπατορικὴν ἀμαρτίαν ἀρνήμενος τόσον ἐμεγάλυνε τὸ αὐτεξέστιον τῷ ἀνθρώπῳ, διὰ τὸ ὅποιον διίσχυρίζετο, ὡς πολλὰκις ἀφαιρέσεν ἀπὸ αὐτὸ τὴν θέλαν χάριν, ἡ ἄκυρον τὴν ἀπέδειχεν· ὅρα τὸν Ἀυγουστίνον. (γ)

Αἰτία τῆς αἵρέσεώς τῆ.

§. 3. Τὰ καθολικώτερα τῆς αἵρέσεως τῷ Πελαγίῳ κεφάλαια εἰσὶ ταῦτα. Α'. τὰ κατὰ σάρκα γεννηθέντα ἀρτίτοκα βρέφη, νὰ μὴν ἔχωσι χρεῖαν βαπτίσματος, διότι γεννῶνται χωρὶς ἐνοχῆς τῆ προπατορικῆς ἀμαρτήματος· ὡς μὴ σύροντα πρὸς ἑαυτὰ ἕδεμίαν προγονικὴν ἀμαρτίαν τὴν ἐξ Ἀδάμ, διὰ τῆτο δὲν εἶναι ἀνάγκη διὰ τὴν δευτέραν τὴν κατὰ Πνεῦμα ἀναγέννησιν νὰ συγχωρῶνται αἱ ἀμαρτίαι τῶν· ἡμεῖς δὲ ἐχὶ δι' ἄλλο νὰ βαπτίζώμεθα ἔλεγε, εἰμὴ ὑιοθετηθέντες νὰ ἀξιοθῶμεν τῆς τῷ Θεῷ βασιλείας, ἡ ἀπὸ τὰ πολλὰ εἰς τὰ καλλίτερα νὰ μεταβῶμεν, ἡ ἐχὶ ὡς ἀπὸ τινὸς κακῆ, ἡ ἴσῃ παλαιῆς ἐνοχῆς νὰ ἀλλοτριωθῶμεν· καθὼς ὁ Ἀυγουστίνος μαρτυρεῖ ἐν τῷ περὶ αἵρέσεως (δ) Β'. ἐπομένως ἐτυμπέραινε τὸν ἄνθρωπον ὡς δυνάμε-

Κεφάλαια τῆς αὐτῆ αἵρέσεως.

(α) Χρον. ἐτει νε'. ἀριθ. 7. (β) Ἰδε Τόμ. Α'. σελ. 277. τῆς παρῆσης Ἱστορίας. (γ) Βιβλ. 8. κατὰ τῶν Ἐπισ. τῷ Πελαγίῳ. κεφ. 8. (δ) Κεφ. πη.

νον ἐν τῇ παρῶσῃ ζωῇ, χωρὶς τινὸς βοηθείας, τῆς τῆ Θεῆ χάριτος, καὶ ζήσῃ ὁσίως, καὶ καὶ πληρώσῃ τὸν Θεῖον νόμον, ὡς δυνατόν μετ' αὐτὸν τὸ αὐτεξέστιον καὶ φθάσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνης τελειότητα, καὶ καὶ μὴ εἶναι ἀναγκαῖον καὶ λέγει, ἄφες ἡμῖν τὰ ἀμαρτήματα ἡμῶν. Ὅσις δὲ ὁρθῶς μεταχειρίζεται τὸ αὐτεξέστιόν τε, αὐτὸς καὶ εἶναι ἅγιος, καὶ καὶ μὴ χρειάζεται μετανοίαν. Γ. ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι μιμνήμενοι τῆς πρωτοπλάστῃ, καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα αὐτῶν κακῶς μεταχειριζόμενοι τὸ αὐτεξέστιον, παραβαίνουσι τὸν νόμον τῆ Θεῆ, ἀναγκάως αὐτοὶ χρειάζονται τῆς Θεῆς χάριτος, ὅπως τὰ παρεληλυθότα αὐτῶν ἀμαρτήματα (τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατόν καὶ ἀρνηθῶσιν) ἀφῆλθωσιν. ὅσοι δὲ βέλονται ἵνα μετανοήσωσιν ὁρθῶς, καὶ καὶ ἀπέχωσι τῆ λοιπῆ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, ἔχουσιν ἀρκετὴν τὴν φυσικὴν δύναμιν. ἢ δὲ τῆς χάριτος βοήθεια (τὴν ὁποῖαν αὐτὸς, πότε ἐν τῷ νόμῳ, καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, πότε ἐν τῷ τῆ Χριστοῦ παραδείγματι ἐτίθη, ἐν ὅτῳ ἐξ ἑκατέρου τῶν δεικνύται φανερώς, τί ποιητέον ὁ ἄνθρωπος, καὶ τί μὴ) καὶ μὴ ὠφελῆ εἰς ἄλλο, πάρεξ εἰς τὸ καὶ δυναθῆ ὁ ἄνθρωπος προχειρότερον καὶ ἐπιτελέσῃ αὐτὰ. ὁ Αὐγουστῖνος ἐκτίθησιν Ἐπιστολῇ ρζ. „ διὰ τὸ τὴν χάριν διδοῦναι τοῖς ἀνθρώποις διδάσκει ὁ Πελάγιος, ὅπως ἐπιτρέπόμενοι, πολλῶ προχειρότερον ἔχωσι πληρῶσθαι, ὅπερ διὰ τῆ αὐτεξέστις δύναται ποιῆσαι. (α)

§. 4. Τὰ δὲ εἰδικώτερα αὐτῶ δόγματα, μετ' ἑνα σχεδὸν δεσμὸν ὁ Αὐγουστῖνος περιλαμβάνει Ἐπισ. νς. (β) Α'. Ὅτι ὁ Ἀδάμ, εἰ καὶ δὲν ἤθελεν ἀμαρτῆσαι, ὅμως πάλιν ἀπέθνησκε. Β'. Ὅτι ἡ ἀμαρτία τῆ Ἀδάμ, δὲν ἔβλαψε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' αὐτὸν μόνον ἔβλαψε. Γ'. Ὅτι τὰ ἀρτιγενῆ βρέφη εἶναι ὡς ὁ Ἀδάμ πρὸ τῆς παραβάσεως. Δ'. Τὰ βαπτιζόμενα νήπια, δύναται καὶ ἔχωσι τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ε'. Οἱ βαπτισθέντες πλῆσιοι εἰ καὶ δὲν εὐκαιρῶσαν τὸν πλάτον τῆς δὲν δύναται καὶ κληρονομήσωσι τὴν βασιλείαν τῆ Θεῆ, ἀν καὶ εἶναι πλῆσιοι ὡς τῆς θέλει ὁ Παῦλος Ἐπισ. α'. πρὸς Τιμόθ. κεφ. ις. 17. ε' Ὅτι ἡ χάρις τῆ Θεῆ, καὶ ἡ βοήθεια δὲν δίδονται εἰς πᾶσαν πράξιν. Ζ'. Ὅτι ἡ χάρις, κατὰ τὸν ἰδικόν μας μισθὸν δίδεται Η'. Ὅτι υἱοὶ Θεῆ δὲν δύναται καὶ ὀνομαθῶσιν, ὅσοι δὲν εἶναι κατὰ πάντα τρόπον ἀναμάρτιτοι. Θ'. Ὅτι αὐτεξέστιον δὲν θέλει εἶναι ἀν χρειάζεται ἡ Θεῖα βοήθεια. Ι'. Ὅτι ἡ κατὰ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν ἀπρεπῶν ἐπιθυμιῶν νίκη ἡμῶν, ἐνυμνῆται ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνης θέλησιν, καὶ ἢ καὶ ἀπὸ τῆς Θεῆς βοήθειαν. ΙΑ'. Ὅτι συγχώρησις εἰς τῆς μετανοήσας δίδεται, ἔχει κατὰ τὴν χάριν, καὶ τὸ ἔλεος τῆ Θεῆ, ἀλλὰ κατὰ τὸν μισθὸν τῶν μετανοήσων.

§. 5.

(α) Τῆς αὐτῆς Ἐκδόσ. ἐστ. ρςζ. τὸν ἀριθμὸν, εἰς τὸ λβ. κεφάλαιον τῆς ὁποῖας ἀναφέρει ὁ Αὐγουστῖνος ὡς ἐκ τῆς Πελαγίᾳ πάδε. „ Ideo Dei gratiam hominibus dari, ut quod facere per liberum jubenatur arbitrium, facilius possint implere per gratiam. (β) Τῆς αὐτῆς Ἐκδόσ. ρςζ.

§. 5. Αὐτὴ ἡ αἵρεσις τῆ Πελαγία διεδόθη εἰς Παλαιστίνην, Ἀφρικὴν, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Κατ' αὐτὰ δὲ τῆ Πελαγία συνήχθη Σύνοδος εἰς Διόσπολιν τῆς Παλαιστίνης, ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ υἱέ. εἰς τὴν ὁποῖαν, τὴν μὲν γλώσσαν τε σφέων κατὰ μίμησιν τῶν Καθολικῶν, τὴν δὲ γνώμην τε φυλάττων παντάπασις ἄγνωσον, μετ' ἀπάτην τῆς προτέρας μεθόδε, ἢτοι τῆς καθολικῆς γλώσσης προσποιήσεις ἐφάνη ἀδῶος. ἀφ' ἧ δὲ ἐγένινεν ἡ ἀπάτη τε γνωστὴ ἐν ἔτει υἱέ. δύο ἄλλαι τοπικαὶ σύνοδοι συνήχθησαν ἐν Ἀφρικῇ, ἡ μία εἰς Καρχηδόνα, καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν Νεμιδίαν Μιλέυην, τῶν ὁποῖων οἱ πατέρες μετ' ἐπιστολὰς ἐφανέρωσαν εἰς τὸν Ἰννοκέντιον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον τὰς φρενοβλαβίας Πελαγία, καὶ Κελλεσία, καὶ ὅτι ταύτας μόνον τὰς αἵρέσεις κατεψηφίσαντο, ἀλλ' ἔχει τῆς αὐτῶν ἀρχηγῶς. τοῖς ὁποῖοις ἀποκρινόμενος ὁ Ἰννοκέντιος ἀποφάνεται, ὅτι πρέπει καὶ αὐτοὶ καὶ εἶναι ἀκοινῶντοι. Μετὰ δὲ τὸν Ἰννοκέντιον, ὁ τὸν θρόνον αὐτῆ διαδεξάμενος Ζώσιμος ἀμφοτέρους κατέκρινε, τὸν Πελάγιον δηλαδὴ, καὶ τὸν Κελλεσίον ἐν ἔτει υἱέ.

§. 6. Τῷ αὐτῷ ἔτει συναχθεῖσα καὶ εἰς Ἀφρικὴν σύνοδος Πατέρων σιγ'. κανόνας ἢ ἐξέδετο κατὰ τῆς τῆ Πελαγία αἵρέσεως, εἴτε ἢ ἐν Ἐφέσῳ ἐπιγίγνεται σύνοδος, καὶ μετὰ ταύτην ἢ β. Ἀραυσικανῆ, αἵτινες ἐμοῖως ταύτην τὴν αἵρεσιν ἀπεσκοράκισαν, καὶ ἀπέβαλον.

§. 7. Ταύτην τὴν διεσραμμένην αἵρεσιν περισσότερο ἀπὸ τῆς ἄλλης δρασιμώτερα ἀνατρέπεσιν Αὐγουστῖνος, καὶ Πρόσπερος Ἀκαϊτάνιος Ἐπίσκοπος τῆ Ρηγία, καὶ μαθητῆς τῆ Αὐγουστῖνου. Οὗτος μὲν μάλις ἐν τῷ περὶ χάριτος, καὶ αὐτεξέστις συγγράμματι, καὶ ἐν τῷ περὶ χάριτος κατὰ τῆ Ἐβραϊστῆ, ἐκείνος δὲ εἰς τὰ βιβλία τὰ ἐν τῷ ζ. τόμῳ τῆ Αὐγουστῖνου συγγραμμάτων κείμενα, ὡς τρία βιβλία περὶ μισθῆ, καὶ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν, βιβλίον ἐν περὶ φύσεως, καὶ χάριτος κατὰ τῶν Πελαγιανῶν, βιβλία δύο περὶ τῆς τῆ Χριστοῦ χάριτος κατὰ Πελαγία, καὶ Κελλεσία, βιβλία δύο περὶ γάμων, καὶ ἐπιθυμίας, βιβλία τέσσαρα κατὰ τῶν Ἐπιστολῶν τῶν Πελαγιανῶν πρὸς Βονιφάτιον, βιβλία ε'. κατὰ Γελιανῆ τῆ Πελαγιανῆ, βιβλία δ'. περὶ ψυχῆς, καὶ τῆς σφετέρας ἀρχῆς.

§. 8. Οἱ ὁπαδοὶ τῆ Πελαγία, ἔλαβον τὸ αὐτῆ ὄνομα Πελαγιανῶν κληθέντες, ἐξ ὧν οἱ πρόκριτοι Κελλεσίος, καὶ Γελιανός. ὁ μὲν Κελλεσίος τόσον κατ' ἴχθνος, ἠκολούθησε τὸν αἵρεσιάρχην αὐτῆ διδάσκαλον, ὡς τῆ Πελαγιανῆς, καὶ Κελλεσιανῆς ἀπ' αὐτῆ καλεῖσθαι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Αὐγουστῖνος ἐν τῷ περὶ αἵρέσεως (α) ὁ δὲ Γελιανός Ἐπίσκοπος ὧν Καπύης ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον διὰ τὴν αἵρεσιν, καὶ πολλὰ συναγωνισθεὶς μετ' αὐτῆ Αὐγουστῖνον, ἐπειδὴ ἦν ἐλλόγιμος ἀλλ' ἀδιάντροπος, καὶ τολμηρὸς, ἀνετράπη ἀπ' αὐτὸν τὸν Αὐγουστῖνον, εἰς ἕξ βιβλία κατὰ Γελιανῆ τῆ Πελαγιανῆ

B 3

(α) Κεφ. πη'.

Σύνοδος εἰς Διόσπολιν κατὰ Πελαγία.

Ἐτέρα εἰς Καρχηδόνα. Ἐτέρα εἰς Μιλέυην τῆς Νεμιδίας.

Ἐτέρα ἐν Ἀφρικῇ.

Τίνας κατ' αὐτὸν ἐψηφίσαν.

Πελαγιανῶν.

γεγ-

Ημιπελα-
γιανοί.

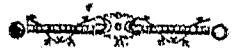
Μασαλια-
νοί.

Συνεργι-
σμοί.

γεγραμμένα· ὅρα περὶ αἰρέσεως τῶν Πελαγιανῶν τὸν Ἀυγαστίνον (α) καὶ
Ὀνώριον Ἀυγουστίνου (β), καὶ ἄλλους.

§. 9. Ἀπὸ τὰς Πελαγιανῶν, ὡς βλασφημῶν ἐφύτρωσαν οἱ Ημιπελαγια-
νοί, οἵτινες ἔλεγον μὲν τὸν ἄνθρωπον ἐξ ἰδίας δυνάμεως νὰ δύναται νὰ
ἐπιστρέφῃ εἰς μετάνοιαν, ἔχει ὅμως αὐτὴ νὰ ὠφεληῖ ἄνευ τῆς τῆ Παναγίας
Πνεύματος χάριτος. ἐξ αὐτῶν δὲ πολλοὶ ἐχρημάτισαν διδάσκαλοι τῆς ἐν
Γαλλίᾳ Ἐκκλησίας, Μασαλιανοὶ καλούμενοι, ἀπὸ Μασυλίας τῆς ἐν Γαλ-
λίᾳ πόλεως, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς ἔγινεν Ἰωάννης Κατσιανὸς ὁ Πρεσβύ-
τερος τῆς ἐν Μασυλίᾳ Ἐκκλησίας. καὶ μὲ ὅλον ὁπῆ δὲν ἐσυμφώνη μετὰ τὸν
Πελάγιον, ὅτι τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα ἀμολόγησεν, καὶ ὅτι ἔδεν καλὸν
ἔργον δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀρχίσῃ, ἢ ἱκανῶς νὰ τελέσῃ αὐτὸ χωρὶς
τῆς τῆ Θεῶ Χάριτος (διότι αὐτοὶ ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ τῶν χρησῶν ἡδῶν,
ὁπῆ προηγῶνται ἀπὸ τὴν Πίστιν ἐδιδάχθησαν τὰ ἀγαθὰ ἔργα) ὅμως εἰς
αὐτὸν καθ' ὅσον τὴν τῆς πίστεως, καὶ ἀγαθῆς προαιρέσεως ἀρχὴν τῷ αὐτεξέστω
ἀπέδιδαν, τὴν δὲ ἀποτελείωσιν εἰς τὸν Θεόν.

§. 10. Εἰς τὰς δόξαις τῶν Μασαλιανῶν πολλοὶ ὑπερον σχολαστικοὶ δι-
δάσκαλοι ἠκολούθησαν, καὶ ἐκ τῶν μεταγενεστέρων Οὐικτωρίους, Περιγέ-
λοιους, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν λεγομένων Συνεργιστῶν, οἵτινες εἰς τὸν ἄνθρωπον
μετὰ τὴν παράπτωσιν, τινὰ φυσικὰς δυνάμεις, μὲ ὅλον ὁπῆ εἶναι ἀσθεν-
εῖς, δίδουσι μὲ τὰς Θεοῖαις εἶναι δυνατόν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τα συνεργῶν-
τος τῆ Παναγίας Πνεύματος νὰ ὑποδέχωνται τὴν τῆ Θεῶ προσφερομένην
χάριν, καὶ νὰ συγκατατίθεται τρόπον τινὰ εἰς τὰς Θεοῖαις ἐπαγγελίας.
φαίνεται δὲ νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν Συνεργιστῶν, καὶ τῶν
Μασαλιανῶν, ὅτι αὐτοὶ μὲν τὴν δέλησιν τῶ ἀνθρώπου, πολλὰκις δέλησι
νὰ προηγῆται ἀπὸ τὴν Θεοῖαν χάριν, ἐκεῖνοι δὲ πάντοτε νὰ προηγῆται
ἡ χάρις ἀπὸ τὴν δέλησιν ἔλεγον, διότι τὸ αὐτεξέσιον ἀδύνατον ὄν εἰς
τὸ νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἀγαθόν, καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸν Θεόν, καὶ νὰ ὑπακούσῃ
εἰς τὸν νόμον δὲν δύναται, διὸ καὶ προηγεμένην τὴν χάριν ἔλεγον.

ΚΕΦΑ-

(α) Περί αἰρέσε. κερ. κή. καὶ τὰ ἄνω ρηθέντα βιβλία. (β) Περί αἰρέσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Περὶ τῶν ἐπισημοτέρων Συνόδων τῶν ἐπὶ τέτων τῶν Ἀυτοκρα-
τόρων συναθροισθῶν.

§. 1.

Η' ἐν Καρχηδόνη συνόδος, ἣτις εἰς τὰς τόμους τῶν συνόδων δευτέρᾳ γρα-
φεται, διότι πρώτην τινὰ τὴν ἐπὶ Γαλλίᾳ τῆ Ρώμης Ἐπισκόπου ἐκεί-
σε συναχθεῖσαν λέγασιν, τὴν ὁποίαν τελευταίαν ὁ Βαρώνιος (α) καὶ
ὁ Κοριόλανος (β) δέλησι νὰ συνεκροτήθη ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῆ τμζ'.

Σύνοδος
Καρχηδό-
νος.

Ἐτέρα.

§. 2. Η' ἐν Καρχηδόνη γ' συνόδος, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸς τοὺς ἄλλοις
εὐρίσκετο καὶ ὁ Ἀυγαστίνος, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει συνηθροίσθη ταύτης κανόνες
σάζονται ἴ. ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν Συνόδων, τὰς ὁποίας ὁ Βαρώνιος ὀρ-
θῶς (γ) καὶ ὁ Κοριόλανος (δ) λέγασιν, ἔχει πάντες νὰ ἐσυγκοινωνήσαν,
καὶ νὰ συνέθεντο εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλαις τὰς ἐν Καρχηδό-
νη συναχθεῖσας νὰ συνέθεντο.

Ἐτέρα.

§. 3. Η' ἐν Καρχηδόνη δ' συνόδος ἔγινεν ἐν ἔτει τμγ'. ἔχει δι' ἄλλην
αἰτίαν, παρέξ διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἐπὶ Χίλδωνος τῆ τυράννου παραπεσ-
σα Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις.

Ἐτέρα.

§. 4. Η' ἐν Καρχηδόνη ε' συνόδος τὴν ὁποίαν τῆ τάξει τῆ καιρῶ γ'
νομίζουσιν, ὅτε Βαρώνιος (ε), καὶ ὁ Κοριόλανος (ς), ἐν τῷ αὐτῷ προσέτι
ἔτει τῷ τμγ' συνετελέσθη πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, καὶ
διόρθωσιν τῶν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις διεφθαρμένων ἡδῶν (η).

Σύνοδος
ἐν Τωλή-
τῳ.

§. 5. Η' ἐν Τωλήτῳ πόλει τῆς Ἰσπανίας α' συνόδος τῶν συνελθόντων
18'. Ἐπισκόπων ἐν ἔτει τμδ'. προέδρε ὄντος τῆ Πατρῶν Ἐπισκόπου συνηθροί-
σθη, ἵνα διευθετήσῃ τὸ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ ἀνακύψαν σχίσμα ἀπὸ τὴν κακὴν
μεταχείρισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, διὰ τὰς μὴ γενομένας χειροτονίας
τῶν ἱερατικῶν βαθμῶν, κατὰ τὸν διορισμένον καιρὸν· εἰς τὴν ὁποίαν α' ἐ-
διωρίσθη ἐκεῖνος ὁπῆ δὲν φυλάττει τὰ ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου δογματι-
θέντα, νὰ εἶναι ἀκοινωνήτος· Β' κανόνας ἐξέδωκε κ'. ἐπρόθεσαν δὲ τινὰ καὶ
κατὰ τῶν Πρισκιλλιανῶν.

§. 6.

(α) Χρον. ἔτει τμζ'. ἀριθ. 46. (β) Ἐν τῇ περιλήψει τῶν συνόδων σελ. 301.
Ἐκδοσ. Λοβανίς ἔτει αχκγ'. (γ) Χρον. ἐν ἔτει τμζ'. ἀριθ. 47. (δ) Ἐν τῇ
περιλήψει σελ. 303. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (ε) Χρον. ἔτει τμγ'. (ς) Ἐν τῇ πε-
ριλήψει σελ. 322. (η) Περί τῶν ρηθειῶν τεσσάρων συνόδων ἴδε τὸν α' τόμον τῆς
παρέσεως Ἰστορίας σελ. 418. εἰς τὰς ὑποσημειώσεις.

ΑΙΩΝ
Ε.
Μιλεϋιτα-
νή Σύνο-
δος.

§. 6. Η Μιλεϋιτανή Α. γενική σύνοδος (ὅτω λεγομένη, ἐπειδὴ ἀπὸ πᾶσαν τὴν Ἀφρικὴν συνήθροισθη) ἐν τῇ Ναμιδίᾳ συνεκροτήθη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπερὸν ἀπὸ μερικὰ συνοδικὰ διατάγματα, διαφόρων Ἐπισκόπων ὑποδέσεις ὡς τῆ Κρεσκονία, Κροδβαλδέε, τῆ Μαξιμιανῆ, καὶ τῆ Εὐανδίππε ἐθεωρήθησαν· ἄλλη εἶναι αὐτὴ ἡ σύνοδος ἀπὸ τὴν β. Μιλεϋιτανὴν ὅπερ συνεκροτήθη τῷ υἱῷ. ἐξ ἧς κατεκρίθη ἡ τῆ Πελαγία αἵρεσις· τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ σημειωθῆ κατὰ τῆ συναθροίσαντος τὰς συνόδου, τῆ συνάφαντος εἰς τὸν πρῶτον τόμον, τὰς δύο ἐκείνας Μιλεϋιτανὰς εἰς μίαν μόνην σύνοδον. ὄρα τὸν Βαρώνιον (α). καὶ τὸν Κοριόλανον (β).

Ἡ ἐν Χαλ-
κηδῶνι κατὰ
τῆ Χρυσο-
σώμου.

§. 7. Ἡ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ χρυσοῦς τὴν γλωτταν Γωάννης ἀπὸ Θεόφιλον τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄλλας φανερὰς ἐχθρὰς αὐτῆ, κατηρέθη, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Ἐλθὼν γὰρ ὁ Θεόφιλος εἰς Κωνσταντινάπολιν συνήθροσεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐπισκόπου, τῆς ὁποίας κατέπεισεν, ὅπως κατὰ τῆ Χρυσοσώμου (τὸν ὁποῖον ἔλεγε ὑπερασπιστὴν τῶν Ὀριγενισῶν) ῥήψωσι τὰς ψήφου. ἐυρὼν δὲ καὶ εἰς Κωνσταντινάπολιν πολλὰς ἐχθρὰς τῆ Χρυσοσώμου κληρικὰς καὶ μοναχὰς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν βασίλισσαν Εὐδοξίαν, καὶ ἔλθων εἰς τὴν ἀντικρὺ τῆ Βυζαντίου κειμένην Χαλκηδόνα, μετ' ἄλλας ἐκ ὀλίγου, τῆς ὁποίας ὡς ἐδύνετο ἐπαρακίνησε, καὶ ἠνάγκασε νὰ γένωσι κατήγοροι τῆ Χρυσοσώμου, ἀρχισε τὰς κατ' αὐτῆ πεπλασμένας κατηγορίας νὰ ξεκικμίζῃ. γενομένης λοιπὸν τῆς προσκλήσεως τῆ Χρυσοσώμου, οἱ συναθροισθέντες μ. Ἐπίσκοποι ἐν Κωνσταντινάπολει, ἀντ' αὐτῆ ἀπεκρίθησαν εἰς τὰς ἀπὸ ἐκ Χαλκηδόνοσ ἀπεσαλμένας· πρέπειν εἶναι ὁ Θεόφιλος νὰ νουθετηθῆ, εἰς τὸ νὰ μὴν κρίνῃ ὑποδέσεις εἰς ξένην διοίκησιν ἐναντίον τῶν ἐν Νικαίᾳ κανόνων, ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινάπολιν, ὅπου εἶναι συναγμένοι πολλοὶ Ἐπίσκοποι ἀπὸ διαφόρου ἐπαρχίας· διότι τὸ συνέδριον αὐτῆ ἐκ μόνων λς. Ἐπισκόπων συνίσταται, καὶ τῆτων μιᾶς διοικήσεως. Ὁ δὲ Γωάννης ἄλλας τιὰς τῶν ἐπιτηδείων αὐτῶ Κληρικῶν, καὶ Δημήτριον τὸν Πισινῶντος Ἐπίσκοπον πέμψας πρὸς αὐτὰς ἔλεγε· πῶς δὲν ἀποφεύγει τὴν κρίσιν, ἀλλ' εἶναι ἔτοιμος, εἴαν ὁμοῦ μᾶθῃ πρότερον τῆς κατηγορίας τῆ, καὶ τὴν κατηγορίαν τῆ σοχαδῆ, καὶ ὅπως εἰς μεγαλιτέραν σύνοδον νὰ ἀπολογηθῆ. διότι δὲν θέλει νὰ ὑπομένῃ ἕνα τρελὸν πρᾶγμα, καὶ νὰ ἀνέχεται περιφανεῖς ἐχθρὰς κριτὰς· ἐπειδὴ δὲ τετράκις καλεσθεῖς, οἰκουμενικὴν Ἐπι-καλάμενος σύνοδον ἐχ' ὑπήκουσε, τὸν ἐκάθειραν, καὶ τὸν ἐξώρισαν κατὰ τὸ πρῶταγμα τῆ βασιλέως· ὄρα τὸν Σωκράτην (γ), καὶ τὸν Σωζόμενον (δ) ὑπερὸν πάλιν τὸν ἐκάλεσαν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν.

ΚΕΦΑ-

(α) Χρυσοσώμου, ἔπει υβ. ἀριθ. 55. καὶ ἐν ἔπει υἱῷ. ἀριθ. 3. (β) Ἐν τῇ ἀνα-
κεφ. σελ. 334. (γ) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. 5. κεφ. 15. (δ) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βι-
βλ. η'. κεφ. 15.

ΑΙΩΝ
Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐπὶ τέτων τῶν Ἀυτοκρατόρων, ἐν ἀγιότητι, καὶ διδασκαλίᾳ.

§. 1.

Γωάννης ὁ ἐπικληθεὶς διὰ τὸν χρυσορρέαν ποταμὸν τῆς γλώσσης αὐτῆ Χρυσόσομος, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Κοίλης Συρίας, γεννηθεὶς ἐκ Σεκένδα, καὶ μητρὸς Ἀνδρόσης, ὅπερ ἦσαν εὐγενεῖς, καὶ Πατρικιοὶ ἔγινε δὲ μαθητὴς Διβανία τῆ Σοφιστῆ, καὶ Ἀνδραγαδία τῆ φιλοσόφου· μέλλωντας δὲ νὰ δοθῆ εἰς τὸ δικανικόν, καὶ γενόμενος εἰς λέγειν τε, καὶ πείθειν ἐπιτηδείας, καὶ τὰς κατ' αὐτὸν ὑπερβάλων ῥήτορας, καὶ γνωρίσας τὸν ἐν τοῖς δικαστηρίοις μοχθηρὸν καὶ ἀδικὸν βίον, ἐτραπή εἰς τὸν ἡσυχαστικόν· καὶ μεταβαλὼν εὐθύς τὸ σχῆμα, καὶ βᾶδισμα, τοῖς ἀναγνώσμασι τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἐπρόσεχε, καὶ συνεχῶς εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἤρχετο. Ἐγίνε λοιπὸν πρῶτον ἀναγνώστης τῆς ἐν Ἀντιόχειᾳ Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Ζήνωνα. εἰς ὀλίγον καιρὸν δὲ καὶ διάκονος ὑπὸ τῆ Μελετίου, καὶ ὑπερὸν ἀπὸ τρεῖς χρόνους ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Εὐάγγριον διάδοχον τῆ Παυλίνα, καὶ πολλὰς τῶν ἀεικότων αὐτὸν ἐπ' Ἐκκλησίας, εἰς ἀρετὴν ὠφέλησε, καὶ ὁμόφρονας αὐτῆ περὶ τὸ θεῖον ἐποίησε· διότι μετὰ πολιτείαν ζωῆς σώφρονος, καὶ καθαρὰς ἐπολιτεύετο· φράσιν δὲ λόγου εὐληπτον ἐμεταχειρίζετο μετὰ λαμπρότητος, μελετήν δὲ εἰς τὰς Θείας γραφὰς μεταχειρίζετο ἄκραν, πᾶσαν σχεδὸν τὴν Θείαν γραφὴν ὑπεμνημάτισεν, ἕυροισαν λόγων εἰς τὸ σχεδιάζειν ἀποκτήσας, ὡς ἄδεις εἰπεῖν ἄλλοι, καὶ γλωτταν ὅπερ ἔρρεον ὑπερὸ τῆς Νειλώου καταρράκτου, καὶ καλλιγραφώτατος ἔγινε· λοιπὸν ἀπὸ λόγου, καὶ ἔργου ἐπίσημος γεγονὼς εἰς ὅλον τὸ ὑπῆκοον τῶν Ῥωμαίων, ἐφάνη εὐλογον (τελευτήσαντος Νεκταρίου Κωνσταντινάπολεως) τῷ Ἀρκαδίῳ Βασιλεῖ, καὶ τῷ κλήρῳ τῆς μεγίστης ἐκείνης πόλεως, νὰ τὸν ψηφίσωσι ποιμένα· τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε. φυσικὰ δὲ ὦν ἐλεγκτικὸς, καὶ ἐκ νεαρῆς ἡλικίας εἰς τὸν θυμὸν μᾶλλον, ἢ εἰς τὴν αἰδῶ χαρίζομενος, πολλὰς ἐπιβόλας ἐδέχθη, καθὼς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, ὄρα τὸν Σωκράτην (α) τὸν Θεοδώρητον (β), ὅσιν καλεῖ αὐτὸν μέγαν τῆς Οἰκουμένης φωστῆρα, καὶ τὸν Σωζόμενον (γ). Ἐξάρτισος δὲ ὦν ἄτος ὁ μέγας πατήρ εἰς Κομάνα, ἐτελεύτησεν ἐκεῖ, ὦν ἑτῶν υβ'. ἀρχιερατεύσας δὲ τῆς βασιλίδου τῶν πό-
λεων

Γωάννης
Χρυσόσο-
μος.

(α) εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. 1. (β) Βιβλ. 4. κεφ. κς. α'. (γ) Βιβλ. η'.
κεφ. β'. γ'.

λεών ετη πέντε ήμισυ. Κατέλιπε δὲ εἰς ἡμᾶς ὀμιλίαις, εἰς τὴν Γένεσιν, εἰς τὰς Ψαλμοὺς, εἰς τὸν Ἠσαΐαν, εἰς τὸν Ματθαῖον, καὶ Ἰωάννην, εἰς τὰς Πράξεις, εἰς τὰς Ἐπιστολάς τῆ Παύλου, περὶ προνοίας Θεοῦ βιβλία ἕξ, περὶ Γερωνύμου βιβλία ἕξ, καὶ ἄλλα· μετὰ δὲ παρέλευσιν χρόνων λέε. ἐπανήχθη τὸ ἱερὸν αὐτῆ λείψανον ἀπὸ τὰ Κόμανα μετὰ τὴν προθυμίαν τῆ Προκλα Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐτέθη εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων· τὸ δὲ ὄνομα αὐτῆ ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικῶν διπτύχοις ἐνεγράφη, πρὸ τῆ Προκλα Ἀττικὸς ὁ Κωνσταντινουπόλεως, μὴ ὦν πρότερον γεγραμμένος, διότι Ὁριγενείας ὁ εὐσεβέστατος ἕτος πατὴρ ἐκαλεῖτο, καὶ ἐνομίζετο.

Ἀλέξανδρος Ἀντιοχείας.
Ἀζέριος Ἀμασείας.
Μαρτίνος Τρωωνσίων.

§. 2. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀντιοχεύς Ἐπίσκοπος περὶ ἧ εἴρηται ἀνωτέρω.

§. 3. Ἀζέριος ὁ Ἀμασείας Ἐπίσκοπος, ὅστις ἐγράφη ὀμιλίαις διαφόροις, τὸ μαρτύριον τῆ Ἁγίης Φωκῆς, κτ'.

§. 4. Διάσημος ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἐγένετο Μαρτίνος ὁ τῶν Τρωωνσίων Ἐπίσκοπος, ὅστις ἐγεννήθη μὲν ἐν τῇ τῆς Παννονίας Σαβαρείᾳ πόλει, ἠκολούθησε δὲ πολλὰς νέος ὦν (κατὰ τὴν θελήσιν τῆ πατρὸς τῆ) τὰς ἐκστρατείας, μετὰ τοιαύτην δὲ ὑπομονὴν, ταπεινότητα, καὶ καλωσύνην, ὥστε νὰ μὴ νομίζεται στρατιώτης ἀπὸ τῆς περισσοτέρας, ἀλλὰ μοναχός. ὕστερον ἀφ' ἧ ἐπέστρεψεν ὁ Γλάριος ἀπὸ τῆν ἐξορίας τὸν ἠκολούθησε, καὶ ἐπροσκολλήθη εἰς αὐτὸν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν μοναχικὸν βίον εἰς τὴν τῶν Τρωωνσίων Ἐπισκοπὴν ἀνέβη, ἄνθρωπος κατ' ἀλήθειαν εὐλαβής, ὅστις, κινδῶν εἰς τὸν βίον τῆ μαρτυρεῖ Σελβίκιος Σευῆρος, ὅστις ἀπὸ τὴν φήμην τῆ κινήσει, δὲν ὤκνευτε νὰ ἐλθῆ νὰ τὸν ἴδῃ, τὸν ὁποῖον ἡ φήμη δὲν ἐγέλασε, μετὰ τὸ νὰ ἀπαπεκρίνετο ὀρθῶς, κινδῶν αὐτὸς περιγράφει. Οὗτος λοιπὸν ὁ Μαρτίνος πολλὰς ὑπὲρ τῆς καθολικῆς πίστεως δεσμῆς, μαρτυρήματα, καὶ διωγμῶν ἐκατέρησεν, ὡς ὁ Σωζόμενος μαρτυρεῖ (α). ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει υἷα. διαλαμβάνει περὶ τῆς τελευτῆς αὐτῆ Σελβίκιος Σευῆρος ἐπιστολῇ β'. πρὸς Ἀυρήλιον τὸν διάκονον, καὶ ἐπιστολῇ γ'. πρὸς Βάσκηλαν.

Σελβίκιος Σευῆρος.

§. 5. Σελβίκιος Σευῆρος, ἢ καὶ Σεβῆρος Σελβίκιος, ἀνὴρ κατὰ τὸν Γεννάδιον, εὐγενὴς κατὰ γένος, καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ μετὰ τὸν τῆς θεληματικῆς πτωχείας, καὶ ταπεινότητος ἔρωτα περιφανέστατος, πρῶτος ἐχρημάτισε τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἀκαϊτανικῆς Ἐπαρχίας, καὶ προσφιλέστατος Παυλίῳ τῷ τῆς Νώλας ἐπισκόπῳ, πρὸς τὸν ὁποῖον πολλὰς ἐπιστολάς ἐξέδωκεν· αὐτὸς συνέγραψε δύο βιβλία γλαφυρὰ περὶ ἱερῆς ἰσορίας ἀπ' ἀρχῆς τῆ κόσμου ἀρχόμενος, καὶ μέχρι Στελίχωνος τῆ Ὑπάτα τελειώσας, ταῦτα μέχρι τῆ ὁ. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ὡς αὐτὸς ὑποσημειοῖ (β). Ἐγράφη δὲ καὶ τὸν βίον Μαρτίνου Ἐπισκόπου Τρωωνσίων· διάλογον περὶ τῆς συναναστροφῆς τῶν ἀνατολικῶν μοναχῶν, ὅρα τὸν Ὁρίσιον περὶ Ἰστορικῶν Λατίνων.

§. 6.

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. ιδ'.

(β) Βιβλ. β'. τῶν Ἰστοριῶν.

§. 6. Ὁμοίως τῷ Σελβικίῳ ἐχρημάτισε Παυλῖνος ὁ Ἀκαϊτανός, ὅστις βασιλευτῆς ὦν καὶ εἰς τῆς Γερμανίας, ἀφίνωντας τὴν περισίαν τῆ, εἰς Νάβλαν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας ἤλθεν, ἔρχι δὲ ἄλλο, ἐμὴ διὰ νὰ σχολάζῃ περισσότερον εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θεολογίαν, τῆς ὁποίας ἀφ' ἧ διέτριψε μερικὸν καιρὸν ἐγένετο Ἐπίσκοπος, καὶ περιβόητος κατεσάθη, ἔ μόνον διὰ τὴν μάθησίν τῆ, καὶ ἀγιότητα, ὡς ὁ Γεννάδιος μαρτυρεῖ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κατὰ δαυμένων δυνάμιν· ἐγράφη διαφόροις ἐπιστολάς, καὶ ποιήματα.

Παυλῖνος Ἀκαϊτανός.

§. 7. Ἀυρήλιος Ἀυγουστίνος ἐγεννήθη εἰς Ταγέσιν φρέσιον τῆς Νημιδίας, ἐκ γονέων μὲν εὐγενῶν, ἡ δὲ μήτηρ τῆ ἐκαλεῖτο Μονίκη, γυνὴ ὀσιωτάτη· οἱ αὐτῆ γονεῖς ἦσαν μέτριοι μὲν κατὰ τὰ ὑπάρχοντα, Χριστιανοὶ ὅμως ἀγαθοί· ἕτος ἔτι παιδίον ὦν, εἰς μὲν τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα ἐφέρετο μετὰ ἀνδρείαν, καὶ ἀμείλιαν, εἰς δὲ τὰ Λατινικὰ μετὰ χαρὰν, καὶ προθυμίαν, καὶ πρῶτον μὲν ἐπέμψθη διὰ σπουδῆν εἰς Μάδαυραν, εἶτα δὲ εἰς Καρχηδόνα, ὅπου μετὰ εὐδοκίμῃσιν καλὴν παιδευθεὶς πάσας τὰς ἐλευθέρους τέχνας, καὶ πρὸς τὴν τῆς φιλοσοφίας σπουδῆν προτίθει ἐδόθη, ἀναγνώσας τὸν τῆ Κικέρωνος Ὀρτένσιον, ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα ἐκαταγίνετο· ὅμως ἀνδρῶν αὐτοῖς προσκείμενος, διὰ τὴν ἀπλότητα τῆς φράσεως τὰ ἐπαιρητήθη, ἡ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει (α). ἀφ' ἧ δὲ ἐγένετο νεανίας, ἔρχι μόνον ἀπὸ τὸ πῦρ τῶν ἡδονῶν περιεφλέχθη, ἀλλὰ καὶ ταῖς τῶν Μανιχαίων ἀπάταις συγνησθεὶς, εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν ἀπέμεινε χρόνος δ'. ἀπὸ τὸ υἷα. ἕτος τῆς ἡλικίας τῆ ἕως τὸ κή. πλανώμενος, καὶ πλανῶν, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει (β). Εἰς αὐτῆς δὲ τῆς χρόνος ἐδίδαξε μὲν τὴν γραμματικὴν εἰς τὴν πατρίδα τῆ, τὴν δὲ Ρητορικὴν εἰς τὴν Καρχηδόνα, καταγινόμενος καὶ περὶ τὴν ἀστρολογίαν· πολλὰ συμμιχθεὶς καὶ μετὰ παλλακίδας ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἀδεόδατον. Εἰς δὲ τὸ κδ'. ἕτος τῆς ἡλικίας τῆ, παραιτήσας τὴν τῶν Μανιχαίων αἵρεσιν, καὶ εἰς Ρώμην ἐλθὼν, τῆ Ρητορικὴν ἐδίδαξε, καὶ ἀπὸ Ρώμην εἰς Μεδιόλανα καλεσθεὶς, εἰς τὸ νὰ διδάξῃ καὶ ἐκεῖ αὐτὴν, γνωρίμος ἐγένετο τῷ Ἐπισκόπῳ Ἀμβροσίῳ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατ' ἡμέραν διδασκόμενος τὴν ὀρθόδοξον πίσιν, καὶ νεφετάμενος, ἐβαπτίσθη ἀπὸ αὐτὸν τελευταῖον εἰς τὴν εορτάσιμον ἡμέραν τῆ Πάσχα χρόνων ὦν λβ'. καὶ σὺν αὐτῷ ὁ υἱὸς τῆ Ἀδεόδατος, καὶ ὁ προσφιλέστατος αὐτῷ Ἀλύπιος· γενόμενος δὲ ἔτων λζ'. δέχεται τὸ ἀξίωμα τῆ πρῶτος, καὶ τελευταῖον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Ἰππώνος πόλεως Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται· διαλάμψας εἰς αὐτὴν πολλὰ μετὰ λόγους, καὶ ἔργα, καὶ διάφορα τεύχη συγγραμμάτων συντάξας, πάσης σοφίας, καὶ διδασκαλίας πλήρη, ἀνδ' ὦν ἀείδιον κλέος ἔλαβε. ζήσας δὲ χρόνος ἕξ πρὸς τοῖς π'. ἤτοι ὀγδοηκονταεξ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει υλ'. ἀναγινώσκει τὸν βίον αὐτῆ ἐκτεθέντα ἀπὸ Πισίδιον τὸν Καλαμίνσιον Ἐπίσκοπον.

Ἀυγουστίνος.

C 2

ΚΕΦΑΛ.

(α) Λόγος ξγ'. περὶ διαφόρων πραγμάτων.

(β) Περὶ ἐξομολ. βιβλ. δ'. κεφ. α'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Περὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, καὶ Οὐαλεντιανοῦ τοῦ Γ. τῶν
Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Ἀφ' ἧ ἀπέθανεν ὁ Ἀρχάδιος ὡς εἴρηται, διαδέχεται τὴν Βασιλείαν τῆς
Ἀνατολῆς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοδόσιος, ἐν ἔτει υἱ'. ὁ ἐπινομασθεὶς μι-
κρός, πρὸς ἀντιδιαστολήν, καὶ διαφορὰν τῆ πάππα αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἦν κατὰ
πολλὰ μικρὸς ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατήρ τε· διότι τότε ἦν ἑτῶν ἑπτὰ, ἐπι-
μελῶς τρεφόμενος ἀπὸ τὴν Πελχερίαν τὴν ἀδελφὴν τε, καὶ ὡν εἰς τὴν ἐ-
πίσκεψιν τῆ Βασιλέως Περσῶν Γοδιγέρδη, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ τε Ἀρ-
κάδιος ἀποθνήσκων ἀφίσηεν εἰς τὰς διαθήκας τῆ ἐπίτροπον, καὶ κηδεμόνα εἰς
αὐτὸν, καὶ νὰ λαμβάνῃ πρεσβεῖον χρυσῆς λίτρας ἑκατοντάδας δέκα. Ἀπὸ
αὐτὸν τὸν Γοδιγέρδη ἀρχίζει ὁ Προκόπιος τὴν τῶν Περσικῶν πολέμων ἱ-
στορίαν, φθάσας ἕως τὰς χρόνας τῆ Γασιναῦ. Ἀπὸ τὸν φόβον λοιπὸν αὐ-
τῆ τῆ Γοδιγέρδη, μὴν δυνάμενος νὰ ἐγερθῆ τινας κατὰ τῆ Θεοδοσίᾳ, ἡ
ἀδελφὴ τε Πελχερία παρθένος ἔσα ἑτῶν ἰε'. ἡ κατ' ἄλλας ἰψ'. ἐξαιρέτω
ἐκυβέρνει τὸ βασιλεῖον, καὶ ἐπαίδευε τὸν ἀδελφόν της Θεοδόσιον, εἰς πάν-
τα ἐρμημένωσα, εἰς ἦδος, εἰς λέγειν, εἰς περιπάτημα, εἰς γέλοιον, εἰς
φορέματα, καὶ εἰς σχῆμα κατ' ἔδρας, καὶ γάσεως, καὶ τὸ πλέον τὴν εἰς Θεὸν
εὐσέβειαν ἐπιμελῶς αὐτὸν ἐδίδασκε· καὶ Ἀθηναῖδα τὴν θυγατέρα Ληοντίᾳ
τῆ ἐξ Ἀθηνῶν φιλοσόφου ὅπῃ τὴν εἶδεν ἀρχαίαν, καὶ πεπαιδευμένην ἐπὶ
πᾶσαν σοφίαν, τὴν ἐβάπτισε, καὶ Εὐδοκίαν τὴν ἀνόμισσε, καὶ μετὰ τὸν ἀδελ-
φόν της ὅπῃ ἦτον πλέον εἰς νόμιμον ἡλικίαν ἐσεπάρωσα, καὶ μετὰ τὸ βασι-
λικὸν σέμα ἐταινίωσα, καὶ Αὐγέσαν ἐκάλεσεν· Οὕτω λοιπὸν διαχρῆται ὁ
Θεοδόσιος ἀπὸ τὴν Πελχερίαν, εἰς τοσαύτην εὐλάβειαν, καὶ ἀσπίτηκα ἐπ-
ρόκοψε (μ' ὅλον ὅπῃ εἰς τὰ ἄλλα ἦν φυτικά βαρύνει, ἀπύχματος, καὶ ἀπὸ
τὰς εὐνέχως ἀπατώμενος) ὡσεὶ τὴν βασιλείαν αὐτῆ ὡς Ἐκκλησίαν κατα-
σαθῆναι.

§. 2. Τέτα βασιλεύοντος, εἰρήνη εἰς Ἀνατολήν σχεδὸν παντοτείνῃ ἦν,
καὶ ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν Περσίαν ἐπλατύνθη διὰ μέσα τῆ Ἀντιόχῃ ὅπῃ
ἐσάλθη εἰς Κωνσταντινῆπολιν ἀπὸ τὸν Γοδιγέρδη· (ἔξω ἀπὸ πολέμου
τινας, καὶ τέρας πολλὰ ὀλίγως) ἐπερίστευσε δὲ ἡ εἰρήνη καὶ εἰς τὴν Ἐκ-
κλησίαν ὁμοίως κατ' ἐκείνου τὸν καιρὸν, ὅπῃ ἔλαβε μεγάλην ἐπίσθιν ἀπὸ
διάφορα πράγματα, καὶ θεσπίσματα ὅπῃ ἀπὸ τὸν εὐσ. βῆ Ἀυτοκράτορα κα-
τὰ

Θεοδόσιος
ὁ μικρὸς
Αὐτοκρά-
τωρ ἀνατο-
λῆς ἀπὸ
X. Γ.
408.

Κατάστασις
τῆς Ἐκκλη-
σίας ἐπ' αὐ-
τῆ.

τὰ τῶν Ἐθνικῶν, καὶ τῶν αἰρετικῶν ἐξετέθησαν· ἀλλ' ἐπειδὴ σύνηδες ἐσι,
σπανίως νὰ ἀκολουθῆ εἰρήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παντοτείνῃ (διότι πρέπει
πάντοτε νὰ πολεμῆται), ἔτω πάλιν ἐτάραξαν αὐτὴν μετὰ τὰς φρενοβλαβεῖς
αἰρέσεις τὰς Νεσόριος, καὶ Εὐτύχιος, καὶ ὡς εἰς τὸ ἐξῆς ἐξηγήσεται κατὰ
μέρος.

§. 3. Τὰ δὲ Οὐαρία μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ρώμης ἀπὸ τῆ Ἀλαρί-
χε, ὕδρωπικιάταντος, καὶ ἀποθανόντος ἐν ἔτει κγ'. ζήσαντες χρόνας μ.
καὶ ἐξ αὐτῶν δυσκλεῶς, καὶ ἀδόξως βασιλεύσαντος λ'. αὐταρχεῖ καὶ ἐβσι-
άζει ὁ Θεοδόσιος ὡν ἑτῶν κδ'. τῆς δὲ βασιλείας τῆς ιζ'. κατετρόπωσεν Γωάν-
νην τὸν Τύραννον διὰ μέσα τῆ Ἀσπαρος υἱὸς τῆ Ἀρδαβερῆς στρατηλάτη. ἀφ'
ἑ λοιπὸν ἐφρονεῦθη ὁ τύραννος, Καίσαρα καταστήσας τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ
Οὐαλεντιανόν, ἐν ἔτει κε'. τὸν ἐπέμψεν εἰς τὰ Δυτικὰ μέρη, παραδὸς
τὴν φροντίδα τῆς βασιλείας τῆ μητρὶ αὐτοῦ Πλακιδίᾳ, ὡν νέος πολὺ ὁ
Οὐαλεντιανός. Ἡ Πλακιδία ἦν θυγάτηρ Θεοδοσίᾳ τῆ μεγάλα, καὶ ἀδελ-
φὴ Ἀρχαδίου, καὶ Οὐαρία τῶν Αὐγέσων, τὴν ὁποίαν ἔλαβε διὰ γυναῖκα
Κωνσταντίου, ὁ τὴν Κωνσταντῖνα τυραννίδα καθελὼν, ἀνδρωπος πολεμικώ-
τατος, καὶ στρατηγικώτατος, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἐπανῶν, μετὰ τὴν ἀδελ-
φὴν τε, μετὰ Στέφανον, καὶ ἀλεγγίδα, καὶ συγκοινωνίαν τῆς Βασιλείας ἐτί-
μησεν· ὀλίγον δὲ χρόνον ζήσας ἐτελεύτησεν. Ἐπὶ τέτοις σπεδάζων καὶ
αὐτὸς ὁ Θεοδόσιος νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἰταλίαν, ὡσεὶ τὸν μὲν ἀνεψιὸν τε νὰ
ἀναγορεύσῃ βασιλεῖα, καὶ ὡν παρῶν μετὰ τὴν φρόνησιν τε νὰ νηδεύσῃ τὰς
ἐκεῖ νὰ μὴν ὑποσάσσονται εἰς Τυράννας εὐκολα, ὡς Θεσσαλονίκης φθά-
σας, ἐμποδίθη ἀπὸ ἀδελφειαν· πέμψας δὲ τὸν βασιλικὸν Στέφανον εἰς
τὸν ἀνεψιὸν τε μετὰ τὸν Πατρικίον Ἡλωνα, καὶ ἀναγορεύσας αὐτὸν Αὐγα-
σον τῆ κβ'. τῆ Σεπτεμβρίου ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινῆπολιν· ὅρα τὸν Σω-
κράτην (α) καὶ τὸν Σωζόμενον.

§. 4. Τέτα ἡγεμονεύοντος τῶν Ἐσπερίων, ἡ τῆ Θεῆ Ἐκκλησία ἐν τῇ
Δύσει, μάλιστα ἐν Λιβύῃ ἔλαβε δοκιμὴν κακῶν ταραχῶν ἀπὸ τὰς Οὐαν-
δίως καλεσμένους ἐκείσε ἀπὸ τὸν Βονιφάτιον τὸν Κομητᾳ τῆς Λιβύης μετὰ
ὑπόσχεσιν δωρεῶν, καὶ μετὰ μεγάλας ἐλπίδας, ὅπως ἐλθόντες, ὅπλα ὑπὲρ
αὐτῆ κατὰ τῶν Ρωμαίων φέρωσι· διότι ὁ στρατηγὸς αὐτῶν Γιζέριχος ὁ νό-
τος υἱὸς τῆ Ἰδιᾳ ἡγεμονεύσαντος τὴν Ἰσπανίαν Γοδιγίσκη, ὅς εἰς τὰ πολε-
μικὰ ἦν πάνυ γεγυμνασμένος, καὶ δεινότατος ἦν ἀπὸ ὅλων τὰς ἀνδρώπων, καὶ
διαβάς τὸν ἐν Γαδείροις πορθμὸν εἰς Λιβύαν ἐκ τῆς Ἰσπανίας, ἦλθεν ἔχων
σὺν αὐτῷ καὶ ὀκτὼ μυριάδας ἀνδρώπων, καὶ κατέστησε τὸν θρόνον τε εἰς Λι-
βύαν ἐν ἔτει κγ'. καὶ ἐν ἔτει υλ'. ἐπῆρε τὴν Καρχηδόνα· ὡν δὲ Ἀρειανός,
ἐσπέδαζε νὰ διασπείρῃ παντὲ τὴν αἵρεσιν τε· ὅθεν ἐγένοντο εἰς κάθε μέρος
λεηλατησίαι, ἀρπαγαί, φόνοι, τὰ βρέφῃ ἠρπάζοντο ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγ-
κάλας, καὶ ῥιπτόμενα κατὰ γῆς εἰς μικρὰ κομμάτια κτεκόπτοντο· τὰ τῶν
Κα-

Θάνατος
Οὐαρία.

Οὐαλεντι-
ανός Ἀὐτο-
κράτωρ
Δύσεως ἀ-
πὸ X. Γ.
425.

Κατάστασις
τῆς Ἐκκλη-
σίας ἐπὶ
τέτοις τοῖς
χρόνοις.

C 3

(α) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. ζ'. κεφ. κδ'. (β) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. θ'. κεφ. ιγ'.

Καθολικῶν ἱερὰ τεμένη διὰ πυρὸς ἐκάϊοντο, Ἐπίσκοποι πολλοὶ διαφόροι τυραννίαις ἐδιώκοντο, καὶ ὅμοια τότοις ἐγίνοντο· ὅρα Οὐίκτωρα τὸν Οὐπικησίον, περὶ τῆ Οὐανδαλικῆ πολέμα (α), καὶ τὸν Προκόπιον (β). Πρὸς τάτοις καὶ εἰς τὴν Περσίαν ἐπὶ Θεοδοσίῳ τῆ μικρῆ, Ῥοδιγεργίδης ὁ βασιλεὺς Περσῶν χαλεπώτατον ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, θανατώσας Ἀβδᾶν τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ Βενιαμὴν τὸν διάκονον, καὶ ἄλλας πολλὰς σὺν αὐτοῖς, καθὼς εἶναι δυνατὸν νὰ μάθῃς ἀπὸ τὸ Συναξάριον τῆ λα'. τῆ μαρτίῃ μηνός.

Ἐπίσκοποι
Ῥώμης.

§. 5. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων, πρωτεῦντες Ἐπίσκοποι τῆ μὲν τῶν Ῥωμαίων Ἐκκλησίας μετὰ τὸν Βονιφάτιον, ὁ Κελεστίνος ἐπροχειροῦντι, ἐν ἔτεσι δέκα διαλάμψας τῆ ἀρχιερωσύνη, καὶ μετ' αὐτὸν προέστη Ζύσος ἔτη ὀκτώ, καὶ μετ' αὐτὸν Λέων ὁ μέγας.

Κωνσταντι-
νου πόλεως.

§. 6. Τῆς δὲ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει μετὰ τὸν Ἀττικόν, ὅπῃ ἐποίμανε τὸν τῆ Κυρία λαὸν χρόνος εἰκοσι, καὶ ἐν τῷ κα. τῆ ι: τῆ Οκτωμβρίου ἐτελεύτησεν, ἐγίνεν ὁ Σισίνιος, καὶ μετὰ δύο χρόνος τελευτήσας, ἐγίνεν ὁ Νεσόριος ὁ καθαιρεθεὶς, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται, τῆ ὁποία ἐξοριζόμενος ἀντεινήχθη εἰς τὴν ποιμαντικὴν λειτουργίαν ὁ Μαξιμιανός, εἰς τῆ ὁποία τὸν καιρὸν, εἶχε καθε εἰρήνην ἡ Ἐκκλησία, καὶ μετὰ τῆτον ὅπῃ ἀρχιεράτευσεν χρόνος δύο (γ) ἐχειροτονήθη ὁ Πρόκλος μαθητῆς Ἰωάννη τῆ Χρυσόστομο· ὁ δὲ πρῶτον Κυρίως Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν Σισίνιον ἐχειροτονήθη, καὶ δὲν ἐδέχθη ἀπὸ τῆς Κυζικηνῆς ἐπειδὴ εἶχον χειροτονήσει ἕτερον ὀνόματι Δαλμάτιον· ἀνάγνωδι τὸν Σωκράτην (δ). Τῆ δὲ Πρόκλου ἀρχιερατεύσαντος χρόνος ἕνδεκα καὶ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, Φλαυιανὸς τὸν θρόνον διαδέχεται, ὅστις προσατεύσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μῆνας ὀκτώ, καὶ εἰς τὴν κατὰ τὴν Ἐφεσον ληστεικὴν σύνοδον φονευθεὶς ὑπὸ τῆ Ἀλεξανδρείας Διοσκόρου, ὁ Ἀνατόλιος προχειρίζεται.

Ἀλεξαν-
δρείας.
Ἀπιο-
χέιμας.

§. 7. Ἐν δὲ τῆ Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ τὸν ἱερὸν Κύριλλον ὅπῃ ἀρχιεράτευσεν ἔτη κη'. (ε) Διόσκορος ὁ αἰρετικὸς ἔλαβε τὴν προεδρίαν. ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν μετὰ τὸν ἱερὸν Ἀλέξανδρον (ζ) ὁ Ἰωάννης προέστη, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Δόμνος, ὅστις μετὰ χρόνος ὀκτώ διαδέχεται παρὰ Μαξίμου, καὶ τῆτα προσατεύσαντος χρόνος τεσσάρων (η), προέστη τῆς Ἐκκλησίας ὁ Μαρτύ-

(α) Οὐχὶ περὶ τῆ Οὐανδαλικῆ πολέμα, ἀλλὰ διωγμῶ. Οὐίκτηρ γὰρ ὁ Οὐπικησίος ἐγράψα βιβλία τρία περὶ Οὐανδαλικῆ διωγμῆ ἐν Ἀφρικῇ, ἴδε βιβλ. α'. ἔκδοσ Παρισίων ἔτει. αφξθ'.

(β) Ἐν τῆ α'. τῶν Οὐανδ. κρη. γ'. σελ. 34. 35. ἔκδοσ. Ἐνετ. αψκθ'. (γ) Καὶ μῆνας πέντε. (δ) Βιβλ. ζ'. κρη. κη'. (ε) Ἐν τῆ ὑποσημείωσιν (ε) σελ. 5. (ζ) Ὅστις ἀρχιεράτευσεν ἔτη ὀκτώ, ἢ ἑννέα, τῆ ὁποία διάδοχος γίνετα ἕχτι Ἰωάννης, ἀλλὰ Θεόδοτός τις, ἔτη εξ', ἢ ἑπτὰ, καὶ μετ' αὐτὸν Ἰωάννης Α'. ὅστις τελευτήσας τῷ δεκάτῳ τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτῆ, διαδέχεται ἀπὸ τὸν Δόμνον.

(η) Κάλιον δοκεῖ μοι ἔτη εξ' καὶ μετ' αὐτὸν γίνετα ὁ Βασιλεὺς, καὶ μετὰ δύο χρόνος γίνετα Ἀκάσιος, ἢ Ἀλεξάνδρος τῆ ὁποία ἀποθνήσκοντος ὕστερον ἀπὸ χρόνον ἕνα, καὶ μῆνας τεσσάρων γίνετα ὁ Μαρτύριος.

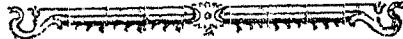
τύριος· καὶ τελευταῖον τῶν Ἱεροσολύμων μετὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Β'. ἐχειροτονήθη ὁ Γαβριήλιος. (α)

§. 8. Ἐπὶ τῆτα τῆ βασιλείας σεισμὸι μεγάλοι εἰς Κωνσταντινῶν πόλιν ἐγίναν μῆνας τεσσάρων, ὡσεὶ φοβηθέντες οἱ ἐν αὐτῇ, ἔξω τῆς πόλεως ἐν τῷ λεγομένῳ Κάμπῳ διέτριβον· τῆ πατριαρχεύοντος τότε Πρόκλου μετὰ τῆ κλήρα, καὶ τῆ λαῶ λιτανεύοντος ἐκείσε, περὶ ὧραν τρίτην ἐξαίφνης πάντων βλεπόντων ἠρπάγη ἕνα παιδίον εἰς τὸν αἶρα, καὶ ἤκεσε θείας φωνῆς παραγγειλάτης αὐτῷ, νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ εἰς τὸν λαὸν νὰ λιτανεύωσι, καὶ ἔτω νὰ λέγωσιν Ἄγιος ὁ Θεὸς, Ἄγιος Ἰσχυρὸς, Ἄγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς· καὶ εὐθέως τῆτο ψάλλοντος τῆ λαῶ, ἐσαβη ὁ σεισμὸς· ὅθεν ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος καὶ ἡ Παλχερία λαβόντες πολλὴν χάραν εἰς αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἐθέσπισαν κατὰ πάσαν πόλιν, καὶ χώραν, καὶ εἰς τὴν Οἰκαμένην πᾶσαν ἔτω νὰ ψάλληται αὐτὸς ὁ Θεὸς ὕμνος, ὅρα τὸν Θεοφάνην (β), τὸν Κεδρῖνον (γ), τὸν Ζωναρᾶν (δ) καὶ ἄλλας.

§. 9. Ἐπὶ τῆτα τῆ βασιλείας Κύρος ὁ Ἐπαρχὸς τῆς πόλεως ἀνὴρ σοφώτατος ἀναίεωσε τὰ τεῖχη τῆς Κωνσταντινῶν πόλεως, διὰ τὰ ὁποία οἱ Βυζάντιοι εἰπόντες, Κωνσταντῖνος ἔκτισε, Κύρος ἀνανέωσεν, κατέβαπεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐξέσιαν ὁ βασιλεὺς προφασιζόμενος πῶς εἶναι Ἐλλην, ὅστις φοβηθεὶς κατέφυγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐγίνεν Γερεὺς, ὁ δὲ βασιλεὺς εὐσπλαγχνισθεὶς εἰς αὐτὸν ἐπέσπεξε νὰ γένη Σμύρνης Ἐπίσκοπος· οἱ δὲ Σμυρναῖοι ἀκέσαντες αὐτὸν ὡς Ἐλληνόφροντα, ἤθελαν νὰ τὸν σκωτώσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀναγκαθεὶς νὰ λαλήσῃ εἰς τὸν λαὸν λόγον τινὰ ὠφέλιμον, εἶπεν· ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἡ Γέννησις τῆ Κυρία ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σιωπῆ τιμάσθω, ὅτι ἀκοῆ καὶ μόνη συνελήφθη ἐν τῆ ἀειπαρθένω ὁ τῆ Θεῶ λόγος, αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τῆς αἰῶνας ἀμῶν· καὶ εὐχάρη ὁ λαός. κτ.

Ἱεροσολύ-
μων.
Ἄγιος ὁ
Θεὸς πότε
ἀρχισ.

Κύρος ἑκα-
τος Κων-
σταντινῶ-
λεως ἀνα-
καινίζει τὰ
τεῖχη αὐ-
τῆς.
Γίνετα
Σμύρνης Ἐ-
πίσκοπος.

ΚΕΦΑ'

(α) Μετὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Β'. ἐν ἐχειροτονήθη ὁ Γαβριήλιος, ἀλλὰ Πραῦλιος, τῆ ὁποία τελευτήσαντος μετὰ ἔτη κα'. ἢ κβ'. γίνετα ὁ Γαβριήλιος.

(β) Χρον. σελ. 64. ἔκδοσ. Ἐνετ. αψκθ'.

(γ) Σελ. 270. ἔκδοσ. Ἐνετ. αψκθ'.

(δ) Χρονικ. βιβλ. ιγ'. σελ. 36. ἔκδοσ. Ἐνετ. αψκθ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Περὶ τῆ ἐγεγρεμένου ἐν Ρώμῃ σχίσματος μεταξὺ Βονιφάτιος,
καὶ Ευλαλίου.

§. 1.

Τελευτήσαντος Ζωσίμου τῆ Ρώμης Ἐπισκόπου ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ μιλ.
σχίσμα ἐν Ρώμῃ ἠγέρθη μεταξὺ τῶ Βονιφάτιου Πρεσβυτέρου, καὶ Ευ-
λαλίου τῆ Ἀρχιεπισκοπῆς· διότι ἐκλογῆς γενομένης περὶ τῆ διαδόχου αὐτοῦ,
ἐκάτερος ἐψηφίσθη Ἐπίσκοπος Ρώμης· λοιπὸν πρώτην ἀναφορὰν δεξάμε-
νος ὁ Αυτοκράτωρ Ονώριος πεμφθεῖσαν παρὰ Συμμαχῆς τῆς πόλεως ἐ-
πέσχε, ὅσιν ἐπισημαίη τὴν ἐκλογὴν τῶ Ευλαλίου ἀπὸ ἐκείνου τῶ Βονιφα-
τίου, ἀπεφάσισεν ὁ μὲν Ευλάλιος νὰ ἔχη τὴν βεβαίωσιν εἰς τὸν Ἐπισκο-
πικὸν θρόνον, ὁ δὲ Βονιφάτιος ὑπερὶ τῆ μὴ γενέσθαι ταραχὴν τινὰ, καὶ
θρόνον, νὰ μακρύνῃ τῆς πόλεως ὑπερὸν ἀναγνῶν ὁ βασιλεὺς ἕτερον γράμ-
μα ἐναντίον τῶ προτέρου, πεμφθέντος παρὰ τῶν προσημεμένων τῶ Βονιφα-
τίῳ, ἐπρόσκαξε νὰ ἔλθωσιν οἱ δύο εἰς Ραβένναν ὅπου διέτριβεν, ὅπως ὑπὸ
Συνόδου θεωρηθεῖσα αὐτὴ ἢ ὑπόθεσις ἐντελῶς διακριθῆ· ὅσα λοιπὸν κρη-
μαμένη ἐν τῶ μεταξύ χρόνῳ ἢ τῶ Ευλαλίου βεβαίωσις διὰ τὸν θρόνον, διό-
τι κανένας διορισμὸς τότε ἀπὸ τῆ συναθροισθεῖσαν Σύνοδον, διὰ τὴν περι-
λοχὴν τῶ πράγματος, δὲν ἔγινε· διὰ τῆτο εἰς μεγαλητέραν σύνοδον ἢ
κρίσις ἀφίθη, καὶ διάταγμα Αυτοκρατορικὸν κατηγγέλεθαι, ὡς καὶ οἱ δύο νὰ
ἀφαιδῶσι, καὶ νὰ λείψωσιν ἀπὸ τῆ Ἐπισκοπικῆς ἀξίας, καὶ νὰ μακρυνθῶσιν
ἀπὸ τῆς πόλεως.

§. 2. Ὁ δὲ Ευλάλιος, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴν τὴν ἀίγιοπε-
ρίαν, ἐναντίον τῆ Αυτοκρατορικῆς διατάγματος, πρὶν διωρισθῆ ἢ ὑπόθεσις,
ἀπελθὼν εἰς τὴν πόλιν, καὶ παρῶν εἰς τὰς ἀνταρσίας, ἐκατάστη διὰ τὴν
παρακοὴν τε, ὡς ὁ μὲν Βονιφάτιος νὰ προσβεβαιωθῆ ἀπὸ τὸν Ονώριον, Ἐ-
πίσκοπος Ρώμης, αὐτὸς δὲ νὰ διωχθῆ ἀτίμως ἀπὸ τὴν πόλιν· καὶ ἔτω
διὰ τῆς αυτοκρατορικῆς ἐξουσίας τὸ σχίσμα κατεπάρθη.

ΚΕΦΑ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Περὶ Νεσορίου, καὶ Ευτυχῆς τῶν αἰρετικῶν.

§. 1.

Νεσόριος ὁ ἀπὸ Γερμανικίας πόλεως τῆς Συρίας καταγόμενος, εἰς Ἀν-
τιοχείαν λόγος ἐλευθερίας ἔμαθε, καὶ φωνὴν καλώτατα εἰς εὐγλωτ-
τίαν ἐπαυδαίθη, καὶ πολλὴν γυμνασίαν εἶχε, καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν Πρεσβυ-
τέρων τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας συνηριδηθῆ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ καλεσθεὶς εἰς
Κωνσταντινούπολιν ὑπήγε, καὶ ἐπροχειρίθη Ἐπίσκοπος αὐτῆς τῆ ἰ. τῆ ἀπ-
ριλλίᾳ μηνὸς χειροτονηθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τῆ Ζισινίου, ἐν ἔτει ἀπὸ
Χριστοῦ κκ'. φύσει δὲ ἂν καλόφωνος, καὶ ευδαλός, ἐνομίζετο πεπαιδευμέ-
νος, τῆ δὲ ἀληθείᾳ ἦν ἀπείδευτος· διότι ὑπερηφανεύμενος ἀπὸ τῆς εὐ-
γλωττίας, δὲν ἐπρόσθεσε κατ' ἀκριβείαν τῆς παλαιᾶς διδασκαλίας, ἀλλ'
ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τα ἀπὸ ὅλων καλλίτερον· ὅρα τὸν Σωκράτην (α), τὸν Θεο-
δόχον (β), τὸν Ευάγγριον (γ), καὶ ἐκ τῶν Λατίνων Βικέντιον τὸν Λεγι-
νήσιον (δ), Λέοντα τὸν μέγαν (ε), καὶ Ονώριον τὸν Αὐγουστίνου ἠγίου (ζ).

§. 2. Ἡ δὲ αἵρεσις τε τοιαύτην ἀρχὴν ἔλαβεν· Ἀναστάσιος τις πρεσ-
βύτερος, τὴν γνώμην κακόδοξος, καὶ Νεσορίῳ καὶ τῶν αὐτῆ Ἰβδαϊκῶν δογμα-
τικῶν θερμότητος ἔρασις, ὅσιν ἔγινε καὶ συνέκδημος ὅταν ὑπηγάινεν εἰς τὴν
Ἐπισκοπὴν, διαλεγόμενος ποτὲ μετὰ τὸν λαὸν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐτόλμισε νὰ εἰπῆ φανερά· Θεοτόκος τὴν Μαρίαν
καλεῖται μηδὲν, διότι ἡ Μαρία ἦν ἀνθρωπος, ἀπὸ αὐτῆν δὲ νὰ τεχθῆ
Θεὸς εἶναι ἀδύνατον· εἰς αὐτὴν τὴν βλασφημίαν ἀγανακτήσας ὁ φιλό-
θεος εἰς ἀδύνατον, καὶ πᾶσαν τὴν διάλεξιν νομίτας βλασφημίαν, Νεσόριος ὁ τῆς
Χριστοῦ λαός, καὶ πᾶσαν τὴν διάλεξιν νομίτας βλασφημίαν, Νεσόριος ὁ τῆς
βλασφημίας διδάσκαλος, ἔχι μόνον δὲν ἐμπόδισεν αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ
βεβαίωσεν, ὅτι καλῶς τὸ εἶπεν ὁ Ἀναστάσιος, καὶ φιλονεικότερον πρὸς τὴν
ἐκαστε τὴν ἔνστασιν, καὶ παντοίοις τρόποις ἐσπάδαξε τὴν Θεοτόκος λέξιν νὰ τὴν
συκώτη ἀπὸ τὸ μέσον, καὶ νὰ μὴν λέγεται· ὅθεν ἔλεγε τὸ διμνησκόν, καὶ
τὸ τρημναῖον γενόμενον δὲν ἤθελε τὸ ὀνομάσει ποτὲ Θεόν, καθὼς ὁ ἰ. ὁ
ἀγριος (η)· καὶ ὁ Σωκράτης (θ) ἰσορῶσι· μετὰ τὸν Νεσορίον προσέκειτο καὶ ἄλ-
λοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν Διόδωρος ὁ Ταρσεύς, Ἀναστάσιος ὁ ἰηδὲν
Ἀντιοχεύς Πρεσβύτερος, καὶ Δωρόθεος τις Ἐπίσκοπος, αὐτὸς ὅπῃ χωρὶς συ-
σο.

(α) Βιβλ. ζ. κεφ. κθ'. καὶ λβ'. (β) Ἀρετικὸν κηρυκτῶν, κῆρυγμα δ'. (γ) Βιβλ. α'.
κεφ. β'. (δ) Εἰς τὸ Κομμουντῶριον. (ε) Οἰμολ. ε'. (ζ) Εἰς τὸ περὶ κη-
ριων. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

σολήν εἶπεν, εἴτις λέγει Θεοτόκον τὴν Μαρίαν ἀνάθεμα ἔσω, κατὰ τὸν Κύριλλον ἐν τῇ πρὸς Ἀκάκιον τὸν Βαρσάνσιον Ἐπιστολῇ.

§. 3. Αὐτὰ ἐρλυάει ὁ Νεσόριος, καὶ ἔδωκε κακὴν ὑπόληψιν εἰς τὰς πολλὰς, λέγων ἔτι πῶς ὁ Χριστὸς ἦν φίλος ἀνδρωσος, καὶ πῶς νὰ ἐνοίκησεν ὁ υἱὸς τῆ Θεᾶ ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς Παρθένου, ὡς εἰς τῶν προφητῶν, εἰς δύο δικαιῶν αὐτὸν, διψχυριζόμενος νὰ μὴν ἔλαβε σάρκα ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Θεομήτορος ὁ Θεὸς Λόγος, καὶ ἔλεγεν ἄλλος μὲν εἶναι ὁ Υἱὸς τῆ Θεᾶ, καὶ Λόγος ὁ πρὸ αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ Πατρὸς, ἄλλος δὲ νὰ εἶναι ὁ Χριστὸς Θεὸς υἱοποιηθεὶς, καὶ χάριτι Θεωθεὶς, καὶ τὰ ἐξῆς βλασφημίας γέμοντα ῥήματα, καὶ ἀνοσίε φλυαρίας. Ἀλλὰ ὅποια, καὶ ποταπὴ ἦν ἡ αὐτῆ αἵρεσις, δὲν δύναται ἄλλοθεν τινας καθαρώτερα νὰ καταλάβῃ, πᾶρεξ μόνον ἀπὸ τὴν σαλθεύσαν Ἐπιστολὴν τῆ πρὸς Κύριλλον, καὶ ἀπὸ τὴν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον ἀναγνωθεύσαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν δύναται τις πολλὰ νὰ συμπεράνῃ· διότι εἰς αὐτὴν λέγει ὁ Νεσόριος, πῶς τὸ ὄνομα Χριστὸς ἔδωκε νὰ εἶναι φύσις ἢ μία παθητὴ, καὶ ἀπαθὴς εἰς ἓν πρόσωπον, καὶ νὰ σημαίνει τὸ αὐτὸ· καὶ ὁ αὐτὸς Χριστὸς νὰ εἶναι παθητὸς ὁμῶς, καὶ ἀπαθὴς· παθητὸς μὲν κατὰ τὴν ἀνθρωπίνου φύσιν, ἀπαθὴς δὲ κατὰ τὴν Θεϊαν· ἀλλὰ δὴ καὶ τὸν Κύριλλον ἐπαινεῖ, ὅτι διαίρεσιν τῶν φύσεων κατὰ τὸν λόγον τῆ Θεότητος, καὶ ἀνθρωπότητος, καὶ τὴν τέτων ἐνωσιν εἰς ἓν μόνον πρόσωπον ἀποφάνεται.

§. 4. Φανερόν δὲ εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπιστολῆς, ὅτι ὁ Νεσόριος ἀμαθῆς ὡς ἠγνόησε τὴν μεταξὺ τῆ ἀφηρημένῃ, καὶ συγκεκριμένῃ διαίρεσιν, καὶ τὸ πρόσωπον τῆ φύσει συγκεχυμέναι, καὶ ἐπομένως νὰ νομίτῃ τῷ λέγοντι τὸν Θεὸν γεννηθέντα, παθόντα, σαυρωθέντα, καὶ ταφέντα, ὡς ἔπεται προσέτι κατὰ τῆτο ὁμολογεῖν τὴν Θεότητα γεννηθεύσαν, παθῆσαν, σαυρωθεύσαν, καὶ ταφείσαν· τὰ δὲ Κυρίλλου ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν τὸν Νεσόριον Ἐπιστολῇ εἰπόντος, ὅτι ἀποδοδειγμένον εἶναι εἰς πολλὰ, αὐτὸς ὁ Λόγος, ἢ τοι ὁ Υἱὸς τῆ Θεᾶ, Θεὸς ἀληθινός, ἐκ Θεᾶ ἀληθινῆ, σαρκωθεὶς, καὶ παθὼν, ὁ Νεσόριος τῆτο εὐδὺς ἐπὶ τὴν φύσιν μετέφερε, ψευδῶς νομίσας τὸν Κύριλλον, ὡσανεὶ διδάσκοντα τὴν ὁμοσίον Θεότητα παθητὴν εἶναι ἢ καὶ τὴν τῷ Πατρὶ συναίδιον ἔσαν, προσφάτως γεννηθεύσαι· τὴν ὅποιαν διδασκαλίαν μὴ ὅλον ὅπῃ εἶναι παντάπασιν ἀλλοτρία ἀπὸ τὴν διάνοιαν τῆ ἱερῆ Κυρίλλου, αὐτὸς ὁ συκοφάντης εἰς ὀλίγον καιρὸν εἰς ἑαυτὸν μεταγεί ὑπὲρ λως ὑποδιαβεβλημένα ὀνόματι τῆ Παγανισμῆ, τῆ Ἀπολιναρισμῆ, καὶ τῆ Ἀρειανισμῆ· ἀπ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀμάθειάν τῆ δὲν ὁμολόγει ὁ φρενοβλαβὴς τὴν Μαρίαν, Θεοτόκον λέγεσθαι, ἵνα μὴ τὰτα δοθέντος, γεννητὴ καὶ ἡ Θεότης ῥηθῆ.

§. 5. Ἐκ τῶν ῥηθέντων συμπεράνομεν, ὅτι ὁ Νεσόριος, εἴαν καὶ ἠχὶ κατ' εὐθείαν, ἀλλ' ὁμως κατ' ἐπακολούθησιν δὲν ὁμολόγει τὴν προσωπικὴν ἐνωσιν, καὶ κοινωνίαν τῶν φύσεων, ὅσον καὶ τῶν ἰδιωμάτων, ἀλλὰ δύο πρόσωπα εἰς τὸν Χριστὸν ὅπῃ ἠνώθησαν ἐν μὲ τὸ ἄλλο, ὡσεὶ ὅπῃ νὰ μὴ θεωρηταί καμμία κοινωνία εἰς αὐτὰ τῶν φύσεων, καὶ ἰδιωμάτων· ὅθεν καὶ εἰ αὐτὰ

τὰ ταῦτα κατεκρίθη ἀπὸ τὴν ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὡς φανερόν γίνεταί ἀπὸ τῆς δώδεκα ἀναθεματισμῶν τῆ ἐν Ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν Κυρίλλου, ὅπῃ εἰς ἐκείνην τὴν Σύνοδον ἐξετάθησαν.

§. 6. Κατὰ ταύτης τῆς αἵρέσεως τῆ Νεσορία, ἀκριβέστερον ἀπὸ ὅλων ἠγωνιστῆ Κυρίλλου ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, νηστῶν μὲ ἐπιστολῆς αὐτὸν τὸν Νεσόριον νὰ ἀφίσῃ τὴν αἵρεσιν, καὶ νὰ κηρύττῃ τὴν ἀειπαρθεύον Μαρίαν Θεοτόκον, ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίαζε· λοιπὸν κοινολογηθέντος τῆ πράγματος, καὶ εἰς ἀκοὰς ἐλθόντος Κελεσίμου τῆ Ρώμης Ἐπισκόπου, σύνοδος συνεκροτήθη τόσον εἰς Ρώμην ὑπ' αὐτῆ τῆ Κελεσίμου, ὅσον καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀπὸ τὸν ἱερὸν Κύριλλον, καὶ ἀπὸ τῆς δύο ἐπαρχίας ἐπέμψθησαν γράμματα πρὸς Νεσόριον ὅπῃ τὸν ἀνεκάλιν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν· καὶ εἰς μὲν τὰ ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας σαλθέντα γράμματα, ἐτέθησαν ὁμῶς καὶ οἱ δώδεκα ἀναθεματισμοὶ, κατὰ τῶν ὁποίων ἀντέθηκεν ἄλλης δώδεκα ἀναθεματισμῶν ἐναντίας, πλήρεις συκοφαντιῶν, τῆς ὁποίας ὅσις βύλεται, ὡς τῆς ἀναγνώσῃ ἐν τῷ ἀ. τόμῳ τῶν Συνόδων· ἀδιακρίτως δὲ ἐναντιώθη, καὶ ἀντιφέρθη εἰς αὐτὰς τῆς β'. ἀναθεματισμῶν τῆ Κυρίλλου Ἰωάννης ὁ τῆς Ἀντιόχειας Ἐπίσκοπος, καὶ φίλος τῆ Νεσορία, διότι ἐνόμισε πῶς ὁ Κύριλλος ἀμέτρως ἀντιπαλαίων μὲ τὸν Νεσόριον μὲ λόγους, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῆ Ἀπολιναρισμῆ· διὰ τῆτο παρήγγειλεν Ἀνδρέα καὶ Θεοδώρητον Ἐπισκόπους τῆ Ἰδίας τῆ Σύνοδος νὰ δώσῃ ἐγγράφως ἀπόκρισιν κατὰ τῶν β'. ἐκείνων κεφαλαίων, ὡς ἀνακαινίζοντα τὸ τῆ Ἀπολιναρισμῆ δόγμα.

§. 7. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Νεσόριος δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ εὐσεβὲς φρόνημα, ἀλλ' ἐμεινεν εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἰδίας τῆ αἵρέσεως, καθηρέθη ἀπὸ διακοπῆς καὶ ἐπέκεινα ἁγίους Πατέρας, καὶ κατεδικάσθη εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ οἰκουμενικὴν τρίτην Σύνοδον τὴν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ ἀποκηρυχθεὶς ἀφείδη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Μοναστήριον τῆ καλέμενον τῆ Ἐυπρεπίου, ὅπῃ ἦτον μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν ἕως δύο σάδια· ὅπῃ τεσσάρων χρόνων διακίψας, πᾶσαν τιμὴν εἶχε, καὶ ἀπήλαυσε πάντα χαρίσματα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠτε ἐκεῖ ἠτύχασεν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῆ, καὶ βλασφημίαν μὲ ὄρισμόν τῆ Βασιλέως Θεοδοσίας, ἐξορίζεται εἰς τὴν Ὀάσιν χώραν, ὅπῃ καὶ ἀιχμάλωτος περιπεσὼν, καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας δυσυχίας, τέλος καταραγαωμένης τῆς γλώσσης τῆ ἀπὸ πάλιν ληκας, κακῶς ἐξέφυξε, καὶ ὑπήγεν εἰς τὰ ἐκεῖσε δικαιωτήρια κατὰ τὴν Ἐυάγγιον (α).

§. 8. Μετὰ τὴν αἵρεσιν αὐτῆ τῆ δυσσεβῆς Νεσορία, ἐτέρα πάλιν ἐφύτρωσεν αἵρεσις ἐναντία, τινὸς μοναχῆ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινάπολιν Εὐτυχῆ καλέμενη, ἢ μάλλον εἰπεῖν δυσυχῆς περίτη τὸ ὑμῆ. ἔτος ἀπὸ Χριστῆ διότι θέλων αὐτὸς κατὰ τῆ Νεσορία νὰ ἀποδείξῃ πῶς νὰ μὴν εἶναι ἄλλος ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου Μαρίας, εἰς τοιαύτον κλημὸν ἔπεσεν, ὡσεὶ νὰ μὴν ὁμολογήῃ εἰς τὸν Χριστὸν δύο φύσεις ἠνωμέναις καὶ συμπεφυκῆς· παρέπλητται

D 2

ἔτι

ἔτι ἔτετρα τινὰ τερατώδη, ἢ ἀλλόκοτα· λέγων πῶς ἐξ Οὐρανόθεν ἦν ἕκα τέβη τὸ σῶμα τῆ Κυρία, ἢ ὡς διὰ Σωλήνης τῆς Παρθένου παραδραμεῖν τὸν Θεὸν Λόγον Οὐρανόθεν, διὰ νὰ δείξῃ πῶς ἐγεννήθη ἐκ γυναικός, ἢ μὲ ὄλον ὅπῃ δὲν ἐγεννήθη, δογματίζων τὸν Χριστὸν εἰς μίαν φύσιν μὲ διεσπασμένην καρδίαν, κατὰ τὸν Σαΐδαν ἢ ἄλλας. Ταύτην τὴν αἵρεσιν καθαρώς περιγράφει Φλαυιανὸς ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰς πρὸς Λέοντα τὸν μέγαν δύο ἐπιστολάς· ἐνόησε δὲ αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, ἢ φανερωτέραν ἐποίησεν Εὐσεβίος ὁ Δορυλαῖα Ἐπίσκοπος, ἢ φίλος τῆ Εὐτυχεῖς, ἀνδρωπὸς πεπαιδευμένος, ἢ φθορεὺς τῶν αἵρετικῶν ἐχθρικότατος, διότι ἐναδέεται πολλὰκις τὸν Εὐτυχῆ ὅταν κατ' ἰδίαν συνωμίλων, διὰ νὰ ἀποβάλλῃ τὴν αἵρεσίν τε· αὐτὸς δὲ πόσον ἀπέφευγεν ἀπὸ τῆν νεδεσίαν, ὡς ἐκάλει αἵρετικὸν τὸν συμβαλέοντα.

§. 9. Πέμπτονται λοιπὸν παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπαρχικῆς Συνόδου, Γεώργιος ὁ Πρεσβύτερος, ἢ Ἀνδρέας ὁ Διάκονος, διὰ νὰ καλέσωσι τὸν Εὐτυχῆ, ἢ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ, προφασιζόμενος πῶς δὲν εἶναι πρόπον εἰς αὐτὸν νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ἀλλ' εἶναι ἕτοιμος νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὰ ἐκτεθέντα παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ, ἢ ἐν Ἐφέσῳ· εἰ δὲ ἐκεῖνοι εἰς μερικὰ πλανῶνται, αὐτὸς ἔλεγε νὰ μὴ καταλαμβάνῃ τὰ τοιαῦτα, ἔτε νὰ τὰ διακρίνῃ, ἀλλὰ παρὰ πάντων νὰ ἐκλέξῃ ἕκαστα ὅπῃ θέλων φωνῇ εὐλογα αὐτοῖς· ἐγκειμένα δὲ τῆ Εὐσεβίου, καὶ πάλιν κληθεῖς διὰ νὰ ἔλθῃ δὲν ἠθέλησε, ἢ τέλος διὰ τὴν πρόφασιν τῆς ἀρρώστιας τα ζητῶν συγχώρησιν, τῆ ἐδόθη μία ἐβδομάς διορία· τέτρα δὲ γεγονότος, ἔρχεται εἰς τὸν βασιλεῖα Θεοδοσίον, ἢ ἰκεσίως ζητεῖ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Σύνοδον μὲ τὸν Πατρίκιον Φλωρεντίνον, ἢ Σιλεντιάριον, λέγων πῶς φοβεῖται τὰς ἐνέδρας τῆ Φλαυιανῆ· μὲ αὐτὰς λοιπὸν συνοῦνόμενος ὅπῃ ἡ Σύνοδος ἦν ἤλθε, ἢ ἐρωτηθεῖς διὰ τὴν πίσιν τα, ὕψερρον ἀπὸ πολλὰς ἀργοπορίας, εἶπεν· ὁμολογῶ ἐκ δύο φύσεων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πρὸ τῆς ἐνώσεως, μετὰ δὲ τὴν ἐνωσιν μίαν ἐν αὐτῷ φύσιν ὁμολογῶ· νεδετηθεῖς λοιπὸν ἀπὸ τὴν Σύνοδον, διὰ νὰ ἀποβάλλῃ αὐτὴν τὴν βλασφημίαν, ἢ μὴ θελήσας, μᾶ φωνῇ πάντων κατεδικάσθη.

§. 10. Ὁ δὲ Φλαυιανὸς πάντα τὰ ἐν τῇ Συνόδῳ πραχθέντα ἔγραψεν εἰς τὸν Λέοντα Ῥώμης Ἐπίσκοπον, ὁμοίως ἢ ὁ Εὐτυχεῖς τρεῖς ἐπιστολάς· ἔπεμψε πρὸς τὸν αὐτὸν Λέοντα πλήρεις πανουργιῶν, ἢ ψευμάτων, δεινολογέμενος, ἢ προσκλαιόμενος τὴν ἀδικίαν ὅπῃ τῆ ἔγινε· μάλιχα δὲ ἐκατάπεσε ἢ τὸν Θεοδοσίον νὰ γράψῃ δι' αὐτὸν πρὸς τὸν Λέοντα. μετὰ ταῦτα διὰ προσαγῆς τῆ Θεοδοσίας οἱ συκληθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐπίσκοποι ἀνακρίνασι, ἢ ἐξετάζουσι τὰ διαπραχθέντα ἐν τῇ Συνόδῳ μήποτε ἐσκευασθήσονται, ἢ ἐπιβελεύθησαν τὰ κατὰ τῆ Εὐτυχεῖς, ἢ μὴ ἐυρόντες τὸ κοῖτον, ἄλλη Σύνοδος λησρικῆ ἀπηγγέλθη ἀπὸ τὸν Θεοδοσίον κατὰ τὸ υμθ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Εὐτυχεῖς εἰς κοινωνίαν ἀποκαθίσταται παρὰ τῆ Διοσκόρου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, ἢ διαδόχῃ τῆ ἐν Ἀγίοις Πατ-

Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλα· ἔγινον δὲ ταῦτα, ἐπὶ Θεοδοσίᾳ, ἔτινος ἀποθανόντος, παρακαλεσθεῖς ὁ Μαρκεῖος ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου ὅπῃ ἐτόλμασεν ὁ Διοσκόρος, Σύνοδον Οἰκουμενικὴν ἐν Χαλκηδόνι συνεκρότησε κατὰ τὸ ἔτος υνά., εἰς τὴν ὁποίαν πάλιν ὁ Εὐτυχεῖς ἢ Διοσκόρος κατακρινθέντες ἐπέμφθησαν εἰς ἔξορίαν· τῆ δὲ Φλαυιανῆ ἢ πρὸ πολλῆ ἀποθανόντος μνήμην ἐγένετο μετὰ τῆς προσηκῆσης τιμῆς.

§. 11. Ὁπαδοὶ τῆ Εὐτυχεῖς πλεόν τῶν ἄλλων ἔγιναν Διοσκόρος ὁ Ἀλεξανδρείας, Γάβριος Ζάνζαλος ὁ Σύρος μαθητῆς τῆ Διοσκόρου, ὅσις κατὰ τὸ χ. ἔτος ἀπὸ χρισθ τὴν αἵρεσιν αὐτῆ τῆ Νεστορία εἰς πλάσιν ἠύξησεν· ἀπὸ τὸν ὁποῖον λαβόντες τὰς ἀφάρμας πάντες οἱ Ἰακωβίται μίαν μόνην φύσιν, μίαν θέλησιν, ἢ μίαν ἐνεργείαν ἐν τῷ Χριστῷ ἐδογματίσαν· ὁ δὲ Νικηφόρος ἰσορεῖ (α) ὅτι μετὰ τὴν γενομένην ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδῳ τῆ Εὐτυχεῖς ἢ Διοσκόρου καθάρσεσιν, οἱ προεῖσάμενοι ἢ δεφενδύοντες τὰ ἐκεῖν δόγματα, ἀπομακρυνθέντες τῆς Ἐκκλησίας, ἀνόμασαν εαυτὰς Διακρινομένους, ἔτε ἔγινε πλέον δυνατὸν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ νὰ δεχθῶσι τὰ παρὰ τῆς Συνόδου ἐκτεθέντα· ἀλλὰ εἰς τῶδεκα αἵρέσεις διαιμοιραζόμενοι, πολλὰι χιλιάδες αἰθέσεων μετὰ ταῦτα ἐβλάστησαν. Τέτων οἱ αἵρεσιάρχαι ἄλλοι μὲν Ἀκέφαλοι, ἄλλοι Μονοφυσιτῆς, ἢ ἔτεροι μὲ ἄλλο ὄνομα ἐκαλέσθησαν. Ἐγραψαν κατὰ ταύτης τῆς αἵρέσεως τῆ Εὐτυχεῖς Λέων ὁ Μέγας, ὁ Θεοδώριτος, Πέτρος Ῥαυεννάτος, Οὐγγίλιος, Γεννάδιος ἢ ἄλλοι· κατεκρίθη δὲ ἐν Συνόδῳ τῇ Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Φλαυιανῆ, ἢ ἐν τῇ Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῇ, ὅσις δὲ βέλεται νὰ μάθῃ πλεόν τῶν εἰρημένων ἄς ἀναγνώσῃ τὸν Εὐάγγελιον (β), τὸν Θεοδώριτον (γ), ἢ Λέοντα τὸν μέγαν (δ).

Ὁπαδοὶ τῆ Εὐτυχεῖς

Τίνας κατ' αὐτὸν ἔγραψαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περὶ τῶν γενομένων Συνόδων ἐπὶ τούτων τῶν Αυτοκρατορῶν.

§. 1.

Ἐὰν ἢ νὰ ἔγιναν ὀλίγον περισσότεραι ἐπὶ τῶν Αυτοκρατορῶν τέτοιαι Σύνοδοι, ὅσον ὅμως εἶναι δυνατὸν ἐν βραχυλογίᾳ θέλομεν ἐπαριθμῆσαι αὐτάς· ἔγινε λοιπὸν Σύνοδος εἰς Κίρτην τῆς Νημιδίας ἐν ἔτει υιβ'. κατὰ τῶν Δονατιστῶν· διότι ἐπειδὴ εἰς τὸ πρότερον ἔτος υια'. ἐν τῇ περιφῆμῳ

Παύλος Κίρτης

(α) Ἐκκλησι. Ἱστορ. βιβλ. ιη'. κερ. με'. (β) Βιβλ. ε'. κερ. θ'. ἢ ι'. (γ) Αἰρετ. κακομυθ, λόγος δ'. ἢ Ἐκκλησι. Ἱστορ. βιβλ. β'. κερ. α'. (δ) Λόγιος ε'. περὶ νεστορίας τῆ ζ'. μηνός.

μω ἐκεῖνη ἐκφορᾷ τῇ ἐν Καρχηδόνι, ἥτοι εἰς τὴν περιφημον συνάθροισιν ἐνικηθῆσαν οἱ Δονατιστῶν ἀπὸ τῆς Καθολικῆς, καὶ ἐξηλέγχθησαν, γενόμενοι πλέον ἰσχυρογνώμονες· ἄλλοι μὲν κοινῇ δυνάμει κερσεύσαντες, ἄλλοι δὲ λόγοις καὶ γραμμομασί τὸ ψεῦδος διασπείραντες, καὶ ὡς τάχα Καθολικοὶ λαλεῖν, καὶ ὅσα ἀληθείας διαφθείραντες, καὶ μὴ συγχωρῶντες τοῖς εἰσίοις λαλεῖν, καὶ ὅσα ἀληθείας εἰς αὐτὰ ἀκολυθῶν, ἡ σύνοδος αὕτη συνεκροτήθη ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς τῆς Ναρμιδίας· τὰ πρακτικά δὲ ταύτης τῆς Συνόδου ἐφθίγγησαν, ὅσα δὲ ἐγγιναν εἰς αὐτὴν δυνάμεθα νὰ τὰ μάθωμεν ἀπὸ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιστολῆς ὁποῦ ἐγράφη πρὸς τὰς Δονατιστάς, ἥτις εἶναι ρηθ. εἰς τὰς Ἐπιστολάς τῆς Ἀυγαστίνου. (α)

Διοσπό-
λεως.

§. 2. Ἡ ἐν Διοσπόλει τῆς Παλαιστίνης, ἥτις ἐσυνεκροτήθη ἐν ἔτει σατυρήϊω υἱέ. εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πελάγιος δολερῶς τὰ δόγματα τῆ κατακρίνας ἑλευθερίας ἔτυχεν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· ὁ Γερώνυμος καλεῖ ταύτην τὴν Σύνοδον ἐλεεινὴν ἐν Ἐπιστολῇ οὐ. τὸσον διὰ τῆς ἐμπαιχθέντας Πατέρας, ὅσον καὶ δι' αὐτὸν τὸν Πελάγιον, ὅστις τῇ ἀληθείᾳ ἄδελος ἦν καὶ ἐλεεινότητος.

Καρχηδό-
νος.

§. 3. Τῷ ἐπομένῳ υἱέ. ἔτει Σύνοδος συνεκροτήθη ἐν Καρχηδόνι κατὰ τὸν Πελάγιον, καὶ Κελεσίον, ἐπειδὴ οἱ τῆς Ἀφρικῆς Πατέρες νόησαντες τὰ διαπραχθέντα μετὰ τῶν Πελαγίων, κρίνασιν πῶς δὲν εἶναι ἔξω ἀπὸ τῆς δεσμῆς τῆς Ἐκκλησίας, εἴαν πάλιν εἰς νέαν σύνοδον τὸν Πελάγιον, καὶ Κελεσίον κρίνωσιν, ὅχι πρὸ πολλῶν χρόνων ἐξετασθέντας. Συνηθροίσθησαν λοιπὸν πάλιν ἐν Καρχηδόνι, καὶ ἀνακηρύχθη ἡ ὑπόθεσις αὕτη με ἐπιμέλειαν, κατακρίνεσι καὶ τὰς δύο· τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Ἐπισκόπων, ὅποῃ εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἦλθον δύναται πᾶς τις νὰ τὰ ἴδῃ, καὶ νὰ τὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῇ συνοδικῇ Ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Ἰννοκέντιον, ἥτις ἀριθμεῖται ὀγδὼς μετὰ τῶν Ἐπιστολῶν τῆς Ἀυγαστίνου. (β)

Μιλευίτα-
νή.

§. 4. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνεθροίσθη κατὰ τῶν αὐτῶν, καὶ ἐν ἡ Μιλευίτῃ, σύνοδος εἰς τὴν ὁποίαν ἦν παρὼν καὶ ὁ Γερὸς Ἀυγαστίνος (γ). Κανόνες αὐτῆς εἰσὶν εἰκοσιεπτὰ, ἐξ ὧν οἱ μὲν ὀκτὼ πρότεροι ἀποβέβησαν τὴν αἰῶσιν τῆς Πελαγίου, καὶ Κελεσίου, οἱ δὲ λοιποὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ὑθρίζονται.

Καρχηδό-
νος.

§. 5. Ἡ ἐν Καρχηδόνι εἰς τὸν ἔτει υἱέ. ἐγένετο διὰ τῆς ὑπὲρ Σαλασσίας προσκλήσεως· διότι μετὰ τῶν ἄλλων, Ἀπιανὸς Πρεσβύτερός τις ἀνόσιος, ἔρχετο μόνον ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον τῆ Οὐρβανόν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν σύνοδον τῶν πλησιοχώρων Ἐπισκόπων ἀποκηρυχθεὶς κατέφυγεν εἰς Ζώσιμον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, καὶ συνευρίσκειτο αὐτῷ, τὸ ὅποιον μὲν ὑπερήκωντες οἱ τῆς Ἀφρικῆς Ἐπίσκοποι, τὸ γεγονός εἰς τὴν σύνοδον ἀνεκάνθη· Ἀκέρσας δὲ αὐτὰ ὁ Ζώσιμος, ἐξείλε Φαυστίνον Ἐπίσκοπον, καὶ δύο Πρεσ-
βυ-

(α) Αὕτη εἰς ἡμᾶς κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν Παρισίων εἶσι ἀχθῶ. Τίμη β. (β) Κατὰ τὴν παλαιάν ἔκδοσιν ἐπέκειτο νὰ ἐπαριθμῆται ἡ καὶ ἔχει ἡ κατὰ δὲ τῆς νέου ἐκδόσεως ἐστὶ ροδ. (γ) Καὶ Ἐπίσκοποι ἔτεροι ἕως ἐξήκοντα τὸν ἀριθμὸν.

βυτέρως Φίλιππον, καὶ Ἀσηλῶν, διὰ νὰ μεσιτεύσωσιν ὅπως πάλιν ὁ Ἀπιανὸς συγκοινωνῆσιν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ὁ Οὐρβανὸς ἢ νὰ γένῃ ἀποκήρυκτος, ἢ νὰ σαλευθῇ εἰς Ρώμην· διότι τὰ τοιαῦτα δικαίως ἀναγκάζονται νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὸν τῆς Ρώμης Θρόνον, καὶ νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ αὐτὸν βοήθειαν· καὶ διὰ νὰ βεβαιώσῃ περισσώτερον τὰ λεγόμενα, ἀπὸ κανόνι τινὰ (ὑποβολιμαῖον, καὶ πλασόν), ἔλεγε νὰ ἀναγκάζηται· διότι ἐδόθη εἰς τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον ἀπὸ τῆν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον τὸ τοιαῦτον προνόμιον, προσκαλεῖσθαι δηλαδὴ παρὰ τῶν ἀδικημένων εἰς βοήθειαν.

§. 6. Τῷ ποιήσας ὁ Φαυστίνος, καὶ ἔλθων εἰς Καρχηδόνα πολμηρῶς ἐκάλεε τὰς παρόντας εἰς ἀνάγνωσιν τῶν Πρακτικῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, εἰς τὰ ὅποια φαίνεται, ὡς ἔλεγεν, ὅτι εἶναι πρέπον νὰ προσκαλεῖται ὁ τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπος. Ἐκθαμβοὶ εἰς τῷτο γενόμενοι οἱ Πατέρες, συμφώνησαν ἅτω νὰ ποιήσωσιν, εἴαν τὰ πρακτικά ἀντιψιφίζησιν. Ἀναγνώσαντες λοιπὸν αὐτὰ τὰ πρακτικά δὲν ἤνουν τὰ παρὰ τῶν Ρώμης λεγόμενα· ἐν τῷ μεταξύ δὲ θανάτος τῆ Ζωσίμου, ὁ διάδοχος αὐτῆ Βονιφάτιος ἢ καὶ ὀλιγότερον ἀπὸ τὸν Ζωσίμον διίσχυριζέτο νὰ βεβαιώσῃ τὸν ἡδύτα πλασόν κανόνα (ὅτι ἀπερσιάζη λέγων παρὰ τῆς συνόδου) κατὰ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀφρικῆς· διὰ νὰ ἔχη λοιπὸν τὸ διίσχυριζόμενον διηρηκτῆ τὴν ἀσφάλειαν ζητῶνται διὰ πρέσβειων παρὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτὰ τὰ πρωτότυπα τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου προσεσχεθέντων ἐν τῶν, καὶ ἀναγνωσθέντων, ἐφανερῶς τὸ ψεῦδος, καὶ οἱ τῆς Ρώμης διὰ τὴν ἀπάτην ἐξηλέγχθησαν· διότι δὲν ἦσαν ἄλλοι κανόνες εἰς αὐτὰ τὰ πρωτότυπα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, εἰμὴ οἱ κοινῶς ἀναγνωσκόμενοι· πρὶ δὲ τῆς προσκλήσεως τῆς Ρώμης Ἐπισκοπῆς ἀδὲ γὰρ ἔλεγον, ἀλλ' ὅλα τὰ ἐναντία· ὅθεν οἱ τῆς Ἀφρικῆς Πατέρες γράψουσι τῷ Κελεσίῳ διελόχῳ τῆ Βονιφάτιου (διότι ὁ Βονιφάτιος πρῶτῃ ἔλθωσι τὰ ἡδύτα πρωτότυπα ἰτελεύταται, παρακαλεῖται αὐτὸν νὰ μὴ πέμπῃ πλέον τῆς αὐτῆ Ἐπισκοπῆς εἰς Ἀφρικὴν πρὸς ἐξέτασιν τοιαύτων ὑποθέσεων, ὅποῃ δὲν προσκαλεῖται ἀπὸ τινὸς αὐτὴν τὴν Ἐπιστολὴν δύναται πᾶς τις νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸν Κώδικα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κανόνων Διονυσίου τῆ μικρῆς, καὶ ἐν ἄλλοις.

§. 7. Ἡ ἐν Ρώμῃ σύνοδος ἐπὶ Κελεσίῳ συνεκροτήθη κατὰ τὴν δυσσεβῆς Νεσορίᾳ (α)· διότι αὐτὸς ἐλεεινολογούμενος, καὶ μεμφιμοιῶν διὰ ἐκεῖνα ὅποῃ ἔπαθεν ἀπὸ τῆς ὁμολογητῆς τῆν Παρθένου Μαρίας Θεοτότου, ἔγραψε Κελεσίῳ τῷ Ρώμης Ἐπισκόπῳ, τῆς γνώμην ἔχων οἱ Δυτικοὶ περὶ τῆς· ἐκ τῆς λοιπὸν, καὶ ἀπὸ ἄλλης συνόδου συνεκροτήθη ἐν Ρώμῃ ὡς εἴρηται· τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ Κύριλλος διὰ Πασεῖων ἡμερῶν ἐπέμψεν γράμματα πρὸς Κελεσίον περιγραφῶν ἀκαίριτον τὰ περὶ τῆ δυσσεβῆς Νεσορίᾳ· ἔθεν ὁ Κελεσίος σύνοδον γενομένην ἐν Ρώμῃ, τὴν μὲν ἀβρεσσιν τῆ Νεσορίᾳ ἐξάδειξεν, αὐτὸν δὲ διὰ γραμμάτων βαρῶς οὐκ εἶδεν, καὶ φρ.

(α) Αὕτη συνεκροτήθη τῷ υἱέ. ἔτει.

φοβρίζει ανάθεμα, εάν εις ημέρας δέκα δέν μετανοήσῃ· εις δὲ τὸν Κύριλλον ἀντιγράψας, τὴν γνώμην ὅπῃ ἔχει κατὰ τὴν Νεσόριον φανερώνει· ὁ αὐτὸς ἐπέμψεν τὰ αὐτὰ διὰ τὸν Νεσόριον καὶ πρὸς Γεώργιον τὸν Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπον, πρὸς Γεβενάλιον Ἱεροσολύμων, πρὸς Ρῆφον Θεσσαλονίκης, καὶ πρὸς Φλαυιανὸν Φίλιππον.

Ἀλεξανδρείας.

§. 8. Ὁ δὲ Κύριλλος λαβὼν τὰ παρὰ τὴν Κελεσίνα γράμματα, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Ἀλεξανδρείαν σύνοδον συνεκάλεσεν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διὰ πρέσβων τὴν Θεοπέμπτου δηλαδὴ, τὴν Δανιὴλ, τὴν Ποτάμωνος, καὶ Μακαρίου τὰ παρὰ τὴν Κελεσίνα γράμματα ἐπέμψεν τῷ Νεσόριῳ, διορίζων αὐτῷ τὸ διάστημα τῶν δέκα ἡμερῶν εἰς τὸ νὰ ἀρνηθῇ τὴν αἵρεσίν τε· πρῶτον δὲ τὰς συνοδικὰς Ἐπιστολάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἢ μία μὲν τὰς ἱβ. ἀναθεματισμῶς ἐπέμπετο πρὸς τὸν Νεσόριον, ἢ δὲ ἄλλη πρὸς τὸν κληρὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐυρήσεις δὲ αὐτὰς ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Ἐφέσῳ συνόδου κεφ. ιδ'. ιε' καὶ ἐν ἄλλοις.

Σύνοδος Οὐκραμένη ἐν Ἐφέσῳ.

§. 9. Ἡ ἐν Ἐφέσῳ οὐκραμένη Σύνοδος κατὰ τὴν Νεσόριον καὶ αὐτὴν, συνεκροτήθη ἐπὶ Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ, καὶ Οὐαλεντιανῷ τῷ Γ'. τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἐβασίλευεν εἰς Ἀνατολίαν, ὁ δὲ εἰς τὴν Δύσιν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ υλ'α'. περὶ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς· συνήλθον πατέρες εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ὑπὲρ τὰς διακοσίας· ἐσάλθη δὲ εἰς τὴν Σύνοδον παρὰ τὴν βασιλείαν Θεοδοσίῳ ὁ Κόμης Κανδιδιανός, ἵνα τὰς ταραχὰς ἐμποδίσῃ· ὁ δὲ Κόμης Εἰρηναῖος διὰ μόνην φιλίαν πρὸς τὸν Νεσόριον ἦλθεν εἰς αὐτὴν τὴν Σύνοδον. Καὶ λοιπὸν ὁ Νεσόριος πρῶτος σχεδὸν πάντων εἰς Ἐφέσον ἦλθεν, ὁ δὲ Κύριλλος, καὶ Ἱεροσολύμων Γεβενάλιος μὲν ἄλλας πολλὰς μὲν τὸν καιρὸν ἦλθον, μόνον ὁ Ἀντιοχείας Γεώργιος μὲν τὰς οἰκείας δὲν ἦλθεν εἰς τὴν διωρισμένην ἡμέραν, ἐχὼν τὸσον ὅτι ἀργήσεν εἰς τὴν ὁδὸν διὰ τὸ πολὺ διάστημα, ὅσον διατὶ κακὴν βελὴν, καὶ ἐννοίαν ἐναντίαν εἰς τὸν Θεὸν ἐκρυπτεν εἰς τὸν νῦν τα, διότι ἀκυσίως ἤρχετο νὰ καταδικάσῃ τὸν ἀνέρον, καὶ φίλον Νεσόριον, ὡς γράφει ἡ Σύνοδος πρὸς Κελεσίνον, τὸμ. δ'. τῶν πρακτικῶν κεφ. ιζ'. Ἀνεβάλλετο λοιπὸν ἡ σύνοδος ἡμέρας ιε'. ὑπὲρ τὸν ὅρον τῆς Πεντηκοστῆς, προσμένονσα τὸν ἐρχομὸν τε, καὶ ὅλον ὅπῃ ἐδυσχερῆσεν εἰς τῆτο οἱ πατέρες· μετὰ δὲ τὴν ιε'. ἡμέραν ἦλθον δύο Μητροπολίται ἐκ τῆς συνοδικῆς τῆς Γεωργίου, οἵτινες ἐφανέρωσαν εἰς τὰς Πατέρας, πῶς εἶναι εἰς ὄνομα τῆς Γεωργίου, διὰ νὰ μὴ ἀργοπορή ἡ Σύνοδος, καὶ ὅπως ἐτελείωσαν τὰ πρέποντα.

§. 10. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ ἐγένετο φανερὸν πῶς ὁ Γεώργιος ἐκυσίως, καὶ τεχνικῶς ἀργαπόρησε τὴν σφάταν τε, ἀρχίσαν ἡ Σύνοδος εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας· καὶ ὁ Νεσόριος ἀπειθῶν καὶ τρεῖς καλεσθεῖς ἀπὸ τὴν Σύνοδον δὲν ἠδέλησε νὰ παρασθῇ, κατὰ τὴν ἐπιτομήν· κατὰ τὴν ἐπιτομήν. Τέλος μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Γεώργιος μὲν τὰς ἰδίαις ἦλθε, καὶ ἀκυσίως πῶς πρὶν τὴν ἐρχομῶν τε, καθηρέθη ὁ Νεσόριος, καὶ ὅτι οἱ ἱβ. ἀναθεματισμῶν τῆς Κυρίλλου ἐβεβαίωσαν ἀπὸ τὴν Σύνοδον, μὲν τὸν Φώρυβον τῶν Λ'. Ἐπισκόπου.

κ'.

κόπων, ὅπῃ δὲν ἦτον εὐκαταφρόνητοι, τὰ παρὰ τῆς συνόδου ἀποφασισθέντα ἀνέτρεψε, τὸν δὲ Κύριλλον, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐφέσου Μέμνονα ἐκάθηρε, καὶ ὁμῶς μὲν τὰς ἄλλας πατέρας ἀφώρρεσεν· ἄλλ' ἡ Σύνοδος τὰ φερμὰ τῆτο θεσπίσματα ἀκυρὰ ἐδείξεν, αὐτὸν τε τὸν Γεώργιον, καὶ τὰς μετ' αὐτῆ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀξίας, καὶ κοινωνίας ἀπεσέφησεν, ἕως ἂν ἀνανήψῃ, καὶ μετανοήσῃ.

§. 11. Τῆτων ἔτω γεγονότων, ὁ Κόμης Κανδιδιανός, καὶ Εἰρηναῖος γινόμενοι τὸ ἐν μὲν τὸν Νεσόριον, καὶ ἀναγκάσαντες πάντα τὰ τῶν Καθολικῶν γράμματα, καὶ πλάσαντες συκοφαντίας ἐκ ὀλίγας, καὶ ἐγχειρίσαντες τῷ Βασιλεῖ, τὸσον τὸν διήγειραν εἰς θυμὸν ὥστε εἰς φυλακὴν νὰ βάλῃ ἢ μόνον τὸν Κύριλλον, ἀλλὰ καὶ τὸν Μέμνονα τὸν Ἐπίσκοπον Ἐφέσου· τέλος διὰ γραμμάτων τῶν καθολικῶν, (τὰ ὁποία ἐτέθεισαν μέσα εἰς κάλαμον, καὶ εἰς ὡς ζιτταλιῶνος ἐνδεδυμένος εἰσῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τῷ βασιλεῖ ἔδωκε,) μαθὼν τὸ ἀληθὲς τῶν γεγονότων ὁ Θεοδοσίος, διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν μοναχῶν, καὶ Παλχερίας ὅπῃ σὺν αὐτοῖς ἠγωνίζετο εἰς βοήθειαν τῶν καθολικῶν, ἐβεβαίωσε τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου. κτ'. Τελειωθεῖσης λοιπὸν τῆς Συνόδου ἔμειναν κρύφια ἔχθραι μεταξὺ Γεωργίου, καὶ Κυρίλλου, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ὑπερον μὲν τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Θεοδοσίου, μεσολαβήσαντος Πάυλου τῆς Ἐμέσης Ἐπισκόπου, διελύθησαν· ὁμῶς πρὶν αὐτοὶ φιλιωθῶσι, σύνοδος ἐν Ἀντιοχείᾳ ὑπὸ τῆς ῥηδέυτος Γεωργίου συνεκροτήθη ἐν ἔτει υλβ'. εἰς τὴν ὁποίαν συνηγωνίσθησαν οἱ ἐν αὐτῇ πατέρες εἰς τελείωσιν τῆς μεταξὺ τῆς ῥηδέυτος Γεωργίου καὶ Κυρίλλου φιλίας· ἤρρεσε δὲ τοῖς πᾶσι νὰ καταδικαθῇ ὁ Νεσόριος, καὶ ἡ αὐτῆ αἵρεσις, καὶ νὰ ἐνωθῶσι μὲν τὸν Ἅγιον Κύριλλον, καὶ μὲν τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ Γεώργιος μὲν τὰς ἰδίαις ἀνεχώρησε.

Ἀντιοχείας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις διαπρεφάντων Σοφῶν, καὶ Ἀγίων Ἄνδρῶν, καὶ Γυναικῶν.

§. 1.

Συνέσιος ὁ Κυρηναῖος φιλόσοφος, ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ περίφημος ἐλθὼν εἰς τὴν Χριστῶ πύσιν ἀπὸ Θεόφιλον τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ γενόμενος Ἐπίσκοπος Ἱπτολεμαῖδος ἀκυσίως, ὅστις μὴ δεχόμενος τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, τέλος πάντων τὴν ἐδέχθη, καὶ ἐγένετο περιβόητος, ὡς φανερώνασιν αἱ κομφῶς καὶ λογίως μετὰ τὴν ἱερωσύνην γεγραμμένα ἐπιστολαί, ὅ, τε προσ-

Συνέσιος.

Τομ. II.

E

Γεώργιος
Πηλοσιώ-
της.

Συμεών ο
Στυλιτής.

Παύλος
Ορόσιος.

προσφωνητικός λόγος εις τὸν Θεοδοσίον (α), ἡ ὅσα ἄλλα φαίνονται ἀπὸ τὰ χρῆσά τε πονήματα ὅρα τὸν Εὐάγγελιον (β).

§. 2. Γεώργιος ὁ Πηλοσιώτης, ἔτις ἐπωνομαθεὶς ἐκ τῆ Πηλοσιᾶ ὀνομασθεὶς, ἡγούμενος τῶν ἐν τῷ ὄρει μοναχῶν, μαθητὴς τῆ Χρυσοστόμου, κληθεὶς Θεοφόρος διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆ ἀγιότητα, ὅστις τόσον τὸ σῶμα τε μετὰ τὰς πόνους, ἡ ἀγωνίας ἐξετίθει, τόσον τὴν ψυχὴν τε μετὰ τὰς πνευματικὰς ἡ ἀγωνιαστικὰς λόγους ἐσόλισε, ἡ ἔδραμεν, ὥστε νὰ ἐτέλεσεν ἐπιγὴς ἀγγελικὴν ζωὴν· συνέγραψε πολλὰ, πλήρη πάσης ἀφελείας, μάλιστα τὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν αἰοίδιμον Κύριλλον (γ). ὅρα τὸν Εὐάγγελιον (δ), ἡ τὸν Νικηφόρον (ε).

§. 3. Συμεών ὁ Στυλιτής, ἔτις κληθεὶς ἐκ τῆ εὐλας ὅπῃ ἦτον τὸ ὄνομα τῆ μ. πύχων, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκατασκεύασεν ἕνα οἰκίδιον μόλις δύο πύχων, ἦτον Μοναχὸς ἀγιώτατος· τοῦτον καλεῖ ὁ Εὐάγγελιος (ζ) ἐπιγὴς ἕνα ἄγγελον. ἐζησε χρόνους κ'. ἀπὸ τὰς ὁποίας λ. ἀπέβασεν εἰς τὸν εὐλον κείμενον εἰς τὴν κορυφὴν τῆ ὄρει. τῆτον τὸν εὐλον περιγράφει ὁ Εὐάγγελιος ἐπειδὴ τὸν ἶδεν ὀφθαλμοφανῶς.

§. 4. Παῦλος Ορόσιος ὁ Ἰσπανός, πρεσβύτερος τῆς Ταρρακωνίης ἀνὴρ ἐλλογιμος, ἡ ἐμπειρὸς τῶν ἱστοριῶν κατὰ τὸν Γεννάδιον, (η). ἔγινε μαθητὴς τῆ ἱερέως Ἀυγουστίνου, μετὰ τῆ ὁποῖα τὴν ἀδειαν συνετάξατο βιβλία ἑπτὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ἱστορεῖ τὰς ἀπὸ κτίσεως κόσμου δυστυχίας, ἡ συμφορὰς, ἕως εἰς τὸν καιρὸν ὅπῃ ἔζη, διὰ νὰ φράξῃ τὰ σόματα τῶν Ἰσπανικῶν, ὅπῃ ἔλεγον ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἦν αἰτία τῶν συμφορῶν, ἡ μάλιστα ἐκείνων ὅπῃ συνέβησαν κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπὸ τὰς βαρβάρους εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Αυτοκρατορίαν.

§. 5.

(α) Τῷ υ'. εἴτε ἐπρόσφερεν αὐτὸν τὸν λόγον περὶ βασιλείας ἐχὶ τῷ Θεοδοσίῳ, ἀλλὰ τῷ Ἀρχιδιῳ ὀλίγον ἔπειτα ἐχειροτονήθη ἱερεὺς, ἡ τῷ υ'. Ἐπίσκοπος Πηλοσιώτης ἀκρίτως τῆ, ὡς φαίνεται εἰς τὴν κ'. Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν, εἰς τὴν νεωστὶ ἐκδοσὶν τῶν Ἐπιστολῶν τῆ Συνεσίης ἔγινε. ἀφ' ἧς διορθώσῃ Ἀνθίμῳ Βέρα τῷ Κυπρίῳ, εὐρίσκειται σελ. 132; ἡ τὸν ἀριθμὸν κ'. (πρέπει ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐπισημάνῃ τὰς Ἐπιστολάς διὰ νὰ εὐρηγῇ τὸ ποθέμενον, ἐπειδὴ ἕλειπται ἐξ αὐτῆ ἡ ἐκδοσις ἀριθμῶν τῶν Ἐπιστολῶν) ὅπῃ λέγει πῶς ἀνάξιος εἶναι τοιοῦτη βαδμῆ, πῶς ἀγαπᾷ τὰ πωληθῆναι, τὸ κυνήγι, ἡ πῶς δὲν θέλει νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα τῆ, ἡ ἔτε τὰς δόξας τῆ· ὅμως ὑπερον ἀφέθη ἀπὸ ὅλα αὐτὰ· τῷ ἐπομένῳ ἔτει συνήθροισε μίαν σίνωδον ὅμοιος ἀθῆλος ὁ καιρὸς τῆ θανάτου τῆ. Σῶζονται τῆ αὐτῆ κ'. Ἐπιστολαί, λόγοι ἡ ἄλλα τινὰ πάντα ἀξία ἀναγνώσεως, ἐξαιρῶν ὅμως τινὰς ψευδοδοξασίας τῆς τῶν Ἰσπανικῶν φιλοσοφίας.

(β) Ἐκκλησ. Γεορ. βιβλ. α'. κεφ. ιε'.

(γ) Οὗτος ἐτετέλευσε τῷ υμ'. εἴτε· ἀπὸ ὅλα τῆ τὰ συγγράμματα δὲν σῶζονται εἰ μὴ β, β'. Ἐπιστολαὶ Ἐλληνικαὶ λατικαὶ, ἀλλ' ἐνφραδίζονται, διηρημένα εἰς βιβλία δώδεκα· ἀξία ἀναγνώσεως μάλιστα διὰ τὰ θεολογικὰ περιεχόμενα, ἡ ἄλλα ἀνηκόντα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐνταξίαν. Ἡ ἐκλεκτοτέρα ἐκδοσις εἰς τὴν Παρισίαν ἐστὶ ἀχλή. Γ. Α. εἰς φῶλον.

(δ) Ἐκκλησ. Γεορ. βιβλ. α'. κεφ. ιε'.

(ε) Ἐκκλησ. Γεορ. βιβλ. ιδ'. κεφ. ιγ'.

(ζ) Βιβλ. α'. κεφ. ιγ'. ἡ ιδ'. (η) κεφ. λδ'.

Σαλβιανός.

Θεοδώρητος
Κύρης.

Μάρκος Ἐρημίτης.

Νεῖλος μοναχός.

§. 5. Σαλβιανός, Γάλλος τὸ γένος, τῆς Μασυλίας πρῶτον πρεσβύτερος, ἔπειτα Ἐπίσκοπος ἡ διδάσκαλος τῶν Ἐπισκόπων, μαθητευθεὶς παρὰ τῷ Γεννάδιῳ τὴν ἐξωτερικὴν ἡ Ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν· τὰ ποιήματα τῆ ὁποῖα διηγεῖται ὁ Γεννάδιος, μεταξὺ τῶν ὁποῖων ἔχουσι τὸν πρῶτον τόπον τὰ ὀκτώ βιβλία, περὶ προνοίας, ἡ θείας κρίσεως, διώκτης δριμύτατος τῶν κακιῶν λεγόμενος, ἡ ὅτι εἰς τὰ τέσσαρα βιβλία τὰ περὶ Ἐκκλησίας τῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆ Τιμοθέου, τόσον δεινῶς ἐτραγωδεῖ τὰ τῶν Χριστιανῶν ἀμαρτήματα, ἡ μάλιστα τῶν ὑπ' αὐτῆ κληρικῶν, ὥστε νὰ μὴ ἐπαραινῆθῃ εἰς αὐτὸ ἄλλοθεν, μόνον ἀπὸ ζήλον ἀληθινόν τῆς δόξης τῆ Θεᾶ, ἡ τῆς τῶν ψυχῶν σωτηρίας, κατὰ τὸν Βελαρμίνον ἐν ἔτει υζ' (α).

§. 6. Θεοδώρητος Ἐπίσκοπος Κύρης τῆς Συρίας, ὁπαδὸς τῆ Χρυσοστόμου, ὀλίγον τι πολυλόγος ἡ διεξοδικός, πρόχειρος εἰς ἐρμηνείαν, ἡ πνεύων Ἀττικῆς χάριτος κατὰ τὸν Νικηφόρον (β), ὁμογνωμονήσας δὲ μετὰ τὸν Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπον Γεώργιον περὶ τῆς τῆ Νεστορίας αἰρέσεως, ἀντηνέχθη, ἡ ἀντεφέρθη μετὰ τὸν Κύριλλον Ἀλεξανδρείας· ἀλλὰ γὰρ εἰς ὀλίγον καιρὸν, καθὼς ἡ Γεώργιος αὐτὸς τὰ τῆς ἔχθρας ἀποβαλὼν τὴν φιλίαν ἀνανεώσατο, ἡ τὰ τῆ Νεστορίας ἀναθεματίσας, καθολικὸς ἐγένετο, τὰ φιλοπονηθέντα παρ' αὐτῆ καθιστοῦσι Γεννάδιος, ἡ Νικηφόρος, (γ) ἡ ἄλλοι.

§. 7. Μάρκος ὁ Ἐρημίτης, ἀνὴρ Ἅγιος ἀγαπήσας πρότερον τὸν μοναχικὸν βίον, ὑπερον τὴν ἀριθμητικὴν· πολλὰ συγγράμματα ἀφῆσεν ἀφ' ἧς διέβη ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, τὸν κατάλογον τῶν ὁποῖων θέλει εὐρεῖ παρὰ τῷ Νικηφόρῳ (δ), λέγουσι δὲ πῶς σῶζονται νῦν γινώμαι τινὲς αὐτῆ περὶ τῆ πνευματικῆς νόμου, περὶ τῶν οἰομένων, ἡ νομιζόντων δικαιῶσαι ἐξ ἔργων (ε).

§. 8. Συνηλικιώτης μετὰ αὐτὸν ἐχρημάτισεν ὁ Νεῖλος, ὅστις ἦν μοναχὸς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινῆ πόλιν, τῆ Χρυσοστόμου μαθητὴς, προτιμήσας τὸν μονήρη βίον ἀπὸ τὴν εὐγένειαν ἡ κάδε πλεῖτον περισσίας (ζ) ὅρα περὶ αὐτῆ τὸν Νικηφόρον (η).

Ε 2

§. 9.

(α) Οὐχὶ ἐν ἔτει υζ'. ἀλλ' ἐν ἔτει υξ'. ὅθεν φαίνεται παραδρομὴ τῶν ἀντιγραφῶν· μάλιστα ἐξ αὐτῆ ἀναπληρῆται ἡ τὸ ἕλειπται τῆ νοήματος ἀνοστήρω· Ἐπειτα ἡ Ἐπίσκοπος, ἡ διδάσκαλος τῶν Ἐπισκόπων Οὐρεανίης δηλαδὴ, ἡ Σαλωνίης υἱὸν Εὐχέρους. ἴδε τὸν Βελαρμ. περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐτει υξ'. ἡ τὸν Γεννάδιον.

(β) Βιβλ. ιδ'. κεφ. νδ'. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (δ) Ἐκκλησ. Γεορ. βιβλ. ιδ'. κεφ. νδ'.

(ε) Σῶζονται ναὶ αὐταὶ αἱ γινώμαι εἰς Ἐλληνικὴν, ἡ Λατινικὴν διάλεκτον, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν. Τῆ ὅστις πατὴρ ἡμῶν ἀσκητῆ ἡ ἀναχωρητῆ Μάρκου κεφάλαια, περὶ νόμου Πνευματικῆ· εἰς αὐτὰς τὰς γνώμας πολλὰ εὐσεβῶς, γλαφυρῶς, ἡ σοφῶς λέγονται· εἰς πολλὰς ὅμως τόπους δὲν ἀναφέρονται ἀκριβῶς, ἡ προσαρμωσμένως τὰ βιβλία τῆς Γραφῆς.

(ζ) Οὗτος περιφημος ἔγινε διὰ τὴν μάθησιν, ἡ εὐσεβείαν τῆ· ἦν Ἐπαρχὸς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Θεοδοσίῳ τῆ μικρῆ, ὑπερον ἀνεχώρησε μετὰ τὸν υἱὸν τῆ Θεοδόλου εἰς τὸ Σινὰ ὄρος· ἡ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνεχώρησε ἡ γυναῖκα τῆ ἡ θυγάτηρ τῆ εἰς ἕνα μοναστήριον Παρθένων· Ἐτετέλευσε τῷ υμ'. συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα ἐκδοθέντα εἰς Ῥώμην Γ. Α. τῷ ἀρχῆ. ἐπαινεῖται περισσότερο αἱ Ἐπιστολαί τῆ, ἡ αἱ παρακλήσεις τῆ πρὸς τὴν πνευματικὴν διαγωγὴν. (η) Βιβλ. ιδ'. κεφ. νδ'.

Κυρίλλος Αλεξανδρείας

§. 9. Κυρίλλος ο της Αλεξανδρείας Επίσκοπος, ἦν ἄνθρωπος ἀκροτάτης ευφυΐας, καὶ δξύτατος ἐκδικητὴς τῆς Ευαγγελικῆς ἀληθείας, ἐστυκρότησε πόλεμον κατὰ Γεδαίων, Ἐθνικῶν, καὶ Αἰρετικῶν, καὶ πρώτον κατὰ τὸ Νεσορίε, τὸ ὁποῖον τὸ δυσσεβὲς φρόνημα καταπολεῖ ἐλέγχας κατήσχυεν ὑπὲρ πάντας, ἐπεγνώδη ἡ διδασκαλία αὐτῆ, καὶ ὁ ἐνθεος ζήλος ὅτῃ εἶχεν, ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ τῇ ἐν Ἐφέσῳ Συνόδῳ, τῆς ὁποίας πρόεδρος ἦν.

Παῦλος Ἐμέσης

§. 10. Παῦλος Ἐμέσης Επίσκοπος, ἡ ὅτι ἀρμόττει εἰς αὐτὸν τὸ τοῖστον ὄνομα, ἐπειδὴ μεταξὺ Γεωργίου Ἀντιοχείας, καὶ Κυρίλλου Αλεξανδρείας ἐμεσίτευσε, καὶ μετὰ τὰς ὑπὲρ δύναμιν μόχθους ἠγωνίσθη ἵνα αὐτὸς φιλιώσῃ, καὶ τὰ μεταξὺ αὐτῶν σκάνδαλα ἀσκήσῃ τὸ ὁποῖον δεξιῶς καὶ εὐτυχῶς ἐκατόρδωσεν. ὅρα περὶ αὐτῆ τὸν Γερὸν Κυρίλλον ἐν τῇ πρὸς Γεωργίου Ἀντιοχείας Ἐπιστολῇ, ἣτις εὐρίσκεται εἰς τόμον ε. τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Ἐφέσῳ Συνόδου, κεφάλαιον ε. καὶ τὸν Εὐάγγριον (α), καὶ ἄλλους.

Σεδάλιος

§. 11. Σεδάλιος ὁ πρεσβύτερος Σκότος τὸ γένος, ἠνθισεν ἐν Ἰταλίᾳ περίφημος διὰ τὴν ἔξω καὶ τὴν Θεῖαν παιδείαν (β).

Πρόσπερος

§. 12. Πρόσπερος Ἀκκίτανος, ἡ Ἀκκίτανικὸς ἑραμματοεὐς πρότερον Λέοντος τῆ μεγάλης, ὑπερον Επίσκοπος τῆς Ρεγίνης, τῷ Αὐγουστίνῳ προσφιλέστατος, καλεῖ αὐτὸν ὁ Γεννάδιος (γ) σχολαστικὸν ἐν λόγοις, καὶ εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ἰσχυρὸν συνέγραψε πολλα, μεταξὺ τῶν ὁποίων φημίζεται τὸ Χρονικὸν τε, τὰ βιβλία περὶ κλήσεως τῶν ἔθνων, ματαίως τῷ Ἀμβροσίῳ ἀπονεμόμενα, καὶ ἡ Βίβλος περὶ τῆς θείας χάριτος (δ).

Ουϊκέντιος Λερινήσιος

§. 13. Ουϊκέντιος τῆς Λερινῆς πρεσβύτερος, ἄνθρωπος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆ Γεννάδιου (ε) πολλα πεπαιδευμένος εἰς τὰς ἱερὰς γραφάς, καὶ ἔμπειρος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων (ζ).

§. 14.

(α) Βιβλ. α. κεφ. ε.
(β) Οὗτος ἦν ἡ ποιητὴς ἐξαιρετος ὅστις συνέγραψε καὶ ποιήμα τι, ὀνομάσας αὐτὸ τὸ Πάσχα, περιέχων τὸν βίον, καὶ θάνατον τῆς Χριστοῦ, καὶ ἄλλα τινά.
(γ) Ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν κεφ. πδ.
(δ) Εἶναι τινὲς ὅτι λέγουσι πῶς αὐτὸς ὁ Πρόσπερος ἦν λαϊκός, ἕτεροι τὸν διέλεον Επίσκοπον Ρηγίνης τῆς Ἰταλίας, ἕτεροι Ρεγίνης τῆς Γαλιτίας· μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων αὐτῆ ἐπιφανέται πλέον τῶν ἄλλων τὸ ποιήμα περὶ ἀχαριστίας, ἣτοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς χάριτος τῆς ἱερᾶς Χριστοῦ· ἡ ἐκλεκτοτέρα ἐκδοσις τῶν συγγραμμάτων τε ἐστὶν ἡ ἐν Παρισίοις εἰς φύλλον τῷ αψία. (ε) Κεφ. ξδ. (ζ) Οὗτος συνέγραψεν εἰς τὰς εὐδ. μικρὸν, ἀλλ' ἀξιόλογον βιβλίον κατὰ ἀιρέσεων, ὀνομάσας αὐτὸ Κομμονητόριον λέγουσι τινὲς πῶς ἦτο ἀδελφὸς τῆς Ἀγίας Λέπης, ἀλλὰ ψεύδονται.

§. 14. Σωκράτης Σχολαστικός, πατρίδα ἔχων τὴν Κωνσταντινῆ πόλιν, μαθητὴς Ἐλλαδίου, καὶ Ἀμμωνίου τῶν γραμματικῶν· ἐγράψεν ἱστορίαν ἀπὸ Κωνσταντίνου τῆ μεγάλης, ἕως Θεοδοσίου τῆ μικρῆς, μετὰ λόγον ταπεινὸν, καὶ πρέποντα εἰς τὰ περιγραφόμενα τῶν Χριστιανῶν πράγματα, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τῆ Ἱστορίας, καὶ εἰς τὸ προοίμιον τῆ ε. βιβλίου τῆς πραγματείας τῆς.

Σωκράτης Σχολαστικός

§. 15. Ἐρμίας Σωζόμενος, καὶ αὐτὸς Σχολαστικός ἐκ Κωνσταντινῆ πόλεως τὸ γένος ἔχων· ἐγράψε καὶ αὐτὸς ἱστορίαν Ἐκκλησιαστικὴν τῶν αὐτῶν χρόνων· μεταχειρίζεται δὲ ἰδέαν λόγῳ ἐξησημένῃν, καὶ ἐντεχνον μετὰ φιλοπονήαν ἐκ ὀλίγην, περισσώτερον ἀπὸ τὸν Σωκράτην, καὶ κατὰ τὸν Βελαργμῖνον ἦν φίλος τῶν Ναυατιανῶν (α).

Ἐρμίας Σωζόμενος

§. 16. Λέων Α. ὁ ἐπικληθεὶς μέγας διὰ τὸ μέγεθος τῆς αὐτῆ διδασκαλίας, καὶ ἀγιότητος· τὸ γένος Τυρηνός, ἡ κοινοτέρων Τοσκάνος, ἀπὸ διάκονος, ἐγένετο Επίσκοπος Ρώμης· ἄνθρωπος ἐμπειρώτατος εἰς τὰς θείας γραφάς, καὶ εἰς τὸ διδάσκειν ἐν Ἐκκλησίᾳ τὸν λαὸν τόσον περιβόητος, εὐφραδὴς, καὶ εὐγλωττος, ὥστε νὰ μὴν ἔχη ἄλλον ἀνώτερον ἢ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία, διότι ἦν τέλειος εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν φράσιν, Ὁμηρος εἰς τὴν ἱερὰν θεολογίαν, Ἀριστοτέλης εἰς τὰς λόγους τῆς πίστεως, Πέτρος εἰς τὴν Ἀποστολικὴν ἀξιοπιστίαν, καὶ Παῦλος εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν ἄμβωνα, κατὰ τὸν Γεωργίου τὸν Τριδέμιον ἐν τῇ βίβλῳ περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραμμάτων (β).

Λέων Μέγας

§. 17. Γλάριος Επίσκοπος Ἀρελάτης, πατὴρ τῶν πτωχῶν λεγόμενος, διὰ τὴν πρὸς τὰς πτωχὰς συμπάθειαν, κηρύττει αὐτὸν ὁ Γεννάδιος πεπαιδευμένον εἰς τὰς θείας γραφάς (γ). αὐτὸς ὅταν ἐδίδασκεν ἦν πλήρης χάριτος, ἀπροσωπολήπτως ἐπιφέρων τὰς ἐπιτιμήσεις, κατεδίωξεν ὁμῶς μετὰ τὸν Ἀκκίτανὸν Πρόσπερον τὰς Πελαγιανὰς, Μασυλιανὰς, καὶ ἄλλας ἐναντίας τῶν συγγραμμάτων τῆ ἱερᾶς Αὐγουστίνου (δ).

Γλάριος Ἀρελατησιος

§. 18. Μάξιμος Ταυρινῶν Επίσκοπος, ἐγράψε πολλα, κατὰ τὸν Γεννάδιον (ε) καὶ ἄλλας, μετῆς τῶν προσκαιρῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, καὶ Ὀνωρίας· ὁ δὲ Βαρώνιος ἐν ἔτει υνά. (ζ) τῆτο ἀνασκευάζει, διότι καθιστορεῖ πῶς ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐν Μεδιολάνοις συγκροτηθείσης Συνόδου ἐπὶ Μαρτιανῆ (η). ὅρα προσέτι καὶ ἐκεῖνα ὅτῃ γράφει Βόσιος ἐν βιβλ. β. τῶν Λατινικῶν Ἱστοριῶν κεφ. ιγ'.

Μάξιμος Ταυρινῶν

E 3

§. 19.

(α) Ἐν τῷ περὶ συγγραφ. ἔπει υμ'. (β) Σώζονται τὰ αὐτὰ λόγῳ υς'. εἰς τὰς ἱστορίας τῆς χρονης, καὶ Ἐπιστολαὶ ἑμὰ. (γ) Κεφαλαίῳ ξθ'. (δ) Σώζονται τὰ αὐτὰ διάφοροι λόγοι, μὲν ἐξηγησις τῆς Συμβόλης, καὶ ὁ βίος τῆς Ἀγίας Ὀνωρίας τῆς προ αὐτῆς Ἐπισκόπου Ἀρελάτης· καὶ ἐτελεύτησε τῷ υμδ'. (ε) Κεφαλ. μ'. (ζ) Χρονικ. ἔτ. υνά. (η) Σώζονται τὰ αὐτὰ πολλαὶ ὁμιλίαι, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι ἀποδίδονται τῷ Ἀμβροσίῳ, ἕτεροι τῷ Αὐγουστίνῳ, καὶ ἄλλαι Εὐσεβίῳ Ἐμέσης.

Ευχέριος
Λαυδάν.

§. 19. Ευχέριος Επίσκοπος Λαυδαίας τῆς ἐν Γαλλίαις (α) ἐπαι-
νόμενος διὰ τὴν Εὐσέβειαν, τὴν παιδείαν, καὶ ῥητορίαν, μετέβη τῶν
παρόντων κατὰ τὸν Γεννάδιον (β) ἐπὶ Οὐαλεντιανῆς, καὶ Μαρκιανῆς.

Πέτρος
Χρυσολό-
γος.

§. 20. Πέτρος ὁ Χρυσολόγος, κληθεὶς ἄνω διὰ τὴν χρυσοῦν αὐτῆ ῥη-
τορίαν. Ἀρχιεπίσκοπος ἦν τῆς Ρ'αβέννης· ἔγραψεν ὀμιλίαις ρκβ'. καὶ ἐπισο-
λάς ἀξιωματικῆς (γ).

Παλχερία.

§. 21. Παλχερία ἡ ἀδελφὴ βασιλέως Θεοδοσίου τῆ μικρῆ παρθένης,
ὑπὲρ ἡλικίαν συνετή, θεῶ ἀφιερωμένη, Ἑλληνικὴν διάλεκτον καὶ Λατινι-
κὴν τόσον παιδευθεῖσα, ὥστε καὶ τὰς δύο ὀμιλῆσε, καὶ ἔγραψεν ἀνεμπροδι-
τως· αὐτὴ ἐδίδαξε καὶ τὸν ἀδελφόν της Θεοδοσίον ἐκ νεκρῆς ἡλικίας ἡδὴ
πρέποντα τῷ βασιλεῖ· τὸν ἐδίδαξε πῶς νὰ φορεῖται, πῶς νὰ κάθεται, νὰ
περιπατῇ, νὰ κρατῇ τὸ γέλοιον, νὰ εἶναι σεμνός, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔχι μόν-
ον αὐτὰ τὸν ἐδίδαξεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν τὸν ἀδήγησε, νὰ εὐχεται
συχνῶς, καὶ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τὸν ἐσυνείδιζε, κατὰ τὸν Σωζό-
μενον (δ). πρὸς τὰς αἰρέσεις τῆς Νεστορίας, καὶ Εὐτυχεῖς ἀγωνιδεῖσα πολ-
λὰ ἐπάσχισεν εἰς καταφθορὰν αὐτῶν· διὰ τὰ ὁποῖα ἐνάρετα αὐτῆς κα-
τορθώματα, προσφιλεστάτη ἐγένετο εἰς τὸν μέγαν Λέοντα, καὶ ἐδέχθη πολ-
λὰς ἐπισολὰς παρ' αὐτοῦ.

Εὐδοκία.

§. 22. Εὐδοκία ἡ σύζυγος τῆ Θεοδοσίου, θυγάτηρ Λεοντίου σοφιστῆ
Ἀθηναίου, διδασκασθεῖσα ἀπὸ τὸν πατέρα της, καὶ παιδευθεῖσα εὐδοκίμως εἰς
πᾶν εἶδος γραμμάτων· ἔλαβε δὲ αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς Θεοδο-
σίος διὰ συνεργείας Παλχερίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ καλεσμένη Ἀθηναίς
τὸ πρότερον, βαπτισθεῖσα ἀπὸ Ἀττικὸν τὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντιναπό-
λεως, Εὐδοκία ὠνομάσθη εἰς ἔπαινον τῆ Θεοδοσίου· Παιῖμα Ἡρωϊκὸν συ-
νεγράφητο αὐτῇ περὶ τῆ Περσικῆ πόλεμος, κατὰ τὸν Σωκράτην (ε).

Υπατεία.

§. 23. Υπατεία Θεῶνος Φιλοσόφου, θυγάτηρ ἦν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ το-
σαύτην προκοπὴν λαβῆσα εἰς κάθε εἶδος μαθήσεως, καὶ ἐπισήμης, ὥστε πολ-
λὰ νὰ ὑπερέβη τῆς φιλοσοφίας τῆ καιρῆ της· ὅθεν πανταχοῦθεν ἔτρεχον,
διὰ νὰ ἀπέσωσιν αὐτὴν, οἱ ἔρασαν φιλοσοφίας. Καὶ λοιπὸν Συνέσιος ὁ
Κυρηναῖος τὸν ὁποῖον πρότερον ἐνδυμήθημεν, μεγάλως ἐτίμα αὐτὴν, διδάσ-
καλόν, τὰ πολλάκις ἐπονομάζων· τελευταῖον μὲ ἀδλιώτατον θάνατον ἀπέ-
θανε· διότι ὁ φθόνος ἀμαρτωλοῦ κατ' αὐτῆς, ἐσαρακίνησε μερικὸς θερμότη-
τος τὸ φρόνημα, ὅταν ἐπέσρεφεν εἰς τὸν οἶκόν της, νὰ τὴν ἐκβάλλωσιν ἀ-
πὸ τὴν ἀμαξάν, οἵτινες ξεγυμνώσαντες τὴν, μὲ ὄσρακα τὴν ἐθανάτωσαν, καὶ
τὰ μέλη της λαβόντες τὰ κατέκασαν, ὅρα τὸν Σωκράτην (ζ).

ΚΕΦΑ-

(α) Λαυδαίας τῆς ἐν Γαλλίαις· ἑδεμία πόλις τῆς Γαλλίας ὀνομάζεται ἕνω· φαί-
νεται πῶς ἐπρεπε νὰ εἴπῃ Λαυδάν· διότι αὐτῆς Ἐπίσκοπος ἐχηματίσεν ὁ Ευχέριος
τῶ υλδ'. τὰ ὁποῖα σώζονται δύο Ἐγχειρίδια, περὶ ἀφελείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πολιτείας
τὸ ἐν, καὶ περὶ καταφρονήσεως τῆ κόσμου τῆς ἐτερον καὶ ἄλλα, ἐτελέυτησε τῶ υλδ'. (β) Κεφ.
ξγ'. (γ) Οὐχὶ μόνον ρκβ' ὀμιλίαι σώζονται, ἀλλὰ ρος'. καὶ πάντα ἕτεροι νεωστὶ ἐνε-
θίσαν. (δ) Βιβλ. Γ'. κεφ. α'. (ε) Βιβλ. ζ'. κεφ. κα'. (ζ) Βιβλ. ζ'. κεφ. ιε'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

Περὶ Μαρκιανῆς, Λέοντος τοῦ Θρακῆος, καὶ Ζήνωνος τῶν Αὐτο-
κρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Θαύοντος τῆ Θεοδοσίου, ἡ Παλχερία πρὶν φανερωθῆ ἡ τελευταία τῆ ἐκά-
λεσε τὸν Μαρκιανὸν ἄνδρα γέροντα, ἀγαθὸν κατὰ τὴν γνώμην, καὶ
σώφρονα, καὶ φανερώσει αὐτῷ τῆ βασιλείας τὸν θάνατον, καὶ λέγει τῆ,
πρὸ πάντων σὲ ἐπρόκεινα διὰ βασιλεία, ἂν μὲ πληροφορήσης νὰ φυλάξης
τὴν παρθεναίαν με ἀγγλικτὴν, τὴν ὁποῖαν τῷ Θεῷ ἀφιέρωσα· αὐτὴ δὲ συγ-
κατανεύσαντος ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην, καὶ τὸς Ἀρχοντας, καὶ ἀναγο-
ρεύσει αὐτὸν, καὶ σέφει μὲ τὸ διάδημα, τῷ Θεῷ πρὸ πολλῆ χρόνῃ τὴν βα-
σιλείαν αὐτῷ προσημαίνοντος κατὰ τὸν Ζωναρᾶν (α), καὶ ἄλλας. ἐγένετο δὲ
αὐτὸς βασιλεὺς, καὶ ἦν πρὸς πάντας καλός, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς
αἰρετικῆς ἐκάθισε, καὶ μαλιστὰς τῆς Εὐτυχιανῆς, τότε φυτρώσαντας, γρά-
φων κατ' αὐτῶν διάταγμα. Συνήθροισε καὶ τὴν οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν Χαλ-
κηδόνι, ἣτις κατέκρινε τὰ πρᾶχθέντα ἐν λαρισκῇ τῇ ἐν Ἐφέσῳ Συνόδῳ,
καὶ πάντα τῆς τῆ Εὐτυχεῖς φρονούντας, ὡς κατωτέρω πλατύτερον ῥηθήσεται.
Τότε βασιλεύοντος, πάντες ἐχάριοντο εἰρήνην, καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἔξω
ἀπὸ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ Ἀλεξανδρείᾳ (τελειωθεῖσης τῆς ἐν Χαλκηδόνι
Συνόδου) γενομένης ταραχῆς· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν διὰ τῆς ἐπι-
μελείας, καὶ προσοχῆς τῆ βασιλέως ἐτελειώθησαν.

Μαρκιανὸς
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ. 450.

§. 2. Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Μαρκιανῆ βασιλεύσαντος χρόνος ἔξ, καὶ
μῆνας τινὰς, διαδέχεται αὐτὸν Λέων ὁ Θραξ, τὴν ὀρθόδοξον πίσιν πολλα
φυλάττων, ὅσις πάντα τὰ ἀνακηρυχθέντα ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτῆ βασιλείας
κατὰ τῶν αἰρετικῶν διατάγματα ἐβεβαίωσε, καὶ πρὸ πάντων τὰ τῆς ἐν
Χαλκηδόνι Συνόδου δεσπόμενα· ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν καιρὸν τῆ
ἦτον εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐξαιρῶν μόνον τὴν ὑπὸ Τιμοθέου τῆ Αἰλάρου
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀλεξανδρέων ἀνακαινοθεῖσαν ταραχὴν, καὶ τὴν ὑπὸ
Πέτρου τῆ Κναφῆως ἐν τῇ αὐτῇ διεγερθεῖσαν Ἐκκλησίᾳ, περὶ ὧν κατωτέρω
ῥηθήσεται· ὅσις ζήσας χρόνος ἡ. ἐξεδήμησεν ἀπὸ μίαν σφοδρὰν δυσεντερίαν,
εἰς τρόπον ὅτι τὸ λείψανόν τῆ ἐγένετο ὡς φανός.

Λέων ὁ
Θραξ Αὐ-
τοκράτωρ
ἀπὸ Χ. Γ.
457.

§. 3.

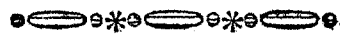
(α) Χρον. βιβλ. ιγ'. σελ. 36. Ἐκδοκ. Ἐνετ. αψκθ.

Διώκεται
τὸ Θρόνον.Λαμβάνει
πάλιν τὸν
Θρόνον.Θάνατος
αὐτοῦ.Κατάσσεις
τῆς Δυτικῆς
Ἐκκλησίας.

§. 3. Ζήνων δὲ λαμβάνει τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας, ὅσις ἦν γαμβρὸς αὐτῷ τῷ Λέοντος, ἄνθρωπος χυδαῖος, καὶ ἀνάξιος διὰ βασιλείαν, καὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν τὴν ἄφησεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀξιωματικῶν. ἡ δὲ Ἐκκλησία δὲν ἦτον τελείως ἀτάραχος εἰς τὸν καιρὸν τῆς, ἐπειδὴ καὶ εὐρισκόμενος εἰς Ἀντιόχειαν Βασιλίσκος ὁ ἀδελφὸς τῆς πενδεκάς τῆς Βερίνης, εὐρῶν εὐκαιρίαν ἐπαναστάτησε κατὰ τὸν Ζήνωνος, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινῆς πόλεως, ὅσις πίπτων εἰς τὴν τῷ Εὐτυχεῖ ἀίρεσιν, διὰ παρακινήσεως τῆς ἰδίας τῆς γυναίκος, τὰ τῶν πρὸ αὐτῷ βασιλέων κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἐκδοθέντα προγράμματα, καὶ αὐτὴν τῆς ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον ἐξηγάμισε διὰ μέσσω τῶν ἐγκυκλίων Ἐπισκόπων, καὶ τὸν Τιμόθεον Ἀιλερον, καὶ Πέτρον τὸν Κναφέα τῆς αἰρετικῆς εἰς τὰς οικίας κατέδρασε (ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεβλήθησαν παρὰ τῷ Ζήνωνος) πάλιν ἔφερε, καὶ τὴν ἐβαλεν εἰς τὴν θρόνον· ἐναντιώθησαν ὁμοῦς αὐτῷ Ἀκάκιος ὁ τῆς Κωνσταντινῆς πόλεως Ἐπίσκοπος, καὶ Δανιὴλ ὁ Στυλῆτις, ἀπὸ τῶν ὁποίων παρακινήθη εἰς γράφει νέας ἐγκυκλίους εἰς ἀναίρεσιν τῶν προτέρων. Ἐυρήσεις ταύτας τὰς ἐγκυκλίους, ὁμοῦς καὶ τὰς πρώτας παρὰ τῷ Εὐαγρίῳ (α).

§. 4. Λαβὼν δὲ πάλιν ὁ Ζήνων τὴν βασιλείαν, καὶ τὸν Βασιλίσκον κατατροπώσας, ἀκύρως ἀπέδειξε τὰς ρηθείσας τῷ Βασιλίσκῳ ἐγκυκλίους, καὶ τὰς ἀνακλιθέντας αἰρετικὰς πάλιν ἐξώρισε, καὶ τὰς διαίρεθείσας Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον εἰς ἐν συνήγαγε διὰ τῶν ἐνωτικῶν γραμμάτων. ὁμοῦς καὶ αὐτὸς συμφωνεῖ κρυφίως μετὰ τῶν Εὐτυχιανιστῶν, μετὰ ἐπαγορευθὲν ἰδικόν τῆς ἐνωτικῆς γραμμῆς ἡσύχως τὴν ἐν Χαλκηδόνι ἀκύρωσε Σύνοδον. Ἐυρήσεις δὲ τὸ ἐνωτικὸν ἐκεῖνο γράμμα τῷ Ζήνωνος παρὰ τῷ Εὐαγρίῳ (β). Τέλος δὲ ὑπὸ νόσῳ ἐπιληψίας ἀπέθανεν· ὁ δὲ μετὰ τὸν Ζήωνα λαβὼν τὴν βασιλείαν Ἀναστάσιος ὁ Δίκουρος, ὅσις εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ χρησίμος ἐφάνη εἰς τὴν κοινότητα, ὁμοῦς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐχρὶ ὀλίγην ἐπροξένησε συμφορὰν, ὡς κατωτέρω ρηθήσεται.

§. 5. Ἡ δὲ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας κατάσσεις ἐπὶ τῶν καιρῶν τῶν ρηθέντων Ἀυτοκρατόρων ἦν ὑποφερτὴ· ἀλλ' ὕστερον οἱ βάρβαροι πᾶσαν τὴν Δύσιν ἐτάραξαν, καὶ ἔλαβον τὰ πλεῖστα τῆς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἦσαν Ἀρειανοὶ, ἄλλοι δὲ Ἐθνικοὶ· ὅθεν ἀκολούθως καὶ ἡ ἐν τῇ Δύσει τῆς Ἐκκλησίας κατάσσεις ἦν ἀθλιωτάτη.

ΚΕΦΑ'

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. ιδ'. καὶ ιε'. (β) Βιβλ. γ'. κεφ. ιδ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἀνακυψάντων
αἰρετικῶν.

§. 1.

Ἀφ' ἧς κατεκρίθη ἐν τῇ Χαλκηδόνι Σύνοδῳ, Διόσκορος ὁ Ἀλεξανδρείας, καὶ ἀπέβη ὁ Προτέριος, οἱ Ἀλεξανδρεῖς δι' ἀγάπην τῷ Ἐπισκόπῳ τῶν ἔσσεσαν εἰς διχομασίαν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Μαρκιανὸς εὐκόλως εἰς εὐταξίαν πάλιν τὴν ἤφερε· τελευτήσαντος δὲ τῆτος ἐν ἔτει υνζ'. πάλιν ἀρχισαν νὰ ταράττωται διὰ παρακινήσεως τῷ Τιμόθεῳ Αἰλερῶ.

§. 2. Οὗτος δὲ ἦν πρῶτον μοναχὸς, ὕστερον ἔγινε καὶ Ποισβύτερος τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἐφρόνει τὰ τῷ Εὐτυχεῖ, καὶ ἀναθεμάτισε τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον, ὅσις καὶ διήγειρε τὰς μοναχὰς τῆς Ἀλεξανδρείας κατὰ τὸν Προτέριον· διότι φορῶν μαῦρον ῥέχον ἐπεριτριγύριζε τὰ κελλία τῶν μοναχῶν, καλῶν τὸν ἑαυτὸν τῷ Ἄγγελῳ, καὶ πῶς ἐσάλθη, διὰ νὰ εἰπῆ τοῖς παύσι νὰ μὴ συγκοινωνῶσι μετὰ τὸν Προτέριον, ἀλλὰ νὰ ἀνεβάσωσιν εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα Τιμόθεον τὸν Αἰλερον· χειροτονεῖται λοιπὸν Ἐπίσκοπος Τιμόθεος ὁ Αἰλερος ἀπὸ τινῶν ἀποκηρύκτας Ἐπισκόπων, μὴ εὐρισκόμενος παρῶν ἕτε εἰς ὁρθόδοξος, ἕτε νὰ ἐσυμφώνησεν εἰς τῆτος. Ὁ δὲ Προτέριος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, παρασκευῆ ἔσση, πλησίον τῷ Βαπτιστηρίῳ ὅπου κατέφυγε, κατέκοπη ἀπὸ ἐκείνης ὅπου ὁ Τιμόθεος παρήγγειλε, καὶ τὸ σῶμα τε καταπληγωμένον ἐσύρθη διὰ μέσσω τῆς πόλεως, καὶ κατεξεσχίθη. Τὰ δὲ ἐντόδια αὐτῷ ἐφραγώθησαν ἀπὸ τῶν λυσσατμένων σκύλων, καὶ ἐκεῖνο ὅπου ἔμεινεν ἐκείν ἀπὸ τὸ πῦρ, καὶ ἡ σάκτι εἰς τὸν ἀέρα διεσκορπίθη, καθὼς ἰσορῶσιν οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Αἰγύπτου, καὶ πᾶς ὁ λαὸς τῆς Ἀλεξανδρείας, εἰς τὰ θρηνητικὰ αὐτῶν γράμματα πρὸς τὸν βασιλέα Λέοντα, ὡς φαίνεται παρὰ τῷ Εὐαγρίῳ. (α)

§. 3. Φανερωθέντα δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν βασιλέα, ἐζήτει νὰ μάθῃ ὁ βασιλεὺς τὰς κρίσεις τῶν ὁρθόδοξων Ἐπισκόπων· ἐπειδὴ δὲ πάντες δὲν ὁμολόγησαν τὴν διάταξιν, καὶ τὰ τολμηθέντα ἀπὸ τὸν Τιμόθεον, ἐπρόσθεσε νὰ ἐξοριθῆ αὐτὸς πρῶτον εἰς Γάγγραινα, μετὰ ταῦτα εἰς Χερσῶνα· ὅθεν τὸν μετεκάλεσεν ὁ Τύραννος Βασιλίσκος ἐν ἔτει υνζ'. ἀλλὰ λαβὼν πάλιν ὁ Ζήνων τὴν βασιλείαν, φοβηθεὶς ὁ Τιμόθεος τὴν τῆτος ὀργὴν, ἐπὶ φαρμάκι, καὶ τὸ ζῆν ἀπέριψεν, ὡς λέγει ὁ Διβεράτος. (β)

§. 4.

(α) Βιβλ. β'. κεφ. η'. (β) Ἐν τῷ Βεβυλίῳ κεφ. ιε'.

Τομ. II.

F

Τιμόθεος
Αἰλερος
αἰρετικὸς.

Πέτρος ο
Μογγός.

§. 4. Εἰς τὴν καθέδραν αὐτῆ χειροτονεῖται ἀπὸ τῶν αἱρετικῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀλεξανδρείας Πέτρος ὁ Μογγός ὁ πάλαι πολύτιμος λίθος ἀχάτης τῶ Τιμοθέου, τὸν ὁποῖον ὁ Ζήνων εἰς ἔξορίαν ἐπεμφεν ὑπερον δὲ διὰ παρακαλέσως Ἀκακίᾳ τῆ Κωνσταντινουπόλεως ἀνεκαλέσθη τῶ υπβ. κατὰ τὸν ὁποῖον χρόνον εὐγῆκε ἡ τὸ Ἐνωτικὸν τῆ Ζήνωνος, περὶ ἡνωτέρω ἐβρέθη, τὸ ὁποῖον λαβὼν Πέτρος ὁ Μογγός, ἡ τότε μεταξὺ τῶν Καθολικῶν ἡ Ἀρειανῶν μεσιτεύων διὰ τὴν εὐρη χάριν ἡ εἰς τὰ δύο μέρη, μῖσος ἀπόκτησε ἡ ἀπὸ τὰ δύο μέρη διότι πολλοὶ τῶν Ευτυχιανῶν ἐχωρίσθησαν ἀπ' αὐτὸν, οἵτινες ἐπειδὴ ἔτε μετὰ τῶν καθολικῶν ἦσαν, ἔτε μετὰ τὸν Ἐπισκοπὸν τῶν, Ἀκέφαλοι ὠνομάσθησαν ἀπέθανεν ἔτος ὁ Πέτρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν ἔτει υἱή.

Πέτρος ο
Κναφεύς.

§. 5. Πέτρος ὁ Κναφεύς, πρεσβύτερος τῆς ἐν Χαλκηδόνι Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Βάσις, ὅστις κατεβιβάσθη τῆ Θρόνῳ ἀπὸ Ζήνωνα τὸν Κόμητα ὁπῆ ὑπερον ἐβασίλευσεν, ἐυρισκομένην τῆ εἰς Ἀντιόχειαν Συγκλητικὸν τὸ πλῆθος μετὰ τὸν Μαρτύριον Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπον, ἐγένετο αὐτὸς ἐγκρατὴς τῆ θρόνου, ἡ ἀνεκάνισε τὴν αἵρεσιν τῶν Θεοπασχιδῶν, προδότην εἰς τὸ Τρισάγιον, τὸ, ὁ Σταυρωθεὶς δι' ἡμῶν ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἔτος ἐξόριστος γενόμενος, ἦλθεν εἰς τὸ μοναστήριον τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν Ἀζαμιτῶν, θανόντος τῆ Λέοντος ἀναλαμβάνει παρὰ τῆ Βασιλίσσης τὴν Ἐκκλησίαν τῆ ὑπερον δὲ πάλιν διώκεται ἀπὸ τὸν Ζήνωνα, ἡ τέλος ἀπέθανεν εἰς τῶς ὑπέ.

Προδότης
εἰς τὸ Τρι-
σάγιον, τὸ,
ὁ σταυρω-
θεὶς δι' ἡ-
μῶν.

Προορισαί.

§. 6. Προορισαί, ἡ Προδιορισαί ἐν ταῖς Γαλλίαις ἀνεφύησαν, οἵτινες κακῶς ἡ ἀμαθῶς ἐνοοῦντες τὰ τῆ ἱερῆ Ἀυγουστίνῳ συγγράμματα, διίσχυριζοντο δογματίζοντες, ὅτι ὁ Θεὸς πρὶν προοριθῆ τὸ ἀμάρτημα, ἡ τὸ πῦμα τῶν πρωτοπλάστων, νὰ ἐπροώρισεν ἄλλης μὲν εἰς ζωὴν, ἄλλης δὲ εἰς καταδίκην, ἡ μάλιστα αὐτὰς νὰ προδιώρισεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀμαρτίαν, ἡ ἐπομένως ἐδιδασκον, ἔτε τοῖς ὁσίων ζωῆς νὰ ὠφελῶσι τὰ καλὰ ἔργα, ἂν παρὰ Θεὸ ποτε εἰς κατάκρισιν προωρίσθησαν, ἔτε τοῖς ἀνοσίαις ἐναντιῆται, ἂν κακῶς, ἡ ἐκδεδιτημένως ἔζην, ὅταν ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν ἀπεφασίωθησαν. Τῶν ὑπερέχων ἐγένετο Λέκιδός τις Πρεσβύτερος, πρὸς τὸν ὁποῖον Φαῦσος ὁ Ρηγία Ἐπίσκοπος Ἐπιστολὴν ἔγραψεν, εἰς τὴν ὁποῖαν πρὸς τοῖς ἄλλοις τῶ ἀναδέματι ὑπέβαλε τὸν λέγοντα, εἰς θάνατον καταδικάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν πρόγνωσιν τῆ Θεῆ ὁμοίως τὸν λέγοντα νὰ μὴν προσλαμβάνηται ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁ ἀπολύμενος, δυνάμενος νὰ σωθῆ, τὸ εἰς ἀτιμίαν σκεῦος νὰ γένη εἰς τιμὴν, ἔτε πάντας ἀνθρώπων δόξει ὁ Θεὸς σωθῆναι. Τάυτην τὴν τῆ Φαῦσα Ἐπιστολὴν ἐβεβαίωσεν ἡ ἐν Ἀρελάτῃ Σύνοδος, τὴν ὁποῖαν διηγεῖται ὁ Βαρώνιος εἰς τὰ Χρονικά τῆ. (α)

ΚΕΦΑ-

(α) Ἐν ἔτει υἱή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.

Περὶ τῶν γενομένων Συνόδων ἐπὶ τῶν ῥηθέντων
Ἀυτοκρατόρων.

§. 1.

Σύνοδος ἡ ἐν Χαλκηδόνι, τετέστιν ἡ Οἰκαμενική Δ'. ἐπιγγέλη πρώτη ἐν Νικαίᾳ ὑπὸ Μαρκιανῶ, ἡ Οὐαλεντιανῶ Γ'. τῶν Ἀυτοκρατόρων, εἰς τὴν ὁποῖαν προσέτι ἡ πρέσβεις τῆ Ρώμης Ἐπισκόπος, μετ' ἄλλων πολλῶν Ἐπισκόπων ἦλθον, ἀλλὰ διὰ φόβον τῆς ἐπικειμένης ἐπιδρομῆς τῶν Οὐνων δὲν ἐφάνη εὐλογον τῶ Βασιλεῖ νὰ ὑπάγη μακρὰν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν, διὰ τῆτο ἐκαλέσθησαν ἐν Χαλκηδόνι οἱ Πατέρες, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἀναγινωσκόμενα βασιλικά γράμματα ἐν τῶ πρώτῳ τόμῳ τῶν Συνόδων.

Σύνοδος
ἐν Χαλκη-
δόνι.

§. 2. Συνήλθον λοιπὸν οἱ Πατέρες εἰς Χαλκηδόνα, μεταξὺ τῶν ὁποῖων ἦν Ἀνατόλιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, Διόσκορος ὁ Ἀλεξανδρείας, Μάξιμος ὁ Ἀντιοχείας, Γαβενάλιος ὁ Ἱεροσολύμων ὁ δὲ Ρώμης Ἐπίσκοπος Λέων, ἂν ἦν παρὼν αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ διὰ τοποτηρητῶν. Ἀρχισεν ἡ Σύνοδος κατὰ τὴν ἡ. τῆ Οκτωμβρίου ἐν τῶ προαείῳ τῆς Χαλκηδόνας, εἰς τὸν εὐρυχωρώτατον ναὸν τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ευφημίας. Τὰ τῆ περιφῆμα νὰ τὴν κατασκευὴν, ἡ τὴν τεργνωτάτην θέσιν περιγράφει ὁ Ευάγγελιος (α) ἡν δὲ παρὼν εἰς τὴν Σύνοδον ἡ ὁ Βασιλεὺς Μαρκιανὸς μετὰ τὴν σοφὴν Πηλχηρίαν, μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχόντων τῆς Συγκλήτης, ἡ τῶν Κριτῶν, εἰς βεβαίωσιν τῆς πίσεως, ἡ ἀχὶ διὰ νὰ δείξῃ τὴν δυνάμιν τῆ, κατὰ μίμησιν τῆ μεγάλης Κωνσταντίνῳ, καδῶς αὐτὸς λέγει προσομιλῶν τῆ Συνόδῳ, τόμ. β'. τῆς συνόδα, προσέταξε δὲ, ὅτι περὶ τῆς γεννήσεως τῆ Κυρίῳ ἡμῶν ἡ Σωτῆρος, ἄλλο νὰ μὴν λέγη τις, εἰμὴ ὁ, τι συμφωνεῖ μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν τῆ πατέρων.

§. 3. Ἀπὸ ὅλων λοιπὸν εἶπαν οἱ τὸν τόπον ἐπέχοντες τῆ Λέοντος, πῶς δὲν πρέσει ὁ Διόσκορος νὰ γένη συγκάθεδος, διότι τῆτο παρηγγέλη αὐτοῖς ἀπὸ τῶν Ἐπισκόπων τῶ Λέοντα, ἡ ἂν αὐτὸ δὲν ἦθελαν φυλάξῃ, αὐτοὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὴν Σύνοδον ὅθεν προσαχθεὶς ὁ Διόσκορος ἐσάθη εἰς τὰ μέσον τῶν Πατέρων, ὡς ὑπέυθυνος ὅτε τε γενομένα Ευσέβιος ὁ Δορυλαῖος Ἐπίσκοπος ἀρχισεν νὰ λέγη μετὰ δάκρυα κατὰ τῆ Διόσκορος ταῦτα ἡδίκημαι παρὰ Διόσκορος, ἡδίκηται ἡ πίσις.

Α'. συνέλευ-
σις τῆς Συ-
νόδα.

F 2

ἔφο-

(α) Βιβλ. β'. κεφ. γ'.

εφονεύθη Φλαβιανός Επίσκοπος, ἅμα ἐμοὶ ἁδίκως καθιρέθη παρ' αὐτῶ· τότε ἀναγνωθέντων τῶν πραχθέντων ἐν Ἐφέσῳ, καὶ ἐν Κωνσταντινῶν, οἱ Καθολικοὶ Πατέρες, οἱ τινες θεληματικῶς ὑπέγραψαν ἐν τῇ Ἐφέσῳ συνόδῳ λησρικῆ, μιᾷ φωνῇ πάντες ἐφώνησαν, ἡμάρτομεν πάντες, συγγνώμην αἰτῶμεν· καὶ τελευταῖον ἅπαντες συμφωνήσαντες κατεδίκασαν τὸν Διόσκορον, καὶ τὰς ὁπαδὰς τε. Καὶ αὐτὰ μὲν ἐγιναν εἰς τὴν α' συνέλευσιν.

Β'. συνέλευσις.

Εἰς δὲ τὴν β'. συνέλευσιν ἀνεγνωθήσαν τὸ ἐν Νικαίᾳ, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει σύμβολον, Κυρίλλου αἱ δύο Ἐπισκοπαὶ πρὸς Νεσώριον, καὶ Γεωργίου τὸν Ἀντιοχείας, καὶ ἡ δεκάτη Ἐπιστολὴ τῷ Λέοντι πρὸς Φλαβιανόν, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσαν εὐφηνίζοντες καὶ λέγοντες, αὐτὴ ἡ πίστις τῶν Πατέρων.

Γ'. συνέλευσις.

Εἰς τὴν γ'. συνέλευσιν ἀναγνωθέντες οἱ Λίβηλοι ὅσοι καθιγόρευον τὸν Διόσκορον, καλεσθεῖς τρεῖς ὁ Διόσκορος καὶ μὴ θελήσας νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Σύνοδον, καθιρέθη παρὰ πάντων, καὶ ἡ τότε καθαιρέσις ἐπέμφθη αὐτῷ, τῇ Πελχηρίᾳ, καὶ τῷ Κλήρῳ τῶν Ἀλεξανδρέων.

Δ'. συνέλευσις.

Εἰς τὴν δ'. συνέλευσιν ἀνακηρυχθεῖσης τῆς αἰτίας τῶν προειρημένων ἐν τῇ λησρικῇ τῇ ἐν Ἐφέσῳ μετὰ τῷ Διόσκορῳ Ἐπισκόπῳ, ἐπειδὴ αὐτοὶ τὴν ὁρθεὴν ἐνηγκαλίσταντο πίσιν, τὸν Εὐτυχὴ ἀναθεματίσαντες, τὰς ἰδίας πόλιν Ἐκκλησίας παρέλαβον.

Ε'. συνέλευσις.

Εἰς τὴν ε'. ἢ κατ' ἄλλας ζ'. συνέλευσιν, εἰς ἀνάγειν τῆς τῷ Εὐτυχῆς αἰρέσεως ἐδόθη ὁ ὅρος τῆς πίσεως, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸς τοὺς ἄλλοις ὁμολόγησαν οἱ συνελθόντες ὅσοι πατέρες, νὰ πιστεύωσιν εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν Χριστὸν ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως κτ. ὡς φαίνεται παρὰ τῷ Εὐαγγελίῳ.

Ἐκύρωσαν καὶ τὰς προτέρας τρεῖς συνόδους, ἐπικρατούντας καὶ τὸ ἅγιον σύμβολον, ἀναθέματι καθυποβάλλοντες τὰς τε Ἰωάν δυάδα εἰσάγοντες, καὶ τὰς παθητὴν δογματίζοντες τὴν Θεότητα, καὶ τὰς κρᾶσιν καὶ συγχυσιν ἐπὶ τῶν δύο φύσεων φρονεῖν, καὶ λέγειν τολμῶντας, καὶ τὰς Ὀυράνιον ἢ τινὸς ἐσίας ἐτέρας μυθεύοντας τὴν προσαχθεῖσαν ἐξ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ μορφήν· ἐδογματίσαν δὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τέλειον ἐν ἀνθρωπότητι, καὶ Θεὸν ἀληθῶς, καὶ ἀνθρωπὸν ἀληθῶς ἐκ ψυχῆς λογικῆς, καὶ σώματος ὁμοῖον τῷ Πατρὶ κατὰ τὴν Θεότητα, καὶ ἡμῖν ὁμοῖον, καὶ ὁμοῖον κατὰ πάντα χωρὶς ἁμαρτίας, ἕνα τὸν αὐτὸν ἐν δύο φύσεσιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως γνωριζόμενον, σωζόμενον τῶν ἰδιωμάτων φύσεως ἐκατέρως· καὶ εἰς ἕν πρόσωπον συντρεχόντων, καὶ μίαν ὑπόστασιν (α). Ὁ Διόσκορος λοιπὸν διὰ προσαγωγῆς βασιλικῆς εἰς Γάγγραν ἐξόριστος ἐσάλλη, διότι ὁ Εὐτυχῆς εἶχεν ἀποθάνῃ, ἀντὶ δὲ Διόσκορος τῆς Ἀλεξανδρείας, Ἐπίσκοπος ἐχειροτονήθη Προτέριος, ἀνὴρ ἱερώτατος, καὶ ὀρθοδοξότατος.

§. 4.

(α) Βιβλ. β', κεφ. δ'. Ὁ Εὐαγγελιστὴς δὲν λέγει ὅμως ρητῶς τὰ αὐτὰ, ὅθεν συμπραίνω πῶς ἀσφαλῶς καὶ ὁ μεταφραστὴς τὸ ἐσημείωσεν ὡς ρητὸν τῷ Εὐαγγελίῳ, νὰ μὴ εἶναι τῷ Εὐαγγελίῳ, ἀλλὰ τῷ συγγραφέϊ, δηλαδὴ τῷ Μελετίῳ.

§. 4. Οἱ δὲ αἰρεσιῶται τῷ Εὐτυχῆ καὶ τῷ Διόσκορῳ ἐπιστρέφοντες, καὶ διαβαίνοντες εἰς τὴν πόλιν, καὶ περιγελεύοντες τὰ ὑπὸ τῆς Συνόδου δογματιζόμενα, καὶ λέγοντες ὅτι μὴ βασιλικὴν δυναστείαν νὰ εἶχε τὴν δύναμιν ἡ Σύνοδος καὶ τὰ ὅμοια, ὁ Πατριάρχης Ἀνατόλιος συνάξας τὰς Ὀρθοδόξους, καὶ τὰς ἀντιδόξους, εἶπε τοῖς ἐναντίοις· ἐπειδὴ ἐτι κρατεῖτε τὴν ἰδίαν δόξαν, καὶ δὲν πείθεσθε νὰ δοξάζητε ὀρθῶς, ἀλλὰ κατηγορεῖτε ἡμᾶς πῶς δεχόμεθα τὸ δόγμα τῷ Νεσώρι, δύο φύσεις ἐπὶ τῷ Σωτήρῳ κυρύττοντες, ἐκατέρως τηρέσει ἀσυγχύτως τὰς ἰδιότητας, ὡς ἀφεδῆ ἂν σὰς φαίνεται ἔυλογον, εἰς τὸν Θεὸν ἢ διάκρισις, καὶ ὡς γραφῆ μὲν ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τόμον τὸ ἰδικόν σας περὶ πίσεως φρόνημα· θέλει γραφῆ δὲ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς τὸ ἰδικόν μας· καὶ τὰς δύο τόμους νὰ δέσωμεν εἰς τὴν λάρνακα τῆς πανευφήμου μάρτυρος Εὐφηνίας, καὶ εἰς αὐτὴν ὡς δώσωμεν τὴν κρίσιν τῶν ὀρθῶν δογμάτων, καὶ διασφρόφων δογματισῶν. Ἦρσαν ταῦτα τοῖς αἰρετικοῖς, καὶ οἱ τόμοι ἐγράφησαν, καὶ ὁ κλειὸν λίθος τὴν λάρνακα αἰρεται, καὶ οἱ χάρται εἰς τὸ σῆδος τῆς μάρτυρος ἐπιτίθενται, καὶ ὁ λίθος πάλιν βάλεται εἰς τὴν λάρνακα, καὶ βαλῶνεται ἀπὸ τὰ δύο μέρη. τί τὸ ἐντεῦθεν; ἰκεσθαὶ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ δεήσεις παννύχιοι νὰ ἀποκαλυφθῆ ποία ἀπὸ αὐτὰς τὰς δόξας εἶναι εἰς τὸν Θεὸν καταδύμιος, καὶ ἀρετῆ, καὶ ποία εἶναι ἀπόβλητος· καὶ μετὰ τρίτην ἡμέραν συνέρχονται, παρόντος καὶ τῷ βασιλέως, καὶ ἀνοιχθεῖσης τῆς λάρνακος εὐρέθη ὁ μὲν τῶν αἰρετικῶν τόμος εἰς τὰς πόδας τῆς μάρτυρος, ὁ δὲ ἄλλος τῶν ὀρθοδόξων εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρά της βασιζόμενος.

Σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως.

§. 5. Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει συναθροισθεῖσα ἐπὶ Λέοντος τῷ μεγάλῳ, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ υνθ'. καὶ ἐπὶ Γεωργίου τῷ Πατριάρχῃ, τῷ χειροτονηθέντος μετὰ τὸν Ἀνατόλιον, ἤτις τὴν μὲν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον ὁμοφρονῶς παμψηφί ἐβεβαίωσε, καὶ τὸν ἐκτεθέντα παρ' αὐτῆς ὄρον ἀπεδέξατο, ἀσύκωσεν δὲ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὴν Σιμωνιακὴν κατάπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν μερικοὶ ἀπὸ τῆς Γαλάτας ὀλιγοφρόντες, καὶ παραβλέποντες διὰ ἀισχροκέρδειαν, καὶ φιλαργυρίαν τὰ σωτήρια παραγγέλματα ἐφωράθησαν· ὁμοίως τὰ ἔξω ἀπὸ αὐτὴν πονηρὰ ἤδη· αὐτῆς τῆς Συνόδου τὰ πρακτικὰ παντελῶς διεφθάρησαν, καὶ ἐδένα σώζεται εἰ μὴ ἡ Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ τῷ Γεωργίῳ, καὶ τῆς σὺν αὐτῷ ἁγίας συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κατὰ Σιμωνιακῶν κανὼν εὐρίσκεται (α).

Ἱώμης.

§. 6. Ἡ ἐν Ῥώμῃ συναχθεῖσα ἐπὶ Γλαρίας ἐν ἔτει υξέ. τὰς τε τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου κανόνας προσεβεβαίωσε, καὶ τὰ χρησιμέυοντα τῇ ὀρθῇ τῶν Ἐπισκόπων χειροτονία διέταξε. Σώζονται ταύτης κανόνες ζ'. ἐν τόμῳ β'. τῶν Συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις.

Γαλατίας.

§. 7. Ἡ ἐν Γαλλίᾳ Θρωονικὴ ἐξέθετο κανόνας νγ'. οἵτινες συμβάλλουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μάθησιν, καὶ κατάστασιν (β).

Γ 3

§. 8.

(α) Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον συνῆλθον Ἐπίσκοποι ογ'. (β) Αὕτη συνήχθη τῷ υξβ'. ἢ κατ' ἄλλας υνβ'. καὶ κανόνας ἐξέθετο δεκατρεῖς, ἅχι πενήκοντα τρεῖς.

Ρώμης Β.

Ρώμης Γ.

§. 8. Η' εν Ρώμη α. επί Φήλικος Γ. συνήχθη εν τῷ Ναῶ τῶν Α' γίων Αποστόλων εν ἔτει υπγ'. ἐπὶ τῷ διερευνησαί κ' εξετάσαι περὶ τῆς γενομένης ἀποκαταστάσεως Πέτρος τῷ Μογγῷ ἀπὸ τὸν Ζήνωνα, τῆ παρακινήσει τῷ Ακακίῳ, ἥτις ἐρευνήθεισα, ἔπεμψεν ὁ Φήλιξ δύο Ἐπισκόπους Μισίνου, κ' Βιτάλιον, κ' Ἐνδικον εἰς Κωνσταντινῶν γραφῶν τῷ Ζήνωνι, κ' Ακακίῳ νὰ ἐκβάλλωσι Πέτρον τὸν Μογγὸν ἀπὸ τὴν Α'λεξάνδρειαν ὡς αἱρετικόν (α).

§. 9. Η' εν Ρώμη Β'. σύνοδος ἐπὶ τῷ αὐτῷ Φήλικος εν τῷ ἐπομένῳ ἔτει τῷ υπδ'. συνεκροτήθη, συνελθόντων πατέρων οζ'. ἥτις καθεῖλε τὸν Βιτάλιον, κ' Μισίνον τῶν Ἐπισκόπων, τῶν ἀποσταλέντων πρέσβεις, τῶν ὁποῖας κατέπεισεν ὁ Ακακίος μετὰ χρήματα, κ' κολακείας, νὰ συγκοινωνήσωσιν ἕ μόνον μετὰ αὐτὸν, ἕξω ἀπὸ τὰ προσαχθέντα αὐτοῖς, ἀλλὰ κ' μετὰ Πέτρον τὸν Μογγὸν, κ' ὁμοίως εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα νὰ μνημονευθῶσι φανερά. Η' αὐτὴ σύνοδος προσέτι καθεῖλε κ' ἐκ δευτέρου τὴν ἐν τῇ προτέρῃ συνόδῳ γενομένην καθάρσει Πέτρος τῷ Κναφῶως κ' ἀνεκαίνισεν, ὡς ὁ Διβεράτος γράφει (β).

§. 10. Η' εν Ρώμη γ'. ἡ τελευταία τῷ Φήλικος, συνεκροτήθη εν ἔτει υπζ'. ἥτις ἐδέσπισε δόγματά τινα εἰς τὸ νὰ ἀναλαμβάνωνται τινὲς τῶν παραπεσόντων (γ), ἄπερ ἀνάγνωσι παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (δ) κ' τῷ Κοριολάνῳ (ε).

ΚΕΦΑ'

(α) Συνήχθη αὐτὴ ἡ σύνοδος τῷ υπε'. κ' ἐπὶ τῷ υπγ'. (β) Εν τῷ βρεβιάρ. κ' φ. ἡ. (γ) Αὐτὴ ἐστὶ τετάρτη σύνοδος τῷ Φήλικος, διότι κ' πρότερον δηλαδὴ τῷ υπε'. ἡ υπς'. συνηθροισε τὴν γ'. σύνοδον κατὰ τῆς πρέσβείας εἰς Κωνσταντινῶν, κ' κατὰ τῷ Ακακίῳ. (δ) Εν ἔτει υπζ'. (ε) Εν τῇ περιλήψει τῶν συνόδων σελ. 412. κ' 413. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως.

Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα συνηθροίσθησαν ἡ ἔτεραι σύνοδοι, τῶν ὁποῖας ἀποστοπῶ ὁ συγγραφεὺς, κ' πρώτη ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Ἀναστασίας τῷ Ρώμης Ἐπισκόπου τῷ υπ. ἀπὸ Χρυσῶ, ἐν ἣ ἐψηφίσθη ὅτι οἱ Δονατισταὶ ἐάν ἐπὶ τὴν καθολικὴν διορθωμένῳ Ἐκκλησίᾳ προσεέξωσι, νὰ μὴν δέχωνται εἰς τὰς ἑαυτῶν ἰάξιας. Τῷ υπα'. εἰς Κύπρον παρ' Ἐπιφανῆ κατὰ τῶν βιβλίων τῷ Οὐριγένους. Τῷ υπβ'. εἰς Ἀφρικήν, ἐν ἣ ἐξεδόθησαν κανόνες λβ'. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας κ' πάλιν τῷ αὐτῷ ἔπει εἰς Ἀφρικήν συνηθροίσθη ἑτέρα σύνοδος κ' κανόνες ἐξέδωκε ιδ'. περὶ ἐνώσεως τῆς Ἀφρικῆς, μεμολυσμένης ἀπὸ Δονατισίας. Τῷ υπγ'. εἰς Μιλῆνον, ἡ Μίελα τῆς Ἀφρικῆς, περὶ διαφορῶν τῶν Ἐπισκόπων. Τῷ αὐτῷ ἔπει εἰς Ἀφρικήν περὶ συμφωνίας τῶν Δονατιστῶν. τῷ αὐτῷ ἔπει εἰς Κωνσταντινῶν ἐν ἣ καθηρέθη ὁ Χρυσόστομος διατὶ ἠλεῖχε τὴν Ἐνδοξίαν μετὰ τὴν ὁμιλίαν, Πάλιν Ἡρωδίας μαίνεται. Τῷ υπδ'. εἰς Ἀφρικήν ἐν ἣ ἐψηφίσθη νὰ πεμφθῇ πρεσβεία πρὸς Οὐάριον κατὰ τῶν Δονατιστῶν, τῷ ἐπομένῳ ἔπει πάλιν εἰς Ἀφρικήν περὶ ἐνώσεως τῶν Δονατιστῶν. Τῷ υπε'. εἰς Ἰταλίαν, ἴσως εἰς Ρώμῃν περὶ ἀποκαταστάσεως τῷ Χρυσόστομου. Τῷ υπς'. εἰς Ἀφρικήν περὶ ἐνώσεως τῶν Δονατιστῶν, τῷ ἐπομένῳ ἔπει ἔπεραι δύο συνηθροίσθησαν εἰς Ἀφρικήν, κ' ἐπεμψαν πρεσβείαν πρὸς Οὐάριον ἵνα κρατήσῃ τὴν τῶν Δονατιστῶν κενοδοξίαν. Τῷ υπζ'. εἰς Ἀφρικήν περὶ διασυνώσεως Ἐπισκόπων. Τῷ υπα'. Σύνοδος συνηθροίσθη εἰς Προλεμαϊά τῆς Λιβύας κατὰ Συνεσίς τῷ ταύτης Ἐπισκόπου κατὰ Ἀνδρονίκου ἡγεμόνου τῆς πόλεως, ὅρα τὰς Ἐπισκόπους τῷ Συνεσίς υζ'. κ' νη'. αἰθῆρες εὐρίσκονται. σελ. 52. κ' 66. τῆς ἐκδόσεως

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν δειότητι, καὶ παιδείᾳ.

§. 1.

Σιδώνιος ὁ Ἀπολιναρίου, ὁ ἐν Ἀκκίτανία τῆς Γαλλίας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ διαβόητος ἐν ποιήσει, ρητορικῇ, κ' ἀγιότητι τῷ βίῳ, ὡς μαρτυρεῖ αὐτὸν τὸν

Σιδώνιος ὁ Ἀπολιναρίου.

σεως Ἐνετ. 1782. Τῷ υπβ'. εἰς Καρχηδόνα Α'. σύνοδος κατὰ Πελαγονίων, ἐν ἣ Κελέσιος Πελαγίος μαθητὴς, παρὰ Παυλίνος διακόνου, ὡς αἱρετικῶς ἐφωράθη. Τῷ υπδ'. συνεδόθη Ἐπισκόπων Δονατιστῶν κ' ἀπεφασίσθη νὰ μὴν ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν προσαχθῆναι τὴν ὁμοίαν, ἀλλὰ νὰ κρατήσωσι τὰς αὐτῶν Ἐκκλησίας, κ' ἂν πιαθῶσι κάλιον νὰ ὑποταχθῶσιν ἐκείσιν θάνατον παρέξ νὰ κλύωσι. Τῷ υπε'. σύνοδος εἰς Γερουσίαν παρ' Ἰωάννου τῷ ταύτης Ἐπισκόπου περὶ Πελαγίου. Τῷ υπς'. σύνοδος εἰς Θεσσαλονίκῃ, εἰς Ρώμην κατὰ ταύτης Ἐπισκόπου περὶ Πελαγίου. Τῷ υπζ'. εἰς Ἀφρικήν δύο, κ' Ρώμην, αἱ μὲν κατὰ Πελαγίον Ζωσίμου περὶ Καίλεις. Τῷ υπα'. εἰς Ἀφρικήν, κ' Ρώμην, αἱ μὲν κατὰ Πελαγονίων. ἡ δὲ περὶ Καίλεις. Τῷ υπβ'. εἰς Ράβεναν περὶ ἐκδοξίας Βονιφάτις, κ' Ἐπιφανῆ. ἡ δὲ περὶ Καίλεις. Τῷ υπγ'. εἰς Κόρινθον περὶ τῆς μεταθέσεως Περγίνους εἰς τὴν τῆς Καίλεις. Τῷ υπδ'. εἰς Κτησιφόντα τῆς Περγίνους περὶ βεβαιώσεως τῆς καθολικῆς πίστεως. Τῷ υπε'. εἰς Καρχηδόνα περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας. Τῷ υπς'. εἰς Ἀντιόχειαν ἐν ἣ κατεκρίθη ὁ Πελαγίος, κ' ἐδιώχθη τῆς πόλεως. Τῷ υπζ'. ἡ υπκ'. εἰς Ἀντιόχειαν ἐν ἣ Λεπόριος μοναχὸς ἐκ Μασυλίας ἀνηθροίσθη τὴν τῶν Πελαγονίων αἱ εἰς Καρχηδόνα ἐν ἣ Λεπόριος μοναχὸς ἐκ Μασυλίας ἀνηθροίσθη τὴν τῶν Πελαγονίων αἱ εἰς Καρχηδόνα ἐν ἣ Λεπόριος μοναχὸς ἐκ Μασυλίας ἀνηθροίσθη τὴν τῶν Πελαγονίων αἱ εἰς Καρχηδόνα ἐν ἣ Λεπόριος μοναχὸς ἐκ Μασυλίας ἀνηθροίσθη τὴν τῶν Πελαγονίων αἱ

τὸν ὁ Γεννάδιος (α), ἤμασε (κατ' αὐτὸν τὸν Γεννάδιον) ἐν τοῖς χρόνοις Λέοντος καὶ Ζήνωνος τῶν Αὐτοκρατόρων.

Ρ'ημίγιος.

§. 2. Ρ'ημίγιος, ὁ τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Ρ'ημισίων Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐν παιδείᾳ, καὶ ευφραδέϊα περιβόητος, ὅστις ἐπέστρεψεν εἰς τὴν τῷ Χριστῷ πίστιν τὸν

τῆς Ἰσπανίας κατὰ Πρισιβιανιστῶν, καὶ περὶ τῆ μηδέχου τὰ ἀποκρυφα βιβλία. Τῷ υμζ. συνήχθη ἡ καθολικὴ σύνοδος τῆς Ἰσπανίας κατὰ Πρισιβιανιστῶν. Τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Ἐφέσον περὶ Βασιανῆς Ἐπισκόπου Ἐφέσου. Τῷ υμζ. εἰς Κπ. κατὰ Εὐτυχῆς Βυζαντινῆς Ἀρχιεπισκόπου, καὶ τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐχώρησαν. Τῷ ἐπομένῳ ἔτει πάλιν εἰς Κπ. συνήχθησαν Ἐπίσκοποι λ. κατὰ τῶ αὐτῶ. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη εἰς Ρ'ώμην ἐπὶ Λέοντος κατὰ τῆς Ληστεικῆς συνόδου τῆς ἐν Ἐφέσῳ. Τῷ υβ. δύο σύνοδοι συνήχθησαν εἰς Κπ. εἰς τὴν πρώτην προχειρίζεται διάδοχος τῷ Φλαυιανῶ ἡ Ἀνατόλιος, καὶ εἰς τὴν δευτέραν ἀφορίσθη Φώτιος Τυρῆς Ἐπίσκοπος. Τῷ υβ. συνήχθη ἡ Ναυζωνητικὴ περὶ μοιχείας κατὰ τινῶν. Τῷ ἐπομένῳ ἔτει συνήχθη ἡ Ἀνδεγαυίνισια, ἣτοι εἰς πόλιν Ἀργεσῶ τῆς Γαλλίας, περὶ ἐκλογῆς Θαλασσίου Ἐπισκόπου, καὶ κανόνας ἐξέδωκεν ἰβ. Τῷ υζ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρὰ Τιμοθέου Αἰδῆρος κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι ἁγίας συνόδου. Τῷ ἐπομένῳ ἔτει συνήχθησαν τρεῖς σύνοδοι εἰς Θεσσαλονικίαν, εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἰς Ρ'ώμην, κατὰ Εὐτυχῆς, Διοσκῶρος, καὶ Τιμοθέου, καὶ ἐκύρωσαν προσέτι τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον. Τῷ υζ. συνήχθη ἡ ἐν Οὐιένῃ τῆς Γαλλίας, καὶ ἐξέδωκε κανόνας ιβ. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη σύνοδος ἡ Ταρρακωνησια λεγομένη κατὰ Σιλβανῆ Ἐπισκόπου Καλαγρέως, διὰ τὰς ἀνόμους χειροτονίας αὐτῶ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τῆς Ταρρακωνῆς, καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶ προέδρου τῆς Βαρκινῶνος ἡδη χρευσθείσης Θανόντος τῷ Νησυνάρις. Τῷ υδ. συνήχθη ἡ Καβιλονησια περὶ τῆς ἐκλογῆς Γωάννης τῷ Ἐπισκόπου. Τῷ υδ. εἰς Ἀντιόχειαν συνήχθη σύνοδος εἰς καθάρσιν Πέτρου τῷ Κραφέως. Τῷ υδ. εἰς Οὐιένῃ τῆς Γαλλίας δι' αἰτίαν τῶν τριήμερων Ἀιταλιῶν πρὸ τῆς Ἀναλήψεως τῷ Κυρίῳ, ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρὰ Μαρμερῆτος Οὐιένῃ Ἐπισκόπου. Τῷ υδ. εἰς Ἀρελάτην παρὰ Λεοντίου τῷ ταύτης Ἐπισκόπου κατὰ τὰς φρενοβλαβίας τῶν Προσεγῶν. Τῷ υδ. συνήχθη ψευδοσύνοδος Εὐτυχιανῶν εἰς Ἐφέσον, καὶ ἐκάθησαν τὸν Ἀκάκιον. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἑτέρα ψευδοσύνοδος συνήχθη εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρὰ Τιμοθέου Αἰδῆρος κατὰ τῆς ἁγίας Συνόδου τῆς ἐν Χαλκηδόνι. Τῷ υδ. συνήχθη σύνοδος κατὰ Πέτρου τῷ Κραφέως εἰς Κυρήνην, Κωνσταντινούπολιν, Ρ'ώμην, καὶ Ἀντιόχειαν, καὶ ἑτέρα εἰς Ἀντιόχειαν τῷ αὐτῷ ἔτει κατὰ Γωάννη Ἀπαμίας. Τῷ υδ. ἡ υβ. εἰς Λαοδικείαν, περὶ Στεφάνου Ἀντιοχείας. Τῷ υβ. δύο σύνοδοι συνήχθησαν εἰς Ἀντιόχειαν περὶ τῆς ἐκλογῆς τῷ Καρανδίου. Τῷ υδ. ἡ υβ. δύο σύνοδοι συνήχθησαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρὰ Γωάννη Ταβεννησιώτου, καὶ Πέτρου τῷ Μογγῶ. Τῷ υδ. σύνοδος ἐπὶ συνήχθη παρὰ Καντιανῶ Ἐρεβλιανῶν Ἐπισκόπου κατὰ Πέτρου τῷ Κραφέως. Τῷ υδ. καὶ υδ. δύο σύνοδοι ἐπὶ Γελασίας συνήχθησαν, εἰς τὴν μίαν παρήσαν Ἐπίσκοποι, ὁ καὶ τὰς ἑτέρας βίβλους ἀπὸ τῶ ἀποκρυφῶν διαχώρησαν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην συνήχθη Ἐπίσκοποι ἐν ἡ ἀδωάθῃ Μισίνος, ὁ συγκοινωνήσας τῷ Ἀκάκιῳ. Τῷ υδ. εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἀναβάς ὁ Ἀναστάσιος εἰς τὸν θρόνον, σύνοδον αἰρετικῶν συνήχθησαν, ἐν ἡ ἐκυρώθη τὸ Ἐνωτικὸν τῷ Ζήνωνος, καθέρθη ὁ Εὐφῆμιος ὡς υπερασπιστῆς τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου, καὶ αὐτῷ αὐτῷ ἐψηφίσθη ὁ Μακεδόνιος λέγουσιν ἔτι, ὅτι ὁ Ἀναστάσιος ἐξώρισε τὸν ῥηθέντα Εὐφῆμιον εἰς Εὐχάϊτα πέραν τῆς Ἀρμενίας. Τῷ υδ. ἑτέρα συνήχθη σύνοδος εἰς Κωνσταντινούπολιν παρὰ Μακεδονίῳ ἀφ' ὃ ἐξανάλαβε τὸν θρόνον διὰ μέσος τῷ Ἀναστάσιῳ, περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινέπολεως, δεδωγμένων τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου. Συνήχθησαν καὶ ἑτέροι σύνοδοι εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ἀλλὰ διατὶ ὁ τόπος, ὁ χρόνος, ἡ τὰ πραχθέντα ἀγνοῦσα εἰσὶ, τὰς ἀποσιωπῶ.

(α) Κερ. ιβ.

τὸν Κλοδόβεον τὸν τῶν Γάλλων βασιλέα, καὶ ἐβάπτισεν αὐτὸν ὁμῶς μετὰ πολλὰς χιλιάδας Φράγκων, διὰ τὸ ὅποιον καὶ κοινῶς Ἀπόστολος Φράγκων ἐκλήθη. ἐτελεύτησεν ἐτῶν υζ'. καὶ ἐπασκόπησεν ἔτη οδ'. κατὰ τὸν Γερμανικὸν τὸν συγγραφέα τῷ βίβ τῆ (α).

§. 3. Γεννάδιος τῆς ἐν Μασιλίᾳ Ἐκκλησίας πρεσβύτερος, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, ἀλλ' ἡμιπελαγιανός, ὃν ὁ Σιγίμβερτος Ἐπίσκοπον καλεῖ (β). ἔγραψε βιβλίον περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν (γ) καὶ ἕτερον περὶ Ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων. πολλὰ περὶ αὐτῶ ἐυρήσεις παρὰ τῷ Βοσίῳ (δ).

§. 4. Δανιὴλ ὁ Στυλίτης ἀνὴρ ὁσιος, καὶ ἅγιος, ὃς δεασάμενος τὸν μέγαν Συμεῶνα, καὶ δεῖν ζήλω πλῆθεις τὴν καρδίαν παρεγένετο μετ' ὁλίγον καιρὸν ἐν τῷ Ἀνάπλῳ. κάκει ἐπέβη τῷ σύλῳ, πολλῶν καὶ μεγάλων θαυμάτων αὐταργῶς γενόμενος. ἀποβάς δὲ τῷ σύλῳ καὶ εἰς Κωνσταντινέπολιν ἔλθων, ἰσχυρῶς ἀντέστη Βασιλίσκῳ τῷ τυράννῳ, τῷ τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον ἀκυράσαντι, ὡς τὴν Εὐτυχῆς αἵρεσιν πρεσβεύοντι· μετῴθη εἰς τὴν κρείττονα ζωὴν, ἐτῶν π'. καὶ ἐπέκεινα. ἐν τέτοις ἐγνωρίζοντο Ἀνθίμος, καὶ Τιμοκλῆς οἱ τῶν τροπαρίων ποιηταί.

§. 5. Γελάσιος ὁ Ρ'ώμιος Ἐπίσκοπος, ἄφροσ τὸ γένος, ὅστις διὰ τὴν σπαθὴν, καὶ διδασκαλίαν ὅπῃ ἔδειξε διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, διαβόητος ἐγένε, καὶ πολλὰς ἐπιστολάς ἐξέδωκε, σωθόμενας ἐν τόμοις τῶν συνόδων.

§. 6. Οὐίκτωρ ὁ Οὐτίκης τῆς ἐν Ἀφρικῇ Ἐπίσκοπος, συνέταξε τρεῖς βίβλους περὶ Βαυθαλικῆς διωγμῆς, τῆς κινήσεντος ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἐπὶ Γιζερῆχα, καὶ Ὀνωρίῳ, τῶν Βαυθαλικῶν Βασιλέων (ε).

§. 7. Στέδιος ἀνὴρ μοναχός, καὶ Ὀσιος, ὅστις ἔκτισε περικαλλῆς μοναστήριον ἐν Κωνσταντινέπολει καὶ πολλὰς τῶ Ἀκοιμήτων μοναστηρία εἰς αὐτὸ μετεκόμισε.

§. 8. Αἰνείας ὁ Γαλαῖος ἐκ πλατωνικῆς φιλοσοφίας Χριστιανὸς γέγονε· διάλογον ἀξιόπαινον ἔγραψε περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν σωμάτων· ὃ ἐνέδηκεν ὄνομα Θεοφράστῃ, ἀπὸ τῆς συνδιαλεγομένης πρωτεύοντος προσώπου.

§. 9. Κλαυδιανὸς ὁ Μάμερτος, τῆς ἐν Γαλλίᾳ Οὐιέννης πρεσβύτερος, ἀνὴρ προβλεπτικός, ἔμψρων, πεπαιδευμένος, ευφραδῆς, ὅστις, καὶ ἐν τῷ

(α) Ἐτελεύτησε τῷ υζ'. τῆς ἡλικίας τῆ, εἰς τὰς Ἰδ'ες τῆ Γαυμαρῆ λέγει ὁ Γ' γ' μαρος· ποῖω δὲ ἔπει ἀπὸ Χριστοῦ, ἀγνοῦσιν· διότι ἡ τῶν Λογαριάζων Γ' α' λέγει τῷ φ. ὁ Πέτρος δὲ Νατάλιβος λέγει πῶς ἤμας τῷ υδ. ὁ Βιγγομέντιος λέγει πρὸς τὸ τέλος τῆς Αὐτοκρατορίας τῷ Ζήνωνος. Καὶ ὁ Γερμανικὸς Σιγίμβερτος λέγει πῶς ἐτελεύτησε τῷ υδ'. (β) Χρον. ἔτει 490. (γ) Κεφάλαιον τῆς αὐτῆς βίβλου εἶναι προδήγη ἑτέρων μεταγενεστέρων ὡς πολλοὶ δεξάζονται. (δ) Βιβλ. α. τῆς τῶν Πελαγιανῶν Ἰστορ. κερ. δεκάτω. (ε) Ἐγκυκλίαι πῶς, καὶ αὐτῶς εἶχε μέρος εἰς αὐτὸν τὸν διωγμὸν.

Γεννάδιος.

Δανιὴλ
Στυλίτης.

Γελάσιος.

Οὐίκτωρ
Οὐτίκης.

Στέδιος.

Αἰνείας Γ.
Γαλαῖος.

Κλαυδιανὸς
Μάμερτος.

πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις πράγμασιν ἐμπειρότατος, ὡς Σιδώνιος ὁ Ἀπολινα-
ριος περὶ αὐτῆ μαρτυρεῖ (α) καὶ ὁ Βαρώνιος (β).

Σαλώνιος.

§. 10. Σαλώνιος, ὃν τινες μὲν τῆς ἐν Οὐιέννη Ἐκκλησίας Ἐπίσκο-
πον καλεῖσι (γ) τινὲς δὲ διάκονον (δ) μαθητῆς Σαλαϊανῶ τῆ Μασσιλίας
Ἐπισκόπου, ἔγραψεν εἰς τὰς παροιμίας, καὶ Ἐκκλησιαστικὴν τῆ Σολομώντος κα-
τὰ διάλογον· ὑπῆρξε γνώριμος καὶ τῆ Εὐχερίας.

Πασχά-
σιος.

§. 11. Πασχάσιος διάκονος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀνὴρ πεπαιδευ-
μένος καὶ ὁσιος. ἔξεδωκε δύο βιβλία περὶ τῆ Ἁγίου πνεύματος, εἰς τὰ ὅποια
τὰς τῶν αἰρετικῶν φρενοβλαβείας ἀνατρέπει, τετέστι τῆ Ἀρείου, τῆ Σαβελ-
λίου, καὶ τῆ Μακεδονίου (ε).

Οὐιγγίλιος.

§. 12. Οὐιγγίλιος, ἐχὼς ὁ Τριδεντινός, καὶ μάρτυς ὅς περὶ τὰς ἀρχαίς
τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος ἡγωνιστῆς, ἀλλ' ἕτερος ὅς συνέταξε βιβλία εἰς
πολυμαθείας πλήρη κατὰ τῆ Νεσορίας καὶ Εὐτυχῆς. ὅρα τὸν Βαρώνιον (ζ),
τὸν Βελλακρίνον (η), καὶ τὸν Βόσιον (θ).

ΣΤ'

(α) Βιβλ. εἰς Ἐπιστ. β. πρὸς Νιμφιδιον. (β) Χρον. ἐν ἔτει υψ'. Σώζον-
ται τῆ Μαρίμετς τρία ἐξάμετα βιβλία περὶ φύσεως ψυχῆς. Οὗτος ἐδιώρισεν τὰς
λατιναίας, ἢ τὰς παρὰ Λατίνους λεγομένας Rogationes, Προσηχθίονες διὰ τρεῖς ἡμέ-
ρας πρὸ τῆς Ἀναλήψεως τῆ Κυρίας ἡμῶν, διὰ τὸν σεισμόν, πυρκαϊάν, καὶ ἄλλα δεινὰ
ὅπῃ ἔπαθον οἱ ἐν Βιέννη τῆς Γαλλίας Χριστιανοί.

(γ) Ὡς ὁ Σαλαϊανὸς εἰς τὸν πρόλογον τῆς περὶ προνοίας βιβλ.
(δ) Ὡς ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς Σιδωνίου πρὸς τὸν αὐτὸν, ἴδε βιβλ. ζ. τῆ Σιδωνίου.
(ε) Πασχάσιος· παραδρομὴ τῆ ἀντιγραφείως, διότι ἔδειξεν Πασχάσιος· ἐχηματί-
σεν διάκονος Ρώμης εἰς τὸν εἰ. αἰῶνα, ἀλλὰ Πασχάλιος, Παπικάλιος, λατινιστὶ Pasqua-
lis, περὶ τῆ ὁποίας ἴδε Γρηγόριον τὸν διάλογ. βιβλ. δ. κεφ. μ'. καὶ μβ'. τὸν Σιγίσμουντον,
τὸν Τριδέμιον, καὶ τὸν Βελλακρίνον.

(ζ) Χρον. ἔτει υ'. ἀριθ. 46. 47. καὶ 48.
(η) Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν ἔτει. υψ'.
(θ) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχηματίσθη καὶ ἕτεροι περιφανεῖς, καὶ ἐνδοξοὶ ἄνδρες, ἐξ ὧν
εἰς ἔστι Πραῦλος, ἢ τε Πολυχρόνιος διάδοχος Γωάννης εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων,
πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδοσίος διὰ παρακινήσεως Πελχερίας τῆς ἀδελφῆς τε
ἐπέμψεν χεῖματα ἵκανά ἵνα αὐτὰ διαμοιράσῃ τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἕνα Σταυρὸν χρυσοῦν πολ-
λῆ βάρους, ἵνα θέσῃ αὐτὸν εἰς τὸν Κρανίον τόπον· ὁ δὲ Πραῦλος ὡς εἰς ἀνταμοιβὴν ἔ-
πεμψε τῷ βασιλεῖ τὴν δεξιὰν χεῖρα τῆ Ἁγίου Στεφάνου. Οὗτος ἐγκατέστη ὡς σιμα-
νιακός, ἀλλ' ἐπὶ συνόδῳ ἀθωώθη· ὁμοίως ἐπειδὴ ἐφάνη πῶς διὰ τὰ ἐγκαταμένα τῶν Ἐκκλη-
σιῶν ἐλάμβανε χεῖματα, ἐπροσάχθη ἀπὸ τὴν σύνοδον νὰ κἀθηται ἔξω τῆς πόλεως, ἐν-
τίμως ὁμοίως ὡς ἀρχιερεὺς, καὶ εἰς τὸν θρόνον τε νὰ εὐρίσκηται ἕτερος ἐχὼς ὡς ἀρχιε-
ρεὺς ἀλλ' ὡς Ἐπίσκοπος· καὶ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἔχη τὰ ἀναγκαῖα
πρὸς ζωὴν. Μετ' ὀλίγον λιμὸς μέγας ὑπερῶν πολλὰς Ἱεροσολυμίτας ἀπὸ τὸν ἐπιέ-
σιον ἄρτον, ὁ Πραῦλος ἐπώλησε τὰ ὑπάρχοντα τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ὧν ἐλάμβανε τὰ
πρὸς ζωοτροφίαν, καὶ τὰ διεμοίρασε τοῖς πτωχοῖς· ὁθεν πάλιν ἐγκατέστη ὡς τὰ τῆς
Ἐκκλησίας ὑπάρχοντα διασκορπῶν ἀσώτως· ἀλλὰ φανερωθείσης τῆς ἀθωότητός τε ἐπέ-
μα σύνοδος Ἱεροσολύμων διὰ προσηχθῆς τῆ Αὐτοκράτορος Οὐαλεντιανῆς, ἐκατάστησεν αὐ-
τὸν εἰς τὸν θρόνον τε, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέμεινεν ἔτη ἑκτὰ, καὶ μῆνας ἕξ ἕως
ἐσχα-

ΣΤΥΝΟΨΙΣ

τ η ς

Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ Ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας
εἰς τὸν εἰ. Αἰῶνα.

§. 1.

Ὀλίγη διαφορὰ εἶναι μεταξύ τῆ δ'. αἰῶνος, καὶ τῆ παρόντος, ὡς πρὸς τὰ
τρία αὐτὰ ἄρθρα, ὡς τόσον εἶναι δυνατόν νὰ σημειώσωμεν ὡς ἄξια
τῆς διδασκαλίας τὰ κάτωθεν. Ἐκυρώθη ὡς ἀναγκαῖον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ
βάπτισμα καὶ ἡ θεία χάρις. ἔλαβε τελείαν τὴν ἐξήγησιν τὸ μυστήριον τῆς
Ἐνανθρωπήσεως. ἐδιωρίσθη ὁ τρόπος τῆ λέγειν, καὶ οἱ ὅροι ὅπῃ ἀρμόττει-
σιν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῆ συνδέσμου τῶν δύο φύσεων, θείας τε, καὶ ἀνθρωπί-
νης εἰς τὸν Χριστὸν, ἀσυγχύτως, καὶ ἀσυμμίχτως. Στερεωθείσης τῆς διαφορᾶς
μεταξὺ τῶν δύο φύσεων, καὶ τῆς ἐνότιτος τῆ προσώπου ἐν τῷ Χριστῷ, ἐδιωρίσθη
ὡς δυνατόν νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὸ πρόσωπον τὰ ἰδιώματα τῶν δύο φύσεων, λέ-
γοντες ὁ μόνον τὸν Χριστὸν Θεὸν, ἀθάνατον, ἀπαθῆ, γεννητὸν, θνητὸν, καὶ
παθῆτον, ἀλλὰ Θεὸς γεννητός, Μαρία μήτηρ Θεῶ, ἦτοι Θεοτόκος, Θεὸς
παθῆτός, καὶ θνητός ἐπὶ Σταυρῶ, ἀγχαλα καὶ δὲν ἀποδίδονται τῆ Θεότητι
G 2 τὰ

Διδασκα-
λίας.

ἔσχατον χρόνον Θεοδοσίε τῆ μικρῆ· ὅρα πλατύτερον τὸν Θεοδώρητον βιβλ. εἰ. κεφ. λη'.
τὸν Νικηφόρον βιβλ. ιδ'. κεφ. θ'. καὶ τὰς Μαγδεμβ. ἑκατονταετ. κεφ. ι. τῆς πέμπτης ἑ-
κατονταετ. Γωάννης Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος Γραμματικός, ὅστις τόσον ευφραδῆς, καὶ ἑ-
ταίμος εἰς τὸ λέγειν ἦν, ὅπῃ ἐξ ἀπροόπτου πολλὰκις ἐδίδαξεν· μέγας πρόμαχος τῆς
ἀληθείας κατὰ Νεσορίου, καὶ Μοποφυσικῶν, ὅρα τὸν Νικηφ. βιβλ. ιδ'. κεφ. κγ'. τὸν Εὐαρι-
ριον βιβλ. α'. κεφ. γ'. τὸν Λιβερτίον, εἰς τὸ Βρευῖαριον κεφ. δ. ε'. καὶ η'. Ἐπιφανίου
Τικίνο, ἀνὴρ ἐνάρετος, ὅστις ἀκρίτως ἐκλέχθη διάδοχος Κριστίνου Μεδιολάνου· ἄτος κα-
χι μόνον ἐξήριξε τὴν Ἐκκλησίαν τε μετὰ τὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν πράξιν· ὀλίγος ἦν εἰς
τὸ λέγειν, ἀλλ' ὀλιγότατος εἰς τὴν τροφήν· ἴδε τὰς Μαγδεμβ. ἑκατονταετ. εἰς τὸν
αὐτὸν τόπον, καὶ τὸν Εὐόδιον εἰς τὸν βίον τῆ Ἐπιφανίου. Ζηρόβιος Φλωρεντίας γεννη-
θεὶς ἀπὸ ἔθνεως γοιτῆς, ἀλλ' ὕπερον, βαπτισθεὶς παρὰ Θεοδώρου Ἐπισκόπου, ἔγινε καὶ
Ἐπίσκοπος Φλωρεντίας· περιβόητος διὰ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν
τε, κατὰ τῶν αἰρετικῶν· ἔτος ἀφ' ἧ ἔγινε Ἐπίσκοπος ἑκατοῖσι ἀπέναντι τῆς πόλεως,
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἐρημητικὴν διαγωγὴν μεταρχόμενος· ἐτελεύτη-
σε τῷ υψ'. ὡν ἐτῶν ἐνενηκόντα. Πετρώιος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς Κωνσταντίνου, καὶ
Κωνσταντίνου, μοναχός, ὅστις διαβὰς εἰς Ἱταλίαν ἔγινε Ἐπίσκοπος Βονωνίας· ἔγραψε
τούς βίους τῶν πατέρων τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἄλλα τινὰ, ἡγωνιστῆς ἀνδρείως κατὰ τῶν Ἀ-
ρειανῶν· ὅρα περὶ αὐτῶ Πέτρον δὲ Νατάλιβος, Γεννάδιον, Ἀντωνίνον, Τριδέμιον, τὸν
Πρόσπερον, καὶ τὸν Πλάτωνα εἰς τὸν βίον τῆ Ζωσίμου.

τὰ ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπότητος, ἕτε τῆ ἀνθρωπότητι τὰ ἰδιώματα τῆς Θεότητος, ὅθεν δὲν ἔλεγον Θεότητα γεννητὴν, παθητὴν, θνητὴν, ἕτε ἀνθρωπότητα ἀπαθῆ, αἰώνιον, ἀθάνατον. Ἐξηγήθησαν ἔτι κατὰ πλάτος αἱ ἰδιότητες τῆ Θεῆ δηλαδή, τίς ἐστὶν ὁ Θεός, ὅτι σοφός, ὑπάρχει, ἀφθαρτός, ἀγαθός, δίκαιος, ἀσώματος, αἰδώς, παντοδύναμος, πανταχῶ παρών, μακρόβιος, πολυεσπλαγγχός, ἀπειρος, καρδιωγνώσις, καὶ πῶς ἐκ ἑσι-προσωπολήπτης.

§. 2. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐξαλείφθη ἡ δόξα τῶν χιλιοετήτων, ἦτοι τῶν πισευόντων μίαν βασιλείαν Χριστῆ χιλιοετῆ ἐπὶ τῆς γῆς, ἕτε ἐνομιζέτο ὡς πλησιάζουσα ἢ μέλλουσα κρίσις· ὡμολογήθη ὡς βέβαιον, ὅτι αἱ τῶν δικαίων ψυχῶν θέλει λάβωσι τὴν αἰώνιον βασιλείαν εἰς ἀναμοιβὴν, τῶν δὲ ἁμαρτωλῶν τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὡς τιμωρίαν τῶν πεπραγμένων. Τὸ ζήτημα περὶ πλάσεως ψυχῆς, δηλαδή ἂν αἱ ψυχῶν ἐπλάσθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἢ παρήγοντο ἀπὸ τὰς ψυχῶν τῶν πατέρων, καὶ τῶν μητέρων, ἐνομιζέτο ὡς πρόβλημα παρὰ τῆ Γερῆ Ἀυγουστίνου. Μὲ ὅλον τῆτο οἱ Ἀνατολικοὶ πατέρες, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆ αἰῶνος οἱ Δυτικοὶ ἐδόξαζον τὴν πλάσιν τῶν ψυχῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὐτῶν ἐνώσεως μετὰ τὸ σῶμα. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ δόγματα περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἠγέρθη ἀμφισβήτησις, οἱ πατέρες ἐδόξαζον τὴν διδασκαλίαν τῶν πρώτων αἰῶνων.

Εὐταξία.

§. 3. Οὐδεμία μεταλλαγὴ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔγινεν ὡς πρὸς τὴν εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ μοναδικὴ πολιτεία ἐξαπλώθη τόσον εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Δύσιν· τέσσαρα τάγματα μοναχῶν ἦσαν, Κοινοβιῶται, Ερημίται, Βοσκοί, καὶ Ἀπαθείς· ὁ ἀριθμὸς τῶν παρθένων τῶ Θεῶ ἀφιερωμένων ἠύξανεν ἡμέρᾳ τῆ ἡμέρᾳ, ἢ πρὸς τὰς μάρτυρας, καὶ αὐτῶν λείψανα εὐλάβεια πάνδημος ἐγένετο, ἢ λατρεία τῶν Ἐκκλησιῶν μεγαλοπρεπῶς ἐωρτάζετο· τὰ ὑπάρχοντα τῶν Ἐκκλησιῶν ἠύξανον, ὅθεν ἔγινον καὶ νόμοι διὰ τὴν αὐτῶν διοίκησιν· ἐδιωρίθησαν ἔτι πολλοὶ κανόνες ἀνήκοντες εἰς τὴν πολιτείαν τῶν κληρικῶν, εἰς τὰς χειροτονίας, Σημωνίαν, τόκας, καὶ ἄλλα τῆς Εὐταξίας ἰδία. ἢ προσκύνησις πρὸς τὰς ἀγίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἠύξησεν, ἢ μνήμη αὐτῶν λαμπρῶς καὶ πανδήμως ἐωρτάζετο, ἐφάνησαν πολλὰ λείψανα αὐτῶν, ὅθεν συνέτρεχεν ὁ λαὸς εὐλαβεία φερόμενος. εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐυρέθη τὸ πρῶτον, ἢ κεφαλὴ τῆ τιμῆ Προδρόμου, ἀπὸ μοναχῶν τινῶν, καὶ ἐφέρθη εἰς Ἐμισσαν τῆς Φοινίκης. ὡς πρὸς τὰς ἐορτὰς τῆ Κυρίας, καὶ τῆς Θεοτόκε ἐμεινεν ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς.

§. 4. Διὰ δὲ τὴν ἡδικήν, ἐδιδάσκετο ἢ αὐτὴ τῶν πρώτων αἰῶνων, τόσον εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ εἰς τὰς κατὰ μόνους συνομιλίας τῶν διδασκάλων, μετὰ τὸν Χριστιανικὸν λαόν, ὅθεν περὶ τὰτα δὲν ἔχομεν νὰ εἰπώμεν τίποτε.

ΕΚ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΑΙΩΝ 5.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Περὶ Ἀναστασίου τῆ Δικόρου τῆ τῆς Ἀνατολῆς Ἀυτάρχα, καὶ τῶν Βαρβάρων βασιλείων τῆς Δύσεως, καὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῆτοις τοῖς Χρόνοις.

§. 1.

Ἐλεσινῶς λοιπὸν ἀπὸ ἀρῆρωσιαν ἐπιληψίας ἀποθανὼν ὁ Ζήνων κατὰ τὸν Ἀπρίλιον μῆνα, κατὰ τὸ 13. ἔτος τῆς βασιλείας τῆ, κατὰ τὸν Εὐάγγριον (α) Κεδρημόν τε (β) καὶ ἄλλης, καὶ μὴν ἀφείσ τεκνον μετ' αὐτὸν, ἢ γυνὴ τῆ Ἀριάδνη τὸν Δικόρον Ἀναστάσιον ἀπὸ τὸ σχολεῖον τῶν Σιλενταρίων ὄντα, (ἀξίωμα τῆτο ποταπὸν ἦν) εἰς τὴν βα-

Ἀναστάσιος
Δικόρος Ἀυ
τοκράτωρ
ἀπὸ Κ. Γ.
491.

G 3

(α) Βιβλ. γ'. κρ. κθ'.

(β) Σελ. 280. Ε' κδ' σ. ἐνετ. αψκθ'.

Βασιλείαν ὕψωσε, τῷ υἱά. με γνώμην, ἢ τῆς Γερμανίας, ἢ τῆς Στρατεύματος, ἢ με τὴν συνέργειαν τῆ Ουρβικίε, ὅπῃ εἶχε τότε πολλὴν παρρησίαν. Δίκωρος δὲ ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ αἱ κόραι τῶν ὀμμάτων τῆ ἀνόμοιαι ἦσαν, διότι τῆς μὲν τὸ χεῶμα ἦν μαῦρον, τῆς δὲ γαλάζιον· ἦν δὲ ἀπὸ τὸ Δυβράχιον, μέλλων νὰ σφῶθῃ ἢ εἰς ὑποψίαν ὧν ὡς ἐκ τῆς τῶν Εὐτυχιανῶν, ἢ Μανιχαίων αἵρέσεως, τῆ ἐζήτησεν ἔγγραφον ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἢ τὸ νὰ μὴ παρακῆσθῃ κανένα ἀπὸ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ δόγματα, Εὐφῆμιος ὁ μετὰ τὸν Ακάλιον, ἢ τὸν Φραβίταν χειροτονήσας Κωνσταντινῶλεως· ἔδῃ λοιπὸν συγγραφὴν ἰδιόχειρον ὁ Ἀναστάσιος, ὅτι δέχεται τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὑπόσχεται τὰ παρὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου ὁριζήντα νὰ φυλάξῃ πάντα, τῆ ἰδ. ἀπριλ. ἡμέρᾳ πέμπτῃ τῆ μεγάλης τῆ Πάσχα σέφεται Βασιλεὺς, ἢ λαμβάνει εἰς γυναῖκα τὴν Αἰριάνην τῆ Ζήνωνος χήραν, ἐπειδὴ ἦν ἐτι ἀγαμος, ἢ τὴν τῶν παλιῶν ἔνοιαν ἔσυρεν εἰς τὸ λόγῳ τε παντοίοις τρόποις· διότι γράφει ἐν πρώτοις, ὅτι ὅσα χρεωσῆσι τινὲς εἰς τὴν Αὐθεντίαν, τὰ χαρίζει. β. τὸν φόρον τῆ Χρυσουργείας, δηλαδὴ τὸ δόσιμον ὅπῃ ἐτυράννει τὰς ὑπὸ τὴν ἐξέκοψε, ἢ τὸ ἀπέβαλε· γ. τὰ πολεμικὰ ἀξιώματα ὅπῃ ἐδίδοντο πρώτον μετὰ χρήματα, αὐτὸς χωρὶς χρήματα τὰ ἐδίδο, ἢ νὰ εἰπῶ ἐν συντομίᾳ, εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς ἐξαίρετος Ἡγεμῶν τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καλῶς ἐμεταχειρίζετο, ἢ ἔδενά νεωτερισμὸν παντελῶς δὲν ἤθελε, ἢ περισσώτερον διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν ἐφρόντιζε· ἢ παντοίοις τρόποις ἐπάσχευεν ὅπως αἱ ἁγίαι Ἐκκλησίαι γένωσιν ἀτάραχαι, ἢ πᾶν τὸ ὑπὲρ τὴν εἰρήνην, ἢ ἡσυχίαν, ἢ νὰ λείπῃ πᾶσα φιλονεικία ἀπὸ τὰς Ἐκκλησιαστικῆς, ἢ πολιτικῆς ὑποθέσεις.

§. 2. Ὑστερον ὁμοίως μεταβαλὼν τὴν πρώτην τῆ ἀγαθότητα εἰς πονηρίαν, ἐκλίενε εἰς ἀχόρτασον ἐπιθυμίαν χρημάτων, ἢ διὰ τὰ ἀνυπόφορα δόσιματα, ἢ ἄλλας παντοδαπῶν χρημάτων συναφροίσεις, ἐπροξένιστε τοῖς πᾶσι πτωχείαν, ἢ ἐνδειαν· ὁμοίως ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐχὶ ὀλίγην συμφορὰν ἔδωκε· διότι ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ἀπὸ τὰς ἀκεφάλας, μάλιστα συνάριθμος τοῖς Μανιχαίοις, τὴν ὁποίαν αἵρεσιν πρότερον ἐκρυπτεν, ἀλλ' ὕστερον ἐφανέρωσθε, ἢ ἐδοκίμαζε νὰ καταστήσῃ ἐλευθέρην ὁποιανδήποτε δόξαν εἶχεν ὁ καθ' εἰς, ἢ ἐγενεν αἴτιος πολλῆς ἀνωμαλίας, ἢ συγχύσεως· ὅθεν εἰς αὐτὸς τὰς χρόνας, ἄλλοι μὲν τὰ παρὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου γενόμενα σφραῶς ἐδιαφέντευαν, ἄλλοι δὲ ἄ μόνον δὲν ἐδέχοντο τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ἢ τὰ ὑπ' αὐτῆς ὁριζήντα, ἀλλὰ ἢ τὴν ἀναθεματίσαν ὡς ἀνόμοιοι, ὅμῃ ἢ τὸν τόμον τῆ Λέοντος· ἄλλοι πάλιν εἰς τὰ ἐνωτικὰ τῆ Ζήνωνος ἐπισχυρίζοντο, ἢ ἄλλοι ἄλλως, ὡς ἤθελον, κατὰ τὸν Εὐάγριον. (α) Ὅθεν διαφερόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐγενεν αἴτιος νὰ διαχωρισθῶσι πᾶσαι αἱ

Διαταγαὶ αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων.

Μεταλλαγὴ τῆς καλοῦσθαι τῆς.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. κεφ. λ.

Ἐκκλησίαι καθ' ἰδίαν, ἢ ἔτε οἱ Ἀνατολικοὶ νὰ ἔχωσι φιλίαν μετὰ τὰς Δυτικὰς, ἢ Λιβύας, ἔτε αὐτοὶ πάλιν μετὰ τὰς Ἀνατολικὰς, ἔτε οἱ αὐτῶν πρόεδροι νὰ συγκοινωνῶσι μεταξὺ αὐτῶν. Αὐτὰ βλέπων ὁ Ἀναστάσιος τὰς τε νεωτερίζοντας Ἐπισκόπους ἐδίωχεν ἀπὸ τὰς Θρόνους, ἢ τὰς ἔξω τῆς συνηθείας τὴν ἐν Χαλκηδόνι κηρύττοντας, ὁμοίως ἢ τὰς ἀναθεματίζοντας αὐτὴν ἐξώριζε.

§. 3. Ὡν δὲ ὁ Ἀναστάσιος Εὐτυχιανός, ἢ μίαν φύσιν δοξάζων ἐπὶ τῆ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἐνωσιν τῶν δύο φύσεων, πολλὰ τὰς τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας ἐκάκωσε, ἢ ἀδυσώπητος ἐφάνη εἰς τὰς προεισαμένους αὐτῶν· διότι τὸν Πατριάρχην Εὐφῆμιον ἐξώρισεν, ἐπειδὴ δὲν ἐπέιδετο νὰ ἀναθεματίσῃ τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ὁμοίως ἢ τὸν μετ' ἐκείνου Μακεδόνιον ἱερὸν ἄνδρα, ἐπειδὴ δὲν ἐκαταδέχθη νὰ συμφωνήσῃ μετ' αὐτὸν, τὸν ἐξώρισεν εἰς Εὐχαίτα, μετὰ τὸν ὁποῖον ἀντεισήχθη ὁ Τιμόθεος ὁμόδοξος τῷ βασιλεῖ, ὡς κατωτέρως ρηθῆσται.

§. 4. Τελευταῖον ὁ Ἀναστάσιος ὡς σπαδαγῆς τῆς τῆ Εὐτυχῆς αἵρέσεως ὧν, ἤθελε νὰ προσθήσῃ εἰς τὸν τρισάγιον ἕμνον, τὸ, ὁ σαυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, τὸ ὁποῖον ἐδίδασκε Πέτρος ὁ Κναφεύς· ἢ πέμψας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸν Δογοθέτην, ἢ τὸν Ἐρμιχον ἐπρόσασεν αὐτὰς, εἰς τὸν ἀμβωνα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀπὸ τότε ὑψηλῆ, νὰ κηρύξωσι τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα, ἢ νὰ εἰπῶσι τὸ, ὁ σαυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, δηλαδὴ εἰς τὸ Ἅγιος ὁ Θεὸς, εἰς τὸ τέλος, τὸ Ἅγιος Ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς, νὰ λέγηται ὁ σαυρωθεὶς δι' ἡμᾶς· ἀρχίζοντες αὐτοὶ νὰ φανερώσωσι τῆτο, εἰνήθη τὸ πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων, ἢ ἤθελαν νὰ ξεσχίσωσιν αὐτὰς τὰς δύο ἄνδρας, ἢ θυμωθέντες ὑπῆγον εἰς τὸν οἶκον τας, ἢ τὰς ἐκρήμνισαν, ἢ τὰ ἐν αὐτῷ πρᾶγματα διῆρπασαν, ἢ μόλις αὐτοὶ ἀπὸ τοῦτον θυμὸν ἐξέφυγον· ἢ τὸν βασιλέα ὕβριζον, ἢ ἐπομένως πάνδεινοι, ἢ παραχώδεις σασιασμοὶ, ἢ διχόνοιαὶ ἠγέρθησαν ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ φιδ. ἢ φιδ. ὡς ὅπῃ ἁΐδιος βασιλεὺς ἐκινδύνευσε νὰ διωχθῆ ἀπὸ τὸν θρόνον τῆ, ἢ ἀπὸ τὴν πόλιν ἂν δὲν ἤθελε παρρησιασθῆ ἔμπροσθεν εἰς τὸν λαὸν με φορέματα πενιχρὰ εἰς τὸ ἵπποδρομιον, ἢ με ἄκραν ταπείνωσιν ἀσुकώσας τὸν Στέφανον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆ εἶπε, πῶς ἦν ἔτοιμος νὰ ἀφίσῃ τὴν βασιλείαν, ἢ νὰ εὕρωσιν ἕτερον διάδοχον ὁποῖον ἤθελον· ταῦτα ἀκέσας ὁ λαὸς ἔπαυσε τὸν θυμὸν, ὡς ἀπὸ μίαν ἐλεεινὴν θεωρίαν μεταβαλθέντες, ἢ μαλακώνοντες τὴν γνώμην τας, ἐπαρακάλεν τὸν βασιλέα νὰ βάλλῃ πάλιν τὸν Στέφανον, ὑποσχόμενοι νὰ ἡσυχάσωσιν ὡς ὁ Εὐάγριος λέγει. (α)

§. 5. Ὑστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ἐθανατώθη ὁ βασιλεὺς ἀπὸ κερραυνοῦ, ζήσας χρόνας πη. βασιλεύσας χρόνας ιζ'. ἢ μήνας γ'. ἢ ἡμέρας γ'. ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆ τὸν Εὐάγριον (β). Θεόδωρον τὸν Ἀναγνώστην

Εἰσπράξει εἰς τὸν προσηλῆκαν εἰς τὸ Τρισάγιον.

Σύγχυσις διὰ τὴν κηρύξιν.

Θάνατος Ἀναστασίας.

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. μδ'. ὅπε δὲν λέγει, ἀπὸ ἐλεεινὴν θεωρίαν, ἀλλὰ θεία ροπή. (β) Βιβλ. γ'. κεφ. κδ'. ἔως τέλος τῆ βιβλίας.

σιν (α), τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Κεδρινόν, (γ) τὸν Νικηφόρον (δ), ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παῦλον τὸν διάκονον (ε), Πομπόνιον τὸν Λαίτον (ζ), Κασπιανόν, (η) Οὐκράβιον δὲ σράτα (θ), Γεωργίου Βαπτιστῆν, τὸν Εὐνάτιον, (ι) ἔλλαξ.

Επίσκοποι Ρώμης.

Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀλεξανδρείας.

§. 6. Επίσκοποι δὲ τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς τῆς Ἀναστασίας διέπρεπον, τῆς μὲν παλαιᾶς Ρώμης μετὰ τὸν Γελάσιον, ὅπῃ ἀρχιερατεύσε χρόνος ε'. διαδέχεται ὁ Ἀναστάσιος Β'. ὅσις προσὰς τῆς θρόνου χρόνος δ'. ἐτελεύτησε ἔγινε Σύμμαχος (κ). Τῆς δὲ νέας Ρώμης μετὰ τὸν Φραβίταν (λ), ὅπῃ μετὰ τρεῖς μῆνας ἐτελεύτησεν, ἔγινε Εὐφίμιος ἀνήρ ὄσιος, ἔσδοδοξώτατος, ὅσις πρὸς τοῖς ἄλλοις προτερήμασι, ἔτι τὸ τῆς Μογγᾶ Πέτρος ὄνομα ὅπῃ ἤρπασε τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Ἀντιοχείας κακῶς, ἀπὸ τὰ διπτύχα ἐξήλειψε, ἔκτεγράψε τὸ ὄνομα τῆς Φήλικος Ρώμης Ἐπισκόπου, ὡς ὀρθοδόξου, ἔκτε γράμματα ἐγγύξαντος τῆς Ζήνωνος, ἔκτε Ἀκακίᾳ ὅπῃ ἐκοινῶνεν μετὰ Πέτρον τὸν Μογγῶν, ὅπῃ ἦτον ἐκ τῆς αἰρέσεως τῆς Εὐτυχῆς, ἔκτε Διοσκῶρος. ἐκβληθέντος δὲ ἀπὸ τοῦ πατριαρχικῶν ἀξίωμα τῆς Εὐφίμιος, ἀντιεσχέθη Μακεδόσιος, ἔκτε Τιμόθεος, περὶ ὧν κατωτέρω ρηθήσεται.

§. 7. Τῆς δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας, μετὰ τὸν Τιμόθεον (μ) προσέσκη, Πέτρος ὁ Μογγῶς χρόνος ε'. ἔκτε μετ' αὐτὸν Ἀθανάσιος χρόνος ιζ'. ὕ-

σε-

(α) Βιβλ. β'. (β) Χρον. βιβλ. ιδ'. σελ. 42. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (γ) Σελ. 282. ἔως 286. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (δ) Βιβλ. ιε'. κεφ. κε'. κς'. (ε) Τῆς συμμίκτης Ἱστορίας βιβλ. ιε'. σελ. 101. τῆς α'. τόμος τῶν Ἰταλικῶν συγγραφέων ἐκδοδόμενος παρὰ Λαδοβίου Μαρτῶρι, αψκγ. εἰς Μεδιόλανα. (ζ) Σύνοψις τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλ. β'. (η) Εἰς τῆς βίβης τῶν Ἀυτοκρατόρων. (θ) Εἰς τῆς βίβης τοῦ Ἀυτοκράτορος σελ. 257. ἐκδ. Φραγκοφρετίου. αχίε. (ι) Βιβλ. β'. τῶν Ρώμ. Ἀυτοκρ. (κ) Ἀτελή ἀρθεῖ τῆς σειράς τῶν Ἐπισκόπων ὁ συγγραφεὺς, διότι ὁ ἔσχατος δι' ἔσδοξεν ἦν Λέων ὁ μέγας. ὅσις ἀπὸ τῆς ἀρχιερατείας χρόνος κα'. ἔγινε Γάριος, τῆς ὁποῖα ἀποθανόντος μετὰ ἔτη ε'. γίνεται ὁ Σιμπλίσιος ἀρχιερατεύσας χρόνος ιε'. μετ' αὐτὸν Φήλιξ Β'. ὅσις ὕστερον ἀπὸ ἔτη δ'. ἀποθανὼν γίνεται ὁ Γελάσιος, τῆς ὁποῖα ἔτη δ'. ἀρχιερατεύοντος γίνεται διάδοχος Ἀναστάσιος Β'. ἔκτε μετὰ β'. ἔτη ἀποθανὼν γίνεται ὁ Σύμμαχος.

(λ) Καὶ ἔδε παραδρομή, διότι ὁ ἔσχατος ὅπῃ ὁ συγγραφεὺς ἔμιλλε ἦν ὁ Ἀνατόλιος τῆς ὁποῖα ἀρχιερατεύοντος ἔτη η'. ἔκτε μῆνας η'. διάδοχος γίνεται ὁ Γεννάδιος, ὅσις ὕστερον ἀπὸ ἔτη ιγ'. ἔκτε μῆνας γ'. τελευτήσας προχειρίζεται ὁ Ἀκάκιος, τῆς ὁποῖα ἀποθανόντος μετὰ ἔτη ιζ'. ἔκτε μῆνας θ'. γίνεται ὁ Φραβίτας.

(μ) Ὁ ἔσχατος τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἀλεξανδρείας, περὶ ἧς λέγει ὁ συγγραφεὺς ἀνωτέρω ἐστὶν Διοσκῶρος, ὅσις μετὰ χρόνος η'. ἔκτε δ'. τελευτήσας γίνεται ὁ Ἀγιος Πρωτέριος, τῆς ὁποῖα φονευθέντος τῶν υγ'. γίνεται ἐγκρατής τῆς θρόνου Τιμόθεος Ἀλλερος, ὅσις μετ' ὀλίγον ἐξορίζεται, ἔκτε γίνεται Τιμόθεος ὁ Σαλοφαιδίος, ἔκτε πάλιν Τιμόθεος ὁ Ἀλλερος τὸ β'. ἔκτε μετ' αὐτὸν γίνεται Πέτρος ὁ Μογγῶς τῶν υθ'. τῆς ὁποῖα ἐξοριζέσθαι γίνεται Γεωργίου Ταλαίας τῶν υθ'. ἀλλ' ἀπὸ τὸν Ζήωνα ἐξοριζέσθαι ἀναβιβάζεται πάλιν ὁ Μογγῶς Πέτρος τῆς ὁποῖα κατατρέψαντος τὸν βίον ὕστερον ἀπὸ χρόνος η'. γίνεται, Ἀθανάσιος ἀρετικὸς, ὅσις τῶν ζ'. ἔτι νικῶς τελευτήσας γίνεται Γεωργίου Β'. ὁ λεγόμενος Ἡμῶλα, ἦτε Ἀίμωλος. ἔκτε μετ' αὐτὸν χρόνος θ'. μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς θρόνου γίνεται Γεωργίου Γ'. ὁ Νικαιώτης λεγόμενος.

σερον, Γεωργίου Α'. χρόνος θ'. ἔκτε ἕτερος Γεωργίου Β'. χρόνος ιε'. Τῆς δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας μετὰ τὸν Παλλάδιον (α) ἀρχιερατεύσαντα χρόνος δέκα, ἔγινε Φλαυιανὸς, ἔκτε μετ' αὐτὸν ἔγινε Ζευήρος ὁ Εὐτυχιανός. ἔκτε τέλος τῆς ἐν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας προσέσκη Ἡλίας χρόνος γ'. ὅσις ἐξοριζέσθαι, ἔγινε ὁ Σαλάσιος, ἔκτε μείνας χρόνος η'. ἐξεβλήθη, καὶ ἔγινε Πέτρος. (β)

Ἱεροσολύμων.

Βελγάρων καταδρομῆς.

Διαταγή Ἀναστασίας περὶ τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου.

§. 8. Κατὰ τῆς τῆς χρόνος ἰσορρεῖται ἔκτε τὸ ἔθνος τῶν Βελγάρων ὅτι ἀρχισε ἔκτε κατέδραμε τὸ Ἰλλυρικὸν ἔκτε τὴν Θράκην, ἔθνος ὅπῃ πρότερον ἔτε ἐγνωρίζετο, ἔτε ἠκέετο, ἀλλ' ἦτον ἀφανὲς ἔκτε ἀνήκασον μεταξὺ εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη, ἔκτε ἔθενος λόγος ἄξιον. Φανερόν λοιπὸν εἶναι ἀπὸ τὰ ἀνω ρηθέντα περὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίας, πῶς ἦ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας κατάστασις ἦν ἀδλιωτάτη. ἔνα μὲν διὰ τὴν διαφωνίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων, ἔκτε προσδρευόντων περὶ τῶν θεσπισμάτων τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν πάντες σύμφωνοι νὰ φρονῶσι καθὼς φρονεῖ ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἔκτε κατὰ τὸν ὅρον τῆς πίστεως. ἄλλο δὲ διὰ τὰς κακεντρέχειας τῆς βασιλείας Ἀναστασίας, ὅπῃ ἐνόμιζε μετὰ τὰς τὰς διαφωνίας, ἔκτε φιλονεικίας τῶν Ἐπισκόπων, νὰ γένη τέλος, ἔκτε μετ' αὐτὸν προσφεροῦν εἰς τὰ ἀντιδιαφερόμενα μέρη μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὡς εἶδες νὰ ἐχῆ ἄδειαν, τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ἔκτε νὰ τὴν κηρύττη φανερά, ἔκτε νὰ τὴν ἀποβάλλῃ. ὅθεν ἐπρόσβαξε πάντας περὶ ταύτης τῆς συνόδου νὰ σιωπῶσιν. ὅσις δὲ παρακάσει τὴν προσαγῆν τῆς νὰ ἐξορίζεται, ἔκτε νὰ γίνεται ἕτερος Ἐπίσκοπος εἰς τόπον αὐτῆς, ἀπὸ τῆς πειδομένης εἰς τὸ Ἀυτοκρατορικὸν θεσπισμα. διὰ τοῦτο προσάγματος ἐφανερώσε τὸν ἑαυτὸν τῆς ὡς ἀποχωρισμένον τῆς ὀρθοδοξίας, μετ' αὐτὸν ὅπῃ ὄνομα δηλαδὴ τῶν διακρινομένων, ἀνόμαζον ἐκείνας ὅπῃ δὲν ἦταν ἔτε ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος, ἔκτε ἀπὸ τὸ ἄλλο. διὰ τὴν ὁποῖαν αἰτίαν, ἔκτε τὸ ἰδιόχειρόν τῆς ἐγγραφῶν ὅπῃ εἶχε δώσει πᾶσι νὰ φυλάξῃ τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως δόγματα ἀπαρασάλευτα, καθὼς ἀνωτέρω εἶπομεν, τὸ ἐξήτησεν εἰς τὸ β'. ἔτος τῆς βασιλείας

(α) Ὁ ἔσχατος τῶν τῆς Ἀντιοχείας προέδρων περὶ ἧς λόγος παρὰ τῶν συγγραφέων ἐστὶν ὁ Μαρτύριος, ὅσις μετὰ χρόνος ια'. τελευτήσας γίνεται Πέτρος ὁ Κραφεύς, ὅσις μετ' ὀλίγον φοβηθεὶς τὸν Ζήωνα ἔφυγε, ἔκτε γίνεται ἐγκρατής τῆς θρόνου ὁ Γαλιανός, ἔκτε ὕστερον ἀπὸ χρόνος εξ', πάλιν ἀναβαίνει εἰς τὸν θρόνον Πέτρος ὁ Κραφεύς, ἔκτε μετὰ χρόνον ἔνα γίνεται Γεωργίου Β'. Ἀρετικὸς, ὅσις διὰ μόνον μῆνας τρεῖς ἐμείνει εἰς τὸν θρόνον, ἔκτε γίνεται Στέφανος Β'. ἔκτε μετὰ χρόνος τρεῖς τελευτήσαντος. γίνεται Στέφανος Γ'. χρόνον ἔνα, ὕστερον Καλαυδίου χρόνος δ'. ἔκτε πάλιν Πέτρος ὁ Κραφεύς τὸ γ'. ἔκτε μετ' αὐτὸν ὁ Παλλάδιος τῶν υη'.

(β) Ὁ ἔσχατος τῶν Ἱεροσολύμων περὶ ἧς λόγος παρὰ τῶν συγγραφέων ἦν ὁ Γαβριήλ, ὅσις ἀποθανὼν γίνεται διάδοχος αὐτῆς τῶν υθ'. ὁ Ἀναστάσιος, ἔκτε ὕστερον ἀπὸ αὐτὸν Μαρτύριος τῶν υθ'. τῆς ὁποῖα ἀποθανόντος ὕστερον ἀπὸ χρόνος θ'. γίνεται ὁ Σαλάσιος, ἔκτε αὐτῆς θ'. ἔτη ἀρχιερατεύσαντος γίνεται Ἡλίας Β'. ἔκτε μετὰ ἔτη κγ'. ἀποθανόντος γίνεται Γεωργίου γ'. ἔκτε μετὰ χρόνος ιβ'. γίνεται ὁ Πέτρος.

λείας τε, τὸ ὁποῖον ἀρνάμενος ὁ Εὐφύμιος ἐξώρισεν αὐτὸν, προσάπτων αὐτῷ ψευδῶς ἐγκλημα, καὶ ἀντ' αὐτὰ κατέστησεν Ἐπίσκοπον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Μακεδόνιον Πρεσβύτερον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ παρόμοιον ὡς εἴρηται, κατὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ ὁσιότητα μετὰ τὸν Εὐφύμιον ἐν ἔτει υψ'.

§. 9. Αὐτῷ δὲ τῷ Μακεδονίῳ ὅπῃ ἦτον ἐμπεισιζυμένους διὰ τὴν φύλαξιν τῶν ἱερῶν κειμηλίων, παρέδωκεν ὁ Εὐφύμιος τὸ γράμμα τῆ βασιλείας, τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ Ἀναστάσιος ἠθέλησε νὰ τὸ λάβῃ ὅταν τὸν κατέστησε Πατριάρχην, λέγωντας ὅτι θέλει περιφρονεῖται ἡ βασιλεία, ἀντὶ τὸ ῥηθὲν γράμμα ἀπομένει παρ' αὐτῷ. ὁ δὲ Μακεδόνιος ἀνδρείως ἐναντιόμενος, καὶ διίσχυριζόμενος νὰ μὴ προδώσῃ τὴν πίσιν, ὁ βασιλεὺς πρόσφασιν ἐξήτει νὰ τὸν ἐξορίσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον, τὸ ὁποῖον τέλος πάντων κατόρθωσεν ἐν ἔτει ς'. καθ' ὃν χρόνον ἡ τῆ Μακεδονίᾳ καθαίρεσις μετὰ πολλὴν σύγχυσιν, καὶ κρίσιν ἐγένετο. διότι ὁ λαὸς σὺν γυναῖξιν καὶ τέκνοις, καὶ μετὰ τὰς ἡγεμένους τῶν μοναχῶν πλῆθος ἀπειρον συναθροισθέντες διὰ μέσση τῆς πόλεως ἔκραζον, καιρὸς Χριστιανοὶ διὰ μαρτύριον, νὰ μὴν ἀφίσωμεν τὸν πατέρα μας τὸν Πατριάρχην. ὕβριζαν καὶ τὸν βασιλέα, Μανιχαῖον ἀποκαλῶντες, καὶ τῆς βασιλείας ἀνάξιον. Οἱ δὲ παρόντες, καὶ ἀκούοντες μὴ ἐναντιόμενοι, ὁ βασιλεὺς ἐπρόσβαλε Κέλερον τὸν Ἐπαρχον νὰ φέρῃ διὰ νυκτὸς τὸν Μακεδόνιον πρῶτον εἰς Χαλκηδόνα, καὶ ὕστερον εἰς Εὐρυχάϊτα. καὶ τῇ ἐρχομένῃ ἡμέρᾳ Πατριάρχην κατέστησε Πρεσβύτερόν τινα Τιμόθεον ὀνόματι, κόλακά τε, ὅστις ὡς τὸν Εὐριππον ποταμὸν κατὰ τὸν Νικηφόρον (α), διὰ τὰς παλιβροίας τῆ νοός τε, ποτὲ μὲν ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἐκεῖ μετεφέρετο. μετὰ ταῦτα διωγμὸς σφοδρὸς παρ' Ἀναστασίᾳ ἐκινήθη κατὰ τῶν καθολικῶν ὅπῃ ἐσυμφώνησαν μετὰ τὸν ἐξοριζόμενον Μακεδόνιον, διὰ τὸν ὁποῖον ὄρα τὸν Νικηφόρον (β). αὐτὸς δὲ ὁ Τιμόθεος πολλὰ κακὰ τοῖς Ὀρθοδόξοις ποιῶν, καὶ κατασρέψας τὴν ζωὴν τε, Ἰωάννης ὁ Καππαδόκης τὴν προεδρίαν ἔλαβε διὰ δύο χρόνας.

§. 10. Αὐτὴν δὲ τὴν καθαίρεσιν τῆ Μακεδονίᾳ ἀπεδοκίμασαν ὁ Ἀντιοχείας Φλαυιανὸς, ὁ Γεροσολύμων Ἡλίας, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὅσοι δηλῶντες κατὰ τὴν προσαγὴν τῆ Ἀυτοκράτορος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῆ Τρισαγίας ὕμνη μετὰ τὴν προδήκην τῆ, ὁ σαυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, μεγάλη κρίσις ἐκινήθη. ὅθεν ὁ Ἀναστάσιος συνέδριον εἰς πόλιν Σιδῶνα κατὰ τῶν Καθολικῶν συνέθροισε, περὶ ἧ κατωτέρω ῥηθῆσεται. ἀπὸ τῶν ὁποῖον κατεκρίθη ἡ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος, καὶ ὁλίγον ἔλειψε νὰ καθαίρεθῇ ὁ Ἀντιοχείας Φλαυιανὸς, καὶ ὁ Γεροσολύμων Ἡλίας, ἀντὶ τὴν δυσωπητικὰς αὐτῶν Ἐπισκόλων, καὶ μετὰ τὴν μεσιτείαν τῆ μοναχῆ Σάββα, ὅπῃ κατωτέρω ῥηθῆσεται, δὲν ἠθέλε μαλαχθῆ ἢ σκληροτάτη ψυχὴ τῆ Ἀυτοκράτορος. μὲ ὅλον τῆτο μὴ θελήσαντες αὐτοὶ νὰ ἀναθεματίσωσι τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον ὕστερον ἐξωρίσθησαν.

§. 11.

(α) Βιβλ. 15. κεφ. 46.

(β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. 46.

Σύγχυσις τῆ τῆς Κωνσταντινουπόλεως λαῶ.

Διωγμὸς κατὰ τῶν ὀρθοδόξων παρ' Ἀναστασίᾳ.

§. 11. Ἐκβληθέντος λοιπὸν τῆ Φλαυιανῆ, Σευήρος ἐπὶ τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ἀναβαίνει, ὅστις ἦν ἐκ Σωζεπόλεως μιᾶς τῆ ἔθνης τῶν Πισσιδῶν, ὅτος ἐκαταγίνετο πρῶτον εἰς δικανικὰς λόγους, κατὰ τὴν Βιρυτιαν, ὕστερον λαβὼν τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἐγένετο μοναχὸς εἰς ἓνα φροντιστήριον κείμενον μεταξὺ τῆς Γάζης, καὶ τῆς Μαίσιμα τὸ πολυχύμιον, καὶ ἐδίδαξε τὴν αἵρεσιν τῆ Εὐτυχῆς, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδιώχθη ἀπὸ τὸ μοναστήριον, καὶ ἦλθεν εἰς Κωνσταντιναπολιν, καὶ γνώριμος ἐγένετο τῷ βασιλεῖ. ὦν δὲ κακεντρέχης, ἐχρὶ μόνον τὸν Ἀυτοκράτορα ἐκατάπεισεν, ὡς ὁ Ἡλίας Γεροσολύμων Ἐπίσκοπος νὰ ἐξοριθῇ, ἀλλὰ καὶ πολλὰς μοναχὰς ὀρθόδοξας ἐφόνευσε, καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἐρρίψεν εἰς θροφὴν, τῶν ὀρνίθων, καὶ θηρίων. διωχθέντος λοιπὸν Ἡλίας τῆ Γεροσολύμων, ὡς μὴ δεχομένη τὸν Σευήρον εἰς κοινωσίαν, Ἰωάννης ἀπὸ τὰς ἀκεφάλαις Ἐπίσκοπος Γεροσολύμων χειροτονεῖται, ἐπὶ ὑποσχέσει νὰ δεχθῆ μὲν τὸν Σευήρον, νὰ ἀναθεματίσῃ δὲ τὴν ὁ σύνοδον. ὁ δὲ μέγας Σάββας, καὶ Θεοδοσίος ὁ Κοινοβιαρχὸς μαδόντες αὐτὸ, καὶ ἅπαντὸ πλῆθος τῆ λαῶ συναθροισάντες, ἕως ἑπτὰ χιλιάδας συμπροσάμενον ἀπὸ τὴν Ἐρημον, ἐρχονται εἰς Γεροσόλυμα, καὶ διὰ μέσση τῆ Σωτηρίχης τῆ τῆς Παλαιστίνης, μνησθὶ τῷ Ἰωάννῃ, ἐκεῖνα ὁπῇ ὑποσχέθη νὰ μὴ πράξῃ, ἀλλὰ τὰ ἐναντία μάλλον. ἐλθόντες λοιπὸν τῆς διατεταγμένης ἡμέρας, συνέχθη ὁ λαὸς εἰς τὸν τῆ πρωτομάρτυρος θεῖον ναὸν, εἰπετα ὁ Ἰωάννης χειροκρατῆμενος ἀπὸ τὰς θεῖας ἀνδρας, Σάββα λέγω, καὶ Θεοδοσία, καὶ ἐδένα λόγον ἀφείδισι διὰ τὰς πρώτας συμφωνίας, τὰς ἀγίας τέσσαρας συνόδους ἐκήρυξε, τὴν ὁ ἐμεγάλυνε σύνοδον, καὶ τὰς μὴ δεχομένης αὐτὴν ἀναθεματίσσε. Τῆτα γενομένα, ὁ Σάββας καὶ ὁ Θεοδοσίος οἱ μοναχῶν ἐκοινώνησαν μετὰ αὐτὸν τὸν Ἰωάννην, μηδὲν φροντίσαντες διὰ τὴν παρὰ κανόνας χειροτονίαν τα.

§. 12. Ὁ ῥηθῆς δὲ Ἰωάννης Σευήρος ἐπέμψε καὶ πρὸς Ἀλαμάνδαρον τὸν φύλαρχον τῶν Ἀγαρηνῶν ὅπῃ ἐκατηχῆθη, καὶ ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὰς ὀρθοδόξων, δύο Ἐπισκόπους, ἐλπίζων νὰ σύρῃ αὐτὸν εἰς τὴν αἵρεσίν τε. διδάσκοντες λοιπὸν αὐτὸν οἱ Ἐπίσκοποι ὅτι εἰς μίαν φύσιν, αἱ δύο τῆ Χριστῆ φύσεις νὰ ἐσυγχρίσθησαν, καὶ ἀπ' ἐδῶ συμπεραίνων ὅτι νὰ συνέταθε μετὰ τὴν σάρκα τῆ Χριστῆ καὶ ἡ θεότης, αὐτὸς βεβλόμενος νὰ τὰς ἐλέγξῃ ὡς ἀτόπα λέγοντας, καὶ ἅπιστα διδάσκοντας, ἐκατασκεύασε διὰ μέσση τῶν ἀνθρώπων τε ἓνα τοῦτον. δηλαδὴ παρόντων τῶν Ἐπισκόπων, νὰ ἐλθῃ ὁ ὑπηρετὴς νὰ τὸν εἰπῆ λόγον κρυφίως. τῆ δὲ ὑπηρετῆ ποιήσαντος τὸ ἐπιταχθέν, ὁ Ἀλαμάνδαρος ἐσκυδρώπασε, καὶ ἐλυπήθη καθ' ὑπόκρισιν. ἐρωτῶντες δὲ αὐτὸν οἱ Ἐπίσκοποι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐσυγχρίσθη, καὶ τί νὰ ἦτον τὸ μήνυμα αὐτὸ, εἶπεν ἐκεῖνος, ὅτι τὸν ἦλθεν εἶδῃσι πῶς ἀπέθανεν ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ. ἐκεῖνοι δὲ λέγοντες ὅτι τὸ μήνυμα αὐτὸ εἶναι ψευδές, ἐπειδὴ ἀδύνατον Ἀγγελος νὰ ἀποθάνῃ, ἀποκριθεὶς ὁ Φύλαρχος εἶπεν. εἰάν λοιπὸν ὁ Ἄγγελος δὲν ἀποθνήσκῃ, πῶς καθ' ὑμᾶς ἡ θεότης ἐπαθε, καὶ ἀπέθανε σαρκὶ συγκεραθεῖσα, καὶ συγχυθεῖσα, καὶ εἰς μίαν

Η 2

μίαν

Σευήρος Ἀντιοχείας.

Ἀλαμάνδαρος Φύλαρχος Ἀγαρηνῶν παρακαλεῖται ἀπὸ τῶν Σευήρον καὶ ἄλλων εἰς τὴν αἵρεσίν τε.

Μέθοδος τῆ Ἀλαμάνδαρος κατὰ τῶν Ἐυτυχιανῶν Ἐπισκόπων.

μίαν φύσιν αποτελεσθεῖσα; ἢ ἔτις ἐντροπιαθέντες οἱ Ἐπίσκοποι τῆ Σευ-
ήρε κνεχώρησαν λυπέμενοι, καθὼς ἰσορῶσιν ὁ Κεδρινὸς (α), Ζωναράς (β),
ἢ Πᾶνλος ὁ διάκονος (γ)· διότι αὐτὸς ὁ Ἀλαμάνδαρος ἦν φρονιμώτατος,
ἢ εἰς τὸν πόλεμον ἐμπειρότατος, εἰς τὰς Πέρσας πιστὸς ἢ ὑπερβολικὰ
δραστήριος· εἰς πενήκοντα χρόνος ἐκατάσχεσε τὰς τῶν Ρωμαίων ὑποθέσεις
ταπεινότερας· διότι ἀρχίζων ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Αἰγύπτου, ἢ κερσέων
ἕως εἰς Μεσοποταμίαν τὰς χώρας, τὰς ἤφενεν ἄνω κάτω ἀνάγνωδι τὸν
Προκόπιον. (δ)

Σκληρῆτις
τῆ Ἀναστα-
σία.

§. 13. Ὀλίγον δὲ πρότερον ἀπὸ τὸν θάνατόν τε ὁ βασιλεὺς Ἀνα-
στάσιος, διὰ τὴν γενομένην προδήκην τῆ Τρισαγία, ἐπειδὴ ἠγέρθη μεγά-
λη ἀποκασία, ἢ ἔμαθεν ὅτι τὸν ἐπιβαλεόνται, πολλὰς τῶν Καθολικῶν
ἐπίασε, ἢ ὡς αἰτίαι τὰς ἀποκασίας τίς ἐπαίδευσε, ἢ μερικὰς ἐβα-
νάτωσε, μεταξὺ τῶν ὁποίων Ἰβσίνον, ἢ Ἰβσινιανὸν ὅπῃ ὕψερρον ἐβασίλευ-
σαν εἶχε γνώμην νὰ τὲς θανατώσῃ, ἐμποδίθη ὅμως κατ' ὄναρ· ἐπειδὴ
τῆ ἐφάνη φοβερός τις ἄνθρωπος, ἢ τὸν εἶπε, πρόσεχε μὴ κακοποιήσῃς
τὸν Ἰβσίνον, ἢ τὸν Ἰβσινιανὸν, διότι ἕκαστὸς αὐτῶν μέλει νὰ ὑπηρετήσῃ
τὸν Θεὸν εἰς τὰς ἴδιαις καιρῶς· ὅθεν ἠγείρειν ἀπὸ αὐτὰς τὸ τῆς ἀποκα-
σίας ὄνομα· ἢ τὰυτὰ ἀρεκτὰ περὶ Ἀναστασίῃ τῆ Δικόρη, ἢ περὶ τῆς εἰς
τὰς ἡμέρας τα κατασάσεως τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἰἔξευρε ἔτι, ὅ-
τι εἰς τὸν καιρὸν τῆ αὐτῆ Ἀναστασίας, τεσσαράκοντα Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλ-
λάδος ἀποσχισθέντες, προστεθήσαν εἰς τὸν Ρώμης δι ὀρθοδοξίαν, καθὼς
ὁ Θεόδωρος λέγει. (ε)

§. 14. Τῆς δὲ Ἰταλίας βασιλεὺς πρῶτος τῶν Γότθων, γίνεσται ἐν ἔ-
τει υγ'. Θεωδέρικος ὁ Βερωνήσιος, υἱὸς Γαλέμερος τῆ Γότθου, μετὰ τὸ
θάνατῶσαι δολίως Ὀδοάκρον τὸν πρῶτον ἐκ τῶν Βαρβάρων ταύτης βασι-
λεύσαντα· ὅσις λαβὼν τὴν ἐξουσίαν τῶν Γότθων, ἢ Ἰταλιωτῶν, βασιλεὺς
μὲν τῶν Ρωμαίων ἔτε τὸ σχῆμα, ἔτε τὸ ὄνομα ἠθέλησε νὰ καταπατή-
σῃ, ἀλλὰ Ρῆξ ὠνομάζετο· διότι ἔτις ἐσυνήθον οἱ Βάρβαροι νὰ ὠνομάζωσι
τὰς αὐτῶν ἡγεμόνας· ὅμως εἰς τὰς ὑπὸ τὴν τὴν πρόεση, φορῶν ὅλα ἐκεῖνα
ὅπῃ εἰς τὰς Βασιλείαις ἤρμοζαν· διότι τὴν δικαιοσύνην πολλὰ ἐπιμελήθη, ἢ
τὰς νόμους βεβαιώσας ἐφύλαξε, ἢ ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς φρονήσεως ἢ
ἀνδρίας· καθὼς ὁ Προκόπιος ἰσορῶει (ζ) ἔβαλε δὲ πᾶσαν σπαθὴν, ἢ ἐπι-
μέλειαν εἰς διόρθωσιν ἢ καλὴν κατάστασιν τῆς Ἰταλίας· ὅθεν ἐσύλιπεν αὐ-
τὴν μὲ νόμους, μὲ οἰκοδομὰς, ἢ μὲ ἄλλα πολλὰ προτερήματα, ὠκοδόμησε
τὰ χαλασμένα μέρη τῆς, ἢ καθὼς ὁ Κασσιόδωρος (η) ἢ Παῦλος ὁ διά-
κονος (θ) ἰσορῶσιν, εἰς τὴν εὐτυχεσάτην βασιλείαν αὐτῆ πολλὰ πολυ-
τεῖαι ἀνανεώθησαν, κάσρα δυσκολονίκητα ὠκοδομήθησαν, περικαλῆ ἢ εὐμορ-
φα.

(α) Σελ. 284. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (β) Χρον. βιβλ. ἰδ'. σελ. 44. τῆς αὐτῆς ἐκ-
δόσεως. (γ) Βιβλ. ἰδ'. σελ. 102. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. (δ) Ἐν τῇ α. τῶν περ-
σικῶν κεφ. 15. (ε) Βιβλ. β. (ζ) Τῶν Γότθ. Α'. κεφ. α. (η) Βιβλ. β. ἐ-
πισ. 18. τόμ. Α'. Ἐκδ. Ροθμομαγίθ 1679. (θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

φα παλάτια, ἢ μὲ τὰ πολυτελῆ ἔξοδά τε μεγαλοπρεπέστατα, ἢ καλ-
λίτερα ἀπὸ τὰ παλαιὰ οἰκοδομήματα ἔγιναν. ἀλλὰ ἢ πᾶσαι τὰς τα-
ραχὰς ἢ συγχύσεις ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν κατέπαυσε, ἢ τὴν ἐφετὴν γαλήνην
ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν, ζήσας δὲ χρόνος λζ'. κατὰ τὸν Προκόπιον (α), ἢ
μετὰ τὸν θάνατόν τε Ὀδοάκρου χρόνος λγ' μῆνας ἔ. ἡμέρας κη'. κατὰ τὸν
Ὀνάφριον (β), ἀπέθανεν· ὅσις ἂν ἢ κατὰ τὸ ὄνομα ἦν Τύραννος, ἀλλὰ
κατὰ τὰ ἔργα βασιλεὺς ἀληθῆς κατὰ τὸν Προκόπιον. (γ)

§. 15. Τάτῃ ἡγεμονέουτος, ἢ μὲ ὄλον ὅπῃ ἦτον Ἀρειανὸς, ἢ κα-
τάστασις τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καλῶς εὐρίσκετο· διότι τὰ δίκαια, ἢ
τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀπαράτρεπτα ἐφύλαξε,
ἢ κατὰ πάντα ἀπείρακτον ἄφησεν, ὅθεν ἢ ἄριστος ἡγεμὼν κατὰ πάντα
ἐχημάτισεν. ἀλλὰ δὲν ἔμεινεν ἕως τέλους ἢ δόξα τα· διότι πρὸς τὰ τέ-
λη τῆς ζωῆς τε, μεταλλῶν τὰ πρῶτα χριστὰ τα ἤδη, ἔπεσεν εἰς
τὴν ἀσπλαγχτίαν, ἢ ἀμότιτα, ὅρα τὸν Προκόπιον ἐν τοῖς Γοτθικοῖς (δ).
Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆ Ρώμης Ἐπίσκοποι ἔγιναν Σύμμαχος, ὅσις ἔμεινεν
εἰς τὴν Ἀρχιερωσύνην χρόνος δώδεκα (ε) ἢ τὸν διεδέχθη ὁ Ὀρμισδάς, ὅ-
σις δέκα χρόνος ἀρχιερατείσας ἀντεισήχθη Ἰωάννης ὁ πρῶτος.

Κατάστασις
τῆς δυτικῆς
Ἐκκλησίας
ἐπὶ Θεωδε-
ρίου.

Ρώμης Ἐ-
πίσκοποι
ἐπὶ τῆ αὐ-
τῆ.

Κλαύδιος
πρῶτος βα-
σιλεὺς τῶν
Φράγκων.

Φράγκοι
γινώσκται
Χριστιανοί.

§. 16. Εἰς δὲ τὰς Γαλλίας πρῶτος βασιλεὺς τῶν Φράγκων ὁ Κλο-
δόβαιος ἔγινεν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῆ ὑπέ. τελειωθείσης ἢ ἐκεῖ τῆς Ρωμαί-
κῆς Ἀυτοκρατορίας· ὅσις πολεμῶν τὰς Ἀλαμάνους, ἢ ἰδὼν τὰ στρατεύματά
τε κινδυνεύοντα εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον, εὐχήθη εἰς τὸν Θεὸν εἰάν γένῃ
νικητὴς νὰ συναριθμηθῆ μὲ τὸν Χριστῶννον λαόν· ἐλθόντος λοιπὸν τῆ
καιρῆ τῆ πολέμου, ἢ τελειωθέντος κατὰ τὴν δέησίν τε, ἐβαπτίσθη εὐθύς
ἀπὸ Ρεμίγιον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον (ζ) ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῆ υιθ'. καὶ
ἀκολούθως μὲ τὸ παράδειγμα τε, ἢ διατάγμα, πᾶς ὁ λαὸς τῶν Φράγ-
κων ἐδέχθη τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ. Ἐπ' αὐτῆ τῆ βασιλείας ἀρχισεν ἢ Γαλ-
λία νὰ μεταχειρίζεται τὰ τρία χρυσὰ λωρῖα εἰς γαλάζιον παῦν, ἢ νὰ ἐν-
τυπώνωσιν εἰς τὰς σημαίας αὐτῶν, ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆ τὸν Σιγίβερ-
δον (η), Γορνάνδον (θ), Τριδέμιον (ι), Ἰλίον (κ), ἢ τὰς Γαλλικὰς
συγγραφείας.

§. 17. Εἰς δὲ τὴν Λιβύαν, κατασρέφαντος τὴν ζωὴν Γίσερῖχου τῆ
τυράννου ἐν ἔτει υοή. ὅπῃ ἡγεμόνευσε χρόνος νά. ἢ ἐκυρίευσε τῆς Κασσι-
δόνας χρόνος λδ'. διάδοχος αὐτῆ ἔγινεν ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τε Ὀνώριχος,
ἄρειανὸς ἢ αὐτὸς, ἢ πολλὰ χειρότερος ἀπὸ τὸν πατέρα τα, ὅσις ἡμερῶ-
τε.

Η 3

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (β) Εἰς τὴς βίβ. τῶν Ρωμαί. Π' κεφ. (γ) Εἰς
τὸν αὐτὸν τόπον. (δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (ε) Καλῶν χρόνος 15. (ζ)
ὄχι ἀπὸ Ρεμίγιον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, διότι αὐτὸς ἐχημάτισε ταῦτα ὀνόματος,
ἀλλ' ἀπὸ Ρεμίγιον Ρεμῶν, ἢτοι Ρεμῆς πόλεως Γαλλίας. (η) Χρονικὸν ἐν ἔτει φ'.
(θ) Περί διαδοχῆς Βασίλ. (ι) Εἰς τὸ χρονικόν. (κ) Χρον. τῶν Βασιλείων τῆς
Φραγκίας.

Διώκει τὸς
Χριστιανούς.

τερος εἰς τὰς ἀρχὰς ἐφάνετο πρὸς τὰς Χριστιανούς, ἀπὸ τὸν Γίζεριχον, ἀλλ' εἰς τὸν ζ'. χρόνον τῆς βασιλείας τῆς, δωδεκάμηνον σκληρώτατον ἤγειρε κατὰ τῶν καθολικῶν, ὡς λέγει ὁ Προκόπιος (α), Ἔγινε δὲ εἰς τὰς ἡμέρας ἐν Διβύῃ Χριστιανούς ὠμότατος τε καὶ ἀδικώτατος ἀνθρώπων πάντων. Ἐπιβουλεύοντες γὰρ αὐτὸς εἰς τῶν Ἀρμενίων μετατίθεσθαι δόξαν, ὅσας ἀνθρώπους λάβοι ἔχ' ἐτοιμὰς αὐτῷ εἰκόντας, ἕκαστος τε καὶ ἄλλαις θανάτου ἰδέαις διέφθειρε. πολλῶν δὲ καὶ τὰς γλώσσας ἀπέτεμεν ἀπ' αὐτῆς φάρυγγος. οἱ ἔτι καὶ εἰς ἐμὲ περιόντες ἐν Βυζαντίῳ ἐχρῶντο ἀκραιφνεῖ τῇ φωνῇ, ἔδιδον ὅπως ἴδον ταύτης. δὴ τῆς τιμωρίας ἐπαιθανόμενοι. ὧν δὴ δύο, ἐπειδὴ γυναιξὶν ἐταίραις πλησιάζειν ἐγνωσαν, ἐκέτι φέγγεσθαι τὸ λοιπὸν ἵσχυσαν. ἔτι τε ὀκτώ Βανδύλων ἀρχὰς, ἐτελεύτησε νόσω.

Γενδαμῆν-
δος βασι-
λεύς Βαν-
δύλων.

§. 18. Καταστρέφας λοιπὸν τὸν βίον μὲ κακόν, καὶ ὀδυνηρόν θάνατον, διάδοχος αὐτῷ ἔγινε (κατὰ τὸν Προκόπιον (β)) ὁ Γενδαμῆνδος, ὅστις ἦν σκληρότερος ἀπὸ τὸν Γίζεριχον, καὶ κακῶς ἐφέρετο πρὸς τὰς Χριστιανούς, καὶ εἰς πολλὰ πάθη τὸς ἔβαλε. Βασιλεύσας δὲ χρόνος ἰβ'. ἐτελεύτησε, καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβε τῶν Βανδύλων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Τρασαμῆνδος, εἰς τὸ ἦθος, εἰς τὴν φρονιμάδα, καὶ εἰς τὴν μεγαλοψυχίαν περιβόητος, χρόνον εἰκοσιπέντε διοικήσας τὴν τῆς Διβύας ἡγεμονίαν, ὅμως ἐβίαζε τὰς Χριστιανούς νὰ ἀφήσωσι τὴν πάτριον θρησκείαν, μὴ τιμωρῶν τὰ σώματά τες ὡς οἱ πρότεροι, ἀλλὰ μὲ τιμὰς, καὶ ἀξιώματα δελεάζων αὐτούς, καὶ μὲ χαρισματα μεγάλων δωρεῶν, καὶ χρημάτων, καὶ τὰς ἀπειθῆντας, ὅποιοι καὶ ἂν ἦσαν ἐκαμώνετο πῶς δὲν τὸς ἔξευρε, σύρων τὰς ὀρθόδοξας εἰς τὸν ἀρειανισμόν ἔχι μὲ τιμωρίας, καὶ κολάσεις, ἀλλὰ μὲ κολακείας, καὶ τιμὰς, καὶ δῶρα. καὶ πρὸς τὰτοις τὰς Εκκλησίας τὰς ἐκλείσει, καὶ διακοσίας εἰκοσὶν Ἐπισκόπους, ἐξώρισεν εἰς Σαρδῶ τὴν νῆσον, καὶ πολλὰς ἄλλας ἐφόνευσεν, κατὰ τὸν διεξοδικῶς ἰσορροῦσιν ὁ Προκόπιος (γ). Ἀδῶν ὁ Οὐσιενήνσιος (δ) Ἀββάς ὁ Πρεμῆνσιος (ε) Ἀρμενίου ὁ Κόντρακτος (ζ) Ὀδῶν ὁ Φρισιγῆνσιος (η), Ἀββάς ὁ Οὐρσπεγῆνσιος (θ), καὶ ἄλλοι.

Τρασαμῆν-
δος Βανδύ-
λων βασι-
λεύς.

ΚΕΦΑ-

(α) Βανδ. Α'. κεφ. η'. (β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (δ) Χρον. ἐτ. 492. σελ. 175. Ἐκδ. Παρισι. ἀφξά. (ε) Χρον. ἐπὶ Ἀναστασίας ἐν ἔτει 421. (ζ) Χρον. ἐν ἔτει 496. (η) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. β'. (θ) Χρον. ἐν ἔτει 493. σελ. 133. Ἐκδ. Ἀργεντοράτῃ, ἢ Στρασβούργῃς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆ ἐν Ρώμῃ σχίσματος μεταξὺ Λαυρεντίου, καὶ Συμμαχου τῶν ψιφιοθέντων Ἐπισκόπων αὐτῆς.

§. 1.

Μετὰ τὴν τελευταίαν Ἀναστασίαν τῆ Ρώμης Ἐπισκόπος ἐν ἔτει υιή. ἐκλέχθη ἀντ' αὐτῆ εἰς τὴν βασιλικὴν τῆ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως παρωνομασμένη ὁ Σύμμαχος, εἰς δὲ τὴν Μαυρικιανὴν βασιλικὴν ψιφίζεται εἰς τὴν ἐναντίαν Ἐπίσκοπος Ρώμης ὁ Λαυρέντιος ὑπότινον στασιωδῶν ἀνθρώπων, ὧν ἀρχηγὸς ἦν Φήσος ὁ Πατρίκιος, καὶ εἰς τῶν Συγκλητικῶν τῆς Ρώμης, ὅστις πεμφθεὶς πρὸς Ἀναστάσιον τὸν βασιλέα διὰ τινὰς πολιτικὰς χρείας, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν βασιλίαν, τὴν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρος, καὶ Παύλου μνήμην μὲ πολλὴν τιμὴν, καὶ σέβας, νὰ ἐπιτελεῖται παρεκάλεσε, πλέον ἀπὸ πρότερον, ὅθεν διὰ τῆς αὐτῆ δεήσεως ἠυξύνθη τὸ φειδῶν τῆς ταιούτης πανηγύρεως. ἔτος λοιπὸν ἐσυμβέβησε κρυφίως τὸν βασιλέα νὰ καταπέσῃ καὶ τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον νὰ υπογράψῃ εἰς τὰ ἐνωτικὸν τῆ Ἐκκλησίας. Ἐπιστραφεὶς δὲ εἰς Ρώμην ἐσπέδασεν νὰ διαφθερῇ τὰς περισσοτέρους μὲ χρήματα, καὶ ἐκατάστησεν ὡς νὰ ψιφιοθῇ εἰς Ἐπισκοπὴν, ἔξω ἀπὸ συνήθειαν ὁ Λαυρέντιος. ἐχειροτονήθησαν λοιπὸν εἰς τὴν Ρώμην δύο Ἐπίσκοποι, διὰ τὰς ὁποίας ἔγινε μεγάλη διχόνοια εἰς τὰς Κληρικὰς, καὶ εἰς τὴν Γερουσίαν, καὶ ἀρπαγαί, καὶ ἄλλα πολλὰ κακὰ διὰ τρεῖς χρόνους. ὅθεν Θεοδέριχος, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ὅπως ἐξουσίαζε τότε τὴν Ρώμην, ἀν καὶ Ἀρμενίου ἦν, Σύνοδον ὅμως Ἐπισκόπων ποιήσας, εἰς μὲν τὸν Σύμμαχον ἐβεβαίωσε τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Ρώμης, Λαυρέντιον δὲ εἰς μίαν Ἐπισκοπὴν πόλεως ὀνόματι Νεκερίαν ἐνεδρόνισεν. Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος δὲν ἠσύχασεν, ἀλλ' ἔτι ὠρέγετο τὴν Ἐπισκοπὴν Ρώμης, ὅθεν ὁ Σύμμαχος νὰ καθαιρεθῇ ὁ Λαυρέντιος, καὶ νὰ ἐξοριθῇ ἐκατέστησε, καὶ ἔτιως ἐπαυσεν ἡ φιλονεικία.

§. 2. Οὗτος ὁ Θεοδέριχος εἶχεν ἕνα διάκονον ὀρθόδοξον, τὸν ὁποῖον πολλὰ ἠγάπα, καὶ ὑπερασπίζετο, ὅστις νομίσας νὰ ἐναρεστήσῃ τῷ Θεοδέριχῳ, τὴν τῆ ὁμοσῆα πίσιν ἀρεῖς, τὰ τῆ Ἀρεῖς συνερρόνησε. μετὰ δὲ τῆτο ὁ Θεοδέριχος, τὸν τόσον ἠγαπητόν τε εὐθὺς ἀπεκεφάλισε, λέγων ἐὰν τῷ Θεῷ πίσιν, δὲν ἐφύλαξες, πῶς τοῖς ἀνθρώποις νὰ φυλάξῃς συνεδῆσιν ὑγιαί.

ὕμνουνσαν; καὶ ὡς ἰσορεῖ Θεόδωρος ὁ ἀναγνώστης (α), Κεδρηνός (β) Ζωνα-
ρας (γ) καὶ ἄλλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ Γεσίνου τῆς Θερακῆς Ἀυτοκράτορος καὶ τῶν γενομένων
ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Τὸν Ἀναστάσιον διαδέχεται Γεσίνος ὁ Θεράξ, ἐν ἔτει φηί. τῇ 9. Γεθλιε μι-
νός, ὅστις ἀπὸ ἀγενεῖς γονεῖς ἐγεννήθη· ποιμὴν προβάτων, καὶ χοί-
ρων ὢν τὸ πρότερον, ὕστερον ἐγένετο στρατιώτης, καὶ ἔπειτα Κόμης; τελευταῖον
φιλιώτης μετὰ τὸν εὐνεχὸν Ἀμάντιον, ὃς εἶχε τότε μεγάλην παρρησίαν,
εἰς τὴν τῆς βασιλείας περιωπὴν ἀνέβη· ἦν δὲ περὶ τὰ θεῖα ὀρθόδοξος, καὶ
εὐσεβέστατος, καὶ κατὰ πάντα ἀριστος, ἔχων δὲ γυναῖκα Λατικίαν καλεμέ-
νην ἔσεψεν αὐτήν, καὶ ἀνηγόρευσεν Αὐγάσαν, Εὐφημίαν μετωνομάσας αὐ-
τήν, ἣτις ἀποθανῶσα ἔλαβεν ἄλλην τὴν Θεοδώραν, τὴν ὁμοίως Αὐ-
γάσαν ἀνηγόρευσεν· ὢν δὲ κληνῆρης ἀπὸ μίαν πληγὴν ὃς εἶχεν εἰς τὸν
πόδα, ἐκάλεσε τὸν πατριάρχην Ἐπιφάνιον, καὶ τὰς ἀρχοντας τῆς Συγκλή-
της, καὶ πρὶν ἀποθάνῃ μῆνας τεσσάρων πρὸς παραμυθίαν τῆς γηρατειῶν τε,
(ἐπειδὴ γηραλῆος ἦν ὅταν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον) βασιλέα τὸν ἀνεψιὸν τῆ
Γεσινιανὸν κατέστησεν, ὁ ἴδιος σέφων τὴν κεφαλὴν τῆ τῆ α'. Ἀπριλλίᾳ
μηνός, ὢν τότε ὁ Γεσινιανός ἑτῶν μετ' ὕστερον ἀπέθανεν ὁ Γεσίνος κατὰ
τὴν α'. τῆ Αὐγάσης μηνός, βασιλεύσας χρόνος ἑννέα, καὶ ἡμέρας εἴκοσιν, ἀ-
νάγνωδι περὶ αὐτῆ τὸν Εὐάγγριον, καὶ τὰς λοιπὰς ἰσορικὰς, τὰς σημειωθέντας
ἀνωτέρω ἐν τῷ περὶ Ἀναστασίας κεφαλαίῳ (δ).

§. 2. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆ τῆς Ἀυτοκράτορος ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία,
εἰς ἐξαιρέτον κατάστασιν, καὶ βαθεῖαν εἰρήνην ἦν· διότι καὶ ὡς αὐτὸς ἦν εὐ-
σε-

(α) Βιβλ. β'. (β) Σελ. 283. Ἐκδόσ. ἐνετ. αψκθ'. (γ) Βιβλ. ιδ'. σελ. 43.
Ἐκδόσ. ἐνετ. αψκθ'.

(δ) Εὐάγγριος βιβλ. δ'. κεφ. α'. καὶ 9. ὅπου δὲν λέγει νὰ ἐβασιλευσεν ὁ Γεσίνος χρό-
τος ἑννέα καὶ ἡμέρας εἴκοσιν; ἀλλ' ἐτη ἑννέα πρὸς τρισὶν ἡμέραις, σφαιλερῶς ὁμῶς, καὶ ἀν-
τός· ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἀνωτέρω λέγει, εἰς τὰς Καλάνδας τῆς Ἀπριλλίως, ἔλαβε τέλος τὸ
ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας τῆς Γεσίνου, προσέτι μῆνας ἑννέα, καὶ ἡμέραις τρεῖς· ὕστερον ἀ-
πὸ μῆνας τεσσάρων ἐτελεύτησε, δηλαδὴ τῆ α'. Αὐγάσης, ὅθεν συμποσῶνται ἔτη ἑν-
νέα, καὶ προσέτι μὲν, καὶ ἡμέραις τρεῖς· ἀνάγνωδι τὸν Κεδρηνὸν σελ. 287. ἕως 289. Παῦ-
λον τὸν διάκονον βιβλ. ιε'. Νικηρ. βιβλ. ιζ'. κεφ. ι'. Ζωναρ. βιβλ. ιδ'. σελ. 46. Πομπῶν
Λαίτων βιβλ. β'. Ὁκτάν. δὲ σελ. 259. Θεόδωρ. τὸν Ἀναγ. βιβλ. β'. Κρισπιν. πε-
ρὶ Ἀυτοκρ. Γεσίνου Βαπτ. Ἐφραίμ. βιβλ. β'. περὶ τῶν Ρωμαίων Ἀυτοκρατορῶν.

Γεσίνος ὁ
Θεράξ Ἀυ-
τοκράτωρ
Ἀνατολῆς
ἀπὸ Χ. Γ.
518.

Κατάστασις
τῆς Ἀνα-
τολικῆς Ἐκ-
κλησίας ἐ-
πὶ τῆς Γεσι-
νῆς.

σεβῆς, καὶ ὅστις, καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ζηλωτῆς, καὶ τὴν ἡγκαλίστατο,
ἔτω τὰς αἰρετικὰς μετὰ διάφορα διατάγματα, καὶ τιμωρίας ὅσον τὸ δυνατόν
ἐπεριμάζωξε καὶ συνέσειλε. δόγμα ἐξέδοτο ὅτι πάντες νὰ σέβωνται τὴν ἐν
Χαλκηδόνι σύνοδον, καὶ τὰς συζητημένας αὐτὴν χλ'. πατέρας ἁγίας νὰ γραφ-
θῶσιν εἰς τὰ ἱερά διπτύχα πασῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ὅμῃ μετὰ τὰς
λοιπὰς τρεῖς συνόδους, καὶ εἰς πάσας τὰς Ἐκκλησίας τὸ ἱερόν τῆς πίστεως
σύμβολον νὰ ψάλληται, εἰς τὰς θείας λειτουργίας ἀπαραλλάκτως καὶ ὡς συ-
νετέθη ἀπὸ τὴν β'. σύνοδον· τὰς ἀδικῶς ἐξορισθέντας παρ' Ἀναστασίας, ἤφε-
ρεν εἰς τὰς θρόνους τῆς, καὶ τὸ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας σχίσ-
μα, ὃς ἀπὸ πολλὰς χρόνας ἐπεκράτει, αὐτὸς ἀναίρων ἀπὸ τὸ μέσον τὰ
διεσῶτα συνῆψε, καὶ εἰς ἐνότητα ἤφερε· τὸν μιαιρόγλωσσον αἰρετικὸν Ζευή-
ρον, ὃς μετὰ Φλαβιανὸν ἤρπασε τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ἐπρόσβαξε νὰ
θανατωθῇ· τὸ ὁποῖον γνωρίσας αὐτὸς ἐφυγεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἀντ' αὐ-
τῆ ἐχειροτονήθη Ἀντιοχείας Παῦλος ὁ ξηνοδόχος τῶν Εὐβέλων.

§. 3. Εἰς τὸν ε'. χρόνον τῆς βασιλείας τῆς, Γεσίνου ὁ τῶν Λαζῶν βα-
σιλεὺς ἀποσατήσας ἀπὸ τὰς Πέρσας ἦλθε πρὸς Γεσίνον εἰς τὸ Βυζάντιον,
καὶ ἐβαπτίσθη, καὶ υἱὸς τῆ βασιλείας ὠνομάσθη, καὶ βασιλεὺς Λαζῶν ἀναγο-
ρευθεὶς παρ' αὐτῆ, ἔλαβε γυναῖκα μίαν θυγατέρα ἑνὸς Συγκλητικῆ, καὶ ἐ-
πέσεψεν εἰς τὴν χώραν αὐτῆ.

§. 4. Εἰς τὸν ε'. χρόνον καὶ ὡς Παῦλος ὁ διάκονος ἰσορεῖ (α) ἀρ-
χισεν ὁ Γεσίνος μετὰ σπαθὴν καὶ ζῆλον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νὰ συλλογίζη-
ται παντοίοις τρόποις νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ὄνομα τῶν αἰρετικῶν· ὅθεν διέταξεν,
πάσαις αἱ ἀπανταχῆ Ἐκκλησίαι αὐτῶν νὰ δοθῶσι τοῖς ὀρθοδόξοις· τῆτο
μαθῶν ὁ Θεοδόριχος, ὁ τῆς Ἰταλίας βασιλεὺς, ὡς πολλὰ μεμολυσμένος
εἰς τὴν Ἀρειανικὴν λύμην, πέμπει πρὸς Γεσίνον, Γεωργίον τὸν Πάπαν Ρώ-
μης, καὶ συν' αὐτῷ Θεόδωρον τὸν Ὑπάτιον, καὶ τὸν Ἀγαπητὸν, ἄνδρας Ὑ-
πατικὰς, καὶ Ἀγαπητὸν τὸν πατρικίον εἰς Κωνσταντινῆπολιν, προσάξας αὐτοὺς
νὰ ἀναγγείλωσιν, ὅτι ἀνίσως ὅσον τ' ὀφλιγώτερον δὲν ἤθελε δώσει
τοῖς αἰρετικοῖς τὰς αὐτῶν Ἐκκλησίας, καὶ νὰ τὰς ἀφήσῃ ἀπειράκτας νὰ ἱερού-
ρη πῶς ὄλον τὸν ἐν Ἰταλίᾳ λαὸν θέλει τὸν θανατώσει· ἐλθόντες λοιπὸν
αὐτοὶ εἰς Κωνσταντινῆπολιν, καὶ ἐντίμως ὑπὸ τῆς Αὐγάσης δεχθέντες μετ' ἑρ-
μὰ δάκρυα τὸν παρεκάλεσαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς, καὶ παντὸς τῆ ἐν Ἰτα-
λίᾳ λαῶν, καὶ ὅπως τὴν πρεσβείαν τῆς, μετ' ὅλον ὃς ἦν ἀδικὸς νὰ τὴν δεχ-
θῆ ἄσμενῶς, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιχειρημένην, παντελῆ ἀπώλειαν νὰ λυτρώσῃ τὴν
Ἰταλίαν. Εἰς τῶν ὁποίων τὰ δάκρυα ἐπικαμφοθεὶς ὁ βασιλεὺς ὡς ἔυπλαγχ-
νος, πᾶς δεήσεις αὐτῶν ἐπλήρωσε, δίδων τοῖς Ἀρειανοῖς τὰς αὐτῶν Ἐκ-
κλησίας, καὶ ἐπρόσβαξε νὰ πράττωσιν ἐλευθέρως τὰ ἔθιμα αὐτῶν ὡς καὶ πρό-
τερον. Ταῦτα ἐκεῖνος, ἀνάγνωδι περὶ τῆτων καὶ Μαρτιανὸν Σκότον (β) τὸν Σι-
γῆ-

(α) Τῆς συμμῆς Ἰσορ. βιβλ. ιε' σελ. 102.
(β) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικία 5'. ἐστ. 557.
Tom. II. I

Γεσίνος ὁ
τῶν Λαζῶν
βασιλεὺς
βαπτίζεται.

Διαταγαὶ
τῆς Γεσίνου
κατὰ τῶν
αἰρετικῶν.

γήςβερον Γεμβλακήνσιον (α), Ο΄θωνα Φρισιγγήνσιον (β) Αββαν τον Ουρσπεργήνσιον (γ), κ τον Πλάτιαν (δ).

§. 5. Αυτοι οι πρέσβεις επαναγραφέντες από Κωνσταντινπόλεως, ο Θεοδέριχος από την αρειανικήν λύσαν κεντήμενος, Γωάννην τον Ρώμη Επισκοπον εις Ράβενναν φέρων, κ εις φυλακήν κλείσας, με πείναν, και δίψαν, κ λοιπαίς της φυλακής θλίψεις εθανάτωσε τη ιε. Γελίε, κατά Παύλον τον διάκονον ετι εθανάτωσε Βοέτιον εν ετει φκς. κ μετ' ολίγον κ Συμμαχον τον γαμβρόν τε ανδρώπως ευγενείς, κ υπατικός, κ σολισ- μένας με παν είδος αρετής, κ σοφίας (ε) ορα περι αυτών τον Προκόπιον (ζ), κ άλλος.

§. 6. Τω 9. ετει της αυτε βασιλείας, Ευφράσιος ο Αντιοχείας Επισκοπος κατεχώδη από τον σεισμόν αυτης κ απέθανε, κ διεδέχθη αυ τον Ευφράσιος ο Αμίδιος, Κόμης ανατολής αν, όστις ζήλον θεϊον κατά των αποσχισιών εδειξε.

§. 7. Εις τον καιρόν αυτε τε Γεσίε (κατά τον Κεδρηόν) ετυπώδη να εορτάζεται κ η υπαπαντή, όπε εως τότε δεν εορτάζετο.

ΚΕΦΑ-

- (α) Χρον. εν ετει 523.
- (β) Χρον. βιβλ. ε. κεφ. 8.
- (γ) Γεορ. των Γότθων, βιβλ. 9. κεφ. λ. κ λβ.
- (δ) Εις τον βίον τε Γωάνν.
- (ε) Βοέτιος εις των λαμπροτέρων συγγραφέων, κ ποιητών Λατίνων, όστις εις Α-

θήνας εσπέδαξε κ ευδοκίμησεν εις τας Επισήμας, μάλλον εις την φιλοσοφίαν. Επιστήμας εις Ρώμην συνηθημένη τη Συγκλήτῳ, έγινε Πατριός, κ Γκατος. Εταν ο Θεοδέριχος εισήλθε νικητής εις Ρώμην αυτός εξ ονόματος της Συγκλήτε εξερώμησεν να πανηγυρικόν λόγον εις τον Θεοδέριχον. Τω φι. κ φια. έγινε πάλιν Γκατος, αλλά τω φκγ. ελέγγων τον Θεοδέριχον διά την σκληρότητά τε, εγκλήσθη κ συνωμότης τω Γεσίω κατά των Γότθων κ τη αληθεία εις τον πρόλογον των περι παραμυθίας βιβλων τε, όπε ευρέθη εις την Αμβροσιακήν λεγομένην βιβλιοθήκην εις Μεδιόλανα, φανεται πώς ο Βοέτιος είχε κρυφώς συναναστροφάς με τας Ανατολικός, κ ενόμιζε να ελευθερώση την πόλιν κ Γερεσίαν της Ρώμης από τας χείρας των Γότθων, με την βοήθειαν των Ανατολικών. διά προσαγής λοιπόν τε Θεοδερίχῳ επέμφθη εις φυλακήν εις την πόλιν Πανίαν, σόν τω αυτε γαμβρῳ Συμμαχῳ, κ υστερον από εξ μηνας απεκεφαλίδη. Ευρισκόμενος εις την φυλακήν συνέγραψε τα σωζόμενα πέντε βιβλία περι της παραμυθίας της φιλοσοφίας, τα όποια συνέγραψεν εις παραμυθίαν της φυλακής τε σωζονται ετι και εγχειριδιόν τι περι δύο φύσεων Χριστῳ, κ ετερον περι Τριάδος.

(ζ) Γοτθ. Α. κεφ. α.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Περί τε γεγονότος σχίσματος μεταξύ της Δυτικῆς Εκκλησίας, κ Ανατολικῆς, κ της αυτών ενώσεως.

§. 1.

Από τον καιρόν όπε εδόθησαν τω Κωνσταντινπόλεως Επισκόπω τα πρεσβεία της τιμῆς, διά τό είναι αυτην Νεαν Ρώμη, μετά τον Επισκοπον της Πρεσβυτέρας Ρώμης, εις τας οικουμενικάς Συνόδους την εν Κωνσταντιναπόλει δηλαδή, κ την εν Χαλκηδόνη, παντοτεινά τέτων των δύο Επισκόπων συνερίαι, κ φιλονεικίαι ανέκυψαν. κ τελευταίον διαρρήξαντες τον της Χριστιανικής κοινωνίας σύνδεσμον κατέστησαν τας δύο Εκκλησίας, μία εσαι τό πρότερον, να διαχωρισθώσιν αναμεταξύ αυτών. πρώτον λοιπόν σχίσμα εις πάντας αιδητόν έγινε εν αυτας εις τον καιρόν τε Ζήνωνος, τελειωθέντος τε πέμπτου αιώνος, αρχιερατευόντων εν μεν τη Κωνσταντινπόλει τε Ακακίε, εν δε τη Ρώμη τε Συμπλικία.

§. 2. Πάσαν την αιτίαν αυτε τε σχίσματος Βαρώνιος ο παντοτεινός εκείνος τε Πάπα παράσιτος, εις τον Ακάκιον την αποδίδει, τον όποιον λέγει εις τα χρονικά τε τόμω ε. εν ετει υνβ. (α) να ενεωτέρωσε κ με απόκρυφον κράταν, εις τα των Πατριαρχών Εκκλησιαστικά προτερήματα να επροχώρησε, κ αυτός να έγινε αιτιος εις τον Αυτοκράτορα Λέοντα, ώπε πάντα τα δοθέντα εις τας Εκκλησίας προνόμια να τα προσβεβαιώση, κ τα αναφθάρντα να τα επικυρώση, ελπίσας τοιαυτοτρόπως, τον της Κωνσταντινπόλεως θρόνον, μετά τον Ρώμη τον πρώτον κατέχειν τόπον. αλλά ο Βαρώνιος ετω λέγων ψεύδεται. διότι ο Ακάκιος εις τα μη ανήκοντα αυτω πατριαρχικά προνόμια δεν επροχώρησεν, αλλά τα δοθέντα δίκαια από τας ρηδείσας οικουμενικάς συνόδους τω της Κωνσταντινπόλεως θρόνω, κ από τας προ αυτε αρχιερατεύσαντας προσληφθέντα εναντίον των πανηγυμάτων, κ μηχανουργμάτων των της Ρώμης Επισκόπων απαραμειώτως εφύλαττεν, εναγκαλιζόμενος αυτά. διά την όποιαν αιτίαν δυσμενώς, κ εχθρωδώς κατά τα Ακακία ανδρός ορθοδόξου οι της Ρώμης πρόεδροι εφεροντο.

§. 3. Ην δε αυτός ο Ακάκιος κατά τον Σιθδαν αιδέσιμος, ως άλλος εδεις, ορφανοτρόφος δε έγινε, κ καλώς τα των ορφανών κυβερνήσας τοις πᾶσιν εφαινετο με χαράν. φιλιωθεις δε με τον βασιλέα Λέοντα, εχάρη πολύ ο Λέων, κ εις τοιαυτην υπόληψιν τον ελαβεν, όπε κ κατ' ιδίαν

I 2

(α) Εν ετει υοζ. αμθ. ι. εως 7.

Θεοδέριχος σκληρότης.

Εορτή της υπαπαντής.

Αιτία τε σχίσματος.

Ακάκιος Κωνσταντινπόλεως.

τῶ ἐφανέρωσεν τὰ ἴδια, ἢ κρύφια τε, ἢ ὅταν ἐσύναζε τὴν βελὴν, ἦτοι τὰς Ἀρχοντας, ἐκράζε ἢ αὐτὸν, ἢ περὶ πάσης ὑποδέσεως ἀπὸ αὐτὸν ἐποιεὶ ἀρχὴν. Οὗτος ὁ Ἀκάκιος γνωρίσας τὴν σκληρότητα Λέοντος τῆ Μακέδωνι κατὰ τῶν λυπέντων αὐτὸν, ἢ νοήσας καλῶς τὴν γνώμην τε, ὅτι κλίνει μόνον εἰς τὰς ἐπαινετάς αὐτὸν, ἐπετιθέμετο νὰ ἐπαινῇ πάντα τὰ αὐτῶ ἀποτελέσματα· διὰ τῆτο τὸν εἶχεν εὐπειθῆ πάντοτε, ἢ τὸν θυμὸν τε πάντοτε κατεπραῖνε, ἢ εἰς πολλὰς ὁπῶ ἐσφαλὰν ἐπραγματεύετο τὴν σωτηρίαν τε, ἢ τὰς ἐσυμπαθῶσεν ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν μεσιτείαν τε, ἢ τὰς εἰς παντοτεινὴν ἐξορίαν ἀποφασισμέναις ἡλευθέρωνε, ἢ ἐκάλει εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν, ὅρα τον Σαῖδαν. Ἀλλὰ διὰ περισσοτέρην φανέρωσιν τῆς ὑποδέσεως χρεια νὰ εἰπῶμεν ὀλίγα ἔκτε τῶ Εὐαγγελίῳ, ἢ ἄλλων.

Γωάννης Ταλαΐας.

§. 4. Γωάννης, Ταλαΐας ἐπωνομαζόμενος, Πρεσβύτερος Ταβερνησιώτης, ἢ οἰκονομὸς τῶ σεβασμίου νὰ τῶ ἀγία προδρομῶ, ἢ Βαπτιστῆ Γωάννη ἦλθεν εἰς τὴν βασιλεύσαν δια νὰ μεσιτεύσῃ, ὅτι εἰν ἀκολαθῆσῃ τὸν ἐκείσε Ἐπίσκοπον νὰ ἀποδάνῃ (α) νὰ εἶναι ἀδεια εἰς τὰς Ἐπισκόπους, ἢ λοιπὰς κατοίκους τῆς Ἀλεξανδρείας νὰ προβάλλωσι πρόεδρον, ὅποιον ἤθελαν· ἀλλ' ἐνοήθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Ζήνωνα πῶς διὰ τὸν αὐτὸν τε ἐπράξεναι τὴν Ἐπισκοπὴν, ὅθεν ἀρκίθη νὰ μὴ ζητήσῃ ποτὲ τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον, ἢ ἔτως ἐπέσχεσεν εἰς τὴν πατρίδα τε. Θεσπίσας δὲ ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν τελευταίην τῶ Τιμόθεου, νὰ γένη Ἐπίσκοπος ἐκείνος ὁπῶ ὁ κληρὸς, ἢ τὸ κοινὸν ἤθελεν εὐρη εὐλογον, ἢ ἀποδανῶν μετ' ὀλίγον ὁ Τιμόθεος, ὁ ρηθεὶς Γωάννης, ἔτε τὰς ὄρας τε ἐνδυμέμενος, ἀλλὰ ἢ δῶρα προσφέρων ἐγένετο Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας· ἢ εὐθύς ἔδειξε καταφρόνησιν πρὸς τὸν Ἀκάκιον, ἢ ἔτε κατὰ τὴν ἐπικρατήσαν συνήθειαν συγκοινωνητικὰς Ἐπιστολάς, (ἐπὶ ὁποίας ἢ ἐνθρονιαστικὰς καλεῖσιν) ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν· διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὁ Ἀκάκιος ἔχῃ ἀλόγως κατ' αὐτῶ ἐκινήθη, ἢ παδῶν ἀνδραπίνον τι, ἐγένετο αἴτιος μετὴν τὴν δύναμιν τῶ Ζήνωνος νὰ καθαιρεθῆ ὁ Γωάννης, νὰ διωχθῆ, ἢ νὰ γένη ἀντ' αὐτῶ Πέτρος ὁ Μογγός, ὁς ὑπεσχέθη μετ' ὁ ἐνωτικόν, ὁπῶ κατ' οἰκονομίαν ἔκαμε νὰ ὑπογράψῃ, ἢ νὰ δώσῃ ἢ συνοδικὰς μετὴν ὁμολογίαν τῆς εἰλικρινῆς πίστεως, κατὰ τὸν τύπον τῶ ἐνωτικῶ, πρὸς τε τὸν Ἀκάκιον, τὸν Συμπλίκιον, ἢ τὰς λοιπὰς Πατριάρχας· τὸ ὁποῖον γεγονός, Γωάννης ὁ Ταλαΐας κατέφυγεν εἰς Ἀντιόχειαν, ἢ ἐκεῖσε σκηνοχθεὶς μετ' Ἐπιστολάς τῶ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Καλανδίου εἰς Ρώμην ἦλθε, κατηγορῶν πρὸς Συμπλίκιον, τὸν ταύτης Ἐπίσκοπον, Πέτρον τὸν Μογγόν, ἢ τὸν Ἀκάκιον, ἢ λέγων διὰ τὰ δόγματα τῶ Λέοντος, ἢ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον νὰ ἐξέπεσε τῶ θρόνον τε. Πρὸς αὐτὰ λοιπὸν ταραχθεὶς ὁ Συμπλίκιος, γράφει ἀδημονῶν πρὸς Ζήνωνα τὸν βασιλέα, ἢ τὸν Ἀκάκιον· ἀντιγράφει δὲ ἢ Ζήνων, ἐγκαλῶν τὸν

(α) Δηλαδὴ τὸν Ἀλεξανδρείας, τὰ λεγόμενα γὰρ ἐκ τῶ Εὐαγγελίῳ εἰσιν, ὁρα βιβλ. γ. κεφ. ιβ'.

τὸν Γωάννην ὡς ἐπίσκοπον, ἢ ὅτι δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, ἢ ἔχῃ δι' ἄλλην ἐξεβλήθη τῶ θρόνον· ὁμοίως ἢ ὁ Ἀκάκιος γράφει τῶ Συμπλίκιῳ πῶς νὰ ρη τὸν Ἰεσοῦρ νὰ ἐγένετο Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας· ἀντέγραψε πάλιν ὁ Συμπλίκιος τῶ Ἀκάκιῳ, ἐγκαλῶν ὅτι συγκοινωνεῖ μετ' Πέτρον τὸν Μογγόν χωρὶς τῆς εἰδήσεως τῶ Ἀποστολικῶ θρόνον, ἔπρεπε γὰρ μετ' τὴν κοινὴν γνώμην ὁπῶ ἐκαθῆρθη, μετ' τὴν κοινὴν πάλιν γνώμην νὰ ἀνακληθῆ, πρὶν δὲ ἀποκριθῆ εἰς αὐτῶ ὁ Ἀκάκιος ἐτελεύτησεν ὁ Συμπλίκιος.

§. 5. Ἐν τῶ μεταξὺ ὁ Πέτρος σερωθεὶς εἰς τὸν θρόνον, ἢ ὦν πλάνας, χαριζόμενος τισὶ φίλοις τῶ Διοσκόρου, τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον φανερώς ἀναθεμάτισε, τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ Ἀκάκιος, καθὼς ἢ τὰς λοιπὰς κηκίας τε, ἐπεμψε τινὰς νὰ μάθωσι τὰ περὶ τῆτο, ὁ δὲ Πέτρος παλίμβυθος ὦν, ἢ τὰς καιρὰς ἐξαγοραζόμενος, ἀρνήθη πῶς νὰ ἐπράξε τὸ τοῖδον, ἢ θέλων νὰ πληροφορηθῇ τὸν Ἀκάκιον, ἔγραψεν Ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέθετο ἢ τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἢ ὁμολογεῖ αὐτὸν ὑπερασπιστὴν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου. Ὁ Ἀκάκιος λοιπὸν ἔχων ὡς ἐπέχειρον τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἐπαίνει τὸν ρηθέντα Πέτρον ὡς ὀρθόδοξον.

§. 6. Μετὰ τὸν θάνατον τῶ Συμπλίκιῳ, ὁ διάδοχός τε Φήλιξ Γ. τὴν τε διάστροφον πρὶν τῶ Μογγῶ ἀκῶν, ἢ ἐνοχλῆμενος ἀπὸ τὸν Γωάννην Ταλαΐαν περὶ τῶν παρ' αὐτῶ γενομένων, ἔλαβε θερμότερον τὴν ὑπόθεσιν· ὅθεν προσάζει τὸν Ἀκάκιον νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν, ἢ νὰ παρασταθῆ εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν θρόνον, ἢ νὰ ἀποκριθῆ εἰς τὰ προβαλλόμενα ἀπὸ τὸν Γωάννην· ὁ δὲ Ἀκάκιος μὴ γινώσκων ἀνώτερον τε τὸν Ρώμης, ἢ δὲν ἀπεκρίθη· διὸ ὁ Ρώμης ἀκοινωνήτων κηρύξας τὸν Ἀκάκιον, ἔσειλε τὴν καθαιρεσίν τε, τὴν ὁποίαν ὡς ἔδεν λογισάμενος ὁ Ἀκάκιος διέμεινε εἰς τὴν κοινωίαν τῶ Πέτρο, ἢ εἰς ἐξαθένησιν ὡς φαίνεται διὰ τὸν Ρωμαϊκὸν θρόνον, ἢ πολλὰ θερμοθετίσας ἐσβυσεν ἀπὸ τὰ Δίπτυχα τὸ ὄνομα τῶ Φήλικος· ἀπὸ τότε λοιπὸν ὁ Ρωμαϊκὸς θρόνος μετ' φανερόν σχίσμα ἀπεχωρίθη τῶ ἐν Κωνσταντιναπόλει θρόνον, τὸ ὁποῖον σχίσμα εἰς τὰς διαδόχους ἑκατέρω μερῶν, διέμεινε εἰς πολλὰς χρόνας· ἀνάγνωθι Θεόδωρον τὸν ἀναγνώστην. (α)

Φήλιξ γ. Ρώμης Ἐπίσκοπος καλεῖται αὐτὸν τὸν Ἀκάκιον, ἢ δὲν ὑπακούει.

Σχίσμα ἀληθὲς τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

§. 7. Τελευτήσαντος τῶ Ἀκάκιῳ, διετέθη τὸν θρόνον Φλαυίτας, ὁσὶς μετὰ μῆνας τεσσάρων ἐτελεύτησεν ἢ ἐδιεδέχθη ἀπὸ Ἰουρήμιον ἀνδρα σεμνόν, ἢ περιφανεστάτον, ἢ ἐπιμελέστατον τῆς τε ὀρθοδόξου πίστεως, ἢ ὅλων τῶν ἀρετῶν, ὡς ἐπαίνει αὐτὸν ὁ Νικηφόρος (β). Οὗτος ἀπὸ τῶν συμβαλόντων πρὸς ἀνανέωσιν τῆς ἡγῆ πρὸ ὀλίγων ἀρθεύσης εἰρήνης τε, ἢ κοινωίας ἄφησε· διότι δεξάμενος τὰς συνοδικὰς Ἐπιστολάς Πέτρο, τὰς πρὸς Φλαυίταν γενομένας· ἢ εὐρῶν τὸ κατὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι πεπραγμένον ἀνάθεμα, αὐτῶ μὲν τὸ ὄνομα ὡς ἀρετικῶ ἀπὸ τὰ Δίπτυχα ἐξήλειψε·

Ἰουρήμιος Κωνσταντινουπόλεως μεταίως κοινῶς διὰ τὴν εὐωσίαν.

(α) Βιβλ. β. (β) Βιβλ. ιγ'. κεφ. ιη'.

τὸ δὲ ὄνομα τῆ Φήλικος εἰς αὐτὰ ἀντέγραφεν ὡς ὀρθόδοξα, τὸ ὁποῖον ἐσβύδα ὡς εἰρηταί, ἀπὸ τὸν Ἀκάκιον προσέτι καὶ συγκοινωνητικὰς Ἐπιστολάς ἐπεμψε πρὸς τὸν Φήλικα, καὶ μετ' αὐτὰς ὁμολογίαν πληρεσάτην τῆς πίσεως, καὶ διὰ τὴν εἰπῶ συντόμως, παρέστησεν ἑαυτὸν ἀδελφὴν τῆς πίσεως καθαρώτατον. ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τῆ Ἀκακίς ἀπὸ τὰ ἱερά διπτύχα δὲν ἐσβύσε, τὸν ὁποῖον ὡς ὀρθόδοξον ἐγίνωσκε, καὶ ἠπατήθη ἀπὸ Πέτρον τὸν Μογγόν, ἔτι καὶ ὡς εὐαρεσῶν τῶ λαῶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἀνατολικῶι, ἀνάξιος κοινωνίας ἀπὸ τὸν Φήλικα ἐκρίθη.

§. 8. Μετὰ τὴν τελευταίην τῆ Φήλικος Ἐπίσκοπος Ρώμης ἐπροχειρίθη ὁ Γελάσιος, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ευφύμιος ὡς ὅλος δι' ὅλα ἐκδοτος διὰ τὴν εἰρήνην, καὶ ὁμόνοιαν, κοινωνητικὰς περιεχέσας καὶ τὴν ὁμολογίαν εἰλικρινῆς πίσεως ἐπεμψεν Ἐπιστολάς, ἄλλ' ἔτε ἀπὸ αὐτὸν ὑπὲρ τῆς κοινωνίας εἰσηκέσθη εἰπόντος, ἐὰν πρότερον ὁ Ευφύμιος δὲν σβέσῃ τὸ ὄνομα τῆ Ἀκακίς ἀπὸ τὰ διπτύχα, δὲν θέλει συγκοινωνῆσαι. τὸ ὁποῖον τὴν ζήτησιν ἀδικον νομίσας ὁ Ευφύμιος δὲν ἐμιμήθη τὸν Γελάσιον, ἀλλ' ἐδοκίμαζε μετ' Ἐπιστολάς, ἂν εἶναι δυνατόν μένοντος ἐν τοῖς διπτύχοις τὸ ὄνομα τῆ Ἀκακίς, καὶ κάμη συγκοινωνῶν τὸν Γελάσιον, ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην ἐγίνοντο.

§. 9. Καθαίρεται δὲ ὁ Ευφύμιος ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ἀναστάσιον προχειρίζεται διάδοχος αὐτῶ ὁ Μακεδόσιος, ὅστις διὰ Φήσου τῆ ὑπὸ Θεοδορίου σαλθέντος τῶ Ἀναστασίῳ, ἐζήτην τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν ἑνωσιν, καὶ ἂν δὲν ἐδυνήθη, καθὼς λέγει ὁ Θεόδωρος (α), ὅμως πολλὰ ἐκοπίασε, καὶ περὶ δογμάτων ὀρθῶν ἐφρόντισεν. ἔπειτα καὶ τέτα ὑπὸ τῆ Ἀυτοκράτορος ἑξουσιάζοντος, τίθεται αὐτ' αὐτῶ εἰς τὸν θρόνον Τιμόθεος ὁ αἰρετικός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐμπαιχθέντες οἱ ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ Βιταλιανόν, ὁπῶ ἐσύλασε τὸν Ἀναστάσιον διὰ τὸν τῶν Ἐκκλησιῶν ἄδυστον διωγμὸν, Ἐπίσκοποι περίπε τὰς σ'. σύνοδον ἐν Ἡρακλείᾳ ποιῆσαι, ἔδεν ἐκατόρωσαν.

§. 10. Ἐν τῶ μεταξύ τελευτήσαντος τῆ Γελασίῳ, διαδέχεται τὴν τῶν Ρωμαίων Ἐπισκοπὴν ὁ Ἀναστάσιος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Σύμμαχος ὅστις πέμψας γράμματα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν συμβουλεύει διὰ τὴν ὁμόνοιαν, καὶ εἰρήνην, διὰ τὴν ὁποῖαν ἔλεγε πῶς πρέπει καὶ ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὰ διπτύχα τὸ τῆ Ἀκακίς ὄνομα. ἡ δὲ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀπεκρίθη, ὅτι τὴν μὲν εἰρήνην θέλει, τὰ δὲ ὄνομα τῆ Ἀκακίς ἀπὸ τὰ ἱερά διπτύχα καὶ τὸ ἐξαλείψῃ δὲν θέλει, ὅθεν ἀπὸ τὸν Σύμμαχον δὲν ἐδέχθη ὁ Σιλβανὸς διάκονος.

§. 11. Μετὰ τὸν Σύμμαχον ἀνέβη εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ὁ Ορμισδάς, ὅστις μετ' αὐτὸν τὸν Ἀναστάσιον τὸν Ἀυτοκράτορα περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης ἔχθ' ἀπαξ, ἀλλὰ πολλὰκις ἐκοινολόγησεν. ὅμως πάλιν

(α) Εἰς τὸ β'. βιβλίον.

λιν εἰς μάτην, διότι ὁ Ορμισδάς ἠθέλην ὁμοίως μετ' αὐτῶ, καὶ μὴ συναριθμηθῆ ὁ Ἀκάκιος εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Καθολικῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφάνη ἔυλογον τῶ Ἀναστασίῳ.

§. 12. Ἀποθανὼν δὲ αἰφνιδίως ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἀπὸ ἀσραποτελέμι, δέχεται τὰ σκήπτρα ὁ Γεσίσιος, ὅστις εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας τῆ, ἄλλο δὲν ἐπόθει περισσότερον πάρεξ τὴν εἰρήνην, καὶ ἑνωσιν τῶν χωρισθέντων Ἐκκλησιῶν. ὅθεν δι' αὐτὴν τὴν ἑνωσιν Ἐπιστολάς καὶ μεσιτείαν πρὸς τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον Ορμισδαν ἐπεμψεν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὅ,τε Γεσίσιος ὁ τότε Κωνσταντινῆ πόλεως Πατριάρχης, καὶ Γεσιμιανὸς ὁ Κόμης, ὁπῶ μετὰ τὸν Γεσίσιον ἐβασίλευσε. τὰς ὁποῖας λαβὼν ὁ Ορμισδάς, πρέσβεις εἰς Κωνσταντιναπόλιν ἐπεμψεν ὁπῶ ἐκόμιζον Ἐπιστολάς πρὸς τὸν Ἀυτοκράτορα, Ευφύμιαν τὴν Ἀυγέσαν, Γεσίσιον τὸν Πατριάρχην, πρὸς τὸν Γεσιμιανόν, καὶ πρὸς ἄλλας, μετ' αὐτῶ ὁποῖας Ἐπιστολάς ἐζήτην παντοίοις τρόποις καὶ σβεδῶσιν ἀπὸ τὰ ἱερά διπτύχα τὰ ὀνόματα Ἀκακίς, καὶ πάντων τῶν κοινωνησάντων σὺν αὐτῶ.

§. 13. Ὁ Ἀυτοκράτωρ λοιπὸν, ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν συμπορευθέντων Ἐπισκόπων ἰδόντες τὰς Ρώμης Ἐπισκόπους τότε δι' ἰσχυρογνώμονας ὄντας, καὶ ἀμεταθέτους τῶ προβληθέντος ζητήματος, ἀπὸ τὸν πόθον τῆς Χριστιανικῆς εἰρήνης, καὶ τῆς κοινῆς ἀταραχίας, τὴν τῆ Ορμισδα θέλησιν ἀγκαλὰ καὶ παράλογον ἐπλήρωσαν, καὶ λαβόντες τὸ βιβλίον τῆ Ορμισδα, εἰς τὸ ὁποῖον ὑποδίκας ἀκαδέματι ἔγραψε Νεζόριον, Ευτυχίη, Διόσκορον, Τιμόθεον τὸν Αἰθιον, Πέτρον Ἀλεξανδρείας, Ἀκάκιον, καὶ ὅσας ἄλλας ὁπῶ εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτῶν μετ' αὐτῶν διεμειναν, ὑπέγραψαν εἰς αὐτὸ, σπαδάζοντες πρὸς τέτοις καὶ ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τὰ διπτύχα πᾶσῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντιναπόλεως τὰ ὀνόματα Ἀκακίς, Ευφραΐτα, Ευφύμια, Μακεδονία, Τιμοθέα, καὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων Ζήνωνος, καὶ Ἀναστασίας.

§. 14. Τοιαυτοτρόπως τὸ μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν Ρώμης, καὶ Κωνσταντιναπόλεως, καὶ τινῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν τῆς Δαρδανίας, καὶ τῆ Ἰβηρικῆς, σχίσμα τελευταῖον ἀφῆρέθη, ὁπῶ ἐπεκράτησε χρόνος λς'. ἀπὸ τὰς υπθ. εἰς τὴν φιδ'. καὶ δὲ λοιπαὶ Ἀνατολικαὶ Ἐκκλησίαι εἰς τὰ ἄλογα, καὶ ἀδικὰ ζητήματα τῆ Ρώμης μὴ συγκατανεύσασται, τὸ τῆ Ἀκακίς ὄνομα, καὶ μάλιστα τῆ διαδόχα αὐτῆ Ευφύμια, καὶ Μακεδονία ἀνδρῶν ἁγίων ἀνεξάλειπτα ἐν τοῖς ἱεροῖς πίναξι διεφύλαξαν, καὶ ἀκολέθως εἰς τὸ σχίσμα διέμειναν ἀπὸ τὴν ἀκλινῆ ἀνδράειαν τῆ Ορμισδα, τὸ ὁποῖον τέλος μετὰ τὸν θάνατον τῆ Ορμισδα παντελῶς ἀφῆρέθη. διότι ἐδε ἴχθος αὐτῶ εἰς τὰ ὑπερινα ἐπεκράτησε. φαίνεται δὲ παρὰ Μάρκῳ Ἀντωνίῳ δε Δόμνις (α), πῶς ἀληθινὸν εἶναι, ὅτι Γεσίσιος διάδοχος τῆ Ορμισδα, μετ' αὐτῶ τὴν φρόνησιν τῆ, καὶ μετριότητα, πᾶσῶν αἰτίαν τῆ σχίσματος καὶ ἀφῆρεσε,

Γέλος τῆ
σχίσματος.

(α) Περὶ Ἐκκλησιᾶς Κοινῆς. βιβ. ζ'. κεφ. ι'. ἀριθ. 164.

σε, ἢ τὰ τῶν πρὸ αὐτῆ ἀρχιερατευσάντων σχίσματα νὰ ἐξήλειψε, συγκοινωνήσας ἐντελῶς μετὰ πᾶσαν τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, σωζομένη μόνον τῆς ὁμοιοῦς εἰς τὴν καθολικὴν πίστιν, χωρὶς ἄλλην προσιδεμένην περίεσιν περὶ τῆ μη συγκοινωνεῖν τοῖς συγκοινωνήσασιν τοῖς αἰρετικοῖς, ἔχι δὲ εἰς τὴν αὐτῶν αἵρεσιν· ταῦτα ἀρκετὰ εἰσὶ διὰ τὸ σχίσμα μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Ἀνατολῆς, ἢ Δύσεως, περὶ ἧ διαλαμβάνεσιν Εὐάγγελος (α), Νικηφόρος (β), Λιβεράτος (γ), ἢ Μάρκος Ἀντωνίνος δὲ Δόμινις. (δ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῆς ἐγερθείσης Φιλονειμίας ἐκ τῆ ζητήματος, πότερον εἰς τῆς Ἀγίας Τριάδος πέπονθεν.

§. 1.

Εἰς τὰς χρόνας Γεσίνας τῆ βασιλείας προεβλήθη μεταξὺ μοναχῶν τῆς Σκυθίας ὅπῃ κρυφίως τὴν τῆ Εὐτυχῆς αἵρεσιν ἔδαλπον, ἢ διακόνε τινὸς Οὐίκτωρος καλαμένα τὸ τοιαῦτον· πότερον, εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον πρέπει νὰ προσεδῆ τὸ ἕνα ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος σαυρωθῆναι, τὸν Χριστὸν, ἢ ἕ; Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ μοναχοὶ ἐκεῖνοι ἐν Κωνσταντινῶν πόλει διάγοντες, ἐμπροσθεν τῶν πρέσβων τῆ Πάπα, ὡς Νεσοριανὸν τὸν Οὐίκτωρα δισχυρίζοντο νὰ ἀποδείξωσιν· ὁ δὲ Οὐίκτωρ ἔλεγε, τῆτο νὰ ὁμολογῆται ἀπὸ τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ἐκεῖνοι ἀντέλεγον αὐτῶ νὰ μὴν ἀρκῆ τὸ παρα τῆς συνοδῆ ρηθῆν, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσεδῆ ἔτι τὸ ἕνα ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος, σαυρωθῆναι· εἰς αὐτὰς οἱ πρέσβεις, πρὸς τὰς ὁποίας ἡ ὑπόθεσις ἐφανερώθη, εἶπον, ὅτι ἐκεῖνος ὅπῃ θέλει νὰ νομίζεται ὡς Καθολικός, ἐξάπαντος ἀρκεῖ αὐτῶ χωρὶς τινος προσθήκης τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον νὰ ὁμολογῆ· οἱ δὲ μοναχοὶ μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον μὴ σέβαντες, πρὸς Πάπαν τὸν Ορμισδαν κατὰ τὴν τῶν πρέσβων ἀπόφασιν προσεκλήθησαν, οἵτινες παραγενόμενοι, τοιαύτην ἀπόφασιν ἔλαβον παρ' αὐτῆ, ὡς ἢ ἀπὸ τῆς πρέσβεις, δηλαδὴ πῶς δὲν χρειάζεται ἡ προσθήκη ἐκείνη, ἢ νὰ προσέχωσιν εἰς τὰς ἀπάτας, αἵτινες ὑποκάτω αὐτῆς τῆς προσθήκης δύναται λανθανόντως νὰ ὑποκρύπτωνται, ὅθεν ἢ οἱ πιστοὶ νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ αὐτὴν.

§. 2.

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. ιγ'. ἢ λοιπά. (β) Βιβλ. ιγ'. κεφ. ι. ἢ λοιπά. (γ) Ἐν τῶ Βρευδαριῶ κεφ. ιζ'. ἢ ιη'. (δ) Περὶ Ἐκκλησ. κοινότη. βιβλ. ζ'. κεφ. ι. ἀπὸ ἀριθ. 135. ἕως 165.

§. 2. Αὐτὴν τὴν διάλυσιν τῆ Ορμισδα, ἢ τὸν διορισμὸν τῆ ζητήματος, διὰ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν, εἰς τὸ ὑπερον οἱ Νεσοριανοὶ ἔσρεψαν· ὁμοίως ἢ οἱ ὑπερασπιστὰι αὐτῶν Ἀκοιμῆται μοναχοὶ ὅπῃ ἦσαν εἰς Κωνσταντινῶν πόλιν, οἵτινες ἔλεγον, ἂν δὲν ἔπαθεν εἰς τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἔπεται ὅτι ἔτε εἰς τῆς Ἀγίας Τριάδος νὰ ἐγεννήθη, ἔτε ἡ Μαρία πρέπει εἶναι νὰ λέγεται Θεοτόκος. Εἰς αὐτὰς τὰς αἰρετικὰς ἐναντιῶτο ὁ Ἀυτοκράτωρ Γεσινιανός, Ἐπιφάνιος ὁ Κωνσταντινῶν πόλεως Ἐπίσκοπος, ἢ οἱ λοιποὶ Ορμισδοῦχοι, προσβεβαίαντες ὁσίως, ἢ ἀγίως λέγεσθαι ἕνα ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος πέπονθεναι ἐν σαρκί, ἢ ἐκ τῆ ἐναντία δὲ, ἀδέμιτον ἔλεγον εἶναι, νὰ λέγωσι τὴν Μαρίαν μὴ εἶναι Θεοτόκον.

§. 3. Οἱ δὲ Νεσοριανοὶ ἰξέυροντες πῶς νὰ ἀποβάλληται ἀπὸ τὸν Ορμισδαν ἐκείνη ἡ τῶν ἐναντιῶν αὐτῆ ρῆσις, ἔπεμφαν εἰς Ῥώμην πρέσβεις πρὸς Γεσινιανὸν τὸν Πάπαν τὸν τῆ Ορμισδα διάδοχον, διὰ νὰ μὴν δεχθῆ τὸ καθάπαξ ἐκκροταλισθῆν ρητὸν ἀπὸ τὸν πρὸ αὐτῆ ἀρχιερατευσαντα· τῆτο μαθὼν ὁ Ἀυτοκράτωρ πρέσβεις ἢ αὐτὸς πρὸς Γεσινιανὸν ἔπεμψε· φθάσαντες λοιπὸν ἢ οἱ δύο μερῶν πρέσβεις, μετὰ προσοχαστικὴν ἢ ἐπιμελῆ ἐξέτασιν ἀπὸ τὴν ἐν Ῥώμῃ συναθροισθείσαν σύνοδον, ἢ μὲν τῶν Νεσοριανῶν δόξα ἀνετράπη, ἢ δὲ τῆς πίσεως ὁμολογία τῆ Γεσινιανῆ, ἢ τῶν ὁμοδόξων προσεβεβαίωθη. Τῆτ' αὐτὸ ἢ ἐν ὑπέροις ἐγένιν ἐν τῆ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει Β'. ἢτοι Ε'. Οικαμενικῆ συνόδῳ, τῆς ὁποίας ὁ ἰ. ἀναθεματισμὸς ἔχει ἔτως. „Ἐάν τις ἔχ ὁμολογῆ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν σαυρωθέντα ἐν σαρκί, Θεὸν εἶναι ἀληθῆ, ἢ Κύριον τῆς δόξης, ἢ ἕνα ἐκ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ζ.

Περὶ τῶν ἀνακυφάντων αἰρετικῶν ἐν τούτοις τῆς χρόνοις.

§. 1.

Ἐξω ἀπὸ τὰς ἐκτεθείσας ἀνωτέρω αἵρέσεις τῶν Ἀρειανῶν, τῶν Μανιχαίων, τῶν Νεσοριανῶν, ἢ τῶν Εὐτυχιανῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις τὴν Ἐκκλησίαν διατάραξαν προσέτι, μάλιστα ἐπὶ τῆ Γεσίνας, ἢ τῆ Σευῆρη αἵρεσις, ἢ Γαλιανὴ τῆ Ἀλικαρνασέως, ὁμοίως ἢ τῶν Θεμισιανῶν, ἢτοι τῶν Ἀγνοητῶν.

§. 2. Σευῆρος, περὶ ἧ ἀνωτέρω εἶρηται κεφαλ. α'. ἀριθ. ζ'. ἐγκρατῆς τῆ θρόνῃ τῆς Ἀντιοχείας γενόμενος, τὴν Ἀγίαν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ἢ τὸν

Σευῆρος αἰρετικῆς.

τόν τῷ Λέοντος τόμον, καὶ ἀπομνημονεύματα καθ' ἡμέραν ἐχλέναζε τε, καὶ ἀναδέματι ὑπέβαλε· τὰς δὲ ὀρθοδόξους μοναχὰς μάλιστα τῆς μὴ βηλομένης συμφωνῆσαι αὐτῷ παντοίοις τρόποις κατέτρεχεν· ὅθεν καὶ οἱ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Συνόδου πατέρες δὲν ἄκνευσαν εἰς τὴν Συνοδικὴν αὐτῶν Ἐπιστολὴν δικαίως νὰ τὸν καλέσωσι βδέλυγμα τῆς Ἐρημώσεως, τέρας φθοροποιόν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρόμοια· ὅρα τὸν Βαρώνιον (α), καὶ εἰς τὸ ἱεστικὸν βιβλίον τῆς κλήρας, καὶ τῶν μοναχῶν τῆς Ἀντιοχείας, τὸ προσενεχθὲν τῇ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει συνόδῳ, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ἐγκλήματα τὰτα τῷ κακίστῳ θηρίῳ, διεξοδικῶς ἐκτίθενται.

§. 3. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἀυτοκράτορος Ἰουλιανῆς τῆς Θρακῆς, κοινῶς κατεκρίθη ἀπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινῶν πόλει συνόδου αὐτὸς ὁ Σευήρος, τὸν ὁποῖον ἐπρόσβραξεν ὁ βασιλεὺς νὰ θανατωθῆ, ἢ κατ' ἄλλως, νὰ πιναδῆ, καὶ νὰ κοπῆ ἢ βλάσφημος τε γλώσσα· τῆτο μαθὼν αὐτὸς καὶ φυγῶν ὑπήγεν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ὅπου πρότερον ἀπ' αὐτὸν κατέφυγε καὶ Ἰουλιανὸς ὁ Ἀλικαρνασσεύς Ἐπίσκοπος, ἐξωθεὶς τῷ θρόνῳ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Ἰουλιανόν, ὅτι τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον ἀποβαλὼν κατεφόρησεν· ἦν δὲ καὶ Ἀλεξανδρείας τότε Ἐπίσκοπος, Τιμόθεος ὁ Ἐυτυχιανός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ οἱ δύο προσεδέχθησαν, ὡς ἀνεμόστρομβος ἐνσκήψαντες, εἰς τὴν Ἀλεξανδρέων ἀνοησίαν, καὶ πάντα τὰ αὐτῆς μέρη συγχίσαντες.

§. 4. Ταραχαὶ λοιπὸν, καὶ σχίσματα ἀπὸ τὸν ἐρχομὸν τῆς εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἠγερέθησαν, ὡς ὁ Λιβερτός διάκονος ἐν τῷ Βρευσίῳ ἐκτίθησι λέγων (β) Τιμόθεος ἐκινήθη εἰς τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐκκλησίαν ζήτημα περὶ φθαρτῆ, καὶ ἀφθαρτῆ, τοιςτρόπως· μοναχὸς τις ἠρώτησε τὸν Σευήρον, τί πρέπει νὰ λέγηται τὸ σῶμα τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, φθαρτὸν, ἢ ἀφθαρτὸν; ὅστις ἀπεκρίθη τῷ μοναχῷ, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες φθαρτὸν νὰ τὸ εἶπεν· τῆτο ἀκρόαυτες τινὲς τῶν Ἀλεξανδρέων ἠρώτησαν τὸν Ἰουλιανόν

(α) Χρον. ἐν ἔτει φιά ἀριθ. 15. ἕως 18.

(β) Λιβερ. Βρευσί. κεφ. 19. Sub isto Timotheo, de corruptibili & incorruptibili apud istam Ecclesiam quaestio mota est hoc modo. Requirit qui iam monachus Severum, cujusmodi oporteret dicere corpus Domini nostri Jesu Christi, corruptibile an incorruptibile. Ille respondit ei, SS. Patres corruptibile illud dixisse. Hoc audientes quidam Alexandrinorum, cum requisissent Julianum in alio loco sedentem, quid & ipse diceret de eadem questione: ille dixit SS. Patres contraria dixere. Horum itaque singuli statuere responsum, volentes, scripserunt libros adversus alterutrum, qui venientes in multitudinem civitatis, Ecclesiam illam dividerunt, & alios quidem fecerunt corruptibiles appellari, alios, nimirum incorruptibiles assertiones, Phantasiastas, Timotheus vero magis sententiam Severi secutus est.

Huic cum diceret Themistius diaconus ejus si Corpus Christi corruptibile est, debemus cum dicere, & aliqua ignorasse, sicut de Lazaro: hoc Timotheus negavit dicendum, a cujus communione Themistius desiciens, Schisma fecit, & ab ipso dicti sunt in Aegypto Themistiani.

Ἰουλιανὸς Ἀλικαρνασσεύς αἰρετικός.

Σχίσμα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

νὸν εἰς ἕτερον τόπον καθήμενον, τί καὶ αὐτὸς δοξάζει περὶ τῶ τοιαῦτα ζητήματος· πρὸς τὰς ὁποίας εἶπε, τὸ ἐναντίον νὰ λέγωσιν οἱ ἅγιοι Πατέρες, πῶς νὰ εἶναι δηλαδὴ ἀφθαρτὸν· Ἐκαστος λοιπὸν βηλόμενος νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἰδίαν γνώμην, καὶ ἀπόκρισιν, βιβλία ὁ εἰς κατὰ τῆ ἑτέραν ἔγραψε, τὰ ὁποῖα διαδοθέντα εἰς τὸ πλῆθος τῶ λαῶ, τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην ἐξέσχισαν, καὶ ἄλλως μὲν ἐκάλεν φθαρτολάτρας, καὶ ἄλλως, τὰς δοξάζοντας, δηλαδὴ τὸ ἀφθαρτὸν, Φαντασιασάς. Τῷ δὲ Τιμόθεῳ, ὅτῃ ἠκολούθει τὴν γνώμην τῆς Σευήρος εἶπεν ὁ διάκονός τε Θεμιστίος, εἰάν τὸ σῶμα τῆς Χριστοῦ εἶναι φθαρτὸν, χρεωσῶμεν νὰ λέγωμεν αὐτὸν πῶς νὰ τὸν ἐλάτρευται καὶ μερικὰ, ὡς περὶ τῆς Λαζάρου, τῆτο ἠρώτησεν ὁ Τιμόθεος νὰ λέγηται· διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὁ Θεμιστίος ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὴν κοινωσίαν αὐτῆς, σχίσμα ἐποίησεν, ὅθεν καὶ οἱ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ Θεμιστιανοὶ ἐκλήθησαν.

§. 5. Πρὸς περισσοτέρων δὲ δήλωσιν τῆς φιλονεικίας τῆτων τῶν αἰρετικών, πρέπει νὰ ἰξεύρωμεν, ὅτι αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔγινε περὶ τῆς σώματος τῆς Χριστοῦ, θεωρημένῳ ἐν τῇ εἴσει τῆς ἐκκενώσεως, ἢν εἰς ἐκείνην τὴν εἴσιν δηλαδὴ ἦν φθαρτὸν, τατέσι τῶντι ἦν ὑποκειμένον εἰς τὰ ἀνθρώπινα πένθη, πέναν, δίψαν, πληγὰς, καὶ ἀπολήθως καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον ὑπέκειτο· τῆτο πρότερος ὁ Σευήρος ἀμολόγησεν, ἅτω δὲ ὡς φαίνεται εἶπεν, πῶς ἐξ ἀνάγκης τὸ σῶμα τῆς Χριστοῦ παρόμοια μὲ τὰ ἡμέτερα, τὰ πάθη καὶ νὰ ὑπέμεινεν· Ὑστερον δὲ ὁ Ἰουλιανὸς τὸ ἐναντίον διίσχυρίζετο, λέγων τὸ σῶμα τῆς Χριστοῦ, ἦχι κατ' ἀλήθειαν ἦν ἐνεχόμενον τοῖς πάθεσιν, ὡς τὸ ἡμέτερον, ἀλλὰ τὰ πάθη αὐτὰ νὰ ἐράνησταν ἐξωτερικὰ, καὶ φαντασῆ. Οἱ τῆς Σευήρος ὄπαδοι, ἀπὸ τῆς ἐναντίας ἐκλήθησαν Σευηριανῖται, καὶ Σευηρίται, καθὼς καὶ Φθαρτολάτραι, καὶ Σκηνολάτραι, ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ τῆς Ἰουλιανῆς ὄπαδοι ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς Σευηριανῆς Ἰουλιανῖται, Ἀφθαρτοδοκῖται, Φαντασιασῖται, καὶ Μανιχαῖοι.

§. 6. Ἡ τῶν Ἀφθαρτοδοκῖτῶν αἰρεσις περισσοτέρων ὑπερίσχυσε, διότι πολλοὶ διεφθάρησαν βολυνθέντες ἀπ' αὐτὴν, ἢ μόνον Ἀρχόντες, καὶ Ἀξιωματικοὶ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς πρωτεύοντος Ἀρχιερείς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ περιφήμης μοναχῆς, καὶ ἐπαμένως καὶ ὁ Ἀυτοκράτωρ Ἰουλιανὸς, μάλιστα εἶναι ὁ Νικηφόρος (α), συμφώνως μὲ αὐτὸν λέγουσι διὰ τὴν πτωσίαν εἰς τῆτο τῆ Ἰουλιανῆ πάντες οἱ Συγγραφεῖς Ἰουλιανῆς τε καὶ Ῥωμαῖοι, ὡς ὁ Βαρώνιος (β), ὁ Εὐνάργιος (γ), ὅστις προσέττει, τὸ καλλόμενον πρὸς Ῥωμαίων Ἰδιότην γ, ἔφη, ἢ ἐν ᾧ ἀφθαρτὸν τὸ σῶμα τῆς Κυρίας κέκληκε, καὶ τῶν φυσικῶν, καὶ αἰσθητῶν βλήτων παθῶν ἀνεπίδεκτον, ἅτω λέγων τὸν Κύριον πρὸς τὴν πόλιν φησὶ γεῖν, ὡς περὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἔφαγε, μηδεμίαν τροπὴν ἢ ἀλλοίωσιν ἢ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐν μήτρᾳ διαπλάσεως, μηδὲ ἐν τοῖς ἐκκασίαις, καὶ φυσικαῖς

Κ 2

(α) Βιβλ. 1. κεφ. 29. καὶ Βιβλ. 1. κεφ. 1.
(β) Χρον. ἐν ἔτει φησὶ ἀριθ. 1.
(γ) Βιβλ. 8. κεφ. 25.

Φθαρτολάτραι, Φαντασιασῖται.

Θεμιστιανοὶ.

Σευηριανῖται, Σευηρίται, Φθαρτοδοκῖται, Φαντασιασῖται, Μανιχαῖοι.

Ἰουλιανῖται, Ἀφθαρτοδοκῖται.

„ πᾶσι, μὴδὲ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τῆ Παναγίης σώματος δεξαμένε οἱ συναίνεῖν τὰς ἐκαστῆ ἱερέας παρηνάγκαζεν. “ Οἱ δὲ πλείονες ἐναντιόμενοι εἰς αὐτὰ, καὶ ἀποδνήσκων ὁ Γεσινιανός, τὸ Γ’δικτον, ἦτοι τὸ διάταγμα δὲν ἐδημοσιεύθη, δηλαδὴ δὲν ἐπολιτεύθη.

§. 7. Οἱ δὲ Νικηφόρος (α) ἀπολογούμενος διὰ τὸν Γεσινιανὸν λέγει, ἔχι βαδύτερον νὰ ἐρένησεν τὸ δόγμα, ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον μόνον αὐτὸν τῆ φαρτῆ δηλαδὴ σημασίας δεινοπαδήσας, ἐκεῖνο περὶ Χριστοῦ, μετὰ τῆ ὁποῖα τὸν ἔρωτα διεφλέγετο νὰ λάβῃ μὴ θελήσας, ἀλλὰ μάλλον ἀφ’αυτῶν τὸ σῶμα αὐτῆ εἶπε· διότι οἰκειότερον εἰς τιμὴν τῆ Κυριακῆ σώματος τῆτο ἐνόμιζε, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀπολογία καλεῖ αὐτὸν ὁ Βαρώνιος, ὁ δυσμενέστατος ἐχθρὸς τῆ Γεσινιανῆ, μωρὸν, καὶ ἀναίδητον, ἀλλὰ τῆτο εἶναι ὕβρις· διότι δὲν ἐμποδίζει κανένα πρᾶγμα τὸ νὰ ἐμβάπτηται, καὶ νὰ κλίνῃ τινὰς εἰς αἰρετικὴν γνώμην, ἔχι δὲ ἄλλο, εἰμὴ διὰ τὴν ἔχη πρὸν τὸν Χριστὸν ἀγάπην ὑπερβολικὴν, καὶ παραπίπτει εἰς ἀνανόσιμα σφάλματα, ὅτῃ πταίει εἰς αὐτὸ τὸ ἴσον τῶν φωνῶν, καὶ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ζῆλον, καθὼς αὐτὸς ὁ Βαρώνιος, ὡς ἀληθινοῦν, ὁμολογεῖ ἔτι. „ ὑπῆρξαν τῷ Γεσινιανῷ ἀπειρῶ ὄντι τῶν ἱερῶν γραμμάτων τὰ πρὸς πλάνην θέλγητρα, τὸ ἔσχημον αὐτῆ τῆ ὀνόματος, τὰς τετέστιν αὐτῆ ἢ περὶ τῆς ἀφ’αυτῆς γνώμης, ὡς ἀξιώτερον νομίσαι ἀφ’αυτῶν προσβεβαιωῦναι τὸ τῆ Κυριακῆ σῶμα δηλαδὴ, ἢ περὶ τῆναντίον ἀποφήμασθαι τοῖς ἐπαράτοις αἰρετικοῖς τοῖς φαρτολάτραις συναπαρτιδμηθῆναι, ἔτω πάντως τιλικῆτον πρᾶγμα τῷ τῆς φωνῆς ἢ τῶν ὀρίζων ἀφ’αυτῶν (β).

§. 8. Τελευταῖον ἀπὸ Θεμισίου τῆ διακόνου ἐπωνομάσθησαν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θεμισιανοὶ, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται, οἵτινες καὶ Ἀγνοῆται ἐλέγοντο ἀπὸ τῆ δόγματος, τὸ ὁποῖον διίσχυριζοντο.

§. 9. Ὅποῖον δὲ ἦν τὸ δόγμα τῶν Ἀγνοητῶν, τρανῶς δὲν φαίνεται· διότι οἱ Συγγραφεῖς δὲν συμφωνῶσι περὶ τῆτος· τινὲς ἀπὸ αὐτῶν λέγουσιν, ὅτι αὐτοὶ οἱ Ἀγνοῆται ἐλέγον, πῶς ἢ τῆ Χριστοῦ Θεότης δὲν ἐκατάλαβε τὰ μέλλοντα, ὡς Ἰσίδωρος Ἰσπαλῆσιος (γ) καὶ οἱ ἀκολοθήσαντες αὐτῷ ὁ Γρατιανός (δ) οἱ Μαγδεμβουργικοὶ συγγραφεῖς (ε), Ὁσίανδρος (ζ) καὶ Βενδέλιος (η) ἕτεροι λέγουσιν, πῶς οἱ Ἀγνοῆται νὰ διέταξαν τὸν Θεὸν Λόγον πάντα εἰδέναι, τὴν δὲ ἀνθρωπότητα κατὰ τὴν ἐνωθεῖσαν αὐτῇ ὑπαρξίν, ποτὴ νὰ ἠγνόησεν, ὡς ὁ Σχολαστικὸς Λεόντιος παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (θ).

(α) Βιβλ. ιζ'. κεφ. λβ'.

(β) Χρον. ἐται. φξδ'. ἀριθ. 7. Fuerunt nescienti sacras literas ad errorem illecebræ ipsius nominis pulchritudo, nempe ipsa de incorruptibilitate sententia, ut dignius putaret asserere incorruptibile, quam contrarium affirmando inter detestabiles nominis hæreticos corrupticolas numerari; ita plane rem tantam sono vocis definiens imprudenter sicut . . . καὶ τὰ ἐξῆς.

(γ) Βιβλ. κ'. τῶν Ἐτυμολ. κεφ. ε'. (δ) Ἐν τῷ Θεοπίστῳ. κατὰ σὺ κδ'. ζητήμ. γ'. κεφ. λθ'. (ε) Ἐκκατοντ. 5'. κεφ. ε'. σελ. 158. (ζ) Ἐκκατοντ. 5'. βιβλ. δ'. κεφ. ιζ'. (η) Μελέτ. Θεολογ. νζ'. τμήμ. λβ'. (θ) Ἐται φξδ'. ἀριθ. 87.

Ἀγνοῆται.

Διάφοροι δέξαι περὶ αὐτῶν.

ὁ Νικηφόρος (α), τὰς ὁποῖα ἀκολουθεῖ ὁ Βελλαρμίνος (β), ὁ Βασκετζ (γ), καὶ ἄλλοι· ὁ Χρυσόστομος γράφει (δ), πῶς ἐλέγον οἱ Ἀγνοῆται, ὅτι ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, νὰ μὴν ἔξευρε πάντα ἐν δόξῃ, ἀλλὰ ποτὴ νὰ τὸν ἐλάττανον, καθὼς ὁ Γεραλδος λέγει (ε) τὰς Ἀγνοῆτας ἀπλῶς, καὶ ἀνευ τινὸς διαίρεσεως, ἦτοι χωρὶς διαίρεσιν τῆς θείας, καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως, ὁμοίως καὶ τῆς ὑπερυψώσεως, καὶ ἐκκενώσεως νὰ ἀπέδωκαν εἰς τὸν Χριστὸν ἄγνοιαν διὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, τὴν ὁποῖαν γνώμην φαίνεται καὶ ὁ Γαλιτέριος Ἰησοῦιτις νὰ διεκδικῆ, ὅταν ἀπλῶς λέγει (ζ) Θεμισίε τῆ Ἀρχιεγῆ τῶν Ἀγνοητῶν γνώμην νὰ εἶναι, ἢ ἐσχάτη ἡμέρα τῆς κρίσεως νὰ ἀγνοῆται, καὶ νὰ μὴν ἔξεύρηται ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν.

§. 10. Αἱ ρηθεῖσαι γνώμαι, μᾶς φαίνεται ἐυκόλως νὰ συμφωνήσωσιν ἀν εἰπῶμεν τὰς Ἀγνοῆτας, καὶ μάλις τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Θεμισίον, ὡς ἐκ τῆ Βαρωνίς (η) καὶ τῆ Λιβερράτη φανερεῖται (θ), ἰδίως εἰς τὴν τῆ Χριστοῦ ἀνθρωπότητα τὴν ἄγνοιαν νὰ ἀπέδωκεν· ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ Ἀγνοῆται ἦσαν ὁμῶς καὶ Ἐυτυχιστοὶ πιεσύντες τὴν τῆ Χριστοῦ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς θείας αὐτῆ φύσιν ἀπολελύσθαι· ἢ ἄγνοια αὐτῆ, τὴν ὁποῖαν ἔτοι ἀπέδιδον τῷ Χριστῷ, εἰς τὴν θείαν τῆ φύσιν νὰ εὐρίσκετο ὁμολόγησιν· καὶ ἐπομένως ἐδογματίζον τὸν Χριστὸν ἀπλῶς νὰ μὴν ἐκατάλαβε μερικᾶ, καὶ πάντα νὰ μὴν τὰ ἔξευρε.

§. 11. Τάτας τὰς Ἀγνοῆτας ἐπὶ Γεσινιανῆ τῆ βασιλείας ἀντεστάθη ὁ Θεοδοσίος, καθὼς καὶ οἱ ἀπ’ αὐτῆ κληθέντες Θεοδοσιανοὶ, περὶ ὧν εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον ρηθῆσεται· ἀνεσκεύασαν δὲ ἐγγράφως αὐτὰς Ἐυλόγιος Ἀλέξανδρου Εὐπίσκοπος, Γρηγόριος Ρώμης ὁ ἐπωνομασθεῖς μέγας· περὶ αὐτῶν τῶν Ἀγνοητῶν, ὡς περὶ τῶν ρηθέντων αἰρετικῶν ἀνάγκη νὰ τὸν Εὐάγγελιον (ι) τὸν Νικηφόρον (κ) καὶ τὸν Λιβερράτον (λ).

Τινὲς κατ’ αὐτῶν ἔγραψαν.

(α) Ἐκκλησ. Ἱστορ. βιβλ. ιη'. κεφ. ν'. (β) Βιβλ. δ'. περὶ Χριστοῦ κεφ. α'. (γ) Τόμ. α'. ἐν τῇ τρίτῃ τῆ Θεωμᾶ διαλέξ. νά. κεφ. α'. (δ) Περὶ τῶν ἐν Χριστῷ δύο φύσεων κεφ. κδ'. (ε) Ἐν τῇ Εὐαγγ. ἀρμον. κεφ. εξά. (ζ) Χρονικ. πίνακ. τμήμ. 5'. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (θ) Κεφ. ιθ'. (ι) Βιβλ. γ'. κεφ. λγ'. καὶ βιβλ. δ'. κεφ. δ'. (κ) Βιβλ. ιζ'. κεφ. κθ'. καὶ βιβλ. ιη'. κεφ. μδ'. καὶ ν'. (λ) Κεφ. ιθ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις συγκροτηθεῖσῶν Συνόδων.

§. 1.

Σύνοδοι ἐπισιμότεροι ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀναστασίας τε, καὶ Γεσίνας συνεκροτήθησαν αὐται, ἕξ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Συμμάχου, ἢ ἐν Ἀγάθῃ, ἢ ἐν Ἀυρηλίᾳ α. ἢ ἐν Παυνησίᾳ, ἢ ἐν Σιδῶνι ψευδοσύνodos, ἢ Ταρρακονησίᾳ, ἢ Γερωνδρησίᾳ, ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ ἐν Γεροσολύμοις, ἢ ἐν Τύρῳ, ἢ Γλερδινσίᾳ, ἢ Ουαλεντινῇ, καὶ ἢ γ. Ἀρελατινσίᾳ, περὶ ὧν κατὰ τάξιν ληθίσεται.

§. 2. Αἱ ἕξ ἐν Ρώμῃ ἐκείναι σύνοδοι, καθὼς κοινῶς ἐπαριθμῶνται, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἢ δ. νικητρία καλεῖται, ἀπὸ τῆς νικητρίδος σοῦς τῆς Βασιλικῆς τῆς Ἁγίας Πέτρος, διὰ προσαγωγῆς τῆς Θεουδέρχου βασιλέως τῆς Ἰταλίας συνήχθησαν ἐπὶ Συμμάχου τῆς Πάπα, εἰς τελείαν ἀφαίρεσιν τῆς ἐγερθέντος σχίσματος μεταξὺ Λαυρεντίου, καὶ Συμμάχου ὡς εἴρηται ἢ α. συνήχθη ὡς λέγεται, τῷ υψ. ἢ δευτέρᾳ τῷ φ. ἢ τρίτῃ τῷ φά. ἢ δ. τῷ φβ. ἢ ε. καὶ ζ. τῷ φγ. εἰς αὐτὰς τὰς συνόδους ἢ ἐκλογῇ τῆς Συμμάχου ἐβεβαιώθη, καὶ αἱ τῶν ἐναντίων φιλονεικίαι διελύθησαν· τὰ πρακτικὰ πασῶν αὐτῶν τῶν συνόδων εὐρίσκονται εἰς τὸν β. τόμον τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τοῖς Μαγδεμβεῖς. Ἐκατοστ. (α) καὶ παρὰ τῷ Ουσιάνδρῳ (β), ὅρα καὶ τὸν Κοριόλανον (γ).

§. 3. Ἡ ἐν Ἀγάθῃ τῆς Νηρωβωνησίᾳ Γαλλίας σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ Ἀλαρίχου τῆς βασιλείας τῶν Ουισιγότθων, εἰς τὴν ὁποίαν συνήλθον Ἐπίσκοποι λέ. ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ φς. καὶ ἐκρίνον περὶ μαθήσεως, καὶ χειροτονίας τῶν τε κληρικῶν, καὶ ἀρχιερέων, καὶ περὶ ἄλλων ὅπῃ ἀνήκον εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν· πρὸ πάντων, κλίναντες οἱ Ἐπίσκοποι ἐπαρακάλεσαν τὸν Θεὸν διὰ τὸν Βασιλέα Ἀλαρίχον, ἂν καὶ ἀρειανός, ὡσεὶ αὐτός, ὅπῃ τὰς ἐδωκεν ἀδειαν νὰ συναχθῶσι, διὰ νὰ διαφυλαχθῇ ἐν υγιείᾳ, καὶ νὰ μεγαλυνηθῇ ἢ βασιλεία τε, καὶ μετὰ δικαιοσύνην, καὶ δύναμιν νὰ διοικηθῇ, καὶ νὰ φυλαχθῇ. ὕστερον συνέταξαν κανόνας οά. διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὡς ἀπὸ ἀντιφάρμακα δύναται πᾶς τις νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποίας ἀρρώστιας, τότε αἱ Ἐκκλησίαι ἐκείναι ἤρῃ ὡσαν. σώζονται

(α) Ἐκατοστ. ζ. κεφ. θ. σελ. 244. Ἐκδόσ. Βασιλ. ἀρχαί.
(β) Ἐκατοστ. ζ. βιβλ. α. κεφ. ια. ιβ. ιγ. ιδ. καὶ κ.
(γ) Σελ. 415. ἕως 418. τῆς ἀνωτέρας ἐκδόσεως.

Ἐξ συνόδου ἐν Ρώμῃ.

Σύνοδος Ἀγάθης.

ται οἱ κανόνες αὐτοὶ ἐν τῷ β. τόμῳ τῶν Συνόδων, εἰς τὴν σύνοφιν τῆς Κοριόλανου (α), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾷ, ὅσιν μόνον μ. διηγεῖται (β).

§. 4. Ἡ ἐν Ἀυρηλίᾳ α. ὁμοίως ἐν Γαλλίᾳ συνηθροίσθη διὰ προσαγωγῆς Κλοδοβαίου τῆς βασιλείας τῶν Φράγκων ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει, καθ' ὃν χρόνον πολεμήσας τὸν Ἀλαρίχον κατετρόπωσεν, ἔτας ὅσος φς. ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύνοδον ἐξετέθησαν κανόνες λα. εἰς ἀνανέωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μαθήματος, τὰς ὁποίας ἀνάγνωδι εἰς τὸν β. τόμον τῶν συνόδων, εἰς τὰς Μαγδεμβ. ἔκατοστ. (γ) καὶ μέρος αὐτῶν παρὰ τῷ Καρατζᾷ (δ), καὶ Κοριόλανῳ (ε).

§. 5. Ἡ ἐν Παυνησίᾳ κατηγγέλθη ἀπὸ τὸν Σιγισμάνδον τὸν βασιλέα τῆς Βεργανδίας ἐν ἔτει φδ. μετὰ τὴν σπεδὴν Ἀλάγμου Αὐτοῦ τῆς Ουιένης Ἐπισκόπου, ὅπῃ ὀλίγον πρότερον εἶχεν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀρειανικὴν κακοπισίαν εἰς τὴν καθολικὴν πίσιν. σκοπὸς δὲ αὐτῆς ἦν διὰ τῆς κατηγγελεθῆσιν συνόδου νὰ καθαρῶσιν ἀπὸ τὴν ἀρειανικὴν βλάβην τὴν ὑποκειμένην αὐτῷ διοίκησιν, καὶ τὴν καταπεσῶσαν Ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν νὰ ἀνανεώσῃ, καὶ νὰ ἀνεγείρῃ, τὸ ὅπῃον καὶ ἐγένετο μετὰ τὰς ἐκτεθέντας, ἀπὸ αὐτῆν τὴν σύνοδον μ. κανόνες, ἀδὲν διαφέροντας ἀπὸ τὰς τῆς ἐν Ἀγάθῃ Συνόδου. Σώζονται εἰς τὸν β. τόμον τῶν Συνόδων (ζ).

§. 6. Ἡ ἐν Σιδῶνι τῆς Παλαιστίνης ψευδοσύνodos κατηγγέλθη ὑπὸ Ἀναστασίας τῆς Αυτοκράτορος, ἐν ἔτει φιβ. κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου, καὶ Φλαυιανῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου, καὶ Ἡλίας τῆς Γεροσολύμων, εἰς τὴν ὁποίαν ἤλθον Ἐπίσκοποι π. πάντες αἰρετικοί· μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτος ἦν Σωτήριχος Καισαρείας Καππαδοκίας, καὶ Ζενείας, ὅς καὶ Φιλόξενος, ὁ τῆς Γεραπόλεως Ἐπίσκοπος· ἀπὸ αὐτῶν τὰς κατακριμένους κατεκρίθη ἢ ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδος, Φλαυιανός τε, καὶ Ἡλίας, ὁμοίως ἢ δελαν διαχωρῆ ἀπὸ τὸν θρόνον τας, ἐὰν μετὰ παρακαλεστικὰ γράμματα δὲν ἡμέρωναν τὸν Αυτοκράτορα. ὅστινες εἰς ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὰς τῶν ἐναντίων διαβολὰς, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον μὴ συμφωνήσαντες παρομοίως μετὰ εἰκείνων νὰ κατακρίνωσιν ἠναγκάσθησαν, νὰ μεταποτίσωσιν, ὡς ὁ Νικηφόρος διηγεῖται (η). τί δὲ ἐγένετο περὶ τῆς Φλαυιανῆς εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ τῷ β. σύνοδον, θέλει εὖρεσι πράξει ε. εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι γεγραμμένα αὐτὰ ἐκ τῆς βίβης τῆς ὅτις πατὴρ ἡμῶν Σάββα. καὶ λαβόντες τὴν ἐξουσίαν ὅπῃ ἠδελαν, καὶ δόντες ἱκανὰ χρήματα τῷ τῆς Ἀντιοχείας δήμῳ, καὶ παντοίοις τρόποις θλίψαντες τὸν Φλαυιανόν, καὶ σχεδὸν ἀποκνίξαντες, καὶ παρακινήσαντες νὰ ἀναθεματίσωσιν τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, καὶ ἔτω διώξαντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν, τὸν κατεδικάσαν μετὰ ἐξουσίαν, τὸ ὅπῃον μαθῶν ὁ βασιλεὺς ἐχάρη καταπολλᾶ, καὶ Σευήρου τὸν ἑξαρχὸν τῶν Ἀκεφάλων ἀπέστειλε διὰ ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας.

§. 7.

(α) Σελ. 419. ἕως 428. (β) Σελ. 132. τῆς ἐν Λοσανίᾳ ἐκδόσ. ἀρχαί. (γ) Εἰς ὃν αὐτὸν τόπον σελ. 244. (δ) Σελ. 176. (ε) Σελ. 429. (ζ) Αὐτὴ ἢ σύνοδος συνηθροίσθη ἐχὶ τῷ φδ. ἀλλὰ τῷ φιβ. (η) Βιβλ. ις. κεφ. λβ.

Ἀυρηλίας Α.

Παυνησίᾳς.

Σιδῶνος ψευδοσύνodos.

Γαβραωνισία.

Γερουδισία.

Κωνσταντινπόλεως.

§. 7. Η Γαβραωνισία εν τη Ισπανία εγενεν απο ι. πατερας, εν ετει απο Χριστ φισ. ητις συνεταξατο κανονας ιγ. εν οισ τα ωφελιμα εδογματισαν δια την Χριστιανικην διδασκαλιαν, αναγνωδι αυτες εις τον β. τομον των συνόδων, ολιγην δε ανακεφαλαιωσιν ποιει αυτων ο Καρατζας (α), κ ο Κοριόλανος (β).

§. 8. Η Γερουδισία ομοίως εν τη Ισπανία συνήχθη εν ετει φισ. από επτά μόνον Επισκόπους, οτινες εξέδεντο κανόνας δεκα εις τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μάθημα κήκοντας, τας οποιας αναγνωδι εις τον β. τομον των Συνόδων. κ εν τοις Μαγδέμβουργικῶς Ἐκατοντ. (γ), παρὰ τῷ Οσιάνδρῳ (δ), κ τῷ Κοριολάνῳ (ε) από αυτας δε τινὰς εκτίθησιν κ ο Καρατζας (ζ).

§. 9. Η εν Κωνσταντινπόλει Σύνοδος συνήθροισθη περι τας αρχας της Αυτοκρατορίας τῆ Γαβρια, εν ετει φη. πατριαρχέυοντος Γωάννα τῆ Καππαδόχα, δια την αιτίαν Σευήρη τῆ Αυτοχείας Επισκόπου, διότι ο Κληρος αυτης, κ οι μοναχοι ηφεραν εις την σύνοδον βιβλιον δευτικόν, με το οποίον ελεγον να είναι ο Σευήρος υπεύθυνος εις πολλα εγκλήματα, κ εζητην ότι δι αυτα να δώση η σύνοδος την μελαναν ψηφον, ητοι να τον καταδικάσωσι. προς ττοις αι της Κωνσταντινπόλεως αρχιμανδρίται παρασήσαντες ικετικόν χαρτίον εδέοντο, όπως τα ονόματα τῆ Ευφημίας, Μακεδονίου, οπῆ αρχιεράτευσαν εις Κωνσταντινπόλιν, τας οποιας αδικως εξωρισεν ο Αναστάσιος, να γραφώσιν εις τα ιερα δίπτυχα, κ τας τέσσαρας Οικουμενικας συνόδους, την εν Νικαία δηλαδή, την εν Κωνσταντινπόλει, την εν Εφέσω, κ την εν Χαλκηδόνι να βεβαιώσωσι, κ Σευήρον τον αίρετικόν να καταδικάσωσι, κ τελευταίον τας εξορισέντας δια την καθολικην πίσιν να ανακαλέσωσιν. ατα τα δευτικά χαρτία εντελή σώζονται παρὰ τοις Μαγδέμβ. Ἐκατοντ. (η).

§. 10. Δοθέντες λοιπόν, κ αναγνωθέντες αυτοι οι Λίβελλοι εις την σύνοδον, οι πατερες ως δίκαιον, τα τῆ Ευφημίας, Μακεδονία, κ Λέοντος τῆ Πάπα ονόματα να γραφώσιν εις τα ιερα δίπτυχα, κ οι εξορισέντες να ανακαλεσώσι, κ να ελευθερωσώσιν από την εξορίαν, κ αι Οικουμενικαι σύνοδοι εις το αυτο σέβας να είναι εκρινον τας δε ρηθείσας κατά της εν Χαλκηδόνι βλασφημίας, αναθεμάτισαν, κ τέλος τον Σευήρον καθείλον με αυτα τα λόγια. „ δια τῆτο τον Σευήρον, κ ημεις δικαίως αιδίω αναθέρατι υποβάλλομεν, πάσης τι „ μης, αξίας, ονόματος, κ πράξεως, Χριστιανῶ η Γερατικῶ αρμοξείας, η „ αρμόξειν εδελόσης υφεραντες, κ γυμνόν της θείας κοινωνίας κατά τας „ Ἐκκλησιαστικας κανόνας τάττοντες, ε μόνον ὡσπερ βλάσφημον, ἀλλὰ κ „ ὡσπερ συκοφαντην, κ πάσας τας αγίας Συνόδους υβρίζοντα τῷ αναθε „ ματι υποτεθείκαμεν. ὅρα την προς Γωάννην τον Κωνσταντινπόλεως Επισκο-
κο-

(α) Σελ. 166. (β) Σελ. 430. οπῆ μόνον δεκα κανόνας αναφέρει. (γ) Εις τον αυτον τόπον σελ. 434. (δ) Εις τον αυτον τόπον, κεφ. κη. (ε) Σελ. 432. εως 434. (ζ) Σελ. 177. (η) Εις τον αυτον τόπον, σελ. 249, εως 253.

κοπον αναφοραν υπο Επισκόπων υπογεγραμμένην παρὰ τοις Μαγδέμβ. Ἐκατοντ (α) κ παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β).

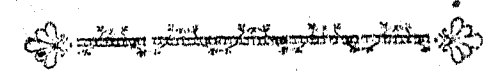
§. 11. Τῶτων τελεμένων εις την εν Κωνσταντινπόλει σύνοδον, Γωάννης ο Επισκοπος εβεβαίωσε δια πάντα τας Επισκόπους της Ανατολής, κ βασίλισσα Γωάννην Γεροσολύμων Επισκοπον. ὅθεν πολλα εις την Ανατολήν σύνοδοι εγεναν, από τας οποιας τα της εν Κωνσταντινπόλει συνόδα διατάγματα εβεβαιώθησαν.

§. 12. Τῶτων τῶν συνόδων περιφανέστεραι εξάθησαν η εν Γεροσολύμοις, κ η εν Τύρῳ τῷ αυτῷ ετει, δηλαδή τῷ φη. συναθροισθείσαι (γ).

§. 13. Η εν τη Ισπανία Γερουδισία συναθροισθείσα, εγενε τῷ φη. εις την οποίαν συνήλθον Επισκοποι μόνον οκτώ κ κανόνας εξέδωκαν ις. ὡφελιμες εις την Χριστιανικην παιδείαν, τας οποιας αναγνωδι εν τῷ β. τῶμῳ των συνόδων, παρὰ τοις Μαγδέμβ. Ἐκατοντ. (δ) τῷ Καρατζᾷ (ε) κ τῷ Κοριολάνῳ (ζ).

§. 14. Η Ουαλεντιανή κατά το αυτο ετος εν τη Ισπανία συνήθροισθη από Επισκόπους μόνον εξ, τῶν οποίων σώζονται κανόνες εξ εν τῷ β. τῶμῳ των Συνόδων, κ τοις Μαγδέμβ. Ἐκατοντ. (η).

§. 15. Η Ἀρελατηνισία γ. καθώς λογίζεται ο Βαρωνίος, εν τη προδήκη εν ετει φηγ., κ ο Κοριόλανος, συνήχθη τῷ φη. ητις διάταξε περι Ἐκκλησιαστικῆς παιδείας, περι χειροτονίας τῶν υπηρετῶν, κ διακόνων της Ἐκκλησίας, κ δι ἄλλα παρόμοια, κ ὡς ο Κοριόλανος θέλει (θ), προσέκυρωσε κ την τῆ Ρηγινισία Φαύσε Επισκόλην, με την οποίαν ηθέλησε Λέκινδον τον πρεσβύτερον να τον τραβίση από τῶν προορισῶν αίρεσιν. οι κανόνες αυτης της συνόδε σώζονται εν τῶμῳ β. τῶν συνόδων, παρὰ τῷ Καρατζᾷ (ι) κ Κοριολάνῳ (κ).

ΚΕΦΑ'

(α) Εις τον αυτον τόπον σελ. 250. οπῆ υπογεγραμμένοι εισιν εχι μ. ἀλλὰ μη. (β) Χρον. εν ετει φη. αριθ. 13. (γ) Εις την εν Γεροσολύμοις ησαν Επισκοποι λογ. (δ) Εις τον αυτον τόπον σελ. 239. (ε) Σελ. 172. (ζ) Σελ. 436. οπῆ μόνον ιδ. κανόνες εισι. (η) Εις τον αυτον τόπον. (θ) Σελ. 439. (ι) Σελ. 141. (κ) Εις τον αυτον τόπον. Εις αυτην την σύνοδον υπεγράψαν Επισκοποι ιγ. κ Πρεσβύτεροι δ. εν ονόματι τῶν εαυτῶν Επισκόπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Εἰς τὰς χρόνους αὐτῶν τῶν Αὐτοκρατόρων ἔλαμψαν ἄνδρες εἰς μὲν τὴν Αὐτοκρατορίαν Ἀνδρέας ὁ Καισαρείας, Σάββας ὁ ἡγιασμένος, Βασίλειος ὁ Εἰρηνοπόλεως, εἰς δὲ τὴν Δύσιν Φεβγέντιος Φεββάνδος ὁ διάκονος, Ἀλκιμος ὁ Αὐίτος, Ἐνώδιος, Βοέτιος, καὶ ἄλλοι.

§. 2. Ἀνδρέας ὁ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐδω-
γματώτατος, καὶ πολυμαθέστατος· ἔγραψε σχόλια εἰς τὴν Γεωργίου ἀποκά-
λυψιν, ἀπὸ τὰ ὅποια Ἀρέδας ὁ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας Ἐπίσκοπος
τὴν αὐτὴ σὺνοψιν εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν πεποίηκε.

§. 3. Σάββας μοναχὸς πολὺ διαλάμπας εἰς τὴν Παλαισίνην, ἀνὴρ ἀ-
γιώτατος, ὅστις δις ἄς πρὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπέμφθη, παρακαλε-
θεὶς ἀπὸ τὰς ἐν τοῖς χρόνοις αὐτῆ ἐν Γεροσολύμοις Πατριαρχέοντα· τὸ
πρῶτον ἀπὸ Ἡλίου πρὸς Ἀναστάσιον τὸν Αὐτοκράτορα, διὰ τὴν ἡμερῶν
ὅπῃ ἦτον κατὰ πολλὰ ἀγριωμένος κατ' αὐτῆ· τὸ β. πρὸς Γεσινιανὸν πα-
ρὰ τῷ ὁποίῳ ἦν εἰς μεγάλην τιμὴν, τὸν ὁποῖον δυσωπήσας ὑπὲρ τῆς ὀρθο-
δόξου πίστεως, ἔδωκε πολλὰ δεσπίσματα εἰς τὰς καθολικὰς, κατὰ τὸν ἡ-
νάγκασεν ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν· φθάσας δὲ εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς κατὰ
Χριστὸν ἡλικίας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν ἐν ἔτει φλβ. ζήσας ὀσίως, καὶ ἀγιῶς
ἐτη 48.

§. 4. Βασίλειος ὁ Εἰρηνοπόλεως τῆς Κιλικίας Ἐπίσκοπος, κατὰ τὴν
φρόνησιν, καὶ τὴν ἄσκησιν μετὰ τὸν ὁμώνυμον Βασίλειον Καισαρείας ὁμοιάζον-
τα· ἔγραψε κατ' Ἀρχελάου Πρεσβύτερου Κολωνείας, ὅρα τὸν Σεΐδαν, ἡμαρ-
τησεν ἐπὶ Ἀναστασίῳ.

§. 5. Φεβγέντιος Ἄφρος ἐκ Καρχηδόνας, ὅστις πρῶτον μοναχὸς ἐχρη-
μάτισεν, ἔπειτα τῆς ἐν Ἀφρικῇ Ρώσπης Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ εἰς ἀγιότητα
διαβεβωμένος, καὶ εἰς σοφίαν, καὶ Ῥωμαϊκὴν γλαφυρότητα, γενναίως κατὰ
τῶν Ἀρειανῶν ἡγωνισθῆ, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν εἰς Σαρδῶν τὴν νῆσον σὺν
τοῖς Ἐπισκόποις ἐξωρίσθη ἀπὸ Τρασιμῆνδον τὸν βασιλέα τῶν ἐν τῇ Ἀφρι-
κῇ Βανδύλων, πρὸς τὸν ὁποῖον τρία βιβλία συνέγραψεν· ἐξέδωκεν ἔτι καὶ
πολλὰς ἐπιστολάς περὶ ἀτόπου λόγου, περὶ αἰρέσεως Ἀρειανῆς, καὶ Πελα-
γιανῆς. ὡσαύτως περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, περὶ τῆς Ἐνσάρκου οἰκονομίας,
πε-

Ἀνδρέας
Καισα-
ρείας.

Σάββας
μοναχός.

Βασίλειος
Εἰρηνοπό-
λεως.

Φεβγέν-
τιος Ἄφρος.

περὶ προορισμῶν, καὶ τελευταῖον περὶ πίστεως πρὸς Πέτρον τὸν διάκονον, ἐτε-
λεύτησεν ἐν ἔτει φκδ'. (α).

§. 6. Μαθητὴς αὐτῆ ἐχρημάτισε Φεβγέντιος ὁ Φεββάνδος τῆς Καρ-
χηδόνας Ἐκκλησίας διάκονος, ἀνὴρ ὀσιώτατος, καὶ πεπαιδευμένος, ὅστις ἄφη-
σε πολλὰ τεύχη ἐπωφελῆ καὶ πλήρη ἀπὸ ἀρχαίων, καὶ φρόνησιν, εἰς
Ῥωμαϊκὴν διάλεκτον· ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆ τὸν Τριδέμιον (β).

§. 7. Ἀλκιμος Αὐίτος, ἢ καὶ ἐναλλάξ, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Γαλλίᾳ Οὐ-
ιέννης ἀνὴρ ὀσιος, καὶ πεπαιδευμένος εἰς πᾶσαν γραφὴν ἱερὰν τε καὶ ἀνδρώ-
πινον, μετὰ καθε δύναντα κατὰ τῶν Ἀρειανῶν ἡγωνισθῆ τῶν τότε εὐρισκομέ-
νων, ὅπῃ ἐκυρίευσαν ἢ μόνον τὴν Ἀφρικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν Γαλλίαν, τῆς Ἰσ-
πανίας, καὶ Ἰταλίας τὸ μεγαλύτερον μέρος· ἔπεσε εἰς τὴν καθολικὴν
πίσιν Σιγισμῆνδον τὸν βασιλέα τῶν Βεργανδίων, ὅπῃ ἦτον Ἀρειανὸς πρότε-
ρον· ἐξ βιβλία σίχων συνέταξε, καὶ ἐνέα Ἐπιστολάς, καὶ πολλὰς ὁμιλίαις
(γ) ὅρα τὸν Τριδέμιον (δ), καὶ Ἀντώνιον τὸν Ποσειῶνον (ε) καὶ ἄλλας.

§. 8. Ἐνώδιος, τὸν ὁποῖον τινὲς ἀμαθῶς Ἐνώδιον καλεῖσι, πρῶτον δια-
κονος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Τικίνας, τὴν ὁποίαν πόλιν οἱ μεταγενέστεροι
Παππῖαν καλεῖσι, καὶ ὑστερον Ἐπίσκοπος· ἄτος ἐπέμφθη πρὸς εἰς Ἀνα-
στάσιον τὸν Αὐτοκράτορα ἀπὸ τὸν Ὁρμισζαν τὸν Πάπαν διὰ τὴν αἰτίαν τῆ
Ἀκακίς, κατὰ τὴν διηγεῖται Παῦλος ὁ διάκονος· ἔγραψε κατὰ τῶν διαβί-
λόντων τὴν ἐπὶ Συμμάχου δ. σὺνοδον βιβλίον πανηγυρικόν, Ἰστορίαν τῶν
ἀγίων, περὶ τῆς καθολικῆς πίστεως, καὶ ἄλλα, ἀπὸ τὰ ὅποια σώζονται βι-
βλία 18. τῶν Ἐπιστολῶν, ὁμιλίαι 11. καὶ ὁ ῥηθὲς πανηγυρικὸς λόγος Θεο-
δερίχου τῷ τῶν Γότθων βασιλεῖ.

§. 9. Βοέτιος ἐπονομαζόμενος Μάνλιος Τορκονάτος Σευερίνος, Ῥωμαῖος
Πατριῖος, καὶ Ὑπάτος, εἰς φιλοσοφίαν, εὐφράδειαν, καὶ πᾶσαν ἐπιστήμην
πεπαιδευμένος, κατὰ τὴν εἰς τὴν Θεολογίαν, καὶ ὀσιότητα· ἠκμασεν ἐπὶ
Θευδερίχου βασιλείᾳ τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῶν ὁποῖον ἐφρονέθη, σὺν τῷ
L 2 γαμ-

* (α) Τὰ γεγραμμένα βιβλία κατὰ τὴν Φεβγέντιος ταῦτα εἰσὶ. Περὶ χάριτος Θεοῦ,
καὶ αὐτεξουσίας. Ἀποκρίσεων βιβλία ἑπτὰ, δι' ὧν ἀπεκρίθη Φεβγέντιος Ἐπίσκοπος Ῥωμαῖος
Γαλλῶν, τῷ ὑπερασπιστῇ τῆς τῶν Πελαγονιῶν αἰρέσεως. Κατὰ αἰματιῶν· περὶ Ἀ-
ργίας Τριάδος, πρὸς Φιλόκλα. Βιβλίον κανόνος ἀληθῆς πίστεως· περὶ τῆ μεσηρῆ τῆς
ἐνανθρωπήσεως τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πρὸς Μόνημον· περὶ προορισμῶν, καὶ ἐπί-
ων ζητημάτων βιβλίον ἀληθομαχίας, ἐν ᾧ περὶ πίστεως ἐπιλέγεται πρὸς τὸν Βασιλέα
Τρασιμῆνδον· καὶ ἔτερα πολλὰ, καὶ ὁμιλίαι, μάστις περὶ Ἰαννίστου Χριστοῦ, καὶ ἐστὶν
Στεφάνου τῆς πρωτομάρτυρος, Ἰδε Ὁνόριον τὸν Αὐτοκρατορὸν Ἰουλιανόν, καὶ τὸν Βικέντιον. Ἐ-
τελεύτησε τῷ ζε'. τῆς ἡλικίας τε, ἐπισκοπέυσας χρόνους κε'.

(β) Σελ. 35. μέρος β'. Ἐκδόσ. Αὐγῆς. Οὐινδελ. ἀφελ'.

(γ) Ὅστος ἔγραψε βιβλία ζ'. περὶ ἀρχῆς κόσμου γ'. περὶ προπατορικῆ ἀμαρτηματός
βιβλίον ἐν· περὶ γνώμης θεῶν βιβλίον ἐν· περὶ κατακλισημῶν βιβλίον ἐν· περὶ διαβάσεως
τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης βιβλίον ἐν, καὶ βιβλίον ἐν διαφόρων ὁμιλιῶν, ἐχρημάτισεν ἐπὶ Ζήνο-
νος, καὶ Ἀναστασίας.

(δ) Σελ. 42. (ε) Προπαρσ. ἱερ. τέμ. α. σελ. 28. ἐκδ. Κολων. ἀγῆ.

Φεβγέν-
τιος Φεβ-
βάνδος.

Ἀλκιμος
Αὐίτος.

Ἐνώδιος.

Βοέτιος.

γαμβρῶ αὐτῆ Συμμάχῳ (α) περὶ ὧν ὄρα τὸν Προκόπιον (β) καὶ ἄλλας· Ἐγραφε περὶ παραμυθίας τῆς φιλοσοφίας, περὶ Τριάδος, καὶ ἄλλα, ἀνάγνω- διτὸν Τριδέμιον (γ) τὸν Ποσειῦνον (δ) τὸν Βελλαρήμιον (ε), καὶ ἄλλας.

Κασσιόδω- ρος.

§. 10. Μάγνος Αὐρήλιος ὁ Κασσιόδωρος γεννηθεὶς εἰς Ραβένναν ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς, ὅσις διὰ τὸ περιφανὲς τῆς διδασκαλίας ταῖς ἐγένε διδάσκα- λος Θεουδέρχου τῆ βασιλέως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τιμηθεὶς μετὰ ὅλα τὰ ἀξιώ- ματα, μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆ, ἤδη πλήρης τιμῶν, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ παρ' αὐτῆ οικοδομηθὲν κοινοβιον, τὸ ὁποῖον Βιβαρήνσιον, ἢ Κασελήνσιον ἐκά- λεσεν, ὅπου διάγων τὴν ἐν ἡσυχίᾳ ἐξαιρέτων ζωὴν, ἐγραφε πολλὰ, ὡς τὸ χρονικὸν τα ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἕως Θεουδέρχου τῆ βασιλέως, τὴν τρι- μερῆ Ἱστορίαν ἐκ τῆ Σωκράτους, Θεοδωρήτα, καὶ Σωζομένα (ζ)· εἰς τὰς ψαλ- μὰς, εἰς τὸ ἄσμα Ἀσμάτων, καὶ μάλις ἀνοήτων τῆς Γραφῆς.

Βίργιδα. Γενόβερα.

§. 11. Ἐξω ἀπὸ αὐτὰς τὰς περιφανεῖς ἀνδρας, λέγεται νὰ διέπρυσαν ὑπὲρ τὰς ἄλλας καὶ δύο παρθένοι, ἢ ἐκ Σκοτίας Βίργιδα, ἣτις ἐτελεύτη- σεν εἰς Βερνίαν ἐν ἔτει φκβ. καὶ ἢ ἀπὸ Παρισίας Γενόβερα, ἣτις ἐτελεύτη- σεν ἐν ἔτει φκβ. καθὼς Σιγίβερτος ὁ Γεμβλακίνσιος ἱστορεῖ (η).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περὶ Γεσινιανῆ τῆ μεγάλης Αὐτοκράτορος καὶ τῶν γενο- μένων ὑπ' αὐτῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Γεσινιανὸς Αὐτοκρά- τωρ ἀπὸ Χ. Γ. 527.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Γεσίνας μετὰ μῆνας τέσσαρας τῆς ἀναρρήσεως τῆ ἀνεψιῆς τα, ἀνάρχης μόνος κατέστη ὁ αὐτὸς ἀνεψιὸς τα Γεσινιανὸς ἐν ἔτει τῆς θείας σαρκώσεως φκζ'. ἐτῶν μδ. ἢ με. ἀνὴρ ἐχὼ μόνον ἰσχυ- ρώτατος, ἀλλὰ καὶ Χριστιανικώτατος, ὅσις τὴν βασιλείαν ὡς νεκρὰν ἦσαν ἀ- νέστησε, καὶ τὴν Ρωμαϊκὴν πολιτείαν πολλὰ ἀδυσχερῶς ἀνόρθωσε· πο- λέμους περιφανεστάτους, καὶ μεγάλας ποιῶν, πρῶτον τὸν Περσικὸν, εἰς τὸν ὁποῖον στρατηγῶντος τῆ Βελισσαρίου τὰς Πέρσας, καὶ τὸν Χοσρόην, ὅπῃ ἐ- ξήλθον ἀπὸ τὰ ὄρια τα, κατέστησε, νὰ μὴν προχωρήσωσιν, ἀλλ' εἰς τὰ ἴδια νὰ ἐπιτρέψωσιν· ὅθεν ἐπὶ τέτοις ἔστησε καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆ εἰς σή- λην.

Περσικὸς πόλεμος.

(α) Ἴδε τὴν ὑποσημείωσιν (ε) σελ. 66. (β) Γοτθ. Α'. κεφ. Α'. (γ) Σελ. 43. (δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ. 230. (ε) Περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐν ἔτει φκη. (ζ) Ἴδε τὴν ὑποσημείωσιν (β) σελ. 51. Τόμ. Α'. τῆς παρῆς Ἱστορίας. (η) Χρον. ὅπου φαίνεται ὅτι ἡ Βίργιδα ἐτελεύτησε τῆ φκη. καὶ ἡ Γενόβερα τῆ φιβ'.

λον, καὶ ἦν ἰσορισμένος ἔφιππος, ἔχων τὴν δεξιὰν κατὰ ἀνατολὰς ἐκτετα- μένην, ὡς νὰ ἐσήμαινε πῶς ἕως ἐκεῖ νὰ σταθῶσιν οἱ Πέρσαι, καὶ νὰ μὴ προ- χωρήσωσιν εἰς τὰ ὄρια τῶν Ρωμαίων· εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν ἐκράτει μίαν σφαιραν, ὅπῃ εἶχεν εἰς αὐτὴν ἐμπηγμένον τὸν Σταυρὸν, σημαίνων διὰ τῆς εἰς τὸν σταυρὸν πίσεως, πῶς νὰ ἐκυρίευσεν τὴν Οἰκουμενὴν. β. τὸν Οὐαν- δαλικὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ὀρμήσας κατὰ Βελισσαρίου Γελίμερος, ὁ τῆς Καρ- χιδόνου βασιλεὺς, καὶ νικηθεὶς ἐξέπεσεν ἀπ' αὐτὴν, καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας, καὶ πᾶσαν τὴν Διβύαν ἐκυρίευσεν ὁ Βελισσαρίου ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῆ φλδ. καὶ τὰ ὑπέταξεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Ρωμαίων, ὅπῃ τὰ εἶχαν κυριεύσει χρό- νος ἐνενηκονταπέντε οἱ Οὐανδηλοὶ· ἐπίασε δὲ ζωντανὸν καὶ τὸν Γελίμερον μετὰ τὴν γυναικα τα, καὶ τὰ τέκνα τα. γ. τὸν Γοτθικὸν ὅπῃ ἐπεκράτησε χρό- νος. ἡ. εἰς τὸν ὁποῖον ὁ αὐτὸς Βελισσαρίου ἐλέεται παρὰ τῆ βασιλέως διὰ νὰ ὑποτάξῃ τὴν τε Ρώμην, καὶ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν, ὅπῃ ἐκυριεύετο ἀπὸ τὰς Γότθας, τῶν ὁποῖων ἡγεμὴν ἦν Θεοδάτος· ἀρχισε λοιπὸν αὐ- τὸς ὁ πόλεμος μετὰ τὰ κατὰ προμαντεύματα τῆ Βελισσαρίου, καὶ ἔλαβε τέ- λος εὐτυχέστατον μετὰ τὰ στρατηγήματα τῆ Ναρσῆ, ὅσις ἂν καὶ ἦτον εὐνε- χος, ὅμως ἦν ἀνδρείος, καὶ στρατηγικώτατος. ἡγωνιάθη εἰς αὐτὸν τὸν πόλε- μον ὁ Βελισσαρίου κατὰ τῆ Οὐίπτιγιδος, καὶ Γωτίλα τῶν Γοτθικῶν βα- σιλέων, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ὁ μὲν Οὐίπτιγιδος κρατηθεὶς ζωντανὸς ἐφάρθη εἰς τὸν Γεσινιανὸν, ὁ δὲ Γωτίλας ἀφ' ἧ διαφόρου, καὶ παντοδαπῶς ἐπολέμησε, καὶ ὑπέταξε τὴν Ρώμην ἀπαξ, καὶ δις, ἐφρονέυθη τότε τελευταῖον μαχόμενος μετὰ τὰς πολέμας· ὁ δὲ Ναρσῆς ἀφ' ἧ ἐσκοτώθη ὁ Τείας ὁ ἔσχατος Ρῆξ τῶν Γότθων εἰς τὸν συγκροτηθέντα πόλεμον, καὶ ἀφ' ἧ ἐδίωξε τὰς Γότθας ἀπὸ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν, σωτήρ, καὶ ἐλευθερωτὴς αὐτῆς ἐφάνη ἐν ἔτει φηγ'.

Οὐανδαλι- κός.

Γοτθικός.

§. 2. Οὐ μόνον δὲ τὴν φροντίδα τῶν πολέμων εἶχεν ὁ βασιλεὺς, ἀλ- λά βλέπων τὰ παλαιὰ νόμιμα διεσπαρμένα εἰς πολλὰ βιβλία, δι' ἐπιμε- λείας τῆ Γριβωνιανῆ, τὸν ὁποῖον καὶ εἰς φύσεως δεξιότητα, καὶ εἰς φιλοσοφί- ας ποτὴν φημίεσι, καὶ ἄλλων περιφανῶν νομικῶν, ἐπρόσβαξε νὰ συνα- θροισθῶσιν αὐτὰ εἰς ὀλίγα βιβλία, καὶ νὰ καταστρωθῶσιν μετὰ καλλιτέραν τά- ξιν· εἰς τὸ β'. ἔτος λοιπὸν τῆς Αὐτοκρατορίας τα, πάσας τὰς τῶν πρὸ αὐ- τῆ Αὐτοκρατόρων διαταγὰς, εἰς τρεῖς κώδικας περισχομένους τῶ Γρηγοριανῶ, Ἐρμογενιανῶ, καὶ Θεοδοσιανῶ, εἰς ἓνα κώδικα νὰ συναφθῶσιν, καὶ νὰ ἐνωθῶσιν ἐπρόσβαξε· τὸν ὁποῖον ἀπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα Γεσινιανίον τῶ ἐπομένῳ ἔτει νὰ ὀνομάζηται ἀποφάσισε, καὶ ἐδημοσίευσεν τοῖς πᾶσι, συνάψας, καὶ ἐνώσας μετὰ τὰς νόμους τῆ Θαλαλαία, τῆ Ἀνατολίᾳ, καὶ τῆ Ἰσιδώρα, καὶ ἄλλο δωδεκάβελ- τον, καὶ τὸν ἐτελείωσεν. Ἦσαν δὲ εἰς τὸ δ'. ἔτος, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Ρω- μαϊκὸν νόμιμον, καὶ ἀπὸ τὰ γραφέντα ἀπὸ ἑξακωσῆς νομικῆς, τὰς νόμους νὰ ἐκβάλλωσι, καὶ εἰς ν. βιβλία νὰ τὰς διατάξωσιν ἐπρόσβαξε, τὰ ὁποῖα Δίγγο- σα, καὶ Πανδέκτας ἐκάλεσεν, ὡς πάντων τῶν νόμων δεκτικά. πρὶν δὲ δια- φημιθῶσιν αὐτὰ, συνετέθη καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τῶν νόμων, ἣτις τὰ Ἰνσιτῆτα, καὶ

Νόμιμα Γεσινιανῆ.

Κώδιξ Γε- σινιανῆ.

ἔπειτα οὐκ μετὰ τὰς Πανδέκτας φανερά ἐξεδόθησαν, ἐν ἧσει ἀπὸ Χριστοῦ φλγ. τῷ ζ. δὲ ἔπει τῆς βασιλείας αὐτῆ, ὅσα οἰκοδομήματα εἰς τὴν Οἰκουμενὴν ἠγέρθησαν, εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἰδῆ τινὰς παρὰ τῷ Προκόπιῳ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν ἐκδοθέντα κώδικα, χρόνος πολλὰς ἔζησε, διάφοροι διατάξεις μετ' Ἑλληνικὴν διάλεκτον διὰ προσαγωγῆς τε ἐγίνον, τὰς ὁποίας ἄλλας μὲν ἀπὸ τῆς πρότερον νόμου ἐβεβαίωσεν, ἄλλας δὲ συντομοτέρως ἐδιόρθωσε, καὶ ἐπειδὴ αὐταὶ ἦσαν ὑπερβαίνοντες ἀπὸ τὸν Κώδικα, Νεαροὶ ὀνομάζονται. ἔχων δὲ γυναῖκα Θεοδώραν φιλάργυρον, ἀκόλαστον, καὶ Ἐυτυχιανὴν εἰς τὴν αἵρεσιν, κατ' ὀλίγον ἀπὸ αὐτὴν ἀναγκαζόμενος νὰ ἔχη ἀνοικτὰ τὰ ὄψα τε εἰς διαβολὰς, καὶ νὰ εἶναι ὄξυς πρὸς τιμωρίαν, καὶ ἐξοδικίας τῆ βασιλικῆ πλέτῃ ἐσρέψεν εἰς τὰς κακίας, ὧν κατ' ἄλλον τρόπον ἄριστος Αὐτοκράτωρ, ὡς λέγουσιν οἱ Συγγραφεῖς. Ζήσασα δὲ ἡ βασίλισς Θεοδώρα χρόνος κζ. καὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ἀδενήτασα ἐτελεύτησε.

§. 3. Ὁ δὲ Βαρώνιος μ' ὅλον ὅπῃ ἦτον ἐχθρὸς τῷ Γεσινιανῷ, νομίζει ὁμοίως ἐν ἧσει φλέ. (α) ὅτι ἂν ὁ Γεσινιανὸς δὲν εἶχε σύζυγον τὴν Θεοδώραν, ἀλλὰ καθολικὴν τῆς κλήνης τε κοινωρὸν, καὶ τῆς αυτοκρατορίας, ἠδέλετο ἦτον ὁ εὐτυχέστατος πάντων, καὶ καλλίτερος ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτῆ Αὐτοκρατορίας ἑθνικῆς τε, καὶ Χριστιανικῆς, καὶ νὰ μὴν παραβάλληται μετ' αὐτὴν ἀπὸ αὐτῆς. Εἰς δὲ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ταῖς ἐπέσειν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀφρατοδοκῆτων ὡς εἰρηταί, ὅτινες λέγουσι πῶς ὁ Κύριος δὲν ἔλαβε φθαρτὴν σάρκα, ἀλλ' ἀφθαρτον ἅμα τῇ προσλήψει, καὶ ἄτως ἐκατάπειθε πάντας νὰ πιστεύωσιν. ὁ δὲ Πατριάρχης Ἐρμούσιος, ὅπῃ ἐναντιώμετο εἰς αὐτὸ, ἐξωρίσθη ἀπὸ αὐτὸν εἰς Ἀμάσειαν, προχειρισθέντος αὐτῷ αὐτῆ Γωάννα τῆ ἀπὸ σχολασικῶν. Ἀπέθανε δὲ μετ' αὐτὴν τὴν αἵρεσιν ὁ Γεσινιανὸς, εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν, βασιλεύσας χρόνος λη. μῆνας ζ'. καὶ ἡμέρας ιγ'. ἀφείκε τὴν βασιλείαν πῶ ἀνεψιῷ αὐτῆ Γεσινῷ ἔζησε δὲ χρόνος πγ'. ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆ τὸν Προκόπιον (β), Ἀγλαδίαν τὸν σχολασικόν, ὅπῃ γράφει εἰς βιβλία πέντε περὶ τῆς αυτοκρατορίας, καὶ τῆς πράξεως τῆ Γεσινιανῆ. τὸν Εὐάγγελιον (γ) τὸν Ζωναρᾶν (δ), τὸν Κεδρηνόν (ε) τὸν Νικηφόρον (ζ) καὶ τὰς λοιπὰς, ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παῦλον τὸν διάκονον (η) Ὄτωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (θ), Πομπόνιον Λαίτον (ι) Κωσπινιανόν (κ) Ἐγγάτιον (λ) Ὀκτάυιον δὲ Στράδα. (μ) καὶ ἄλλας.

§. 4. Τὴν κατάστασιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ ἐν εἰρήνῃ, καὶ βαθεῖα γαλήνῃ ἐφύλαξεν, ἂν καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἐσύγχιζαν αὐτὴν οἱ Εὐτυχιανῶι (τῶν ὁποίων προσαγωγῆς ἦν Θεοδώρα ἡ βασίλισς) οἱ Σα.

(α) Α' ριθ. 67. (β) Γοτθ. Περσ. Οὐανδ. Α'. (γ) Βιβλ. δ. κεφ. λθ'. καὶ μά. (δ) Χρον. βιβλ. ιδ'. σελ. 48. (ε) Σελ. 289. ἕως 306. (ζ) Βιβλ. ιζ'. κεφ. ζ'. καὶ λοιπά. (η) Βιβλ. ις'. σελ. 104. ἕως 110. (θ) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. δ'. (ι) Περιληψ. Ρωμαί. Γεσρ. βιβλ. β'. (κ) Εἰς τὰς βίβλ. τῶν Αὐτοκρατόρων. (λ) Περσ. Ρωμαί. ἠγγεμ. βιβλ. β'. (μ) Εἰς τὰς βίβλ. τῶν Αὐτοκρατόρων.

Θάνατος Γεσινιανῆ.

Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατάστασις.

Σαμαριταί, οἱ Ἰουδαῖοι, περὶ ὧν κατωτέρω ρηθίσεται, καὶ οἱ περὶ τῶν τῆ Ὀριγένους σφαλμάτων, καὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων ἀμφισβητῆντες.

§. 5. Ὡς ὁ Γεσινιανὸς Θεοσεβὴς, καὶ εὐλαβὴς τὸν τρόπον, καὶ λαβὼν μετὰ τὰς δύο χεῖρας τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον, μ' ὅλον ὅπῃ κατ' ἡμέραν ἡ Θεοδώρα τὸν ἀλλοίωμε, πολλὰ διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν Ἰνδικτα, καὶ προγραμματα θεσπίσας ἐξέδετο, ἀπὸ τὰ ὁποία ἐν ὑπέροις ἐσειλε καὶ πρὸς Γωάννην τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον διδασκαλίαν, καὶ ἐκδοσὶν ἀκριβῆ τῆς ἀμωμῆτος, καὶ ὀρθοδόξου πίστεως τῶν Χριστιανῶν περιέχουσιν, ἀνάγνωδι αὐτὸ κείμενον ἐν βιβλίῳ ἢ τα Γραικορωμαϊκῆ νομίμα, καὶ διωγμὸν κατὰ Ἑλλήνων, καὶ πάσης αἵρεσεως ἐκίνησεν. ἐυρῶν δὲ πολλὰ ἀπὸ τῆς ἀρχόντας ὅπῃ εἶχον τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀρειανῶν, διημέυσας, δηλαδὴ ἀυθεντικά διορίσας νὰ εἶναι τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, καὶ τιμωρήσας, φόβον πολὺν ἐπροξένησε, θεσπίσας πῶς μόνον ὀρθοδόξοι νὰ πολιτεύωνται, Σεβήρον τὸν Αἰρεσιάρχην καταδικάσας ἀναθέματι αὐτὸν καδυπέβαλε. Θεοδόσιον τὸν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀνθίμον τὸν Κωνσταντινῆ πόλεως τὰς Ἐπισκόπους, ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν αἵρεσιν τῆ Εὐτυχῆς ἐδίωξε ἀπὸ τῆς θρόνας τρεῖς, τὰς δὲ τέσσαρας Οἰκουμενικὰς συνόδους, τὴν ἐν Νικαίᾳ, τὴν ἐν Κωνσταντινῆ πόλει, τὴν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι εἰς τὰ ἱερά διπτύχα, ὅπῃ πρότερον δὲν ἦσαν γεγραμμένα, ἐπέσχεξε νὰ γραφῶσι, καὶ νὰ κυρτῶνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας, τὸ ὅποιον μαρτυροῦσιν Εὐάγγελιος (α), Νικηφόρος (β), καὶ ἐν συνελύσει β'. τῆς ἐν Κωνσταντινῆ πόλει β'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου τόμῳ β'. τῶν Συνόδων. Ἐκκλησίας προσέτι πολλὰς εἰς τιμὴν τῆ Θεῆ ἀνήγειρεν, εἰς τὰς ὁποίας ἀξιεπαίνως μεγαλητέρα, καὶ καλλίτερα εἶναι ἢ περικαλῆς τῆς Ἁγίας Σοφίας, εἰς τὸν Υἱὸν τῆ Θεῆ, καὶ αἰδίων σοφίαν τῆ Πατρὸς ἀφιερωθεῖσα, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Εὐάγγελιος (γ) ὁμοίως παραδίδων καὶ τροπᾶριον νὰ ψάλληται εἰς αὐτὴν ὅπῃ ἐμελωδῆθη ἀπὸ αὐτὸν, ὡς λέγει ὁ Κεδρηνός (δ). Ὁ μονογενὴς Υἱὸς, καὶ Λόγος τῆ Θεῆ κτ'. τοῖστων κτήριον τῆς Ἁγίας Σοφίας οἰκοδομήσας βεβαίαι εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν μαγάλον, καὶ πολὺ, καὶ ὡς ἄδεν ἄλλο τοῖστων, καὶ ὅπῃ νὰ μὴν παραβάλληται μετὰ ἄλλα τῆ κόσμου πράγματα. ἔδωκε καὶ τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας τῶν Αἰρετικῶν τοῖς ὀρθοδόξοις (χωρὶς τῶν ἔξω κατοικούντων Ἀρειανῶν), καὶ τύπον περὶ τῶν Ἐπισκόπων, οἰκονόμων, ὀφρανοτρόφων, καὶ ξενοδοχῶν καὶ ὅταν ἀποδάνη μοναστηριακὸς κελόγηρος, ὅσα μὲν εἶχε χρήματα, ἢ πράγματα πρὶν ἐμβῆ εἰς τὸ μοναστήριον, νὰ τὰ κληρονομῶσιν οἱ συγγενεῖς τε, ἀλλ' ὅσα ἀπόκτησεν ὑπερον εἰς τὸ μοναστήριον νὰ μὴν ἔχωσιν ἐξέσιαν νὰ τὰ λαμβάνωσιν οἱ συγγενεῖς τε, ἀλλὰ νὰ μένωσιν εἰς τὸ μοναστήριον. ὅρα τὸν Κεδρηνόν (ε) καὶ διὰ νὰ εἰπῶμεν ἐν συντομίᾳ, κάθε τι λαμπρὸν ὅπῃ εἶναι εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ θεσπίσματα, τῶν ὁποίων Ἐκδικον, καὶ φύλακα ἐχὶ ἀπαξ αὐτὸς ἐαυτὸν καλεῖ, ἠδέλησε νὰ βεβαιωθῆ καὶ νὰ ἐμφανισθῆ.

Διατάγματα Γεσινιανῆ διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν.

Γεσινιανὸς κτίζει τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας.

(α) Βιβλ. δ. κεφ. α'. (β) Βιβλ. ιζ'. κεφ. η'. (γ) Βιβλ. δ. κεφ. λβ'. (δ) Σελ. 293. (ε) Σελ. 290.

δη, & με τιμωρίας να εκ δικηδῆ ὄθεν ἔγινεν, ὡσε οἱ Ἐπίσκοποι τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ανατολῆς να ἀρχίσωσι & να συνάγωσι τὰς πολιτικὰς νόμους, & να τὰς συνάπτωσι με τὰς κανόνας, τὰς ὁποίας νομοκάνονας, & νομοκάνονια ὠνόμασαν, ἀπὸ τὰς ὁποίας πρῶτος ὁ συνταξάμενος λέγεται να εἶναι Γεώργιος ὁ σχολαστικός, ὅστις ἐπατριάρχουσεν ἀφ' ἧ ἐξωρίθη ὁ Εὐτύχιος, ὡς εἶρηται· διαιρέσας τὰς κανόνας εἰς τίτλους γ'. τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς τὴν Βατικανὴν βιβλιοθήκην, ὡς μαρτυρεῖ Νικόλαος ὁ Ἀλαμανὸς ἐν τοῖς συμειώμασι τῆς ἀποβήτα Γεωργίας τῆ Προκοπία. ὕπερον Νομοκάνονα ἔγραψεν ὁ Φώτιος ὡς ρηθῆσεται· αὐτὸς ὁ Γεσινιανὸς & κατὰ τῶν ἀρρενομανῶν πολλὰ ἀνυσιρὰ ἐφέρετο, & πολλὰς Ἀρχοντας, & ἀρχιερεῖς δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἐτιμώρησε σκληρῶς, ἀποκόπτων τὸ αἰδοῖόν τας· & ἐρωτῶν αὐτάς τις, διατί ἔτω τιμωρεῖ τὰς ἀρρενοφόρους, εἶπεν· εἰ δὲ & ἦσαν ἱερόσυλοι δὲν ἤθελα κόψῃ τὴν χεῖρά τας; ὄρα τὸν Κεδρηνὸν (α). Ομοίως ἀνοικοδομήσας & τὴν Ἀντιόχην πόλιν τὴν μεγάλην ὅπῃ ἔπεσεν ἀπὸ φοβερῆς σεισμῆς ἐκ Σεμελίων, & μόνον τὰ ἐν αὐτῇ κτισθέντα, ἀλλὰ & τὰ τεῖχη, τῆς ὁποίας εἰς τὸν κρημνισμόν ἀπὸ τὸν β'. σεισμόν ἀπέθανον χιλιάδες τέσσαρες, & ὀκτακόσιοι ἐβδομήκοντα ἄνδρες, Θεσπολιν ὠνόμασεν αὐτὴν.

§. 6. Ο αὐτὸς Γεσινιανὸς & Ἀχρίδα τὴν πατρίδα τῆ, ἐτίμησε με πολλὰ ἄλλα, & με αὐτὸ τὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὄνομα, & πρώτην Γεσινιανὴν ὠνόμασε, & να εἶναι πάντοτε Ἀυτοκέφαλος προσέταξεν, ὡς ἐκ τῆς ρλ'. Γεσινιαν. νεαρᾶς δηλᾶται· ὅπῃ & λέγει „ τὸν δὲ Μακαριώτατον Ἐπίσκοπον τῆς πρώτης Γεσινιανῆς τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἔχειν ἀεὶ ὑφ' εαυτὸν τὰς Ἐπισκόπους τῶν Ἐπαρχιῶν Δακίης Μεδιτερανίας, & Δακίης Ρίτινσίας Πραιβαλείας, & Καρδαγείας, & Μυσίας τῆς ἀνωτέρω, & παρ' αὐτῆ τῆς χειροτονεῖσθαι· αὐτὸν δὲ ὑπὸ τῆς οἰκείας Συνόδου χειροτονεῖσθαι, & ἐν αὐταῖς ταῖς ὑποκειμέναις αὐτῷ Ἐπαρχίαις τὸν τόπον ἐπέχειν τῆ Ἀποστολικῆς θρόνου, κατὰ τὸν ὀριθθέντα ὑπὸ τῆ Ἁγίας Πάπας Βιγιλίας· τὸ αὐτὸ δίκαιον & τῷ Ἐπισκόπῳ Καρχηδόνο τῆς Ἀφρικῆς δεδώκαμεν, ἐξ ἧ πατῆρ ὁ Θεὸς ταύτης ἡμῖν ἀποκατέστησε. Ταύτης τῆς Ἀχρίδος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, & Βαλγαρίας καλεῖται ἀπὸ τῶν Βαλγάρων προσεγορίας λαβᾶσθαι ὅπῃ εἰς αὐτὴν μετέπειτα ἐσύστησαν τὸ βασίλειόν τας, τὰς ὁποίας εἰς ὕπερον ὁ βασιλεὺς Βασίλειος ὁ Βαλγαροκτόνος με πολλὰς μάχας ἠφάνισε, & ἐξωλόθρευσε, & ἀπ' ἐκεῖ τὰς ἀπομείναντας ἐξώρισεν ἐν τῇ παρὰ τὸν Ἰντρον κάτω Μυσία· τὸ δὲ ὄνομα ὡς ἄλλο τι μνημεῖον ἐκείνων ἀπέμεινε τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, ὡς ὁ Γρηγορᾶς ἰσορεῖ (β).

§. 7. Τῷ 18. τῆς τῆ Γεσινιανῆς ἀρχῆς, ἡ Ὑπαπαντὴ τῆ Κυρία ἡμῶν κατὰ τὸν Θεοφάνην (γ) ἔλαβεν ἀρχὴν να ἐκτελεῖται εἰς τὸ Βυζάντιον τῆ β'. τῆ Φεβρουαρίου μηνός, ὅπῃ πρότερον ἐγίνετο τῆ 18. τῆ αὐτῆ μηνός, ὡς Γεώργιος Ἀμαρτωλὸς λέγει (δ).

§. 8.

(α) Σελ. 291. (β) Νικηφ. Γρηγ. σελ. 12. ἐκδοσ. Ἐντρ. α. ψκθ. (γ) Χρον. σελ. 150. ἐκδοσ. Ἐντρ. α. ψκθ. (δ) Τὸ χρονικὸν τῆ αὐτῆ Γεωργίας δὲν εἶναι ἐκδοσμένον,

Ἀντιόχεια ὀνομάζεται Θεσπολις.

Προνόμια τῆ Ἀχρίδων παρὰ Γεσινιανῆς δεθέντα.

§. 8. Τῷ δὲ 19. ἔτει τῆς αὐτῆ βασιλείας ἔγινε κατὰ τὸν Θεοφάνην (α) & Κεδρηνὸν (β) σεισμὸς μέγας εἰς τὸ Βυζάντιον, & διαστροφή περὶ τῆ Ἁγίας Πάσχα, & ἔκαμεν ὁ λαὸς τὴν ἀποκρεώσιμον μὴν Φεβρουαρίου δ'. ὁ δὲ βασιλεὺς προσέταξεν ἄλλην ἐβδομάδα να πωληθῶσι κρέατα, & πάντες οἱ κρεωπόλοι ἔσφαξαν, & προέδηκαν, ἀλλ' ἔδεις ἠγόρασεν ἕτε ἔφαγε· τὸ δὲ πάσχα ἔγινε κατῶς ἐπρόσάξεν ὁ βασιλεὺς, & εὐρέθη ὁ λαὸς νηστεύων Ἐβδομάδα περιττῆν.

§. 9. Τῷ αὐτῷ ἔτει Σαμαρεῖται, & Γεδαῖοι οἱ ἐν Παλαιστίνῃ, βασιλεῖα ἔκλεξαν, & ἐσεψαν Γελιανόν τινα, & κατὰ τῶν Χριστιανῶν κινήσαντες ἄρματα, μάλις κατὰ τῶν οἰκόντων εἰς Νεάπολιν, ἐπόησαν ἀρπαγὰς, & φόνους, & ἐμπρησμάς τῶν ἱερῶν· πρὸς τὰς ὁποίας πέμψας ὁ Γεσινιανὸς στρατιώτας πάντας ἠφάνισε, & τὸν Γελιανόν με' ἄλλας πολλὰς ἀπεκεφάλισε. Καὶ τελευταῖον ἐπειδὴ ἠγέρθησαν κακαὶ φιλονεικίαι, & ἔριδες διὰ τὰ δόγματα τὰ δυσσεβῆ τῆ παράφρονος Ὀριγένους, & τῶν τριῶν ὡς ἔχασι συνήθειαν να λέγωσι, κεφαλαίων συνέδρια τινα κατήγγειλε, & μετὰ ταῦτα τὴν ε'. Οἰκαμενικὴν Σύνοδον να συγκροτηθῆ ἐπρόσάξεν, ἀπὸ τὰς ὁποίας διελύθη ἡ φιλονεικία ἐκείνη, & τὰ Ὀριγένους ληρώδη δόγματα ὁμῶ & τὰ τρία κεφάλαια κατεκρίθησαν, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται.

§. 10. Ἐπὶ τοῖς χρόνοις τῆ Γεσινιανῆ διαβάς τὸν Ἰντρον ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γρέτης λεγόμενος, & ἔλθων εἰς Κωνσταντινῆπολιν με' τὸν λαόν τῆ, ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν Γεσινιανῶν, & ἔγιναν πάντες Χριστιανῶ, & μετέβαλον τὴν γνώμην τας εἰς τὸ ἡμερῶτερον. αὐτοὶ λοιπὸν οἱ Ἑλλεροι ἐπάνω εἰς τὸν

Διαστροφή περὶ τῆ Πάσχα.

Ἀπεστασία τῶν Ἰεδαίων, & ὀλεθρὸς αὐτῶν.

Γρέτης Ἑλλήνων βασιλεὺς γίνεται Χριστιανός.

νον, εἰ μὴ περικοπαὶ ἔνθεν κἀκείθεν· πόθεν ἀνέγνωσεν ὁ συγγραφεὺς ὅτι λέγει ἕτως ὁ Ἀμαρτωλὸς ἀγνοῶ, ἐγὼ ἐρευνῶν εἰς τὴν Βατικανὴν βιβλιοθήκην τῆς Βιέννης ἐπέτυχον ἕνα χειρόγραφον παλαιότατον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται ὁ Γεώργιος λέγων, ὅτι πρότερον ἐωρετάζετο τῆ 18. Αὐτὸ τὸ χειρόγραφον ἐστὶν εἰς μεμβράνην, διορθωμένως γεγραμμένον, ἢ εἰς χαρακτῆρα παρυσκόν· Ἐπιτίσκειται μεταξύ τῶν χειρογράφων τῶν Ἑλληνικῶν Ἰστορικῶν, πολιτικο-Ἐκκλησιαστικῶν Κωδ. 40. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ χειρόγραφον, κεφ. νη. φύλ. 240. σελ. α'. σειρ. α'. ἀναγινώσκω τάδε. „ Μετὰ δὲ Γεσινὸν ἐβασίλευσεν ὁ Γεσινιανὸς ὁ μέγας, ἔτη 18. ὅς & ἀνακαίνισας τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν Σοφίαν εἰς κάδος, & μέγεθος· πρότερον κτισθεῖσαν ὑπὸ Κωνσταντῆς υἱᾶ Κωνσταντῆνος τῆ μεγάλε, παρέδωκε ἢ τροπάρμιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ψάλλεσθαι· ἢ ἡ ἀρχὴ ὁ μοιογενῆς υἱός & λόγος τῆ Θεᾶ· ἐφ' ἧ ἡ Ἀντιόχεια Θεσπολις ἠέξατο ἀναγορευεσθαι. Καὶ ἡ Ἐκκλησία παντὴ ἔλαβεν ἀρχὴν ἐορτάζεσθαι, ἥτις ἢ ἐστὶν ἐνάμιθρος ταῖς Δεσποτικαῖς ἐορταῖς· ὁ γὰρ τοῖ θεὸς χευσόσμομος, ἔτω λέγει· ἐν ἕξ ἡμέραις ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ ἔργα αὐτῆ πάντα, καθὼς γέγραπται· τῆ δὲ ἐβδόμη κατέπαυσε· διὸ & ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ὁ τῆ Θεᾶ λόγος ζητῆσαι τὸ ἀπολλωλὸς εὐδοκίης & ἐνανθρωπήσας, τὸν αὐτὸν τρόπον, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς κοσμοποιίας τὰς ἐορτάς παρέδωκεν ἡμῖν τῆς αὐτῆ οἰκονομίας. „ Εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον ἐπαρῖθμει τὰς δεσποτικὰς ἐορτάς τοις τοτρόπως „ πρώτη ἡ Ἰέννησις τῆ Κυρία ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ β'. ἡ Ἐπιφάνιος ἡμέρα γ'. τὸ κάθος δ'. ἡ Ἀνάστασις ε'. ἡ Ἀνάληψις ζ'. ἡ κάθος τῆ Ἁγίας Πνεύματος ἢ ζ'. ἡ ἐορτὴ τῶν δικαίων εἰς τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

(α) Χρον. σελ. 151. (β) Σελ. 296. ΤΟΜ. II. Μ

Α' βασιγγοί, & οί κατοικάντες πρὸς τὸν Γάναϊν γίνονται Χριστιανοί. Α' ξημιπτῶν βασιλεύς γίνεταί Χριστιανός. Βασιλεὺς Γαλιίας. Α' ταλαρίχος.

Θευδάτος.

Ουίτιγιοι.

Γλδιδάδος.

Τοτίλας.

Τείας.

τὸν Γέζον ποταμὸν παλαιότερον ἐκατοίκεν, ἀνάγνωδι τὸν Προκόπιον (α) ὡσαύτως & οί Α' βασιγγοί εἰς τὰς αὐτὰς χρόνας ἐδέχθησαν τὸν Χριστιανισμόν, & οί κατοικάντες πρὸς τὸν Γάναϊν παρεκάλεσαν τὸν βασιλέα νὰ πέμψῃ αὐτοῖς Ἐπίσκοπον, ὁμοίως & ὁ βασιλεύς τῶν Α' ξημιπτῶν ἐπέμψε πρὸς Γασηνιανὸν διὰ νὰ τῆ στείλῃ Ἐπισκόπου & κληρικούς, & ἐπίσειπεν ὅλη ἡ χώρα τῆ πρὸς τέτοις & ἕτεροι πολλοὶ τὰ δόγματα τῶν Χριστιανῶν ἐδέχθησαν. ὅρα τὸν Εὐάγγιον (β), τὸν Κεδρινόν (γ), & ἄλλας.

§. 11. Καθ' ὃν χρόνον ὁ Γασηνιανός τὴν Ἀνατολὴν ὤριζεν, εἰς τὴν Δύσιν, μάλις εἰς τὴν Ἰταλίαν, βασιλεῖς μὲν ἦσαν τῶν Γότθων Α' ταλαρίχος ὁ υἱὸς τῆ ρηθέντος Θευδέριχου, & τῆς Α' μαλασάνδης, ὅσις βασιλεύσας χρόνας ὅκτω, νέος ὢν τὴν ἡλικίαν, κυβερνήσα τὸ βασίλειόν ἢ μήτηρ τῆ, ἣτις ἐκλίπε περισσότερον εἰς τὸ ἀρρενωπὸν, ἀπέθανεν ὁ Α' ταλαρίχος ἐν ἔτει φλδ'. τῆ ὁποῖα ἢ μήτηρ Θευδάτου τὸν τῆ Θευδέριχου ἀνεψιὸν βασιλέα τῶν ἑσπερίων ἀνέδειξεν, ὅσις λαβὼν τὴν ἐξουσίαν, & ἀφετήσας τὰς πληροφορίας ὅπῃ εἰς αὐτὴν ἔδωκε, & ἀχάριστος φανείσ ἐιστόσῃν εὐεργεσίαν, τὴν ἐξώρισε, & σφάλισας αὐτὴν εἰς φυλακὴν, τέλος ἀσπερῶς ἐθανάτωσεν αὐτὴν. διὰ τὴν ὁποῖαν αἰτίαν τῷ ἐπομένῳ ἔτει ὁ Γασηνιανός πόλεμον κατὰ τῶν Γότθων ἤγειρεν, ὡς ὁ Προκόπιος ἰσορεῖ ἐν τοῖς Γότθικοῖς (δ). Τὸν δὲ Θευδάτον μισήσαντες οί Γότθοι διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν τῆ, τὸν ἐφόνευσαν ἐν ἔτει φλδ'. κηρύξαντες αὐτῆ βασιλέα τὸν Ουίτιγιον, ἄνδρα πολεμικώτατον, ὅσις πιαθεὶς ὑπὸ τῆ Βελισσαρίου εἰς Κωνσταντινῶπολιν ἐφέρθη. αὐτ' αὐτῆ δὲ προχειρίζεται ἀπὸ τῆς Γότθου ὁ Γλδιδάδος, ὅσις φονευθεὶς ἀπὸ Ουίτιλου τὸν Γότθον τῷ αὐτῷ ἔτει τῷ φμ'. τὸν Α' ταλαρίχον βασιλέα ἀφινδίας οί Ρογοὶ ἀνείπον, ἣτοι ἀναγόρευσαν, (αὐτοὶ δὲ οί Ρογοὶ ἦν ἔθνος Γότθικόν) τὸν ὁποῖον δολίως φονεύσαντες, ἀφ' ἧ ἐξῆσε μῆνας πέντε, ἔμεινεν ἢ ἐξουσία εἰς τὸν Τοτίλαν, ὅσις ἦν ἀνεψιὸς τῆ Γλδιδάδα, & ἦν φρόνιμος, δραστήριος, & εἰς μεγάλην ὑπόληψιν παρὰ τοῖς Γότθοις, & νικήσας τῆς Ρωμαίους ἐφονεύθη τέλος πάντων ἀπὸ τὸν Ναρσή. τῆ ὁποῖα μετὰ πέντε μῆνας φονευθέντος ἀναγορεύεται τῷ ἐπομένῳ ἔτει βασιλεύς ἑσχατος τῶν Γότθων ὁ Τείας, ἄνθρωπος καλός, & τεχνικός εἰς τὰ πολεμικά, & τῷ αὐτῷ ἔτει ὁμῶ μετὰ τὸν Τείαν ἐτελείωσε & τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τῶν Γότθων βασίλειον, ὅπῃ ἐπεκράτησεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆ Ο' δακρη ἔτη ος'. ἀπὸ δὲ τῆς Βαρονησιῆς ἔτη ξα'.

§. 12. Α' φ' ἧ κατέσχεψε τὸν βίον ὁ Θευδέριχος ἐν ἔτει φκζ'. ἔμεινε τὸ κράτος τῶν Γότθων, & Ἰταλιωτῶν εἰς τὴν θυγατέρα τῆ Α' μαλασάνδαν, & τὸν υἱὸν αὐτῆς Α' ταλαρίχον, ὁραφανὸν τῆ πατρὸς γενόμενον, & ἔτι παιδίον τρεφόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆ. Αὐτός λοιπὸν ὁ Α' ταλαρίχος πε-

(α) Γοτθ. Α'. βιβλ. Β'. κεφ. 18. (β) Βιβλ. δ'. κεφ. 19. κ. κβ. & κγ'. (γ) Σελ. 290. & 295. ὅπῃ φαίνεται & τὸ ὄνομα αὐτῆ τῆ βασιλέως, Α' δαδ. (δ) Γοτθ. Α' & βιβλ. Α'. κεφ. 8. & ε'.

πεσῶν εἰς κακὰ ἔθνη, & εἰς μέθην ὅπῃ δὲν εἶχεσ ὄρον, ἐμαράνθη & ἀπέθανε τῷ φλδ'. Ζήσας ἔτη ὅκτω εἰς τὴν ἐξουσίαν. τῆ ὁποῖα ἢ μήτηρ Α' μαλασάνδα Θευδάτον τὸν ἀνεψιὸν τῆ πατρὸς αὐτῆς Θευδέριχου ἐποίησε βασιλέα ὡς εἴρηται.

§. 13. Ἐπίσκοποι δὲ τῆς Ρώμης ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς αὐταρχίας τῆ Γασηνιανῆ, Φήλιξ δ'. Βονιφάτιος β'. Γεώργιος β'. Α' γαπητός, Διβέριος, Βιγίλιος, Πελάγιος α'. Τῆς δὲ Κωνσταντινῶπολεως Ἐπιφάνιος, Ἀνθιμος ὁ Γραπεξέντος, Μηνᾶς, & Εὐτύχιος (α).

§. 14. Εἰς δὲ τὴν Λυβίαν ἐπὶ τέτοις τοῖς χρόνοις Βανδύλων βασιλεῖς ἐχρημάτισαν Γλδέριχος, ὅσις διαβαλθεὶς ἀπὸ τὸν Γελίμερον ἐθανάτωθη. ἀπὸ τῆς Βανδύλας σὺν τῷ ἀδελφῷ αὐτῆ, βασιλεύσας χρόνας ἑπτὰ, & αὐτ' αὐτῆ ἔγινε βασιλεύς ὁ Γελίμερος, ὅσις τελευταῖον νικηθεὶς ἀπὸ τὸν Βελισσαρίου, & πιαθεὶς, εἰς Κωνσταντινῶπολιν ἐφέρθη μετὰ τὰ κέρση. μεταξὺ λοιπὸν τῶν ρηθέντων βασιλέων Γότθων τῆ, & Βανδύλων, & τῆ Γασηνιανῆ, μέγας & δυνατός πόλεμος εἰς τε τὴν Λιβύαν, & τὴν Ἰταλίαν ἔγινεν, ὡς ἀνωτέρω ἐρήθη. Συνάγεται ἄρα ἀπὸ αὐτὰ νὰ σοχαθῆ τινὰς τὴν κατὰ τέττες τῆς χρόνας κατάσασιν τῆς Ἐκκλησίας ἀθλιωτάτην εἰς ἐκείνας τῆς τόπας, ποτὲ μὲν κυριεύοντες οί Ἀρειανοὶ κρατιῶται, ποτὲ δὲ οί Καθολικοὶ ἐνίκαν, & ἐκέρσευσον, κτ'.

§. 15. Πρὸς τέτοις & εἰς τὰς Γαλιίας πόλεμος ἦν μεταξὺ τῶν Φράγκων, & τῶν Βεργανδίων. τῶν Φράγκων βασιλεῖς ἦσαν Θευδύβαρτος, ὅσις ἀποθανὼν ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν ὁ υἱὸς τῆ Θευδύβαλδος. τελευταῖον ἢ ἐξουσία τῶν Βεργανδίων ἐξωθθέντος τῆ Γαδομάλα ἀπὸ τῆς Φράγκου τελείως ἐν τῇ Γαλίᾳ ἔσβασεν ἐν ἔτει φλβ'. μετὰ ταῦτα δὲ ἐμφύλιος πόλεμος ἠγέρθη μεταξὺ τῶν υἱῶν Κλοδοβαῖν βασιλέως τῶν Φράγκων.

§. 16. Καὶ τελευταῖον εἰς Ἰσπανίαν Βασιλεῖς ἐχρημάτισαν τῶν Ουίσιγγότθων, ἢ Βεσγότθων Α' μαλαρίχος, ἢ ὡς ἄλλοι αὐτὸν καλεῖσιν Α' ταλαρίχος, Θευδύς, Θεοδεύσιχτος, Α' γίλας, & Α' θανάγιλδος. ἀπὸ τῆς ὁποῖας ὁ Α' μαλαρίχος συνεζεύχθη μετὰ γυναῖκα Χλυτίλλα τὴν θυγατέρα τῆ βασιλέως Κλοδοβαῖν, τὴν ὁποῖαν διὰ τὸ τῆς καθολικῆς πίσεως ἀμετάτρεπτον ἐκαταφρόνει ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἀρειανός ὢν τὴν αἵρεσιν. τὸ ὁποῖον μαδάν ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Γλοδόβερτος, πόλεμον κατ' αὐτῆ ἤγειρεν, εἰς τὸν ὁποῖον νικηθεὶς ὁ Α' μαλαρίχος, & φυγὼν ἐφονεύθη φεύγων ἀπὸ τῆς οἰκείης τῆ, & δέχεται τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἰσπανίας ὁ Θευδός, ὅσις ἀδιάκοπον ἐφύλαττεν

M 2 αὐ.

(α) Μετὰ τὸν Τιμόθεον ἔγινεν Γεώργιος Β'. ὅσις μείνας εἰς τὸν θρόνον ἔτη δύο, & μῆνας δέκα, ἐτελεύτησε τῷ φμ'. & ἔγινεν Ἐπιφάνιος, ἀρχιερατεύσας ἔτη 16. μῆνας 19. & ἡμέρας τινὰς, ἐτελεύτησε τῷ φλε'. & ἔγινεν Ἀνθιμος ὁ αἰρετικός, ἀλλὰ μόνον χρόνον ἕνα, & μῆνας δέκα μείνας εἰς τὸν θρόνον, ἔγινεν Μηνᾶς, τῆ ὁποῖα θανάτος ἀφ' ἧ ἀρχιερατεύσε χρόνος 15. & μῆνας 5. ἔγινεν Εὐτύχιος, ὅσις μείνας εἰς τὸν θρόνον ἔτη 16. μῆνας 8. & ἡμέρας 19. ἐξορίθη εἰς Ἀμάσειαν παρὰ Γασηνιανῆ.

Ἐπίσκοποι Ρώμης. Κωνσταντινῶπολεως.

Βασιλεῖς Βανδύλων. Γλδέριχος. Γελίμερος.

Πόλεμος μεταξὺ Φράγκων & Βεργανδίων εἰς τὰς Γαλιίας.

Βασιλεῖς Ουίσιγγότθων. Α' μαλαρίχος. Θευδύς, Θεοδεύσιχτος, Α' γίλας, Α' θανάγιλδος.

Θεούδος.

Θέσισμα Γεσινιανῶ περι τῆς ἐκλογῆς τῆς Ρώμης Ἐπισκόπου.

αὐτὸν τὸν πόλεμον, ἀπὸ τὰ ὁποῖα συμπεραίνομεν πῶς ἔχεις αὐτὰς τὰς τότες νὰ μὴν ἦτον καλὴ ἢ κατὰστασις τῆς Ἐκκλησίας.

§. 17. Πρὸς τέτοις πρέπει νὰ ἰξεύρωμεν, ὅτι, διατάχθη παρὰ Γεσινιανῶ ἢ ἐκλογὴ τῆς Ρώμης νὰ εἶναι ἀκυρος, ἢ ἀνίσχυρος, εἰάν πρότερον δὲν προσδοκιμασθῆ, ἢ προσκυρωθῆ ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα· πῶς ἔχει διατὶ τὸ ἐγένε, καλῶτατα Οὐνέφριος Παννίνιος ἐν τῇ πρὸς Πελάγιον τὸν Πλάτωνα προσημειώσει μὲ αὐτὰ τὰ ἐξελληνισθέντα λόγια γράφει· „ Γότθων ἐκ πάσης τῆς Ἰταλίας διὰ Ναρσῆ τῆ Πατρικίᾳ ἐξελαδέντων, ἢ τῆς πόλεως Ρώμης ἤδη μέρος τῆς Ανατολικῆς αυτοκρατορίας γεγενηίας, ἐπὶ Γεσινιανῶ τῆ Αὐτοκράτορος, κακὸν γε ἔδος ἐν ταῖς τῶν Ἐπισκόπων ἀρχαιρεσίαις ἀνεφύη τοῖστων πεφικτός. ὡς τελευτήσαντος τῆ Πάπα, νέαν μὲν ἐκλογὴν κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔδος παραχρήμα ὑπὸ τῆ κλήρε, τῆς Συγκλήτε, ἢ τῆ Ρωμαϊκῆ δῆμῳ γίνεσθαι· τὸν δὲ ἐκλεχθέντα ὑποψήριον Ρώμης μὴ δύνασθαι ὑπὸ Ἐπισκόπων χειροτονεῖσθαι, μήτε μὴν ἐπὶ τῆ θρόνῳ ἀνάγεσθαι, εἰάν μὴ πρότερον ἢ αὐτῆ ἐκλογὴ ὑπὸ τῆ Κωνσταντιναπόλεως Αὐτοκράτορος προσβεβαιωθῆ, ἢ ἔγγραφος ἄδεια αὐτῷ δοθῆ, ὡσε δύνασθαι χειροτονηθῆναι ἢ τῷ Ἐπισκοπικῷ θρόνῳ ἀφιερωθῆναι, ἢ τῶ τῶν τρέπον τὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης δικαιοδοσίαν μετὰ τῶ ἐπέχειν. ἢν τιν ἄδειαν ὑπὲρ τῆ λαβεῖν ἀνάγκη ἢν τῶ ἐκλεχθέντι ποσότητι χρημάτων διορισμένην πέμψαι τῷ Αὐτοκράτορι· Ταύτης δὲ ἐγκρατῆς γενόμενος αὐτός ἐν ὑσέροις ἐχειροτονεῖτο, ἢ τὰ τῆς Ρωμαϊκῆς ἀρχιερωσύνης ἀπετέλει. αὐτὸ δὲ διέταξεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἔχι δι ἄλλην αἰτίαν, ὡς πολλοὶ νομίζουσιν, εἰμὴ ἵνα ἔχη ἀσφάλειαν ἢ βεβαιότητα περὶ τῶν περιστατικῶν τῆ νέας Ἐπισκόπου, ἢ ἡ δεσποτεία λαβῆσκα ἀρχὴν εἰς τόσον δύναται νὰ προχωρήσῃ, ὡσε λειπόντων Αὐτοκρατόρων, ἀπὸ τινᾶ ἀρχιερέα σασιάθῃ, ἢ διμεγέστην, ἢ ἐχθρῶ ὄντος τῆ Αὐτοκράτορος, ἀποσατήσασαν τὴν πόλιν, ἢ τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τῆς Ανατολικῆς Αὐτοκρατορίας διὰ τινᾶ αἰτίαν, νὰ ἦθελε παραδοθῆ εἰς τὰς πλησιόχωρας Βαρβάρους· μέχρι τῆδε ὁ Οὐνέφριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Περὶ τῆ ἐν Ρώμῃ διττῆ Σχίσματος, τῆ μὲν μεταξὺ Βονιφατίου Β. ἢ τῆ Διοσκόρου, τῆ δὲ μεταξὺ Σιλβερίου, ἢ Βιγιλίου.

§. 1.

Εἰς τὰς χρόνας Γεσινιανῶ τῆ Αὐτοκράτορος ἢ τῆ Χριστῆ Ἐκκλησία ὑπὸ τῶν τῶν σχισμάτων, φιλονεικιῶν, ἢ αἰρετικῶν βαρέως ἠνωχλήθη, ἢ εἰ μὲν

μὲν τῆ Ρώμῃ δύο σχίσματα μεταξὺ τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς ἐγιναν, τὸ μὲν μεταξὺ Βονιφατίου Β. ἢ τῆ Διοσκόρου. τὸ δὲ ἢ χειρότερον μεταξὺ Σιλβερίου, ἢ Βιγιλίου, διὰ τὰ ὁποῖα ἄς εἰπῶμεν ὀλίγα τινά.

§. 2. Τὸ μεταξὺ Βονιφατίου Β. ἢ τῆ Διοσκόρου συνετελέσθη ἐν ἔτει φλ. διότι ἀφ' ἧ ἀπέθανε Φήλιξ Γ. εἰς μὲν τὴν τῆ Γαλίας Βασιλικὴν χειροτονεῖται Πάπας ὁ Βονιφατίος Β. εἰς δὲ τὴν Κωνσταντιανὴν ἐναντίον τέτα ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος τῶν κληρικῶν προχειρίζεται ὁ Διοσκόρος· ἡ αἰτία τῆτε τῆ σχίσματος ἀπὸ τὰς περισσοτέρας ἀμφιβάλεται, ὁ δὲ Βωρώνιος ἐν ἔτει φλ. νομίζει νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ αἰτία. διίσχυριζόμενος Ἀταλάριχος ὁ βασιλεὺς νὰ ἐκλέξῃ Πάπαν τὸν Βονιφατίον, τινὲς τῆ κλήρε συνήνεσαν, ἄλλοι δὲ ἐναντιωθέντες, ἐψήφισαν ἕτερον. ἀποθανῶν δὲ ταχέως ὁ Διοσκόρος τὸ σχίσμα τῶτε μὲ αὐτὸν ἐτελείωσε.

§. 3. Τὸ δὲ ἄλλο σχίσμα ὅπῃ ἐγένε μεταξὺ Σιλβερίου, ἢ Βιγιλίου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρώμης ἐν ἔτει φλγ. ἢν χειρότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, ὅπῃ πρὸ ὀλίγου εἶπομεν, ἐπροξενήθη δὲ τῶτε ἀπὸ τοιαύτην αἰτίαν.

§. 4. Ἀφ' ἧ ὁ πόλεμος τῶν Βανδύλων κατελύθη, ἐσάληθη ἀπὸ τὸν βασιλέα ὁ Βελισσάριος εἰς Ρώμην, τὸ ὁποῖον μαδῶν ὁ Θεοδάτος ὁ βασιλεὺς τῶν Γότθων, Ἀγαπητὸν τὸν Ἀρχιερέα Ρώμης ἀνδρα θροπέσιον, πέμπει πρὸς τὸν βασιλέα διὰ πρσβείαν, ὅσις φθάσας εἰς Βυζάντιον, ἢ παρρησιασθεῖς τῷ Γεσινιανῶ, πρῶτον περὶ Θεῶ, ἢ τῆς εἰς αὐτὸν πίσεως διαλέγεται, ἕτερον τὴν εἰς τὸν θρόνον τῆς Νέας Ρώμης Ἀνθίμου ἀναγωγὴν ἐγκληματικὴν ἐφάνερωσεν, ὅτι ἔχι κανονικῶς ἀπὸ Τραπεζάντα, ὅπῃ κεῖται εἰς τὸν Πολεμονιακὸν Πόντον μητρόπολιν, εἰς Κωνσταντινέπολιν μετεφέρθη, ἢ ὅτι τῆς κομοδοξίας τῆ Σευήρα μετέχει. Ἀκέσας δὲ ὁ Ἀγαπητός πολλὰς φοβερισμῶς ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὡς ὁ Ζωναράς ἰσορεῖ (α), τελευταῖον συνηγορῶν τὴν ἀλήθειαν, ἢ εὐλαβηθεῖς τὸν ἱερώτατον Πάπαν, ἢ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεφάσισεν, ὡσε ὁ μὲν Ἀνθίμος νὰ εὐγῆ ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντιναπόλεως, ἢ νὰ ἐξωσθῆ, ὅπῃ μόνον χρόνον ἕνα εὐρίσκετο εἰς τὸν θρόνον (β), ἢ νὰ ἀναβῆ ὁ Μηνᾶς ὅπῃ ἢν ἀνδρωπος εὐσεβέστατος· αὐτὸ δὲ πολλὰ πικρὰ ἐτάραξε τὴν βασίλισσαν Θεοδώραν, ἐπειδὴ ἢν ἐκ τῆ μέρας τῆ Ἀνθίμου, ἢ διὰ μέσε αὐτῆς εἶχεν ἀξιώθη τὴν καθέδραν. ἀποθανῶν δὲ ὁ Ἀγαπητός εἰς Κωνσταντινέπολιν, ἐκλέγεται ἀντ' αὐτῆ ὁ Σιλβέριος, ὅσις μὴ θέλων νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν γνώμην τῆς Θεοδώρας διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆ Ἀνθίμου εἰς τὸν τῆς Κωνσταντιναπόλεως θρόνον, ἔσυρεν ἐπάνω τε τὴν ἐχθρῶν τῆς ὀδεν καλέσασα Βιγίλιον τὸν τῆ Ἀγαπητῆ διάκονον προσβεβαιῶσιν αὐτὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον νὰ ποιήσῃ, ἢ νὰ τὸν πλετήσῃ ἢν τῆς ὑποσχέσῃ, ἢ ἀφ' ἧ

M 3

(α) Βιβλ. ιδ'. σελ. 52. ὅπῃ λέγει, ὅτι τε μὴ κανονικῶς ἐκ Τραπεζάντος, ἢ τῶν εἰς τὸν Πολεμονιακὸν πόντον κειμένων πόλεων τυγχάνει μητρόπολις κτ'.
(β) Ὁρα σελ. 91. τὴν ὑποσημ. (α)

Αἰτία τῆ πρώτης σχίσματος.

Αἰτία τῆ δευτέρας σχίσματος.

ἡ γένη Πάπας τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον νὰ κατακρίνη, ἢ Ἀνθιμον πάλιν νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον, ἢ διὰ γράμματων δοθέντων τῷ τε Θεοδοσίῳ, τῷ Ἐπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας, ἢ Σευήρῳ, τὴν πίσιν αὐτῶν νὰ βεβαιώσῃ· πάσας αὐτὰς τὰς περιστάσεις δεξάμενος, ὁ Βιγίλιος, ἐπειδὴ πρὸ πολλῆ ἐπιθυμεί τον θρόνον τῆς Ρώμης, ὡμολόγησε νὰ τὰς τελειώσῃ· ὅθεν πέμπεται πρὸς τὸν Βελισσάριον ὅτῃ κατεγίνετο τότε εἰς Ἰταλίαν διὰ τὰς πολέμους, διὰ νὰ φανερώσῃ αὐτῷ ὅσα ἐράνησαν ἔυλογα εἰς τὴν Θεοδώραν, ὡσεὶ νὰ σπαδάσῃ πανταίους τρόποις νὰ διώξῃ τὸν Σιλβέριον.

§. 5. Ὁ Βελισσάριος λοιπὸν δεξάμενος τὴν προσαγὴν τῆς Αὐγένης, καθὼς ἐπροσάχθη ἢ ἀκυσίως τε ἐποίησεν ἵνα κατηγορηθῆ ὁ Σιλβέριος, ὡς συμπνεύσας, ἢ συναινέσας μετὰ τὸν Γότθον κατ' αὐτὸν, ἢ ὑποψίαν προδοσίας πῶς ἔχει εἰς αὐτὸν, τῆτον μὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετοικίζει κατὰ τὸν Εὐάγγριον (α), κατ' ἄλλας δὲ εἰς Πάταρα πόλιν τῆς Λυκίας, τὸν δὲ Βιγίλιον Ρώμης Ἐπίσκοπον καταστάνει, ὡς ἢ ὁ Προκόπιος ἰσορεῖ, ὑποψίας δὲ ἢ εἰς Σιλβέριον τῆς πόλεως Ἀρχιερέα γεγενημένης, ὡς δὴ προδοσίαν ἐπι Γότθοις πράσσειν, αὐτὸν μὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπέμψεν αὐτίκα, ὕστερον δὲ Ἀρχιερέα ὀλίγω ὕστερον Βιγίλιον ὄνομα κατεστήσατο (β).

§. 6. Ἐπίσκοπος λοιπὸν Ρώμης γενόμενος ὁ Βιγίλιος, θέλων νὰ τελειώσῃ ὅσα ὑπεσχέθη εἰς τὴν Αὐγένην, διὰ μέσση Ἀντωνίνης τῆς Συζύγου Βελισσαρίου ἐπιστολάς πρὸς τὸν προρήθοντα ἀρετικὸν ἐπέμψεν, εἰς τὰς ὁποίας φανερὰ ἔλεγε τὴν πίσιν ὅτῃ βασιῆτε Θεὸ συναίροντος, ἢ ἐβασίσατε, νὰ τὴν βασιῆτε σημειῶ. ἔδει λοιπὸν νὰ ἰεζύρῃ ὅσα σὰς γράφω, ἀλλὰ μάλιστα ὡς ὑποπτον εἰς αὐτὰ μετὰ τὴν σοφίαν σας ἐμπρός εἰς τὰς ἄλλας νὰ με νομίζετε, ἵνα ἔυκολώτερα κατορθώσω τὰ ὅσα ἀρχισα. ἢ μετ' ὀλίγον ἔδωκε τέτοιαν ὁμολογίαν τῆς πίσεώς τε, ἔχι δύο φύσεις εἰς τὸν Χριστὸν ὁμολογῶμεν, ἀλλ' ἐκ δύο φύσεων νὰ εἶναι εἰς σύνθετος, εἰς Χριστὸς, εἰς Κύριος, τὰς δὲ τὰ ἐναντία λέγοντας νὰ καθυποβάλλῃ τῷ ἀναδέματι. Ταῦτα γράφων Βιγίλιος ἀρετικὸς ὢν ἐν τῷ κρυπτῷ, διέμεινεν ἐν τῷ θρόνῳ, ὡς λέγει ὁ Διβεράτος, ὅστις σωσὰς ἐκείνας τὰς ἐπιστολάς τε ἀναφέρει (α).

§. 7. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Πατάρων, ὅτε ἐξωρίθη ὁ Σιλβέριος, ὡς εἶπομεν, εἰς τὴν ἀνοσιότητα ἢ ἀτοπίαν αὐτῆς τῆς ὑποδέσεως δεινοπαθήσας, ἢ συνταραχθεὶς ἤλθεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, δεινολογούμενος, ἢ ἀδημονῶν διὰ τὴν ἀδικὸν κατὰίρεσιν τῶ τοιῶτε Ἐπισκόπου, ἢ πρὸς τὴν κρίσιν τῆ Θεῶ, μετ' ἀφοβὸν καρδίαν ἐγκάλει αὐτόν. Ὁ Αὐτοκράτωρ λοιπὸν ἄγει εἰς Ρώμην τὸν Σιλβέριον.

(α) Βιβλ. δ'. κεφ. 19.

(β) Γοτθ. Α'. κεφ. κ'. ὅπῃ ἔσως ἀναγνωσθῶ „ ὑποψίας δὲ εἰς Σιλβέριον γεγενημένης, ὡς δὴ προδοσίαν εἰς Γότθους πράσσειν, αὐτὸν μὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπέμψεν αὐτίκα ἔτερον δὲ ἀρχιερέα ὀλίγω ὕστερον, Βιγίλιον ὄνομα, κατεστήσατο.

(γ) Ἐν τῷ Βρενιάρ. κεφ. κβ.

Σιλβέριος ἐξορίζεται εἰς Πατάρων.

Ζήλος τῶ Ἐπισκόπου Πατάρων.

Σιλβέριον, ἢ περὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὅτῃ ἐλέγοντο πῶς νὰ ἐγράψισαν εἰς τὰς Γότθους κατὰ τῆ Βελισσαρίου προσάξει νὰ γένῃ κρίσις. Τὶ τὸ μετέπειτα; ὁ Σιλβέριος φέρεται εἰς Ἰταλίαν, ὅτῃ τὸν ἐβοήθει ἡ Θεοδώρα ματαίως διὰ μέσση τῆ Πελαγίε, ἀπὸ τῆ ὁποίας τὸν ἐρχομὸν φοβήθει ὁ Βιγίλιος, παρηκάλεσε τὸν Βελισσάριον, νὰ τῆ παραδώσῃ τὸν Σιλβέριον, διότι ἄλλῶς δὲν δύναται νὰ τελέσῃ ὅσα ὑπεσχέθη. Παραδοθεὶς λοιπὸν ὁ Σιλβέριος εἰς δύο ὑπηρετάς τῆ Βιγίλιε ἀπάγεται εἰς τὴν νῆσον τὴν Παλαρμίαν, ὅπῃ μετὰ ταλαιπωρίας, πείναν, ἢ ἄλλας ὁμοίας θλίψεις πολλὰ ταλαιπωρηθεὶς ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει φμ'. καθὼς αὐτὰ διεξοδικῶς ἰσορεῖ ὁ τῶν χρόνων ἐκείνων συγγραφεὺς Διβεράτος ὁ Διάκονος (α). Ἀνάγνωδι περὶ τῆτων τὸν Εὐάγγριον (β), τὸν Ρηγίωνα (γ), τὸν Μαριανὸν Σκότον (δ), Σιγίθετον τὸν Γεμβλακίνσιον (ε), Ὁθωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (ς), ἢ Ἀββᾶν τὸν Ὀυρσπάληνσιον (η), ὅτινες διὰ βραχέων τῆς ὑποδέσεως ἀπτονται.

§. 8. Ὁσὼ μουσάρων, ἢ ἀνόσιον αὐτὸ τὸ σχίσμα ἐκαταστάθη ὁ Βαρωνίος περιγράφει „ ὅς μετὰ τὸ καλέσαι τὸν Βιγίλιον λύκον, κλέπτην, ἢ ληστήν, ψευδοεπίσκοπον, ἢ τελευταῖον ἀντίχριστον, προσέδησιν, ὑπερέχει ἢ τοιαύτη ἀνομία (τῆ Βιγίλιε δηλαδὴ) πᾶν τοιοῦτον ὁ πρότερον διεπράχθη, ὑπεξίσταται ταύτη ἢ τῆ Νοβάτη δυσσέβεια, ἢ τῆ Ὀυρσικίνε ισχυρογνωμοσύνη, ἢ τῆ Λαυρεντίε πρόληψις, ἢ τελευταῖον πάντων τῶν ἄλλων σχισματαρχῶν, ἢ ἀλαζονεῖα, ὁ τύφος, ἢ ἡ ἀνόσιος ῥαδιουργία, ἐπειπερ ἔδει, ὡσπερ ἄτος τοσαύτη ἀφροσύνη εἰς ζῶντος Ἀρχιερέως θρόνον ἐφήλατο, ἢ ὀλίγων παρεντεθειμένων . . . ἔδεν φησι μέχρι τῆ δε σχίσμα ὑπῆρξεν, ἐξ ἧ εἰς τοσαύτην αἰσχύνην κατέλθοι ἂν αὐτὴ ἢ τῆ Ἀρχιερέως ἀγία μεγαλειότης. εἰς ἄλλο δὲ μέρος γράφει, ταύτης τῆς αἰτίας χαλεπωτέρη εὐρεθῆναι ἔδαμως, ἔτε κίνδυνος προδηλώτερος, ὑφ' ἧ ἂν ἢ Ρωμαϊκῆ Ἐκκλησία ὑπαχθῆι (θ).

ΚΕΦΑΛ.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (β) Βιβλ. δ'. κεφ. 19. (γ) Εἰς τὸ χρόν. ἐπι Τησιανῆ ἐν ἔτει φμδ'. (δ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικία 5'. ἐτει φλε. ἢ φμγ'. (ε) Χρον. ἐν ἔτει φλδ'. ἢ φλε. (ς) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. 5'. (η) Ἰστορ. τῶν Γότθων βιβλ. ια'. κεφ. κα'.

(θ) Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὁλοκλήρως οἱ λόγοι τῆ Βαρωνίε, ἐπειδὴ δὲν ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς πᾶρξέ μέρος. Ausus enim semel cathedram erigere contra cathedram, et vivente Pastore legitimo, nulla nisi secularis hominis auctoritate absque iudicii ulla forma sententia condemnato, sedere Pontifex: quoniam alio nomine, quam lupus gregem invadens, sur et latro non per ostium, sed aliunde in ovile ovium confidens, Pseudoepiscopus contra legitimum Episcopum stans, et denique Antichristus contra Christum jure potuit appellari? superat eiusmodi scelus quodlibet id genus antea perpetratum; cedit huic Novati impietas, pertinacia Ursicini, Laurentii presumptio, ac denique aliorum omnium schismaticorum autistitum superbia, arrogantia, utque facinorosa temeritas: siquidem nemo, sicut iste, tanta impudentia in viventis Pontificis sedem insiliit, ut talibus per-

Σιλβέριος εἰς Ρώμην ἄγεται.

Ἐξορίζεται εἰς νῆσον Παλαρμίαν, ὅπῃ τελευτᾷ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Περὶ τῆς ἐγερθείσης ἑρίδος τῆς περὶ τῶν Φρενοβλαβῶν παρατροπῶν τοῦ Ὀριγένους, καὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων.

§. 1.

Ἐξ ἀπὸ τὰ ρηθέντα σχίσματα, ἠγέρθη ἐν ἔτει φηλ'. ἕρις ἔχθ' ὀλοῦν περὶ τῶν σφαλμάτων, καὶ παρατροπῶν τῶ Ὀριγένους, καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν φιλονεικίαν ἐφύτρωσεν ἄλλη ἢ περὶ τῶν τριῶν, ὡς συνηθίζουσι νὰ ὀνομάζωσι κεφαλαίων· διότι μοναχοὶ τινες ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην κεφαλαία τινα ἐκ τῶν τῶ Ὀριγένους βιβλίων ἐξαχθέντα, καὶ ἐυγαλθέντα, εἰς τὸν Πελάγιον τὸν διάκονον τῆ Ῥωμαϊκῆ θρόνου, ὅπῃ ἐπέμφθη εἰς Παλαιστίνην, ὅθεν εἰς Κωνσταντινέπολιν ἤρχετο, τὰ ἐπρόσφεραν εἰς τὴν ὁδὸν, παρακινῶντες αὐτὸν ὅταν συνομιλήσῃ μετὸν Ἀυτοκράτορα, νὰ καταδικάσῃ ὡς ὁμῶς μετὸν Ὀριγένην, καὶ αὐτὰ τὰ δυσσεβῆ αὐτῶ κεφαλαία νὰ κατακριθῶσιν· ὁ δὲ Πελάγιος μνησικακῶν Θεόδωρον Ἀσειδᾶν λεγόμενον, τὸν Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας δηλαδὴ Ἐπίσκοπον, ὡς ὑπερασπιστὴν τῶ Ὀριγένους, καὶ νομίσας νὰ εὔρεται κερὸν ἀρκούν, ἵνα εὐκόλως λυθῆσῃ τὸν Θεόδωρον, ἐπαρκαλέσεν ὁμῶς μετὰ Μηνᾶν τὸν Κωνσταντινιπόλεως Ἐπίσκοπον, τὸν Ἀυτοκράτορα, ὡς μετὸν Ὀριγένην μετὰ τὰ κεφαλαία τα, ὅπῃ ἀπὸ τὰ συγγράμματά τα ἐξευγάλθησαν ὡς κακὸδοξα νὰ καταδικασθῶσιν· ἐσυγκατάνευσε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς καὶ συναδριουθέντων τῶν ἐν Κωνσταντινιπόλει ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων, καὶ ἐξεταδείσα ἢ ὑπόθεσις αὐτῆ ὁρθῶς, ἐπέσταξε νὰ ὑπογραφῶσιν πάντες εἰς τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τῶ Ὀριγένους, καὶ τῶν ἄλλοκῶτων αὐτῶ δοξῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔ μόνον οἱ παρόντες, ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ παρόντες Ἐπίσκοποι τοῖς ὁποίοις ἐπέμφθη τὸ γράμμα ὑπέγραψαν, ὡς Βιγίλιος Ῥώμης, Ζωΐλος ὁ Ἀλεξανδρείας, Εὐφράμιος Ἀντιοχείας, καὶ Πέτρος ὁ Ἱεροσολύμων, καὶ

perfidiae premissis ante ambulatoribus sacrilegiis cum occupavit, tantoque periculo ex praetis conventis cum haereticis obtinuerit; cum ejusmodi improbo facto janua aperta videri potuisset, per quam in Romanam Ecclesiam (pro scelus) heros cum haereticis se imitterent, atque cuncta Apostolica dogmata pessumderent. Nullum actenus schisma extitit ex quo in tantam ignominiam inducitur sit ipsa Pontificis sacrosancta Majestas, cum dato laico homini absque concilio, ulloque Sacerdotum ascensu damnare primae sedis Antistitem, vique pellere, spoliatusque sacerdotalibus indumentis procul ejicere in exilium, et restitutum licet sententia Imperatoris, nihilominus in insulam relegare, morique cogere. Βαράν. χρον. ἔτει φηλ. ἀριθ. 8.

ὡς ὁ Λιβεράτος διηγείται (α). Τὸ γραμματεῖον ταύτης τῆς κατακρίσεως, πρῶτος πάντων ἐξέδωκεν ἀπὸ τὸν μεταγραφέντα Κώδικα Ἀντωνίου τῶ Ἀυγουστίνου, ὅπῃ ἐπέμφθη εἰς Ῥώμην πρὸς Καρδινάλιον Ἀντωνίου τὸν Καράφαν, ὁ Βαράνιος, τῶν τριῶν χρονικῶν τα, ὅπῃ καὶ ἀναγινώσκεται (β).

§. 2. Αὐτὴ ἢ τῶ Ὀριγένους γενομένη κατάκρισις, πολλὰ ἐλύπησε Θεόδωρον τὸν Καισαρείας Ἐπίσκοπον, ὅπῃ ἦτον ὑπέρμαχος διάκυρος τῶ καταδικασθέντος Ὀριγένους, καὶ τῶ Πελάγιος ἀντίπαλος· ὅθεν καὶ ἔτος πρὸς ἐκδίκησιν ἴσως, τὴν καταδικὴν ἐσκευασήσατο, ἢτοι ἐποίησε μετὰ δόλους τῶ Θεόδωρου, Μοψεσίας ποτὲ Ἐπισκόπου, ὅπῃ συνέγραψε τεύχη πολλὰ κατὰ τῶ Ὀριγένους, τοικτοτρόπως· γράψας ποτὲ ὁ Ἀυτοκράτωρ κατὰ τῶν ἀκεφάλων, ὅπῃ ἐμολύνθησαν ἀπὸ τὴν κίρην τῶν Εὐτυχιανῶν, αὐτὸς ὡς γνώριμος τῶ βασιλέως, καὶ πιστὸς καὶ ἀγαπητὸς κατὰ τὸν δυνατόν τρόπον, ἠνάγκασεν αὐτὸν, ὅτι εὐκόλως οἱ Ἀκεφαλοὶ νὰ συγκοινωνήσωσι μετὰς Καδολικῆς, καὶ νὰ δεχθῶσι τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, εἰ μόνον αὐτὴ ἢ δυσκολία ἀρθῇ ἀπὸ τὸ μέσον, ἢ ὁποία εἶναι αὐτὴ. Ἡ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος Ἰβαν τὸν Ἐδεσηνὸν, καὶ Θεοδώρητον Κύρη ὑπεδέξατο, ἐκείνον μὲν ὅπῃ ἐγράφεν Ἐπιστολὴν πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην, διὰ μέσων τῆς ὁποίας αὐτὸς τὸν μὲν Κύριλλον ἠλεγχε, τὸν δὲ Μοψεσίας Θεόδωρον, Νεσοριανὸν φανερὸν ὄντα, καταπολλὰ ἐπήγει· αὐτὸς δὲ ἐγκεντρον σύγγραμμα ἐκδέδωκε χαριζόμενος τῶ Νεσορίῳ κατὰ τῶν ἰβ'. τῶ Κυρίλλου ἀναθεματισμῶν· εἰ μὴ λοιπὸν ὁ ἐπαινεθεὶς Θεόδωρος εἰς τὴν τῶ Ἰβαν Ἐπιστολὴν, καὶ μετὰ θάνατον προσέτι τῶ ἀναθέματι καδυποβληθῆ ὁμῶς μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τῶ Ἰβαν, καὶ μετὰ τὰ συγγραφέντα ὑπὸ τῶ Θεοδώρητου κατὰ τῶ Κυρίλλου, ἢτε ἑνωσις, καὶ ἢ εἰρήνη δέλει γένη.

§. 3. Ὁ Ἀυτοκράτωρ λοιπὸν ὡς θερμὸς ἐραστής τῆς εἰρήνης, τὰ συγγράμματα τῶ Μοψεσίας Θεόδωρου, τὴν τῶ Ἰβαν πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην ἐπιστολὴν, καὶ τὰς τῶ Θεοδώρητου κατηγορίας κατὰ τῶν ἰβ'. ἀναθεματισμῶν τῶ Κυρίλλου, καὶ τὰ τρία κεφαλαία ἐπέσταξε νὰ θεωρηθῶσιν ἀπὸ πεπαιδευμένους, καὶ εὐλαβεῖς ἀνδρώπας εἰς τὴν σύναξιν αὐτῶν. τὸ ὁποῖον γενόμενον ἐγνωρίσθησαν αὐτὰ, μετὰ τὴν Ἐπιστολὴν μὲν ἀπὸ αἱρέσεις, καὶ βλασφημίας πλήρη, μετὰ τὴν ἄλλην δὲ διὰ τὴν τῶ Νεσορίου συμβούθειαν ὑποπτος· ὅθεν ἀρχισεν ὁ Ἀυτοκράτωρ νὰ δίδῃ κατ' αὐτῶν τὴν μέλαιναν ψήφον, δηλαδὴ νὰ τὰ καταδικάζῃ· ἀλλ' ὁμῶς δὲν ἐσυμφώνη πάντες μετὰ αὐτὸν εἰς αὐτὰ· διότι τινὲς τῶν Ἐπισκόπων, καὶ μάλιστα οἱ Δυτικοὶ, ἐναντιώοντο πολὺ, νομίζοντες τὴν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου ἀυθεντίαν, αὐτῶν τῶν τριῶν κεφαλαίων κατακριθέντων νὰ λυμαίνηται, διατᾶτο προσκαλεῖται ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐκ Ῥώμης τὸν Βιγίλιον νὰ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅσας ἔλθων, ἔγι-

(α) Ἐν τῶ Βασιλ. κει. κγ'.

(β) Ἐν ἔτει φηλ. ἀριθ. 28'.

ἔγινε σύνοδος, ἥ διὰ τὴν κατάγνωσιν τῶν τριῶν κεφαλαίων πάλιν ἀναφέρθη, εἰς τὴν ὁποίαν κατάγνωσιν μὴ συμφωνῶν ὁ Βιγίλιος, ἀλλ' ἀναβάντων τὸν καιρὸν, τελευταῖον κατελεγχθεὶς, ἡ ἐπιτιμηθεὶς ὑπέγραψε, προσβεβαιωθεὶς ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα, ὡς μηδέποτε δι' αὐτὴν τὴν φιλονεικίαν φανερὰ νὰ κηρύττηται, ἀλλὰ νὰ σιωπηθῆ ἕως νὰ γένη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

§. 4. Τῆτο δὲ ἰδόντες οἱ διάκονοι τῶ Βιγίλιε Ρ'εσικός τε, ἡ Σεβαστιανός οἱ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει παρ' αὐτῶ διάγοντες, ἡ ψείλαντες ἐπιστολάς πρὸς Ἐπισκόπους διαφόρων Ἐκκλησιῶν ἐμνησάν εἰς αὐτάς, ὅτι ὁ Βιγίλιος πρὸς ἐξεθνήσιν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου νὰ κατέκρινε τὰ τρία κεφάλαια Ἀπ' αὐτάς τὰς ἐπιστολάς, καθὼς ἡ Ὁ Βαρώνιος μαρτυρεῖ ἐν ἔτει φηί (α). Πᾶσα ἡ Οἰκουμένη ἐταράχθη, ἡ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία συνεδοροβήθη, ἡ πολυσχιδῶς διεχωρίσθη· διότι πολλοὶ ἀπὸ τῶς Ἐπισκόπους ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῶ Βιγίλιε τελείως διεχωρίσθησαν, ἔτεροι δὲ πρὸς καιρὸν ἐμάκρυναν ἀπ' αὐτὸν, ὡς ἔ νὰ δηλωθῆ φανερώτερον αὐτῆ ἡ ὑπόθεσις, ἡ ἄλλας πρὸς ἀκριβεστέραν διάγνωσιν τῆς ἀληθείας ἐπιστολάς, ἡ μνηστὰς εἰς Κωνσταντινῶν πόλιν ἀπέστειλαν· ἀλλὰ ἡ τινὲς πρὸς τῶτοις, μάλιστα εἰς Ἀφρικὴν ἀρχίσαν νὰ κινῶσι τὸν κάλαμον· ἔτω λοιπὸν καθὼς λέγει ὁ Βαρώνιος ἐν τῶ ρηθέντι τόπῳ „ μετὰ μὲν βλάβην τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πανταχῶ „ φιλονεικίαι ἡ χωρισμοὶ, ἡ λογομαχίαι, ἐρίθειαι, ἡ διαφωνίαι ὁμῶς ἡγήθησαν, μαχόμενοι μεταξὺ αὐτῶν, ἡ καθ' αὐτάς οἱ ὀρθόδοξοι μετὰ κλονισμῶν „ σχίσμα, ὁπῶς ἀπ' ἀλλήλων διεσχίσθησαν, ἡ ἐπιάνοντο εἰς τὸν ἄλλον „ ἐναντιόμενοι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὅλη αὐτῆ ἡ ἑκατονταετηρὶς δυσπραγία „ γεσάτη ἡ ἄδλεια ἡκολούθησε.

§. 5. Εἰς αὐτὰ δὲ ὁ Γεσινιανός Σύνοδον κατήγγειλεν ἐν ἔτει φηί. νὰ συγκροτηθῆ εἰς τὴν τῆς Κιλικίας Μοφβεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν γενομένης ἀκριβῆς διερευνησεως, ἡ ἐξετάσεως περὶ Θεοδώρου, τῶ ποτὲ ταύτης Ἐπισκόπου, κατεφωράθη τὸ ὄνομα αὐτῶ νὰ μὴν ἦτον γεγραμμένον εἰς τὰ ἱερά διπτύχα, ἀλλ' ἀντὶς αὐτῶ, τὸ τῶ Κυρίλλου ὄνομα νὰ ἦτον γεγραμμένον. τῶ δὲ ἐπομένῳ ἔτει ἰδὼν ὁ Αὐτοκράτωρ τὰς ψάσεις, ἡ διαχωρίσεις, ὁπῶς ἡνύξαναν, ἡ ἀπὸ τὴν ἐπαγγελθεῖσαν τῶ Βιγίλιῳ σιωπῆν, μεγαλύτερος κίνδυνος νὰ ἐπικηται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διάταγμα κατὰ τῶν τριῶν κεφαλαίων νὰ γένη ἐπρόσθετος· τὸ ὁποῖον ἰδὼν ὁ Βιγίλιος, ἡ φοβηθεὶς ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῶν οικείων Δυτικῶν, ἡ φοβόμενος, μήπως αὐτὸν παραβλέψαντες, ὁπῶς μετὰ δόλον, ἡ σκευωρίας ἡρπασε τὸν θρόνον, ἄλλον Πάπαν ἐκλέξασι, μεταβαλὼν τὴν πρώτην τῶ γνώμην, προσέταξε, ἡ παρήγγειλε τοῖς Ἐπισκόποις, ἡ τῶ κλήρῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ μὴν ὑπακῶσιν τῶ διατάγματι τῶ Γεσινιανῶ, εἰς δὲ τῶς παραβάτας τῆς ἐντολῆς κυτῶ παιδείαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐφοβέριζεν· ὁ δὲ Μηνῆς συμφωνῶν μετὰ τὸν βασιλέα, ὁ Βι-

(α) Α'ριθ. 3.

Βιγίλιος εἰς τὸσαύτην ἀνοησίαν, ὑπερηφανευόμενος, ἡλθεν, ὡς ἀπεχωρίσε τὸν Μηνῆν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῶ μῆνας τέσσαρας, ὁμοίως ἡ ὁ Μηνῆς ἀκοινωνήτων ἐποίησε τὸν Βιγίλιον διὰ μῆνας τέσσαρας. διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὁ Αὐτοκράτωρ δεινῶς κατὰ τῶ Βιγίλιε ἐκινήθη, ἡ ἡγήθη μέγας θόρυβος τοις τοτρόπως· ὡς ὁ Βιγίλιος ἀπὸ τὸν Πλακιδιανὸν δόμον εἰς τὸν ναὸν τῶ ἁγίου Πέτρου, ἡ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸν ἐν Χαλκηδόνι ναὸν τῆς ἁγίας Ευφημίας πέραν τῆς θαλάσσης διέφυγεν, ὡς ὁ αὐτὸς Βιγίλιος διαμαρτύρεται ἐν τῆ ἐπιστολῇ τῇ ἐν τῶ β'. τόμῳ τῶν συνόδων κειμένη.

§. 6. Τῆτες τὰς θόρυβους βαλίθεις ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ τὰς ἡσυχάσῃ τὴν ἑ. Οἰκουμένην σύνοδον, ἡ μ' ὅλον ὁπῶ ἐναντιώοντο ὁ Βιγίλιος κατήγγειλεν εἰς Κωνσταντινῶν πόλιν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῶ φηγ'. ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ τρία κεφάλαια κατεδικάθησαν ὁμῶς μετὰ τὸν Ωριγένην, ἡ τὰ αὐτῶ δυσσεβῆ δόγματα, καθὼς κατὰ πλάτος ρηθῆσεται κατωτέρω· ὁ δὲ Βιγίλιος εἰς τὸ συνοδικὸν δόγμα μὴ θελήσας νὰ ὑπογράψῃ, ὁμῶς μετὰ ἄλλας ἐναντίας, εἰς ἐξορίαν πέμπεται, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάλιν ἀνεκλήθη ὑσερον, ἡ ὑπέγραψε, ἡ ἐβεβαίωσεν ὅλα ἐκείνα ὁπῶ ἐφάνησαν ἔυλογα εἰς τὴν σύνοδον, διέπιμελείας τῶ Ναρσῆ, ἡ ἐπιστρέφων εἰς Ρ'ώμην νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον τε, ταλαιπωρηθεὶς ἀπὸ τῶς πόνους τῆς λιδιασεως κακῶς ἐτελεύτησεν.

§. 7. Ἀλλ' ἔτε ἔτις ὁ θόρυβος ἔπαυσε, διότι πολλοὶ τῶν Δυτικῶν Ἐπισκόπων εἰς τὴν ἰδίαν προτέραν γνώμην διέμειναν, οἵτινες ἡ τὸν Πελάγιον τὸν διάδοχον τῶ Βιγίλιε ὁπῶ ἐβεβαίωσεν ἡ αὐτὸς τὴν ἑ. σύνοδον, φανερῶς ἀπέφευχαν, ὅςτις διὰ νὰ ἐγείρῃ ἀπὸ τὸ μέσον τὸ σχίσμα, μετὰ ἐπιστολάς ἐυγνωμότως ἐναντέτει αὐτάς νὰ μὴν ἀντιλέγῳσι τὴν σύνοδον, ἀλλ' ὅλη τῆ ψυχῇ νὰ τὴν δεχθῶσιν. ἔθεν ὁμοως κατορθῶν μετὰ τὰς βασιλείας τε, ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶ Ναρσῆ, διὰ νὰ περιμαζώξῃ τὰς ἐναντίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τινὲς μὲν πρὸς τὴν ὀρθοτέραν ἔσρεψαν γνώμην, ἄλλοι δὲ ὡς ὁ Ἀκυληῖας Ἐπίσκοπος ἡ οἱ ὀπαδοὶ αὐτῶ, δι' ἐντελῆς σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας, εἰς τὸ σχίσμα διέμειναν. ἡ τοσῶτον περὶ τῆς διασῆμῆς ἐκείνης φιλονεικίας τῆς περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων, ἡ τῆς ἐκείνης γενομένης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μεγάλης διαζεύξεως. περὶ ὧν ἴδε τὸν Εὐνάγριον (α), τὸν Νικηφόρον (β), ἡ ἐκ τῶν Λατίνων τὸν Διβερῶτον (γ), ἡ τὰ πρακτικὰ τῆς οἰκουμένης πέμπτης συνόδου.

(α) Βιβλ. δ'. κεφ. λη'. (β) Βιβλ. ιζ'. κεφ. κς'. ἡ κς'. (γ) Ἐν τῶ Βερεῖαι. κεφ. κδ'.

Ο' Βιγίλιος ἀκοινωνήτων ποιεῖ τὰν Μηνῆν. Ο' μοῖως ὁ Μηνῆς ἀκοινωνήτων ποιεῖ τὸν Βιγίλιον.

Γεσινιανός καταγγέλει τὴν ἑ. Οἰκουμένην σύνοδον.

Θάνατος Βιγίλιε.

Τὸ σχίσμα δὲν πάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ.

Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις αἰρετικῶν Ἀνδρῶν, Θεοδοσίας, Γαϊανῆ, Γαϊάβου, καὶ Γωάννου τῆ Φιλοπόου.

§. 1.

Πρέπει πρὸς τέτοις νὰ εἰπῶμεν καὶ περὶ τῶν αἰρετικῶν, ὅπῃ ἦσαν εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας, ἀπὸ τῆς ὁποίας πρῶτος εἶναι Ἀνδρῶν ὁ Τραπεζάντος Ἐπίσκοπος, ὅστις μετὰ τὴν σπαρὴν Θεοδώρου τῆς βασιλείου εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνέρχεται θρόνον, μετὰ τὸν Ἐπιφάνιον, ἔξωθεν μὲν φαινόμενος καθολικός, ἔσωθεν δὲ ὡς ἐν δερματι λύκα Εὐτυχιανός, τῆ ὁποίας τὴν αἵρεσιν φανερὰν ἐποίησεν Ἀγαπίτος ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος, διὰ τὴν ὁποία τέλος ἐξώδη ἀπὸ τὸν θρόνον. μὴ δελήσας δὲ εἰς τὴν ἀμώμητον πίσιν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀπὸ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην σύνοδον ἐν εἰς φλς. καθήρεθη, καὶ ἀκολούθως ἀπὸ τὸν Ἀυτοκράτορα ἐξωστράκισθη, καὶ ἐδιώχθη.

§. 2. Θεοδοσίας, ὅστις ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ τὸν Τιμόθεον, (τῆ ὁποίας λογογράφος ἦν,) μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραπίσεως τῆς Αὐγύστου Θεοδώρου, καὶ τῶν κληρικῶν, ἦν Εὐτυχιανός, καὶ ἐκ τῆς αἵρεσεως τῶν Φαρτολάτρων, τῆ ὁποίας διωχθέντος, οἱ μοναχοὶ, καὶ ὁ λαὸς ὅπῃ δὲν ἐσυγκατένευσαν εἰς τὴν χειροτονίαν αὐτῆ τῆ Θεοδοσίας, εἰς τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον ἀνεβίβασαν (ὡς ὁ Λιβεράτος ἰσορεῖ (α)) τὸν Γαϊανόν, τότε Ἀρχιεπίσκοπον ὄντα, ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Ἀφαρτοδοκικῶν, πρότερον δὲ Ἀρχιδιάκονον τῆ Τιμοθέου, κατὰ τὸν Λεόντιον. λοιπὸν λαβὼν τὴν Ἐπισκοπὴν ὁ Γαϊανὸς ἐσάθη ἡμέρας 87. καὶ ὑστερον σαλθεὶς ὁ Ναρσῆς ἀπὸ τῆς Θεοδώρου, καὶ φέρων τὸν Θεοδοσίον ἔδωκε πάλιν τὸν θρόνον εἰς αὐτόν, ἐξορίζωντας τὸν Γαϊανόν, εἰς τὸν ὁποῖον διέμεινε χρόνον ἕνα, καὶ μῆνας τέσσαρας. ἀπόντος λοιπὸν, ὁ λαὸς πολλὰ ἠγωνίσθη, καὶ εἰς πολλὰς ἡμέρας διὰ τὸν Γαϊανόν μὲ ὄλον ὅπῃ ἦτον ἐξόριστος, μαχόμενοι μετὰ τῆς στρατιώτας τῆ Ναρσῆ, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη πολλοὶ ἐσκοτώθησαν. αἱ δὲ γυναῖκες ὅ, τι εὗρισκαν ἐμπροσθεν αὐτῶν τὸ ἔρριπταν μετὰ βίαν κατὰ τῶν στρατιωτῶν ἀπὸ τὰ ἀνωτερικὰ μέρη τῶν οἰκῶν τῆς. ὁ δὲ Ναρσῆς διὰ πυρὸς ἐνίκησε τέλος πάντων, ἐκείνο ὅπῃ δὲν ἐδύνετο διὰ σιδήρα, καὶ ἀπὸ τότε εἰς τῶν

(α) κεφ. κ.

Ἀνδρῶν αἰρετικός.

Θεοδοσίας.

Γαϊανός.

τῶρα ὡς λέγει ὁ Λιβεράτος (α) διεμοιράθη ἡ πόλις ἐκείνη ἀπὸ αὐτὸ τὸ σχίσμα, ὡς ἄλλοι ἐκαλεῖτο Γαϊανῆται καὶ ἄλλοι Θεοδοσιανοὶ, δηλαδὴ φαντασιασκαὶ, καὶ φαρτολάτραι. Τελευταῖον ὁ Θεοδοσίος ἀγανακτήσας, καὶ ἀδμονήσας εἰς αὐτὰς τὰς σασιασμάς ὅπῃ δι' αὐτὸν ἐγένοντο, ἀφείς τὸν θρόνον εἰς Κωνσταντινούπολιν ἦλθεν, ὅπῃ πάλιν κινήσεντος ζητήματος, πρότερον ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος ἠγγόει τὴν ὥραν τῆς ἐσχάτης κρίσεως. ὁ Θεοδοσίος Σεβηριανὸς ὡν ἀπαρνεῖτο, οἱ δὲ Ἀγνοῖται αὐτὸ τῶτο ὠμολόγησαν. ὅθεν διχονοία μεταξὺ τῶν Θεοδοσιανῶν καὶ Ἀγνοητῶν ἠγέρθη. καὶ οἱ μὲν Θεοδοσιανοὶ Ἐπίσκοπον τὸν σύμφωνον ὄντα αὐτοῖς ἐκλεξαν, ὁμοίως καὶ οἱ Γαϊανῆται. Ἡ δὲ Θεοδώρα ἔδιδε καλὰς ἐλπίδας εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα, πῶς μέλλει ὁ Θεοδοσίος νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, τὸ ὁποῖον ἐκείνος, μὲ ὄλον ὅπῃ ἐπαρκαλέσθη ἀπὸ τὴν Θεοδώραν, ἀποφεύγων, ἐξωρίσθη.

§. 3. Γάκωβος, ὁ διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆ πτωχείαν, Ζάνζαλος ἐπικληθεὶς, ἦν Σύρος τὸ γένος, μολύνων αὐτὸ, ὡς ἀδελφὸς ἄλλος. διότι αὐτὸς μεταξὺ τῶν Σύρων τὴν τῆ Εὐτυχιᾶς αἵρεσιν πολὺ διάσπειρον, ὅθεν μεγάλη διχοσασία εἰς αὐτὰς ἐφύτρωσεν. Ἐπειδὴ ὅσοι αὐτῶν ἦσαν εἰς τὴν ὀρθὴν πίσιν Συνοδίται, καὶ Μελοδίται προσωνομάσθησαν, ὡς ὁπαδοὶ τῆς τετάρτης Συνόδου, καὶ τῆ Ἀυτοκράτορος. οἱ δὲ ἐκ τῆ Γακώβου, εἰς καὶ ἀπὸ ἄλλα διάφορα ὀνόματα ἐγνωρίζοντο, ὁμοῦς κοινώτερον Γακωβῆται ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τὸν Γάκωβον, τὸν ὁποῖον λέγει ὁ Νικηφόρος πῶς νὰ ἐγένεν ἀρχηγὸς τῆς τῶν Ἀρμενικῶν αἵρεσεως, τὴν ὁποῖαν ὄλων τῶν αἵρεσεων εὐρῆαν ἐξέδραν πρεπόντως νὰ λέγηται γράφει, καὶ διεξοδικῶς ἐκτίθησι (β).

§. 4. Τελευταῖον Γωάννης ὁ φιλόπονος, περίφημος εἰς ἐκείνας τὰς χρόνας γραμματικός, αὐθαδέεστρον διαλεχθεὶς περὶ τῆς τῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος, καὶ περὶ τῆς τῶν δύο φύσεων ἐνώσεως ἐν μιᾷ τῇ ὑποστάσει τῆ Θεᾶ λόγου, τῇ μὲν τρεῖς Θεᾶς ὁμολογήσας τὴν τῶν Τριθεϊτῶν αἵρεσιν εἰσηγήνοχος, τῇ δὲ προτέτι τὰς δύο τῆ Χριστῆ φύσεις εἰς μίαν συγχέων, εἰς τὴν τῆ Εὐτυχιᾶς αἵρεσιν ἐξώκειλε, πρόδρομος τῶν Μονοφυσιτῶν γενόμενος, τῶν ὁποῖων ἡ αἵρεσις πολὺ ὑψηλοτέρα, καὶ ἀκριβεστέρα νὰ ἐχηρημάτισεν, ἔχι δι' ἄλλο, εἰμὴ διατὶ ἀρχηγὸς, καὶ ὑπερασπιστῆς ἔλαβεν ἄνδρας σοφῆς, καὶ μάλιστ' Ἰωάννην τὸν φιλόπονον, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικηφόρος (γ) ὅρα περὶ τῶν κινήσεντων αἰρετικῶν τὸν Λιβεράτον (δ) τὸν Εὐάγγελιον (ε), καὶ τὸν Νικηφόρον (ζ).

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (β) Βιβλ. ιη'. κεφ. κγ'. (γ) Βιβλ. ιη'. κεφ. με'. μζ. καὶ λοιπ. (δ) Κεφ. κ'. (ε) Βιβλ. δ'. κεφ. ια'. (ζ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Γαϊανῆται Θεοδοσιανοί

Γάκωβος Ζάνζαλος.

Συνοδίται. Μελοδίται.

Γακωβῆται.

Γωάννης Φιλόπονος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.

Περὶ τῶν ἐπὶ Γαλιανῶν συγκροτηθεισῶν συνόδων, μάλιστα δὲ περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει ἑ. Οἰκουμενικῆς συνόδα.

§. 1.

Ἐπὶ Γαλιανῶν τῶν Αυτοκράτορας πολλαὶ σύνοδοι ἔγιναν, ὡς ἡ Ἀραουσιανὴ ἢ Β'. ἡ Βασινηυσία Β'. λεγομένη, ἢ ἐν Ρώμῃ α. ἢ β'. ἐπὶ Βονιφάτιου τῶ Πάπα, ἢ Τωλιτανῆ Β'. ἢ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Γεωργίου Β'. ἢ ἐν Κωνσταντινπόλει κατ' Ἀνδρέα, ἢ ἐν Γεροσολύμοις, ἢ ἐν Ἀυρηλία Β'. ἢ Γ'. ἢ Ἀυρηνηυσία, ἢ Ἀυρηλιανῆ δ. ἢ ἐν Κωνσταντινπόλει κατὰ τῶν τριῶν κεφαλαίων, ἢ ἐν Μομφερσία, ἢ ἐν Ἀυρηλία, ἢ ἐν Κωνσταντινπόλει Β'. ἢτοι ἡ ἑ. Οἰκουμενικῆ, ἢ ἐν Παρισίοις, ἢ τελευταίον ἢ ἐν Βρακάρους Α'. περὶ ὧν ἐν συνόψει εἴρημεν.

Αραουσιανή Β.

§. 2. Ἡ Ἀραουσιανὴ Β'. σύνοδος συνεθροίσθη ἐν ἔτει φκδ'. κατὰ τὸν Πετρίον, ἢ Βόσσιον, ἢ ἄλλοις ἀνδράσι ἐν σοφίᾳ διαβοήτας. διότι οἱ συγγραφεῖς δὲν συμφωνοῦσι μεταξὺ αὐτῶν, διὰ τὸν χρόνον αὐτῆς τῆς συνόδα αὕτη συνεθροίσθη κατὰ τῶν Πελαγίανων, ἢ Ημιπελαγίανων, τῶν ὁποίων τὸ κακόδοξον, ἢ διεστραμμένον δόγμα ἀποκηρύξαντες τὴν τῆς χάριτος ἀνάγκην περιφανῶς ἐδογματίσαν, ὡπὼν ὅτ' ἐπὶ συνήλθον εἰς αὐτὴν Πατέρες, (α), ἐξέδετο δὲ κανόνας κε'. ἐκ τῶν Ἀυγουστίνου λαβόντες τὰ περισσώτερα, οἵτινες κανόνες ἢ ἀξιόλογοι κρίνονται, ἢ ὠφέλιμοι νὰ ἀναγινώσκωνται παρὰ πάντων, κείμενοι ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, ἔτι ἢ παρὰ τῷ Καρατζᾷ (β), τῷ Κοριολάνῳ (γ), τοῖς Μαγδεμβερ. Ἐκατοῦτ. (δ), τῷ Οσσιάνδρῳ (ε), ἢ ἐν ἄλλοις.

Βασινηυσία Β.

§. 3. Ἡ Βασινηυσία Β'. λεγομένη τῷ αὐτῷ ἔτει συνεκροτήθη ἐν τῇ Νεβερνηυσίᾳ Γαλλίᾳ, ἣτις ἔξω ἀπὸ τὰ διαταχθέντα περὶ τῶν πρεσβυτέρων ἐδεσπίσε, προσέτι ὅτι κατὰ μίμησιν τῶν Ἀνατολικῶν, ἢ Ἰταλικῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ Κύριε ἐλέησον, συχνότερον νὰ λέγεται ἐν καταύξει, ἢ εὐλαβείᾳ εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ἢ εἰς πάσας τὰς λειτουργίας νὰ φάλλεται τὸ ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος. ἢ διὰ τὴν τῶν αἰρετικῶν κακοπισίαν μετὰ τὸ εἰπεῖν δόξα Πατρὶ, ἢ Υἱῷ, ἢ Ἀγίῳ Πνεύματι νὰ προσιδῶνται, ἢ ἐκεῖνα τὰ λόγια,

(α) Ἐλεπίης ὁ τόπος. εἰς τὰς τόμους ὅμως τῶν συνόδων φαίνονται αἱ ὑπογραφαὶ Ἐπισκόπων ἰδ. ἢ ἑτέρων ἐνδόξων ἀνδρῶν ἢ.

(β) Σελ. 141. τῆς ἀνω ῥηθείσεως ἐκδόσεως. (γ) Σελ. 442. ἕως 447. (δ) Ἐκατοῦτ. ἢ κεφ. 9. (ε) Ἐκατοῦτ. ἢ βιβλ. β. κεφ. λα.

για, ἢ νῦν, ἢ αἰεὶ, ἢ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν. ὅρα ἐν τόμῳ β'. τῶν Συνόδων, ἢ παρὰ τῷ Κοριολάνῳ. (α)

Ρώμης Α.

§. 4. Ἡ ἐν Ρώμῃ Α'. Σύνοδος ἀπὸ τὸν Βονιφάτιον συνεθροίσθη ἐν τῇ Βασιλικῇ τῆ Ἀγίας Πέτρος, ἐν ἔτει φλ. ἐχὶ δι ἄλλο, εἰμὴ δέλων ὁ Βονιφάτιος νὰ ἐκλέξῃ διάδοχόν τε τὸν Βιγίλιον. ἀλλὰ τῶτο ἐπειδὴ παρὰ τὰς κανόνας ἔγινε, ἢ μάλιστα Ἀταλαρίχου τῆ τῶν Γότθων βασιλέως περὶ τῆς ἀδὲν γνώσκων, διότι τότε οἱ βασιλεῖς τῶν Γότθων εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τῆς Ρώμης Ἀρχιερέων εἶχον τὰ πρωτεῖα, ἐνθὺς ὁ Βονιφάτιος εἰς τὴν ἄλληλην σύνοδον, τὴν προτέραν ἐκλογὴν διέλυσε, ἢ ἐξήλειψε. (β)

Τωλήτε.

§. 5. Ἡ ἐν Τωλήτῳ τῆς Ἰσπανίας β'. σύνοδος συνεθροίσθη ἐν ἔτει φλα. τῷ ε'. τῆς Ἀμαλαρίχου βασιλείας, ἢ τέσσαρας κανόνας περὶ τῶν κληρικῶν συνέταξε, ἢ ἕνα τὰ τῶν συγγενῶν συνοικέσια ἐμποδίζοντα. αὐτοὶ οἱ κανόνες ἀναγινώσκονται ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μαγδεμ. Ἐκατοῦτ. (γ), παρὰ τῷ Καρατζᾷ (δ), ἢ τῷ Κοριολάνῳ. (ε)

Ρώμης Β.

§. 6. Ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Γεωργίου τῆ β'. ἐν ἔτει φλδ'. ἣτις τὴν μὲν τῶν ἀκασιμῶν γνώμην ἀνέτρεψε, τὴν δὲ τῶν Ὁρθοδόξων ὅτ' ἀπεφάσισαν ὁσίας νὰ λέγεται ἕνα ἐκ τῆς ἁγίας Τριάδος παθόντα ἐν σαρκὶ ἐκράτυνε, ὡς ἢ ἀνωτέρω περὶ τῆς ἐρρήθη κεφ. ε'. ἀριθ. 3.

Κωνσταντινπόλεως.

§. 7. Ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει κατὰ τῶν Ἀνδρέα συνεθροίσθη ἀπὸ τὸν Γαλιανόν ἐν ἔτει φλς'. ἐν τῷ δῆτικῷ μονασιῳ ὅτ' ἦτον ποτὲ περιφανεσάτον. εἰς τὴν ἀρχὴν ἐσαχάθησαν οἱ πατέρες νὰ δοκιμάσωσι, ἂν ὁ Ἀνδρέας δέλη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ὀρθὴν πίσιν. ὅθεν σελλόμενοι πολλοὶ νὰ τὸν καλέσωσι εἰς τὴν σύνοδον, δὲν ἦλθεν, ἀλλὰ ζητῶν σπήλαια, τρύπας, ἢ γωνίας νὰ χωρῇ, δὲν ἐφανέρωσεν αὐτοῖς σημεῖον μετανοίας, διὰ τῶτο κοινῇ ψήφῳ ἐκάθηραι αὐτὸν, τὸν Σευήρον, ἢ Πέτρον Ἀπαμειῆς Ἐπίσκοπον, ἢ Ζωῶραν τὸν Πρεσβύτερον, ἢ τὰς συνοπαδὰς, ἢς ὁ Αυτοκράτωρ μὲ μίαν ἐκδοδεῖσαν ἰδίαν νομοθεσίαν ἐξωστράκισε, ἢ ἐδίωξεν. τὰ πρακτικὰ αὐτῆς τῆς συνόδα σώζονται τόμῳ β'. τῶν συνόδων.

Γεροσολύμων.

§. 8. Μηνᾶς ὁ Κωνσταντινπόλεως ἐνθὺς ἔπεμψε τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδα Πέτρῳ τῷ Γεροσολύμων, ὅςτις λαβὼν αὐτὰ σύνοδον Ἐπισκόπων με. ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει συνεθροίσθη, ἣτις μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει συνόδα, τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἔφερε κατὰ Ἀνδρέα, ἢ τῶν σὺν αὐτῷ κατακριθέντων.

§. 9.

(α) Σελ. 448.

(β) Ὅθεν φαίνεται πῶς δύο συνόδους συνεθροίσθη ὁ Βονιφάτιος τῷ φλα. ἢ ἐχὶ τῷ φλ. εἰς τὴν πρώτην ἐκλέξε διάδοχόν τε, ἀλλὰ τῶτο ἢ ἔξω τῶν κανόνων, ἢ περὶ πλέον ἁδελμῶν εἰδήσιν ἔχων ὁ τῶν Γότθων βασιλεὺς, διὸ συνεθροίσθη πάλιν σύνοδος, ἢ ἀκρια ἀπέδειξε τὰ πρακτικὰ παρὰ αὐτῶ εἰς τὴν α'. σύνοδον.

(γ) Ἐκατοῦτ. Ζ'. κεφ. ε'. σελ. 254. (δ) Σελ. 145. (ε) Σελ. 451.

Α' υρηλίας Β'

§. 9. Τῶ αὐτῶ ἔτει (α), συνεκροτήθη ἡ ἐν Α' υρηλίας Β'. σύνοδος ἀπὸ Ἐπισκόπων λ'. (β) ὅπῃ ἐξέδωκαν κανόνας κβ'. περὶ τῶν κληρικῶν, περὶ συνεισεσίων, καὶ περὶ ἄλλων ὑποθέσεων, τῆς ὁποίας ἐυρήσεις ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν συνόδων, καὶ ἐν τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (γ), παρὰ τῷ Καρατζᾶ (δ), τῷ Ο'σιάνδρῳ (ε), καὶ παρὰ τῷ Κοριολάνῳ. (ζ)

Α' υρηλίας Γ'

§. 11. Ἡ ἐν Α' υρηλίας Γ'. συνηθροίσθη ἐν ἔτει φμ'. ἡ τις τὰ παλαιὰ δόγματα βεβαιώσασα, ἐπρόθεσεν εἰς αὐτὰ νέα τινὰ, καθὼς ἀπῆτεν οἱ καιροὶ, καὶ αἱ περιστάσεις· αὐτῆς τῆς συνόδου σώζονται κανόνες λζ'. (η) ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (θ) ὁμοίως καὶ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῷ Ο'σιάνδρῳ (ι), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾶ (κ)· αὐτῶν δὲ τῶν κανόνων ὁ Κοριολάνος μόνον κς'. ἐπαριθμεῖ. (λ)

Α' κσιδανική

§. 11. Ἡ ἐν τῇ Α' κσιδανικῇ Γαλλίᾳ (μ), εἰς τὴν ὁποίαν συνήλθον Ἐπίσκοποι ιε'. περιφανεῖς, καὶ ἀγιώτατοι, καὶ τὰ πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μαθήματος ἐξάκκντος κανόνας ις'. συνέταξαν, ὅς ἐυρήσεις ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, ἐν τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (ν) καὶ παρὰ τῷ Ο'σιάνδρῳ, (ξ) ὁ δὲ Καρατζᾶς (ο), καὶ ὁ Κοριολάνος (π), ἐχὶ πάντας, ἀλλὰ τινὰς αὐτῶν ἐξέδεντο.

Α' υρηλίας Δ'

§. 12. Ἡ ἐν Α' υρηλίας δ'. ὁμοίως διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν συνηθροίσθη, ἐν ἔτει ὡς νομίζεται φμ'. (ρ)· καὶ κανόνας ἐξέθετο λη'. ὅπῃ σώζονται ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (σ) παρὰ Ο'σιάνδρῳ (τ), Καρατζᾶ (υ), καὶ Κοριολάνῳ. (φ)

Κωνσταντινποπόλεως

§. 13. Ἡ ἐν Κωνσταντινποπόλει περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων ἐγένεν ἐν ἔτει φμζ'. (χ) ἡ τις κατέκρινε τὰ τρία κεφάλαια· τῷ δὲ Βιγίλιῳ ὅπῃ ὑπέγραψεν εἰς τὴν κατάγνωσιν αὐτῶν, παρήγγειλεν ὁ βασιλεὺς σιαπή νὰ φυλάττηται ἀπὸ τὰ δύο μέρη περὶ ταύτης τῆς φιλονεικίας τῶν τριῶν κεφαλαίων, ἕως ἢ νὰ γένη Οἰκουμενικὴ σύνοδος, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται.

Μομφεσίας

§. 14. Ἡ ἐν Μομφεσίας τῆς Κιλικίας σύνοδος συνηθροίσθη ἀπὸ ἐννέα Ἐπισκόπων ἐν ἔτει φν'. τῆς ὁποίας τὰ πρακτικὰ ἐσυγκρίθησαν μετὰ τὴν ἐ. συνέλευσιν τῆς ἐν Κωνσταντινποπόλει ἐ. Οἰκουμενικῆς συνόδου· ὅρα ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν συνόδων, εἰς τὸν ὁποῖον προσέτι σώζονται αἱ Ἐπιστολαὶ τῶν τῶν

(α) Ἐτεροὶ λέγουσι πὺς συνηθροίσθη τῷ φλγ'. (β) Μόνον κς'. Ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν ἰδιοχείρως, καὶ ἐ. πρεσβύτεροι ἐξ ὀνόματος τῶν Ἐπισκόπων τῆς. (γ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 284. (δ) Σελ. 191. (ε) Ἐκατοντ. β'. κεφ. ια'. ὅπῃ μόνον καὶ κανόνας ἐυρήσκει. (ζ) Σελ. 455. (η) Μόνον κανόνες λζ'. (θ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 286. ἕως 290. (ι) Ἐκατοντ. β'. κεφ. ιδ'. ὅπῃ μόνον λβ'. κανόνες εἰσίν. (κ) Σελ. 192. (λ) σελ. 455. ἕως 460. (μ) αὐτὴ συνήχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀρμενίας εἰς τὴν Α' κσιδανικὴν Γαλλίαν. (ν) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 290. (ξ) Ἐκατοντ. β'. κεφ. ια'. (ο) Σελ. 198. (π) Σελ. 461. καὶ μόνον κανόνας ὅπῃ ἔχει. (ρ) Οὐχὶ τῷ φμ'. ἀλλ' ἢ τῷ φμ. ἢ τῷ φμ. ἢ τῷ φμ. (σ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 292. ὅπῃ μόνον λζ'. κανόνες εἰσίν. (τ) Ἐκατοντ. β'. κεφ. ια'. κεφ. ιβ'. (υ) Σελ. 199. (φ) Σελ. 462. ἕως 466. (χ) Οὐχὶ τῷ φμζ'. ἀλλὰ τῷ φνζ'.

τῶν Ἐπισκόπων τῆς Κιλικίας· προσέτι τὸν Γεσινιανὸν, καὶ Βιγίλιον τὸν Πάπαν· μετὰ τὰ ὁποῖα μαρτύρονται τὸ τῷ Θεοδώρῳ ὄνομα νὰ μὴ εἶναι εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆ τῷ Κυρίλλῳ, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται, εἰς τὰς ὁποίας πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτις ἔγραψαν· τῇ μαρτυρίᾳ τῶν κληρικῶν, καὶ τῶν ἄλλων ταύτης τῆς πόλεως κατοίκων συμφώνων, προσέτι αὐτὰ ἀ ἐν χερσὶν ἔχομεν ἱερὰ δίπτυχα, μάρτυς ὁ Θεὸς ἐυρομεν· τῆς γὰρ ἀγίας μνήμης τῶν Ἀρχιερέων κτ'. ἀνάγνωδι ταύτας τὰς Ἐπιστολάς κειμένας ἐν τῇ βιβλίῳ συνέλευσει.

Α' υρηλίας Ε'

§. 15. Ἡ ἐν Α' υρηλίας ε'. ἐν ἔτει φνβ'. συνηθροίσθη (α), καὶ ἤλθον Ἐπίσκοποι πενήκοντα, τῆς ὁποίας εἶναι κανόνες κγ'. ἐξ ὧν ὁ α'. τὴν τῷ Ε' τυχεῖ, καὶ Νεσορία αἰρέσιν καταδικάζει, ἀπὸ δὲ τῆς λοιπῆς κανόνας τὸ Ἐκκλησιαστικὸν μᾶθημα κρατύνεσθαι· σώζονται αὐτοὶ ἐν τόμῳ β'. τῆς συνόδου, ὁμοίως παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (β) παρὰ Ο'σιάνδρῳ (γ), Κοριολάνῳ (δ), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾶ, ὅς ἐστι μόνον ββ'. ἐπαριθμεῖ (ε).

Κωνσταντινποπόλεως Οἰκουμενικῆ Ε'

§. 16. Ἡ ἐν Κωνσταντινποπόλει β'. ἡτοιμήσθη ὁ Οἰκουμενικὴ σύνοδος κατηγγεληθὴ ἀπὸ Γεσινιανὸν τὸν Α' αυτοκράτορα, καὶ συνεκροτήθη ἐν ἔτει φνγ'. πρὸς διαίτησιν τῆς ἀμφισβητήσεως τῶν τριῶν κεφαλαίων, καὶ συνήλθον Ἀγιοὶ Πατέρες ρξε'. μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν Ε' τυχιος Κωνσταντινποπόλεως, Ἀπολιναριος Ἀλεξανδρείας, Δομνίνος Ἀντιοχείας, καὶ ἀντὶς Ε' υσελίς Γεροσολύμων, ἤλθον Στέφανος ὁ Ραφίας, Γρηγόριος ὁ Τιβεριάδος, καὶ Δαμιανὸς ὁ Σωζιτανῆς Ἐπίσκοπος· ὁ δὲ Ρώμης Ἐπίσκοπος Βιγίλιος, μ' ὄλον ὅπῃ ἦτον εἰς Κωνσταντινποπόλιν, καὶ πολλὰκις ἐκαλέσθη εἰς τὴν σύνοδον ἀπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ τῆς Ἐπισκόπου, δὲν ἠδέλησεν ὅμως νὰ συνεδριάσῃ, ὡς ἐκ τῶν ῥημάτων τῆς Συνόδου συνέλευσει β'. καὶ ἡ. δηλῆται, ἄλλοτε μὲν ἀδένειαν προφασίζόμενος, καὶ ἄλλοτε ὑποσχόμενος νὰ ἔλθῃ, δὲν ἦλθε· τὸ δὲ αἷτιον ἦν, ὅτι μὴ ἐλπίζων προτίμησιν ὑπεροχῆς, παρητεῖτο τὴν παρυσίαν τῆς.

Βιγίλιος δὲν θέλει νὰ συνεδριάσῃ εἰς τὴν Σύνοδον.

Συνέλευσις Α'

§. 17. Πράξεις, ἡτε συνέλευσις αὐτῆς τῆς συνόδου, ὅπῃ ἐγέναν· ἐν τῇ πρώτῃ συνέλευσει τῇ πρὸ τεσσάρων Νόνων Μαΐου, ὁ τῷ Α' αυτοκράτορος Γεσινιανῆ σαλδεῖς εἰς τὴν σύνοδον τύπος διὰ Θεοδώρητος Σιλενταρίου, ἀνεγνώσθη, ἀρχόμενος ἔτω· σπᾶθῃ μὲν γέγονεν αἰεὶ κτ'. ἔπειτα ἀναγνωσθεῖσαι καὶ αἱ δύο Ἐπιστολαὶ τῷ Ε' τυχεῖ, καὶ Βιγίλιῳ, ἐπέμψθησαν σχεδὸν εἴκοσι Ἐπίσκοποι, μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν τρεῖς Πατριάρχαι ὁ Ε' τυχιος Κπ. Ἀπολιναριος Ἀλεξ. καὶ Δομνίνος Ἀντιοχ. νὰ προσκαλέσωσιν εἰς τὴν σύνοδον τὸν Βιγίλιον, οἵτινες ἐπιστρέψαντες ἀνήγγειλαν, ὅτι ὁ Βιγί-

(α) Οὐχὶ τῷ φνβ'. ἀλλὰ τῷ φμδ'. καὶ ὑπέγραψαν Ἐπίσκοποι μὴ. πρεσβύτεροι ἰ. ἀρχιδιάκονοι β'. διάκονοι γ'. ἡγούμενοι β'. πάντες εἰς ὄνομα τῶν Ἐπισκόπων τῆς. καὶ κανόνας ἐξέδωκαν κδ'. (β) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 295. (γ) Ἐκατοντ. β'. κεφ. ια'. κεφ. ιβ'. (δ) Σελ. 469. ἕως 474. (ε) Σελ. 208.

Συνέλευσις
Β.

γίλιος διὰ τὴν ἀσθένειαν ὅπερ προβάλλει τὸ σῶμα, ἄλλο δὲν εἶπεν, εἰ μὴ ἄυριον θέλει φανερώσει τὴν γνώμην τε δι' αὐτὴν τὴν σύνοδον.

§. 18. Ἐν τῇ β' συνέλευσει, τῇ πρὸ ὀκτώϊδων Μαΐα, οἱ αὐτοὶ πάλιν Ἐπίσκοποι ἐσάλθησαν νὰ προσκαλέσωσι τὸν Βιγίλιον, καὶ ἀνέφερον τῇ Συνόδῳ πῶς αὐτὸς εἰς τὴν σύνοδον δὲν ἔρχεται, ἐπειδὴ ἀπὸ μὲν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐπισκόπου εἶναι πολλοὶ, ἀπὸ δὲ τῆς Δυτικῆς ὀλίγοι· τὴν δὲ γνώμην τε περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων ὅσον τ' ὀυλιγώροτερον ἐπεμψε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα. Τότε μὲ τῆς Ἐπισκόπου συνεσάλθησαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα ἄνδρωποι τινὲς μεγαλοπρεπέστατοι, διὰ νὰ ἀναγκάσωσι τὸν Βιγίλιον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν σύνοδον, καὶ αὐτὸς εἶπε, πῶς ἐκεῖνα ὅπερ πολλὰκις τόσον μὲ τὴν φωνὴν, ὅσον καὶ μὲ τὰ γράμματα κατέκρινε τρία κεφάλαια, ταῦτα πάλιν προσέτι καταδικάζει. Ἐπιστρέφαντες λοιπὸν ἔτοι διηγῆθησαν, πῶς ὁ Βιγίλιος νὰ ἐζήτησε διορίαν εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ τὴν γνώμην τε περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τῶν τῶν Ἐπισκόπου ὅπερ ἤλθον εἰς Κωνσταντινέπολιν, καὶ δὲν εἶχον ἔτι παρασαδῆ εἰς τὴν σύνοδον, ἐκάλεσαν, αἵτινες ἕνα μὲν διὰ ἄλλας αἰτίας, ἄλλο δὲ ὅτι ὁ Πάπας δὲν εἶναι εἰς τὴν Σύνοδον, δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθωσι.

Συνέλευσις
Γ.

§. 19. Εἰς τὴν γ' συνέλευσιν τὴν πρὸ ἑπτὰ ἰδῶν Μαΐα, μετὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν τῆς πίσεως ὁμολογίαν, διορίζεται περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων, ταῦτα διὰ Θεόδωρον τὸν Μοψεσίας, καὶ τὰ συγγράμματά τε, διὰ τὸν Γ'βαν περὶ τῆς Ἐπιστολῆς τε πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην, καὶ διὰ τὰ ὑπὸ τῆ Θεοδώρητε γραφθέντα κατὰ τῆ Κυρίλλα εἰς τὴν πρὸ ὀλίγου συνέλευσιν ἰδικῶς ἐλάλησαν.

Συνέλευσις
Δ.

§. 20. Εἰς τὴν δ' συνέλευσιν τὴν πρὸ τεσσάρων ἰδῶν Μαΐα ἀνεγνώθησαν αἱ φρικταὶ βλασφημίαι Θεοδώρου τῆ Μοψεσίας, ὅπερ περιέχονται εἰς τὰ συγγράμματά τε, αἱ ὁποῖαι τοῖτα ἦσαν, λέγουσιν οἱ πατέρες εἰς τὴν ὀυδόνην συνέλευσιν, ὥστε νὰ ἐθαυμάσαν εἰς αὐτὰς τὴν ἀνοχὴν τῆ Θεῶ, ὅτι μὲ πῦρ ἀκατάσχετον δὲν ἐκάνῃ ἢ γλώσσα τε, καὶ ὁ νῆς τε, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξήλθον τοιαῦται βλασφημίαι. ἀνεγνώθη προσέτι αὐτῆ τῆ Θεοδώρου τὸ δυσσεβὲς σύμβολον, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐν τῷ β' τόμῳ τῶν συνόδων, περὶ ἧ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν εἶπον οἱ πατέρες, αὐτὸ τὸ σύμβολον ὁ σατανᾶς ἐσύνδεσε.

Συνέλευσις
Ε.

§. 21. Εἰς τὴν ε' συνέλευσιν τὴν πρὸ τριῶν ἰδῶν Μαΐα, φερθέντα εἰς τὸ μέσον τὰ ὑπὸ τῶν πατέρων συνταχθέντα κατὰ τῆ Θεοδώρου, καὶ οἱ κατ' αὐτῆ θεσπισθέντες νόμοι τῶν βασιλέων ἀνεγνώθησαν, ὁμοίως ὕπερον ἀνεγνώσαν καὶ τὰ πρακτικά τῆς ἐν Μοψεσία γενομένης συνόδου, μὲ τὰ ὁποῖα τρανῶς, καὶ φανερῶς ἐδηλώθη τὸ τῆ Θεοδώρου ὄνομα νὰ ἐξαλείφθῃ ἀπὸ τὰ ἱερά διπτύχα, καὶ ἀντ' αὐτῆ νὰ ἐτέθη τὸ τῆ Κυρίλλα· ἐπὶ τῶν τῶν μετέβησαν ἐκ τῆ Θεοδώρου εἰς τὰ ὑπὸ Θεοδώρητε συγγραφθέντα κατὰ τῆ Κυρίλλα· τὰ ὁποῖα ἀναγνωθέντα, τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον μὲ ἐπαίνης ἐξεψαν, ὅτι ἄλλῶς αὐτὸν δὲν ἐδέχθησαν, ἀνίσως πρότερον δὲν ἠθέλην ἀναθεματίσῃ τὸν Νεσώριον, καὶ τὰς βλασφημίας τε.

§. 22.

Συνέλευσις
5.

§. 22. Εἰς τὴν ε' συνέλευσιν τὴν πρὸ ἰδ' καλανδῶν Ἰανῶν ἀνεγνώθη ἢ ἐπιστολὴ τῆ Γ'βα, ἣτις σώζεται εἰς τὸν β' τόμον τῶν συνόδων, καὶ αἰρετικῆ ἀνεκλήρυχθη, ἐπειδὴ περιεῖχε τὰς τῆ Θεοδώρου, καὶ Νεσώριου τῶν αἰρετικῶν βλασφημίας, καὶ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν, διδασκάλας αὐτῆς ἑαυτῆς προσγράφων ὁ Γ'βας, ὡς λέγουσιν οἱ πατέρες συνέλευσει ἢ. Ἀπεδείχθη προσέτι ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου, ὅτι οἱ συνελθόντες ἐν αὐτῇ πατέρες δὲν ἐδέχθησαν τὸν Γ'βαν, πρὶν εἶπῃ ἀνάθεμα τῷ Νεσώριῳ, καὶ ὑπογράψῃ εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐν Χαλκηδόνι πίσεως, καὶ εἰς τὸν τόμον τῆ Λέοντος· διὰ μέσσω τῶ ὁποῖα ὁ Νεσώριος, καὶ Εὐτυχῆς κατεδικάσθησαν, τὰ δὲ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆ Γ'βα, ὡς Νεσωριανισμῶ γέμοντα, δὲν ἐδέχθησαν ἀπὸ τῆς πατέρας τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου.

Συνέλευσις
Ζ.

§. 23. Εἰς τὴν ζ' συνέλευσιν τὴν πρὸ ἑπτὰ καλανδῶν Ἰανῶν, σαλθεῖς ἀπὸ τὸν βασιλέα, Κωνσταντῖνος ὁ τῆ Ἀγίας Παλατίου Κοιτίου, ἦτοι Ταμίχιος ἔφερον εἰς τὴν σύνοδον τὰς ἐπιστολάς τῆ Βιγίλιου, ὅπερ ἔγραψε πρὸς Ρ'έσικόν, καὶ Σεβαστιανὸν τῆς διακόνου τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὁμοίως καὶ πρὸς Οὐαλεντιανὸν τὸν Τομέων τῆς Σκυθίας Ἐπίσκοπον, καὶ Ἀυρηλιανὸν τὸν Ἀρελάτης, ἀπὸ τὰς ὁποῖας δύναται πᾶς τις νὰ ἰδῇ τὸν Βιγίλιον πρότερον ὅπερ κατέκρινε τὰ τρία κεφάλαια, ὕπερον δοκιμάζοντα νὰ τὰ διεκδικῇ. Ἀναγνωθεῖσαι λοιπὸν αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί, καὶ τὰ πρακτικά προσέτι τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνόδου, καὶ ὁμῶ σαλθέντα ὑπὸ τῆ Αὐτοκράτορος, ἐφανερώθη ὅτι οἱ Νεσωριανοὶ δι' αὐτὸν τὸν Θεόδωρον, ὡς οἰκείον τῆς διηγωνίζοντο, καὶ τὴν εἰκόνα εἰς ἀμαξίαν βαλμένην μὲ θριάμβους, καὶ ὠδὰς ψαλμῶν εἰς τὴν πόλιν τῆ Κῆρου πανηγυρικῶς, καὶ περιχαρῶς ἔμβασαν.

Συνέλευσις
Η.

§. 24. Καὶ τελευταῖον εἰς τὴν ἢ συνέλευσιν τὴν πρὸ τεσσάρων Νῶν Ἰανῶν ἀνεγνώθη ἢ ἀπόφασις κατὰ Θεόδωρον τῆ Μοψεσίας, καὶ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων τῆς τῆ Γ'βα ἐπιστολῆς δηλαδῆ, καὶ τῶν κατὰ τῆ Κυρίλλα ὑπὸ τῆ Θεοδώρητε συγγραφέντων, ὅπως ἔχασα· „ Κατακρίνομεν δὲ, καὶ „ ἀναθεματίζομεν πρὸς τοὺς ἄλλοις ἅπαντιν αἰρετικῶν τοῖς κατακριθεῖσι καὶ „ ἀναθεματισθεῖσι, παρὰ τῶν εἰρημένων ἁγίων τεσσάρων συνόδων, καὶ ἀπὸ „ τῆς ἁγίας, καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ Θεοδώρου τὸν „ λεγόμενον Μοψεσίας Ἐπίσκοπον, καὶ τὰ ἀσεβῆ αὐτῆ συγγράμματα, καὶ „ τὰ ἀσεβῶς συγγραφέντα παρὰ Θεοδώρητε κατὰ τῆς ὁρθῆς πίσεως, „ καὶ τῶν δώδεκα κεφαλαίων τῆ ἐν ἁγίοις Κυρίλλα, καὶ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀγί- „ ας πρώτης συνόδου, καὶ ὅσα ὑπερ σινηγορίας Θεοδώρου, καὶ Νεσώριου αὐτῶ „ γέγραπται, καὶ πρὸς τέτοις ἀναθεματίζομεν καὶ τὴν ἀσεβῆ ἐπιστολὴν τὴν „ λεγομένην παρὰ Γ'βα γεγραφθεῖσα πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην. Μετὰ ταῦτα ἐξέδετο δεκατέσσαρα κεφάλαια περὶ τῆς ὁρθῆς, καὶ ἀμωμήτης πίσεως, ἦτοι ἀναθεματισμῶ κατὰ τῆ Νεσώριου, Εὐτυχῆς, καὶ τῶν λοιπῶν αἰρέσεων, κα- „ δῶς καὶ κατὰ τῶν τριῶν κεφαλαίων, προσβεβαιώσαντες αὐτὰ πάντα κατ' εἰς ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου μὲ τὴν ἰδίαν τε ὑπογραφὴν, τῆς ὁποῖας, ὅσις βᾶ- „ λε-

Ο 2

λται, ἃς ἀναγνώσῃ ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν Συνόδων, καὶ παρὰ τοῖς Μαγδεμ-
βερ. Ἐκατοντ. (α), τῷ Καρατζᾶ (β), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (γ).

§. 25. Εἰς τὸν ια'. ἀναθεματισμὸν ὁμῶς μετὰ τὰς λοιπὰς αἰρετικὰς ἀναθε-
ματίζεται ὁ Ὀριγένης, καὶ τὰ ἄλλόκοτα αὐτοῦ συγγράμματα, ἢ εἴτις, φα-
,, σὶν οἱ πατέρες, μὴ ἀναθεματίζει, Ἀρείον, Εὐνόμιον, Μακεδόσιον, Ἀπο-
,, λινάριον, Νεσόριον, Εὐτυχέα, καὶ Ὀριγένην μετὰ τῶν ἀσεβῶν αὐτῶν συγ-
,, γραμμάτων, καὶ τὰς ἄλλας πάντας αἰρετικὰς, τὰς κατακριθέντας, καὶ ἀνα-
,, θεματισθέντας ὑπὸ τῆς ἁγίας καθολικῆς, καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ
,, τῶν προειρημένων ἁγίων τεσσάρων συνόδων, καὶ τὰς τὰ ὅμοια τῶν προει-
,, ρημένων αἰρετικῶν φρονήσαντας, ἢ φρονούντας, καὶ μέχρι τέλους τῆ οἰκείας ἀ-
,, σεβείας ἐμμένοντας· ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

§. 26. Αὐτῆς τῆς συνόδου τὴν περίληψιν μετ' ὀλίγα λόγια ἐκτίθησιν
ὁ Εὐάγγελος (δ) λέγων ἕτως· ἐρωτῶν ὁ Γεσημιανὸς τὴν συναδρουθεύσαν
σύνοδον, τί λέγετε διὰ τὸν Θεόδωρον, καὶ διὰ ἐκεῖνα ὅπῃ ὁ Θεόδωρος
κατὰ Κυρίλλου, καὶ τῶν ιβ'. κεφαλαίων εἶπε, καὶ τῆς λεγομένης ἐπιστολῆς
Γ'βα τῆς πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην, ἀνεγνώσθησαν πολλοὶ ῥήσεις Θεο-
δώρου, καὶ Θεοδώρου, δειχθέντος δὲ, ὡς καὶ πάλαι ὁ Θεόδωρος κατεκρίθη, καὶ
ἀπὸ τὰ ἱερὰ δίπτυχα ἐξαλείφθη, καὶ ὅτι μετὰ θάνατον πρέπει νὰ κατακρι-
νῶνται οἱ αἰρετικοὶ, Θεόδωρον μὲν ἀναθεματίζουσι, καὶ τὰ εἰρημένα Θεοδώ-
ρου κατὰ τῶν δώδεκα κεφαλαίων Κυρίλλου, καὶ τῆς ὁρθῆς πίστεως, καὶ τὴν ἐπιστο-
λὴν Γ'βα τὴν πρὸς Μάριν τὸν Πέρσην, λέγοντες τοιαῦτα λόγια· τῷ με-
γάλῳ Θεῷ, καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐν Εὐαγγελίῳ πα-
ραβολὴν· καὶ τόσα περὶ τῆς ε. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς ὁποίας τὰ πρακτικὰ
δὲν σώζονται Ἑλληνικὰ, εἰμὴ τμήματα τινά.

§. 27. Ἡ ἐν Παρισίοις Σύνοδος συνηροῦσθαι ἐν ἔτει φξ'. (ε) δι' αἰτίαν
τοιαύτην· κατ' ὃν χρόνον εἰς τὴν Γαλίαν μεταξὺ τῶν αὐταδέλφων Γιλδε-
βέρτου, καὶ Κλοδαρίου τῶν βασιλέων τῶν Φράγκων, ὁ ἐμφύλιος ἡγέρθη πό-
λεμος, οἱ ἀπ' αὐτὰς ὄντες τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ὄρφικια, τὰ ὅποια δὲν ἐδύνου-
το νὰ λάβωσιν ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου, ἐλάμβανον ἀπὸ τῆς βασιλείας· συναδ-
ρουθέντες λοιπὸν εἰς αὐτὴν Ἐπίσκοποι ιε. κανόνες ἐννέα ἐξέδεντο, κειμέ-
νας ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τοῖς Μαγδεμβεργ. Ἐκατοντ. (ζ). τῷ
Καρατζᾶ (η), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (θ).

§. 28. Ἡ ἐν Βρακάρῳ πρώτη σύνοδος συνεκροτήθη ἐν ἔτει φξγ'. αὐτὴ
πρὸ πάντων τῶν ἄλλων τὴν τῶν Πρισκυλιανιστῶν αἵρεσιν κατέκρινεν ἐν
κεφαλαίοις ιζ'. ἐπὶ τέτοις, ἐν ἄλλοις κβ'. κεφαλαίοις τὰ χρησιμεύοντα εἰς
τὴν

(α) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 259. ἕως 282. (β) Σελ. 182. (γ) Σελ.
478, ἕως 482. (δ) Βιβλ. δ'. κεφ. λη'. (ε) Ὅμοι τῷ φξ'. ἄλλὰ τῷ φξγ'.
(ζ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 306. (η) Σελ. 207. ὅπου εὐρίσκονται μόνον κανόνες.
(θ) Σελ. 478. ἕως 485.

Παρισίων.

Βρακάρων
Α'.

τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν ἐξέδωκε· τὰ ὅποια σώζονται ἐν τόμῳ β'.
τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾶ (α), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν
παιδείᾳ, καὶ ὁσιότητι.

§. 1.

Ἐν αὐτοῖς τοῖς χρόνοις διέπρεψαν ἄνδρες ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ, Γεώργιος
ὁ Συγγραφεὺς τῆς Κλίμακος, Ἀγαθίας ὁ σχολαστικὸς, Ζαχαρίας
σχολαστικὸς, Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, καὶ ἄλλοι, περὶ ὧν ὄρα τὸν Εὐάγγελον,
ὅσον Βαρίσανόφριος ὁ Αἰγύπτιος, Συμεὼν ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός. Εἰς δὲ τὴν
Δύσιν Διονύσιος ὁ ἐπὶ νομαζόμενος ὀξύγονος, ἦτοι μικρός, Βενέδικτος ὁ Μο-
ναχός, Ἀράτωρ, Λιβέρατος, Γενίλιος, Πριμάσιος, Μέδαρδος, Οὐϊκτωρ,
καὶ Μαρκέλλιος ὁ Ἰλλυρικὸς.

§. 2. Γεώργιος ὁ σχολαστικὸς ἀββᾶς τῷ Σινᾷ ὄρεσι, ὅστις κοινῶς συγ-
γραφεὺς τῆς κλίμακος λέγεται, ἦν ἐκ Παλαιστίνης (γ) δεκαεξὶ δὲ χρό-
νων ἂν, ἀνέβη εἰς τὸ Σιναϊτικὸν ὄρος, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ σάδιον τῆς ἡσυχίας,
Θολᾶς ὄνομα τὸ χωρίον ἦν, ἐλθὼν ἐμεινε τεσσαράκοντα χρόνους μετὰ πύ-
ρον ἔρωτα, καὶ περὶ τῆς θείας ἀγάπης πάντοτε πυρπολάμενος, ὅσα συνέ-
γραψε τὴν κλίμακα, συνθέσας λόγους διδασχῆς, καὶ πλήρεις χρηστότητος κλί-
μακα δὲ ὠνόμασε τὴν βίβλον διὰ τὴν κατὰ τάξιν τῶν ἀρετῶν ἀνάβασιν,
ὁμοίως καὶ ἕτερα συγγράμματα ἀρετῆς, ἀνεπάνυστο ἐν Κυρίῳ.

§. 3. Ἀγαθίας σχολαστικὸς, ἦν ἀπὸ τὴν Μυρίνης τὴν κατὰ Λυδίαν, ἐγ-
ραψε τὴν μετὰ Προκόπιον τὸν Καισαρέα Ἰστορίαν, τὰ κατὰ Βελισσάριον, καὶ
τὰς ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ Λιβύᾳ πράξεις, τετέστι τὰ κατὰ Ναρσῆν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ
τὰ ἐν Λαζικῇ, καὶ Βυζαντίῳ· συνέταξε δὲ καὶ ἄλλα βιβλία ἐμμετρά τε, καὶ
λογογραφικὰ, τὰτε καλέμενα δαφνικὰ, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει εἰς τὰ προοί-
μια τῆς Ἰστορίας· καὶ τοίνυν πεποιήται μοι ἐν ἑξαμέτροις βραχέα ἄττα ποιή-
ματα, ἃ δὴ δαφνικὰ ἐπωνόμασαι, μύθοις τισὶ πεποικιλμένα ἐρωτι-
κοῖς, καὶ τῶν τοιούτων ἀνάπλα γοητευμάτων· καὶ τὸν κύκλον τῶν νέων Ε-

Ο 3

πι-

(α) Σελ. 209. (β) Σελ. 483. ἕως 489.
(γ) Ὡς ἀντὶ Παλαιστίνης, ἦσαν σημαντικὰ διάφοροι, καὶ ὁ τόπος ἦν ἐλαφίης, ὅ-
θεν ἐφάνη μοι ἔυλογον νὰ προσθέσω τὸ ἐκ Παλαιστίνης, ἐπειδὴ καὶ συμφωνεῖ μετὰ τὸ
ῥήμα.

Γεώργιος
ὁ τῆς Κλί-
μακος Συγ-
γραφεὺς.

Ἀγαθίας
Σχολαστι-
κός.

πιγραμμάτων, τὸν ὁποῖον ἐπισυνήξεν, ἀπὸ τῆς κατὰ καιρὸν ποιητῆς ἀνάγνωδι περὶ αὐτῶν τὸν Σείδαν, ἔτι δὲ καὶ τὸ προοίμιον τῆς αὐτῆς Γραφῆς.

Ζαχαρίας
Σχολαστικός.

§. 4. Ζαχαρίας ὁ σχολαστικός Χριστιανός, ὁ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος Μιτυλήνης γενόμενος, ἔγραψε διάλεξιν κατὰ Πρόκλη Λυκίε τῷ Μαθηματικῷ, ὅτι ἔσυναΐδιος τῷ Θεῷ ὁ κόσμος, ἀλλὰ διημέρῳ αὐτῷ τυγχάνει, ὃ ἀπ' ἀρχῆς χρονικῆς ἀρξάμενον, καὶ φθίρειται ὅταν παραστατῆ τῷ διημερῳίσαντι τῷ μεταποιῆσαι, καὶ ἄδεν ἐκ τῆς ἀγαθότητος τῷ Θεῷ βλέπεται λόγος. Ἐξ ὧν συναγεται μὴ Θεὸν εἶναι τὸν κόσμον, ἀλλὰ Θεὸν διημέρῳ ἐτυπώθη μετὰ τῆς φιλοκαλίας τῷ Ωριγένει, καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς βιβλιοθήκης τῶν πατέρων.

Αναστάσιος
Συναΐτης.

§. 5. Αναστάσιος ὁ Συναΐτης ἀπὸ τῆς μοναχῆς τῆς ἐν τῷ Συναίῳ ὄρει ἀσκῶντας εἰς τὸν τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκοπικὸν θρόνον ἀνέβη, ἄνθρωπος ὡς ὁ Εὐάγγελος μαρτυρεῖ τὰ μὲν θεῖα πολλὰ λόγιος, ἀκριβῆς δὲ τῆς τρέψεως, καὶ εἰς τὴν δίκαιαν, ὡς καὶ εἰς τὰ πολλὰ ψιλὰ, καὶ μικρὰ, νὰ σοχαζῆται νὰ μὴ σφάλῃ, καὶ νὰ μὴ εὐγὴ τελείως ἀπὸ τῶν εὐσαφῶν, καὶ βέβαιον, καὶ πολλῶ μᾶλλον εἰς τὰ καίρια, καὶ ἀπὸ αὐτῶν ὅπῃ ἀναφέρονται τῷ Θεῷ τὸσον δὲ τὸ ἦθος ἦτον κατασημένον, ὡς μήτε εἰς τὸ εὐκολοτιμῆτον, καὶ εὐκολοαντάμωτον νὰ ἦτον εὐκολόσυρτος εἰς ἐκεῖνα ὅπῃ δὲν ἦσαν πρέποντα, ἕτε πάλιν μετὰ τὸ ἀσκηρὸν καὶ πολλὰ δυσκολοπλησίας, νὰ μὴ ἦτον εἰς τὰ πρέποντα ἐνεργός· εἰς μὲν τὰ ἄξια λοιπὸν, καὶ σπαδαῖα ἔτοιμα εἶχε τὰ ὡτά τε, καὶ εἰς τὴν γλώσσαν ἐλεύθερος καὶ πολυλόγος, εὐθυβόλος, καὶ ὀρθῶς διαλύων τὰς ἀπορίας, καὶ πληροφορῶν αὐτῆς· εἰς δὲ τὰ πάρεργα καὶ ἀνωφελῆ, τὰ μὲν ὡτά τε τελείως εἶχε σφαιλισμένα, τὴν δὲ γλώσσαν τὴν ἐκράτει χαλινός, ὡς καὶ ὁ λόγος τε, μετὰ λόγον νὰ ῥυθμίζηται, καὶ ἡ σιωπὴ τε νὰ χρηματίζη καλλίτερα ἀπὸ τὸν λόγον. Αὐτὰ γράφει ὁ Εὐάγγελος (α)· ἐσάλη δὲ εἰς ἔξοριαν ἀπὸ Γεσηνῶν, τὸν διάδοχον τῷ Γεσηνιανῷ. Τελευταῖον ἀπὸ Μαυρικίου τὸν Αυτοκράτορα ἀνακληθεὶς ἐβάλη εἰς τὸν θρόνον τε, ὕψερρον ἀπὸ εἰκοσι τρεῖς χρόνους· ὅρα τὸν Εὐάγγελον· ἔγραψεν ἀπ' αὐτὸν καὶ συντακτικὸς λόγος πρὸς τὰς Ἀντιοχείας, καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως, καὶ περὶ τῆς μὴ μνησικακεῖν, καὶ τὰς προκομιθέντας ἀδελφούς, καὶ τὸ βιβλίον τὸ ὀδηγὸς ἐπιγραφόμενον, καὶ ἄλλα· ὅρα Ἀντώνιον τὸν Ποσσεινὸν (β), καὶ τὸν Βελλακρινόν. (γ)

Διονύσιος ὁ
μικρός.

§. 6. Διονύσιος μοναχὸς ὁ ὀνομαθεὶς ὀξύγονος, ἦτοι μικρός, Σκύθης τὸ γένος, ἐγενε δὲ Ἀββαῖς εἰς Ρώμην, ἄνθρωπος (κατὰ τὸν Κασσιόδωρον τὸν φίλον τε (δ)) πολλὰ ἐξησκημένος εἰς δύο διαλέκτους, λατινικὴν, καὶ Ἑλληνικὴν, καὶ τὰς θείας Γραφὰς μετὰ τσαύτην φιλομάθειαν, καὶ δεξιότητα τῶν νοδῶν

(α) Ἐκκλησ. Γραφ. βιβλ. 5. κεφ. κδ'.
(β) Προπαρσ. Γερ. Τόμ. Α'. Σελ. 69. Κολωνίας ἐκδ. αχλ'. (γ) Περὶ Ἐκκλ. συγγρ. ἐν ἔτει 544. (δ) Διατ. θεῶν Γραφ. κεφ. κγ'. ὅρα Τόμ. Β'. τῶν συγγρ. σελ. 552. Ἐκδοσ. Ροτομαγ. αχθδ'.

νοδῶν σπαδαῖας, ὡς διὰ κάθε βιβλίον τῆς Θείας Γραφῆς ὅπῃ ἐρωτᾶτο εἶχεν ἔτοιμον χωρὶς ἀργοπορίαν τὴν πρέπσκην, καὶ ἀρμοδίαν ἀπόκρισιν· ἦν δὲ ἐν αὐτῷ ἠνωμένη μετὰ τὴν σοφίαν ἢ ἀπλότης ἢ πολλῆ, μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἢ ταπεινώσιν, μετὰ τὴν εὐφράδειαν ἢ ὀλιγολογία, ὡς εἰς πάντα ἦν ἄριστος· αὐτὸς πρῶτος ἐν ἔτει φλβ'. διατάξατο τὴν χριστιανικὴν Ἐποχὴν, καθ' ἣν τὰς τε χρόνους ἀπαριθμῶμεν, καὶ ἔχι ὡς πρότερον ἀπὸ τῆς ὀλυμπιάδας, τῶν ὑπατιῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἑθνικῶν Αυτοκρατόρων τῷ Αὐγῆ, καὶ τῷ Διοκλητιανῷ, ὅθεν ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Ἐποχὴ Διονυσιακὴ· προσέτι συναδρούσας τὰς ἐν Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐκτεθέντας κανόνας, μετέφρασεν εἰς τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· μετέφρασε δὲ καὶ ἄλλα τινὰ· ὅρα τὸν Ποσσεινόν. (α)

Βενέδικτος
μοναχός.

§. 7. Βενέδικτος ὁ τῶν ἐν τῇ δύσει μοναχῶν πατὴρ, πατρίδα μὲν ἔσχε Νερσίαν τὴν ἐν Οὐμβρία τῆς Ἰταλίας κειμένην, ἐν ἔτει δὲ ἀπὸ Χριστῶ φβ'. ἀφείκε τὴν Σαβλακηνσίαν ἀναχώρησιν, εἰς τὸ Κασσιον ὄρος τῆς Καμπανίας ἀνέβη, καὶ ἐκεῖ κτίσας κοινόβιον, καὶ τάγμα διατάξας μοναχῶν, τὸ ὁποῖον Βενεδικτιῶν καλεῖται, πρῶτος ἐν τῇ δύσει τὴν μοναχικὴν διαγωγὴν ἤφερε καὶ ἔδειξεν· ὅθεν πρεπόντως ἀπὸ τὸν Τριθέμιον, (β) καὶ ἄλλους προσαγορεύεται καθιγητῆς, καὶ πρῶτος τῶν ἐν δύσει μοναχῶν· ἐξέδωκε κανόνα ἢ τύπον περιεχόμενον ἐν κεφ. ογ'. τὸν ὁποῖον γράφει Ρ' δολφος ὁ Σπιρινανός περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν μοναδικῶν βίβ'. Τῷ τῷ τάγμα τῶν Βενεδικτιῶν, εἰς ἕνα κανόνα δι' ἐτῶν ὕ. καὶ εἰς ἕνα τύπον, καὶ εἰς τὰ αὐτὰ ἦδη εἰς πᾶσαν τὴν Δύσιν μόνον εὐρίσκετο, καὶ ἦν εἰς τιμὴν. Τῷ δὲ δεκάτῳ αἰῶνι ἀπὸ τῆς Ἐνσάρκα Οἰκονομίας εἰς πολλὰ ξεχωριστὰ τάγματα διεμοιράσθη, τῶν Κληνιακηνσίων, τῶν Καμαλδενηνσίων, τῶν Βαλισεμβρηνσίων, τῶν Γραυδιμοντινσίων, τῶν Κισερτηνσίων, τῶν Σελβεσσηνσίων, ἦτοι τῶν τεταπεινωμένων, τῶν Κελαινῶν, καὶ ἄλλων· διότι δὲν εἶναι εὐκολον κατὰ τὸν Βαρώνιον (γ) νὰ καταμετρήσῃ τινὰς ὅσα τάγματα μοναχῶν διαφόρων τάξεων, ἐκ τῶν Βενέδικτε προέβησαν, ἦτοι προήλθον, τὰ ὁποῖα μ' ὄλον ὅπῃ διαφόρως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Θεῷ κατὰ τὸ παντοδαπὸν περίβλημα νομίζονται, διατάχθησαν ὅμως ἀπὸ τὸν Ἅγιον Βενέδικτον, καὶ ἀπ' αὐτὸν νὰ ἐξῆλθον δοξάζονται· Ἐτελεύτησεν ὁ Βενέδικτος ἐν ἔτει φμβ'. ἢ φμγ'. ἐτῶν εβ'. τὸν βίον τε ἔγραψεν ὁ μέγας Γρηγόριος, οἱ τὰ Κασσιονίσια χρονικὰ συντάξαντες Γεωργίου Τριθέμιος, Βονιφάτιος ὁ Σιμονέτας, ὁ Βαγιανός, Ἀγγελος ὁ Σαγγρινός, καὶ ἕτεροι ὡς παρὰ τῷ Ποσσεινῷ ἔξеси τῷ δέλοντι νὰ ἰδῆ (δ). Ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῇ ιδ'. τῷ μαρτίῃ, ὅρα τὸ μνηλόγιον.

Τάγμα τῶν
Βενεδικτι-
ῶν.

Τάγματα
διάφορα ἐκ
τῶν Βενε-
δικτιῶν.

§. 8. Ἀράτωρ, ὃν τινες Ἀράτον καλεῖσιν, ὑποδιάκονος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐχρημάτισε· ποιητῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον περιβόητος, ἢ κατὰ

Ἀράτωρ.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ. 474. (β) Περὶ Ἐκκλ. Συγγρ. σελ. 43. κδοσ. Αὐγῆς. Οὐίνδελ. 1537. (γ) Χρον. ἐν ἔτει 529. ἀριθ. 14. (δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον σελ. 205.

τὰ τὸν Πραμηνίσιον Ρηγινὸν θαυμάσιος, (α) τὰς ὑπὸ τῆς Δεῖς Λεκά τῆς Ἀποσέλα συγγραφείσας τῶν Ἀποστόλων πράξεις, εἰς γλυκύτατα ἔπη συνέθετο, τὰ ὅποια Βιγιλίῳ τῷ Πάπα προσήνεγκε.

Λιβέρατος.

§. 9. Λιβέρατος ὁ ἀρχιδιάκονος τῆς ἐν Καρχηδόνην Ἐκκλησίας Βρευιάριον, ἦτοι ἐπιτομὴν συνήθευσε ἀξιόλογον δι' αἰτίαν τῶν Νεσοριανῶν, καὶ Ἐυτυχιανῶν, συνερανίστατο δὲ τῆτο, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γεωρίας ὅτῃ ὑπερον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν φράσιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν μετεγλωττίσθη, καὶ ἀπὸ τὰ ἐν ταῖς Συνόδοις πραχθέντα, ἢ καὶ τῶν Ἐπιστολῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων, κεῖται τὸ Βρευιάριον ἐν τόμῳ β. τῶν σωιδων.

Γενίλιος, καὶ Πριμάσιος.

§. 10. Γενίλιος, καὶ Πριμάσιος Ἐπίσκοποι καὶ οἱ δύο ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὑπῆρξαν, ἐξ ὧν ὁ μὲν, δύο βιβλία περὶ τῶν μερῶν τῆς Δεῖς νόμο πρὸς τὸν Πριμάσιον ἔγραψεν· ὅτος δὲ εἰς τὰς τῆς Παύλου Ἐπιστολάς, καὶ εἰς τὴν ἀπακάλυψιν ἐκδέδωκεν ὑπομνήματα ἅκ' ἐκαταφρόνητα, καθὼς λέγει ὁ Βελαρμίνος· (β) ὁ Πριμάσιος ἐνηγκαλίστατο τὴν διδασκαλίαν τῆς Αὐγουστίνου, ἢ δὲ παρῶν καὶ εἰς τὴν ἐ. Οἰκουμένην. Σύνοδον, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν δευτέρῃ μελέτῃ αὐτῆς. (γ)

Προκόπιος Καισαρεύς.

§. 11. Προκόπιος Καισαρεύς· γεννηθεὶς ἐν Κιαισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ὑπογραφεὺς ἐχρημάτισε Βελισαρίῳ, καὶ ὁπαδὸς τα εἰς πάντας τὰς ἀκόλαθῆσαντας πολέμους Βελισαρίῳ ὅτῃ εἰς Ῥώμην, καὶ Λιβύαν ἔγιναν μετὰ τὰς Πέρσας, καὶ Βανδίλους, καὶ Γότθους, κατὰ τὴν προσαγὴν τῆς Γεσινιανῆς· ὁμοίως ἐξέδωκε καὶ ἕτερον βιβλίον, τὰ καλέμενα ἀνέκδοτα τῶν αὐτῶν πράξεων λόγους, καὶ κομωδίας Γεσινιανῆς τῆ βασιλείας περιέχον, καὶ τῆς γυναικὸς τῆ Θεοδώρας, ἀλλὰ καὶ αὐτῆ τῆ Βελισαρίῳ, καὶ τῆς γυναικὸς τα, ἀνάγνωδι τὸν Σιδῶν.

Μέδαρδος.

§. 12. Μέδαρδος πρῶτον μὲν ὑπῆρξεν Ἐπίσκοπος Νοβιόδενε, ὑπερον καὶ Τορνάκε πόλεων τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ Κλοδοβαίῳ τῆ βασιλείας τῶν Φράγκων· λέγεται πῶς αὐτὸς πολλὰ θαύματα ἐτέλεσε, τὰ ὅποια ὄρα παρὰ τῷ δὲ Νατάλιβος (δ).

Οὐίκτωρ Καπίης.

§. 13. Οὐίκτωρ ὁ Καπίης Ἐπίσκοπος ἀνῆλθε εἰς παιδείαν, καὶ ἀγιότητα περιφημοσ, ἔγραψε περὶ κύκλου τῆ Πάσχα, πρὸς ἀνατροπὴν τῆ Βικτοριανῆς κύκλου, ὡς Ἄδων ὁ Οὐιενήσιος μαρτυρεῖ (ε).

Μαρχελλίνος.

§. 14. Μαρχελλίνος ὁ Ἰλλυρικὸς Κόμης, καὶ Καγκελλάριος τῆ Γεσινιανῆς, Πατρικίῳ ὄντος ἔτι τότε, χρονικῶς συνέταξεν ἀπὸ Οὐάλεντος μέχρι τῆ φλδ'. περιέγραψε προσέτι τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα ἐν βί.

(α) Χρον. ἐπὶ Γεσινιανῆ. ἔτει 459. (β) Περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἔτει 545. (γ) Τὰ δύο βιβλία, τῆ Γενίλιος ἐκλήματι διαλόγων, εἶναι μία εἰσαγωγή εἰς τὴν Γερὰν Γραφήν. (δ) Εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀγίων. (ε) Χρον. μεταξὺ τῆ φκζ. καὶ φξδ'. ἔτους σελ. 182. ἐκδόσ. Παρισίων 1561. σώζεται ἔτι τῆ αὐτῆ Οὐίκτωρος πρόλογος εἰς τὴν ἀρμονίαν τῶν δ'. Εὐαγγελιστῶν τῆ Ἀμμωνίς.

βιβλοῖς τέσσαρσιν ὡς παρὰ τῷ Κασσιανῶρι ἐν τῷ περὶ Δείων ἀναγνώσεων φαίνεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Περὶ Γεσίνου τοῦ νεωτέρου, καὶ Τιβερίου τοῦ Β. τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. Γ.

Γεσίνος Β'. ὁ νεώτερος, ἦν μὲν ἀνεψιὸς τῆ Γεσινιανῆ ἐκ τῆς Οὐίχιλαντίας ἁδελφῆς, Ἰλλυρικὸς δὲ τὸ γένος, ὅστις πρὸ τῆς βασιλείας Κροπολάτης ἐτιμῆθη· ἐφόρεσε τὴν ἀλουργίδα ἐν ἔτει φξέ. καὶ ἦν κατὰ τὴν φύσιν εἰς πάντα δεξιός, καὶ ἐπιτιμῆσιος, καὶ τὴν γνώμην μεγαλήψυχος περὶ τὰς ἀρχαίας τῆς Αυτοκρατορίας, καὶ πρώτην προσαγὴν δίδει ἀδενά τῶν δογμάτων τῆς πίστεως νὰ καινοτομηται. ὦν δὲ εὐσεβῆς, τὰς ναὺς, ὅτῃ οἰκοδομήθησαν ἀπὸ τὸν Γεσινιανὸν ἐσόλιζε, καὶ πολλὰς ἄλλας ὑποδόμησε. τὴν δ' αὐτῆ σύζυγον Σοφίαν, Αὐγῆσαν ἔσεψεν Γεσίνου ἀπὸ Σχολασικῶν Πατριάρχης Κωνσταντινῆπόλεως· εἰς τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα, καὶ τὸν λιμένα τῶν Σοφιανῶν ὑποδόμησε, καὶ βασιλεία πρὸ τῆς πόλεως Σοφιανῆ δι' ἐκείνην, καὶ τὸν τόπον, καὶ αὐτὰ κατωδόμασεν, ὑπερον δὲ ἐκδεδιητημένος ὦν τὴν ζωὴν, καὶ εἰς τρυφὰς καὶ ἡδονὰς ἀτόπας πεσὼν, ξένων χρημάτων ἐρασίης ἔγινεν, ὡσεὶ δι' ἄδυσμα κέρδη νὰ πωλῆ πάντα τὰ ἀξιώματα, ἅτε τὸν Θεὸν εὐλαβήμενος εἰς τὰ Γερατικά ἀξιώματα, τὰ ὅποια εἰς τὰς τυχόντας ἐπέλει, καὶ αὐτὰ φανερώς ἐποίησεν· ἐχάλασε τὴν φιλίαν μετὰ τὰς Ἀβάρους, καὶ Πέρσας, διὰ τῆτο καὶ πάλιν μέσον Περσῶν, καὶ Ῥωμαίων, ἠγέρθη πόλεμος, καὶ ποτὲ μὲν νικήσαντες οἱ Ῥωμαῖοι, ποτὲ δὲ οἱ Πέρσαι, καὶ πολλὴν χώραν Ῥωμαϊκὴν κατατρέξαντες, καὶ εἰς τὰ ὅρια αὐτῶν προχωρήσαντες, καὶ πολλὰ κέρση ἀρπάζαντες, πάλιν ἀγάτην μετὰ τὸν Ορμισδαν τὸν βασιλεῖα Περσῶν ἐποίησεν. Ἀπὸ δὲ τὴν δι' αὐτὰ τὰ συμβάντα λύπην τε, εἰς φρενιτικὴν νόσον πεσὼν, καὶ ποδαλγὸς ὦν, καὶ ἀκόλαθως ὑπὸς μὴν ἀποκτῶν, διὰ συμβαλῆς Σοφίας τῆς γυναικὸς τῆ Τιβερίου τὸν Κόμητα τὸν ἐξορίσθη ὑποδετήσας, Καίσαρα ἀνηγόρευσε· ἠσυχάσας δὲ ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἀρρώσιν, ἐπροσπάλεσε τὸν Πατριάρχην Εὐτυχιον, τὴν Σύγκλητον, καὶ τὸν κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ βασιλεῖα ἀνηγόρευσε τὸν Τιβερίον ἐν ἔτει φοή. τοιαῦτα λέγων μετὰ τὴν ἀνάρρησιν, τὰ ὅποια

Γεσίνος νεώτερος Αυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 565.

Χαρακτήρ αὐτοῦ.

Ἀναγορεύει Καίσαρα, καὶ Αυτοκράτορα τὸν Τιβερίον.

ὅποια πᾶσαν παλαιὰν, καὶ νέαν ἰσορίαν ὑπερβαίνει, ὡς λέγει ὁ Εὐάγγελος (α) Ἐβασίλευσε λοιπὸν Γεσίνοσ ὁ νέοσ κατ' ἑαυτὸν μὲν χρόνοσ δώδεκα, καὶ ἡμισυ, μετ' τὸν Τιβέριον δὲ χρόνοσ τρεῖσ καὶ μῆνασ ἑνδεκα, τὰ δὲ ὅλα ἔτη δεκαεξὶ καὶ μῆνασ ἑννέα ἡμισυ, ὡσ ὁ Εὐάγγελιοσ ὁ σύγχρονοσ αὐτῷ ἰσορεῖ ἐν κεφ. κγ'. τὰ ε. βιβλίῳ, ἐν ᾧ ἐπαγγέλεται τὰσ χρόνοσ μετ' ἅσαν ἀκριβείαν νὰ ἔγραψεν (β). Ἀνάγνωθι περὶ αὐτῷ τὸν Εὐάγγελιον (γ) τὸν Κεδρηνὸν (δ), τὸν Ζωναρᾶν (ε), τὸν Νικηφόρον (ζ), καὶ ἐκ τῶν Λατίνων Παύλον τὸν διάκονον (η), καὶ Ἀββαῖν τὸν Οὐρσπεργγίσιον (θ).

Τιβέριου Β. Αυτοκράτορα ἀπὸ 576.

ἀπὸ τὸν Γεσίνον συγκοινωνὸσ τῆσ βασιλείασ, καὶ ἀπὸ Εὐτύχιον τὸν Πατριάρχην σεφδεῖσ, τὴν ἰδίαν σύζυγον Ἀναστασίαν Ἀυγέσαν ἀνηγόρευσεν, ἣτις ἐγέννησεν αὐτῷ δύο θυγατέρασ Χαριτῶ, καὶ Κωνσαντίαν· ἣν δὲ μεγαλόσωμοσ καὶ διαπρεπέστατοσ πλέον παρὰ νὰ ἤθελε τῖσ τῶν ἐξαικάσῃ, ἔχι μόνον ἀπὸ βασιλεῖσ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πάντασ ἀνδρώπεσ· κατὰ τὸ εἶδοσ, καὶ ψυχὴν ἡμεροσ, καὶ φιλάνθρωποσ, εὐδύσ μετ' ὁ βλέμμα πάντασ δεξιόμενοσ, πλεῶτον νομίζων τὸ νὰ βοηθᾷ πάντασ εἰσ κυβερνήσιν τασ, ἔχι μόνον διὰ τὴν χρεῖαν τασ, ἀλλὰ καὶ περισσότερον· διότι δὲν ἐσοχάζετο πῶσ εἶχον ἀνάγκην οἱ δεόμενοι νὰ λάβωσι βοηθείασ, ἀλλὰ ἐκεῖνο ὅπῃ ἔπρεπε νὰ χαρίζῃ ἕνασ βασιλεὺσ Ρωμαίων· τὰ δὲ χρήματα ὅπῃ ἐδίδοτο ἀπὸ δάκρυα τὰ ἐνόμιζε κίβδηλα. Ἄφησε λοιπὸν τὴν δασμολογίαν εἰσ τὰσ ὑποφόρασ ἐνόσ τελείῃσ χρόνοσ, καὶ τὰσ περισίασ τασ, τὰσ ὅποιασ ὁ Ἀδακαμάνησ ἐβλάψεν μετ' ἅ τὰ ἐπικείμενα σудоσίματα, ἔχι κατὰ τὸ μέτρον τῆσ βλάβησ, ἀλλὰ καὶ περισσώτερον, καὶ ὑπέρτερον ἠλευθέρωσεν· ἀφήθησαν δὲ καὶ εἰσ τὰσ Ἀρχοντασ αἱ ἄδεσμοι δόσεισ, τὰσ ὅποιασ πρότερον οἱ βασιλεῖσ ἐπώλων εἰσ τὰσ ὑπὴκίκασ, καὶ δι' αὐτὰ καὶ διατάξεισ ἔγραψε, τὸ μέλον κατασφαλισάμενοσ, δηλαδὴ προξενῶν ἀσφάλειαν εἰσ τὸ μέλον, κατῶσ ὁ Εὐάγγελιοσ ἰσορεῖ (ι). Εὐτυχιῷ πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν ἐποίησεν, ὅπῃ ἦτον Στρατηγόσ Γεσινιανόσ, καὶ Μαυρίκιόσ, λαβῶν ὀπίσω ὅσα εἶχον λάβῃ οἱ Πέρσαι ἀπὸ τὰσ Ρωμαίκασ,

(α) Ἐκκλησ. Γεορ. βιβλ. ε. κεφ. ιγ'.
 (β) Ἐν πρώτοισ ὁ Εὐάγγελιοσ δὲν λέγει πῶσ ὁ Γεσίνοσ ἔβασίλευσε μόνοσ ἔτη δώδεκα, καὶ ἡμισυ, ἀλλὰ ἔτη δώδεκα, πρὸσ μῆσι δέκα, καὶ ἡμισυ, ὅθεν φαίνεται παραδρομὴ τῆσ ἀκριβοσφείωσ. δευτέρον διαφορὰ μεγάλη τῶν συγγραφέων περὶ τῆσ. διότι Γεσίνοσ Βικλαρηνσιοσ λέγει ἔτη ἑνδεκα, ὁ Κεδρηνοσ ιγ'. πρὸσ μῆσι τισι. ὁ Βαρσίνιοσ, καὶ τὸ Ἀλέξανδ. Χρον. ἔτη δώδεκα, καὶ μῆνασ ὀκτώ, καὶ ἄλλοι ἄλλωσ· Διονύσιοσ ὁ Ἰστανίνοσ ὁ ἀκριβέστεροσ ἐρευνητῆσ τῆσ χρονολογίασ λέγει ὅτι ἔβασίλευσεν ἔτη ιγ'. τὰ πάντα, μετ' ἄλειψιν μῆνῶν τινῶν, ὅθεν κατ' αὐτὸν ἔβασίλευσε μόνοσ ἔτη ὀκτώ, μῆνασ ἑννέα, καὶ ἡμισυ, μετ' τὸν Τιβέριον ἔτη δ'. καὶ μῆνασ σχεδόν. ἴδε, καὶ τὰσ κάτωθεν σημειωθέντασ συγγραφεῖσ.
 (γ) Βιβλ. ε. κεφ. κγ'. (δ) Σελ. 306. ἕωσ 310. (ε) Χρον. βιβλ. ιδ'. σελ. 55.
 (ζ) Βιβλ. ιζ'. κεφ. λγ'. καὶ λοιπά. (η) Συμμικ. Γεορ. βιβλ. ις'. σελ. 110. τῆσ αὐτῆσ ἐκδόσ. (θ) Χρον. ἐπὶ Γεσίνοσ σελ. 154. ἐκδ. Ἀργυροτάτῃσ ἐν ἔτει 1554. (ι) Βιβλ. ε. κεφ. α'. δ'. καὶ ια'.

καὶ πολλὰσ Ἐκκλησίασ, Ξενοδοχεῖα, καὶ γηροκομεῖα ἀνακαινέωσεν. Τέλοσ πίπτωντασ εἰσ ἐκτικὴν διάθεσιν, καὶ εἰσ τὸ Τριβενάλιον κομιθεῖσ βασακτόσ, ἔκει τὸν Μαυρίκιον (εἰσ τὸν ὅποιον ἡ ἀρετὴ τε διέλαμψεν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ) τὸν γαμβρόν τασ, ὅπῃ εἶχε τὴν θυγατέρα τε Κωνσαντίαν, καὶ ἀναρρήθῃ βασιλεὺσ εὐρεν εὐλογοσ, ἐπιστρέψασ δὲ ἐκεῖθεν εἰσ τὰ βασιλεία παρεδάκε τὸ πνεῦμα, συμβασιλεύσασ μετ' τὸν Γεσίνον χρόνοσ γ'. καὶ μῆνασ ια'. καὶ μόνοσ βασιλεύσασ χρόνοσ ιδ'. ὅρα τὸν Εὐάγγελιον (α) τὸν Ζωναρᾶν (β) τὸν Κεδρηνὸν (γ), τὸν Νικηφόρον (δ), Παύλον τὸν διάκονον (ε), Ὁδωνα τὸν Φρισιγγίσιον (ζ), Παμπόνιον Λαῖτον (η), Κασπινιανὸν (θ), Εὐνάτιον (ι), Οὐκράτιον δὲ Στραδά (κ) καὶ ἄλλασ.

§. 3. Ἐπὶ αὐτῶν τῶν Αυτοκρατόρων Πατριάρχαι τῆσ μὲν Ἀλεξανδρείασ ἐγένετο Γεσίνοσ ὁ δ'. ἐν ἔτει φξξ'. Ὑσερον ὁ Εὐλόγιόσ ἐν ἔτει φξξ' (λ). Τῆσ δὲ Ἀντιοχείασ Γρηγόριοσ ὁ μοναχόσ ἐν ἔτει φξ. (μ) Γεροσολύμων Γεσίνοσ δ'. ἐν ἔτει φξ. (ν) Τῆσ δὲ Κωνσαντινέπολεωσ ἀνέλαβε πάλιν τὸν

Ἐπίσκοποι Ἀλεξανδρείασ Ἀντιοχείασ Γεροσολύμων.

(α) Βιβλ. ε. κεφ. ιγ'. ιδ'. κγ'. ὅπῃ λέγει πῶσ ἔβασίλευσεν ἔτη δ'. μόνοσ τασ, ἔχι ιδ'. καὶ ὀρθῶσ, ὅθεν φαίνεται παραδρομὴ τῆσ ἀκριβοσφείωσ.
 (β) Χρον. βιβλ. ιδ'. σελ. 57. (γ) Σελ. 310. καὶ 311. (δ) Βιβλ. ιη'. κεφ. α'. (ε) Συμμικ. Γεορ. βιβλ. ις'. σελ. 112. τῆσ αὐτῆσ ἐκδόσ. (ζ) Χρον. βιβλ. ε. κεφ. ε. καὶ ς'. (η) Συνοψ. Ρωμ. Γεορ. βιβλ. β'. (θ) Εἰσ τὸν βίον αὐτῆσ. (ι) Βιβλ. β'. τῶν Ρωμ. Αυτοκρ. (κ) Εἰσ τὰσ βίβλ. τῶν Αυτοκρ. σελ. 264. ἐκδόσ. Φραγκοφορτίσ ἐν ἔτει 1616. ὅπῃ ἐυρήσεισ καὶ τὴν χρονολογίαν πολὺ διαφέρουσαν.
 (λ) Ὁ Συγγραφεὺσ φθάνει μετ' τὴν χρονολογίαν τῶν προέδρων Ἀλεξανδρείασ ἕωσ Γεσίνον Β'. ἢ Γ'. καὶ ὅδε ἀρχεται ἀπὸ Γεσίνοσ Δ'. εἰσ ἀναπλήρωσιν δὲ λέγομεν, ὅτι μετὰ τὸν Γεσίνον τὸν Β'. ἢ Γ'. ἐγενετο Διόσκοροσ Β'. αἰρετικόσ, καὶ ἔμεινεν εἰσ τὸν θρόνον ἔτη δύο, καὶ μῆνασ δ'. ἢ ε'. καὶ μετ' αὐτὸν Τιμόθεοσ αἰρετικόσ, τῆσ ὁποῖσ θανόντοσ τῷ ιη'. ἔτει τῆσ Ἐπισκοπῆσ τασ, γίνονται ἐν ταυτῷ δύο αἰρετικοί, Γαϊανόσ, καὶ Θεοδοσίοσ, οἵτινεσ μῆνασ μόνον ὀλίγοσ τὸν θρόνον κρατήσαντεσ διάκονται, καὶ γίνετασ Παύλοσ ὁ ὀρθόδοξοσ, ὅσισ ἔμεινεν ἐπὶ θρόνοσ ἔτη δύο, καὶ μετ' αὐτὸν Ζαῖλοσ, καὶ ὕσερον γίνετασ Ἀπολλωνάριοσ τῷ φκξ'. ὅσισ ἀρχιερατεύσασ ἔτη ιδ'. ἐτελεύτησε τῷ φξξ'. καὶ μετ' αὐτὸν γίνετασ Ἐλπίδιοσ Γαϊανίτησ, καὶ Πέτροσ Θεοδοσιανόσ διὰ δύο χρόνοσ, ὕσερον Γεσίνοσ, καὶ Δαμιανόσ Θεοδοσιανόσ, ὅσισ ἔμεινεν ἔτη λξ'. ζήσασ ἕωσ τῆσ χς'. ὀρθόδοξον δὲ γίνετασ ἐγκρατῆσ τῆσ θρόνοσ Γεσίνοσ Δ'. ὅσισ διὰ ἔτη ἑνδεκα ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐτελεύτησε τῷ φξξ'. καὶ τῷ ἐπομένῳ ἔτει γίνετασ ὁ Εὐλόγιόσ.
 (μ) Ἐὗσ Σουήρησ ἀναφέρει μόνον ὁ Συγγραφεὺσ, τῆσ ὁποῖσ ὕσερον ἀπὸ χρόνοσ ε'. καὶ μῆνασ πινὰσ τῆσ ἐκοψαν τὴν γλῶσσαν διὰ προσαγωγῆσ τῆσ Αυτοκράτοροσ Ἀναστασίεσ, καὶ ἀναβιβάζετασ Παύλοσ Β'. τῷ φιδ'. καὶ τῷ φκα. παραιτεῖ τὸν θρόνον, καὶ γίνετασ Εὐφρασίοσ, τῆσ ὁποῖσ ἀποθανόντοσ εἰσ τὸν σεισμόν τῆσ Ἀντιοχείασ τῷ φκς'. γίνετασ Εὐφρασίοσ τῷ φκξ'. τῆσ ὁποῖσ ἀρχιερατεύσατοσ ἔτη ιη'. ἐγενετο Δάμνοσ Γ'. ὅσισ ἐτελεύτησε τῷ φξξ'. καὶ γίνετασ Ἀναστάσιοσ ὁ Σινάιτησ, τῆσ ὁποῖσ ἀδικίωσ ἐξωθέντοσ τῆσ θρόνοσ γίνετασ Γρηγόριοσ μοναχόσ.
 (ν) Ἐὗσ Πέτροσ Α'. φθάνει ὁ συγγραφεὺσ τῆσ χρηματίσαστοσ Ἀρχιερέωσ Γεροσολύμων τῷ φλ'. καὶ μετὰ ἔτη ιξ'. τῆσ ἀρχιερασίωσ τασ τελευτήσαντοσ ἐγενετο Μακάριοσ τῷ φμ'. τῆσ ὁποῖσ μετὰ ἔτη τρεῖσ ἐξωθέντοσ τῆσ θρόνοσ, ἀνήχθη ὁ Εὐσῶχοσ, τῆσ ὁποῖσ θανόντοσ τῷ φπ'. ἀναβιβάζετασ πάλιν ὁ Μακάριοσ, καὶ μετὰ χρόνοσ δ'. γίνετασ ὁ Γεσίνοσ Δ'.

Κωνσταντι-
νυπόλεως.

Κατάσσις
της ανατο-
λικής εκκλη-
σίας επί Γε-
σίν.

τον θρόνον ο Ευτύχιος εν έτει φος. ε μετ' αυτον Γωάννης ο Νησευτής εν έτει φπ. (α).

§. 4. Περί τας αρχάς της βασιλείας τῆς Γεσίνε, ἢ τῆς Ἀνατολικῆς Εκκλησίας κατάσσις, καλῶτατα ἦτον, διότι ἐχί μόνον αὐτός ὁ Ἀυτοκράτωρ τὰς ἐξορίσας Ἐπισκόπους παρ' Ἰβηριανῶν, ἀνεκάλεσε, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ Ευτύχιος Κωνσταντινυπόλεως, ὁπῶ μετὰ τὸν θάνατον τῆ Σχολαστικῆς Γωάννε εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν πάλιν ἀνέβη θρόνον, ἀλλ' ἔτι καὶ με κοινὸν πρόγραμμα ἔγραψεν εἰς τὰς ἀπανταχῆ Χριστιανὰς θερμῶς συμβελεύων πάντας εἰς τὴν καθολικὴν πίσιν, καὶ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πίσιν νὰ συντρέχωσι, καὶ ἐμποδίζων αὐτὰς νὰ μὴ νωτερίζωσι. Τὸ δὲ πρόγραμμα περιείχεν αὐτὰ ὁπῶ ἦσαν βέβαια ἀναγνώσεως ἄξια, τὰ ὁποῖα ἐξ ὀλοκλήρου διηγείται ὁ Ευάγγριος (β), καὶ ὁ Νικηφόρος (γ). ἐν πρώτοις σημειώσεως ἄξια εἰσὶν τὰ τελευταῖα αὐτῶ ῥήματα, τὰ ὁποῖα ἔτσι ἔχουσι.

„ Τῶν ὁρθῶν τοίνυν δογμάτων, τῶν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων παραδομένων ἡμῖν κηρυττομένων, προτρέπομεν Ὑμᾶς ἀπαντας εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Καθολικὴν, καὶ Ἀποσολικὴν Εκκλησίαν συντρέχειν· μάλλον δὲ παρακαλῶμεν· ἐ γὰρ ὀκνήσασκεν καὶ ἐν ὑπεροχῇ βασιλείας ἐσμεν, τοιούτοις χρήσασθαι ῥήμασιν, ὑπὲρ τῆς τῶν Χριστιανῶν ἀπάντων ὁμοφροσύνης τε, καὶ ἐνώσεως, ἐκ τῶ μίαν ἀπάντων δοξολογίαν ἀναπέμπεσθαι τῷ μεγάλῳ Θεῷ, καὶ Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ.

§. 5. Ἐπεμφε δὲ καὶ Ἀββᾶν τὸν φωτεινὸν τὸν πρόγονον Βελισσαρίου, δίδων αὐτῷ πᾶσαν ἐξουσίαν, ἵνα εἰρηεύσῃ τὰς Εκκλησίας τῆς Αἰγύπτου, καὶ Ἀλεξανδρείας, κατὰ τὸν Κεδρηνὸν (δ). Ἐπὶ τῆς ἐτυπώθῃ νὰ ψάλληται τῇ Μεγάλῃ πέμπτῃ, τῶ δέπνα σε τῶ Μυσικῶ. ὁμοίως ἐτυπώθῃ νὰ ψάλληται καὶ ὁ Χερσβικὸς ὕμνος κατὰ τὸν αὐτὸν Κεδρηνὸν (ε).

§. 6.

(α) Ἔως Τιμοθέου τῆς αἰρετικῆς φθάνει ὁ συγγραφεὺς, μετὰ τὸν ὁποῖον γίνετα Γωάννης Β. τῶ ὁποῖο ἔτη β. καὶ μῆνας ι. ἀρχιερατεύσαντος, καὶ τελευτήσαντος τῷ φπ. γίνετα Ἐπιφάνιος, ὅστις ἐκυβέρνησε τὴν Εκκλησίαν ἐτη ιε. μῆνας γ. καὶ ἡμέρας τινὰς, καὶ τελευτήσαντος τῷ φλέ. γίνετα Ἀνθιμος αἰρετικὸς καὶ τυραννίσας χρόνον ἓνα καὶ μῆνας ι. συνοδικῶς ἐξώθη, καὶ ἔγινε Μηνᾶς, ὅστις ἐκυβέρνησε τὴν Εκκλησίαν ἐτη ιε. μῆνας ς. καὶ ἐτελεύτησε τῇ κε. Ἀυγῆσε, τῷ φνγ. καὶ λαμβάνει τὸν θρόνον Ευτύχιος, ὅστις ὕπερον ἀπὸ χρόνου ιβ. μῆνας δ. καὶ ἡμέρας ιγ. ἐξορίζεται εἰς Ἀμάσεια παρὰ Ἰβηριανῶν. καὶ γίνετα Γωάννης Γ. μείνας εἰς τὸν θρόνον ἐτη ια. καὶ μῆνας τινὰς, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτῶ τῷ φος. Ἀυγῆσε λα. ἀναλαμβάνει πάλιν τῷ αὐτῷ ἔτει, τῇ ιγ. Ὀκτωμβ. Ἰνδικτ. ΙΑ. τὸν θρόνον ὁ Ευτύχιος, καὶ ἀρχιερατεύσας ἐτη δ. μῆνας ς. καὶ ἡμέρας τινὰς, ἐβδομηκονταετῆς ἀπέρασεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς τῆς ς. Ἀκριβῆς τῶ φπβ. κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡμέραν ἐορτάζεται. καὶ γίνετα Γωάννης Ε. ἦτοι ὁ Νησευτής μετὰ ἕξ ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως τῶ Ευτυχίῳ.

- (β) Βιβλ. ε. κεφ. δ.
- (γ) Βιβλ. ιζ. κεφ. λε.
- (δ) Σελ. 306. γραμ. 48.
- (ε) Σελ. 308. γραμ. 41.

Τῶ δέπνα
σε τῶ Μυ-
σικῶ, καὶ ὁ Χε-
ρσβικὸς ὕ-
μνος πότε ἀρ-
χῆσε νὰ
ψάλληται.

§. 6. Τῷ ἢ ἔτει τῆς αὐτῆ βασιλείας οἱ τῆς Μεγάλῃς Ἀρμενίας, ὁπῶ ὕπερον Περσαρμενία ὠνομάθη, Χριστιανοὶ, κακῶς πάσχοντες ἀπὸ τὸν Χοσρόην τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, τῷ ὁποῖῶ ὑπέκειντο, καὶ ἔβρισα διὰ τὴν ὁρθόδοξον πίσιν, ἔγραψαν κρυφίως τῷ Γεσίνῳ παρακαλῶντες νὰ γένωσιν ὑπήκοοι τοῖς Ρωμαίοις, ὥστε ἔλευθέρως νὰ πράττωσι τὰς εἰς Θεὸν δοξολογίας, καὶ νὰ μὴ ἐποδίζωνται ἀπὸ τινά. Ὁ δὲ Γεσίνος ἀποδεξάμενος τὴν δέησίν τας, καὶ τᾶσων αὐτοῖς καὶ τινὰ διὰ βοήθειαν, καὶ μετ' ὄρα βεβαιώσας αὐτὰς, σφάζουσι μὲν οἱ Ἀρμένιοι τὰς ἰδίας Ἀρχοντας, ὑποτάσσονται δὲ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Ρωμαίων. Ὁ δὲ Χοσρόης ἐγκαλῶν τὸν Ἰβηριον, τὸν ἀπέπεμφε λέγων αὐτῷ πῶς ἀσύκωθι πλέον ἢ εἰρήνη, καὶ πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπορρίψῃ Χριστιανὰς εἰς καιρὸν πολέμου ὁπῶ προστρέχωσιν εἰς Χριστιανὰς. αὐτὰ ὁμῶς ἀποκρινόμενος δὲν ἐτοιμάζετο εἰς πόλεμον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συνειδησμένην τα ξεφάντωσιν ἦν πάντα δεύτερα ἀπὸ τὰς ἡδονὰς τε τιθέμενος. διὸ ὁ Χοσρόης πέμψας κατὰ τῶν Ρωμαίων στρατηγὸν τὸν Ἀδααλμάνην ὁπῶ εἶχεν ἀξιόλογον κράτευμα, παντοίοις τρόποις μετὰ αὐτὸ τὸ κράτευμα ἐζημίωε τὰ πράγματα τῶν Ρωμαίων, κατακαίων, φονεύων, ἔδεν μέτριον ἐνοῶν, ἢ ποιῶν, ἐλάμβανε κάστρα, καὶ πόλεις πολλὰς, καὶ γυμνάων τὰς Εκκλησίας ὁπῶ ἦσαν εἰς Νίσιβιν, καὶ Ἀπάμειαν, καὶ εἰς ἄλλας πόλεις καὶ ἄλλας μὲν Χριστιανὰς ἔσφαξεν, ἄλλας δὲ ζῶντας ἐπίασε, κατὰς διηγείται ὁ Ευάγγριος (α).

§. 7. Ἐν δὲ τῇ Ἀντιοχείᾳ προσέτι, τῶ Τιβερίῳ βασιλεύοντος εἰς τὸ τρίτον ἔτος, ἔγινε σεισμὸς, καὶ ἄλλα τινὰ ἀξιόλογα εἶστε τὴν Θεάπολιν Ἀντιόχειαν, καὶ εἰς τὴν βασιλεύσαν, τὰς ὁποῖας καὶ τὰς δύο ἐτάραξε, καὶ εἰς πολλὰς συγχύσεις ἤφερον Ἀνατόλιός τις μαρὸς, καὶ ἐχθρὸς. περὶ ὧν ὄρα τὸν Ευάγγριον (β) καὶ τὸν Νικηφόρον (γ).

§. 8. Ἐν δὲ τῇ Δύσει, μάλις ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, μεγάλη μεταβολὴ πραγμάτων ἠκολούθησε, τὴν ὁποῖαν αἰ φανείσαι κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν θεοσημεῖα προεσήμαινον, καὶ αἰ πυρῶδεις παρατάξεις ὁπῶ ἐφαίνοντο εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἡ πλημμύρα ἢ ἀσυνήθιστος τῶ Τιβερίδος ποταμῶ. διατιὸ Ναρσῆς ἐξαλείψας ἐξ ὀλοκλήρου τὸ τῶν Γότθων βασίλειον, ὡς Ἀνδύπατος ἐκυβέρνα τὴν Ἰταλίαν, ὅστις ὡς Τύραννος ἀπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ, τὰς φθονήσαντας αὐτὸν ὁπῶ εὐτύχησε, διαβάλεται εἰς τὸν Ἰβηριανόν, τῷ ὁποῖῶ ἔγραψαν, ὁμοίως καὶ τῇ συζύγῳ αὐτῶ, κάλλιον ἡμῖν τοῖς Γότθοις δαλέυσιν, ἢ τοῖς Ἐλλησι, σὲ μὲν ἐξουσιάζει Ναρσῆς ὁ Εὐσῆχος, ἡμᾶς δὲ ταλαιπωρεῖ μετὰ τὴν δαλείαν, ἢ ἐλευθέρωσον λοιπὸν ἡμᾶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τε, ἢ βέβαια τὴν πόλιν, καὶ ἡμᾶς τὰς ἰδίας θέλομεν προδώσει. Εἰς αὐτὰ πισεύσας ὁ Ἰβηριανὸς τὸν μὲν Ναρσῆν ἐγύμνωσε τῆς ἐξουσίας, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ Λογγίνῳ, καὶ

P 3

- (α) Ἐκκλης. Γ50ε βιβλ. ε. κεφ. ς.
- (β) Βιβλ. ε. κεφ. ιζ.
- (γ) Ἐκκλης. Γ50ε βιβλ. ιζ. κεφ. δ.

Χριστιανοὶ
Περσίας κα-
κῶς πάσχου-
σαν ἀπὸ τὸν
Χοσρόην.

Σεισμὸς
Ἀντιοχείας
καὶ Κωνσταντι-
νυπόλεως.

Ναρσῆς
διαβάλεται
ὡς Τύραν-
νος.

αὐτὸν ἀντ' ἐκείνου Ἐπαρχὸν ἐπέμφεν. αὐτὴν δὲ τὴν ἀτιμίαν τῆ Ναρσῆ, ἢ Ἀυγῆσα Σοφία με ὑβριστικὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐπέμφε τοῖς Ρωμαίοις, εἰς τὸ πλέον ἠὲ λέγουσα, θέλω βάλλει τὸν Εὐνόχον εἰς τὸν γυναικωμίτην, διὰ τὰ γυναικῶν με τὰς δέλας, τὰ ὑφαίνη πανί, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ λιπαρὰ ὑπηρετήματα, τὰ ὁποία ἀνήκουσιν εἰς τὰς εὐνάχους. Παρακινήσεις δὲ καὶ συγχυθεῖς ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὑβριστικὰς ἐπιστολάς ὁ Ναρσῆς, ἀντέγραψε τῇ βασιλίῳ, θέλω ἀρχίσει νὰ ὑφάνω πανί, τὸ ὁποῖον ἄτε αὐτὴ ἐν ὄσφ ζῆ, ἔτε ὁ ἀνὴρ τῆς θέλει δυνηθῆ νὰ τὸ καταλύσῃ, καὶ εὐθύς ἐρχόμενος εἰς Νεάπολιν ἐκάλεσε τὰς Λογγιβάρδους ὅπως ἐγνώρισεν πρότερον εἰς τὸν Γοτθικὸν πόλεμον, ἀπὸ τὴν Παννονίαν. αὐτὸς δὲ ὁ Ναρσῆς ἦν εὐνόχος, καὶ τῶν βασιλικῶν χρημάτων θησαυροφυλάξ, ὁμοῦ ὅξυς καὶ πολλὰ δρακμήριος, παρὰ κατὰ τὸν εὐνόχον.

§. 9. Οἱ Λογγιβάρδοι λοιπὸν ὁδηγὸν ἔχοντες τὸν Ἀλβοῖνον τὸν βασιλέα αὐτῶν, ἔρχονται εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῶ φξή. καὶ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐκυριεύσαν, ἔξω ἀπὸ τὴν Ρώμην, τὴν Ραβένναν, καὶ ἄλλας τινὰς παραθαλασσίας πόλεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐναντίον τῆς τῶν Λογγιβάρδων καταδρομῆς περιέσωσε, διὰ μέσσω τῆ Λογγίνας Πατρικίᾳ τῆ ἐν Ραβέννῃ πρώτῃ ἐξάρχῃ, καὶ τῶν αὐτῶ ἐν τῇ ἐξαρχίᾳ διαδόχων μέχρι σχεδὸν τῆ ψν. ἔτεος, καθ' ὃν χρόνον Εἰσελφος, ὁ τῶν Λογγιβάρδων βασιλεὺς με ἄρματα τὴν Ραβένναν ἔλαβε, καὶ τὴν Ἐξαρχίαν αὐτῆς ἐξήλειψεν, ὅπως εἶχεν ἐπικρατήσῃ χρόνας ῥοῆ. βασιλεύσας δὲ ὁ Ἀλβοῖνος εἰς τὴν Ἰταλίαν χρόνας τρεῖς, καὶ μῆνας ἕξ, καὶ θανάτωσεν τελευταῖον δι' ἐπιβουλῆς, καὶ ἐνέδρας τῆς γυναικὸς τῆς, διεδέξατο αὐτὸν ὁ Κλεφῆς. σφαγῆς δὲ καὶ αὐτὸς τῶ β. ἔτει τῆς βασιλείας τῆς, μεσοβασιλείᾳ χρόνων ἰ. ἐχρημάτισε, καὶ ἦν ἀπὸ τριάκοντα ἡγεμόνας μέχρι τῶν χρόνων Μαυρικῆ τῆς Ἀυτοκράτορος, ἢ Ἰταλία ἔχει χωρὶς μεγάλην (ὡς ἐν τοιαύτῃ πολυκοιρανίᾳ εἶωθε γίνεσθαι) τῶν κρατῶντων διχόνοιαν διοικεῖτο. Εἰς αὐτὰς δὲ τὰς χρόνας Ρώμης Ἐπίσκοποι ἐγένον Γωάννης γ. Βενέδικτος ὁ Βόνοσος τῶ φογ. καὶ Πελάγιος ὁ Β'. ἐν ἔτει φοή (α).

§. 9. Τῶτων ἔτω γενομένων, ἢ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐκκλησιῶν κατάστασις εἰς ὁσὴν ταραχὴν, καὶ σύγχυσιν κατὰ τέτατος τὰς χρόνας ἦτον, εὐκόλως δύναται πᾶς τις νὰ καταλάβῃ, καὶ νὰ συμπεράνῃ, μάλιστα ἀπὸ τὸν Προκόπιον, ὅπως ἴσσορεῖ περὶ τῶν Λογγιβάρδων, ὅτι καθ' ὃν καιρὸν αὐτοὶ συνηγωνίζοντο μετὸν Ναρσῆν κατὰ τῶν Γότθων, τὸσαύτην ἀσέβειαν, καὶ ἀνοσιότητα ἔδειξαν, ὡς καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἱερὰς ναεὶς μοιχεῖας, καὶ ἀσέλγειαν γυναικῶν δυνασιῶς ἐποίων. ὁπότεν δὲ μετὰ τὸν θάνατον τῆ Κλεφῆ τὴν Ἰταλίαν οἱ ἡγεμόνες αὐτῆς δειμοιράθησαν, περισσότερον αἱ Ἐκκλησίαι ἀθλιώτατα ταλαιπωρηθεῖσαι ἐκακώθησαν, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος

Λογγιβάρδοι κυριεύουσι τὴν Ἰταλίαν.

Ραβέννης ἐξαρχία πότε ἐλαβε τέλος.

Ρώμης Ἐπίσκοποι

(α) Γωάννης Γ. ἀρχιερέτευσεν ἔτη ιγ'. ὁ Βενέδικτος ἔτη ε'. καὶ Πελάγιος ἔτη ιβ'. μῆνας ἕξ.

ὁ διάκονος (α). διὰ τῶτων (λέγει ἐκεῖνος) τῶν ἡγεμόνων τῶν Λογγιβάρδων τῶ ζ'. ἔτει ἀπὸ τῆς εἰσελεύσεως τῆ Ἀλβοῖνα, καὶ παντὸς τῆ ἔδρας καρσευθεῖσαι αἱ Ἐκκλησίαι, καὶ σφαγῆντες οἱ ἱερεῖς, κρημνηθεῖσαι αἱ χωραὶ, καὶ ἐξαλειφθεῖς ὁ λαὸς ὅπως εἶχεν ἀυξήσει ὡς ὁ σίτος, χωρὶς τὰς ἐπαρχίας ὅπως ἐκυριεύθησαν ἀπὸ τὸν Ἀλβοῖνον, ἢ Ἰταλία κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος κυριευθεῖσα τοῖς Λογγιβάρδοις ὑπήκοος ἐγένεν. ὅσα περὶ τῶτων Ἀλβετον Ἀβᾶν τὸν Σταδῆνσιον (β) Μαριανὸν τὸν Σκότον (γ), Σιγῆβετον τὸν Γεμβλακῆνσιον (δ) Ὀθωνα τὸν Φρισιγγῆνσιον (ε), Ἀββᾶν τὸν Οὐσπεργῆνσιον (ζ), καὶ Πλάτιναν (η).

§. 10. Μόλις ἡμερωτέρα ὑπήρξεν ἢ τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἐκκλησίας κατάστασις· διότι ἔχει μόνον ὅτι ἦν ὑπήκοος εἰς τὰς τέσσαρας υἱὰς τῆ Κλοταρίς, Σιγνβέρτω δηλαδὴ, Χιλπερίκῳ, Γαντράμῳ, καὶ Χαριβέρτῳ, εἰς τὰς ὁποίας ἐσυνδιαμοιράσθη τότε ἡ Γαλλία εἰς τέσσαρα μέρη, καὶ πόλεμοι ἐμφύλιοι εἰς αὐτὰς ἤμαζον, ἀλλ' ὅτι τινὲς τῶν Λογγιβάρδων ἡγεμόνων, τὰς ὁποίας ἀνωτέρω εἶπομεν, ὁμήσαντες εἰς τὰς Γαλλίας, ἔχει μόνον πολλὴν λεηλασίαν ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ τόσας φόνους ἐν τοῖς Βαργυνδοῖς, ὡς ὁ ἀριθμὸς τῶν φονευθέντων ἀμέτρητος ἐστίν· ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος ὁ διάκονος (θ) Ἐν τούτοις δὲ μόνον ἐν καλὸν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἡ Γαλλία ἀπήλαυσεν, ὅτι Ἰσδαῖοι πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν ὄντες, εἰς τὴν πίσιν τῆ Χριστῶ ἀπὸ Ἐβριτον τὸν Ἐπίσκοπον Ἀρηνηρῶν ἐπιστρέψαντες, πανοικί ἐβαπτίσθησαν.

§. 11. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τέτατος τὰς χρόνας βασιλεῖς τῶν Βεσιγότθων, ἢ Βεσγύτθων ἦσαν ὁ Ἀθανάγιλλδος, Λιέλβας, καὶ Λευβίγιλλδος, ἐξ ὧν ὁ ἔσχατος Ἀρειανὸς ὧν σκληρώτατα ἐδίωξε τὰς Καθολικὰς μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὡς τὸν υἱὸν αὐτῆ προσέτι Ἐρμινίχιλλδον ἐπειδὴ ἠγάπησε τὴν καθολικὴν πίσιν, διὰ παρακινήσεως τῆς ἰδίας γυναικὸς, φρόνευσεν. Ἀνάγνωδι περὶ τέτατος τῆ διωγμῆς Γρηγόριον τὸν Ταρρῶνῆνσιον ἐν τῇ τῶν Φράγκων Ἱστορίᾳ (ι), καὶ Ἰσίδωρον ἐν τῇ τῶν Γότθων Χρονικῶν (κ).

§. 12. Εἰς τὴν Βρετανίαν, οἱ Βόρειοι Πίκται Χριστιανοὶ ἐγένον, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῶ φξς'. διὰ συνεργείας Κολαμβανῆ μοναχῆ τῆ ἀγιωτάτης ὁσὶς ἐρχόμενος ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ὀβερνίαν, καὶ τὸν ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις λόγον τῆ Θεῆ κηρύξας, αὐτὰς ἐδίδαξε.

Κατάστασις τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἐκκλησίας.

Ἰσδαῖοι πολλοὶ ἐν Γαλλίᾳ βαπτίζονται.

Βασιλεῖς τῶν Γότθων ἐν Ἰσπανίᾳ.

Πίκται ἔθνος τῆς Βρετανίας ἐγένον Χριστιανοί.

ΚΕΦΑ'

(α) Περὶ τῶν πρᾶξ. Λογγιβ. βιβλ. β. κεφ. λβ'. (β) Ἐν τῷ χρονικ. ἔτει φξς'. (γ) Χρον. βιβλ. β. ἡλικ. ζ'. ἔτει φλε. καὶ φογ'. (δ) Χρον. ἔτει φδ'. (ε) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ε'. (ζ) Ἱστορ. Γότθ. βιβλ. η'. κεφ. 19. (η) ἐν Γωάννη Γ'. (θ) Περὶ τῶν Πρᾶξ. Λογγιβ. βιβλ. φ. κεφ. α. καὶ γ'. (ι) Βιβλ. ε'. κεφ. λη'. (κ) Σελ. 172. ἐκδ. Ἀμβέργης ἀχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιε.

Περὶ τῆς σχίσματος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Γαλιτίας, καὶ τῆς
διαφωνίας τῶν ἐν τῇ Γαλιτία καὶ Ἰσπανίᾳ Ἐκκλησιῶν
περὶ τῆς ἑορτῆς τῆς Πάσχα.

§. 1.

Ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς τῆς Γαλιτίας βασιλείας, οἱ τῆς Γαλιτίας Ἐπί-
σκοποι εἰς τὴν ψευδῶς διαδοθεῖσαν φήμην πίεσαντες, ὡς δηλαδὴ ἡ
ε'. Οἰκαμενικὴ σύνοδος νὰ ἔσφαλε κατὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου διὰ τὴν
τῶν τριῶν κεφαλαίων ἀποκήρυξιν, καὶ συμφωνήσαντες μετὰ αὐτῶν διεσχί-
σθησαν ἀπ' αὐτὴν τὴν σύνοδον, καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, οἱ τινες καὶ
πάσαι τὰς συμφορὰς, εἰς τὰς ὁποίας ἡ Ἰταλία κατ' ἐκείνας τὰς καιρὸς ἀδ-
λως, καὶ ἑλεεινῶς ἐταλαιπωρεῖτο διὰ τὴν τῆς ε'. συνόδου ἀποδοχὴν νὰ συ-
νέβησαν ἔλεγον· εἰς τὸτο λοιπὸν τὸ σχίσμα διέμεινον μέχρι τῶν χρό-
νων Γρηγορίου τῆς Ῥώμης Ἐπισκόπου, ἡτοί μέχρι τῆς τέλους τῆς ε'. ἑκατο-
τητηρίδος.

§. 2. Περὶ δὲ τὸ τέλος τῆς τῆς Γαλιτίας βασιλείας, αἱ τῆς Ἰσπανίας, καὶ
Γαλιτίας Ἐκκλησίαι περὶ τῆς χρόνου τῆς τῆς σωτηρῆς Πάσχα ἑορτῆς συμφώ-
νωσιν μὴ φθηνόμαται ἀπ' ἀλλήλων διεσχίσθησαν· καθ' ὅτι ἐκείναι μὲν τὴν
ἑορτὴν τῆς Πάσχα τῆς β'. Ἀπριλίου Καλανδῶν ἐώρταζον· αὐταὶ δὲ τῆ
ιδ'. τῶν Μαΐων Καλανδῶν, ὡς μαρτυρεῖ Σιγύβερτος ὁ Γεμβλακηνσίος (α),
καὶ Γρηγόριος Τερωνήσιος βιβλ. ε'. κεφ. ιγ'. παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β).

ΚΕΦΑ-

(α) Χρον. ἔτει φεβ'. (β) Τόμ. ζ'. τῶν χρον. ἔτει φεβ'. ἀριθ. 12. ἀλλ' ὁ
Γρηγόριος ἐχὶ ἐν κεφ. ιγ', ἀλλ' 15. τῆς τῶν Φράγκων ἱστορ. ἐκδόσ. Παρισίων 1561.

Σχίσμα
τῶν τῆς Γα-
λιτίας Ἐ-
πισκόπων.

Διαφωνία
περὶ τῆς
Πάσχα με-
ταξὺ τῶν
τῆς Ἰσπα-
νίας, καὶ Γα-
λιτίας Ἐκ-
κλησιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

Περὶ τῶν συγκροτηθεῖσων συνόδων ἐπὶ Γαλιτίας, καὶ Τιβερίε
τῶν Αὐτοκρατόρων.

§. 1.

Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας Γαλιτίας, καὶ Τιβερίε, εἰς μὲν τὴν Ἀνατολικὴν
Ἐκκλησίαν ἑδεμῖα τοπικὴ διάσημος σύνοδος συνεκροτήθη· εἰς δὲ τὴν
Δύσιν πολλαὶ, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ περιφανέστεραι εἶναι αὐταί· ἡ Σαντο-
νηυσία, ἡ Λακωνία Α'. ἡ Τερωνηυσία Β'. ἡ Λαγυδακικὴ Α'. ἡ Βρακαρηυσία Β'.
ἡ Λακωνία Β'. ἡ Καβιλονηυσία Α'. ἡ Ματισκονηυσία Α'. καὶ ἡ Βρεννακωνη-
υσία.

§. 2. Ἡ Σαντονηυσία σύνοδος συνεκροτήθη ἐν τῇ Γαλιτία ὑπὸ Λεον-
τίου τῆς Βαρδεγαλῶν Ἐπισκόπου ἐν ἔτει φεβ'. (α), εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τῶν
Σαντόνων Ἐπίσκοπος Ἡμέριος διὰ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας τῆς Κλοταρίου
χωρὶς τῆς τῆς κλήρης, καὶ τῶν τῆς ἐπαρχίας Ἐπισκόπων ἐκλογῆς, καὶ συναι-
νεσεως, ἔλαβε τὸν θρόνον, καὶ διὰ τὸτο καθιέρωθη· τὸτο μαθὼν ἐκ τῆς Νε-
γενης, ἡτοί τῆς μηνυτῆς πρεσβυτέρου, Χαρίβροτος ὁ υἱὸς τῆς Κλοταρίου, ὡς
ἐκδικητῆς τῆς πατρικῆς ὑβρεως, αὐτὸν μὲν τὸν Ἡμέριον δυναστικῶς πάλιν ἡ-
φερεν εἰς τὸν θρόνον τε, τὸν δὲ Λεόντιον καὶ τὰς σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπους,
ὅτε αὐτὸν ἀπέβαλον, ἐζημίωσε μὲν χρήματα, τὸν δὲ μηνυτὴν πρεσβύτε-
ρον, ἐπρόσβαξε νὰ ἐξοριθῆ βαλμέτος εἰς ἀμαξαν πλήρη ἀκανθῶν.

§. 3. Ἡ πρώτη Λακωνία σύνοδος κατηγγέλθη ἀπὸ Θεοδοσίου τὸν
βασιλέα τῶν Σαβῶν, καὶ συνεκροτήθη ἐν τῇ Γαλιτία ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστῆ
φεβ'. πρὸς βεβαίωσιν τῆς καθολικῆς πίστεως, καὶ διάλυσιν τῶν Ἐκκλησιασι-
κῶν ἀμφιβολιῶν· ἀπ' αὐτὴν τὴν σύνοδον, εἰς Μητρόπολιν ἐτιμήθη ἡ ἐν
τῇ Γαλιτία Λακωνία Ἐκκλησία, ἡτις πρότερον ὑπέκειτο τῷ Βρακαρῶν
Ἐπισκόπῳ, καὶ τὰ σύνορα αὐτῆς διωρίσθησαν διὰ νὰ μὴ μὲν εἰς τὸ ἐ-
ξῆς φιλονεικία τις περὶ ὁρίων.

§. 4. Ἡ Β'. Τερωνικὴ σύνοδος ἔγινεν ἐν ἔτει φεβ'. (β) μὲ τὴν συγκα-
τάνευσιν τῆς βασιλέως Χαριβεργα, ἐν τῇ τῶν Τερωνῶν βασιλικῇ τῆς Δ'-
γίε Μαρτίνου τῆς ποτὲ Ἐπισκόπου αὐτῶν, ὅτε συνεκροτήθησαν Ἐπίσκοποι
ὀκτώ, μὲ τὰς ὁποίας ἦν καὶ ὁ τῶν Παρισίων Γερμανός. Ἡ δὲ αἰτία τῆς συ-
νε-

(α) Αὕτη συνήχθη τῷ φεβ'. ἢ τῷ φεβ'.
(β) Οὐχὶ τῷ φεβ'. ἔτει, ἀλλὰ τῷ φεβ'. συνήχθη αὕτη ἡ σύνοδος.
ΤΟΜ. ΙΙ. Q

Σύνοδος
Σαντονη-
υσία.

Λακωνία
Α'.

Τερωνικὴ
Β'.

νεδρία τάς, ἢ ἡ παράβλεψις τῶν ἱερῶν κανόνων, ἀπὸ αὐθαδεῖαν τινῶν τολμηρῶν πρὸς βεβαίωσιν λοιπὸν αὐτῶν τῶν κανόνων, ἄλλες κανόνας ἐξέδεντο τριάκοντα παρὰ δύο (α) ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ, τὰς ὁποῖας ἀνάγνωδι ἐν τῷ β. τόμῳ τῶν συνόδων, καὶ ἐν τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ (β) ἐν ἐπιτομῇ τῷ Οἰσιάνδρῳ (γ), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾷ (δ) καὶ τῷ Κοριολάνῳ (ε).

§. 5. Εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον συνηθροίσθη ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ἢ Δεγδαυκῇ Α'. σύνοδος (ζ), συνελθόντων Ἐπισκόπων ιδ'. μετ' τὴν προσαγὴν Γεντράμνε τῷ βασιλέως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καθηρέθησαν Σαλώνιος ὁ Ἐβρεδάνε Ἐπίσκοπος, καὶ Σαγιττάριος ὁ Βαπίγγε Ἐπίσκοπος, διὰ τὰς ἀτόπις αὐτῶν ἀνομίας· ἀλλ' αὐτοὶ ἐπικαλέμενοι τὸν Πάπαν Γεωργίου, ἐπανάλαβον δι' αὐτὰ τὰς θρόνας τῶν ἐξω ἀπὸ αὐτῶν, κανόνας ς'. συνετάξαντο, μετ' τὰς ὁποῖας τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην συμβελέουσι. Κεῖνται ἔτι οἱ κανόνες ἐν τόμῳ β. τῶν συνόδων· τὰς περιλήψεις αὐτῶν εὐρήσεις παρὰ τῷ Οἰσιάνδρῳ (ι) καὶ τῷ Κοριολάνῳ (θ).

§. 6. Η' ἐν Βρακάρῳ Β'. συνηθροίσθη ἐν ἔτει ἀπὸ φοβ'. ἀπὸ Ἀριάμιρον τὸν ἐν τῇ Γαλλίᾳ βασιλέα τῶν Σηθῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ συνελθόντες ιβ'. Ἐπίσκοποι κανόνας ι'. ἐξέδωκαν, ἀνήκοντας εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, τὰς ὁποῖας ὄρα εἰς τὸν β. τόμον τῶν συνόδων παρὰ τῷ Καρατζᾷ (ι), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (κ).

§. 7. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐγένετο ἡ Λακωνία Β'. σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν Μαρτίνος ὁ τῶν Βρακάρων Ἐπίσκοπος τὴν σύναξιν καὶ διάρθρωσιν τῶν Ἀνατολικῶν κανόνων ἐφιλοπόνησε, τὴν ὁποίαν ὡς γράφουσιν, ὅτι νὰ τὴν ἐπεμψε τῷ βασιλεῖ τῶν Σηθῶν.

§. 8. Η' Καμβιλονησία Α'. σύνοδος συνεκροτήθη ἐν ἔτει φοβ'. ἢ ὡς ἕτεροι θέλουσι τῷ φοβ'. ἐν τῇ Γαλλίᾳ, διὰ τὸν Σαλώνιον καὶ Σαγιττάριον, τὰς ἀνωτέρω ρηθέντας Ἐπισκόπους· διότι αὐτοὶ ἀποκαταστάτες εἰς τὰς ἑαυτῶν θρόνας δὲν ἔπαυσαν, ἀλλὰ περισσότερα τῶν προτέρων ἀμαρτημάτων ἐποίησαν· ὅθεν ἐρευνήσασα τὰς πράξεις αὐτῶν, ἐφωράθησαν μοιχοὶ τε, καὶ ἀνθρωποκτόνοι, διὰ τὰς ὁποῖας αἰτίας ἀπογυμνώσασα αὐτὰς πάσης ἱερατικῆς ἀξίας, ἐκλείσεν εἰς φυλακὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μετ' τὴν φυγὴν ἐλυτρώθησαν.

§. 9. Η' ἐν Μαισικῶν Α'. ὁμοίως ἐν ταῖς Γαλλίαις συνεκροτήθη ἐν ἔτει φπβ'. (λ) καταγγελεῖται ὑπὸ Γεντράμνε τῷ βασιλέως πρὸς ἀνακαίνισιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡθῶν, καὶ συστολὴν τῆς αὐθαδεῖας τῶν Ἰνδαίων· αὐτὴ ἡ σύνοδος ἐξέδεντο καὶ κανόνας ιδ'. κειμένους ἐν τόμῳ β. τῶν συνόδων καὶ

(α) Μόνον κ'. σωζονται. (β) Ἐκατοντ. ς'. κεφ. θ'. σελ. 306. (γ) Ἐκατοντ. ς'. βιβλ. γ'. (δ) Σελ. 247. (ε) Σελ. 489. ἕως 496. (ζ) Τῷ φβζ'. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (θ) Σελ. 496. (ι) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (κ) Σελ. 497. ἕως 500. (λ) Τῷ φπβ'. καὶ ἐστὶ τῷ φπβ'. ἐν ἡ παρεῖσαν Ἐπίσκοποι κα.

Δεγδαυκῇ Α'.

Βρακάρων Β'.

Λακωνία Β'.

Καμβιλονησία Α'.

Μαισικῶν Α'.

καὶ παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ (α), τῷ Οἰσιάνδρῳ (β), τῷ Καρατζᾷ (γ), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (δ).

§. 10. Τελευταῖον ἡ ἐν Βρεννάκῳ σύνοδος, ἀπὸ Χιλπερίκου τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας συνηθροίσθη, ἐν ἔτει φπγ'. (ε) δι' αἰτίαν Γρηγορίου τῷ Τερωνικῷ Ἐπισκόπου, τὸν ὁποῖον Λεούδατος, ὁ Τερωνικὸς Ἐπαρχος ἐπισφαλῶς διέβαλεν, ὥσπερ εἰρηκότα, τὴν βασίλισσαν Φρεδέγανδιν νὰ συμμίγεται αἰσχρῶς μετ' Βερθεράμνον Βερδεγάλλων Ἐπίσκοπον. Εἰς αὐτὰ τὰ προβληθέντα εἰς τὴν σύνοδον ἐναντιόμενος ὁ Γρηγόριος, καὶ οἱ μάρτυρες μεταβαλόντες τὴν μαρτυρίαν τῆς, ἐπειδὴ ἐφωράθησαν ψευδῶς λαλήσαντες, ἡ Σύνοδος ἄδων ἀπέδειξε τὸν Γρηγόριον.

Βρεννάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν κατὰ τέττες τὰς χρόνας ἐν ὁσιότητι, καὶ διδασκαλίᾳ.

§. 1.

Ὡς φῶτά τινα κατὰ τέττες τὰς χρόνας ἀνέτειλαν ἀπὸ μὲν τὴν ἀνατολὴν Γρηγόριος ὁ Ἀντιοχείας, ἀπὸ δὲ τὴν Δύσειν Βενάντιος ὁ Φορτανάτος, Ἀβᾶς ὁ Κολαμβανός, Γερμανός ὁ Παρισίων Ἐπίσκοπος, Μαρτίνος ὁ Βρακάρων Ἐπίσκοπος, Μαρτίνος ὁ Γαλλικίας, καὶ Γρηγόριος ὁ Τερωνίων, οἵτινες μετ' τὰς διδασκαλίας τῆς, ὡς δι' ἀκτίνων τὰ ἐσπέρια ἔδην ἐφώτισαν.

Γρηγόριος.

§. 2. Γρηγόριος ὁ μετὰ τὸν Ἀνακασίον, ὅπῃ ἐξεβλήθη τῷ θρόνῳ ὑπὸ Γεσίνας, ἀνελθὼν εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Θεσπόμεως, τῷ ὁποῖοι ἡ δόξα μεγάλη ἦν εἰς ποιητικά, ἀπὸ πρώτην ἡλικίαν εἰς τὰς μοναδικὰς ἀγωνίας καταγινομένης, καὶ τόσον ἀνδρείως, καὶ καρτερικῶς ἀγωνισθεὶς, ὥσε ὀγλήγορα ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας ἐπροχώρησεν εἰς τὰς ὑψηλὰς βαθμὰς, ἐσάθη ἡγεμὸνος εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Βυζαντιῶν, ὅπε τὴν λιτὴν καὶ ἀκτῆμονα ἐπρόκρινε διαγωγὴν. διὰ προσαγῆς δὲ τῷ Γεσίνας, καὶ τῷ Σινᾷ ὄρας ἐκείθεν πρὸς τὴν

Q 2

(α) Ἐκατοντ. ς'. κεφ. θ'. σελ. 319, ἕως 322. (β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (γ) Σελ. 219. ὅπε σωζονται κανόνες μόνον ιβ'. (δ) Σελ. 501. (ε) Οὐχι τῷ φπγ'. ἀλλὰ τῷ φπ'. συνήχθη αὐτὴ ἡ σύνοδος.

τὴν Ἀρχιερωσύνην ἐκαλέσθη (α), ἣν δὲ τὴν γνώμην, ἢ ἀρετὴν ψυχῆς κατὰ πάντα ἐξείρετος, καθὼς μὲ πολλὰς ἐπαινεῖ τὸν περιγράφει ὁ Εὐαγγέλιος (β) Ποιμάνης λοιπὸν τὴν Ἐκκλησίαν χρόνους κγ'. ἢ πολλὰ ἀγωνισθεὶς ἀπέθανεν ἐπὶ Μαυρικίᾳ τῷ βασιλεῶς· ὅρα τὸν Εὐαγγέλιον (γ).

Βενάντιος.

§. 3. Βενάντιος Ὀνώριος Κλημεντιανὸς ὁ Φαρτανάτος, Ἰταλὸς τὸ γένος, ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος τῶ ἐν τῇ Γαλλίᾳ Πικταυίᾳ, ἕδρως τῶν κατ' ἐκείνη τῶ χρόνῳ ποιητῶν δευτέρως, ὡς Παῦλος ὁ διάκονος μαρτυρεῖ (δ), τῷ τὸ ἴδιον μαρτυροῦσι ἢ οἱ εἰχοῖ τα, μὲ τὰς ὁποῖας γλαφυρῶς περιέγραψε τὰς βίαις τῷ Ἁγίῳ Μαρτίνῳ, Ἰταλῶ τῷ Γερμανῶ, τῷ Μεδάρῳ, τῷ Ραδεγάνδῳ, ἢ ἄλλων, τὰ ὅποια σώζονται ὁμῶς μὲ τὰ λοιπὰ τε συγγράμματα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων τόμῳ β'. ἢ τόμῳ η'. τῆς δευτέρας ἐκδόσεως ἐν Παρισίοις. τὸν κατάλογον αὐτῶν εὐρήσεις παρὰ τῷ Τριδέμιῳ (ε), ἢ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (ζ) ὁμοίως ἢ παρὰ τῷ Ποσειδίῳ (η). Ἐτελεύτησεν ἐν Πικταυίᾳ, ὅπερ ἢ ἐτάφη· Ἐπίταφιον λόγον αὐτῷ ἐποίησε Παῦλος ὁ διάκονος, ὅστις κεῖται παρὰ τῷ αὐτῷ (θ).

Κολομβανός.

§. 4. Ὁ Κολομβανός, Ἰβερνός ἦν τὸ γένος, Ἀββαὶς ἀγιώτατος, ἢ περιβόητος μάλις κατὰ τῷ τῷ, ὅτι τὸ ἔθνος τῶν ἐν Βρετανίᾳ Πίκτων εἰς τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ ἐπέστρεψε, τὸν ὅποιον ἀββαῖν ἢ πρεσβύτερον καλεῖ ἐν τῇ Χρονογραφίᾳ Σιγήβετος ὁ Γεμβλακίνσιος (ι) ἢ διδάσκαλον τῶν Σκώτων, ἢ τῶν Πίκτων. ἀπέθανεν ἕτος ἐπὶ Μαυρικίᾳ τῷ Ἀυτοκράτορος, ἀρεῖς εἰς τὰς ὑπερινὰς πολλὰ ὑπομνήματα ἀγιότητος· τινὲς δὲ λέγουσι νὰ ἀπέθανεν εἰς τὸν καιρὸν τῷ Ἡρακλεῖ (κ).

Γερμανός.

§. 5. Γερμανός ὁ Παρισίαν Ἐπίσκοπος, πατρίδα μὲν εἶχε τὸ Ἀυγασόδειον. ἀββαὶς δὲ ἦν πρὶν ἀναβῆ εἰς τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς θρόνον, εἰς τὸ μοναζήριον εὐρισκόμενος τῷ Ἁγίῳ Συμφοριανῶ, ἐπαινεῖται δὲ διὰ τὴν τῷ βία

(α) Ὁυχ ὁλόκληρα τὰ λόγια τῷ Εὐαγγέλιῳ, ὅθεν ἢ ἐλείπες τὸ νόημα φαίνεται, διότι ὁ Εὐαγγέλιος βιβλ. ε'. κεφ. 5'. λέγει· κελύμασι δὲ Ἰβερνῶν, ἢ τῷ Σινῶ ὅμοις, (δηλαδὴ ἠγόμενος ἔγενε), ἢ ὅ μεγίστοις ἐμπέπτωκε κινδύνοις, πολιορκίαν ὑποστάς ὑπὸ τῶν Σικνητῶν Ἀράβων· εἰρηνεύσαι δ' ἐν αὐτῷ ὁμοῦς μέγιστα τῷ τόπῳ καταπραξάμενος, ἐκεῖθεν . . . ἢ τξ'.

(β) Βιβλ. ε'. κεφ. 5'. (γ) Βιβλ. ε'. κεφ. 5'. ἢ βιβλ. 5'. κεφ. ἐξάτω. (δ) Περὶ τῶν Πραχθ. Λογγιβ. βιβλ. β'. κεφ. ιγ'. (ε) Σελ. 47. (ζ) Ἐκατοντ. 5'. κεφ. ι. σελ. 379. (η) Προπαρ. Γερ. τόμ. β'. σελ. 518. ἐκδοσ. Κολων. 1608. (θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (ι) Ἐν εἰσι φησ'.

(κ) Περιβόητος ἦν ἕτος ὁ Ἁγιός διὰ τὴν μάθησιν ἢ ἀγιότητα· πλατησμένος ὡς ποικίλοις χαρίσμασι σώματος ψυχῆς. ὅστις φερόμενος τὰς ἐνάδμης τῶν ἰδίων εἰσηλθεὶς εἰς τὸ μοναζήριον τῷ Βασιλῶ, ὅθεν ἀπέμεινεν εἰς Γαλλίαν τῷ φησ'. ὡν ἐπὶ τῶν κ'. ὅπερ ἔγενε τύπος τῆς μοναδικῆς πολιτείας· ἀυξανόμενον δὲ τῶν αὐτῶ μαθητῶν, εὐρεν ἐρημὸν τινα εὐρόχαρον, ἢ ἐσύσθησε τὸ ἡγεμονεῖον τῷ Λαξεβίλ, ἢ τὸ μοναζήριον τῷ Φονταίν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠλεγεγε Βενεχλίδην τὴν σύζυγον τῷ Θεοδώρῳ, διὰ τὰς ἀταξίας τῆς, ἐφορεῖσθαι ἐκεῖθε, ἢ ὑπῆγεν εἰς τὰς τόπας Θεοδεβέρτς, ὅπερ πολλὰς ἐστρεψεν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θερησιεῖαν. ἀλλὰ τῷτε νικηθέντος παρὰ τῷ Θεοδώρῳ, ὁ Κολομβανός ἀπέμεινεν εἰς Ἰταλίαν, ἢ ἐσύσθησε τὸ μοναζήριον τῷ Βοβίς, ὅπερ ἢ ἐτελεύτησε τῷ κ'. Νοεμβ. τῷ χις'.

βία ὀσιότητα, τὸ ὑψηλὸν τῆς διδασκαλίας, ἢ τὴν εἰς τὰς πτωχὰς ἐλευθεριότητα· ἀνεπάυστα ἐν Κυρίῳ, ὡν ἐτῶν ὀγδοήκοντα, ἢ ἐτάφη ἐν τῷ ναῷ τῷ ἐν Παρισίοις Ἁγίῳ Οὐικεντίῳ (α).

Γρηγόριος Τερωνῶν.

§. 6. Γρηγόριος ὁ Τερωνῶν Ἐπίσκοπος, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Ἀρραβνίαν, προγόνους δὲ εὐγενεῖς· διέλαμψε δὲ ἐν ἀρετῇ, ἢ ἀγιότητι· ἔγραψε βιβλία δέκα περὶ τῆς Ἱστορίας τῶν Φράγκων, μέχρι τῶν χρόνων τῷ βιβλία δύο περὶ δόξης τῶν ὁμολογητῶν, ἐν περὶ τῆς δόξης τῶν μαρτύρων, ἐν περὶ τῶν θαυμάτων τῷ Ἁγίῳ Ἰβλιανῶ, τέσσαρα περὶ τῷ Ἁγίῳ Μαρτίνῳ, ἢ τὰ λοιπὰ. ὅρα τὸν Σιγήβετον (β), τὸν Τριδέμιον (γ), καὶ ἄλλους· ἀπέθανεν ἐπὶ Μαυρικίᾳ ἐν ἔτει φησ'. ἢ ἐτάφη ἐν τῇ Τερωνικῇ Ἐκκλησίᾳ (δ).

Μαρτίνος Γαλλικίως.

§. 7. Μαρτίνος ὁ τῆς Γαλλικῆς Ἐπισκοπος, ἐγεννήθη εἰς Παννονίαν, ἢ τὸσην γύμνασιν ἐποίησεν εἰς τὰ γράμματα, ὡς νὰ μὴν ἐφαίνετο ἕτερος δευτέρως, ἔτω κηρύττεται· ποιμάνης δὲ τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον χρόνους λ'. ἀπέθανεν ἐπὶ Τιβερίῳ τῷ Ἀυτοκράτορος.

Μαρτίνος Βρακάρων.

§. 8. Μαρτίνος ὁ τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Βρακάρων Ἐπίσκοπος, διέπρεψεν ἐν ἀγιότητι, ἢ πρόεδρος ἐχρημάτισε τῆς ἐν Βρακάρῳ β'. συνόδου· συνάθροισιν τῶν παλαιῶν κανόνων ἐποίησε, ἢ ἄλλα συνέταξε τεύχη, τὰ ὅποια σώζονται ἐν τῷ ε'. τόμῳ τῆς τῶν Πατέρων Βιβλιοθήκης. λέγουσι τινὲς πῶς αὐτὸς νὰ ἔστρεψε τὰς ἐν Γαλλίᾳ Σαίβας ἀπὸ τῆν τῶν Ἀρειανῶν αἵρεσιν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίσιν τῶν Χριστιανῶν.

Ἀγαθίας.

§. 9. Ἀγαθίας ὁ Ἱστοριογράφος, ἔγραψε τὰ παρὰ Βελισσαρία πραχθέντα (ε).

Γαλιανός.

§. 10. Ἰβλιανός ἀντικέσορ Κωνσταντίνῳ, ἔγραψε ποίημα ἠγῶν ἐρημνεῖαν εἰς τὰς Νευράς τῷ Ἰβρίνα.

Κόριππος.

§. 11. Κόριππος Ἀφρικανός, γραμματικὸς, ἔγραψε ποίημα πανηγυρικὸν πρὸς Ἰβρίνῳ τὸν β'.

(α) Εἰς τὸν ὅποιον ναὸν αὐτὸς ἐσύσθησε μοναζήριον, ὅθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα ὁ ναὸς τῷ Ἁγ. Γερμανῶ δὲ Πράτι. σώζεται τῷ αὐτῷ μίᾳ ἐπισολῇ κομψῶς γεγραμμένη πρὸς τὴν βασίλισσαν Βενεχλίδην, ἐτελεύτησε τῷ φησ'. μαῖς κη'.

(β) Χρον. εἰσι φησ'. ἢ φησ'. (γ) Σελ. 47. ὅπερ λέγει πῶς συνέγραψε βιβλ. ἐν περὶ ἁγίων δοξολογίας. βιβλ. δύο περὶ βίαις ὁμολογητῶν τῶν. βιβλίον ἐν περὶ θαυμάτων, Ἰβλιανῶ μάρτυρος, βιβλ. δ'. περὶ θαυμάτων τῷ Ἁγίῳ Μαρτίνῳ, ἐπιτομῆς τῆς Ἐκκληστ. Ἱστορ. βιβλ. ἐν. Χρονικῶν Ἐκκληστ. Ἱστορ. βιβλ. δύο.

(δ) Οὗτος ἔγραψε τὰ ι'. βιβλία τῆς Ἱστορίας, ἠτις ἀγαθὰ ἢ πλήρης ψεύδους, ἐπειδὴ εὐκολόπιστος ἦν ὁ Γρηγόριος, ὁμοῦς ὁ διακριτικὸς ἀναγνώστης δύναται νὰ λάβῃ πολὺ ὄφελος.

(ε) Οὗτος ἦν ἐκ Μυρίνης, τὸ δικανικὸν μετερχόμενος ἐπάγγελμα εἰς Σμύρνην.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν ΙΘ'.

Περὶ Μαυρικίε τῷ Αὐτοκράτορος, καὶ τῶν ἀπ' αὐτῆ γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μαυρίκιος ὁ Βασιλεὺς τὸ μὲν γένος ἦν Καππαδόκης, τὴν δὲ ἀρετὴν καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἐπιστήμην ἰσορρεῖται ὡς ἄλλος να εἶχε τὰ δευτερεῖα τε· διὸ ἀπὸ Τιβέριον τὸν πεντηκόντη ἀνέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τῷ Καίσαρος, καὶ τελευτήσας ὁ Τιβέριος, ἐσέφη αὐτὸς ὁ Μαυρίκιος ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Γωάννην τὸν Νησευτὴν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν ἐν ἔτει φπδ'. ὡν ἐτῶν μγ'. Εἰς τὰς ὑπογραφὰς ἐγράφετο Μαυρίκιος ὁ καὶ Τιβέριος· ὡν δὲ πολλὰ θεοσεβείας, πᾶσαν ἀρετὴν εἰς τὰς πρώτας χρόνας τῆς βασιλείας τε εἰδείξεν. ἔκλεξε δὲ καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοδοσίου Αὐγαστον τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως τῆ Κυρία ἡμῶν, ιε'. ἔση τῷ Ἀπριλίῳ. Ὁ δὲν καὶ ἀξιέπαινος, καὶ εὐτυχὴς ἤθελεν εἶναι πάντοτε, ἀν δὲν τὸν ἐντροπιάζεν ἡ φιλαργυρία, ἣτις καὶ τέλος τὸν ἠφάνισεν, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται. Τῶτον Εὐάγγριος ὁ σύγχρονος αὐτῷ ἔτω κηρύττει. „Ἐσπέδακε δὲ λοιπὸν ἐκ ἐν τῷ σώματι μόνα, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐν τῇ ψυχῇ περιβαλέσθαι τὴν ἀλαργίδα, καὶ τὸν σέφανον, μόνος γὰρ τῶν πρώην βασιλέων ἑαυτὴν βεβασίλευκε· καὶ Αὐτοκράτωρ ὄντως γενόμενος, τὴν μὲν ὀχλοκρατείαν τῶν παδῶν ἐκ τῆς οὐκείας ἐξηλάτισε ψυχῆς· Ἀριστοκρατείαν δὲ ἐν τοῖς ἑαυτῷ λογισμοῖς κατασησάμενος, ζῶν ἀρετῆς ἀγαλλμα ἑαυτὸν παρέσχετο πρὸς μίμησιν ἐκπαιδεύων τὸ ὑπήκοον.“ (α) πολέμους εὐτυχεῖς κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ Ἀβάρων, ἦτοι τῶν Οὐνων, διὰ Φιλιππικῆ τῆ ἐπ' ἀδελφῆ τῆ Βασιλέως Γορδία γαμβρῆ, καὶ Κομεντιόλα συνετέλεσε, καὶ ἐκατόρδωσε, μόνη δὲ ἡ φιλαργυρία αὐτὸν ἠφάνισε· διότι εἰς τὸν Ἀβαρακὸν πόλεμον, Χασγάνος ὁ τῶν Ἀβάρων βασιλεὺς νικήσας Κομεντιόλον τὸν Στρατηγὸν τῶν Ρωμαίων, ἐπίασε δώδεκα χιλιάδας Χριστιανῶν αἰχμαλώτους· ὑπερον βιαζόμενος να ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον τε, ἐφάνερωσε πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ὅτι να τὰς ἐξαγοράσῃ διὰ δώδεκα χιλιάδας φλωρία· ὁ βασιλεὺς δὲ δὲν ἐσερξεν· καὶ ὁ Χασγάνος ἐζήτησε να λάβῃ τὰ ἡμισυ τῶν χρημάτων, καὶ αὐτὸς ἔτε τὸσον δὲν ἐσερξεν ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν τε· διὰ τῶτον ἀδυνήσας ὁ βάρβαρος πάντας ἀπεκεφάλισεν· αὐτῆς ὅμως τῆς ἀσπλαγχνίας τὴν τιμωρίαν ὑπερον ὁ Μαυρίκιος τὴν ἐπλήρωσε· διότι ὡν στρατηγὸς ὁ ἀδελφὸς τε Πέτρος, καὶ διαβάς τὸν Ἰζρον

Μαυρίκιος
Αὐτοκράτωρ
ἀπὸ
Χ. Γ.
584

Χαρακτὴρ
αὐτῆ.

(α) Βιβλ. 5'. κεφ. α'.

Ἰζρον μετὰ τὸ κράτευμά τε, ὅπῃ τὸ ἐξεῖλεν ἐκεῖ διὰ να κερδίσῃ τὰ ἔξοδα τῆς ζωοτροφίας τῆς· αὐτὸ δὲ ἦν οἰκονομώμενον διὰ φιλαργυρίαν, ὡσεὶ κερσεύοντες ἐκεῖ οἱ στρατιῶται να τρέφονται, καὶ αὐτὸς να κερδίσῃ τὸ σιτηρέσιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπροξένησεν ἀποσασίαν εἰς τὸ κράτευμα· διὰ τῶτον παρευθὺς βασιλεὺς ἀπὸ τῆς στρατιώτας ὁ Φωκῆς ἀνηγορεύθη, ὡν τότε ἐκατόνταρχος, ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Ἐβδόμον, ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ἐσέφη, καὶ ἔβαλε τὸν βασιλικὸν Στέφανον, καὶ ἐμβὰς εἰς τὰ βασιλεία ἀνηγορεύσεν ἐυθὺς Αὐγασταν καὶ τὴν γυναῖκα τε Λεοντίαν, τὸν δὲ Μαυρίκιον φέρωντάς τὸν εἰς τὸν ἐν Χαλκηδόνι τῷ Εὐτροπίε λιμένα, πρῶτον μὲν ἐμπροσθεν τε κατέκοφαντὰ τέκνα τε μετὰ τὴν προσαγῆν τῷ Φωκῆ, ὁ δὲ Μαυρίκιος δίκαιος εἰ Κύριε, καὶ ἐυθὺς ἀκίρσεις σε ἐφώναζεν, ὅταν ἐκοπταν τὰς δίκας τε, ἀνδρείως ὑποφέρων τὴν συμφορὰν τε, μάλιστα εἰδείξε τὴν ἀνδρείαν εἰς τὸ βρέφος, τῷ ἔτι εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θροῦθ, ἣτις κρύψασα αὐτὸ διὰ να μὴν ἀπώλεσθαι τὸ βρέφος τῷ Μαυρικίᾳ, ἔδωκε τὸ ἴδιον, ὁ Μαυρίκιος ὅμως ἐζήτησε καὶ ἠφεραν τὸ ἴδιόν τε ἵνα κοπῆ, καὶ τὰτα γενομένα εἰδέχθη καὶ αὐτὸς τὸ σφάγιον, ὡν ἐτῶν ξγ'. βασιλεύσας χρόνας εἴκοσι, ἢ δεκαεπτὰ κατ' ἄλλας. ἀπ' ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν Κεδρηνὸν (α), δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν Ρωμανίαν δυσιχημάτα πολυποίκιλα, καὶ φρικτὰ, ὡσεὶ ὅταν ὁ Ἡράκλειος ἐβασίλευσε, καὶ ἐποίησεν ἐξέτασιν κατ' ἀκρίβειαν τῶν στρατιωτικῶν τάξεων, ἀπὸ πᾶν τὸ πλῆθος ὅπῃ ἀριθμῆντο εἰς πολλὰς χιλιάδας, καὶ ἐυρέθησαν εἰς τὸν καιρὸν τῷ Μαυρικίᾳ, εἰς τὴν τυραννίδα τῷ Φωκῆ, να μὴν εὐρεν εἰμὴ δύο στρατιώτας, ἕτως οἱ αὐτὸν βασιλέα ἐκλέξαντες ἐξωλοθρέψθησαν ἀπὸ αὐτόν. ὅρα περὶ αὐτῷ τὸν Εὐάγγριον (β), τὸν Ζωναρὰν (γ), τὸν Κεδρηνὸν (δ), τὸν Νικηφόρον (ε), ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παύλον τὸν διάκονον (ς), Ὁδωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (η), Πομπόνιον Λαῖτον (θ), Κασπινιανὸν (ι), Εὐγνάτιον (κ), Ὀκταύιον δὲ Στραδά (λ) καὶ ἄλλας.

§. 2. Καθὼς λοιπὸν ὁ Μαυρίκιος ἦν εὐσεβὴς βασιλεὺς, καὶ ὀρθόδοξος, ἔτω καὶ τὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας βασιλεύοντος αὐτῆ, ἦσαν ἐξαιρέτως κυβερνημένα, ὡς φανερόν γίνεται καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια τῷ Ἐπισκόπῳ Ρώμης Γρηγορίῳ τῷ Α'. τῷ ἐπωνομαθέντος Μάγνη, τὰ ὁποῖα ὁ Βαρῶνιος ἐκ τῆ

Κατάστασις
τῆς ἀνατολικῆς
Ἐκκλησίας ἐπὶ
Μαυρικίᾳ.

(α) Σελ. 318. (β) Βιβλ. 5'. κεφ. α'. (γ) Χρον. Βιβλ. ιδ'. Σελ. 58.
(δ) Σελ. 311. ἕως 319.
(ε) Βιβλ. ιη'. κεφ. η'.
(ς) Συμμικ. ἱστορ. βιβλ. ιζ'. σελ. 113. τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως.
(η) Βιβλ. ε'. κεφ. ζ'.
(θ) Συνοψ. Ρώμ. ἱστορ. βιβλ. β'.
(ι) Εἰς τὸν βίον αὐτῆ.
(κ) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκ. βιβλ. β'.
(λ) Εἰς τὰς βίβας τῶν Αὐτοκ. σελ. 266.

τῆ Ζ'. βιβλίου αὐτῆ, ἐπιστολῆς κζ'. γράφει (α), Χάριτας τῷ παντοδυνά-
 ,, μῳ Θεῷ ἀδιαλείπτως ἀποδοτέον, καὶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς τῆ εὐσεβεστάτης, καὶ
 ,, χριστιανικωτάτης Κυρίας ἡμῶν Αυτοκράτορος, καὶ τῆς Γαλινοτάτης αὐτῆ
 ,, συζύγου, καὶ τῆς προσφιλεστάτης γυναικὸς αὐτῆ ἀεὶ πρόσβευτέον, ἐφ' ὧν
 ,, τὰ τῶν αἱρετικῶν σάματα κατασιγαῖ, εἰ γὰρ (β) καὶ αἱ σφῶν καρδίαι
 ,, εἰς μανίαν διεσραμμένης αἰοδήσεως ζέουσι, οἱ καθολικοὶ μὲν τοιγε ἐν τοῖς
 ,, χρόνοις τῆ Αυτοκράτορος λαλήσαι εὐπρολαμβάνουσι περὶ ὧν αἰδοῦνται
 ,, διεσραμμένων.

Ἐπίσκοποι
 Ἀντιοχείας
 Ἱεροσολύ-
 μων.
 Κωνσταντι-
 νουπόλεως.

§. 3. Ἐπὶ τέτα τῆ Αυτοκράτορος Πατριάρχαι ἔγιναν τῆς μὲν Ἀντιο-
 χείας πάλιν Ἀναστάσιος ὁ Συναΐτης ἐν ἔτει 593 (γ), καὶ ἐν ἔτει 599. ἔγι-
 νεν Ἀναστάσιος ὁ β'. τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ Ἀμών ἐν ἔτει 594. (δ) τῆς Κων-
 σταντινουπόλεως ὁ Κυριακός (ε). τῆς δὲ Δυτικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ διαφόροις
 Βασιλεῦσιν ἕσσης, διάφορος ἦν καὶ ἡ αὐτῆς κατάστασις.

Κατάστασις
 τῆς Δυτικῆς
 Ἐκκλησίας,
 εἰς Ἰταλίαν.

§. 4. Καὶ εἰς μὲν τὴν Ἰταλίαν, ὅπου Ρώμης Ἐπίσκοποι ἔγιναν κατ'
 ἐκείνας τὰς χρόνας Πελάγιος ὁ Β'. καὶ Γρηγόριος Α'. ἦτοι ὁ Μάγνος ἐν ἔ-
 τει 590. (ζ), ἔξαρχοι δὲ Σμάραγδος, καὶ Ρωμαῖος, καὶ Καλλίνικος οἱ Πα-
 τρῆτικοι, οἱ Λογγιβάρδοι, τῶν ὁποίων βασιλεῖς ἐσάλθησαν Βλάβιος ὁ Ἀΐδα-
 ριος, καὶ Ἀγιάλφος, εἰς δύναμιν μεγάλην φθάσαντες, τὴν τῶν Ἐξάρχων ἀν-
 τικειμένην αὐτοῖς δύναμιν, ὡς τὸ μηδὲν ἐνόμιζον, διὰ τὰς ὁποίας ἐκ ὀλίγων
 ἐνοχληθεῖς ὁ Μαυρίκιος ἀπὸ τε τὰς Ἐπιστολάς τῆ Πελαγίας, καὶ ἀπὸ τὰ
 κλαυσίματα τῶν Ρωμαίων, πέμψας εὐμετρίαν ποσότητα χρημάτων εἰς τὸν
 Χιλδέβερτον τὸν βασιλέα τῶν Γαλιῶν, ἐπαραινέει αὐτὸν νὰ ἐγείρῃ πό-
 λεμον κατὰ τῶν Λογγιβάρδων· ὁ δὲ Χιλδέβερτος τὰ μὲν χρήματα ἔλαβε,
 πρὸς δὲ τὸν πόλεμον ἀμελεῖσεν· ὅθεν πρὸς βίαις ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτὸν ἐ-
 πεμψε διὰ τὸν ἐνδυμίσωσιτὴν ὑπόσχεσίν τε, ὅσις συμβουλευθεῖς, καὶ νομ-
 δετηθεῖς, τελευταῖον ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ ἐκστρατεῖαν κατὰ τῶν Λογγι-
 βάρδων, ἧτις ἔδεν ὄφελος προξενῶσα ματαιόπονος ἀπέβη μὲ τὴν ἀσυμφω-
 τῆν

(α) Χρον. ἔτει φψ'. Α'ριθ. 22. (β) Εἰς τὸ πρωτότυπον εἶχεν, αἱ γὰρ,
 ἀλλ' ἔτε σύμφωνον μετὸν Βαρώνιον, ἔτε μετὸ νόημα, διὸ ἀντὶ τῆ αἰ γὰρ, ἐπροσ-
 θέσαμεν εἰ γὰρ, ὁ γὰρ Βαρώνιος ἔτω λέγει „ Omnipotentī Deo gratiæ sine cel-
 ,, satione exsolvendæ sunt, & pro vita piissimī, & christianissimī Domini nostri
 ,, Imperatoris, & tranquillissimī ejus conjuge, & mansuetissimā sobole semper o-
 ,, randum est, quorum temporibus hæreticorum ora conticefcunt, quia etſi coram
 ,, corda infania perversi sensus ebulliunt, catholici tamen Imperatoris tempore,
 ,, prava quæ sentiunt, eloqui non præsumunt.

(γ) Οὗτος ἐξωθῆεις τῆ θρόνος τῷ φθ'. ἐξανάλαιε πάλιν τὸν θρόνον τῷ φηβ'. ἡ
 φηδ'. (δ) κάλλιον τῷ φηα'. (ε) Μετὰ τὸν Νηγευτὴν Γεώργιον, ὅστις ἀρχιερα-
 τευσεν ἔτη ιγ'. μῆνας ε'. καὶ ἐτελεύτησε τῷ φηε'. τῇ β'. Σεπτ. ἔργον ὁ Κυριακός ὅσις
 ἀρχιερατεύσεν ἔτη ἐνδεκά.

(ζ) Ἐως τὸν Πελάγιον Α'. φθάνει ὁ σύγγραφεύς, μετὰ τὴν τελευταίαν τῆ ὁποῖς
 ἔργον Γεώργιος Γ'. ἀρχιερατεύσαντος τέτα ἔτη ιγ'. καὶ μῆνας γ'. γίνεται Βενέδικτος
 Α'. ὅσις ἀρχιερατεύσας ἔτη ε'. καὶ ἡμέρας ὀλίγας ἔλαβε τὴν διαδοχὴν Πελάγιος Β'. ὁ
 σις ἀποθανὼν τῷ ιγ'. ἔτει τῆς ἀρχιερωσύνης τε γίνεται Γρηγόριος Α'. ὁ Μέγας.

νίαν τῶν Δυτικῶν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἐξαίφνης οἱ Λογγιβάρδοι τὰ ἐμ-
 προδεδωκένων εὐρισκόμενα καρσέουτες, καὶ λεηλατῶντες ἐδεμίαν ἀπὸ τὰς ἐν
 Ἰταλίᾳ πόλεις ἔμεινον ὑποκειμένη εἰς τὸν Μαυρίκιον, εἰ μὴ ἡ Ρώμη, καὶ ἡ
 Ραβέννα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς μετὰ τὰς ἐφόδους, καὶ καταπατήματά τας τὰς ἐκέρ-
 σουσιν εὐ μικρῶς· ὅθεν πρὸς παύσιν αὐτῶν καὶ λύτρωσιν τῶν αἰχμαλωτισ-
 θέτων, τὰ ἱερά σκέυη τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὸν Γρηγόριον, καὶ τὰς ἄλλας Ἐ-
 πισκόπους ἐπωλήθησαν.

§. 5. Ἀύξισιν δὲ τῆ κακῆ ἐκεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐποίησε καὶ ἡ φρικτὴ
 τῶν ὑδάτων πλημμύρα, ἢ μάλλον εἰπεῖν ὁ κατακλυσμὸς, τὸν ὁποῖον τέτοιον
 πολὺν λέγουσι νὰ ἔγινεν, ὅπῃ ἄλλοις παρόμοιος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῆ
 Νῶε, νὰ μὴν ἠκολούθησεν, ὡς ὁ Ρηγίνων (α) ἰσορεῖ, κατ' ὄνδ' ποταμὸς Τί-
 βερις ἀνω τῶν τειχῶν τῆς Ρώμης νὰ ἔτρεχε, καὶ ἀπὸ τὸ τρέξιμον τῆ πο-
 ταμῆ δράκων πολλὰ μεγάλους μετὰ πολὺ πλῆθος ὀφιδίων διὰ μέσση τῆς πό-
 λεως εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τὸ σέλι ἐκατέβησαν· μαρτυρεῖ δὲ τῆτο Μα-
 ριανὸς ὁ Σκότος (β) καὶ ἐπομένως ἀπὸ τὴν σῆψιν τῶν φοσησμένων ζώων,
 καὶ τὴν βρώμαν, λοιμὸς ἦτοι πάθος λεγόμενον Βαβωνικὸν ἐν ὑσέροις εἰς τὰς
 ἀνθρώπους ἐπέπεσε, καὶ πολλὰς διέφθειρε· καὶ πρῶτον αὐτῶν τὸν Πελάγιον,
 μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ προχειριθεῖς Γρηγόριος μετὰ ἐπτάμορφον λιτανεῖαν τὴν θεῖ-
 αν ὁρμήν νὰ ἐξιλεώσῃσι, καὶ νὰ πρᾶνῶσιν παρήγγειλεν.

Κατακλυ-
 σμός Ρώμης
 καὶ λοιμός.

§. 6. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δεινὰ ὄλοφυρομένη καὶ σε-
 νάσσα ἡ Ἐκκλησία τῆ Θεῆ, ἀχι ὀλίγον ἠυφράνθη, καὶ ἔγινε περιχαρὴς εἰς
 τὴν ἐπιστροφὴν πρὸς τὴν καθολικὴν πίσιν τῆ Ἀγιάλφου τῶν Λογγιβάρδων
 βασιλέως, ὅπῃ ἀπὸ τὸν ἀρειανισμὸν ἐπέσρεψεν αὐτὸν Θεοδωλὴνδρα ἡ τῆ
 Ἀυδάερος βασιλέως χήρα, καὶ τὸν ἔλαβε δι' ἄνδρα τῆς, ὡς μαρτυρεῖ Παῦ-
 λος ὁ διάκονος (γ).

Ἐπιστροφή
 Ἀγιάλφου
 βασιλέως
 τῶν Λογγι-
 βάρδων.

§. 7. Τῷ δὲ ἐσχάτῳ ἔτει αὐτῆ τῆ αἰῶνος τῆ ε'. οἱ Ἀβάρες, καὶ
 οἱ Σθλαβῆνοι φθοραν πάλιν ἐκ ὀλίγην ἐποίησαν εἰς τὴν Γαλιάν. διότι
 λαβόντες αὐτοὶ τὸν Ἰλλυρικόν, τὴν τε Ἰσταν καὶ τὸν φόρον τῆ Γαλιᾶ δια-
 δραμόντες, καὶ καρσεύσαντες μετὰ σφαγᾶς, καὶ πυρκαϊᾶς πάντα ἐκεῖνα τὰ μέρη
 ἠφάνισαν· φανερόν λοιπὸν ἐστὶν ἐκ τῶν ἠηθέτων πῶς ἡ κατάστασις τῆς
 ἐν Ἰταλίᾳ Ἐκκλησίας εἰς τὰς χρόνας τῆ Μαυρικίας νὰ ἐσαθῇ ἀδλιω-
 τάτη.

Ἀβάρες, καὶ
 Σθλαβῆνοι
 καρσεύσασι
 μέρος τῆς
 Ἰταλίας.

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον τὴν ἐξουσίαν τῆς βα-
 σιλείας ἐκράτει Ρήγκαρδος υἱὸς Λεβιγίλδα, ὅσις διὰ μέσση Λεάνδρου τῆ
 Ἐπισκόπου τῆς πόλεως, τὴν συμβελὴν τῆ ὁποῖα πάντοτε ἦκαεν, ἐπέσρεψεν
 ἀπὸ τὴν Ἀρειανικὴν ἀρεσίαν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίσιν, καὶ πᾶσαν τὴν Ἰσ-
 πανίαν.

Ρήγκαρδος
 Ἰσπανίας
 βασιλεὺς
 γίνεται Χρι-
 στιανός.

(α) Χρον. ἐπὶ Μαυρικίᾳ ἐν ἔτει φηζ'. (β) Χρον. βιβλ. β'. ἡλιθ. ε'. τῷ θ'. ἔτει
 τῆς τῆ Μαυρικίᾳ Αυτοκρατορίας, ἔτει φηε' φηα. (γ) Περὶ τῶν Πραχ. Λογγιβ.
 βιβλ. δ'. κεφ. ε'.

πανίαν κατά μικρόν φέρων εις την ὀρθοδοξίαν, τὸν Ἀρειανισμόν παρήσεια
 εις τὴν Τωλιτανὴν σύνοδον ἐξήλειψε, περὶ Σιγίβεργτος Γεμβλακήνσιος (α)
 γράφει. „ Ριχκάρδος ὁ τῶν Βισιγόττων βασιλεὺς ἐν τῇ Συνόδῳ
 „ τῇ ἐν Τωλήτῳ τῆς Ἰσπανίας συναθροισθείσῃ, Ἐπισκόπων συνελθόντων
 „ ξὲς τῆς Ἀρειανικῆς αἵρέσεως ἀποκηρυχθείσης, καὶ τῷ ἀναδέματι ὑπο-
 „ βληθείσης, ἑαυτὸν σὺν παντὶ τῷ τῶν Βισιγόττων ἔδνῃ τῇ καθολικῇ
 „ πίσει προσεγράφη. Ἀυτὴ δὲ ἡ σύνοδος, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται, συνε-
 κροτήθη τῷ φησ. ὅθεν πληθυνομένης τοις τοτρόπως τῆς καθολικῆς πίσεως,
 καθολικὸς πρεπόντως ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου ὁ Ριχκάρδος ἐπωνομάθη, καὶ
 ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀλληλοδιαδόχως ἕως τῶ νῦν, οἱ τῆς Ἰσπανίας βα-
 σιλεῖς ταύτην κρατῶσι τὴν ἐπωνυμίαν, καὶ ἐπωνομάζονται δηλαδὴ καθο-
 λικοί.

Ἀγγλοσά-
 ξονες γίνον-
 ται Χριστι-
 ἀνοί.

§. 9. Εἰς τὴν Βρετανίαν προσέτι κατὰ τὰς τρεῖς χρόνας προδήμη
 ἔχῃ ὀλίγη ἐγένετο εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, ἐπειδὴ οἱ Ἀγγλοσά-
 ξονες ὅπῃ ἐκατοίκον εἰς τὸ Νότιον μέρος αὐτῆ τῶ νησίε, ἀφέντες τὸν πα-
 γανισμόν ἐδέχθησαν τὴν καθολικὴν πίσιν, κατηχηθέντες τὸν λόγον τῆς
 ἀληθείας ἀπὸ τὸν Αὐγουστίνου, Μέλιτον, Γωάννην, καὶ ἄλλας μοναχούς,
 πεμφθέντες παρὰ Γρηγορίου Μάγνου Ἐπισκόπου Ρώμης ἐν ἔτει ἀπὸ Χρισ-
 τῆς. ὡς ἰσορῶσιν Ἄδων ὁ Βιεννήσιος (β), Ρηγίνων (γ), Ἐρμανὸς ὁ
 Κόντρατος (δ), Μαρριανὸς Σκότος (ε), Σιγίβεργτος ὁ Γεμβλακήνσιος (ζ),
 Ἀββᾶς ὁ Οὐρσπεργήσιος (η), καὶ ὁ Πλάτινας (θ).

Κατάστασις
 τῆς ἐν Γαλ-
 λίᾳ Ἐκκλη-
 σίας.

§. 10. Εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι ἦσαν ἔτι μεταξὺ τῶν ἀν-
 ταδέλφων βασιλέων, ἐνὸς μόνου αὐτῶν ἀποθανόντος ἐν ἔτει φηγ. ἢ καὶ φηδ.
 τῶ ὁποῖο διαδόχος εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐγένετο Χιλδέβεργτος ὁ τῶ Σιγίβεργτος υἱός,
 ὅστις συγκροτήσας πολέμους κατὰ τῶ Κλοταρία τῶ Β'. καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆ
 τῆς Φρεδεγάνδης, καὶ ἀποθανὼν ἀπὸ δηλητηρίου φάρμακον, ἀφῆκε διαδόχους
 ἐν τῇ βασιλείᾳ τὸς υἱὸς αὐτῆ Θεοδώβεργτον, καὶ Θεοδώριχον, οἵτινες ἀκολο-
 θήσαντες τὰ ἔχνη τῶ πατρὸς τῆς, συχνὸν ἐπεκράτησαν τὸν ὑπὸ τῶ ἰδίᾳ πατ-
 ρὸς κινηθέντα πόλεμον κατὰ τῶ Κλοταρία, ἀναγκαζόμενοι εἰς τῶτο ἀ-
 πὸ τὴν μάμμη τῆς Θεοκνεχλίδαν, καὶ νικήσαντες αὐτὸν πολὺ διάστημα καὶ
 ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν βασιλείαν τῆς τὸν ἐβίασαν. ἔξω ἀπὸ αὐτῆς τῆς συγ-
 νῆς πολέμους ἢ πόλεις τῶν Παρισίων ἐξαίρηντες ἀπὸ πυρκαϊᾶν, τὴν ὁποῖαν
 γυνήτις μάντις πρὸ τριῶν ἡμερῶν προεῖπε, πυρποληθεῖσα, καὶ κατακαῖ-
 σα διεφθάρη, καὶ ὀλίγον μέρος αὐτῆς ἀβλαβὲς ἔμεινε, ἐν ἔτει 588.

Πυρκαϊὰ
 Παρισίων.

§. 11.

(α) Χρον. ἐν ἔτει φηδ.
 (β) Χρον. ἐν ἔτει μεταξὺ φηγ. καὶ χδ'. σελ. 189. ἐκδοσ. Παρισίων 1561.
 (γ) Χρον. ἐπὶ Μαυρικίᾳ ἐν ἔτει φηδ.
 (δ) Χρον. ἐν ἔτει φηδ.
 (ε) Χρον. ἐν ἔτει χ'.
 (ζ) Χρον. ἐν ἔτει φηδ. καὶ χγ'. (η) Χρον. ἐπὶ Μαυρικίᾳ σελ. 157. Ἀργεντ.
 ἐκδοσ. (θ) ἐν Γρηγορίῳ Α'.

§. 11. Ἐν δὲ τῷ φηγ. ἀποκασία καὶ φόβος ἐν τῷ ἐν Πικτάνοις
 μονασιεῖω ἡγέρθη, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Κροδόλδης τῆς Χαριπέργης, καὶ Βα-
 σινῆς τῆς Χιλπεργίης τῶν βασιλέων, διότι ἀγαπήσασαι τὸν μοναχὸν βίον,
 εἰς τὴν Ροδεγάνδαν τὴν ὀσιωτάτην μοναχὴν νὰ εἶναι ἀφιερωμέναι ἔταξαν,
 τῆς ὁποῖας ἀποθανέσης, ἐκεῖναι εἰς τὴν σκληροτέραν διαγωγὴν ἀδημονή-
 σασαι, καὶ ἐξελεῖσθαι ἀπὸ τὸ κοινόβιον, εἰς πολὺν καιρὸν χωρὶς τιμωρίαν
 ἀσέμνως ἔσαν, ὥστε καθ' ὁμοίον τρόπον νὰ ἐτάραξαν ἢ μόνον τὴν
 Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴν, μόλις δὲ αὐτὰ εἰς ὀλί-
 γον καιρὸν ἠσύχασαν διὰ μέσῃ τῆς ἐξουσίας Χεντράμης, καὶ Χιλδοβέρτου τῶν
 βασιλέων, καὶ τῶν δύο συναθροισθεισῶν περὶ τῆς συνόδου. εὐκολον λοιπὸν
 εἶναι νὰ ἐννοήσῃ πᾶς τις εἰς αὐτὰς τὰς ταραχὰς τὴν τῆς Γαλλικῆς Ἐκκλη-
 σίας κατάστασιν, νὰ μὴ ἦτον ἀτάραχος καὶ ἡσυχος.

Στάσις ἐν
 τῷ μονασι-
 εῖω τῶν
 Πικτάνων.

§. 12. Εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπὶ τῆς Αυτοκρατορίας τῆς Μαυρικίᾳ ἀνεφάνη
 ψευδοπροφήτης τις λέγων ἑαυτὸν εἶναι Χριστός, καθὼς Σιγίβεργτος ὁ Γεμ-
 βλακήνσιος λέγει (α). Κόπτων τις ἐν Γαλλίᾳ, ξύλα εἰς τὸ δάσος, τὸσον
 ἡνοχλήθη ἀπὸ τῆς μῆρας, ὥστε δύο χρόνας ἐγένετο ἐκστατικός, καὶ ἔξω φρε-
 νῶν ὑπερον φορέσας σχῆμα ἱεροπρεπέος, ψευδοπροφήτην ἑαυτὸν εἰδείκυσ,
 μετὰ ταῦτα μάγον, καὶ ἀφ' ἧ ἰάτρευσεν κρῆστας, ἔλεγε πᾶς εἶναι ὁ Χρι-
 στός, καὶ ὡς Χριστός νὰ προσκυνῆται ἐπρόσβαζεν. οἱ δὲ μὴ θέλοντες αὐτὸν
 προσκυνῆσαι, καθὼς καὶ ὁ λοιπὸς λαός, (διότι πολλὰς ἔστυρεν ὀπίσω τῶ) ἐχ-
 θρῶς, καὶ παθητικῶς τὸς ἡγγίξεν. ὅστις θανατωθεὶς τέλος πάντων ἀπὸ ἐ-
 να πιστὸν, διέσκορπίσθησαν οἱ ἀκολοθήσαντες αὐτῷ. Γρηγόριος δὲ ὁ Τερῶ-
 νης Ἐπίσκοπος βιβλ. β'. κεφ. κέ. ἰσορῶει παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β) πῶς νὰ
 περιετρυνύριζε μίαν γυναῖκα, ὡς ἀδελφὴν τῆς, τὴν ὁποῖαν ἐκάλεε Μαρίαν, καὶ
 ἐπέκεινα ἀπὸ τρεῖς χιλιάδας ἀνδρῶπων, μεταξὺ τῶν ὁποῖων ἦσαν καὶ ἱερεῖς,
 νὰ ἔστυρε πρὸς ἑαυτὸν.

Ψευδοπρο-
 φήτης ἐν
 τῇ Γαλλίᾳ.

R 1

ΚΕΦΑ'

(α) Χρον. ἐν ἔτει φηγ.
 (β) Χρον. ἐν ἔτει φηδ. ἀριθ. 86. καὶ 87. ὅπως δὲν λέγει πῶς εἰς τὸ β'. βιβλ. ἰσορῶει
 ὁ Γρηγόριος, ἀλλ' εἰς τὸ δέκατον, καὶ ὁρθῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄.

Περὶ τῆς Φιλονεικίας Πελαγίου Β΄ καὶ Γρηγορίου Α΄ ἡτοὶ
τῷ Μάγνῳ τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, διὰ τὸν
Τίτλον καθ' ὃν ὁ τῆς Κωνσταντινῆ-
λεως Ἀρχιεπίσκοπος Οἰκουμενι-
κὸς γράφεται.

§. 1.

Κωνσταντι-
νῆπόλεως
Ἀρχιεπί-
σκοπος πότε
ἀνομάσθη
Οἰκουμενι-
κός.

Ἐως λοιπὸν αὐτὸν τὸν χρόνον, οἱ τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἐπίσκοποι
ἐχθρῶδες ἐφέροντο πρὸς τὸν Κωνσταντινῆπόλεως Ἐπίσκοπον, διὰ τὰ
δοθέντα αὐτῷ πρεσβεία τῆς τιμῆς παρὰ τῶν συνόδων, διὰ τὰ ὅποια συνε-
ριζόμενοι ὡς τάχα εἰς αὐτὰς μόνες ἀνήκασιν, καὶ ἀρμόζουσιν, ἤθελον αὐτοὶ κα-
τὰ ἔχουσιν· ἀπ' αὐτὸν δὲ τὸν χρόνον, καὶ ἐτέραν μεγαλητέραν φιλονεικίαν
ἐπροξένησεν εἰς αὐτὰς ὁ Κωνσταντινῆπόλεως Πατριάρχης Γεώργιος, ὁ ἐπινο-
μαζόμενος Νησευτῆς, ὅστις ἰδὼν τὴν μὲν νέαν Ρώμην ὅπερ ἠκμαζε, καὶ θρό-
νον τῆς Αυτοκρατορίας ἄσαν, τὴν δὲ παλαιὰν καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τὴν πρώ-
την ἀξίαν ὅπερ ὀλιγόσσειεν, εἰς μίαν συγκροτηθεῖσαν συνόδον κατὰ τὸ
φρῶς· ἔτος ἐν Κωνσταντινῆπόλει διὰ τὴν αἰτίαν τῷ Ἀντιοχείας Γρηγορίου,
τὸν ἀποδιδόντα ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτῆ ἀρχιερατεύσαντας τίτλον, τῷ τῆς
Οἰκουμενικῆς Πατριαρχίας ἐπιγράφεται, βεβαιώσας ἐθέσπισεν, ἂν καὶ ἐχθρὸς
ἐκείνου τὸν σκοπὸν Οἰκουμενικὸν ἑαυτὸν ὠνόμασε, καθὼς οἱ ἐπ' αὐτῆ Ἀρ-
χιερεῖς τῆς Ρώμης Πελάγιος Β΄ καὶ Γρηγόριος Α΄ ἡτοὶ ὁ Μάγνος τῶν ἐ-
νομίξαν· ἀναμφίβολον ὅμως εἶναι, ὡς διὰ μέσσω αὐτῆ τῆς ἀσυνήθους τίτλου
να ἐσπέδαξεν ὁ Νησευτῆς νὰ δεῖξῃ ἀνώτερον ἀπὸ τῆς ἄλλης Πατριαρχίας τὸν
τῆς Κωνσταντινῆπόλεως.

§. 2. Ὅτι δὲ καὶ πρότερον ἀπὸ τὸν Γεώργιον τὸν Νησευτὴν ἐλέγετο ὁ
Κωνσταντινῆπόλεως Πατριάρχης Οἰκουμενικός, φανερόν εἶναι ἀπὸ τὴν ἐπιστο-
λὴν Θεοδοσίου τῆς νέας τὴν πρὸς τὸν θεῖον Χρυσόστομον, ὅπερ Οἰκουμενικὸν δι-
δάσκαλον καλεῖ αὐτόν· διότι τὸ διδασκαλικὸν ἀξίωμα συστατικὴ διαφορὰ
τῆς Ἀρχιερωσύνης εἶναι, ὡς ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον τῷ Παύλῳ, καὶ τῇ ἀλη-
θεῖα δοκεῖ, ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐπὶ Γεώργιον τῆς Καππαδόκας ἐν
Κωνσταντινῆπόλει γενομένης συνόδου ἐν ἔτει φησὶ· εἰς τὰ ὅποια φαίνεται οἱ
Ἀντιοχείας νὰ ἔγραψαν ἕτω, τῷ ὁσιωτάτῳ καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Γεώρ-
γιῳ, ἀξίως παρὰ κληρικῶν, καὶ μοναχῶν τῆς ἀποστολικῆς θρόνου, τῆς Ἀντιο-
χείας καὶ τῷ ἁγιωτάτῳ καὶ οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Γεώργιῳ, ἢ ἐνδημῶσα κα-
τὰ τὴν φιλόχριστον ταύτην κτ. καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν προσίτι τῆς ἐπὶ
Μη-

Μηνῶ ἐν Κωνσταντινῆπόλει συνόδοι, ἐν ἔτει φησὶ· γενομένης, εἰς τὴν ὁποίαν
ἦν παρὼν καὶ ἡ συνοδία τῆς Μακαριωτάτης Πάπας Ρώμης, καὶ ἀπὸ τῆς νόμου,
καὶ θεσπίσματα τὰ ἐν Βασιλεῦσιν αἰοδιμα Γαβριανῶν, εἰς τῆς τῆς Κωνσταντι-
νῆπόλεως Πατριαρχίας Ἐπιφάνιον δηλαδὴ, Ἀνδριμον, καὶ Μηνῶν Οἰκουμενικῆς
ἐπιγράφει, καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν.

§. 3. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς μὴ προσκυρωθέντα ὑπὸ συνόδοι, ἴσως ἐ-
ποσῆτον ἐτάρακτον τῆς Ρώμης Ἐπισκόπος, ὅταν δὲ τὰ ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω
ρηθεῖσαν ἐν Κωνσταντινῆπόλει συνόδον πραχθέντα ἔμαθε Πελάγιος ὁ Β΄.
ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐν Ρώμῃ Ἐπισκοπικὸν θρόνον, μετὰ τὸν ὁποῖον ὕπε-
ρον ἢ ἄλωσις αὐτῆς παρὰ τῶν Οὐρανῶν ἐπὶ λεπτῶν, κατὰ τὸ λεγόμε-
νον, μίση ἐκρέμετο, ἐπιστολὴν ἀπέστειλεν εἰς πάντας τῆς Ἐπισκόπους ὅπερ ἤλ-
θον εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινῆπόλει συνόδον, διὰ τὴν παράνομον, ὡς ἐκεῖνος ἔ-
λεγε κλήσιν Γεώργιον τῆς Κωνσταντινῆπόλεως Ἐπισκόπος, διὰ μέσσω τῆς ὁ-
ποίας ἐπιστολῆς ταύτην τὴν συνόδον ἀκυρόν τε καὶ ἀνίσχυρον νὰ εἶναι καταγ-
γέλει, ὡς ἔξω τῆς τῆς Ἀποστολικῆς θρόνου ἀυθεντίας συναδραοισθεῖσαν, καὶ
συνεδριόν τι, καὶ συνόδιον αὐτὴν ὀνομάζει, ἀκοινωνησίαν φοβερίζει τῷ Γεώρ-
γιῳ, εἰὰν τὸν σφάλμα τε δὲν διορθώσῃ. περὶ δὲ τῆς τίτλου τῆς Οἰκουμενικῆς
νὰ λέγεται ὁ Κωνσταντινῆπόλεως, ἕτως ὑπεσημειώσεν, ὁμοίως τῇ τῆς Οἰ-
κουμενικῆς ὀνόματι, ὅπερ ἀδεμίτως ἑαυτῷ ἰδιοποιήσατο μὴ θέλητε προ-
σέχειν, . . . ἴδετε γὰρ τῶν Πατριαρχῶν ἐχρήσατο ποτὲ ταύτην τῆς τοσῆτον
ἐξαγίστω προσωνυμῖα, ἐπεὶπερ εἰὰν ὁ ἄκρος (ἄλλως εἶναι) Πατριάρχης
οἰκουμενικός λέγεται, τὸ τῶν Πατριαρχῶν ὄνομα ἐν τοῖς λοιποῖς ἀναί-
ρεῖται, μὴ γένοιτο τῆτο, μὴ γένοιτο ἐν τῇ διανοίᾳ παντὸς ἐτινοσῆν
πίσσω, τὸ ἐδέλειν τινὰ ἑαυτῷ προσαρπάσαι τῆτο, ἐξ ἧς φανερὴ ἂν τὴν
τιμὴν τῶν ἑαυτῆ ἀδελφῶν ὅπως ἐν παραμειόμενος. διὰ ταῦτα ἢ ὑμετέ-
ρα ἀγάπη ἐδένα ἐδέποτε ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῶν Οἰκουμενικὸν ὀνομάζει,
ἵνα μὴ τὸ ὑμῖν αὐτοῖς ὀφειλόμενον ὑποσεῖλη, τιμὴν τὴν ἐκ ὀφειλομένην
ἐτέρῳ τιμὴ προσφέρῃσιν. ἐπεὶτα τῆς λόγου ταύτης τῆς ἀποφάσεως τε
ἐπιφέρει, εἰς τὰ ὅποια εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ λέγει· τὸν Γεώργιον . . . τῆτον τὸν
τίτλον ἰδιοποιήσαμενον ἑαυτῷ πειράσασθαι τὰ καθόλου προσγράψαι, καὶ
τὰ μίᾳ μόνῃ κεφαλῇ ἐφαρμόττοντα, δηλαδὴ τῷ Χριστῷ, καὶ διὰ τῆς
ἐκλογῆς τῆς κομπασικῆς λόγου τὰ τῆ αὐτῆ Χριστῆ μέλη ἐπιχειρήσασθαι
ἑαυτῷ ὑποτάξαι· τῆτο δὲ προῆλθεν ἐκ τῆς πειρασῆς τῆς τῆ αὐτῆ ὑπερη-
φανίᾳ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον πειράσαντος (καὶ ὀλίγων παρεντεθειμένων)
προσίθισιν· συνεργῶντος τῆς Θεῆς πάσαις δυνάμεσι σπυδασῆον, καὶ προ-
νοητέον, ἵνα μὴ ἐν τῷ δηλητηρίῳ ἐνός λόγου τὰ ἐν τῷ σώματι τῆ
Χριστῆ ζῶντα μέλη θανατωθῶσιν· εἰ γὰρ ἀφεθεῖ τῆτο ἐπ' ἀδείας παρα-
σύρεσθαι, ἢ τιμὴ πάντων τῶν Πατριαρχῶν ἐκ ἐπιγινώσεται. δὲ ταύ-
την ἐπιστολὴν τόμῳ β΄ τῶν Συνόδων, (α) καὶ μέρος ταύτης ἐν τῷ τῆς Γρατια-
νῆ θεσπίσματι (β).

R 3

§. 4.

(α) Ἐπιστ. πρὸς Γεώργιον Κ. Τόμ. Γ. σελ. 900. τῆς τῶν Συν. συνάξ. παρὰ Γεώργιον
Μάνσι, ἐκδ. Φλαρεν. αΨξγ. (β) Μέγ. Α΄ διαμ. 48. σελ. 482. ἐκδ. Λαγδάνος αΨν.

Συμβολή
Μαυρικis
πρός Γρη-
γόριον τόν
Μέγαν.

Απόκρισις
τῷ Γρηγο-
ρίῳ.

Γρηγόριος
γράφει πρὸς
Γεώργιον ἱ-
ερατικῶς.

§. 4. Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Πελαγίᾳ προχειρισθῆ Εἰσκόπος Ρώ-
μης Γρηγόριος ὁ μέγας, εἶπει φη'. τὸν ὁποῖον νεφετεῖ ὁ Μαυρικίος ὁ Αὐ-
τοκράτωρ συναινῶν με τὸν Γεώργιον τὸν Νησευτὴν, ὁπῶ ἦτον εἰς τὰς χρό-
νας τῆ Γρηγορίᾳ, καὶ ἀμετάβλητον φυλάττων τὸν τίτλον, καὶ ἔχη καὶ τὴν
φυλάττη τὴν πρὸς Γεώργιον εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν· πρὸς τὸν ὁποῖον Μαυρικίον
ἀντιγράφας ὁ Γρηγόριος ἐζήτησε, καὶ διακώφη τὸν τόπον τῆς πληγῆς,
καὶ τὸν ἐναντιόμενον ἀδελφῆ (τὸν Γεώργιον ὑπονοῶν) με τὸν δεσμόν τῆς
σεβαστικῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ περισφίξῃ, διότι τὰς εὐσεβεῖς νόμας, τὰς αἰδεσί-
μας συνόδας, μάλιστα αὐτὰς τὰς τῆ Κυρίᾳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐντολάς, με
ἐφεύρεσιν λέξεως τινὸς ὑπερήφανοι, καὶ Παπατικῆς συνταράσσει· ἐπὶ ταῖσι
τὴν τῆ Γεώργια ὑπερηφανίαν ψέξας, καὶ ἀπώλειαν αὐτῷ καταρῶντάς του ἐπι-
φανεῖ, ὡ χρόνος, ὡ ἡβη καὶ προσέδησι, μὴ γένοιτο ἐν ταῖσι καρδίαις τῶν
Χριστιανῶν τῆτο τὸ ὄνομα τῆς βλασφημίας, διὰ μέσθ τῶ ὁποῖσ πάντων τῶν
ἱερῶν ἡ τιμὴ ἐξαλείφεται, ἐν ὅσῳ ἐν αὐτῷ τὸ ἐν ἀκαλύτῳσ οἰκειώνεται
καὶ ὑσερον ἀπὸ τινῶ λόγια βεβαίῳ, πῶς ἀδέποτε οἱ Ρωμαῖοι Ἀρχιερεῖ
αὐτὴν τὴν μοναδικὴν τῆ Οἰκουμενικῆ προνομίᾳ καὶ ἔλαβον, καὶ καὶ οἰκειώδησαν,
ἄτε ἠθέλησαν καὶ τὸ μεταχειρισθῶσι, μήπως δοθὲν αὐτὸ εἰς ἕτερον τινῶ
ἄς ἴδιον, ἠδελον ὑσερηθῆ πάντες οἱ ἱερεῖς τὴν ἀφειλομένην τιμὴν τῆς.

§. 5. Οἱ αὐτὸς Γρηγόριος ὁμοίως πέμπων πρὸς αὐτὸν τὸν Γεώργιον
ἐπιστολάς ἐπαρακάλει, ἐδέετο, καὶ με ὅσην γλυκύτητα ἐδύνητο, ὡς ὁ αὐ-
τὸς Γρηγόριος μαρτυρεῖ, ἐξαναπαρακάλει διὰ καὶ μὴν ὀνομάζεται με αὐτὴν
τὴν ἀνόητον, καὶ ὑπερήφανον ὀνομασίαν· τῆ δὲ Μαυρικίᾳ πάλιν ἐναντιούμενη,
αὐτὸς ὁ Γρηγόριος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν με ἐπιστολάς πάλιν ἀποκρίνεται λέγων ἡ-
τως, Ἔγῳ τεδαρρηκότως φημί, ὅτι ὅσισθ ἐαυτὸν οἰκουμενικὸν ἱερέα κα-
λεῖ, ἡ καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖ, ἐν τῆ ἐπάσει αὐτῆ, προτρέχει τῆ Ἀντι-
χρίστῳ, ἀλαζονεύομενος γὰρ ἐαυτὸν προτίθησι τῶν λοιπῶν ὁμοίως ἐ-
γράφε πρὸς Εὐλόγιον τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ Ἀναστάσιον τὸν Ἀντιοχείας
Πατριάρχην διὰ καὶ ἐμποδίσωσι με κοινήν προθυμίαν τὴν ἐπαρσιν τῆ Γεώ-
ργια, καὶ πρὸς τὸν Σαλιανὸν ἐτι τὸν διάκονόν τα τὸν διατρέιβοντα εἰς Κωνσαν-
τινῆ πόλιν ἐπρόσαξεν, ὅτι πλέον καὶ μὴν ὑπηρετήσῃ τὸν Γεώργιον εἰς τὰς ἱε-
ρηργίας τῶν εορτασίων ἡμερῶν, ἕως ὅ καὶ ἀφήσῃ τὸν τίτλον τῆ Οἰκου-
μενικῆ.

§. 6. Ἀλλὰ διὰ καὶ μὴν νομίση τις τὸν Γρηγόριον, ὅτι τὸν τίτλον
ὁπῶ ἔλεγε πῶς ἀρκατικῶς ἔλαβεν ὁ Γεώργιος, τῆτον τάχα καὶ ἠθέλην
αὐτὸς καὶ ἰδιοποιήθῃ, ὡς ἀκῆσι τῆς λόγου τα ἐκ τῆς πρὸς Εὐλόγιον τὸν
Ἀλεξανδρείας Πατριάρχην ἐπιστολῆς, ἡτις ἐστὶ λ'. τῆ ζ'. βιβλίᾳ· ἰδὲ
εἰς τὸν πρόλογον τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς, λέγει, ἦν πρὸς ἐμὲ αὐτὸν τὸν
ἀπαγορευσάντα ἐβρυθμήσατε, τὸ τῆς ἀλαζονικῆς κλήσεως πρόσσημα τῆς
Οἰκουμενικὸν πάντων ὁμολογῆσις ἐντυπῶσαι πεφροντίκατε, ὅπερ αἰτῶ ἡ
γλυκυτάτημοι ὑμετέρῳ ἀγιότης προσώτέρῳ μὴ ποιείτω, ἐπειπερ ἀφ'
ὑμῶν ὑφελκεῖται, ὅπερ ἐτέρῳ μάλλον, ἢ περ ὁ λόγος ἐξαιτεῖ, ἐγὼ
γὰρ

γὰρ ὁ ῥήμασι ζητῶ εὐοδῶσθαι, ἀλλ' ἠθεσι, ἄτε τὴν ὑπολαμβάνω
εἶναι, κατ' ἦν γνώσκω τὰς ἀδελφὰς με τῆς σφῶν τιμῆς ἐλαττώσθαι, ἐμὴ τιμὴ
εἶσιν, οἰκουμενικῆ τῆς ἐκκλησίας, ἐμὴ τιμὴ ἐστὶν ἡ τῶν ἀδελφῶν με σεραῖσχύς.
τότ' ἐγὼ ἀληθῶς τετιμημένος εἶμι, ὅτε ἡ ἀφελομένη τιμὴ ἐκάσῳ ὁποῖων ὁ-
μολογεῖται. εἰ γὰρ ἡ ὑμετέρῳ ἀγιότης Οἰκουμενικὸν Πάπαν ἐμὲ λέγει, ἀρ-
νεῖται ἐαυτὸν εἶναι τῆτο, ὅτι ἐμὲ Οἰκουμενικὸν ὁμολογεῖ· ἀλλὰ μὴ γέ-
νοιτο τῆτο, ἀπορρίπτέσθωσαν τὰ ῥήματα τὰ τὴν ματαιότητα ἐμφυ-
σῶντα, καὶ τὴν ἀγάπην τιτρώσκοντα. Αὐτὰ ὁ Γρηγόριος, τὰ ὁποῖα κα-
τὰ λέξιν τῷ τῆ Γρατιανῆ Θεσπίσματι παρενεβλήθη, ἐγράψεν (α).

§. 7. Γεώργιος δὲ τῆ νησευτῆ ἀναπαυσαμένη ἐκ κυρίῳ, διαδέχεται τὸν
ἐν Κωνσαντινῆ πόλει πατριαρχικὸν θρόνον ὁ Κυριακὸς, τῆ ὁποῖα τὰς ἐπιστο-
λάς ὁπῶ ὀνομάζονται κοινωνητικαῖ, καὶ ἐνθρονιασικαῖ, με τὰς ὁποῖας ἐκέρυττε
τὴν ὁμολογίαν τῆς πίσεως, ἐδέξατο μεν ὁ Γρηγόριος, ὅπως μὴ τὸ τῆς ἐπαρ-
χίας σφάλμα τὸ ἐν τῆ τῆς Κωνσαντινῆ πόλεως Ἐκκλησίας με τὸ καὶ ἠδελον
ἐγερεθῆ ἐναντίον σχεδὸν πάντων τῶν ἱερωμένων (κατῶς αὐτὸς λέγει ἐν
τῆ πρὸς Εὐλόγιον ἐπιστολῆ, καὶ Ἀναστάσιον, κειμένη εἰς τόμον γ'. τῶν συ-
νῶδων) διχόνοιαν τῆς πίσεως, καὶ φιλονεικίαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐνόη-
τα, καὶ ὁμόνοιαν προξενήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ τὸν τῆ Οἰκουμενικῆ τίτλον ὁπῶ ὁ
Γεώργιος εἶχε λάβῃ, καὶ αὐτὸς ὁ Κυριακὸς ἰδιοποιεῖτο, αὐσερῶς ἀπὸ τὸν
Γρηγόριον νεφετεῖται, γράψαντα αὐτῷ, ὅτι ἐάν θέλῃ τὴν μετ' αὐ-
τῆ εἰρήνην, πρέπον εἶναι καὶ λείψῃ ἀπὸ τὸν τίτλον ἐκεῖνον· εἰς δὲ τὸν ἀπο-
κρισιῶριον Σαβινιανὸν, ἐν Κωνσαντινῆ πόλει εὐρισκόμενον, ὁ αὐτὸς Γρηγό-
ριος ἐπρόσαξε με γράμματα, ὅτι πλέον συλλειτρηγὸς με τὸν Κυριακὸν
κατὰ τὸ συνήδες καὶ μὴν γένη, ἐάν αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἀφίσῃ τὸ Οἰκου-
μενικῆς. ὁ δὲ Κυριακὸς τελείως δὲν ἐσυμφώνησεν εἰς τὰ ἀρεσκόμενα τῷ
Γρηγορίῳ, ὅσις ἕως εἰς τὰς χρόνας Φακῆ τῆ Τυράννε ἐζήσαν, ἀλλ'
ἄτε πάντες οἱ ὑσερινοὶ ἀπὸ αὐτὸν, διότι αὐτοὶ ἰξέρυροντες κατὰ τὰς Ρώμης
Ἐπισκόπος πῶς με φιλονεικίαν ἐναντιώνοντο, καὶ ὅτι ἠθέλον καὶ προσάξωσι
καὶ τὰς ἄλλας Πατριάρχας, μεταχειριζόμενοι σιωπῆν, διὰ τὸ συγκαταβατι-
κώτερον, ἐκείνας μεν ἀφιναν καὶ λέγωσι τὰ ἰδικάτων, αὐτοὶ δὲ ἐποίησεν τὰ
πρέποντα, καὶ ἀρεσκόμενα, διότι ἐχθὶ δι' ἄλλην αἰτίαν παλαιόθεν οἱ θεῖοι
πατέρες ἀπέδωκαν τὰ πρωτεῖα εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Πρεσβυτέρας Ρώ-
μης, ἀλλὰ με τὸ καὶ ἐβασίλευε τότε ἐκείνη ἡ πόλις, κατὰ τὸν ὁποῖον
σκοπὸν παρόμοιον κοινόμενοι οἱ ὄν'. Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι τὰ ἴσα πρεσ-
βεῖα τῷ τῆς νέας Ρώμης θρόνῳ ἐχάρισαν, εὐλόγως κρίναντες τῆ βασιλείᾳ καὶ
συγκλήτῳ τιμηθεῖσαν πόλιν, καὶ τῶν ἴσων ἀπολάυσαν πρεσβείων τῆ πρεσ-
βυτέρα βασιλίδι Ρώμῃ, καὶ ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικῶσι ὡς ἐκείνην μεγαλύνεσθαι
πράγμασι, ὁπῶ εἶναι δευτέρα μετ' αὐτήν.

Κυριακὸς
Κωνσαντινῆ
πόλεως τὸ
αὐτὸ φρονεῖ
διὰ τὸν τί-
λον.

ΚΕΦΑ-

(α) Ἐπισ. Γρηγ. βιβλ. ζ'. ἐπισ. λ'. σελ. 105. τόμ. Ι. τῆς ἀνωτέρῳ ἐκδόσ. τῆ
Μάνσι. Γρατιανῆ Θεσπίσ. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Περὶ τῶν ἐπὶ Μαυρικίαι συζηρηθεῖσῶν Συνόδων.

§. 1.

Σύνοδοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆ Μαυρικίαι ἔγινον αἱ ἐπισημότεραι αὐταί. ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ ἐν Λαυδάνῳ β'. ἢ ἐν Ματισκῶνῃ Β'. ἢ ἐν Τωλήτῳ Γ'. ἢ ἐν Ναρβωνησίᾳ, ἢ Ἰσπαληνσίᾳ, ἢ ἐν Ἀντισιδώρῳ, ἢ ἐν Πικτάουσις, ἢ ἢ Μετηνσίᾳ.

Σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως.

§. 2. Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει σύνοδος συνηθροίσθη ἐν φπζ'. δι' αἰτίαν Γρηγορίου τῆ Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου, ὅστις κατὰ τὸν Εὐάγγελιον (α), ἐκατηγόρηθη διὰ αἰμομιξίαν, καὶ μοιχείαν, ὅτι τάχα νὰ ἤμαρτεν μετ' τὴν ἀδελφὴν τε, ἣτις ἦν ὑπανδρευμένη βασιλέα, καὶ σύνοδον ἐπεκαλέσθη εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεταδείσης τῆς ὑποθέσεώς τε, μόλις ὕστερον ἀπὸ πολλῆς κόπης ἐνίκησε, καὶ ἐφάνη ἀθάωτος, ὡς ὁ κατήγορος τιμωρηθεὶς μετ' νεύρα, καὶ εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν περιτρυγυρισθεὶς, ἐξωρίσθη. αὕτη εἶναι ἐκείνη ἡ σύνοδος, διὰ μέσσω τῆς ὁποίας ὁ Νησευτῆς τὸν τῆ Οἰκαμενικῆ τίτλον νὰ ἀποδίδωται τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει πατριαρχέουσιν ἐκύρωσεν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κεφαλαίῳ, τῆς ὁποίας συνόδου τὰ πρακτικὰ ἀνίσχυρα τε, καὶ ἄκυρα νὰ κρίνωνται, πλην τῶν διαπραχθέντων περὶ Γρηγορίου τῆ Ἀντιοχείας, κατήγγειλε Πελάγιος ὁ Β'. καὶ Γρηγόριος ὁ διάδοχος αὐτῆ, κατὰ τὴν φανερότατον ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆ Πελάγιος τῆς πρὸς τὰς Ἐπισκόπους ταύτης τῆς Συνόδου ἐν τόμῳ β'. τῶν Συνόδων, καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς Γρηγορίου πρὸς Ἰωάννην, καὶ Εὐσέβιον τὸν Θεσσαλονίκης Ἐπίσκοπον, κειμένης ἐν τόμῳ γ'. τῶν Συνόδων.

Ἐν Λαυδάνῳ Β'.

§. 3. Ἡ ἐν Λαυδάνῳ Β'. σύνοδος ἔγινεν ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρκα Οἰκονομίας φπζ'. ἐπὶ Γεντράμνου τῆ βασιλείας, ἣτις ἐξέδετο κανόνας ἐξ, διὰ μέσσω τῶν ὁποίων τὰ ἀνήκοντα τῆ Ἐκκλησιαστικῆ καταστάσει ἐκράτουντο· σώζονται αὐτοὶ οἱ κανόνες ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τῷ Οὐσιάνῳ (β) ἐν οἷς ὑπέγραψαν Ἐπίσκοποι ἢ. καὶ δέκα ἄλλων Ἐπισκόπων τοποτηρηταί (γ).

Ἐν Ματισκῶνῃ Β'.

§. 4. Ἡ ἐν Ματισκῶνῃ Β'. κατήγγελλθη ἀπὸ Γεντράμνου τὸν βασιλέα, συναθροισθεῖσα ἐν ταῖς Γαλλίαις κατὰ τὸ φπῆ. ἔτος, ἣτις τὴν Ἐκκλ.

(α) Βιβλ. 5'. κεφ. ζ'.
(β) Ἐκατοντ. 5'. βιβλ. β', κεφ. ιη'. ὅπε μόνον πέντε κανόνες εἰσὶν.
(γ) Οὐχὶ δέκα, ἀλλὰ δώδεκα τοποτηρητῶν σώζονται αἱ ὑπογραφαί.

κλησιαστικὴν διδασκαλίαν ὅπε ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν τῶν Ἐπισκόπων, τὴν ἀνόρθωσε μετ' κανόνας αὐτῆς εἴκοσι (α). κείνται αὐτοὶ ἐν τόμῳ β'. τῶν Συνόδων, καὶ ἐν τοῖς Μαγδεμβουργικοῖς ἑκατοντ. (β), ὁμοίως ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῆ Οὐσιάνῳ (γ), τῆ Καρατζᾶ (δ) καὶ τῆ Κοριολάνῳ (ε).

Ἐν Τωλήτῳ Γ'.

§. 5. Ἡ ἐν Τωλήτῳ Γ'. καθολικὴ σύνοδος τῆς Ἰσπανίας πάσης ἀπὸ Ρ'εχκάρηδον τὸν βασιλέα τῶν Βεσγύτῶν κατήγγελλθη ἐν ἔτει φπδ'. διότι ἐπειδὴ πρότερον αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, καὶ πολλοὶ ὑπήκοοί τε ἀπορίψαντες τὴν Ἀρειανὴν αἵρεσιν, ἐδέχθησαν τὴν καθολικὴν πίσιν, ὁ βασιλεὺς θέλων νὰ κρατῆν καὶ νὰ βεβαιώσῃ πάντα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν, καὶ Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, καὶ μάθησιν, αὐτὴν τὴν μεγάλην σύνοδον συνεκρότησεν ἀπὸ πᾶσαν τὴν Ἰσπανίαν, καὶ Γαλλίαν, εἰσερχόμενοι σχεδὸν ὁ. Ἐπίσκοποι. Εἰς τὴν ἀρχὴν λοιπὸν χαιρετῶν τὴν σύνοδον ὁ βασιλεὺς, καθαρῶτατην ὁμολογίαν τῆς πίσεως τε ἐξέδωκε, καθ' ἣν ἐδόξαζε δηλαδὴ τὰς συνόδους τὴν ἐν Νικαίᾳ, τὴν ἐν Χαλκηδόνι, τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν ἐν Ἐφέσῳ καὶ πᾶσας τὰς λοιπὰς συνόδους ὅπε κατὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίσεως δὲν εἶχον διαφορὰν ἀπὸ τὰς ρηθείσας τέσσαρας συνόδους, κατὰ αὐτὸς ἔλεγεν· ἔπειτα γενομένης ἐπιφωνήματος, οἱ Ἐπίσκοποι τὴν αὐτὴν τῆ βασιλέως πίσιν ὁμολόγησαν, κατακρίνοντες τὰς αἵρέσεις τῆ Ἀρείας, τῆ Νεστορίας, τῆ Μακεδονίας, τῆ Εὐτυχεῖς, καὶ τῶν λοιπῶν αἰρετικῶν· τῆτον τὸν τρόπον εἰπόντες, ἐξωσαν κατακεκριμένα ἐν τῷ Οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῆ ὅσα διὰ μέσσω τῆς καθολικῆς αὐτῆς πίσεως κατεκρίθησαν, καὶ δεκτὰ ἐξωσαν ἐν τῷ Οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῆ ὅσα διὰ μέσσω αὐτῆς τῆς πίσεως ἀποδέχονται, βασιλεύοντος τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐπὶ τέτοις κανόνας κγ'. συνετάξαντο τῆ Ἐκκλησιαστικῆ διατάξει ἀνήκοντας, οἵτινες σώζονται ἐν τόμῳ β'. τῶν συνόδων (ζ) ἐν τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (η) ἐν τῇ συνόφει τῆ Καρατζᾶ, (θ) καὶ τῆ Κοριολάνῳ (ι).

Ἡ ἐν Ναρβωνησίᾳ.

§. 6. Ἡ Κωνσταντινουπόλει σύνοδος ἐν ἔτει φπδ'. συνηθροίσθη, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι ἐκ τῆς Ναρβωνησίαις Ἐπαρχίας ὀκτώ, οἵτινες κανόνας ιε'. ἐξέβεντο, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς μαθήσεως, τὰς ὁποίας ζῆτει παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (κ).

Ἡ ἐν Ἰσπαληνσίᾳ.

§. 7. Ἡ ἐν Ἰσπαληνσίᾳ σύνοδος ἔγινε κατὰ τὸ φπῆ. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, εἰς τὸ ε'. τῆς βασιλείας τῆ Ρ'ηχκαρήδα, καὶ συνηθροίσθησαν ἐν τῇ Ἰσπαληνσίᾳ τῆς Ἰσπανίας Ἐπίσκοποι ὀκτώ, καὶ ὀλίγα διετάξαντο περὶ Ἐκκλησια-

(α) Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ὑπέγραψαν Ἐπίσκοποι μγ'. καὶ τοποτηρηταί κ'. Ἐπισκόπων, καὶ ἕτεροι δύο Ἐπίσκοποι χωρὶς ἐπαρχίαν. (β) Ἐκατοντ. 5'. κεφ. θ'. σελ. 379.
(γ) Ἐκατοντ. 5'. βιβλ. δ'. κεφ. ιδ'. (δ) Σελ. 221. (ε) Σελ. 504, ἕως 507.
(ζ) Μόνον κβ'. κανόνες σώζονται. (η) Ἐκατοντ. 5'. κεφ. θ'. σελ. 310. ἕως 320.
(θ) σελ. 213. (ι) Σελ. 508, ἕως 514. (κ) Σελ. 515. ὅπε σώζονται μόνον κανόνες ιγ'. καὶ εἰς τὰς τῶν συνόδων σώζονται ιε'.

σιαστικής διδασκαλίας, τὰ ὁποῖα κείνται ἐν τόμῳ β'. τῶν Συνόδων (α), παρὰ τοῖς Μαγδεμβερ. Ἐκατοντ. (β), καὶ παρὰ τῷ Καρατζᾶ (γ).

§. 8. Ἡ ἐν Ἀντισιδώρῳ πόλει τῆς Γαλλίας σύνοδος, συνήχθη ἐν ἔτει φη'. ἀπὸ τῆς τῆς διοικήσεως Ἐπισκόπος (δ), οἵτινες κανόνας με'. συνετάξαντο ὅπως ἀρμόζουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, καὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς μοναδικῆς διαγωγῆς, ἀναγινώσκονται οὗτοι οἱ κανόνες ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, ἐν τοῖς Μαγδεμβερ. Ἐκατοντ. (ε), παρὰ τῷ Οἰσιάνδρῳ (ς), τῷ Καρατζᾶ (η), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (θ).

§. 9. Ἡ ἐν Πικτάνοις σύνοδος, ἐγένετο ἐν ἔτει φηγ' ἐξ ἰατρικῆς τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας Γεντρούμης, καὶ Χιλδεβέρτου, δι' αἰτίαν τῆς Κροδέλδης, καὶ Βασινῆς, ὧν ἀνεμνήσθημεν ἀνωτέρω, ἵτις τὴν κατηγορηθεῖσαν ἡγουμένην ὑπ' αὐτῶν, τῆς Κροδέλδης δηλαδή, καὶ Βασινῆς ἀδελφάν ἀπέδειξε, τὰς δὲ κατηγορὰς ἀφορισμῶ καθυπεβέβαλεν (ι).

§. 10. Ἐν τῇ Μετηνσίᾳ συνόδῳ, τῇ ἐν ἔτει φηδ'. συναθροισθεῖσα, Αἰγίδιος μὲν ὁ Ρώμων Ἐπίσκοπος φωραδεῖς ὑπέυθυνος εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς καθοσιώσεως, καθήρεθη, καὶ ἐξωρίσθη· αἱ δὲ ἀφορισθεῖσαι μοναχαὶ ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω σύνοδον μετανοήσασαι εἰς ἐκεῖνα ὅπως ἔσφαλαν, καὶ αἱ δύο πάλιν τῆς κοινωρίας ἔτυχον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ μὲν Βασινὴ ἔσχευεν εἰς τὸ μοναχῆριον, ἡ δὲ Κροδέλδη εἰς τὴν κώμην τῆ Βάδδωνος ἀνεχώρησε (κ).

ΚΕΦΑ'

(α) Τρεῖς κανόνες σώζονται αὐτῆς τῆς συνόδου.

(β) Ἐκατοντ. 5. κεφ. θ'. σελ. 309.

(γ) Σελ. 212.

(δ) Οὗτοι ἦσαν τὸν ἀριθμὸν με'. εἰς Ἐπίσκοπος, ἑπτὰ ἡγουμένοι, λδ'. πρεσβύτεροι, καὶ διάκονοι τρεῖς τόπον ἔχοντες τῶν ἰδίων πρεσβυτέρων.

(ε) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. Θ'. σελ. 138.

(ς) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. α'. κεφ. λά.

(η) Σελ. 225. ὅπως μόνον με'. κανόνες σώζονται.

(θ) Σελ. 516, ἕως 518.

(ι) Τόσον αὐτῇ, ὅσον καὶ ἡ κατωτέρα σύνοδος συνήχθησαν τῷ φη'. ἔτει.

(κ) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα συνήχθησαν καὶ ἕτεραι σύνοδοι, ὧν αἱ ἐπιστημότεροι εἰσὶν αἰκάτωθεν. Ἡ ἐν Ρώμῃ τῷ φ'. ἔτει δευτέρα ἐκαρισμένη ἐπὶ Συμμαχῆ, ἐν ἣ ῥε. Ἐπίσκοποι ἀθώωσαν τὸν Σύμμαχον ἀπὸ τὴν ἀνομιαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγκαλέσθη. τῷ ἑπομένῳ ἔτει καὶ τρίτῃ συνήχθη εἰς Ρώμην σύνοδος περὶ τῆς αὐτῆς υποθέσεως. Τῷ φδ'. ἢ φς'. σύνοδος εἰς Βυζάντιον τῆς Ἀφρικῆς διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ νέας Ἐπισκόπους, εἰς τὸν καιρὸν τῆς κινήσεως διωγμῶ παρὰ Θερασμάνδου. Τῷ φς'. σύνοδος συνήχθη εἰς Ἀγάθην Ἐπισκόπων λδ. καὶ κανόνας οά. ἐξέδωκεν περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνταξίας. Τῷ φς'. σύνοδος συνήχθη Ἐπισκόπων λβ. εἰς Ἀντιόχειαν. Τῷ φβ'. εἰς Ἀντιόχειαν σύνοδος Ἑνταξιαστικῶν, καὶ ἐδίωξαν τὸν Φλαυιανὸν, καὶ ἀντεκατέστησαν τὸν Σενήρον. Τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Κωνσταντινῶπολιν ὁ Τιμόθεος συναθροίσθη σύνοδος παρὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου. Τῷ φε'. Ἰβηρικῆς Ἐπίσκοποι τεσσαράκοντα συναχθέντες ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τῆς Ἐλλάδα, καὶ προσέδεντο τῷ Ρώμης. Τῷ φη'. εἰς Ρώμην ἐπὶ Οἰμίσδα, ἵνα ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ τὰ ἱερά διπτύχα τὰ ὀνόματα Ἀνακίς, Ἐυφημία, καὶ Μακεδονίς, τῶν

περὶ-

Ἡ ἐν Ἀντισιδώρῳ.

Ἡ ἐν Πικτάνοις.

Ἡ ἐν Μετηνσίᾳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν κατὰ τέρας τῆς χρόνης ἐν ἀγιότητι, καὶ διδασκαλίᾳ.

§. 1.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆ Μαυρικίᾳ διέπρεψαν ἐν τῇ τῆ Χριστῆ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τε ἀγιότητα, καὶ διδασκαλίαν, Γεώργιος ὁ Νηστευτῆς, Θεόδωρος ὁ Συκεώτης, Εὐάγριος ὁ Σχολαστικός, Θεοφάνης

S 2

νης

προέδρων Κωνσταντινῶπολεως. Τῷ φιδ'. συνήχθη ἡ Βρετανικὴ σύνοδος κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν Πελαγονίων. Τῷ φκ'. εἰς Κωνσταντινῶπολιν παρ' Ἐπιφανίᾳ τῆ ταύτης Ἐπισκόπου. Τῷ αὐτῷ ἔτει οἱ ἐξοριθέντες παρὰ Θερασμάνδου εἰς Σαρδηνίαν συναθροίσαν σύνοδον περὶ τῆς τῆς Θεῶ Χάριτος, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης Αὐτεξουσίας. Τῷ φκδ'. εἰς Βαλεντιανῶν Ἐπισκόπων 5. καὶ Ἀρχιδιακόνου Ἐπιτρόπου Μαρκιανῆς Ἐπισκόπου. Τῷ φλα'. εἰς Ἀάρισσαν τοπικὴ σύνοδος, περὶ ἐκλογῆς Στεφάνου Ἐπισκόπου Ἀαρίσσης. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη εἰς Κωνσταντινῶπολιν εἰς καθάρσειν τῆ ἀνω ρηθέντος Στεφάνου. Τῷ φλς'. συνέδριον Ὁθηβηνοσίον, ἐξ ἧ ἔλαβεν ἀρχὴν τὸ σχίσμα τῶν Ἀρμενίων. ἐν τῷ ἢ τῶν Ἀρμενίων Ἐκκλησία διεχωρίσθη ἀπὸ τὴν καθολικὴν, κατεκρίθη ἡ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος, διακρίθη ἡ ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως, καὶ Ἐπιφανίας εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, δηλαδή τῇ 5. τῆ Γανναρίᾳ καὶ ἐκυρώθη ἡ προδήκη τῆ, ὁ Σταυρωθεῖς δι' ἡμᾶς, εἰς τὸ Τρισύμιον, καὶ ἀπηγορεύθη τοῖς Ἀρμενίοις εἰς τὸ ἔξῃς νὰ ὑπάγωσιν εἰς Ἱεροσόλυμα. Τῷ φμ'. εἰς Βαρκινῶνα σύνοδος συνήχθη, καὶ κανόνας ἐξέδωκεν ἰ. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἑνταξίας. Τῷ φμγ'. εἰς Κωνσταντινῶπολιν ἐπὶ Μητῆ κατὰ τῶν Ὁριγενιστῶν. Τῷ φμδ'. ἢ φν'. συνήχθη ἡ Ἀρμενικὴ τῆς Γαλλίας σύνοδος, Ἐπισκόπων 1. καὶ κανόνας 1γ'. ἐξέδωκεν, εἰς ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ε'. σύνοδον τῆς Ἀντιόχειας. Τῷ φμδ'. συνήχθη ἡ Ἰβηρικὴ σύνοδος περὶ τῶν τριῶν Κεφαλαίων. Τῷ φν'. εἰς Ἀφρικὴν περὶ τῆς αὐτῆς υποθέσεως. Τῷ φνγ'. εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ Ἀντιόχειαν, ἡ μὲν εἰς ἐπικύρωσιν, ἡ δὲ εἰς ἀκύρωσιν τῆς ε'. Οἰκουμένης συνόδου. Τῷ φνδ'. συνήχθη ἡ Ἀρμενικὴ ε'. Ἐπισκόπων 12. Πρεσβυτέρων 3. Ἀρχιδιακόνων 2. καὶ Διακόνων 2. ἐπ' ὀνόματι τῶν σίνειων Ἐπισκόπων, καὶ κανόνας 7. ἐξέδωκεν περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνταξίας. Τῷ φνε' Παρισίων Β'. διὰ προσαγωγῆς Χιλδεβέρτου βασιλέως, περὶ Σαρφαράκῃς Ἐπισκόπου, καὶ συνήλθον Ἐπίσκοποι κ'. Τῷ φζε'. συνήχθη εἰς Κωνσταντινῶπολιν σύνοδος αἰρετικῆ τῶν Ἀφθαρτοδοκητῶν, καὶ κατ' αὐτῶν συνήχθη τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Ἀντιόχειαν. Τῷ φπα'. ἢ φπβ'. συνήχθη ἡ ἐν Γωλήτῳ Ἀρειανῶν σύνοδος παρὰ Λεοντίου, καὶ τὴν παλαιὰν αἵρεσιν τῶν Ἀναβαπτιστῶν ἐδίωξε, με' νέαν προδήκην αἵρέσεως, λέγασα, οἱ ἐν τῆς Ρωμαϊκῆς δημοκρατίας πρὸς τὴν ἡμετέραν καθολικὴν (ἀρειανικὴν δηλαδή) πίστιν προσερχόμενοι μὴ βαπτίζεσθαι, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ἐπίθεσεως τῶν χειρῶν ἀπολείεσθαι, καὶ δόξαν πατρὶ δι' οὗ, ἐν ἀγίῳ πνεύματι δόξασαι. Τῷ φπγ'. ἢ ἐν Ρώμῃ Α'. ἐπὶ Ἰερογροῖς εἰς ἑνωσιν τῶν Σχισματικῶν. Τῷ φπα'. συνήχθη ἡ ψευδοσύνοδος Ἰβηρικῆ, ἢ Ἐντικῆ, ἢ Γραθηρσίᾳ, παρὰ σχισματικῶν Ἐπισκόπων, περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων. Τῷ φπδ'. εἰς Κωνσταντινῶπολιν Ἐπισκόπων 1. καὶ δύο διακόνων ἐπ' ὀνόματι τῶν ἰδίων Ἐπισ-

νης ο Νικαίας Επίσκοπος, Ησύχιος ο Πρεσβύτερος της εν Ιεροσολύμοις Εκκλησίας, Γρηγόριος ο Α. Ρώμης Επίσκοπος, & Αυγασίνος ο των Αγγλων Επίσκοπος.

Γωάννης Νησευτής.

§. 2. Γωάννης ο Νησευτής εν Κωνσταντινπόλει, χαρακτις πρώην χειματίσας, ἀνήρ ευσεβής, φιλόξενος & φοβόμενος τὸν Θεόν, ὅσις διὰ τὴν τελειότητα τῆς ἀρετῆς τε, & τὴν πρὸς Θεὸν ὁσιότητα (πρὸς τὰς αἰετίδαις μονὰς μεταστάντος τῷ Ευτυχίῳ, ὁπῶ ἐσόλισε τὸν θρόνον τῆς Βυζαντιδος τέσσαρας χρόνους τὸ δεύτερον) προεχειρίσθη ἀκυσίως Πατριάρχης Κωνσταντινπόλεως, διάκονος ὦν τότε τῆς μεγάλης Εκκλησίας, ἀσκησὶν δὲ ἄκρην, & βίον σεμνὸν ὁ ἱερώτατος διὰ πάσης ἀρετῆς μέχρι τέλους διαπεράσας, & πολλὰ θαύματα τελέσας, & ἰάματα, αφείν τὸν βίον πρὸς τὰς αἰωνίαις μοναίς μετέβη, σολίσας τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον χρόνους δέκα τρεῖς, & περισσότερον (α).

Θεόδωρος Συκεώτης.

§. 3. Θεόδωρος ο Συκεώτης, Ἀρχιμανδρίτης ὦν, εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς ἐν Γαλατίᾳ Ἀνασσασιπόλεως προεχειρίσθη ἀκυσίως, ὅσις πολλὰς καταφωτίζων μετὴν ἀγιότητά τε, & διδασκαλίαν, μετέβη ἐκ τῷ τῆδε τῷ βίῳ εἰς τὰς αἰωνίαις μοναίς ἐπὶ Ἡρακλεῖς τῷ Ἀυτοκράτορος.

Εὐάγγελος Σχολαστικός.

§. 4. Εὐάγγελος ο Σχολαστικός ἐκ Κωνσταντινπόλεως, ἱσوریαν Εκκλησιαστικὴν συνέγραψεν εἰς ἕξ βιβλία, ἀρχόμενος ὁθεν τὴν ἱσوریαν Σακράτης, Θεοδώρητος, & Σαζόμενος ἀφισαν, ὡς ὁ αὐτὸς εἰς τὸ α. κεφάλαιον τῷ πρώτῳ τόμῳ λέγει. ἀρχομαι δὲ τῆς θείας ἡγαμένης ῥοπῆς, ὁθεν οἱ λελεγμένοι μοι τὴν ἱσوریαν ἀπέλιπον, & μέχρι τῷ δωδεκάτῳ χρόνῳ τῆς βασιλείας Μαυρικίῳ ἔγραψε, & ἐδιηγῆθη, τῷ τέτι μέχρι τῷ φηζ'. ἔτας ἀπὸ Χριστοῦ, τῷ αὐτὸ μαρτυρῶντος αὐτῷ εἰς τὸ ἔσχατον κεφάλαιον τῆς ἱσρίας ὅσα λέγει. ἐνταῦθα μοι τὰ τῆς ἱσρίας πεπᾶυθῶ, Μαυρικίῳ Τιβερίῳ δωδεκάτον ἔτος τὴν Ρωμαίων βασιλείαν κυβερνῶντος, τῶν ἐξῆς τοῖς βελομένοις ἐκλέγειν τε, & γράφειν καταλιμπανομένων, εἰδέτι παρῶπται, ἢ ἐκ ἀκριβῶς ἀνείληπται, μηδεὶς ἡμᾶς γραφέτω μέμψως, ἐννοῶν ὡς πεπλανημένην ἱσوریαν συνελέξαμεν, τὴν τῶν ἀνδρῶπων ὠφέλειαν πραγματευσάμενος, δι' ἧς & τῶν τηλικέτων πόνων ἀνεχόμεθα. Ἐπενοήθη ἀπὸ αὐτὸν & ἄλλο τεῦχος, ἀνφοράς, ἐπιστολάς, ψιφίσματα, λό-

Ἐπισκόπων, & κανόνας ἐξέδοτο δ. τῷ φηδ'. συνήχθη ἡ Καβιλονησία, περὶ τῆς Ευταξίας τῶν ἀκοιθετιῶν, εἰς τὸ μοναστήριον τῷ Ἀγίῳ Μαρκέλλῳ. Τῷ φηδ'. ἢ φηε. ἢ ἐν Ρώμῃ Β. ἐπὶ Γρηγορίῳ περὶ Γωάννη πρεσβυτέρου Χαλκηδόνο. Τῷ φηζ'. σύνοδος Περσική ἢ Σελευκείας, εἰς κατάκρισιν τῆς πλάνης τινῶν μοναχῶν. Τῷ φηζ'. εἰς Τάλητον Ἐπισκόπων ιγ'. & κανόνας ἐξέδοτο δύο. Τῷ φηγ'. σύνοδος ἐν Ὁσση τῆς Ἰσπανίας, & δύο κανόνας ἐξέδοτο. Τῷ φηδ'. εἰς Βαρκινῶνα Ἐπισκόπων ιβ'. & ἐξέδοτο τέσσαρας κανόνας.

(α) Οὗτος τόσον πτωχὸς διὰ τὰς πολλὰς ἐλεημοσύνας ἦν, ὅπῃ ὅταν ἀπέθανεν δὲν τῷ εὐρέθῃ εἰμὴ ἕνα παλαιόραστον, & μία κλίτη, τὴν ὅποιαν ἔλαβε Μαυρικίῳ ο Ἀυτοκράτορι, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἀνεκάνετο ἕταν ἐποφει μετόνοιαν.

λόγους, & διαλέξεις, & ἕτερά τινὰ περιέχον. τῷτον ὁ Βαρώνιος (α) πρῶτον ὁρθόδοξον ἱσρικὸν καλεῖ ἀπὸ τῆς Ἑλληνας, ὅσοι ἀπὸ αὐτῶ ἀναγινώσκονται.

§. 5. Θεοφάνης ο Νικαίας Επίσκοπος συμφωνίαν τῆς καινῆς, & παλαιᾶς Διαθήκης, ἐξέδωκε, & πολλὰ κατὰ Ἰβδαίων συνέταξε.

Θεοφάνης Νικαίας.

§. 6. Ησύχιος τῆς ἐν Ιεροσολύμοις Εκκλησίας πρεσβύτερος, εἶτα & Επίσκοπος ταύτης, ἔγραψεν εἰς τὴν θείαν γραφὴν, & εἰς τὸ Λαυτικόν.

Ησύχιος Ἱεροσολύμων.

§. 7. Γρηγόριος ο Α. τῆς Ρώμης Επίσκοπος, μέγας ἐπωνομασθεὶς διὰ τὸ τῆς ἀρετῆς τε μεγαλεῖον, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Ρώμην, διάκονος δὲ ὦν τῆς ἐν αὐτῇ Εκκλησίας, εἰς τὸν τῆς Ρώμης Ἐπισκοπικὸν θρόνον ἀνέβη (τελευτήσαντος Πελαγίου τῷ β').) ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ φη. κατασολίσας αὐτὸν ιδ'. χρόνους μετὰ πᾶσαν ἀρετὴν, & ἀγιότητα κατὰ τὸν Πλάτιναν (β). ἔγραψε βιβλία λε. ἡθικῆς ἐκθέσεως, εἰς τὸ τῷ Γῶβ βιβλίον, περὶ τῆς ποιμαντικῆς φροντίδος μέρη τρία, εἰς τὴν πρώτην τῶν βασιλείων, εἰς τὸ ἄσμα, εἰς τὸν Γεζεκιήλ, & σχεδὸν εἰς πᾶσαν τὴν λοιπὴν Γραφὴν, ὁμιλίαις εἰς τὰ Ευαγγέλια, διαλόγων βιβλία δ'. Ἐπιστολῶν βιβλία ιβ'. ὅρα περὶ αὐτῶν τὰς Μαγδεμβερ. ἑκατονταετ (γ), τὸν Ποσειδῶνον (δ), τὸν Βελλαρμίνον (ε), & ἄλλας. τινὰ ἀπὸ τὰ συγγράμματά τε μετηνεχθῆσαν ἐν ὑσέρῳ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ὑπὸ τῷ Πάπῳ Ζαχαρίᾳ. ὅρα περὶ αὐτῶ & τὸ μνηολόγιον Μαρτίῳ ιβ'.

Γρηγόριος Ρώμης.

§. 8. Τῷτον ὁ Πλάτινας εἰς τὸν βίον τα λέγει, πῶς νὰ ἀπέραςε τοιαύτην ζωὴν εἰς ἀγιότητα, ἀρετὴν, & διδασκαλίαν, ὡσεὶ ὁπῶ ἄδεις τῶν διαδόχων τα ὁμοίος τα ἔγινεν. ἕτεροι δὲ λέγουσι πῶς αὐτὸς ἐχρημάτισεν ὁ ἔσχατος τῶν ἀγαθῶν, & καλῶν Ἐπισκόπων, & τοσαύτην ταπεινώσιν εἶχεν, ὅπῃ πρῶτος αὐτὸς ἔγραψε τὸν τίτλον τα ἐναντίον Γωάννη τῷ Νησευτῷ, ὅπῃ ἐπέγραψε αὐτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. ὁδλος τῶν δέλων τῷ Θεῷ, καδῶς οἱ παλαιοὶ λέγουσι, τὴν ὁποίαν ἐπιγραφὴν μὲ ὄλον ὁπῶ ἀπαράτρεπτον φυλάττασι πάντες οἱ μετ' αὐτὸν Ἐπίσκοποι Ρώμης, ἄδεις ὁμως τῆ ἀληθείας τοῖς ἑσῶν. Ἐπὶ τῆτε τῷ Γρηγορίῳ ἀρχισεν εἰς τὴν Δυτικὴν Εκκλησίαν ἡ συνήθεια τῷ ῥαντίζειν τὰς εἰς Χριστὸν πιάσειοντας, ἀντὶ τῷ βαπτίζειν, ἐναντίον τῆς Ἐντολῆς τῷ Χριστοῦ. διότι τὸ ἱερόν Ευαγγέλιον λέγει, βαπτίσατε αὐτῶς, & ἔχι ῥαντίσατε, ἐάν & μετ' αὐτὸ τὸ ῥαντίσμα τὸ βάπτισμα

Γίτλος Γρηγορίῳ, & τῶν Παπιδαν.

Ῥάντισμα ἀντιβάπτισμα ποτε ἀρχσε.

(α) Χρον. ἐν ἔτει φηδ. ἀριθ. 3. (β) Εἰς τὸν βίον τε. (γ) Ἐκατον. 5. κεφ. 1. σελ. 362. (δ) Γερ. προπαρ. Τόμ. Α'. σελ. 657. (ε) Ἐκκλησ. Συγγραφ. ἔτει χ. ὅπε τοιστοτρόπως ἐκαρῶμετ τὰς βιβλίας τῷ Γρηγορίῳ Ἠθικῆς ἐκθέσεως, εἰς τὸ τῷ Γῶβ βιβλίον λη. βιβλία, περὶ ποιμαντικῆς φροντίδος μέρη τρία βιβλίον ἐν, διαλόγ. σὺν τῷ Πέτρῳ βιβλ. δ'. εἰς τὸ ἄσμα βιβλία β'. ἐκθέσεως εἰς τὸν Γεζεκιήλ ὁμιλίαις ιβ'. εἰς τὰ Ευαγγέλια ὁμιλίαις μ'. ἐκθεσὶν εἰς τὰς ψαλμοῦς, εἰς τὸ Α'. τῶν βασιλείων βιβλία 5. ἐπιστολῶν βιβλία ιβ'. & ἄλλα.

Α' υγιεινός
Α' πόσολος
Α' γγλίαι.

νά τελεισῆται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ Κυπριανὸς διδάσκει Ἐπιστολῆς. Ἐτελεύτησεν ἔτος ὁ Γρηγόριος τῷ β'. τῆς τῆ Φωκᾶ Τυραννίδος, δηλαδὴ τῷ χδ'.

§. 9. Α' υγιεινός ὁ Ἡγέμενος τῆ φροντιστηρίαι, τῆ ἐπ' ὀνόματι, τῆ Ἀγίαι Γρηγορίαι τιμωμέναι, ἀπὸ Γρηγόριον τὸν Ρ' ὠμῆς σαλθεῖς εἰς Βρετανίαν μετὸν Μίλιτον, Γωάννην, καὶ ἄλλαι μοναχῆς, εἰς τὴν πῆσιν τῆ Χριστῆ ἔφερε τὰς Ἀγγλοσάξοναι, καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἰθίλβετον, διὸ ἐπ' ὀνομάθη Ἀγγλων Ἀπόσολος. ὕστερον Ἐπίσκοπος ἔγινε Δαροβερνίαι, ἦτοι Κανταβρίας, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ ἐν τῷ β'. ἔτει τῆς τῆ Φωκᾶ Τυραννίδος (α).

ΣΤ'

(α) Ἐχημάτισαν καὶ ἕτεροι ὄσιοι, καὶ ἐνάρετοι, ὧν εἰς ἐστὶ Κητιγηγνὸς Ἐλῆϊος, γεννηθεῖς ἐκ Ταμήτης, θυγατὸς Λώτῃ βασιλέως Πικτῶν, καὶ πατρὸς ἀγνώστου. ἰδιδάχθη παρὰ τῆ σοφῆ Σερμανῆ Σκώτῃ, ὕστερον ψηφιδεῖς Ἐπίσκοπος Ἐλγίτης, ἰδίδαξε τὸ Ἐυαγγέλιον, καὶ ἔσχευεν εἰς τὴν Χριστιανικὴν πῆσιν πολλὰ γένη, ὡς τὰς Καλιδωνίαι, Ἀθάλας, Ὀρήγαι, καὶ τὰς κατοικῆντας εἰς τὰ πλησιόχωρα μέρη τῆς Ἀλβανίας. κατεδίωξε τὰς Πελασγιανῆς ἀπὸ τῆν Ἐπισκοπῆν τῆ, ἐπέμψεν πολλὰς μαθητῆς τῆ εἰς τὰς νῆσους τῶν Ὀρκάδων, Νορβηγίαν, καὶ Ἰσλανδίαν διὰ νὰ κηρύξωσι τὸν λόγον τῆς ἀληθείαι. Ἐπιστρέψας ἀπὸ τῆν Σκωτικῆν θάλασσαν, ὅπου ὑπῆγεν ἵνα διδάξῃ, ἐκαλλιέργει τὴν γῆν διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ὀκνηρίαν. Ἐγραψεν ἑπιτομῆς τινὰς, καὶ ἕτερα. ἠνίμασεν ἐπὶ Γερμανίᾳ, καὶ ἐτελεύτησε καθὼς λέγουσιν οἱ συγγραφεῖς τῆ βίῃ τῆ, ὧν ἔτων 185.

Δαβὶδ Ἀρσάριος, ὃς ἐκ νεαρῆς ἡλικίαι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ μελέτην τῶν θείων Γραφῶν ἰδόθη, ὅθεν καὶ Ἐπίσκοπος ἐχημάτισεν Ἀρσόνῃς, (πόλις ἐστὶ κειμένη ἀπέναντι τῆς Μῶνας νῆσου), ἔγραψε βιβλία δύο κατὰ Πελασγιανῶν, καὶ συνοδικῶν ὀμιλιῶν βιβλίον ἕν. Οὗτος ἐκήρυξε τὴν ὀρθοδοξίαν, καὶ ἀπέβαλε τὴν τῶν Πελασγιανῶν αἵρεσιν, ὅπερ ἐτάραττε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίαι.

Γωάννης Γότθος, ἐκ νεαρῆς ἡλικίαι ἀνεδράφη εἰς Κωνσταντινῆπολιν, ὅπου ἐμαθητεύθη τὰ Ἐλληνικά, καὶ Λατινικά μαθήματα, ὕστερον ἐχημάτισεν Ἐπίσκοπος Γερμανίας. Οὗτος ἐξωρίσθη παρὰ Λοννεγίλδα, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλη νὰ συνανίσθῃ τοῖς Ἀρειανῶν. ἔγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν σώζονται, κανὼν μοναχῆ, Χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος Γερμανίας τῆν ἔως τῆ ὀγδοῆ ἔτους τῆ Μαυρικίαι, καὶ δ. τῆ Ρήχκαρδῆς, ὀφείλιμον ἐπιτομῆν συγγραφεῖ.

ΣΤΥΝΟΨΙΣ

τῆς

Διδασκαλίαι, εὐταξίαι, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίαι, εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα.

§. 1.

Καθὼς εἰς τὰς παρελθόντας αἰῶνας ὀμιλήσαμεν διὰ τὴν διδασκαλίαν, εὐταξίαν, καὶ ἡθικὴν τῆς Ἐκκλησίαι, ἔτω καὶ νῦν ἂς εἰπῶμεν ὀλίγα τινὰ, καὶ πρῶτον διὰ τὴν διδασκαλίαν.

§. 2. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίαι ἐξηγήθη μετὰ πᾶσαν ἀκρίβειαν ναὶ, ἀλλ' ὀμως ἐκινήθησαν πολλὰ ζητήματα ἀνωφελῆ, καὶ ἔτιδανὰ, ἐξηγῶντες τὰ μυστήρια διὰ μέσθ τῆς διαλεκτικῆς τέχνης, καὶ ἔχι τῆς σιωπῆς, ὅπερ σχεδὸν ὀσιωδῶς ἀναγκαῖα ἐστὶν εἰς τὰ μυστήρια. Οἱ τῆς Ἀνατολίαι, καὶ Δύτῃαι Ἐπίσκοποι διεσχίσθησαν μετὰξὺ αὐτῶν ἐρευνῶντες, ἂν ἀναμάρτητον ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι εἰς τῆς Τριάδος ἔπαθε, καὶ μάλιστα ἐξ αἰτίας τῶν τριῶν κεφαλαίων. Τοιαῦτα ζητήματα ἐτάραξαν, καὶ ἐσύγχυσαν διὰ πολλὸν καιρὸν τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίαι. Τὰ ζητήματα περὶ τῆς θείαι χάριτος, ἔλαβον τέλος εἰς τὴν Δύσιν διὰ μέσθ τῆς ἐν Ἀραυστίαι Συνόδου, κοινότερον Ὀράγγου, ὡς πρὸς τὸ τί ἐστὶ ψυχῆ, καὶ πῶς ἔλαβεν ἀρχὴν πάντες ἐσυμφώναν. Εἰς αὐτὸν τὸν αἰῶνα κοινῶς ἀπὸ πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἐκυρώθη ἡ πρὸς τὰς Ἀγγίαι, καὶ Λεῖψαναι αὐτῶν εὐλαβείαι, καὶ προσκύνησις. μάλιστα ὑπερέβησαν τὰ ὀρια οἱ Χριστιανοὶ εὐλαβείαι φερόμενοι, ἀγαπῶντες κάλλιον νὰ σφάλλωσιν ὡς πρὸς τὸ πολὺ, πᾶρξ πρὸς τὸ ὀλίγον. Ζημιώδης ἡ ὑπερβολῆ, ζημιώδεστέρα ὀμως ἡ ἔλλειψις. ἀλλ' ἂς εἰπῶμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν εὐταξίαν.

Διδασκαλία.

§. 3. Μ' ὄλον ὅπερ αἱ Σύνοδοι δὲν ἔλειπαν νὰ κυρῶνωσι τοὺς παλαιὰς νόμους τὰς ἀνήκοντας εἰς τὴν εὐταξίαν, ὀμως ἐψυχράνθη αὐτῆ, καὶ ἐξέπεσεν, ἡ διὰ νὰ εἰπῶ κάλλιον ἐγλυκάνθη ἐκείνη ἡ αὐσιρότης τῶν πρῶτων αἰῶνων. ἔγινον πολλοὶ κανόνες ἀνήκοντες εἰς τὴν χειροτονίαν, διορίζοντες καταλεπτῶς τί εἶναι χρειαζόμενον διὰ νὰ χειροτονηθῆ τις εἰς ὀποιονδήποτε Ἐκκλησιαστικὸν τάγμα. Τὰ ὑπάρχοντα τῆς Ἐκκλησίαι αὐξαναν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἀλλ' ἐσμίκρυναν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. διότι ἐκείνοι ὅπερ εἶχον τὴν φροντίδα τῶν χρημάτων, ἀντὶ νὰ τὰ κυβερνῶσιν, ὡς ἴδια τῶν πτωχῶν, τὰ ἰδιοποιῶντο, καὶ τὰ ἔφθειρον ἀσώτως. ὀθεν αἱ σύνοδοι πολλὰς κανόνας περὶ σοιαύτης ὑποθέσεως ἐξέδωκαν, ἐπειδὴ ἔως τότε ὀδεμία σύνοδος εἶχε περὶ τέτῃ ἀποφασίσει. Εἰς τὴν Δύσιν ἀρχισεν νὰ γίνετῃ νόμος ἡ συνήθεια νὰ πλη-

εὐταξία.

πληρώνηται τὸ δέκατον εἰς τὰς πρεσβυτέρας. Οἱ Ἐπίσκοποι ἔτι ἐκλέγοντο ἀπὸ τὰς κληρικὰς, καὶ λαϊκὰς, καὶ πολλαὶς χαριζόμενοι τοῖς βασιλευσὶν ἐκλεθὼν τινὰς ἀμαθείας, καὶ ἀδοκίμας· ἐδιωρίσθη εἰς τὴν Δύτιν νὰ συναζωγῶνται κατ' ἔτος σύνοδοι κατ' ἐπαρχίαν, ἵνα τὰ τῆς εὐταξίας, καὶ ἕτερα ἀνηκόντα διορθώσωσιν. Ἡ τῆς Ρώμης Ἐκκλησία ἐταράχθη ἀπὸ τρία σχίσματα τῶν ἀντιπάπιδων, ὁμοίως καὶ αἱ τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ Ἀντιοχείας Ἐκκλησίαι ἐμιάνθησαν ἀπὸ αἰρετικῶν, καὶ κενωδόξων Ἐπισκόπων. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἀρχισαν αἱ δύο Ἐκκλησίαι Ἀνατολικὴ τε, καὶ Δυτικὴ νὰ διασχίζωνται. Ὅθεν ἂν ὁ τίτλος τῆ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχου, ὅπερ ἔλαβεν Ἰωάννης ὁ Νησευτής, ἔγινεν πρώτη αἰτία, ὡς φαίνεται τῆ Ζημιωδεσάτα τέτε σχίσματος, ἀμποτες ἄτος ὁ ἅγιος Πατὴρ ἀντὶ νὰ ἀναβῆ, μᾶλλον νὰ καταβῆ ἀπὸ τὴν ἀξίαν, καὶ ἀντὶ νὰ ὀνομάζηται Οἰκουμενικὸς πατὴρ, κἀλλιον Οἰκουμενικὸς δῶλος· ἢ νὰ εἰπῶ ὀρθώτερον, καθὼς ὁ Ἰωάννης βαλόμενος νὰ ἀντισταθῆ εἰς τὴν ἀνομον, καὶ βίαιον ἀνύψωσιν τῶν προέδρων τῆς Ρώμης, ἐπεννόησε τοῖατον μέσον, δηλαδὴ νὰ λέγηται Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὄνομα κενὸν ἀξίας, καὶ ἐξουσίας, ἄτω καὶ οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι βαλόμενοι νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ὑπεροχίαν τῆ Κωνσταντιναπόλεως θρόνου, ὡς ἐλάβανον ὅσα ὀγκώδη ὀνόματα ἤδελλον, καὶ ἔχι νὰ ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς παρὰ τῶν συνόδων δοθείσης αὐτοῖς πρωτοκαθεδρίας, καὶ νὰ δελήσωσι νὰ γένωσιν ἀνώτεροι, καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, με τῶσαυτην ζημίαν τῶν προβάτων τῆς ἐνεμπιστευθείσης αὐτοῖς Χριστιανικῆς ποιμνῆς, ἀλλὰ πάντες ἐξέκλιναν, πάντες ἠχρειώθησαν, κατὰ τὸν Προφήτην.

Ἡ ἡθικὴ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ἐδιδάσκετο ἀπὸ τὰς διδασκάλας· ἢ αὐτῆ τῶν πρώτων αἰῶνων, ἢ ἐκ σώματος εἰς τὰς θεῖας ναῖς, ἢ διὰ γραφῶν διὰ μέσε τῶν πνευματικῶν καὶ ἀσκητικῶν βιβλίων. Μεταξὺ ἐκείνων ὅπερ ἠγωνίσθησαν πλέον τῶν ἄλλων εἰς τὴν σερέωσιν τῆς ἀμωμήτης ἡθικῆς τῆ Ἐυαγγελίς, δύο εἰσὶν οἱ ἐπεναιτώτεροι, Γρηγόριος Α' ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, μεταξὺ τῶν Δυτικῶν, καὶ Ἰωάννης ὁ Κλίμαξ μεταξὺ τῶν Ἀνατολικῶν.

Ἡθικῆ.

ΕΚ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
 ΙΣΤΟΡΙΑ
 ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ.
 ΑΙΩΝ Ζ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Φωκᾶ, καὶ Ἡρακλείου τῶν Ἀυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. I.

Φρονουθέντος τῆ Μαυρικία με ὅλας τῆ οἴκα τε, ἔγινεν Ἀυτοκράτωρ ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρκα οικονομίας χβ'. ἢ τῆ ἀνδρωπίνα γένου φδορά, Φωκᾶς ὁ αλιτήριος, ὅστις μὴ χορτάσας εἰς τὸν ἀφρονισμόν τῆ Μαυρικία, καὶ τῶν παιδων αὐτῆ, ἐθανάτωσεν ἔτι Πέτρον τὸν ἀδελφὸν αὐτῆ, καὶ Γρηγόριον τὸν ἀνεψιὸν τε· λέγεται δὲ καὶ ὁ υἱὸς τε Θεοδόσιος νὰ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν Χοσρόην ὅπερ ὑπήγεν ἐκεῖ, καὶ φέρωντάς τον τῷ Φωκᾶ τὸν ἐθανάτωσε, καὶ τὴν βασίλισσαν Κωνσταντίαν, καὶ τὰς τρεῖς θυγατέρας τῆς, καὶ πᾶσαν τὴν συγγένειαν τῆ Μαυρικία· πρὸς τούτοις

Φωκᾶς Τύραννος Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 602.

Tom. II.

T

ἢ Γερμανὸν τὸν πενθερὸν τῆ Θεοδοσίας, ἢ τὴν θυγατέρα τῆ Ἐθανάτωσεν. ἄνδρως ὢν γυναικομανής, ἢ ἀκόλατος, μέδυσος, σκληρὸς, αἰμοχαρής, ὅπῃ ἐχαίρετο εἰς τὰς φόνους· ὅθεν ἢ ἐμισεῖτο παρὰ πάντων ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆ πάντα ἐπερίσσευσε τοῖς ἀνθρώποις τὰ κακά, ἔγινε ἢ καρπῶν ἀφορία, ἢ ζώων φθορά ἀπὸ βαρυτάτης χειμῶνας (α). τελευταῖον συμφωνήσαντες Κρίσπος ὁ Πατριάρχης, ὁ γαμβρὸς τῆ ἐπὶ Δομεντία τῆ θυγατρὶ τῆ Ἡρακλείας, (ὃν Ἡρακλειανὸν ἔτεροι καλοῦσι) τῆ Πατρικίᾳ στρατηγῆντος εἰς τὴν Λιβύαν, ἢ Ἀφρικὴν, ἢ Φώτιος, ἢ Φωτινὸς εἰς τῶν ἐπιφανῶν ὑπάρχων, τῆ ὁποῖα τὴν γυναῖκα ὁ τύραννος με βίαν ἐμοίχευεν, Ἡρακλείος ὁ τῆ Ἡρακλείας υἱὸς ἤδη πρότερον ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἀναγορευθεὶς, πλέων μὲ μέγαν φόλον, ἢ πλήθος στρατιωτῶν ἤλθεν εἰς Κωνσταντινῶπολιν· ἀρξάμενος δὲ εἰς τὸν λιμένα τῶν Σοφιάων, ἢ πολέμα γενομένω, ὑπερίσχυεν ὁ Ἡρακλείος, διότι ἐβουλήθη ἢ ἀπὸ τὸν Πρίσκον, ὅπῃ ἦν τότε Ἐπαρχος, ὁ δὲ ῥηθεὶς Φώτιος με πλήθος στρατιωτῶν καταλαβὼν τὰ βασιλεία, ἐκατέβασεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Τύραννον, ἢ ἐκδύσας αὐτὸν τὴν πορφύραν, τὸν ἔνδυσσε μαῦρα ῥέχα, ἢ δεμένον παρέσχεσε τῷ Ἡρακλεῖω, ὅστις ἐπρόσθεσε πρῶτον μὲν νὰ κόψωσι τὰς χεῖρας, τὰς πόδας, τὰς ὠμὰς, ἢ τὰ αἰδοῖα τὰ διὰ τὴν ἀσέλγειάν τῆ, ἢ ὅτι πολλῶν γυναικῶν ἐντροπίασεν, ὑπερον δὲ τὴν κεφαλὴν, ἢ τὸ λοιπὸν σῶμα νὰ κάψωσιν εἰς τὴν τῆ βοῶς ἀγορᾶν, ὅπῃ ἦν κάμιος, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ χάλκωμα κατεσκευασμένον, ἢ σχῆμα βοῶς ἔχουσα, ἐκ Περγᾶμα ἐκεῖ φερθεῖσα, ὅθεν ἢ ὁ τόπος τὴν ὀνομασίαν ἔλαβεν, ἐν ἔτει τῆς αὐτῆ τυραννίδος ὀγδόω· σὺν αὐτῷ Ἐθανάτωσαν ἢ οἱ ἀδελφοὶ τῆ, ἢ οἱ λοιποὶ οἰκειακοὶ τῆ.

Ἡρακλείος, υἱὸς τὸν Φωκῶν.

Τέλος θλιβερόν τῆ Φωκῶν.

Ἐπίσκοποι Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσόλυμων, Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡρακλείος Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 610.

§. 2. Ἐπὶ τῆτε τῆ Ἀυτοκράτορος Πατριάρχαι ἔγιναν τῶν μὲν Ἀλεξανδρέων, Θεοδοσίας ὁ Σκριβας ἐν ἔτει 605. μετὰ τὸν ὁποῖον Ἰωάννης ὁ Ἐλεμήμων ἐν ἔτει 610. τῶν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰσαΐδος ἢ Ζαχαρίας ἐν ἔτει 610. τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Θωμᾶς ὁ διάκονος ἐν ἔτει 607. Μετὰ τὸν ὁποῖον Σέργιος ἐν ἔτει 610. τῆ γ'. Ἀπριλλίᾳ τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ Πύρρος ἐν ἔτει 639.

§. 3. Εἰς τὰς ἡμέρας τῆ Φωκῶν, μοναχὸς τις ἅγιος πρὸς Θεὸν διαδικαζόμενος ἔλεγε· Κύριε, διατὶ τοῖτον παράνομον βασιλέα δέδωκας τοῖς Χριστιανοῖς; ἢ ἐξῆλθε φωνὴ ἀοράτως, ὅτι χειρότερον ἀπὸ αὐτὸν δὲν ἦτο, διὰ τὴν κακίαν τῶν νῦν κατοικούντων τὴν πόλιν.

§. 4. Ἡρακλείος λοιπὸν ὁ τῆ Ἡρακλείας στρατηγῆς Ἀφρικῆς υἱὸς, ὡς εἴρηται, ἀρχισεν νὰ ἐξουσιάζῃ ἐν ἔτει χί'. τὸν ὀκτώμβριον μῆνα, ἢ σεφτεῖς, ὑπὸ Σεργίᾳ τῆ Πατριάρχῃ, ἢ εὐθύς Εὐδοκίαν τὴν μνηστῆν, τὴν ὁποῖαν πρότερον Φαβίαν ὀνόμαζον σέφεται, κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν,

(α) Ἐκ τῆ Κεδρηνῆ, ὅθεν φαίνεται νὰ ἔλαβεν ὁ συγγραφεὺς ἐπισημασμένον τὸ, ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆ πάντα ἐπερίσσευσε τοῖς ἀνθρώποις τὰ κακά· ἢ τῆτο ἵνα ὀρθότερον τὸ νόημα γένη.

ἢ βασιλεῖς, ἢ νυμφῖοι, ἔγιναν, τῆς ὁποίας θανάτωσεν τῷ δ'. ἔπει τῆς βασιλείας τῆ, ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς εἰς γυναῖκα παράνομως Μαρτίαν τὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτῆ Μαρίας ἀνεψιᾶν, ἢ πατρὸς Μαρτίνα κόρην, τὴν ὁποῖαν, καὶ Ἀυγέσων ἀνηγόρευσε· γίνετα ἐν αὐτῷ ἐκ μὲν τῆς Ἀυγέσῃς Εὐδοκίας θυγατρὶς Ἐπιφανία, ἔπειτα υἱὸς ἐγεννήθη ὁ νεώτερος Ἡρακλείος, ὅστις ἢ νέος Κωνσταντῖνος ἐκλήθη, ἐπειδὴ θυώνυμος ἦν, Καῖσαρ προχειρισθεὶς παρ' αὐτῆ τῷ χιγ'. ἔπει, ἢ συμβασιλεύσας με' αὐτὸν χρόνος κή'. ἀπὸ δὲ τὴν Μαρτίαν Φάβιος ἐγεννήθη, ὅστις ἢ Ἡρακλεωνᾶς ὀνομάθη, ἢ Θεοδοσίος· ἢ δὲία δίκη δὲ ξεδικεῖ τὸν ἄνομον, ἢ τῆ μὲν μεγάλα τῆ υἱᾶ ἐπίαθη ὁ λαϊκὸς τῆ, εἰς τρόπον ὅτι ἔτε εἰς τὸ ἓνα μέρος, ἔτε εἰς τὸ ἄλλο ἐδύνετο νὰ κλῖνῃ, τῆ δὲ νεώτερος υἱᾶ ἐβλάβη ἢ ἀκασκὴ αἰδοῖσις, ἢ ἦν κωφὸς τέλειος, ὡς Νικηφόρος ὁ Πατριάρχης ἰσορεῖ, πολέμω συνεκρότησε με' τὰς Ἀβάρων, ἢ Πέρσας, ὅτινες ἠφάνισαν, ἢ ἐκέρσευαν τὰ τῶν Ρωμαίων. ἔλαβε ἢ τὸ Τίμιον Ζύλον ἀπὸ τῆς Πέρσας, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ πρότερον ἀπὸ Ἱεροσόλυμα με' πολλὴν αἰχμαλωτησίαν ἤφερον εἰς Περσίαν, ἢ τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν, ἢ πάντας τῆς ἐν Περσίᾳ αἰχμαλώτους ἠλευθέρωσε, ἢ τῷ ζ'. ἔπει ἐσρεψεν εἰς τὰ βασιλεία με' πολλὴν εὐφημίαν, ἢ κρότον, ἢ χαρὰν ὑποδεχθεὶς, ἢ λαμπρότατα ἀπὸ τῆ Γερμανίαν, ἢ τὸ πλήθος τῆς πόλεως. Πρὸς τῆτοις ἀπὸ τὸν Σέργιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον, ἢ ἄλλας μονοθελήτας εἰς τὴν αἵρεσιν, ἢ αὐτὸς ὁ Ἡρακλείος πλανηθεὶς ἔπεσεν εἰς τὴν τῶν μονοθελητῶν αἵρεσιν, πολὺ δὲ ἦν δεδομένος εἰς τὴν Ἀσρολογίαν. Τελευταῖον περῶν εἰς ἀρρωσίαν ὑδρωπικὴν, τῆ ὁποῖα τὸ αἰδοῖον σρεφόμενον, ἔπεμπε τὸ ὄυρον ἐπάνω, ἢ ἂν δὲν ἔβαναν ἐμπροσθέν τῆ σανίδι, τὸ ἔρος ἐπῆδα εἰς τὸ πρόσωπόν τῆ, πάθος ὅπῃ ἀπέκτησεν, διὰ τὴν παράνομον τῆ μίξιν με' τὴν ἀνεψιᾶν τῆ, ἀπέθανε τῆ γ'. τῆ μαρτίᾳ, βασιλεύσας χρόνος λ'. Περὶ αὐτῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων διαλαβάνουσι Νικηφόρος ὁ Πατριάρχης (α), Θεοφάνης (β), Ζωναρᾶς (γ), Κεδρηνὸς (δ), Νικηφόρος Κάλλιςτος (ε), ἢ ἐκ τῶν Λατίνων Παῦλος ὁ διάκονος (ζ), Οὐδων ὁ Φριτιγγήνσιος (η), Πουμπόνιος Λαῖτος (θ), Κασπινικῶν (ι), Ἐγνάτιος (κ), Οὐάνιος δὲ Στράδα (λ) ἢ ἄλλοι.

Ἡρακλείος πῆται εἰς πῆν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν. Θάνατος αὐτῆ.

Τ 2

§. 2.

- (α) Σελ. 1. ἕως 15. ἔκδοσ. Ἐντ. α. ψκθ'. (β) Σελ. 193. ἕως 225. (γ) Σελ. 62.
- (δ) Σελ. 319. ἕως 336. (ε) Βιβλ. τῆ κεφ. μ'. μγ' ν'. ἢ 15'.
- (ζ) Ἱστορ. Συμμίκ. βιβλ. ιζ. ἢ ιη'. σελ. 122. ἕως 134.
- (η) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. η'. ἢ θ'.
- (θ) Συνοψ. τῆς Ρ'ωμ. Ἱστορ. βιβλ. β'.
- (ι) Εἰς τῆς βίβας τῶν Ἀυτοκρ.
- (κ) Εἰς τῆς βίβας τῶν τῆς Ρ'ώμης Ἡγεμόνων βιβλ. β'.
- (λ) Εἰς τῆς βίβας τῶν Ἀυτοκρ. σελ. 268.

Επίσκοποι Αλεξανδρείας. Κωνσταντινούπολεως. Γεροσόλυμων.

Κατάσσεις της ανατολής.

Καταδρομαί των Περσών.

Επανάστασι των Εβραίων εις Αντιόχειαν

Σκληρότης Φωκά εις Κωνσταντινούπολιν.

§. 5. Πατριάρχαι επ' αυτη γεγονόσι της μεν Αλεξανδρέων, Γεώργιος ο Α' & Πέτρος ο Γ'. (α) της δε Κωνσταντινουπόλεως Πύρρος εν ετει χλδ'. (β). Τη δε Ζαχαρία, μετα το ελθειν εν Παλαιζίνη από της αιχμαλωτίας, τελευτήσαντος, ο άγιος Μόδεσος ο Αρχιμανδρίτης της μονής τῆς Αγίας Θεοδοσίας όπῃ έκτισε την Αγίαν Ανασασίαν, & την Αγίαν Βηθλεεμ, επειδή ήσαν κεκαυμένα από τῆς Πέρσας, χειροτονήθη Επίσκοπος.

§. 6. Εις την Ανατολήν επί τέτων τῶν Αυτοκρατόρων έχι μόνον ή πολιτική κατάσσεις άλλως είχεν, αλλά & ή Εκκλησιαστική· διότι εάν & ο Φωκάς περι τῆς αρχῆς της αυτῆς ήγεμονίας, πρέσβεις περι ειρήνης προς Χοσρόην απέστειλεν, εκείνος όμως την τυραννικήν αυτῆ σκληρότητα αποσρεφόμενος, δέν εδέχθη, αλλά θέλων να έκδικήση, τον φόνον τῆς Μαυρικιάς ως φίλε τε, πόλεμον πάλιν εκήρυξεν, όσας δια πολύν καιρόν επεκράτησε, & πολλά δάκρυα επροξένησεν εις την Ρωμαϊκήν αυτοκρατορίαν· διότι οι Πέρσαι εισερχόμενοι εις τῆς Ρωμαϊκάς όρια, εις όλίγον καιρόν την Συρίαν, & Παλαιζίνην, & Φοινίκην υπεταξαν, & κατέδραμον την Αρμενίαν, Καππαδοκίαν, & Παφλαγονίαν, & Γαλατίαν, & μέχρι Χαλκηδόνας της αντίπεραν Κωνσταντινουπόλεως προεχώρησαν, πάντα κερσεύοντες. Εις δε την Ευρώπην οι Αββαροι την Θράκην εκέρσευσαν, ών άμείριστος ο Φωκάς, και γεμίζων την άχόρτασον αυτῆ ψυχήν από τῆς κακά, και άπάσια κεργήματα, & ακολασίας τε, & τῆς βασιλικῆς αίματα ως διηγείται ο Νικηφόρος (γ).

§. 7. Εις την Αντιόχειαν αποσατήσαντες οι Εβραίοι κατά τῶν Χριστιανών, πολλές από τῆς Αντιοχείας εφόνευσαν, & αυτόν τον Πατριάρχην της πόλεως Ανασάσιον τον μέγαν, & κατέκαυσαν το σώμα τε εις την αγοράν, κόπτοντες πρότερον τῆς αιδόιας τε, & εις το σώμα εμβολόντες, δια περισσοτέραν αισχύνην, & καταφρονήσιν· το όποιον μαθών ο Φωκάς, Βάνοσον Κόμητα της Ανατολής, & Κοπανάν στρατηλάτην επεμφε κατ' αυτών, ότινες πορευθέντες, άλλως μεν εφόνευσαν, άλλων δε εκβαλαν τῆς άρμῆς, & εδίδωσαν αυτῆς από την πόλιν.

§. 8. Εις Κωνσταντινούπολιν ο Τύραννος Φωκάς τρέγων εις το ίπποδρομιον, & ιδών τινῆς περιγελῶντας αυτόν, πολλές μεν εδανάτωσεν, άλλες δε ακροτηρίασε, & άλλες επνιξεν εις την θάλασσαν, & πολλές άλλες παρεδωκε τῷ Επαρχῶ, δια να τῆς παιδέυσῃ, ότινες εφυλακώθησαν εις το Πραιτώριον· το δε πλήθος συμφωνήσαντες εκάυσαν τον πραιτώριον, περι

(α) Μεταξύ Γεωργίου Α' & Πέτρου Γ' εχηματίσθη Γεώργιος ε' αίρετικός· εις τόπον τῆς οποίας, αρχιερατεύσαντος ετη ε'. γινεται Βενιαμίν Γακωβίτης, & εις τόπον τῆς Γεωργίου ο Πέτρος, υστερον Αγάθων, Γεωργίου, Γεωργίου, Συμεών πάντες αίρετικοί. (β) Παραδρομή, διότι άνωτέρω λέγει πῶς ο Πύρρος έγινε τῷ χλδ'. & όρθότερον, ο γὰρ προ αυτῆς Σέργιος ετελεύτησε τῷ χλη'. (γ) Βιβλ. ιη'. κεφ. μγ'.

περι των ορα τον Ζαναράν (α), τον Κεδρηνον (β), τον Νικηφόρον (γ), & Παυλον τον διάκονον (δ).

§. 9. Τῆ δε Φωκά θανατωθέντος, αρχισεν ο Ηράκλειος να διορθώη την τῶν Ρωμαίων Αυτοκρατορίαν όπῃ οι Πέρσαι κατέτρεχον την Ανατολήν· σοχαζόμενος δε τῆς στρατιωτικῆς καταλόγῆς, πολλά όλίγες εὔρε, διότι οι άριστοι, & εμπειροί στρατιῶται είχαν αφανισθῆ εις τῆς πολέμῆς· οι δε τῆ Χοσρόη Πέρσαι ακράτητα φερόμενοι εις το β'. ετος τῆς Ηρακλείου, παρέλαβον Καισαρείαν της Καππαδοκίας, & πολλές μυριάδας αιχμαλώτισαν. επεπτα εις το δ'. ετος ελαβον την Δαμασκόν, & τέλος τῆς Γεροσόλυμα με πολυορκίαν, εις τῆς οποίας καιρῆς απειρον πλήθος Χριστιανών εφονεύθη, μυριάδες ως λέγουσι τινες ε'. & δια χειρῶν τῶν Γεδαίων οι περισσότεροι εθανατώνοντο· διότι αγοράζοντες αυτῆς ευθηνα, τῆς εφόνευσαν. τον δε Πατριάρχην της Αγίας πόλεως Γερσαλήμ, & τῆς Τιμια Εύλα τῆς Σταυρῆς, ως εξαίρετα κέρση με πολλήν αιχμαλωσίαν λαβόντες τῆς ήφεραν εις Περσίαν, εν ετει της ενσάρκῆς Οικονομίας χιδ'. ως οι ανωθενρηθέντες ίσορικοί λέγουσι. Παραγεγόμενοι δε ετοι οι Γσμαηλίται μίαν εβδομάδα πριν κυριευθῆ ή Γερσαλήμ, εις την χώραν τῆς Αββα Σάββα, πάντα τῆς Ιερά σκευῆς διάρπασαν, & τῆς καταλειφθέντας άγίας Πατέρας πάντας μελιδόν κατέκοψαν, ως ο Άγιος Αντίοχος γράφει προς τον Ευστάθιον.

§. 10. Τῷ επομένῳ δε ετει τῷ χιε'. παρέλαβον οι Πέρσαι την Αιγυπτον, Αλεξανδρείαν, & Λιβύαν, την δε Καρχηδόνα μη δυνηθέντες να κυριεύσωσι την αφήσαν, & ανεχώρησαν. από αυτῆς λοιπόν τῆς συμφορῆς φοβηθεῖς ο Ηράκλειος, επεμφε πρέσβεις προς τον Χοσρόην λέγοντες αυτῷ, να χορτάσῃ τέλος πάντων από την γενομένην φθοράν τῶν ανδρώπων, & παρακαλῶντες να ειρηνεύσῃ, με ταξίματα ετησίαν χρησμάτων, άλλ' αυτος δέν εδέχθη την προσβίαν, ο Ηράκλειος πάλιν άλλην πρεσβείαν πέμπει παρακλῶν αυτόν να ειρηνεύσῃ· ο δε Πέρσης υπερηφάνως & βλασφημῶς απεκρίθη, πῶς δέν θέλει λυπηθῆ τῆς Χριστιανῆς, αν δέν αρνηθῶσι τον εσαυρωμένον, & προσκυνήσωσι τῷ Ηλίῳ, εν Μίθραν καλῶσι.

§. 11. Λοιπόν ο Ηράκλειος φιλιωθεῖς με Χαγάνον όπῃ εκέρσευσ την Θράκην, ευτυχῶς άρματώθη κατά τῆς Χοσρόη, & συχνῶς πολεμῶν με τῆς αρχιστρατήγῆς τε, δηλαδή με τον Σάρβαρον, & άλλες, ενίκησεν αυτῆς, & τῆς στρατεύματά τε κατέκοψε, & ήφανισεν υστερον ερχόμενος εις τῆς ενδότερα μερῆ της Περσίας τῆς τε πόλεις εκρήμνιζε, & τῆς ναῆς τῆς Πυρῆς, με αυτό το τιμῶμενον παρ' αυτῶν, κατέκαιεν.

Γ 3

κα-

(α) Σελ. 65. (β) Σελ. 319. (γ) Βιβλ. ιη'. κεφ. μγ'. (δ) Γγορ. βιβλ. ιζ'. σελ. 123.

Ολεθρος Χριστιανών παρά τῶν Γεδαίων.

Ηράκλειος ζητεῖ ειρήνην δις από τῆς Πέρσας αλλά ματαιῶς.

Συρός διάδοχος τῆ Χοσρόη φιλώσεται μετὸν Ἡράκλειον.

Τὰ τίμια ἔθλια ἔλευθερώματα ἀπὸ τῆς Πέρσας ἀφίονται εἰς Γερουσαλήμ.

Προνόμιον τῆς Ρώμης παρὰ Φωκῆ.

Πάνθεον Ρώμης εἰς Ναὸν θεῶν ἀφιερῶται.

Ἐξαρχοὶ Ἰταλίας. Βασιλεῖς Λογγιβάρδων. Ρώμης Ἐπίσκοποι.

καταφυγῶν εἰς Κτησιφῶντα ἔπεσεν εἰς μεγάλην ἀδύνην, καὶ ἔχων πολλὰ υἱοὺς, ἀφῆκε τὸν μεγαλύτερον, καὶ τὸν ἐκαταφρόνησε, τὸν Συρόν δηλαδὴ, βεβλόμενος νὰ ἀφήσῃ διάδοχον τὸν μικρότερον Μερδασῶν· τῆτο δὲ μαδῶν ὁ Συρός, κατέπεισε πολλὰς Σατραπίας, καὶ πολέμῳ μετὸν πατέρα τε, καὶ νικήσας αὐτὸν τὸν ἔδεσε, καὶ πολλὰ ἀτιμάσας, ἐφόνευσεν ἐμπροσθεν τῆς Μερδασῶν, ὁμῶς καὶ τὰ ἄλλα τε παῖδια, ὑπερον μετὸ τὸ ἄξιον ἐθανάτωσε καὶ αὐτὸν. ἀφ' ἧς λοιπὸν ἐκυρίευσεν ὁ Συρός τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν, καὶ ἐφιλιώθη μετὸν Ἡράκλειον, πάντας τὰς ἐν τῇ Περσίᾳ αἰχμαλώτους ἠλευθέρωσε, καὶ τὰ τίμια ἔθλια τῆς Σταυρῆ ἔδωκεν αὐτῷ, ὁμῶς καὶ τὸν Πατριάρχην Γερουσαλήμ Ζαχαρίαν. Ὁ δὲ Ἡράκλειος γενομένης τῆς εἰρήνης ἐστρεφέν εἰς Κωνσταντινῶπολιν. Τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει ἐρχόμενος εἰς Γερουσαλήμ, τὰ τίμια ἔθλια σφραλισμένα ὡς ἐπάρθησαν μείναντα, εἰς Μόδεσον τὸν Ἀρχιερέα, καὶ εἰς τὸν κληρὸν δεικνύων ἀφῆκεν αὐτοῖς. Ἐν ἔτει χλα. ἐκ τῆς Αἰθιόπια, χώρα δὲ ἦν αὐτῆς τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, οἱ Σαρακηνοὶ ἐφάνησαν, καὶ πλησιάζοντες ἐκέρσευσαν τὰ πλησίον χωρία.

§. 12. Μ' ὅλον δὲ ὅτῃ ὁ Περσικὸς ἔτος πόλεμος, ἐχὶ χωρὶς μεγάλης βλάβης τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐγένεον, ὀλίγος ὁμῶς εἶναι παραβαλλόμενος μετὸν πόλεμον, ὅτῃ ἀπὸ τὰ ἀσεβῆ δόγματα τῶν ἐν τῆτοις τοῖς χρόνοις ἀναφανέντων ἐκ τῆς Ἀραβίας Μωάμεδ, καὶ Μονοθελητῶν αἰρετικῶν, περὶ ὧν κατ' ἐξῆς κατὰ πλάτος δέλομεν εἰπῆ.

§. 13. Ἐν τῇ Δύσει, μάλιστα ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, οἱ τῆς Ρώμης Ἀρχιερεῖς ἀρχισαν νὰ ὑπερηφανεύωνται κατὰ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ὧσιν Βονιφάτιος Γ'. ἐπέτυχε παρὰ τῆ Φωκῆ, τὸ νὰ λέγεται ὁ ἐν Ρώμῃ θρόνος Ἀρχιερατικὸς πρῶτος, καὶ κεφαλὴ πᾶσων τῶν Ἐκκλησιῶν. ἀπὸ αὐτὸν τὸν Φωκῆν Βονιφάτιος Δ'. ὁ διάδοχος τῆς Γ'. ὅτῃ ἔλαβε τὸ ἐν Ρώμῃ ποτὲ Πάνθεον ἱερὸν, εἰς τιμὴν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων ἐορταστικῶς ἀφιερῶσατο πρὸς τὰς Νοεμβρίας Κελάνας, κατ' ἣν ἡμέραν διατάξατο νὰ ἐκτελεῖται ἡ ἐορτὴ πάντων τῶν μαρτύρων, ἣν ὑπερον εἰς τιμὴν πάντων τῶν ἁγίων μετέβαλον, ὡς ὁ Γεμελακῆσιος Σιγύβερος λέγει (α).

§. 14. Ἐξαρχοὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τῆτας τὰς χρόνας ἦσαν, Σμάραγδος, Αὐδῆς, Γεωργίου, Λεμύγιος, Ἐλευθέριος, καὶ Γεωργίου βασιλεῖς δὲ τῶν Λογγιβάρδων, Ἀγιδολφος, Ἀδαλόαλδος, Ἀριόβαλδος, καὶ Ροδαριε, τῶν ὁποίων οἱ δύο ὑπεροι ἦσαν Ἀρειανοί. Ἐπίσκοποι δὲ Ρώμης ἐγένον Σαβινιανός, Βονιφάτιος Γ'. καὶ Δ'. Δεσδεδίτος, Βονιφάτιος Ε'. Ὀνώριος, Σεβηρίνος, καὶ Γεωργίου Δ'. (β)

§. 15.

(α) Χρον. ἐν ἔτει χδ'. (β) Ὁ Σαβινιανὸς ἀρχιεράτευσε μῆνας ὀκτώ, ὁ Βονιφάτιος Γ' μῆνας ἐννέα, ὁ Δ'. Βονιφάτιος ἔτη ὀκτώ, καὶ μῆνας ἑξή, ὁ Δεσδεδίτος ἔτη δύο, καὶ μῆνας ὀκτώ, Βονιφάτιος Ε' ἔτη ὀκτώ, ὁ Ὀνώριος ἔτη ιγ'. ὁ Σεβηρίνος μῆνας ἐννέα, καὶ ἡμέρας ὀλίγας, καὶ Γεωργίου Δ' ἔτη δύο, καὶ μῆνας δύο.

§. 15. Ὁ Σμάραγδος ἰδὼν μικρὰς τὰς δυνάμεις τε, ἀπὸ τῆς Λογγιβάρδων, φιλιώσεται μετὸν Ἀγιδολφον· Γεωργίου δὲ ὁ Λεμύγιος ἔξαρχος ὑπὸ τῆ Φωκῆ κατασάσει, γυναικῶν πληθὺς, καὶ Εὐνάχαν, σὺν αὐτῷ ἤφερε, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὑπερον Γεωργίου Κομφινός, ὁ τῆς Νεαπόλεως στρατηγὸς ὅτῃ ἀποσάτισε· κατὰ τῆ ὁποῖα σαλαῖς ἀπὸ τὸν Ἡράκλειον ὁ Ἐλευθέριος, δεξιῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐν Νεαπόλει σασιάζοντας συνέσειλε, φονευθέντος τῆ ἠγεμόνος αὐτῶν Γεωργίου· ὑπερον φιλιώσεται μετὸς Λογγιβάρδων, τῶν ὁποίων ὁ βασιλεὺς Ἀδαλόαλδος ἦτον εἰς τὴν πρόβλεψιν τότε τῆς μητρὸς αὐτῆ Θεουδελήνδας ἑνδεκα χρόνων, βασιλέα τῆς Ἰταλίας ἑαυτὸν ὀνομάζει· φέρων δὲ σράτευμα εἰς τὴν Ρώμην, ἐφόνευσεν ἀπὸ τὰς στρατιώτας τε, καὶ ἐσάλθη ἡ κεφαλὴ τε εἰς Κωνσταντινῶπολιν πρὸς τὸν Ἡράκλειον, ὅστις ἀντ' αὐτῆ προχειρίζεται τὸν Γεωργίου. Ἐλθὼν δὲ ἔτος, τὴν γενομένην συνθήκην μετὰ τῶν Λογγιβάρδων ἐκράτυνε, καὶ ἐσερέωσε βεβαιῶν αὐτὴν ἐτι διὰ δέκα χρόνας· ἀπὸ τὰ ὁποῖα φανερῶται πῶς ἡ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἐκκλησίας κατάσασι κατὰ τῆτον τὸν χρόνον νὰ ἦτον ἀτάραχος.

§. 16. Ἀπὸ Ἀδαλόαλδου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆ Θεουδελήνδας ἡ τῆ Θεῆ Ἐκκλησία μεγάλην ὠφέλειαν ἔλαβε, διότι αὐτὸς ὁ Ἀδαλόαλδος μετὰ τὰς ὠφελίμας τῆς μητρὸς τε δεήσεις, ἔμνον τὴν καθολικὴν πίσιν ἐμεγάλυνεν, ἀλλὰ καὶ πολλὰς κτήσεις, καὶ ἀφιερῶματα τῇ τῆ Χριστῆ Ἐκκλησίᾳ ἐχώρησε, καὶ τὰς ἐλιβομένους καὶ καταφρονημένους Ἐπισκότους, εἰς τὴν πρέπτασαν τιμὴν, καὶ ἀξίαν ἀπεκατάστησεν, ὡς Παῦλος ὁ διάκονος λέγει (α). Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς Ροδαριε σχεδὸν εἰς πᾶσαν πόλιν τῆς δεσποτείας τε δύο μόνον Ἐπίσκοποι ἦσαν, ὁ εἰς μὲν καθολικὸς, ὁ δὲ Ἀρειανός, εἰς τὴν Τικηνήσιαν ὀμοίως πόλιν μέχρι νῦν, λέγει Παῦλος ὁ διάκονος, φανερῶνεται, ὅτῃ ὁ Ἀρειανὸς Ἐπίσκοπος παρὰ τῆ Βασιλικῇ τῆ Ἁγίας Εὐσεβίος ἀυλιζόμενος, τὸ βαπτιστήριον εἶχεν (β).

§. 17. Ἐν τῇ Γαλιίᾳ Θεοδώριος, καὶ Θεοδώριος ἀδελφοί, καὶ υἱοὶ τῆ Χιλιδεβέρτου πρὸς τε ἄλλας, καὶ κατὰ τῆ Κλοταριε τῆ Β'. καὶ συχνας, καὶ διεξοδικὰς πολέμας ἐποίησαν, ἕως ἧς νικήσει ὁ Θεοδώριος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τε Θεοδώριον, καὶ τῷ ἐπομένῳ ἔτει ἀποθανῶν, καὶ ἡ Βενεχιλδῶ ἔτι ἡ μάμμη τες, ἣτις ἐγένεον αἷτιος αὐτῶν τῶν ἐμφυλίων πολέμων, τιμωρηθεῖσα πρότερον ἀπὸ τὸν Κλοτάριον μετ' ἄτιμον θάνατον ἀπέθανε, καὶ ἔλαβαν τὴν ἐξασίαν Κλοτάριος καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆ Δαγώβερος, κατ' ὃν χρόνον εἰς ἡσυχίαν καὶ καλὴν κατάσασιν τὰ τῶν Φράγκων πράγματα ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν Κλοδοβαίον ἕως αὐτὸν τὸν καιρὸν διαμοιραδέν πολυειδῶς τὸ βασιλεῖον τῶν Φράγκων εἰς υἱὰς, καὶ υἱῶν υἱὰς ἄνω κάτω, καὶ τεταραγμένως ἐκυ-

Ἀδαλόαλδος μεγαλύνει τὴν Ἐκκλησίαν.

Πόλεμος ἐν Γαλιίᾳ Θεοδώριος καὶ Θεοδώριος.

(α) Περὶ τῶν πραγμ. τοῖς Λογγιβ. βιβλ. β'. κεφ. μγ'. (β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. μδ'.

Δαυόβεργος Γαλιίας Βασιλεύς βιάζει τὰς Γαδαίας ἵνα γένωσι Χριστιανοί. Βασιλεὺς τῶν Βεργότων. Σισέβητος βιάζει τὰς Γαδαίας ἵνα γένωσι Χριστιανοί.

ἔκυβερνεῖτο, καθὼς λέγει Ὁδων ὁ Φρισιγγήσιος (α) ὁ Δαυόβεργος μετὰ τὸν θάνατον τῆ πατρὸς τε, μόνος βασιλεύων, τὰς Γαδαίας ὅπ᾽ ἑκατοῖ- καν εἰς τὴν Γαλίαν ἐβίασε νὰ λάβωσι τὰ ἱερὰ τῶν Χριστιανῶν, παρακινήσει εἰς τὸτο ἀπὸ τὸν Ἡράκλειον, τὸτ' αὐτὸ ποιήσας, καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀνατολήν, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Φρισιγγήσιος (β).

§. 18. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν τῶν Βεργότων βασιλεῖς ἐχρημάτισαν Λιπ- βαρ Β'. Γανδέμαρος Σισέβητος, Ρήχκαρίδος Β'. Σβιντίλας, Σισέβητος, καὶ Χιντίλας. ὁ Σισέβητος, τὸσω διὰ συμβαλιῶν, ὅσω διὰ βίας ἤφερε τὰς Γαδαίας εἰς τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ, τὸ ὅποια τὴν ὑπερινῆν γνώμην ἢ μετὰ ταῦ- τα συγκροτηθεῖσα ἐν Τολήτω δ. σύνοδος ἀπεδοκίμασεν ἐν κεφ. νς'. λέγου- τινὲς νὰ ἐβαπτίσθωσαν τότε μυριάδες Γαδαίων δ'. Ἄδων ὁ ἐκ Βιέννης ἐν τῷ Χρονικῷ (γ) γράφει, μερικοὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς Γαδαίας νὰ ἔφυγον κρυφίως, καὶ νὰ ἦλθον πρὸς τὰς Φράγκας, συμμα εἰς τὰς ὁποίας νὰ ἔπεσαν εἰς τὴν αὐτὴν κυβείαν τῆ κλίμα, φανερὸν γίνεται ἀπὸ τὰ ρηθέντα ἀνωτέρω περὶ τῆ Δαυοβέρτα.

§. 19. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀποθανὼν ὁ Ἰδιλβέρτος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀγγλων, λαμβάνει τὴν ἐξουσίαν ὁ νόθος υἱὸς τε Εἰαδέβαλδος, ὅστις ἀπομακρυνθεὶς τελεσίως ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν πίσιν, ἤφερε τὴν παλαιὰν εἰ- δωλολατρείαν, καὶ μετ' αὐτὸν γάμον τῆς μητρὸς τε αὐτὸν ἐμίανεν. ὡ- σάυτως τελευτήσας τότε Σαβίρητος ὁ τῶν Ὀσσαξόνων ἐν τῇ Βρεταννίᾳ Χριστιανὸς βασιλεὺς, τρεῖς υἱὸς ἄφησε τῆς παλαιᾶς δεισιδαιμονίας περιποι- μένας, εἰς τῶν ὁποίων τὸν καιρὸν ἢ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ Ἐκκλησία κακοπαθῆ- σα, Μελιττός τε καὶ Ἄβρος ἐβιάσθησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν εἰς Γαλίαν. ἔπει- τα δὲ ἀνεπίστως τὴν τῶν Χριστιανῶν πίσιν ὁ Εἰαδέβαλδος ἀγκαλιθεὶς, καὶ σεβῶς πιεύσας, ἀνακληθέντες πάλιν εἰς Ἀγγλίαν, ἐβοήθησαν τὴν κατα- πεσθῶσαν Ἐκκλησίαν, μετ' σωτηριώδεις βοηθείας.

§. 20. Ἐπὶ τῆτοις Ἐδθίνος ὁ τῶν Βορείων Ἀγγλων βασιλεὺς, λαβὼν εἰς γυναῖκα Ἰδελβέρην τὴν θυγατέρα Ἰδελβέτα Χριστιανὴν ἦσαν, εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίσιν διὰ μέσσω τῆ Παυλίνα ἦλθεν. ἔπειτα νικηθεὶς ἀπὸ τῆς δύο βασιλεῖς τῆς Βρεταννίας, ἐφρονέθη μετ' ὅλον τὸ κράτευμα, τὸ δὲ βασιλεῖον τε διεμοιράσθησαν οἱ συγγενεῖς τε Ὁδων, Ὁσριχος, καὶ Εἰάνφριδος, οἵτινες ἐυθύς τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ ἠρνήθησαν, ἀλλ' ὑπερον ἐφρονέθησαν ἀπὸ Καρ- δάελον τῶν Βερτόνων βασιλεῖα, τῆ ὁποία φρονεθέντος μετ' ὀλίγον εἰς τὸν πόλεμον, τὸ τῆ Ἐδθίνα βασιλεῖον ἔλαβεν Ὁσβαλδος ὁ τῆς Χριστιανικῆς πίσεως μέγας βοηθός, καὶ ἐπαυξητὴς θερμότητος.

ΚΕΦΑ.

(α) Χρον. βιβλ. 4. κεφ. 9.
(β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.
(γ) Ἡλκ. 5. ἔπει χδ. σελ. 19α

Ἡ Ἀγγλία πίπτει πάλιν εἰς τὴν αἰδωλολατρείαν.

Στρέφει πάλιν εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίσιν.

Ἐδθίνος ὁ τῶν βορείων Ἀγγλων βασιλεὺς γίνεται Χριστιανός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Περὶ τῆ δοθέντος ὑπὸ τῆ Φωκῆ πρωτεῖς τῆ Ρωμαϊκῆ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μετὰ τῆς τῆς Ρώμης Ἐπίσκοποι, ζῶντος τῆ Μαυρικία, περὶ τῆ τίτλα καθ' ὅν, ὁ Κωνσταντινῶλεως θρόνος Οἰκαμενικός λέγεται, ἀνωτέρω ἐβρέθη. βα- νατωθέντος δὲ τῆ Μαυρικία, καὶ τῆ ἀλιτηρίᾳ Φωκῆ Ἀυτοκράτορος ἀναγο- ρευθέντος, Γρηγόριος Α'. ὁ καὶ μέγας λεγόμενος, συγχαίρων αὐτῷ, ἐπισο- λὴν ἔπεμψε πλήρη κολακειῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἠλπίζε νὰ βλάψῃ τὸν ἀντί- ζήλόν τε, ἀλλ' ἠπατήθη, μᾶλλον καὶ ἐντροπιάθη, ἔλεγε δὲ ἡ ἐπισολὴ ἔτως. „ Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ, ὃς κατὰ τὸ γεγραμμένον, μεταβάλλει „ χρόνας, καὶ μετακομίζει βασιλεία..... ἐνόησε μὲν ὁ Εὐσπλαγχνος Θεὸς „ πολλῶν λυπημένων τὰς αὐτῶν καρδίας προείλετο παραμυθία ἀναδά- „ πειν, ἕνα πρὸς τὸν τῆς διοικήσεως κολοφῶνα προάγων, τὸν διὰ τῶν ἐν- „ τοσθίων τῆς αὐτῆ Εὐσπλαγχνίας ἐν ταῖς τῶν πάντων διανοίαις τὴν τῆς „ ἀγαλλιᾶσεως αὐτῆ χάριν ἐπιχέοντα. ἀφ' ἧς δαφιλείας τῆς ἀγαλ- „ λιάσεως ἰσχυρίζομαι ἡμᾶς θάπτον πιεύομεν, ὅτινες ἐν τῇ χρηστότητι „ τῆς ὑμετέρας ὁσιότητος, ἐπὶ τὸ Ἀυτοκρατορικὸν ὑψος ἀνεληθῆς, χα- „ ρόμεν. εὐφρανιέσθησαν οἱ Οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε ἡ γῆ, καὶ διὰ τὰς „ ὑμετέρας ἐπιεικεῖς πράξεις συμπάσης τῆς πολιτείας τὸ πλήθος τὸ μέ- „ χρι τῆ νῦν σφοδρῶς καταβεβλημένον παιδρυνέσθε. ἀνέγνωδι τῆ τῆ ἐπισολῆν ἐν τῷ ια'. βιβλίῳ τῶν Ἐπισολῶν τῆ Γρηγορία λς'. ἦσαν τῆ τάξει. ταύτη δὲ καὶ ἡ μδ'. συνάπτεται, ἢ πρὸς Λεοντίαν τὴν Αὐγῆ- σαν σαλθεῖσα (α).

Ἐπισολὴ Γρηγορία πρὸς Φωκῆν.

§. 2. Ὁ δὲ Γρηγόριος ἐν τῷ μεταξύ ἀποθανὼν, προχειρίζεται εἰς τὸν τῆς Ρώμης θρόνον ὁ Σαβιθιανός, ὅστις ἐξ μόναν μῆνας προσὰς, ἀπέ- θανε, καὶ διαδέχεται παρὰ Βονιφάτιο Γ'. βλέπων δὲ αὐτὸς τελευταῖον τὸν Φωκῆν ἐχθρικῶς φερόμενον πρὸς Κυριακὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινῶλεως, ἐ- πειδὴ ἤλεγχε τὴν σκληρότητα αὐτῆ, καὶ ἀπανδρωπίαν, καὶ φοβόμενος μή- πως

(α) Ἡ μὲν λς'. ἀριθμεῖται λη'. ἢ δὲ μδ'. ἀριθμεῖται μς'. ἐν τόμῳ Ι'. τῆς συνάξ. τῶν Συνόδων, παρὰ Ἰωάννη Δομινικῆ Μάνσι. ἐκδ. Φλωρεντίας αψξδ'.

Πότε εδόθη το πρωτεον παρὰ τῆ Φωκᾶ.

πως ἡ Ἰταλία ἀπὸ τὸ μῖσος τῶν κακοεργημάτων τῶν ἀποσὴ ἀπ' αὐτὸν, με δειήσεις, καὶ κολακείας ἐπέτυχεν ἀπ' αὐτὸν τὸν Φωκᾶν, τὸ νὰ εἶναι ἡ ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησία κεφαλὴ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν ἔτει χς'. αὐτὸς ὁ Φωκᾶς λέγει Παῦλος ὁ διάκονος (α), παρακαλῶντος τῆ Πάπα Βονιφάτιος, διετάξατο τὸν θρόνον τῆς Ρωμαϊκῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, κεφαλὴ νὰ εἶναι πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησία πρώτην ἑαυτὴν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἔγραψε. Τὰ αὐτὰ λέγειν Ἄδων ὁ ἐκ Οὐιέννης ἐν τῷ χρονικῷ (β), Ρηγίνων ὁ Περαιήσιος (γ), Ἐρμανὸς ὁ Κόντρακτος (δ), Μαριανὸς Σκότος (ε), Σιγίβερτος ὁ Γεμβλακηνῆσιος (ς). ὁ δὲ Πλάτινας ἐν τῷ Γ. Βονιφάτιω προσδέττει, πῶς ὁ Βονιφάτιος ἔλαβε τὸτο τὸ προνόμιον με πολλὴν σπαδὴν, καὶ ἀγῶνα, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ ἔτω βασιλεύοντος τῆ Φωκᾶ, ἀρχισε νὰ ἀγριώνη τὸ κεφάλι τῶν εἰς τὴν Δύσιν ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος. περὶ τῆτος ὁμοως τῶ δοθέντος τῆ Ρωμαϊκῆ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῆ Φωκᾶ διατάγματος, ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐναντιῖται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ τῆ ψευδοπροφήτης Μωάμεθ, καὶ τῆς αὐτῆ αἰρέσεως.

§. 1.

Ἡγεμονεύοντος τῆ Ἡρακλείς, ἀνεφάνη εἰς τὴν ἀνατολὴν ὁ διαβεβημένος εἰς ὅλον τὸν κόσμον Μωάμεθ, ὅστις ἐγεννήθη κατὰ τὸ φε. ἔτος εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἐρήμης Ἀραβίας, Μεκκῆ, ἔχι μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ὦν Καμηλοβοσκὸς τῆς πλοσίας κυρίας τῆ Καδιγῆ, ἐγεννηθὲν καὶ ἀνδρας τῆς, με μαγείας καταπέισας αὐτὴν. Ἐρχόμενος δὲ εἰς Παλαιστίνην, ἐσυνανασρέφετο με Ἰουδαίους, καὶ Χριστιανούς, καὶ ἐλαμβανεν ἀπ' αὐτῶν γραφικὰ τινα, τέλος ἀπὸ διαφόρων αἰρέσεων, πλάττων ἕνα χάος τερατωδῶδες συνέσχησε.

§. 2. Ἐχων δὲ δαιμόνιον ἐπιπτεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀφριζε, διὸ ἐλυπέιτο ἡ κυρία τῆ, καὶ γυνὴ τῆ. βλέπων δὲ αὐτὸς τὴν γυναῖκα τῆ ἔτω π-

(α) Περὶ τῶν πραχθ. τοῖς Λογογιβ. βιβλ. δ. κεφ. λζ.
(β) Ἡλικ. ς'. ἐτει χδ. σελ. 190.
(γ) Χρον. ἐπι Φωκᾶ ἐν ἔτει φλή.
(δ) Χρον. ἐν ἔτει χη.
(ε) Χρον. ἐν ἔτει χη.
(ς) Χρον. ἐν ἔτει χς'.

Μωάμεθ ψευδοπροφήτης.

πικραίνονσαν, ἔλεγεν εἰς αὐτὴν διδαχθεῖς ἀπὸ τὸν Σέργιον, ὅτι ὁ Ἄρχάγγελος Γαβριὴλ ἔρχεται Οὐρανόθεν πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν διδάσκει θεῖα τινα, καὶ ἀπόκρυφα, καὶ ὡς μὴ ὑποφέρων τὴν θεωρίαν τῆ Ἀγγέλου ποιεῖ τοιαῦτα σχήματα, πίπτων κατὰ γῆς ὡς δαιμονιζόμενος. καὶ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔτως εἶχεν, ἐμαρτύρει καὶ ὁ ῥηθεῖς Σέργιος μοναχός, ὅπῃ εἰς τὴν κακίαν ἦν χειρότερος, καὶ ὅπῃ διὰ τὴν κακοπισίαν τῆ ἐδιώχθη ἀπὸ τῆ Βυζάντιον, καὶ ἦτον ἐκεῖ ἐξόριστος. ὅστις θέλων νὰ πληροφορήσῃ τὴν γυναῖκα, ἔλεγεν αὐτῇ, ὅτι ὡς ἀληθῶς εἰς ὅλας τὰς προφῆτας αὐτὸς ὁ Γαβριὴλ πέμπεται αὐτῇ δὲ πεισέυσασα εἰς τὰ λόγια τῆ ψευδοαββα φίλης, καὶ ῥήψασα τὸ ὄνειδος, μᾶλλον δὲ καυχωμένη ἵπῃ συνοικεῖ με προφήτης, τὸν λόγον αὐτὸν εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐξέδωκε, καὶ εἶπεν εἰς τὰς ὁμοφύλας αὐτῆς, καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐξῆλθεν ὁ λόγος εἰς τὰς ἀνδρας, καὶ ἔτως ὄνομα προφήτης παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις ὁ συχαμιμερὸς ἐκεῖνος ἀπέκτησε, κατὰ τὸν Κεδωνῆος γράφει (α), Ζωναρᾶς (β), Παῦλος ὁ Διάκονος (γ) Σιγίβερτος ὁ Γεμβλακηνῆσιος (δ), Ἀββᾶς ὁ Οὐρσπερ. ἐν τοῖς χρόνοις τῆ Ἡρακλείς (ε), καὶ ἄλλοι πολλοί.

§. 3. Κατ' ἀρχὰς δὲ κρυφίως τὴν διδασκαλίαν τῆ διέσπειρε, καὶ ὀλίγως μόνον ἀπὸ τῆς φίλης τῆ, καὶ οἰκείας τῆ ἀπέκτησεν ὁπαδός. ἐν ἔτει δὲ τῆς αὐτῆ ἡλικίας μδ'. φανερὰ αὐτὴν κηρύξας ἐν τῇ πατρίδι αὐτῆ Μεκκῆ, ἀπὸ τῆν Γερμασίαν τῆ τόπῃ ἐκεῖνα, ὅπῃ τὰς μηχανὰς τῆ πονηρῆ αὐτῆ ἐκατάλαβε προσαχθεῖς νὰ φύγη, πρὸς Μεδινὴ πόλιν, τῆς Ἀραβίας με τὰς οἰκείας τῆ ἐφυγεν. ἀπὸ δὲ τὴν διὰ θερησκείαν αὐτῆ φυγὴν οἱ Μωάμεθδανοὶ ἀρχισταν τὴν ἐποχὴν τῶ χρόνων αὐτῶν, ἡτις Χιτζερετ κοινῶς λέγεται. ἐγεννηθὲν δὲ αὐτῇ ἡ φυγὴ τῆ Μωάμεθ ἐν τῷ ιγ'. ἐτει τῆ Ἡρακλείς, τῆς δὲ ἐνσάρκῃ οἰκονομίας τῶ χιβ. τῆ ις'. Ἰαλίς μινὸς ἡμέρα παρασκευῆ.

§. 4. Διατάξας δὲ μερικὸν καιρὸν εἰς Μεδινὴ, καὶ πολλὰς Ἀραβας με τὸ δηλητήριον τῆς διδασκαλίας τῆ βάρφας, θανέσσης δὲ καὶ τῆς γυναίκος αὐτῆ, καὶ κληρονόμος γενόμενος τῆς περιουσίας τῆς, πολλὰ εἰς τὴν δύναμιν ἠυξήθη, καὶ φύλαρχος, καὶ διδάσκαλος, καὶ νομοθέτης τῶν Ἰσλαμικῶν ἐχρημάτισεν. ἄλλοι μὲν ἀπατῶν με λόγους, καὶ ἄλλοι, ὅσοι δηλαδὴ δὲν ἠθέλων νὰ καταπειθῶσι, φοβερίζων με σπαδί, καὶ βιάζων αὐτῆς, νὰ ὑποταχθῶσι. διὸτι πολὺ καὶ ἀρκετὸν ὑπήκοον ἐσυνάθροισεν, ἐπειδὴ ἐκτρατεύοντο κατὰ Περσῶν εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τῆ Ἡρακλείς πολλοὶ Σαρακηνοὶ, οἵτινες μὴ λαμβάνοντες τὰς μισθὰς αὐτῶν, ἀλλ' ὑβριζόντες ἀπεσάτησαν ἀπὸ τὸν Ἡρακλείον, καὶ ἦλθον εἰς τὸν Μωάμεθ, τὸν ὁποῖον ἐκλεξαν διὰ στρατηγὸν τῆς, καὶ διὰ μέσῃ τῶν ἀρμάτων τὴν δεισιδαιμονίαν τῆ εἰς πολὺ ἐξάπλωσεν, ὡς διηγείται Σιγίβερτος ὁ Γεμβλακηνῆσιος (ς).

U 2

§. 5.

(α) Σελ. 333. (β) Σελ. 66. (γ) Ἰστορ. βιβλ. ιη'. σελ. 131. (δ) Χρον. ἐν ἔτει χλς'. (ε) Σελ. 159. (ς) Χρον. ἐν ἔτει χλγ'.

Σέργιος μοναχός συνεγγὸς τῶ Μωάμεθ.

Φυγὴ τῆ Μωάμεθ.

Χιτζερετ Μωάμεθδανῶν.

Ο' Μωάμεθ κηρύττει τὴν θερησκείαν τῆ.

Σαρακηνοὶ προστρέφουσι πρὸς τὸν Μωάμεθ.

§. 5. Προσῆλθεν ὁ Μωάμεδ ἀπὸ τὴν Αἴθριβον ἐρχόμενος (ὡς ὁ Νικηφόρος ὁ Πέτρος, καὶ ὁ Ζωναρᾶς λέγει (α)), εἰς τὸν βασιλέα Ἡράκλειον ζητῶν τόπον εἰς κατοίκησιν, καὶ ἔλαβεν, ἀπατήσας δὲ ὅλον τὸ γένος, καὶ ὑποτάξας αὐτὸ, κατέδραμε τὴν τε Συρίαν, καὶ ἐκέρσυσσε, καὶ ἀπὸ τὰς Ῥωμαϊκᾶς, πολλὰς χώρας ἐκυρίευσσε, πρῶτον διάδοχον, αὐτῷ προχειρισάμενος τὸν Ἀββεκέρ τὸν ἐπωνομαζόμενον δίκαιον· ὁ Κεδρινὸς Ἰσραῆλ (β), ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρσίας αὐτῷ οἱ πλελλανημένοι Ἑβραῖοι ἐνόμισαν αὐτὸν νὰ εἶναι ὁ προσδοκώμενος παρ' αὐτοῖς Μεσίας, ὡς καὶ μερικοὶ γεροντότεροι αὐτῶν, δέκα τὸν ἀριθμὸν, προσῆλθον εἰς αὐτὸν καὶ ἐδέχθησαν τὴν θρησκείαν τε, καὶ συνευρίσκοντο μετ' αὐτὸν ἕως τῆς σφαγῆς τε· ἀλλὰ βλέποντες τὸν νὰ τρώγῃ κρέας καμῆλν, ἐγνώρισαν, ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὅπῃ ἐπρόσμενον.

§. 6. Ἄλλ' ἔτε Φαυμασὸν εἶναι ὁ Μωάμεδ νὰ πλανήσῃ χυδαίων πληθὸς μετ' τὴν διδασκαλίαν τε, διότι αὐτὴ εἶναι χαροποιὰ μετ' τὸν διάστροφον λόγον, καὶ εὐάρετος εἰς ἐκείνους ὅπῃ εἶναι δοσμένοι εἰς τὰς ἡδονὰς περιέχεται δὲ ὅλη εἰς τὸν Κερᾶν, τῆς ὁποίας ἡ ἀνακεφαλαιώσις εἶναι αὐτή. α. ἐν μόνον πρόσωπον νὰ εἶναι εἰς τὴν θεότητα, ποιητὴν ἄρα καὶ γῆς, ἀνταποδοτὴν μὲν τῶν ἀγαθῶν, ἐκδικητὴν δὲ τῶν πονηρῶν· β. τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ μὴν εἶναι θεός, ἔτε υἱὸς Θεοῦ, ἀλλὰ προφήτης μέγας ὅπῃ ἐσυλλήφθη ἀπὸ θεῖον ἐμφύσημα χωρὶς πατέρα, καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ παρθένον αὐτὸς δὲ νὰ μὴν ἐσαυρώθῃ, ἀλλ' αὐτ' αὐτῷ ἑτερος νὰ ἐσαυρώθῃ, καὶ αὐτὸς νὰ ἀνελήφθῃ εἰς Οὐρανὸς, ὅπῃ περὶ τὰ τέλη τῶν αἰώνων θέλει ἔλθει διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸν Μωάμεδ. γ. τὸν Μωάμεδ νὰ εἶναι ὁ μέγιστος προφήτης ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ δείξῃ τοῖς ἀνθρώποις τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. δ. τὸ Κερᾶν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν παρὰ τῷ Ἀγγέλῳ Γαβριὴλ νὰ ἐφέρθῃ εἰς τὸν Μωάμεδ εἰς πόλιν Μεκκῆ, ἢ Μεδιμνῆ, ἐχθὶ δὲ ἄλλο, ἀλλ' ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ Χριστιανοὶ τὰς θείας γραφάς, καὶ τὸν τῷ θεῷ νόμον ἐνόθευσαν. ε. παράδεισος πῶς θέλει εἶναι ὑπερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὅπῃ νὰ ἀναβλύσῃ ποταμοὶ καλλίστοις, γεμάτοις ἀπὸ καρπῶν γλυκείων, καὶ ἀπὸ γυναικῶν ὡραιόταται, καὶ ἀπὸ κάθε εἶδος ἡδονῶν, τὰς ὁποίας θέλν ἀπολαύσει ὅσοι ἢ ἐχθρὸν θανατώσωσιν, ἢ ἀπὸ ἐχθρῶν θανατωθῶσι. ζ. ἀπὸ οἶνον, καὶ ἀσωτείας νὰ ἀπέχωσι τελείως. ζ. ὁμοίως πρέπει νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ τῶν νὰ φάγωσι θνησιμάτια, αἷμα, χοιρήσια κρέατα, εἰδωλόθυτα, πνικτὰ, τὰ φονευμένα ἀπὸ ξύλα, ἀπὸ τὰ πνιχθέντα ἀπὸ κέρατα, καὶ ἀπὸ ζῶων ὅπῃ εἶναι γεγεννημένον ἀπὸ διάφορα εἶδη. η. κοινὴν νηστειαν ὅλον τὸν Ἀραμαζᾶν μῆνα νὰ ἔχωσι, κατὰ τὸν ὅποιον ἐκατέβη τὸ Ἄλκορᾶν· μετ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον, ὡς τὰς νύκτας τῷ μῆνι, τότε νὰ ἠμπορώσιν ἀπροκρηματίως νὰ κοιμῶνται μετ' γυναῖκας, ὅσοι θέλν,

(α) Σελ. 65.
(β) Σελ. 332.

Ἀββεκέρ διάδοχος τῷ Μωάμεδ.

Ἑβραῖοι τὸν πιστεύωσι διὰ τὸν Μεσίαν.

Κερᾶν τὸ ἔσθ.

Κεφάλαια τῷ Κερᾶν, ἢ Ἀλκορᾶν.

καὶ ἕως τὸ πρῶτ' νὰ τρώγωσι, καὶ νὰ πίνωσιν· ἀπὸ δὲ τὸ πρῶτ' ἕως ἐσπέρας νὰ μὴν συνασιάζωνται, ἔτε νὰ τρώγωσιν, ἢ νὰ πίνωσι. δ. νὰ εἶναι ἐνομος ἢ πολυγαμία εἰς αὐτὰς, δηλαδὴ ἓνας νὰ ἔχη ὁμοῦ πολλὰς γυναῖκας, ὁμοίως καὶ τὸν χωρισμὸν ἀπὸ αὐτᾶς. ι. ἄρετον νὰ εἶναι εἰς αὐτὰς νὰ λαμβάνωσιν εἰς γυναῖκα τὴν μητέρα τῆς, ἢ θυγατέρα, ἢ ἀδελφὴν, ἢ θείαν, ἢ ἀνεψιαν· ια. τὰς πόρναις, καὶ μοιχαῖς νὰ δέρονται· ιβ. τὸν κλέπτην ἄνδρα, ἢ τὴν γυναῖκα νὰ ζημιώνεται τὸ χερὶ τε μετ' τὸ κόψιμον. ιγ. νὰ μὴν μεταχειρίζωνται τόκους, καὶ εἴτι ἄλλο εἶναι παρόμοιον με αὐτὰς.

§. 7. Κατέσραψε τὸν βίον τε ἄτος ὁ μάγος, καὶ ἀλιτήριος ἐν ἔτει Χλβ'. τῷ ὁποίῳ τὸ πτώμα εἰς τὴν Μεδιμνῆ τῆς Ἀραβίας ἐτάφη, τὴν ὁποίαν περιτρογυρίζουσιν οἱ Μωαμεθδανοὶ μετ' πολλὴν εὐλάβειαν, ὡς περ καὶ τὴν Μεκκῆ εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι τὸ περιβόητον προσκυνητᾶριον ὁ Κιαμπές, καὶ συχνάκις ὑπάγουσιν ἐκεῖ χάριν εὐλαβείας, ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν μὲν ἐγεννήθη ὁ Μωάμεδ, εἰς ἐκείνην δὲ ἐτάφη ὡς εἴρηται. τὰς διαδόχους αὐτῷ ἐν τῇ ἀρχῇ Χαλίφας Ἀραβιστὶ ἐκάλεν, ὡς ἐπιτρόπος, καὶ τὸν τόπον αὐτῷ βασιλεύοντος· αὐτὴ ἡ τῶν Χαλίφων ἡγεμονία (τῆς ὁποίας ὁ θρόνος ἔμεινε μερικὸν καιρὸν καὶ εἰς Δαμασκὸν, εἶτα καὶ εἰς Βαγδάδ) ἐπεκράτησεν ἐπέκεινα τῷ ἄσν'. ἔτος τῷ Κυρίῳ, κατ' ὃν χρόνον φονευθέντος τῷ τελευταίῳ Χαλίφῳ Μωσατζί ὑπὸ Ἀλάχῃ τῷ Τατάρῳ, τῷ καὶ τὸ Βαγδάδ καρσεύσαντος, καὶ κυριεύσαντος, ἐτελείωσε καὶ ἡ ἡγεμονία, καὶ ἀρχίσεν ὀλίγον ὑπερον ἢ τῶν Τερκῶν Ὀθωμανικῆ Ἀυτοκρατορία, φοβερά φανεῖσα.

§. 8. Οἱ τὴν διδασκαλίαν τῷ Μωάμεδ ἀκολουθῶντες Μωαμεθδανοὶ ὀνομάζονται, τρετέσιν εἰλικρινόπιστοι· Ἐγράψαν κατὰ τῷ Μωάμεδ Ἰωάννης ὁ Καντακεζηνός, ὁ χρηματίσας πρῶτον εἰς Κωνσταντινέπολιν Ἀυτοκράτωρ, ὑπερον μοναχός, καὶ ἐκ τῶν Λατίνων Ρηχάρδος μοναχὸς Δομινικανός, Νικόλαος δὲ Κέζα, Ἰωάννης Λαδοβίκος Βίβες, Μαρσίλιος Φικινός περὶ Χριστιανικῆς θρησκείας κεφ. ιβ'. Γρότιος περὶ τῆς ἀληθῆς θρησκείας τῶν Χριστιανῶν βιβλ. τελευταίῳ, ὁ Ἀχαθάνιος ἐν τῇ πίσει, καὶ τοῖς νόμοις τῷ Μωάμεδ, καὶ ἄλλοι πολλοί.

§. 9. Μετὰ τὸν θάνατον τῷ Μωάμεδ, διαδέχεται τὴν ἀρχὴν, ὁ Ἀββεκέρ, καὶ ἡγεμονεύσας χρόνος δύο ἡμισυ, ἐτελεύτησε.

§. 10. Τῷτον διαδέχεται ὁ Οὐμαρος, ὅστις ὑπέταξεν εἰς τὴν ἑξουσίαν τῶν Σαρακηνῶν τὴν μὲν Δαμασκὸν, διὰ τῷ Ἀββᾷ Ἀβιρά, τὴν δὲ Αἴγυπτον διὰ Οὐμέρεω τῷ υἱῷ Ἐλάτζ, καὶ τῷ Ἀτζ Φαχᾶν, τὴν Περσίαν διὰ τῷ Ἀβδιλᾷ υἱῷ τῷ Γεδίλ· Ἐστράτευσε δὲ ὁ αὐτὸς Οὐμαρος καὶ κατὰ τῆς Παλαιστίνης, καὶ πολιούρχων διὰ δύο χρόνας, παρέλαβε καὶ τὴν ἀγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, πατριαρχεύσαντος τῷ Σωφρονίῳ, ὅστις ἔλαβεν εἰδήσιν ἀσφαλέςατον πάσης τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἰδὼν αὐτὸν τὸν Οὐμαρον εἶπε· τῷτο εἶναι ἐπ' ἀλη.

Θάνατος Μωάμεδ.

Χαλίφας τῷ ἔσθ.

Ὀπαδοὶ τῷ Μωάμεδ.

Γίνες κατ' αὐτῷ ἐγράψαν.

Ἀββεκέρ διάδοχος Μωάμεδ. Οὐμαρος ὑποτάσσει καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ.

ἀληθείας τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως· ἀνάγνωσι τὸν Θεοφάνην (α), ἡ ἐμβὰς ἐζήτει τὸν ναὸν τῶν Ἰσδαίων, ὃν ᾠκοδόμησεν ὁ Σολομὼν, διὰ τὸν κατασῆσθαι προσκυνητῶν, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδιοποιήθη, τὸν δὲ τῶν τῶ Κυρίε ἀφῆσε τοῖς Χριστιανοῖς· διότι ὁ Ἡράκλειος ἀφῆκε τὴν Συρίαν, εἰς ἀπελπισίαν ἐνρισκόμενος περὶ αὐτῆς, ἡ λαβὼν τὰ τίμια ἔθλα ἀπὸ τῆν Γερουσαλήμ ὑπήγεν εἰς Καππαδοκίαν, ὡς ἰσχυρεῖ ὁ Κεδρηνός (β), ὁμοίως ἡ ἄλλας πολλὰς πόλεις, ἡ χώρας ἔλαβε, ἡ ἀπογραφὴν ἐποίησε πάσης τῆς ὑποταχθείσης Οἰκαμένης ἀπὸ αὐτὸν τῶν τε ἀνθρώπων, τῶν κτηνῶν, ἡ τῶν δένδρων· ἄρισσε δὲ αὐτὸς χρόνος δώδεκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Περὶ τῆς τῶν Μονοθελητῶν αἰρέσεως,

§. 1.

Ἡ τῶν Μονοθελητῶν αἰρεσις ἄρχισεν ἐν ἔτει χλθ΄. καθ' ὃν χρόνον ἐρχόμενος ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Γεράπολιν, Ἀθανάσιος ὁ τῶν Γαλιβιτῶν καθολικὸς, τὸν ὁποῖον ἐκείνῳ Πατριάρχῳ ὠνόμαζον, ὑπήγε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις διαλεγόμενος μετ' αὐτὸν τὸν Ἀθανάσιον, αἰτίαν, καὶ κατηγορίαν προσῆπτεν αὐτῷ, πῶς δὲν δέχεται τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, ἂν δεχθῆ τὴν σύνοδον, ἡ δύο φύσεις ἀσυγχύτως ἡνωμένας, ἡ τὸν εἶπεν· ὅτι τῶ σωτήρος ἡμῶν ὁμολογήσῃ, καὶ τὸν συναριθμήσῃ τοῖς ὀρθοδόξοις, ἡ καὶ τὸν ἀποκαταστήσῃ Πατριάρχῳ Ἀλεξανδρείας· ὁ δὲ Ἀθανάσιος ἂν δεινὸς ἡ πλήρης πονηρίας, διὰ τὸ μὴ ἀποτύχη τὴν βασιλικὴν ὑπόσχεσιν, τὴν τε σύνοδον τὴν ἐν Χαλκηδόνι ὑπέλας ἐδέξατο, ἡ δύο φύσεις ἐπὶ Χριστῷ καὶ λέγῃ ἡνωμένας ἐξεργε· διὰ δὲ τὰ θελήματα, ἡ ἐνεργείας ἡρώτα ἐὰν διττὰ εἶναι πρέπον καὶ λέγῃ, ἡ ἐνιαῖα τε, ἡ μοναδικά; ὁ δὲ Ἀυτοκράτωρ μετ' ὁ καινὸν, ἡ παράδοξον αὐτῷ ἐρώτημα συγχυθεῖς, γράφει περὶ

Ἀθανάσιος Γαλιβιτῶν πατριάρχης

(α) Σελ. 224 ὅθεν ὀρθότερον ἀναπληρεῖται τὸ νόημα, Σωφρόνιος δὲ ὁ Γεροσολύμων Ἀρχιερεὺς λόγον ἔλαβε πάσης Παλαιστίνης ἀσφαλῆσθαι, (δηλαδὴ ἐβεβαιώθη ὁ Σωφρόνιος ἀπὸ τὸν Οὐμαρον πῶς ἡ Παλαιστίνη δὲν θέλει πειραχθεῖ, ἀλλὰ θέλει μένει ἀσφαλῆς). Εἰσελθὼν δὲ ὁ Οὐμαρος εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν τριχίνοισ ἐκ καμῆλων ἐνδόμασιν ἡμφιεσμένος ἐρρηπωμένος, ὑπόκεισιν τε σατανῆν ἐνδεικνύμενος, τὸν ναὸν ἐζήτησε τῶν Ἰσδαίων ἰδεῖν, ὃν ᾠκοδόμησε Σολομὼν. προσκυνητῶν αὐτῷ ποιῆσαι τῆς αὐτῶ βλασφημίας· Τῶτον ἰδὼν Σωφρόνιος ἔφη, κτ'.

(β) Σελ. 336.

ὅτι τῶτε τῶ ζητήματος πρὸς τὸν Κωνσταντινὸς Σέργιον, ὅστις παλαιότερον πρὸς βεβύων τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἰρεσιν, μίαν φυσικὴν θέλησιν, ἡ μίαν ἐνεργείαν πῶς πρέπει καὶ δογματίζωσιν ἐπὶ Χριστῷ, ἔγραψε τῷ βασιλεῖ· ἀλλὰ ἡ Κύρον τὸν Φάσιδος, ἡ ὡς ἄλλοι λέγουσι τὸν Ἀλεξανδρείας ἔυρεν ὁμογνώμονα μετ' ὁ Σέργιον. μετ' αὐτῶ πλανηθεῖς ἡ ὁ ἴδιος Ἡράκλειος, ἡ καταπειθεῖς γίνεται ὁμόφρων εἰς τὴν δόξαν αὐτῆν, ἡ ποτίζετῃ ἀνατροπὴν Σολεράν ἀπὸ αὐτῶ τῶ μονοθελητῶν.

§. 2. Οἱ προεστώτεροι τῶν Μονοθελητῶν, ἡ μεγαλύτεροι προσάται ἔξω ἀπὸ τὸν Ἡράκλειον, ἡ τὸν ἔχονα αὐτῷ Κωνσταντῶ ἐχημάτισαν Σέργιος, Παῦλος, Πύρρος, ἡ Πέτρος οἱ Κωνσταντινὸς Ἐπίσκοποι, Κύριος ὁπῶ μετὰ τὸν Γεώργιον προεχειρίσθη Πατριάρχῳ Ἀλεξανδρείας, καὶ Μακάριος Ἀντιοχείας, κατῶς ἐκ τῆς α΄. ἡ ἡ. πράξεως τῆς ἐκτῆς Οἰκαμενικῆς συνόδου φανερεῖται· ἀλλ' εἰς τὴν αἰρεσιν αὐτῶν ἀνδρείως ἐναντιεῖτο Σωφρόνιος Γεροσολύμων Πατριάρχῳ. Τελευταῖον ἐν ἔτει χλθ΄. ὁ βασιλεὺς Ἡράκλειος, ἡ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῷ ὁ Σέργιος, πρόγραμμα (τὸ ὁποῖον ἐκδεσις καλεῖται) προέδτε, μήτε ἐνιαῖαν ἐνεργείαν, μήτε διττὴν ἐν Χριστῷ δογματίζεσθαι, μίαν δὲ θέλησιν ὁμολογεῖσθαι. Ἀναγινώσκειται αὐτῷ ἡ ἐκδεσις παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (α). ὁμοίως συνάγεται ἡ ἐκ τῆς πρὸς Οὐμαρον ἐπιστολῆς τῶ Σεργίῳ, ἀναγνωθεῖσιν ἐν τῇ ε΄. Οἰκαμενικῇ συνόδου, πράξει β΄.

Προσάται τῶν Μονοθελητῶν.

Ἐκδεσις τῶ Ἡρακλείου.

§. 3. Περὶ τῶ δόγματος τῶν Μονοθελητῶν διάφοροι κρίσεις εἰσὶ τῶν διδασκάλων· ἀνίσως δὲ ἀπὸ τὴν ρηθεῖσαν ἐκδεσιν, ἡ τὴν τῶ Ἀντιοχείας Μακαρίῳ ὁμολογίαν, τὴν ἐν πράξει ἡ. τῆς ε΄. συνόδου κειμένην γένῃ κρίσις, φανερόν. θέλει εἶναι, πῶς καὶ δέχωνται αὐτοῖ ἐν τῷ Χριστῷ δύο τελείας, ἡ ἀσυγχύτως φύσεις, προσέτι ἡ μετὰ τὴν ἔνωσιν, ἐναντίον τῶ Ἀπολιναρίῳ, ἡ Εὐτυχεῖς, ἡ κατῶ φύσεως, δηλαδὴ τῆς μιᾶς, ἡ τῆς ἄλλης διηρημένας ἰδιότητας, ἡ καὶ ὁμολογῶσιν ἐπὶ τὸν Χριστὸν, ὅτι ἔλαβε σάρκα ἀληθινὴν ἐμφυχωμένην μετ' ψυχὴν λογικὴν νοερὰν, ἡ διὰ ταῦτα καὶ μὴ δύναται, (ἐὰν δὲν εἶναι παντελῶς παράφρονες) τὴν τῆς λογικῆς ὀρέξεως, ἡτοι θελήσεως δύναμιν, ἡ τὰς ἀνθρωπίνων ἐνεργείων ἐν τῷ Χριστῷ καὶ τὰς ἀρνηθῶσιν. Ὅταν λοιπὸν αὐτοῖ μίαν ἐν τῷ Χριστῷ θέλησιν, ἡ μίαν ἐνεργείαν διατάττονται, διὰ τῆς θελήσεως, ἡ ἐνεργείας, φαίνονται καὶ ἐννοῶσι τὴν τῆς θελήσεως ἐνεργητικὴν δύναμιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὡς ἐκ πρώτου κινήσας αἰ τῶν μελῶν κινήσεις, ἡ πράξεις ἐξήρτηνται, ἡτοι καὶ εἶναι κρημάμεναι, ὡς πρώτος ἀπὸ ὅλων (κατῶ αὐτῶ λέγει) ὀρθῶ καὶ ὑπέλαβε, ἡ καὶ ἐνόησεν. ὁ Γαβριὴλ Βασκβέξ (β) λέγει τὴν Μονοθελητῶν πλάνην αὐτῷ καὶ ἐσάθη.

Κρίσις περὶ τῶ δόγματος τῶν Μονοθελητῶν.

(α) Χρον. ἐν ἔτει χλθ΄. ἀριθ. 9.
(β) Ἐν τῷ γ΄. τῶ Θωμᾶ μέρει περὶ τῆς Ἐνσάρκῃ Οἰκονομίας, διαλέξει ε. κεφ. ε΄. ἀριθ. 37. ἡ διαλέξει σγ΄. κεφ. α΄. ἀριθ. 2.

θη· ἐν τῷ Χριστῷ νὰ εἶναι μόνον δύναμις τῆς θείας θελήσεως, καὶ ἔχι τῆς ἀνθρωπίνης, μὲ τῆς ὁποίας τὴν νεῦσιν τὰ καταδέεσθαι μέρη πρὸς τὰς ἰδίας τῶν καὶ οἰκείας πράξεις, καὶ ἐργασίας κινῶνται εἰς τὴν κίνησιν τῆς θείας θελήσεως, ὅπως εἶναι ἀντίς διὰ τὴν ἀνθρωπίνην, ἀνθρωπίνη δὲ ἐδεμία νὰ ἦτο ἢ κινῶσα, ὡς εἰς ἡμᾶς τὰ μέλη πρὸς τὰς αὐτῶν πράξεις, καὶ ἔτως ἐκείνη τὴν ἐνιαίαν δύναμιν τῆς θελήσεως ἐν τῷ Χριστῷ, καὶ ἦν ἔλεγον νὰ κινῶνται τὰ μέλη εἰς τὰς πράξεις τῶν μίαν αὐτοὶ θέλησιν, καὶ μίαν μόνην ἐνεργειαν, καὶ αὐτὴν θεανδρικήν νὰ τὴν ὀνομάσωσιν. Ἐντεῦθεν Μακάριος ὁ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ὁ ὅσον ὑπέρμαχος τῶν Μονοθελητῶν, ὡς ἀπὸ τῆς πολλῆς νὰ ἐνομιζέτο αὐτὸς πρῶτος αἴτιος τῆς πλάνης αὐτῆς, ὅταν εἰς τὴν ἑκτὴν Σύνοδον ἠθέλησε φανερώς νὰ δώσῃ τὴν γνώμην τῆς, ἔτως ἐν τῇ ἡ πράξει τῆς αὐτῆς συνόδου λέγει, καὶ ἵνα σαφέστερον εἴπω, ὡς περ τὸ ἡ μέτερον σῶμα ἐυδύνηται, καὶ διακοσμεῖται, καὶ συντάττεται ὑπὸ τῆς νοεῖας, καὶ λογικῆς ἡμετέρας ψυχῆς, ἔτω καὶ ἐν τῷ Κυρίῳ Χριστῷ ὅλη ἡ τῶ ἀνθρώπου αὐτῆς διοίκησις, ὑπὸ τῆς θεότητος τῆ αὐτῆς λόγος αἰεὶ, καὶ ἐν πᾶσι θεακίνητος ἦν.

§. 4. Ἐκ τῆ ἐναντίας δὲ εἰν θεωρήσωμεν τὰ τῶν ὀρθοδόξων πατέρων ἐπιχειρήματα, μὲ τὰ ὁποία εἰς τὴν ἑκτὴν σύνοδον καταπολεμῶσι τὴν τῶν Μονοθελητῶν φρενοβλαβείαν, δὲν ἡμπορεῖμεν κατ' ἄλλο τρόπον νὰ κρίνωμεν, εἰ μὴ μόνον πῶς αὐτοὶ οἱ Μονοθεληταὶ αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν ἐν τῷ Χριστῷ νὰ ἀπαρῶνται· διότι τῶν Πατέρων τὰ ἐπιχειρήματα πρὸς τὸτό μόνον ἀποβλέπασιν, διὰ νὰ ἀποδείξωσι πῶς νὰ δίδεται ἐν τῷ Χριστῷ ἀνθρωπίνη θέλησις· τὸν δὲ Βασκεζ, τὸν καυχώμενον ὡς κολοφῶνα τοσῶτων Πατέρων, μὴ ὀρθῶς κατελιφέναι τὴν τῶν ἀντικειμένων αὐτοῖς διανοίαν, καὶ ἔτω μὲ μορμολύκια νὰ συναγωνίζηται, δὲν εἶναι πισευτὸν· ἄς εἰπῶμεν λοιπὸν πῶς φαίνεται, ὁ μὲν Μακάριος, καὶ ὅσοι ἐδιάλεξαν νὰ δείξωσιν ἑαυτὸς βαδύτερος, καὶ ἀγγινάστερος ἔτω νὰ ἐνόησαν, ὡς καὶ ὁ Βασκεζ θέλει, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι Μονοθεληταὶ μὴ νομίταντες ὀρθῶς τὴν παράθενον ἐκείνην γνώμην, τελείως νὰ ἀρνήθησαν τὴν ἐν τῷ Χριστῷ ἀνθρωπίνην θέλησιν.

§. 5. Μὲ τὰς Μονοθελήτας δὲ σύμφρων, καὶ ὁμογνώμων ἐγένεν ἐπὶ Ὀνώριος Ρώμιος, κατῶς φανερεῖται ἀπὸ τὴν πρὸς Σέργιον ἐπιστολὴν τῆς, ἣτις παρήσσια εἰς τὴν ε'. σύνοδον ἀνεγνώθη ἐν πράξει ιβ'. καὶ ιγ'. καὶ κατεκρίθη μὲ τὸν γραφάντα αὐτὴν Ὀνώριον, ἐπειδὴ ἐφωράθη αὐτὸς ἀπὸ τὰ γραφθέντα πρὸς Σέργιον, πῶς εἰς ὅλην τὴν γνώμην τῆ νὰ ἡκολέθησε, καὶ νὰ ἐβεβαίωσε τὰ ἀσεβῆ δόγματα, κατῶς δηλῶσι τὰ τῶν Πατέρων ῥήματα. Τὸ αὐτὸ φαίνεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς Κωνσταντίνου τῆ Πωγωνάτε πρὸς τὰς Δυτικὰς, ἣτις κείται ἐν πράξει ιθ'. τῆς ε'. συνόδου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν Λεόντος Β'. τῆ Ἐπισκόπου Ρώμης πρὸς Κωνσταντίνον, ὅπως σώζεται εἰς τόμον γ'. τῶν συνόδων, ὅπως λέγεται πῶς ὁ Ὀνώριος ἐδοκίμασε τὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἔχι μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀποστολικῆς

Ὀνώριος Ρώμης φάνεται Μονοθελήτης.

πκ-

παραδόσεως νὰ καθαρῆναι, ἀλλὰ μὲ βέβηλον προδοσίαν νὰ πολεμῆν νὰ κατασρέψῃ τὴν ἀκηλίδωτον πίσιν, ὁμοίως ὁ Ὀνώριος τῷ ἀναθέματι ὑποβάλλεται· καὶ ἐκ τῆς ε'. πράξεως τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει Δ'. ἦτοι τῆς ζ'. Οἰκαμενικῆς συνόδου, κατῶς ἦν αὐτὸς ὁ β'. Ἀδριανὸς Πάπας λέγει, τῷ Ὀνώριῳ μετὰ θάνατον ἐρρέθη ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν ἀνάθεμα· ὅτι ἐπὶ αἰρέσεως ἐκατηγορήθη· Τῶτα τὸ ἴδιον ὁμολογεῖσι καὶ ἐκ τῶν Λατίνων Μελεχιὸς ὁ Κάνος (α), καὶ ὁ Σάνδερους (β), ματαίως ἐναντιωμένα τῶ Βαρωνία (γ), τῶ Βελλαρμίνου (δ), Ὀναφρία τῶ Παναγία (ε), τῶ Κοριοιάνου (ζ), τῶ Ποσεινῆ (η), καὶ ἄλλων.

§. 6. Πολλὰ ἐτάραξαν τὴν Ἐκκλησίαν οἱ Μονοθεληταὶ, μάλιστα ἐπὶ Κωνσταντίνου τῆ ἐκγόνα τῶ Ἡρακλεῖς, τῶς ὁποῖοις ἀντεσάδηκαν ὑπὲρ τὰς ἄλλας Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων, Μάξιμος ὁ Κωνσταντινπολίτης Ἀββαί· κατεκρίθησαν οἱ Μονοθεληταὶ ἐν τῇ ε'. Οἰκαμενικῇ συνόδῳ, διὰ τὰς ὁποῖας συνεκροτήθη, ὑπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ συνόδου τῆς ἐπὶ Θεοδώρου, Μαρτίνου α'. καὶ Ἀγάθωνος, ὁμοίως ὑπὸ τῆς ζ'. Οἰκαμενικῆς συνόδου, καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Φλωρεντίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῆ ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ γενομένης Σχίσματος, διὰ τὴν μίαν καὶ τρίτην κατάδυσιν, ἐν τῷ βαπτίσματι.

§. 1.

Κατὰ τῆς τῆς χρόνος ἀνεκυψε σχίσμα εἰς τὴν Ἰσπανίαν περὶ τῶν τριῶν, καὶ τῆς μίας καταδύσεως ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐπειδὴ ἄλλοι μὲν, μὲ μίαν κατάδυσιν εἰς τὸ θεῖον λατρὸν ἐβάπτισον, ἄλλοι δὲ μὲ τρεῖς, τὸ ὁποῖον σχίσμα εἰς τόσον ἐπροχώρησεν, ὡς τὸ ἕνα μέρος, νὰ ἐκφραυλίξῃ τῶ ἑτέρῳ τὸ βάπτισμα, καὶ νὰ τὸ ὀνομάζῃ ἀνίσχυρον. Περὶ ταύτης δὲ

τῆς

- (α) Βιβλ. ε'. κεφ. τελευταίω. τῶν Θεολ. τόπ.
- (β) περὶ τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίᾳ. Μοναρχ. βιβλ. ζ'. σελ. 418. καὶ 420. ἐκδ. Λοσάν. 1571.
- (γ) Χρον. ἔτσι χπα. ἀμ. 3.
- (δ) Βιβλ. δ'. κεφ. β'. περὶ τῆ Ρώμαϊ. Ἀρχιεπ.
- (ε) Ἐν τῇ πρὸς Πλάτιναν ὑποσημειώσει Ὀναφρία Α'.
- (ζ) Ἐν τῇ συνόδ. τῶν Συνόδ. σελ. 578.
- (η) Ἰερ. προπαρ. Τόμ. Α'. σελ. 767.

της διαφωνίας ἐρωτηθεὶς Γρηγόριος ὁ μέγας ἀπὸ Λέανδρον τὸν Ἐπίσκοπον, ἔτως ἀπεκρίθη, Ἐπιτομή τῆς τριτῆς καταδύσεως τῆ βαπτίσματος, ἔδεν ἀληθέστερον δύναται τις νὰ εἰπῇ, εἰμὴ ἐκεῖνο ὅπερ ὑμῖν ἐφάνη εὐλογον. ὅτι εἰς μίαν πῖσιν ἔδεν βλάπτει ἡ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας διάφορος συνήθεια. ἡμεῖς δὲ ὅπερ τρεῖς ἐν τῷ βαπτίσματι καταδύομεν, τὸ τῆς τριήμερου ταφῆς μυστήριον σημειώμεν, ὡς καθὼς ἐν ὄσῳ τὸ βρέφος τρεῖς ἐκ τῶν ὑδάτων ἐυγάνωμεν, τὴν τριήμερον ἀνάστασιν ὑποτυπώμεν. εἰ δὲ τις τυχὸν νομίσει νὰ γίνεσθαι αὐτὸ δι' ἄκρον σέβας τῆς ἁγίας Τριάδος, ἔτε πρὸς αὐτὸ ἐναντιώνεται τι, τὸν βαπτίζομενον ἅπαξ ἐν τοῖς ὕδασι νὰ καταδύωμεν. ὅτι ἐφ' ὅσον ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι μία ἔστι ἐξίς, ἔδα μὴ μεμπτόν δύναται εἶναι, τὸ βρέφος ἐν τῷ βαπτίσματι, ἢ τρεῖς, ἢ ἅπαξ καταδύειν τῷ ὕδατι. διότι εἰς τὰς τρεῖς καταδύσεις ἢ τῶν προσώπων τριάς, ἢ ἐν τῇ μιᾷ τῆς θεότητος ἐνιαῖον δύναται νὰ σημαίνηται. ἄλλ' ἐπειδὴ ἕως τῶν ἀπὸ τῆς αἰρετικῆς τῆς βρέφος ἐν τῷ βαπτίσματι τρεῖς κατεδύετο, νὰ ποιῆτε τὰτα δὲν νομίζω, ὅπως μὴ ἐν ὄσῳ τὰς καταδύσεις ἐπαριθμῶσι, τὴν θεότητα διαιρῶσι. ἢ ἐν ὄσῳ ὁπερ ἐποίησαν ποῖσι τὴν ἡμετέραν συνήθειαν ἑαυτὰς πεποιθέναι καυχῶνται. Τὰ ὅμοια λόγια κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ὑπὸ τῆς Γρηγορίου βιβλίου α'. τῆς Ρ' ἐπίσης ἐπισ. με. (α) ἐπαναλαμβάνονται ἐν τῷ δεσπίσματι τῆς Γρατιανῆς (β).

§. 2. Αὐτὴ ἡ φιλονεικία, ἢ ἀμφισβήτησις ἐθεωρήθη ἀπὸ τὴν ἐν Τωλήτῳ δ. σύνοδον, ἢ τελευταίον διωρίθη διὰ νὰ λείψῃ τὸ σκάνδαλον, ἢ διὰ τὴν τῆς αἰρετικῆς δόγματος χρῆσιν, εἰς μίαν κατάδυσιν νὰ γίνηται τὸ βάπτισμα, διὰ νὰ μὴ φανῶσιν ὅσοι ἐνεργῶσιν αὐτὸ εἰς τρεῖς καταδύσεις τῆ τῶν αἰρετικῶν διαβεβαίωσει νὰ συγκατατίθενται, ἐν ὄσῳ τῶ αὐτῶν ἔδει ἐπονται. ἢ ἵνα μὴ τυχὸν εἰς κανένα ἀμφισβητήσιμον ἢ τὸ μυστήριον τῆς βαπτίσματος διὰ τὴν μίαν κατάδυσιν, ἐπρόθεσαν οἱ τῆς συνόδου ταύτης πατέρες, ὅτι ἐν αὐτῷ τῷ βαπτίσματι σημαίνεται ὁ θάνατος, ἢ ἡ ἀνάστασις τῆς Χριστοῦ. διότι ἢ ἐν τοῖς ὕδασι καταδύσεις, ὡσανεὶ εἶναι ἢ εἰς τὸν ἄδην κατάβασις, ἢ πάλιν ἢ ἐκ τῶν ὑδάτων ἀνάστασις, ἢ ἀνάστασις εἶναι, ὁμοίως ἐν αὐτῷ δεικνύνται τὸ ἐνιαῖον τῆς θεότητος, ἢ τὸ τριττὸν τῶν προσώπων. Τὸ μὲν ἐνιαῖον ἐν ὄσῳ ἅπαξ καταδύομεν, τὸ δὲ τριττὸν ἐν ὄσῳ βαπτίζομεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς, ἢ τῆς Υἱοῦ, ἢ τῆς Ἁγίας Πνεύματος.

§. 3. Ἄλλ' αὐτὰ μὲν ἔτοι καινοτομῶντες λέγουσιν. ἐλέγχονται δὲ εἰς πολλὰ φανερώς, ὡς παραβάται τῶν ἐντολῶν τῆς Χριστοῦ, ἢ τῶν Ἀποστολικῶν ἢ πατρικῶν παραδόσεων, διότι ὁ Χριστὸς ἀποστείλας τὰς μαθητάς αὐτοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ νὰ κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον, ἐνετείλατο αὐτοῖς βαπτίζειν τὰς πικερούνας, ἢ ἔχι ῥαντίζειν, ἀπὸ τὰ ὅποια παρέλα.

(α) Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἔκδοσιν τῶν συνόδων τῆς Μάνσι, αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ μ. εἰς τὴν πρώτη βιβλ. Τόμ. θ'. (β) Περὶ καθιερώσεως διαιρέσεως Δ. κανόνι, περὶ τῶν ἅπαξ, ἢ τρεῖς, ἐν τῷ βαπτίσματι καταδύστων, σελ. 1963. ἐκδ. Λαγκόνας 1553.

Ὁρισμός τῆς ἐν Τωλήτῳ Δ. Συνόδου, περὶ ταύτης τῆς φιλονεικίας.

Καινοτομία εἰς τὸ βάπτισμα.

λαβεν ἡ Ἐκκλησία μετ' τρεῖς καταδύσεις, ἢ τρεῖς ἀναδύσεις εἰς τὸ βάπτισμα νὰ μεταχειρίζηται. κατὰ τῆτον τὸν τρόπον, λαβὼν ὁ Ἀρχιερεὺς, ἢ ὁ Ἱερεὺς τὴν κεφαλὴν τῆ βαπτίζομεν, ἢ καταδύσας εἰς τὸ ὕδωρ ἅπαξ ἀναβοᾷ. βαπτίζεται ὁ δῆλος τῆ Θεοῦ ὀδεῖνα, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς, ἢ τῆτον ἐυδὺς ἀναδύει, εἶτα καταδύει πάλιν λέγων, ἢ τῆ Υἱοῦ, ἢ πάλιν ἀναδύει, ἢ τρίτον καταδύει λέγων, ἢ τῆ Ἁγίας Πνεύματος, ἢ ἔτως ἀνάγει τῆτον τετελεσμένον μετ' τὸ θεϊότατον βάπτισμα, ὁμῶς μὲν ἢ διὰ τῆς ἁγίας Τριάδος αὐτὸν ἀναπλάτων, ἢ τελειῶν, ἢ τὰς τρεῖς ὑποστάσεις ἀνακηρύττων, ἐν μιᾷ τῇ θεότητι, ἅμα δὲ διὰ τῶν τριῶν καταδύσεων τε, ἢ ἀναδύσεων τὴν τριήμερον ταφήν, ἢ τὴν ἀνάστασιν αἰνιττόμενος τῆ ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ σαυρωθέντος ἢ ἀναστάντος, ὡς ὁ Θεσσαλονίκης Συμεὼν γράφει (α).

§. 4. Ὅτι μὲν αὐτὴ ἡ συνήθεια παλαιότατη εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν φανερώς δείχεται ἐκ τῆς γ'. κανόνος τῶν Ἀποστόλων, ὅσις διορίζεται διὰ τριῶν μὲν καταδύσεων νὰ γίνεσθαι ἢ μνήσις τῆς Ἁγίας Βαπτίσματος, δηλαδὴ εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς, ἢ τῆς Υἱοῦ, ἢ τῆς Ἁγίας Πνεύματος, ἅπαξ δὲ βαπτίζειν διὰ τὸ ἐνιαῖον τῆς θεότητος, καὶ τὸ τριττὸν τῶν ὑποστάσεων, ἢ διὰ τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ θάνατον τῆς Χριστοῦ, ἢ τὴν τριήμερον τῆς ἀνάστασιν, ἐκεῖνος ὁμῶς ὅπερ βαπτίζει μὲ μίαν κατάδυσιν εἰς τὸν θάνατον τῆς Κυρίου, νὰ καθαιρῆται λέγει ὁ κανὼν, ὡς ἔξω τῆς διδαχῆς τῆς Κυρίου ποιῶν, ἢ προφανῶς ἀσεβῶν. ἢ ὁ μέγας Βασίλειος (β). Εὐλογώμεν δὲ τὸ ὕδωρ τῆς βαπτίσματος, ἢ τὸ ἔλαιον τῆς χρίσεως, ἢ προσέτι αὐτὸν τὸν βαπτίζομενον ἀπὸ τινος ἔγγραφα, ἢ ἔχι ἀπὸ σεσιωπημένην ἢ μουσικὴν παράδοσιν κτ'. τὸ δὲ τρεῖς βαπτίζεσθαι τὸν ἄνθρωπον, τρεῖς διὰ τριῶν καταδύσεων πόθεν, ὅρα ἢ ἄλλως.

X 2

ΚΕΦΑΛ.

(α) Ἐπειδὴ διαφέρει τρόπῳ τινὶ ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ τῶν Συμεῶν, ἴδ' ἐπιτομήν τῶν αὐτῶν λόγια τῆς Συμεῶν, πρὸς περισσοτέραν δὴλωσιν. Λαβόμενος γὰρ αὐτὸς (τῆς βαπτίζομεν δηλαδὴ) ὁ Ἱεράρχης, ἢ ὁ Ἱερεὺς τῆς κεφαλῆς, ἐν ἡ ταῖς αἰδητήρια πάντα, ἢ τὸ ἡγεμονικὸν ἐνεργεῖ, ἢ καταδύσας ἅπαξ, ἀναβοᾷ, Βαπτίζεται ὁ δῆλος τῆ Θεοῦ ὀδεῖνα, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς. Καὶ ἐυδὺς ἀναδύει τῆτον. εἶτα καταδύει πάλιν λέγων, ἢ τῆς Υἱοῦ. Καὶ πάλιν ἀναδύει. Καὶ ἐκ τρίτης καταδύσας, φησὶ, ἢ τῆς Ἁγίας Πνεύματος. Καὶ ἔτως ἀνάγει τῆτον τετελεσμένον τῷ θεϊοτάτῳ βαπτίσματι. ἅμα μὲν καὶ διὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος αὐτὸν ἀναπλάτων ἢ τελειῶν, ἢ τὰς τρεῖς ὑποστάσεις ἀνακηρύττων ἐν μιᾷ τῇ θεότητι, εἰς τὸ ὄνομα λέγων, ὁ δηλοῖ τὸ μοναδικὸν τῆς θεότητος, εἶτα τῆς Πατρὸς, καὶ τῆς Υἱοῦ, ἢ τῆς Ἁγίας Πνεύματος, ὅπερ ἢ ὁμολογία ἐστὶ τῶν τριῶν θεῶν ἀδιαίρετων ἢ ἀσυγχύτων προσώπων, ἅμα δὲ διὰ τῶν τριῶν καταδύσεων τε ἢ ἀναδύσεων, τὴν τριήμερον ταφήν ἢ τὴν ἀνάστασιν αἰνιττόμενος τῆ ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ σαυρωθέντος ἢ ἀναστάντος. Συμ. Θεσσαλ. περὶ ἱερῶν τελετῶν κεφ. ξγ'. σελ. 83. γράμ. 1. ἐκδ. Γιασίς ἀχαρῆ.

(α) Κεφ. κγ'. περὶ τῆς Ἁγίας Πνεύματος πρὸς Ἀμφιλόχιον.

Τὸ βάπτισμα ἐν τρισὶν καταδύσεσι γίνεσθαι παλαιότατη συνήθεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις γενομένων Συνόδων.

§. 1.

Τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις γενομένων συνόδων αἱ ἐπισημότεροι εἶναι αὐταί. ἢ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Βονιφατίου τῷ Γ'. ἢ ἐν Ματισκῶνῃ Γ'. ἢ Ἰσπαλινοσία Β'. ἢ Ρωμηνσία, ἢ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ἐν Τωλήτῳ δ'. ε'. ζ'. ἢ ἐν Γεροσολύμοις ἐπὶ Σωφρόνιου, ἢ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ψευδοσύνοδος, καὶ ἄλλαι τινὲς σύνοδοι τῷ λόγῳ τῶν Μονοθελητῶν συναθροισθεῖσαι.

Εν Ρώμῃ.

§. 2. Ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Βονιφατίου τῷ Γ'. συνεκροτήθη ἐν τῇ Βατικανῇ βασιλικῇ, συνελθόντων Ἐπισκόπων χξ'. ἐν ἔτει χς'. ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ἐδέσπιδι δια προγράμματος, ἵνα μὴ γένη τίποτες περὶ διαδόχου τῷ ἀρχιερέως, ἢ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τῆς ταφῆς αὐτῷ ἐναντίον τῶν πονηρῶν κατασκευῶν τινῶν κληρικῶν, αἵτινες ζῶντος ἐτι τῷ Ἀρχιερέως, περὶ τῷ μέλλοντος αὐτῷ διαδόχου ἠθέλον να πραγματεύωνται. διετάχθη ἐτι εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον, ὅτι ἢ τῷ Ἐπισκόπῳ ἐκλογή να γίνηται ἀπὸ τε τὸν κληρὸν ὁμοίως ἢ ἀπὸ τὸν λαὸν, ἢ αὐτὴ να νομίζηται ἰσχυρὰ, ἀν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς πόλεως βεβαιωθῇ, ἢ ὁ ἄρκος Ἀρχιερεὺς με αὐτὰ τὰ λόγια τὴν ἀξιοπιστίαν παρενδῆσῃ. θέλομεν ἢ κελεύομεν, ὡς ὁ Πλάτινας μαρτυρεῖ ἐν τῷ Γ'. Βονιφατίῳ.

Εν Ματισκῶνῃ.

§. 3. Ἡ ἐν Ματισκῶνῃ Γ'. σύνοδος συνεκλήθη ἀπὸ Κλοταρίου τῷ Βασιλέως τῶν Φράγκων ἐν ἔτει χιζ'. (α), εἰς διάγνωσιν τῆς τῷ Μακαρίῳ Εὐσασίῳ τῷ Κολυμβανῷ διαδόχου, ἐν τῷ τῷ Λοξοβιηνσίῳ μοναχῆρι διοικήσει αἰτίας. διότι τινὲς μοναχοὶ ἀπὸ Ἀγρεσίνας τῷ Λοξοβιηνσίῳ μοναχῆ κινήσαντες, τὸν Εὐσάσιον, ἢ τὸν τῷ Καλυμβανῷ κανόνα ἐμέμφοντο, τῶν ὁποῖων αἱ συκοφαντίαι ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ ἐφανερῶθησαν.

Εν Ἰσπαλινοσία.

§. 4. Ἡ ἐν Ἰσπαλινοσία Β'. σύνοδος ἐγένετο ἐπὶ Σισεβάδου τῷ βασιλέως τῶν Ἰσπανῶν ἐν ἔτει χιδ'. διὰ τινὰς Ἐκκλησιαστικὰς ὑποδέσεις, καὶ ἐναντίον τῶν ἀκεφάλων αἰρετικῶν, ὅπε τὰς δύο ἐν Χριστῷ φύσεις ἀπαρῆντο, συνελεύσεις ἐγένον ιγ'. τί δὲ εἰς ἐκάστην αὐτῶν πέπρακται, ὅρα ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τὰς Μαγδεμβ. Ἐκατον. (β), τὸν Ὀσιάνδρον (γ), τὸν Καρτζᾶν (δ), ἢ τὸν Κοριόλανον (ε).

§. 5.

(α) Ἀδελφὸς ὁ χρόνος ταύτης τῆς συνόδου, οἱ διακριτικοὶ ὁμως τῶν ἱστορικῶν λέγουσι, πῶς ἐτε πρὸ τῷ χις'. ἐτε μετὰ τῷ χιδ'. ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ. (β) Ἐκατοντ. Ζ'. κερ. θ'. σελ. 141, ἕως 149. (γ) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. β'. κερ. η'. (δ) Σελ. 228. (ε) Σελ. 524. ἕως 528.

§. 5. Ἐν τῇ ιβ'. συνελεύσει, εἰς τῶν ἀκεφάλων Ἐπίσκοπος Σύρος ὕπερον ἀπὸ μερικῶν διαπληκτισμῶν τῶν Πατέρων ἀποκηρυχθείσης τῆς αἰρέσεως, τὴν περὶ τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων καθολικὴν πίσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν πρότερον ἐναντιώοντο ἀμολόγησεν. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἦν παρῶν ὁ Ἰσπαλίνας Ἐπίσκοπος Ἰσίδωρος, περὶ ἢ κατωτέρω ρηθήσεται.

Ρεμῶν.

§. 6. Ἡ Ρεμηνσία σύνοδος περὶ τῷ χλ'. ἔτος συνηθροίσθη ἐν τῇ Γαλλίᾳ (α), ἣτις περὶ Ἐκκλησιαστικῶν ὑποδέσεων ἐδογματίσεν, ὅρα τὸν Κοριόλανον. (β).

Ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

§. 7. Ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σύνοδος συνηθροίσθη ἐν ἔτει χλγ'. ὑπὸ Κούρου τῷ Ἀλεξανδρείας ἐπισκόπῳ τῷ τῶν Μονοθελητῶν προσπαδίτῳ, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπὶ προσχήματι ὅτι δύναται ὅλας τὰς αἰρετικὰς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ να τὰς συνάψῃ με τὰς καθολικὰς, ἀνίσως ἢ σιωπηθῶσιν αἱ φωναὶ τῶν δύο ἐνεργειῶν, ἢ μόνον τῆς Θεανδρικής Θελήσεως, ἢ ἐνεργείας μνήμη να γίνηται, διάταγμα ὀνόματι ἱκανοποιήσεως ἐκδέδωκε, κατ' ὁ, κρυφίως ἢ τῶν Μονοθελητῶν δόξα διεσπάρη. Αὐτὴ ἢ ἱκανοποίησις εἶναι ἐν ιγ'. πράξει τῆς ε'. συνόδου, ἐννεὰ κεφάλαια περιέχουσα, τῶν ὁποῖων τὸ ζ'. κεφάλαιον φαίνεται να προσίδηται τοῖς Μονοθεληταῖς. εἰς αὐτὴν ὕπερον τὴν ἱκανοποίησιν ἐναντιῶθη Σωφρόνιος ὁ τῶν Γεροσολύμων Ἐπίσκοπος, ἢ ἀπὸ τὸν Κωνσταντινῶν πόλεως Σέργιον, πρὸς τὸν ὁποῖον τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου ἐσάλησαν, ἐζήτησε διὰ να ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐν τῷ ζ'. κεφαλαίῳ περὶ τῆς μιᾶς Θεανδρικής ἐνεργείας.

Ἡ ἐν Τωλήτῳ Δ'.

§. 8. Ἡ ἐν Τωλήτῳ Δ'. σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ Σισεβάνδου τῷ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, ἐν ἔτει χλγ'. ἐν τῇ Βασιλικῇ τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Λεοκαδίας, συνελθόντες Ἐπίσκοποι ἔκτε τῆς Ἰσπανίας, ἢ τῆς Ναρβονηνσίας Γαλλίας, ἣτις τότε ὑπέκειτο τῷ βασιλεῖ τῆς Ἰσπανίας, ξβ'. (γ), μεταξὺ τῶν ὁποῖων ἦν ἢ ὁ ἄνω ρηθεὶς Ἰσίδωρος ὁ τῆς Ἰσπανίας Ἐπίσκοπος, ἢ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, οἵτινες κανόνας οδ'. ἐξέδωκαν, ἀπὸ τὰς ὁποῖας τινὰς μὲν πρὸς βεβαίωσιν τῆς καθολικῆς πίσεως, τινὰς δὲ πρὸς ἀνόρθωσιν, ἢ σερέωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας. κείνται ἔτοι οἱ κανόνες ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, ἐν τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (δ), ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῷ Ὀσιάνδρου (ε), ἐν τῇ συνόφει τῷ Καρτζᾶ (ζ), ἢ τῷ Κοριόλανῳ (η).

X 3

§. 9.

(α) Αὐτὴ ἢ σύνοδος συνήχθη τῷ χκδ'. ἢ ἐπὶ τῷ χλ'. σώζονται αὐτῆς κανόνες κέ. εἰς αὐτὴν ὑπέγραψαν περισσότεροι ἀπὸ μ. Ἐπίσκοποι.

(β) Σελ. 528. (γ) Οὐχὶ μόνον αὐτοὶ οἱ ξβ'. ὑπέγραψαν, ἀλλὰ ἢ Πρεσβύτεροι δ'. ἢ Ἀρχιδιάκονοι γ'. εἰς ὄνομα τῶν ἰδίων Ἐπισκόπων. (δ) Ἐκατοντ. Ζ'. κερ. θ'. σελ. 150, ἕως 162.

(ε) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. β'. κερ. ιγ'. (ζ) Σελ. 232. ὅπε μόνον κανόνες ξη. φαίνονται. (η) Σελ. 531. ἕως 541. ὅπε μόνον κανόνες ξη. φαίνονται.

Η' εν Γερο-
σολύμοις.

§. 9. Η' εν Γεροσολύμοις σύνοδος συνηθροίσθη εν έτει χλζ. υπό Σωφρόνιου τῆ εν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος, ὅστις μετ' τῆς ὑπ' αὐτὸν Ἀρχιερεῖς συνοδικῶς ἀποδείξας τὰς μίαν λέγοντας δέλησιν, καὶ ἐνεργίαν ἐπὶ τῶν δύο φύσεων τῆ Χριστοῦ, μίαν ἀντικρὺς καὶ φύσιν κηρύττειν, σύμφηρον ἔχων ἐπὶ τῷ καὶ Ἰωάννη Ρώμης Ἐπίσκοπον, τὸ τῶν Μονοθελητῶν δόγμα ἀναδέματι ὑπέβαλε, καὶ Σεργίῳ τῷ Κωνσταντινιπόλει ἀπέσειλε. Τὸ ὅποιον ἀκέραια Ἡρακλεῖος ἠσχύνθη, καὶ καταλύσαι μὲν τὰ οἰκεία δὲν ἤθελε, καὶ πάλιν τὸν ὀνειδισμὸν μὴ ὑποφέρειν, πρόγραμμα ἐξέδετο περιέχον μῆτε μίαν, μῆτε δύο ἐνεργείας ὁμολογεῖν ἐν Χριστῷ ὁ ἀνόητος, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη.

Η' εν Τω-
λήτῳ Ε'.

§. 10. Η' εν Τωλήτῳ ε'. σύνοδος κατηγγέλθη εν έτει χλς. υπό Χιτυλιανῆ τῆ βασιλέως τῶν Ἰσπανῶν, καὶ κανόνας ζ'. ἐξέδετο, τὰς μὲν ὑπὲρ τῆς τῆ βασιλέως σωτηρίας, καὶ τῆ βασιλείας σερωσσεως, τὰς δὲ ὑπὲρ τῆς Εκκλησιαστικῆς καταστάσεως (α). ἀναγινώσκονται ἐτοι εν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (β), Ο'σιάνδρῳ (γ), Καρρατζῆ (δ), καὶ Κοριοιάνῳ (ε).

Η' εν Τω-
λήτῳ ε'.

§. 11. Η' εν Τωλήτῳ ε'. ὑπ' αὐτῆ ὁμοίως τῆ Χιτυλιανῆ βασιλέως κατηγγέλθη εν έτει χλθ. ἠτις ἐξέδετο κανόνας ζ'. (ζ), εν μὲν τῷ α'. τὴν τῆς πίσεως ὁμολογίαν διαφερόντως ἐκδεδικωίκα, εν δε τοῖς λοιποῖς τὰ πρὸς τὴν Εκκλησιαστικὴν μάθησιν συμβάλλεται, ὅρα αὐτὰς εν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ (η), Ο'σιάνδρῳ (θ), Καρρατζῆ (ι), καὶ Κοριοιάνῳ (κ).

Η' εν Κων-
σταντινπό-
λει.

§. 12. Η' εν Κωνσταντινπόλει ψευδοσύνοδος συνηθροίσθη υπό Σεργίου τῆ Κωνσταντινιπόλει εν έτει χλς. καὶ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐκδεσι τῆ Ἡρακλεῖος, περὶ ἧς εἴρηται ἀνωτέρω, ἐβεβαίωσε.

Ἐτέραι κα-
τὰ Μονο-
θελητῶν.

§. 13. Τῷ δε ἐπομένῳ έτει χμ'. διάφοροι σύνοδοι ἐγίνον, ὡς εν Ρώμῃ, εν Νεμιδίᾳ, εν Βυζάνκῳ, καὶ εν Καρχηδόνι τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ τῆ Ἡρακλεῖος ἐκδεσις συν τῇ τῶν Μονοθελητῶν αἰρέσει ἀπεδοκιμάθη, καὶ ἐκαταφρονήθη (λ).

ΚΕΦΑ-

(α) Τ' ἐπεγραψαν εις αὐτὴν τὴν σύνοδον Ἐπίσκοποι κβ. καὶ δύο ἐπίτροποι ἐτέρων δύο Ἐπισκόπων.

(β) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. ζ'. σελ. 162.

(γ) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. β'. κεφ. β'.

(δ) Σελ. 241. ὅπε μόνον τρεῖς κανόνες εἰσίν.

(ε) Σελ. 542. ὅπε μόνον τρεῖς κανόνες σώζονται.

(ζ) Παραδρομὴ βέβαια τῶν ἀντιγραφῶν, ἐπειδὴ ἐχθρ. ἀλλὰ ἰθρ. κανόνες σώζονται. (η) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. ζ'. σελ. 192. ἕως 197. (θ) Ἐκατοντ. Ζ' βιβλ. β'. κεφ. β'.

(ι) Σελ. 242. (κ) Σελ. 542, ἕως 545.

(λ) Οὐχὶ πάσαι, τῷ αὐτῷ έτει, εἰτε αὐταὶ μόνον κατὰ τῆς τῆ Ἡρακλεῖος ἐκδεσεως· διότι τῷ χμ'. εν Ρώμῃ συνήχθη παρὰ Στεφάνου Ἐπισκόπου, καὶ τῷ ἐπομένῳ έτει ἐτέ-
ρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν διαπρεψάντων Ἀνδρῶν, ἐπὶ τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Κατὰ τέτοις τὰς χρόνας ἠκμασαν ἄνδρες διαπρεπέσασαι εν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι. Εὐλόγιος ὁ Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, Ἀναστάσιος ὁ Πέρσης, Σωφρόνιος Γεροσολύμων, Ἀντίοχος Μοναχός, Ἰωάννης ὁ Ἐλεμήμων, Πέτρος ὁ Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπίσκοπος, Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκάτης, Γεώργιος Πισίδης, Ἰσιδώρος ὁ Ἰσπάλης Ἐπίσκοπος, Γωνάς ὁ Σκότος, Ἀμνδος, καὶ ἄλλοι.

Εὐλόγιος
Ἀλεξαν-
δρείας.

§. 2. Εὐλόγιος ὁ Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ εις διδασκαλίαν, καὶ ἀγιότητα περιβόητος, ἐγραψε βιβλίον εις τὸ ὅποιον ὑπὲρ τῆ μεγάλης Λέοντος ἀγωνίζεται, καὶ ἕτερον κατὰ τῶν Σεβηριανῶν, τῶν Θεοδοσιανῶν, καὶ τῶν Γαϊανιτῶν, ὁμοίως κατὰ τῶν Ἀγνοητῶν, ὡς εν ζ'. Φωτὶς δεικνυσιν ὁ Βαρώνιος (α) καὶ ὁ Ποσεινός (β), ἐτελεύτησεν εν έτει χη'.

Ἀναστάσιος
Πέρσης.

§. 3. Ἀναστάσιος ὁ Πέρσης, πρότερον καλέμενος Μανγδάτ, μάγος, καὶ στρατιώτης Περσικὸς ὢν, Χριστιανὸς ἐγινε, καὶ εν Γεραπόλει τὰ κεφάλαια τῆς πίσεως κεφαλαίῳθεν μαθῶν εν Γεροσολύμοις τὸ βάπτισμα λαμβάνει Ἀναστάσιος μετωνομαθεῖς. Ἐρχόμενος δε εις τὴν μονὴν τῆ Ἁγίας Σάββα τὸ τῶν μοναχῶν ἱερὸν σχῆμα ἐνδύεται· ὅπε πᾶσαν ὁδὸν διελθὼν τὴν εις ἀρετὴν φέρσαν, καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα παιδευθεῖς, καὶ τὸ ψαλτήριον ἀποσοματίσας, καὶ πολὺν πόδον πρὸς Θεὸν ἔχων, τὴν διὰ μαρτυρίας, καὶ αἵματος ἠσχητο νὰ τύχη τελείωσιν, τὴν ὁποίαν παρὰ τῆ τῶν Περσῶν Βασιλέως τέλος ἐδέξατο, τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας· ὅρα εν τῷ μνηολογίῳ τῆ κβ'. τῆ Γανναρίας, καὶ ἦν ἡ μνήμη αὐτῆ τελείται.

Σωφρόνιος
Γεροσολύ-
μων.

§. 4. Σωφρόνιος ὁ Γεροσολύμων πατριάρχης ὅπε πολλὰ κατὰ τῶν Μονοθελητῶν ἠγωνίσθη, πατρίδαν εἶχε τὴν Δαμασκὸν, ἐγραψεν ἐπιστολὴν κατ' αὐτῶν πολυδρόλλητον, κειμένην εν πράξει ιβ'. τῆς ε'. συνόδο, ὁμιλίαν ὁμοίως περὶ τῶν Γενεθλίων τῆ Κυρίε, καὶ ἄλλην περὶ τῶν ἀγώνων

ερα συνήχθη παρὰ Ἰωάννου Δ'. εις Νεμιδιάν τῷ χμς'. παρὰ Κολομβανῆ, καὶ τῷ αὐτῷ έτει, παρὰ τῆ αὐτῆ εις Μαυριτανίαν συνήχθη. Τῷ αὐτῷ έτει συνήχθη εν Βυζάνκῳ παρὰ Στεφάνου τῆ ταίτης Ἐπισκόπου, καὶ ἐτέρων Ἐπισκόπων μβ'. Τῷ αὐτῷ έτει εις Καρχηδόνα ἐτέρα σύνοδος Ἐπισκόπων ξη'.

(α) Χρον. εν έτει χη'. ἀριθ. 12.

(β) Εν τῇ Προπαρ. τόμ. Α'. σελ. 526.

τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρος, καὶ Παῦλος, καὶ τῶν λοιπῶν, καὶ τὸ φῶς Γλαρόν μετέστη εἰς τὴν ἀγίῳ Ζῶν ἐν ἔτει χλς. (α).

§. 5. Ἀντίοχος ὁ ἐκ Παλαιστίνης μοναχός, καὶ τῆς ἐκ Λαύρας τῆς ἁγίας Σάββα ἀνὴρ διαβεβοημένος ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι, ὅστις ἐδρῆνησεν ὡς ἄλλος Γερεμίας διὰ τὴν αἰχμαλωτιοφείσαν ὑπὸ τῶν Περσῶν Γερουσαλήμ, καὶ τὸν ἐμπορησὸν αὐτῆς, καὶ τῆς τῆς ἁγίας Σταυρῆ μεταστάσεως εἰς Περσίαν, ὡς ὁ αὐτὸς γράφει λόγῳ ρζ'. ἐπὶ Ἡρακλεῖς τῆ βασιλείας· ἐγράφη πρὸς Εὐστάδιον ἠγούμενον μονῆς Ἀτταχίνης πόλεως Ἀγκύρας τῆς Γαλατίας ἐπιστολήν, περὶ τῶν ἐκεῖσε ἁγίων πατέρων κεφ. ρλ'. καὶ προσευχὴν ἐξομολογήσεως παντὸς ἐπαίνε κρείττονα, ἐτυπώθησαν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

§. 6. Σύγχρονος τότε ἔγινεν Γωάννης ὁ ἐπικληθεὶς ἐλεήμων, διὰ τὸ βοηθεῖν τοῖς δεομένοις πλεσιπάροχα τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν· ἄτος Κύπριος μὲν τὸ γένος, ἀρχιεπίσκοπος δὲ Ἀλεξανδρείας προεχειρίσθη διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς πολιτείας τῆς· ὁ λαὸς τῆς Ἀλεξανδρείας ζητῶν αὐτὸν ἀπὸ τὸν Ἡρακλεῖον, καὶ τεθεὶς ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἀγγελικῶς, ὡς ἕνας πυρρός ἐλαμψεν εἰς τὴν Οἰκωμένην, πρῶτος ὅπῃ ἐμπόδισεν τὴν ἐν τῷ Τρισαγίῳ ὕμνῳ προσθήκην, καὶ πολλὰς χρόνας διαπρέψας εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (β).

§. 7. Πέτρος ὁ πεντηκόςτος Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπίσκοπος, τὸν ὁποῖον λέγουσιν οἱ πλείονες πῶς νὰ ἐσύνδεσε τὸ Ἀλεξανδρινὸν Χρονικόν, ὅπῃ τελειώνει εἰς τὸ κβ'. ἔτος τῆς τῆς Ἡρακλεῖς βασιλείας, τῆς δὲ ἐνσάρκῃ Οἰκονομίας χιγ'.

§. 8.

(α) Συνέγραψεν ἔτι ὡς λέγουσι, καὶ τὸν βίον τῆς Οἰσίας Μαρίας.

(β) Οὗτος ὁ μέγας ἀνὴρ ἐγεννήθη εἰς Ἀμαθύνδα τῆς Κύπρου μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἡγουμένης τῆς, καὶ τῶν τέκνων τῆς ἀνέβη ἀκσιῶς εἰς τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον, πρὸς τὸ χι'. ἔτος. Τόσον φιλεῦσπιδάγχνος ἦν ὅπῃ ποτὲ δὲν ἀπεγράφη τινὰ ἀπὸ τῆς βελομένης αὐτῷ συνομιλῆσαι. Ἀγαθὰ καὶ τὰ εἰσοδήματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἦσαν πολλὰ, ἐξ ἧς πτωχότατα, καὶ διὰ ἀνάπαισιν τῆς δὲν εἶχε πᾶρξ μίαν κλίθην μὲ ἕνα παλαιὸν κάλυμα μάλινον. Εἰς τῶν πλεσίων τῆς Ἀλεξανδρείας μαθῶν τῆτο, τῆς ἐπεμψε ἕνα κάλυμα τὸ ὅποσον ἠγόρασε μὲ πολλὰ ἀσπρεα, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὸ μεταχειρισθῇ. Τὸ ἐμεταχειρισθῆναι ὁ ἅγιος ἄνθρωπος τῆ αὐτῆς νυκτι, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῆ ἔσχαζόμενος, ὅτι τόσοι πτωχοὶ ἀποθνήσκουσι τῆς κρύας, καὶ τῆς πείνας. Τὸ πρῶτον ἐπεμψε νὰ τὸ πώλῃ, ὁ πλεσίος κατὰ τύχην τὸ ἠγόρασε, καὶ τῆς τὸ ἐπεμψεν ἐκ δευτέρως, ὁ Γωάννης τὸ ἐπώλησεν ἐκ δευτέρως, καὶ ἐκ τρίτης, λέγων τῷ πλεσίῳ, θέλει ἰδῆμεν τίς ἀπὸ ἡμᾶς θέλει ὀφληρωτότερον κεραιθῆ. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν προσμείνας ἕως τὸν καιρὸν τῆς γεύματος, καὶ ἀδείς παρρησιασθεὶς ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν, ἀνεχώρησε κλαίων. ἐρωτώμενος δὲ ἀπὸ τὸν φίλον τῆς Σωφρόνιον τὴν αἰτίαν, ἀπεκρίθη. ὅτι ἡ σήμερον δὲν ἐδυνήθη νὰ προσφέρω τίποτες τῷ Χριστῷ διὰ τὰς ἀμαρτίας μου. Εἰς τὸν καιρὸν ὅπῃ οἱ Πέρσαι ἐμελλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ὅπῃ ἀνεπαύθη τῷ χις'. ἐτῶν νζ'.

Ἀντίοχος μοναχός.

Γωάννης ὁ ἐλεήμων.

Πέτρος Ἀλεξανδρείας.

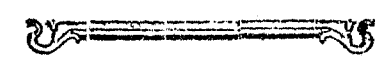
§. 8. Γεώργιος ὁ Πισίδης, διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, Ῥ' εφ' ἑρενδάριος, καὶ Χαρτοφύλαξ· ἐγράψεν εἰς τὴν ἑξαήμερον δι' Ἰάμβων ἐπιτρεις χιλιάδας εἰς Ἡρακλεῖον τὸν Βασιλέα, καὶ εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον, καὶ ἔτι Ἀβαρηνὰ κατὰ λογάδην, ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον μάρτυρα Ἀναστάσιον, καὶ ἄλλα.

§. 9. Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκάτης, ἐγεννήθη μὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα, προέστη δὲ τῆς Αἰγύπτου· ἐγράψε βιβλίον ὑπὲρ τῶν πραχθέντων ὑπὸ τῆς Μαυρικίας, ὁμοίως ἐπιστολάς ἡδικίας, ἀγρικής, ἐρωτικῆς καὶ φυσικῆς ἐμβλήματα, ὅρα τὸν Βόσιον (α).

§. 10. Ἰσίδωρος ὁ Ἰσπάλεως Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ εἰς ἄκρον ἀρετῆς φθάσας, πολλὰ τεύχη ἐξέδωκεν, εἰς τὰ ὅποια μᾶλλον γεραίρονται βιβλία κ. τῶν ἐτυμολογιῶν, τὸ χρονικόν, ἡ ἰστορία τῶν Γότθων, τῶν Βανδύλων, καὶ τῶν Σαβῶν, ὑπομνήματα εἰς πολλὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς διαθήκης, καὶ ἡ περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων βίβλος· ὅρα περὶ αὐτῶν τὸν Τριθέμιον περὶ Ἐκκλησι. συγγραφ. (β), ἀπέθανεν ἐν ἔτει χλς'. ἀρχιερατεύσας ἔτη μ'. (γ).

(δ) Ἰωάννης Σκότος, ὁ τῆς Λεξοβινσίης μονασιχρῆς ἀββάς, ἐγράψε βίβλος τινῶν ἁγίων, διάσημος ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι κατὰ τὸν Τριθέμιον (δ), ὅρα περὶ αὐτῶν καὶ τὸν Ποσειδῶνα (ε), καὶ τὸν Βελλαρμῖνον (ζ), ὅστις ματαίως αὐτὸν λέγει Ὑβερῶνα, καὶ τὸν Βόσιον (η).

§. 12. Ἀμάνδος, ὁ ὑπὸ Δαγοβέρδου τῆ βασιλείας τῶν Γαλιῶν ἐξωρισθεὶς μὲ τὸ νὰ ἤλεγχε τὰ σφάλματά τῆς, ἔπειτα δὲ ἀνακληθεὶς, ἐβάπτισεν τὸν υἱὸν τῆς Σιγίβερτον, καὶ ὕψερρον Ἐπίσκοπος Οὐλτραϊέκτη γεγενησ, ἐν ἀγιότητι διέλαμψε.

ΚΕΦΑ'

- (α) Βιβλ. β. περὶ τῶν Γραμῶν συγγραφ. κεφ. κγ.
- (β) Σελ. 48. μέρος β.
- (γ) Κάλιον δοκεῖται λέ. διότι τῷ χά. ἔγινε διάδοχος τῆ ἀδελφῆ τῆς Λεονάρδου, καὶ ἐτελεύτησε τῷ χλς'. ὅθεν συμποσῆνται ἔτη λέ.
- (δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.
- (ε) Τόμ. Α'. Σελ. 977.
- (ζ) Περὶ τῶν Ἐκκλησι. συγγραφ. ἔτει χλ'.
- (η) Περὶ τῶν ἰσορ. Λατίν. βιβλ. β. κεφ. κς'.

Γεώργιος Πισίδης.

Θεοφύλακτος Σιμοκάτης.

Ἰσίδωρος ὁ Ἰσπάλης.

Ἰωάννης Σκότος.

Ἀμάνδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ τῆ Δ΄. Κωνσταντίνου υἱὸς τῆ Ηρακλείου, καὶ Ηρακλεωνῶ, καὶ τῆ Β΄. Κωνσταντίνου τῆ ἐκγόνοιο τῆ Ηρακλείου τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τοῖς χρόνοις αὐτῶν.

§. 1.

Κωνσταντίνος Δ΄. Αυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 641. Ἄνόντος τῆ Ηρακλείου, διαδέχεται τὴν αὐταρχίαν ἐν ἔτει χμϛ'. ὁ υἱὸς αὐτῆ Κωνσταντίνου ὁ Δ΄. ὅστις ἀπὸ ἄλλου μὲν καλεῖται Κωνσταντίνος Ηρακλείου, ἀπὸ ἄλλου Κωνσταντίνος νέος, τῆς ὁποίας βασιλείας ὀλίγον ἤϊαθη, διότι ὑπερον ἀπὸ τέσσαρας μῆνας ἀπὸ δηλητηρίου φαρμάκου ἐθανατώθη, ἀπὸ Μαρτίνου τὴν μητέρα τῆ, καὶ ἀδελφὴν τῆ, καὶ ἀπὸ τὸν Πύρρον τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρόεδρον, ἣν δὲ περὶ τὴν πίσιν ὁ Κωνσταντίνος ὀρθός, ὅστις εἶχε γυναῖκα Γρηγορίαν θυγατέρα τῆ Πατρικίου Νικήτα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη υἱὸς ὁ Κωνσταντίνος.

§. 2. Τότε τῆ Κωνσταντίνου ἔπαυ τὴν ζωὴν καταλύσαντος, Μαρτίνα ὁμῶς μετὰ τὸν Ηρακλεωνῶ τὸν υἱὸν τῆς ἔλαβον τὴν βασιλείαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁμῶς μετὰ τὴν μητέρα τῆ μετὰ μῆνας ἕξ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, διότι μετὰ τὸ νὰ ἐμισήθη ἡ Μαρτίνα ἀπὸ τὴν Σύγκλητον διὰ τὸν φόνον τῆ Κωνσταντίνου, αὐτὴ μὲν κόπτεται τὴν γλῶσσαν, τὴν δὲ μύτην ὁ Ηρακλεωνῶς, ἔτι παιδίον ὢν ἑτῶν δέκα, καὶ οἱ δύο ἐξορίζονται ὁμοίως καὶ ὁ Πύρρος τῆς Ἐκκλησίας ἐκβάλλεται, καὶ εἰς ἔξορίαν πέμπεται.

§. 3. Εἰς δὲ τὸν βασιλικὸν θρόνον ἀνάγεται ἀπὸ τὴν σύγκλητον ἐν ἔτει χμδ'. Κωνσταντίνος ἐκγόνοιο Ηρακλείου, υἱὸς δὲ τῆ Κωνσταντίνου, ὅστις κατὰ μὲν τὰ ἄλλα δὲν ἦτον ἀνεπιτήδειος βασιλεὺς, περὶ δὲ τὸ σέβας ὁμοίως μετὰ τὸν Πάππον τῆ, διότι καὶ αὐτὸς τὴν τῶν Μονοθελητῶν ἐδόξαζεν αἵρεσιν· συστήσας δὲ εὐλοῖον κατὰ τῶν Σαρακηνῶν εἰς τὸ Νεώριον τῆς Λακτίας ὀνομαζόμενον Φόινικα, ἐπικήθη κατὰ κράτος, ὡς ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν Ρωμαίων νὰ ἐκοκλήσεν ἡ θάλασσα, αὐτὸς δὲ φορέσας παλαιὸν ῥῆχον, καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον ὅπῃ ἔτυχεν ἐκεῖ, μετὰ ὀλίγους τινὰς ἔφυγε, καὶ διεσάθη εἰς τὸ Βυζάντιον· ἐφόνησεν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τὸν ἀδελφόν τῆ Θεοδοσίον, τὸν ὁποῖον πρῶτον διάκονον εἶχε χειροτονήσῃ, καὶ ἐμισήθη ἀπὸ τῆς πολιτικῆς διάτε τῆτο, καὶ διὰ ἄλλας ἀτόπας πράξεις τῆ· ὅθεν ἠγέρθη ἀπὸ τὸ Βυ-

Κωνσταντίνος Δ΄. Αυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 641.

Ηρακλεωνῶς Αυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 641.

Κωνσταντίνος Αὐτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 642.

Βυζάντιον, καὶ ὑπήγεν εἰς Σικελίαν, καὶ ἐκεῖ καθήμενος ἕξ χρόνας, τελευτῶν ἐπιβαλευθεὶς ἀπὸ τῆς τριγύρω τῆ, εἰς καιρὸν ὅπῃ ἔλατο εἰς τὸ λατρὸν τῆς Συρακῶν τὸ λεγόμενον Δάφνη, ἐπύγη καιρίας τὴν κεφαλὴν ἀπὸ Ἀνδρέαν Τρωῖλου μετὰ τὸ καδίον ὅπῃ ἔχυνε τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας χρόνας εικοσιεπτὰ. ὅρα περὶ τῶν ῥηθέντων αυτοκρατόρων Νικηφόρον τὸν Κωνσταντινουπόλεως (α), Θεοφάνην (β), Ζωναρῶν (γ), Κεδρηνὸν (δ), Παῦλον τὸν διάκονον (ε), καὶ τῆς ἀνωτέρω ῥηθέντας ἱστορικός (ζ).

§. 4. Ἐπὶ τῶν τῶν Αυτοκρατόρων Πατριάρχαι ἐγένον τῆς μὲν Κωνσταντινουπόλεως Παῦλος ὁ Β΄. ἐν ἔτει 641. ἐν ἔτει 653. Πέτρος καὶ Θωμᾶς ὁ Β΄. ἐν ἔτει 656. (η). Τῆς δὲ Ἀντιοχείας Μιχαῖριος ὁ Μονοθελητῆς ἐν ἔτει 650. (θ). Ἐν τῶτοις ἀπέθανε Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων, ὅπῃ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐσόλισε τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην.

§. 5. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶ τῆ Κωνσταντίνου ἡ μὲν τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις ἦτον εἰς δυσυχίαν, διότι ὁ Αυτοκράτωρ ὅλος δι' ὅλα μονοθελητῆς ὢν, καὶ κακόδοξος, ἐδίσχυριζετο δυνατὰ νὰ πλατύνῃ τὴν αἵρεσιν τῆ· ὅθεν εἰς τῆς χηρέυσας Ἐκκλησίας ἀπὸ γνησίαις ἀρχιερεῖς μονοθελητῆς Ἐπισκόπουσ καταέσαινε, καὶ ἠγεμόνας ὁμοίως εἰς τῆς πολιτείας ἐπέμπε τῆς αὐτῆς αἵρέσεως· Μαρτίνου τὸν ἀγιώτατον Πάππον Ρώμης, ὅπῃ δὲν ἠθέλε νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὴν αἵρεσιν τῆ, τὸν ἐξώρισε, Μάξιμον τὸν σοφώτατον, καὶ ἀγιώτατον ἄνδρα, καὶ τῆς μαθητῆς τῆ σκληρότατα ἐτιμώρησε, καὶ ἄλλαι πολλῆς ὀρθοδόξουσ ἐπαίδευσεν, ὅπῃ δὲν ἠθέλον νὰ κλίνωσιν εἰς τὸ θῆλημα τῆ. Παρίμοια μετὰ τὸν βασιλέα σκληρῶς προσέκειντο τοῖς ὀρθοδόξοις οἱ προσάται αὐτῆς τῆς αἵρέσεως Ἐπίσκοποι, ὡς Πύρρος, Παῦλος, καὶ Πέτρος οἱ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοποι, ὁ Ἀλεξανδρείας Κύρος, ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος, καὶ ἄλλοι, καθὼς ὁ Παγωανάτος

Ἐπίσκοποι Κωνσταντινουπόλεως, Ἀντιοχείας

Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις τῆς Ἀνατολῆς.

Υ 2

(α) Σελ. 179. ἕως 188. ἐκδ. Ἐκτ. αψκθ'.
(β) Σελ. 225. ἕως 233.
(γ) Σελ. 68.
(δ) Σελ. 339. ἕως 344. (ε) Βιβλ. ιη'. (ζ) Ὁθωνα τὸν Φρεισιγ. Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ι. ια'. Σιγήβ. Γεμβλ. Χρον. ετ. χμβ'. χμγ'. χμδ'. χμε'. χμς'. χμςγ'. καὶ χμςδ'. Πομπῶν Λαίτων· Συνδψ. Ρώμ. Ἱστορ. βιβλ. β'. καὶ ἄλλαι.
(η) Μετὰ τὸν Παῦλον ἀν' ἄλλῃ πάλιν εἰς τὸν θρόνον Πύρρος, τῆ ὁποία τελευτήσαντος τῆ χμς'. γίνεταί Πέτρος ὁ αἵρετικὸς. ὅστις κατὰ τὸν Θεοφάνην δύο ἔτη, καὶ μῆνας δ'. ἢ κατὰ τὸν Ζωναρῶν ἔτη ιβ'. κρατήσας τὸν θρόνον γίνεταί Θωμᾶς ἐν ἔτει χςς'.
(κ) Μετὰ τὸν Ἀναστάσιον τὸν Β΄. τὸν μαρτυρήσαντα τῶ χι'. ἔμεινε χηρέυσα ἡ Ἀντιόχεια ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων διὰ κβ'. ἢ κγ'. χρόνουσ, ἕως ἴσως τῆ χλγ'. ὅταν ἐπισηδῆ τῆ θρόνον Ἀθανάσιος ὁ Μονοφυσίτης, ὑπερον Μακεδόνιος ὁ αἵρετικὸς τῶ χμ'. ὅστις μείνας διὰ ἕξ χρόνουσ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπέθανε πρὶν ἀπέλθῃ εἰς Ἀντιόχειαν· μετὰ αὐτὸν Γεώργιος, εἰς Κωνσταντινούπολιν μείνας ἔτη πέντε, ὑπερον Μακάριος ὁ μονοθελητῆς, ὅστις ἔμεινε εἰς Κωνσταντινούπολιν ἕως τῆ χογ'. ἔτησ, μετὰ τὸν ὁποῖον γίνεταί Θεοφάνης.

τος λέγει εις την επισολην οπ' εσειλε προς τας Δυτικας πράξ. ιη. της ζ. Συνόδου.

§. 6. Α'λ' επειδη οι Μονοθεληται εβλεπαν δια την τόσην πολλήν μανίαν τας τας ψυχας των πολλών οπ' εχώριζαν απ' αυτές, Παυλος ο Κωνσταντινουπόλεως κορυφαίος των Μονοθελητών, κατέπεισε τον Αυτοκράτορα, δια να εκδώση νέον πρόγραμμα, ήτοι διάταγμα, φανερόν να γίνεται σιωπή εις το εξής δια την μίαν, ή διττήν θέλησιν, η ενεργειαν, η περι τ'ετα να μη φιλονεικώσιν, ετε να διαλέγωνται. Ελπίζων τοιαύτως να φέρη πάντας τας Χριστιανές εις την δόξαν τα, η να ειρηνεύσωσιν. εδημοσιεύθη αυτο το πρόγραμμα υπ' ονόματι τ'ε τυπ'ε, ως μαρτυρεί Αδων ο Ουιενήσιος (α), αυτός ο τύπος είναι εν τ'ω δ' σικρήτω της εν Λατερανώ συνόδου, επί Μαρτίνου τ'ε Πάπα γενομένης τόμω γ. των συνόδων, οπ'ε συν τ'η επικρίσει της συνόδου αναγινώσκειται.

§. 7. Πρόδες με αυτά τα δεινά, η την τ'ε Μωάμεθ αίρεσιν την επί το μάλλον κατ' εκάστην προκόπτουσαν· διότι εις το β. έτος της βασιλείας τ'ε Κωνσταντος, άρχισεν ο ηηδεις ανωτέρω Ουμαρος ο Β. χαλίφης να οικοδομή τον πάλαι ναόν τ'ε Σολομώντος, α'λ' επειδη εκεινο οπ'ε εκτίζετο δεν εσεκετο, ηρώτησε την αίτιαν, η είπον αυτ'ω οι Ιουδαίοι, η κατέβασε τον Σταυρόν οπ'ε ήτον αντικρυ επάνω τ'ε ναό τ'ε όρου των Ελαιών, η ετως εσαδ'η η οικοδομή αυτών, δια την όποιαν αίτιαν λαβόντες παρ αυτ'ε άδειαν, η τας λοιπές Σταυρές πανταχόθεν κατεβίβασαν οι μισόχριστοι Ιουδαίοι τε, η Σαρακηνοί.

§. 8. Τον βίον κατασρέφαντος τ'ε Ουμάρου εν έτει χμγ. τ'η β. τ'ε Νοεμβρίε, κτυπώντας τον εις την κοιλιαν με το σπαδι Πέρσης τις Μαγαρίτης τ'ενομα, τρίτος Χαλίφης ήτοι διάδοχος εγενεν Οσμάνης ο υιός τ'ε Φάν, συγγενής τ'ε Ουμάρου, και όρισας χρόνας δέκα, εφηνεύθη εν έτει από της ενσάρκω Οικονομίας χνε' διάδοχον αφεις Αλήν τον υιόν τ'ε Εβιταλίπ· αυτός δε τον υιόν αυτ'ε Χασάνην εν έτει χξ. τον όποιον γυμνάσας της εξεσίας ο Μαβίας, αυτός μετ' εκεινον πρόεση χρόνας κδ'.

§. 9. Αυτός ο Μαβίας εκυρίευσε την Κύπρον, η την Ρ'όδον, και την Αραδον, την όποιαν δυνατά πολεμήσας, η λαβών απετείχισε, η εκάυσε, η την νήσον ακατοίκητον εκατάσχησε, κατα τον Κεδρηόν (β), όμοίως εις μεν την Κύπρον εκρήμισε την Κωνσταντίαν, εις δε την Ρ'όδον τον περίφημον Κολοσσόν, (τ'ε όποιε τ'ε χάλκωμα αγοράσας Ιουδαίοι Εμεσηνός τις πραγματευτής, λέγεται να το εκβάλισε με' εννεακοσίας καμήλας) η κατασκευάσας πολλά πλοία εμελετήσε να πολεμήση την βα-

(α) Χρον. ήλικ. ζ'. έτει χμκ'. σελ. 194.
(β) Σελ. 340.

Τύπος Κωνσταντος.

Ουμαρος ο β. Χαλίφης ματαίως κοπιά εις την ανοικοδομήν τ'ε ναό.

Οσμάνης τρίτος Χαλίφης.

Αλής δ. Χαλίφης.

Μαβίας ε. Χαλίφης.

Κρημνίζει την Κωνσταντίαν Κύπρον, η τον Κολοσσόν της Ρ'όδου.

βασιλείαν των Ρωμαίων, α'λ'α κρατεύσας εις Καισάρειαν της Καππαδοκίας, άφησεν αρχηγόν τ'ε εόλα τον Αβελαβάρ, με τον όποιον ναυμαχήσας ο Αυτοκράτωρ Κωνστας ενίκηθη κατα κράτος, ως ανωτέρω ειρηται.

§. 10. Εις την Ιταλίαν (όπα εις αυτές τας χρόνας εξασχοι μεν ήσαν κυβερνήτες, Θεόδωρος ο Καλλιόπας, Ολύμπιος, η παλιν ο Καλλιόπας, βασιλείς δε των Λογγιβάρδων Ρ'οδαρις, Ρ'οδόαλδος, Αρίπερτος, η Γριμόαλδος, Επίσκοποι δε Ρ'ώμης Θεόδωρος, Μαρτίνος, Ευγένιος, η Βιταλιανός (α), πόλεμον ποιήσας Θεόδωρος ο Καλλιόπας, μετ'α τ'ε Ρ'οδάρεως νικαται παρ αυτ'ε. Ο δε Μαρτίνος Πάπας την των Μονοθελητών κατακρίνας αίρεσιν εν συνόδω, δια προσαγής τ'ε Κωνσταντος δεδεμένου επέμφθη εις Κωνσταντινούπολι από Ολύμπιον τον Εξάρχον, η απ' εκει εις Χερσονήσον εξωρίσθη, όπα η ετελεύτησε· τ'ω δε ιη. έτει της βασιλείας τ'ε Κωνσταντος, εθανάτωσε τον αδελφόν τα Θεοδοσίον, όσις αν διάκονος, ως ειρηται, μετέδωκεν αυτ'ω των άχραντων μυσηρίων εν άγιω ποτηρίω· μετ'α δε τον θάνατον αυτ'ε, κατ' ύπνον συχνα εφαινετο εις τον βασιλέα φορών διακόνε σολην, η δίδων το ποτήριον γεμάτον από αίμα, η λέγων, αδελφέ πιε· όθεν συγχιδοεις μεγάλως δια την ακατάπαυσον αυτ'ε όρασιν, εσοχάδη να υπάγη εις Σικελίαν, και εκει να μεταφέρη το βασιλείον εις την πρεσβυτέραν Ρ'ώμην, διότι ελεγε π'ως πρέπει να τιμ'ε τις πλέον την μητέρα τα, η την θυγατέρα τα.

§. 11. Ερχόμενος λοιπόν εις Ιταλίαν, διηγωνίσθη προς τας Λογγιβάρδες, η τον βασιλέα τας Ρ'οδόαλδον, όσις πρώτον συγκροτήσας πόλεμον την τε Λακερϊαν, η άλλας πολλας πόλεις της Απελίας οπ'ε εκυριεύοντο από τας Λογγιβάρδες, τας επανάλαβεν, υσερον δε νικηθείς από τον Ρ'οδόαλδον υπήγεν εις Ρ'ώμην εντίμως υπό Βιταλιαν'ε Επισκόπου υποδεχθείς, όσις εξήλθεν εις απάντησιν τα με τον λαόν, εως εις εκτον σημείον· αυτός δε ως λαφυραγωγός τις, ήτοι κερσάρης, εμβάς εις την πόλιν επήρε τα χάλκινα αυτης σύσημα λεγόμενα, η απομνηνάρια, ωςε μήτε τα κερραμίδια από χάλκωμα κατασκευασμένα ελυπήθη, πολλ'ω μάλλον εκεινα οπ'ε ήσαν από άργυρον, με τα όποια η τ'ε Πανδέα ζέγη εγενεν, οπ'ε εις ναόν της άειπαρθένω Μαρίας, η των μαρτύρων τότε σχεδόν μετωνομάδη, ως λέγασιτινές· Ολίγον δε καιρόν εις Ρ'ώμην μείνας εδιάβη εις Σικελίαν, σήσας τον βασιλικόν θρόνον εις την Συρακ'εσαν, όπα με τας ασυνηθίς φέρης, η δοσίματα, το τ'ε πλήθος μισος εις

Υ 3

βλά-

Κατάσας της Ιταλίας.

Κωνστας ερχεται εις Ιταλίαν η πολεμει τ'ε Λογγιβάρδες.

Κερσεύει την Ρ'ώμην.

(α) Ο Θεόδωρος αρχιεράτευσε ετη ζ. και μηνας εξ. ο Μαρτίνος, ετη ε. και μηνας δ. ο Ευγένιος μηνας η. η ο Βιταλιανός ετη ιγ. η μηνας ζ.

βλάβην τε είνησε, καθώς μαρτυροῦσι περὶ αὐτῶν πάντων, Ρηγίνων (α), Ερμανός Κόντρακτος (β), Μαριανός Σκότος (γ), Σιγήβεργτος (δ), Αββάς ὁ Ουρσπεργήσιος (ε), καὶ ὁ Σταδηνσιος (ζ).

§. 12. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου βασιλεῖς τῶν Βεσγύττων ἦσαν Χινδεβίνδος, καὶ Ρωζεσενβίνδος, ἢ τῶν Χριστιανῶν θρησκεία μεγάλην αὐξήσιν ἔλαβε, καθὼς ἐκ διαφορῶν συνόδων κατὰ τέρας τὰς χρόνας ἐν Τωλήτῳ γενομένων φαίνεται. Οὔτε ὀλίγες κόπες, καὶ ἀγῶνας αὐτὴ ἐτράβισεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου οἱ μεσόγειοι τῶν Ἀγγλῶν μετὰ τὸν βασιλέα τῆς Πάυδαν ἐδέχθησαν τὴν πίσιν τῆ Χρισθ, διὰ τὴν ὁποίαν πολλὰ καλῶς ἠγωνίσθη καὶ ὁ τῶν Νορθέμβρων εὐσεβὴς βασιλεὺς Ὄσβρις.

§. 13. Καὶ τέλος εἰς τὴν Γαλλίαν τελευτήσαντος τῆ Δογοβέρτε, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτῆ Κλοδοβαῖος ὁ Β'. τῆ ὁποῖε ἢ πρὸς τὰς πτωχὰς πλυσίότης, καὶ μεταδοτικὴ γνώμη ἐπαινείται, καὶ ὑπερον ἀπὸ αὐτὸν Κλοτάριος ὁ Γ'. ὁ τῆ Κλοδοβαῖε υἱὸς, καὶ Χιλδέργκος, ὁ τῆ Κλοταρία ἀδελφός. Εἰς τὰς χρόνας τῶν τῶν βασιλείων, ὅπου εἰς φαγοπότια, καὶ ξεφαντώσεις ἦτον δεδομένοι, καὶ εἰς ἀκολασίας, ἢ τῆ Βασιλεία κυβέρνησις μετέβη εἰς τὰς ἐν τῷ Παλατίῳ μεγάλας, διὰ μέσε τῶν ὁποίων πάντα ἐδοικᾶν το καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς εἶχον μόνον τὸ ὄνομα. καὶ ἀπαξ τῆ ἐνιαυτῆ περὶ τὰς τῆ Μαίε Καλάνδας ἐφάνοντο εἰς τὸν λαόν, ἢ δὲ τῆς Ἐκκλησίας κατὰσασις καὶ ἦτον εἰς γαλήνην φαίνεται.

ΚΕΦΑ-

- (α) Χρον. ἐπὶ Κωνσταντίνε ἔτει φος',
 (β) Χρον. ἔτει χξγ'.
 (γ) Χρον. βιβλ. β. ἡλικ. ε'. ἔτει χνζ. καὶ χξ.
 (δ) Χρον. ἔτει χξ. καὶ χξθ'.
 (ε) Χρον. ἐπὶ Κωνσ. σελ. 162.
 (ζ) Χρον. ἐν ἔτει χξβ. καὶ χξθ'.

Κατὰσασις
τῆς Ἰσπανίας.

Κατὰσασις
τῆς Γαλλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περὶ Πύρρου, καὶ τῆς αὐτῆ πολυδρῦλλητε διαλέξεως μετὰ τῆ Μαξίμου, περὶ τῆ διαδόχε αὐτῆ Πάυλε, καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ Φιλονεικίας διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα.

§. 1.

Υπερασπισαὶ τῶν Μονοθελητῶν εἰς ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦν Πύρρος, καὶ Παῦλος οἱ Κωνσταντιναπόλεως.

§. 2. Ὁ Πύρρος ἐπέβη τῆ Πατριαρχικῆ Θρόνε τῆς Κωνσταντιναπόλεως κατατρέψαντος τὴν ζωὴν τῆ Σεργίε, τὰ αὐτὰ μετὰ ἐκείνον φρονῶν, καὶ τὰ Σευήρη, καὶ Κύρη σεβόμενος, καὶ βεβαιῶνων. ὅσις φανείσιν συνεργὸς τῆς ἐπιβελῆς τῆ Κωνσταντίνε μετὰ Μαρίνης, ὅπου τὸν ἐπότισε φαρμάκι, καὶ φοβηθεὶς ἀφῆκε θεληματικῶς τὸν θρόνον, καὶ ἔφυγεν εἰς Ἀφρικὴν, τῆ ὁποῖε τὸν θρόνον διεδέχθη Παῦλος ὁ τῶν Μονοθελητῶν γενναῖος ἀγωνιστής, καὶ ὑπερασπιστής.

§. 3. Ἐν τῶτοις ὁ Πύρρος διάλεξιν πολυδρῦλλητον ἐποίησε μετὰ τὸν ἰερωτάτου Μαξίμου τὸν ὁμολογητὴν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, παρόντων τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς, καὶ Γρηγορίε τῆ ἐπάρχε, καθ' ἣν τελευταῖον ὁ Πύρρος νικηθεὶς, ὑπεκρίθη, ὅτι καὶ ἀφῆκε τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, ἔλθων δὲ εἰς Ρώμην, καὶ ἀπαιτηθεὶς παρὰ τῆ τότε Ἐπισκόπε Θεοδώρε, Λίβελλον περὶ πίσεως ἔδωκε, καὶ ἐδέχθη. Τὰ περὶ ταύτην τὴν διάλεξιν ἐκτίθησιν ὁ Βαρώνιος Ἐλληνιστῆ, καὶ Λατινιστῆ ἐν τῇ προδήκῃ τόμῳ ζ'. ἐν ᾧ δύναται ὅσις βέλεται νὰ ἰδῆ (α).

§. 4. Ἐπὶ τῶτοις ὁ Πύρρος ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ρώμην, καὶ ἐρχόμενος εἰς Ράβενναν, ἐφανερῶδη μετὰ τρεῖς χρόνας πῶς δὲν ἀφῆκε τὴν αἵρεσιν τε, ἀπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Ὀλυμπία τῆ Ἐξάρχε μετὰ τὴν ἐλπίδα διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον, ὡς ὁ σκύλος εἰς τὸν ἴδιον ἐμετὸν ἔσρεψε, καὶ ἔλθων εἰς Κωνσταντινάπολιν τῷ ἰβ'. ἔτει τῆς βασιλείας τῆ Κωνσταντος, θανόντος τῆ ἀνοσία Παύλε ἐμβαίνει αὐτὸς εἰς τὸν θρόνον. μαδῶν δὲ ὁ Ρώμης Θεόδωρος, ὅτι πάλιν δοξάζει τὴν αἵρεσιν ὅπου εἶχε, καὶ συναθροίσας τὰς ὑπ' αὐτὸν Ἐπισκόπους, κατὰίρεσιν αὐτῷ τελείαν κατεψηφίσαστο, καὶ ἀνα-

(α) Εἰς τὴν προδήκην τῆ ἡ. τόμου ἐκδ. Ἐνετ. ἔτει αζι.

Διάλεξις
Πύρρου, καὶ
Μαξίμου.

Παράνομος
καινοτομία
τῆ Πάπα
Θεοδώρε.

ἀναθεμάτισε, γράψας τὴν τῷ ἀναθέματος ἀπόφασιν μὲ νέον παράδειγμα, ὡς λέγουσι, χύνων ἀπὸ ἄχραντον αἷμα τῷ Χριστῷ εἰς τὸ γραφικὸν μελάρι· λοιπὸν ὁ Πύρρος λαβὼν τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ β. μῆνας μόνον τέσσαρας ἔζησε, καὶ κατέσχευε τὸν βίον, καὶ προεχειρίσθη Πέτρος ὁμόδοχος μὲ αὐτόν.

§. 5. Παῦλος δὲ ὁ β. ἐπιβὰς τῷ Θρόνῳ ἐν ἔτει χμγ'. (α), πάντας τὰς πρὸ αὐτῷ ὑπερέβη εἰς τὴν σκληρότητα, διότι μὲ τὴν παρακίνησιν, καὶ ἄδειαν αὐτῷ ἔγιναν τὰ ὅσα ἔγιναν ὑπὲρ τῶν Μονοθελητῶν τῶν ἐναντίων τοῖς καθολικοῖς, καὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτὸν ἐσυσκοτάθησαν καὶ τὰ κατὰ τῷ Μαρτίνῳ Πάπῳ διωριζόμενα ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Κωνσταντα.

§. 6. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν φιλονεικία ἦν μεταξὺ τῶν Σκότων, καὶ Ἀγγλων περὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἑορτῆς τῷ Πάσχα· διότι οἱ Σκότοι τὸ Πάσχα ἐώρταζον τῇ κυριακῇ ἡμέρῃ τῇ α'. ἀπὸ τὴν ιγ'. τῆς σελήνης μέχρι τῆς Κυριακῆς ἐμπιπλάσῃ· οἱ δὲ Ἀγγλοι μὲ τὰς λοιπὰς Καθολικὰς τῇ ἀπὸ τῆς ιδ'. τῆς σελήνης μέχρι τῆς κ'. Κυριακῆς ἐντυχάζῃ· εἰς διαίτησιν λοιπὸν τοιαύτης φιλονεικίας συνέδριον τι ἔγινεν ἐν τῷ μονασιεῖῳ τῆς Ἀββατίσσης Γλδασ, παρόντων δύο βασιλέων τῷ Ὄσβι, καὶ Ἀλφρένδῳ πατρὸς καὶ υἱῷ, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκεῖνος μὲν τοῖς Σκότοις, ἕτος δὲ τοῖς Ἀγγλοῖς ἠκολάθει. Οἱ τὴν διάλεξιν ποιῶντες, ἐκ μὲν τῷ μέρεος τῶν Σκότων, ἦν ὁ Κολμανὸς Ἐπίσκοπος, ἐκ δὲ τῶν Ἀγγλων ὁ Βίλβρεκτος πρεσβύτερος. ἀφ' οὗ δὲ ἔγινεν ἡ διάλεξις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τελευταῖον ὁ βασιλεὺς Ὄσβις ἐδέχθη τὴν δόξαν τῶν Ἀγγλων, καὶ εἰς αὐτὴν καὶ ἀκολοῦθῶσιν εἶπε πῶς εἶναι πρέπον, καὶ πάντες τὸν εὐφήμισαν.

Παῦλος Κωνσταντινουπόλεως σκληρότατος.

Φιλονεικία εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ Κωνσταντος τοῦ αυτοκράτορος.

§. 1.

Σύνοδοι ἐπὶ τὰτα τῷ Κωνσταντος συνεκροτήθησαν αὐταί· ἡ ἐν Τωλήτῳ Ζ'. δύο ἐν Ρώμῃ κατὰ τῶν Μονοθελητῶν, ἡ ἐν Τωλήτῳ ἡ. Σ'. ι. ἡ Κλιπιακηνσία, ἡ Καβιλουνησία, καὶ ἡ Ἐμεριτηνσία, ἀποσιωπῶν τὰς ἐν τῇ Ἀφρικῇ τρεῖς κατὰ τῶν Μονοθελητῶν συναδριοθεΐσας, τὴν κατὰ τῶν Μονοθελητῶν Ἰσπανησίαν, καὶ ἄλλας ὁμοίως ἀσίμας.

§. 2.

(α) Ἀνατέρω λέγει ὅτι ἐπέβη τῷ θρόνῳ τῷ χμα'.

§. 2. Σύνοδος Ζ'. ἐν Τωλήτῳ συναδριοθη ὑπὸ Χινδεβίνδα τῷ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, ἐν ἔτει χμς'. ἣτις διετάξατο κανόνας ε'. κειμένους ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τῶν ὁποίων τὴν περίληψιν διηγῶνται οἱ Μαγδεμβ. Ἐκατον. (α), καὶ Ὀσίανδρος (β), ὁ δὲ Καρατζᾶς (γ), καὶ Κοριόλανος (δ), τρεῖς μόνον τῶν ἀνακεφαλαιῶνται.

§. 3. Ἡ μία τῶν ἐν Ρώμῃ γενομένων συνόδων συνήχθη ὑπὸ Θεοδώρου τῷ Ρώμης, ἐν ἔτει χμγ'. ἣτις τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν μὲ τὸν τύπον τῷ Κωνσταντος κατέκρινε, καὶ Παῦλον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον, τὸν ὁποῖον πολλὰκις πρότερον ἐναθέτησε, καὶ Πύρρον ὁπῶ ἀδέτησας τὴν αἵρεσιν, μὲ τὴν παρακίνησιν τῷ ἐξάρχῳ Ὀλύμπῳ πάλιν ἐπέσχευε εἰς τὸν ἴδιον ἐμετόν, ἀκοινωνήτας ἀπέφηνεν (ε).

§. 4. Ἡ δὲ ἄλλη, ἣτοι ἡ Λατερανηνσία ὑπὸ τῷ πρώτῳ Μαρτίνῳ τῷ Ρώμης συναδριοσθη, ἐν ἔτει χμδ'. ἣτις ἐπιβίβασα τὸν τύπον τῷ Κωνσταντος, τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν, καὶ τὰς ὑπερασπιστὰς αὐτῆς Κύρον τὸν Ἀλεξανδρείας, Σέργιον, Παῦλον, καὶ Πύρρον Κωνσταντινουπόλεως κατέκρινεν· Ὀλόκληρα ταύτης τῆς περιφήμης συνόδου τὰ πρακτικὰ σώζονται ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων (ζ), τὴν περίληψιν αὐτῆς μὲ τὰς κ'. κανόνας, ἣτοι ἀναθεματισμὰς ἐκτεθείκασιν οἱ Μαγδεμβερ. Ἐκατον (η), καὶ ὁ Κοριόλανος (θ), ὁ δὲ Ὀσίανδρος ἐκτίθησι μόνον τὰς κανόνας (ι).

§. 5. Ἡ ἡ. ἐν Τωλήτῳ σύνοδος κατηγγέληται ὑπὸ τῷ βασιλέως τῶν Ἰσπανῶν Ρώζεσσαβίνδα, ἐν ἔτει χμγ'. συναλεθόντων Ἐπισκόπων νέ. ἡγεμένων ιβ'. καὶ ἐπιτρόπων ι. λειπόντων Ἀρχιερέων (κ), ἔγιναν εἰς αὐτὴν συνεδριάσεις ιβ'. εἰς τὰς ὁποίας τὸ-τι ἐπράχθη ὅρα ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τὰς Μαγδεμβερ. Ἐκατον. (λ) καὶ τὸν Κοριόλανον (μ).

§. 6. Ἡ θ'. ἐν Τωλήτῳ Σύνοδος ὑπὸ τῷ αὐτῷ Ρώζεσσαβίνδα τῷ βασιλέως συνεκλήθη ἐν ἔτει χμδ'. συναλεθόντων Ἐπισκόπων ιζ'. (ν), ταύτης κανόνες σώζονται ιζ'. διαλαμβάνοντες περισσώτερον διὰ ὑποδέσεις τῶν Ἐπισκό- κό-

Σύνοδος ἐν Τωλήτῳ Ζ'.

Ε' Ῥώμη.

Ε' Ῥώμη.

Η' ἐν Τωλήτῳ Η'.

Η' ἐν Τωλήτῳ Θ'.

(α) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 179. (β) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. γ'. κεφ. η'. (γ) Σελ. 249. (δ) Σελ. 545. (ε) Ἀὕτη ἡ σύνοδος κατέκρινε μόνον τὸν Πύρρον, καὶ ἐχὶ τὸν Παῦλον, καὶ τὸν τύπον, ὅρα τὸν Θεοφάνη, τὸν Ἀναγασίον, καὶ τὰ συνοδικά. (ζ) Τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου ἀκέραια σώζονται Ἐλληνιστῶν, καὶ Λατινιστῶν εἰς τὴν συναδριοσιν τῶν συνόδων τὴν γενομένην παρὰ Γεώργιον Δομινίκου Μάνσι, Ἀρχιεπισκόπου Λένης, ἐν τόμῳ δεκάτῳ σελ. 894. Ἐκδ. Φλωρεντίας ἔτει αζξδ'. δαπάνῃ Ἀντωνίου Τζάττα τῷ ἐν Βενετίας. (η) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 170. ἕως 188. (θ) Σελ. 547. ἕως 551. (ι) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. γ'. κεφ. ιγ'. (κ) Παρῆσαν Ἐπίσκοποι ιβ'. ἡγεμένοι ιβ'. Ἐπίτροποι ι. καὶ ἕτεροι ἑνδοξοὶ ἄνδρες ις'. (λ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 208. ἕως 213. (μ) Σελ. 551. ἕως 555. (ν) Παρῆσαν Ἐπίσκοποι ιζ'. ἡγεμένοι ἡ. καὶ ἕτεροι ἑνδοξοὶ ἄνδρες δ'.

Η' εν Τω-
λήτῳ Γ.

κόπων, ἡ κληρικῶν, κείνται δὲ ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μα-
γδεμ. Ἐκατον. (α), παρὰ τῷ Οὐσιάνδρῳ (β), ἡ τῷ Καρατζῆ (γ).

§. 7. Η' ἰ. ἐν Τωλήτῳ σύνοδος Ἐπισκόπων κ'. μετ' τὴν προσαγῆν τῆ
αὐτῆ Ρ'ωζεσβίνδα βασιλέως ἔγινεν, ἐν ἔτει χγς'. (δ), ἐδέσπισεν αὐτὴ
κανόνας ε'. ἢ ζ'. τὰς ὁποῖας ἀνάγνωδι ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων. τὴν ἀνα-
κεφαλῶσιν αὐτῆς ἐκτεθείκασιν οἱ Μαγδεμ. Ἐκατοντ. (ε), Οὐσιάνδρος,
(ζ), ὁ Καρατζῆς (η), ἡ ὁ Κοριόλανος (θ).

Η' Κλιπια-
κηνσία.

§. 8. Η' Κλιπιακηνσία σύνοδος συνηθροίσθη παρὰ Κλοδοβαῖς βασι-
λέως τῆς Γαλλίας ἐν ἔτει χξβ'. (ι), εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον σχεδὸν πάν-
τες οἱ τῆς Γαλλίας, Ἐπίσκοποι, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ἔδεν ἀξιόλογον
εὐρίσκειται νὰ ἐπράχθη, πᾶρεξ τὸ τῷ Διονυσίῳ μοναζήριον ἀφιερῶθη ἀπὸ
τὴν ἐξουσίαν τῶν λαϊκῶν.

Η' Καβιλο-
νησία.

§. 9. Ἀπὸ τὸν αὐτὸν βασιλέα συνηθροίσθη ἡ Καβιλονησία σύνοδος,
ἐν ἔτει χξγ'. εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι μδ'. ἡ κανόνας ιδ'. ἐξέ-
δεντο ὅπῃ ἀνήκασιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐυταξίαν, ἡ μάθησιν, κείνται
ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, παρὰ τοῖς Μαγδεμ. Ἐκατοντ. (κ) ὅρα περὶ αὐτῶν
τὸν Καρατζῆν (λ), ἡ τὸν Κοριόλανον (μ).

Η' Ἐμερι-
τηνσία.

§. 10. Η' Ἐμεριτηνσία σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ τῷ Ρ'ωζεσβίνδα βα-
σιλέως ἐν τῇ Λεσιτανίᾳ, κατὰ τὸ χξς'. ἔτος τῆς ἐνσάρκα Οἰκονομίας, συ-
νήλθον Ἐπίσκοποι ιβ'. ἡ ἐδογματίσαν κανόνας κγ'. πρὸς σερέωσιν τῆς Ἐκ-
κλησιαστικῆς καταστάσεως, τῶν ὁποίων τὴν περίληψιν ἐκτίθησιν ὁ Κοριό-
λανος (ν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν τέτοις τοῖς
Χρόνοις.

§. 1.

Μάξιμος ὁ
Ὁμολογη-
τής.

Οἱ μάλιστα ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις διαπρέφαντες ἐν ἀγιότητι, ἡ διδασ-
καλίᾳ, Μάξιμος εἶναι ὁ Ὁμολογητής, ἀνὴρ φιλόσοφος, ἡ θεολό-
γος, περιφανέστατος, ὅστις κατ' ἀρχαίς ἐν τῇ τῷ Ἡρακλεῖς αὐλῇ περιετρέ-
φε-

(α) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 214. (β) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. γ'. κεφ. ιε'.
(γ) Σελ. 255. (δ) Αὐτὴ ἡ Γ. ἐν Τωλήτῳ σύνοδος συνήχθη ἐκὶ τῷ χγς', ἀλλὰ τῷ
χγδ'. ὅπῃ ἦσαν Ἐπίσκοποι κ'. ἡ ἐπίσκοποι ἑτέρων ε'. (ε) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ.
216. (ζ) Ἐκατοντ. Ζ'. βιβλ. γγ'. κεφ. ιη'. (η) Σελ. 259. (θ) Σελ. 558.
(ι) Κάλιον δοκεῖ νὰ συνήχθη αὐτὴ ἡ σύνοδος τῷ χνθ'. (κ) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ.
198. (λ) Σελ. 260. (μ) Σελ. 560. (ν) Σελ. 562.

φετο· ὅμως ὕστερον ὅπῃ ἐκυριεύθη αὐτὴ ἡ αὐλὴ ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Μο-
νοθελητῶν, εἰς μοναζήριον, ὃ ὄνομα ἦν Χρυσόπολις, ἀνεχώρησε; ἡ ἠγμε-
νεύων καιρὸν ἱκανὸν εἰς αὐτὸ, ἡ φοβηθεὶς τὰς ἐπιβλάς, ἡ ἐνέδρας τῶν
Μονοθελητῶν, ὡς ἀντικείμενος εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν, εἰς Ἀφρικήν, ἡ Ρ'ώ-
μιν ὑπῆγεν, ὅπῃ ἠκμαζεν ἡ ὀρθόδοξία, ἀλλὰ ἡ ἐκείθεν ἐρχόμενος εἰς Βυ-
ζάντιον πολλὰ δεινὰ διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίσιν ἔπαθεν ἀπὸ τὸν μισρὸν Κων-
σταντα· διότι μετὰ τὰς αἰκισμὰς, ἡ βάσανα ὅπῃ τῷ ἔκαμε, ἡ ἀφ' ἧ ἐκο-
ψε τὴν γλώτταν τα προῖξιν, ἡ τὴν δεξιάν τα, τὸν ἐξώρισεν, ὅπῃ εἰς
τὴν ἀγῆρω μετέστη ζωὴν. ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆ ἡ ἐν τῇ κ'. τῷ Γαννααρίῳ.
ἄφησεν εἰς ἡμᾶς ὑπομνήματα, ἡ ἀναπτύξεις τῶν θεολογικῶν ῥήσεων πολ-
λὰς, ἡ κεφάλαια περὶ ἀγάπης τετρακόσια. Τόσον δὲ περὶ Θεολογικῆς
ἐπιστήμης ἦν ἔμπειρος, ὡσεὶ εἰς τὰς καιρὰς ἐκείνας πάσης Ἐκκλησίας διαση-
φείσης, μόνος ἐκείνος τῇ συμμαχίᾳ τῷ πνεύματος πρὸς τὸν τῆς Οἰκουμενικῆς
πόλεμον ἔμεινεν, ἐξαιρέτως δὲ τῆς ἀγίας ε'. ἡ ζ'. συνόδου τοσῶτον εἶναι δίκαιον
ἡ πατὴρ νὰ ὀνομάζηται, ἡ ἠγμενῶν, ὡσεὶ μήτε οἱ ἐναντίοι νὰ μὴν δύναν-
ται νὰ ἀντιπαθῶσιν εἰς αὐτὰ. σημείον δὲ, διότι οἱ περὶ Πύρρον, ἡ Σάρ-
γιον, ἡ Ὀνώριον, ἡ εἴτινες ἄλλοι τῆς αἵρέσεως προσήκασιν, Μαξιμιανὸς
τὰς ὀρθοδόξας ἐκάλεον, ἐπειδὴ ἔβλεπον πάντες πρὸς αὐτὸν, ἡ μήτε ἔλε-
γον, μήτε ἐνόων ἐκεῖνο ὅπῃ δὲν ἐφάνετο ἔυλογον εἰς αὐτὸν, ὡς ὁ ἱερός
Νεῖλος σημειοῖ λόγῳ ε'. πρὸς Λατίνους.

§. 2. Ἀνδρέας ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης, ὁ ἡ Γεροσολυμίτης ὀνομαζό-
μενος, ὅστις ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Δαμασκόν, εἰς τὰς δεκατεσσάρων δὲ χρό-
νους τῆς ἡλικίας τα πᾶσαν τὴν ἐγκύκλιον παιδεύσιν ἐξασκήσας, ἐρχόμε-
νος εἰς Γεροσόλυμα τὸν μοναδικὸν ὑπῆλθε βίον, ἡ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν ἐν Κων-
σταντινῶν πόλει ε'. σύνοδον ἀπὸ τὸν Γεροσολύμων Πατριάρχην Θεόδωρον
σαλθεῖς, ἐτι διατελῶν εἰς μονάζοντας, ἀρίτως κατὰ τῶν Μονοθελητῶν ἠγω-
νίσαστο, ἐπειτα εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινῶν πόλει κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας συγ-
καταλεχθεῖς, διάκονος, ἡ ὀρφανοτρόφος εἰς αὐτὴν ἔγινε, ἡ εἰς ὀλίγον και-
ρὸν Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ἐπροχειρίθη, πολλὰ συγγράμματα βιωφελῆ
ἄφησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ. Θεῶ, λόγους τε ἡ κανόνας, περισσώτερον
τεχνικώτερος εἰς τὰς πανηγυρικὰς ὦν λόγους, κατὰ Νικηφόρος Κάλλιτος
γράφει ἐν τῷ τῷ μεγάλῳ Κανόνος συναξαρίῳ, ὁμοίως ἐξέδωκε, ἡ λογι-
στικὴν περὶ τῷ Πάσχα.

§. 3. Ἀναστάσιος ὁ Νικαίας Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις ἀπόκρισι εἰργαφεν
εἰς τὰς ἀποκρίσεις τῶν ὀρθοδόξων.

§. 4 Θεόδωρος ὁ πρεσβύτερος Ρ'αῖδῆ, ἀνὴρ ἐπ' ἀρετῇ, ἡ ἀγιότητι
περιφανής, πρὸς τὸν ὁποῖον Μάξιμος ὁ ἱερός ἐπιστολὴν ἔγραψε, τοιαύτην
ἐπιγραφῆν ἔχουσαν, Θεόδωρῳ Πρεσβυτέρῳ Λαύρας τῆς Ρ'αῖδῆ περὶ ὀνό-
τητος, ἡ φύσεως, κατὰ τὸν κατάλογον τῶν συγγραμμάτων τα
δηλεῖται ἔγραψεν αὐτὸς ὁ πατὴρ προπαρασκευῆν τινα, ἡ γυμνασίαν πρὸς
ἐκεῖνον ὅπῃ θέλει νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ὁ τρόπος τῆς θείας ἐνανθρωπή-
σεως,
Z 2

Ἀνδρέας
Κρήτης.

Ἀναστάσιος
Νικαίας.

Θεόδωρος
Πρεσβύτε-
ρος.

σεως, η Οικονομίας, καθ' ου εγινε, η ποια ειναι τα λεγόμενα παρατων τροφιμων της Εκκλησίας εις τας μη ορθως νοήντας αυτην. ετυπώθη εν τω α. τόμω της βιβλιοθήκης των πατέρων.

Ελίγιος Νοβόρμς.

δ. 5. Εν δε τη δύσει ελαμψαν, Ελίγιος ο Νοβόρμς Επίσκοπος, πόλεως της Γαλλίας, απόστολος των Φιλάνδρων ονομασθείς, εξακτος εις αγιότητα, η γνώριμος πολλά εις τον βασιλέα Δαγοβέρτον, εγραψεν οικολίας κε. αιτινες ειναι εις τόμον β. της βιβλιοθήκης των Πατέρων τον βιον αυτη συνετάξατο Αυδοήνος ο σύγχρονος η ομοιος αυτω.

Αυδοήνος Ροδομάγς

δ. 6. Αυτός ο Αυδοήνος ονομάζεται η Δάδων, Επίσκοπος χερματίας Ροδομάγς, το βιβλιον αυτη περι τα αγία Ρεμιγία, να σώζεται χειρόγραφον παρα τοις Ελβετιοις εν τη βιβλιοθήκη τα μοναχική τα αγία Γάλλς, λέγουσιν ο Ποσεινός (α), η ο Βόσσιος (β). ο Τριδέμιος καλει αυτον ανδρα πεπαιδευμενον εις τε τας θείας Γραφάς, η εις τας ανθρωπίνες (γ).

Γλδεφόνος

δ. 7. Γλδεφόνος, πρότερον Αββάς εχημάτισεν εν τω Αγαλθινσία κοινοβίω, έπειτα Επίσκοπος Τωλήτς, διαπρέφας εν διδασκαλία, η αγιότητα, εγραψε περι της αγίας Τριάδος, περι της καρθενίας της Θεοτόκας Μαρίας, ομοίως ύμνας, διαφόρας λόγους, η βιβλιον περι ενδόξων ανδρών, το όποιον έχει τον πρώτον τόπον. τον βιον αυτη εγραψεν ως λέγει ο Ποσεινός (δ), Μιχαήλ ο Καρατζάς, η Γερώνυμος Βελαιός (ε).

ΚΕΦΑ.

(α) Εν τη προκμ. Ιερ. Τόμ. Α. σελ. 133. (β) περι Γγορ. Λατ. βιβλ. β. κεφ. κς. (γ) Περι Εκκλησ. συγγρ. σελ. 49. (δ) Εις τον αυτον τόπον σελ. 760.

(ε) Εις τον παρόντα αιώνα εχημάτισαν η έτεροι περιφανείς εν εσιότητι, η παιδεια, ως Αλύπιος ο Κιονίτης, περι ε όρα τον Μεταφραστήν. Μάγνος Αλτίνας, Επίσκοπος Οπιτεργίς, κοινότερον Οδέρτζο, επί της βασιλείας της Ηρακλείς, ανή περιβόητος εν αγιότητι. ός εις κατηδαφισμένε τς Οπιτεργίς παρα των Λογογυμνάδων, κατέφυγεν εις ελώδες τόπους, η εκτισε πόλιν Ηρακλείαν ονομάσας, χαριζόμενος τω Αυτοκράτορι Ηρακλείω, διότι δεν είχε κυριευθεί έτι ο Ηρακλείος από την αίρεσιν των Μοροθελητών. ύστερον εγενεν Επίσκοπος η ταύτης της πόλεως, η εις τον ύκνον τς εδιδάχθη δια το μεγαλειον, η αύξησιν της Βενετίας πόλεως, παρα των Παταβίων κτιθείσης. ηγειρέ ναός προς την ύψηλην οχθην, ήτοι rimum altum, κοινότερον Rialto, αν η εις τωτο δεν συμφωνεί ο Δάνδελος συγγραφεύς των αρχών της Βενετίας. όρα τον Σαβελλικόν, η τον Παλμέριον. Καισάριος ηγόμενος τς εν Λερίνη κοινοβίς, γεφυρνασμένος εις τας θείας γραφάς, φιλικός εις το λέγειν, πεπλητησμένος από πολλας γνώμας, η αγιος κατά το ζην. εγενεν Επίσκοπος Αρελάτης, η συνέγραψε περι Κάριτος, η αυτεξούσις βιβλιον εν; ομιλιών βιβλιον εν, όρων των τριών Αρελατηνσίαν συνόδων βιβλία γ. ήμαζε τω χσ. όρα τον Τριδέμιον. Γελιανός Επίσκοπος Τωλήτς, εγραψε βιβλία γ. κατά Γεδαίαν, έτελεύτησε τω χψ.

Θεόδωρος μοναχός εκ Ταρσς της Κιλικίας, Επίσκοπος Δεροσέρις, κοινότερον Καντοβέρου, ός η σχολεία πολλά εσύστησεν, εγραψε Μετανοι. βιβλ. εν, των αρχαίων πα-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ.

Περὶ Κωνσταντίνου τῆ Πρωγωνάτου, η τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Φορευθέντος εις το λατρὸν της Συρακῆσας τῆ Κωνσταντος, ως εἴρηται, το μετ' αὐτῆ στρατιωτικὸν ὄμα με τὰς Συρακασίαις, εὐθύς Ἀρμένιον τινα Μέτιον Ἡμιζίζιον ὄνομα (α), πολλὰ εὐπρεπῆ, η ἀραιώτατον, Αυτοκράτορα βιαίως κατέστησαν, το όποιον ἀκῆσας Κωνσταντίνος ο Πρωγωνάτος, ο μεγαλύτερος υἱός τῆ Κωνσταντος, τον όποιον ο πατήρ τς με διάδημα σέφας ἀφησεν εις το Βυζάντιον, με μέγαν σόλον εφδασεν εις Σικελίαν, η λαβίων τον Μέτιον η τας συν αυτω εθανάτωσεν, ομοίως η τας φονεύσαντας τον πατέρα τς Κωνσταντα. λαβίων δε τς πατρικόν σκήπτρον, μόνος αυτός Αυτοκράτωρ κατέστη εν έτει χξή. η κατασήσας τα εσπέρια επέστρεφεν εις Κωνσταντινάπολιν, φέρων η το λείψανον τς πατρός τς. Πρωγωνάτος δε ανομάσθη ότι ὀλιγογενής ὦν όταν ἀπεδήμησε να εκδικηθῆ τον φόνον τς πατρός τς, εἶχε μακρὸ το γένειον όταν επέστρεψε. προς τοις ἄλλοις εθανάτωσε η τον Πατρικίον Γερμανόν τον πατέρα Γερμανῆ τς Πατριάρχς, αυτον δε τον Γερμανόν εννάχισεν, όπῆ ήτον πλέον περασμένης ηλικίας, εκοψε δε η των δύο αδελφών τς Τιβερίς, η Ηρακλείς τας μύτας, επειδή ειπον οι στρατιῶται τς ανατολικῆς δέματος, ότι καθως εις Τριάδα πιστευομιν, ετω η από τας τρεις πρέπει να βασιλευόμεθα. Πόλεμον με τας Σαρακηνές επτά χρόνους δια ξηρῆς, η θαλάσσης ετυγχῶς εποίησε. πολεμήσας δε η με τας Βαλγάρς ενικήθη παρ αυτών, η βιασθείς ειρηνεύθη με συμφωνίαν να τας διδῆ ετήσιον δόσιμον. Ορθόδοξος δε ὦν, εσπῆδασε να ενώση τας Εκκλησίας, όπῆ ήσαν χωρισμέναι δια την αίρεσιν των Μονοθελητών, από τας χρόνους της βασιλείας Ηρακλείς τς προπάπτς τς, διό

Ζ 3

πατέρων κανόνας βιβλ. εν, υπομνημάτων βιβλ. εν, επισολών βιβλ. εν. έτελεύτησε τω χψ. έτων πη.

Αδελφός υἱός Χηδρηθς, η ανεψός Γνάσς βασιλέας των Βορείων Σαξόνων, γυμνασιάρχης τς Μαλδεννησικς κοινοβίς, κοινότερον Μαλμςοβέρν, η ύστερον μοναχός, Ιερεός, η ηγόμενος εχημάτισε. Τόσω πεπαιδευμένος εις τας θείας γραφάς, όπῆ υπερέβη πάντας τας τς καιῆ τς, εμπειρός εις τε την Λατινικήν, η Ελληνικήν διάλεκτον, η ποιητής εξαίρετος. ύστερον εγενεν Επίσκοπος Σχιρεβερνηνσιος, εγραψε πολλά, περι αν όρα τας Μαγδεμβ. Έκκατον. Ζ. κεφ. Ι. έτελεύτησε τω ψθ.

(α) Ουδεις των συγγραφέων καλει αυτον Μέτιον Ημιζίζιον, αλλά πάντες Μιζίζιον τινα Ἀρμένιον.

Κωνσταντίνος Πρωγωνάτος Αυτοκράτωρ από Χ. Γ. 668.

Πόθεν ονομάσθη πρωγωνάτος.

διό η σύνοδος Οικουμενική εν ετει της βασιλείας αυτῆ ιγ'. εν Κωνσταντι- νεπόλει να συναδραιοσθῆ ἐπρόσβαξε. Βασιλεύσας δὲ χρόνους δεκαεπτὰ ἀ- πέθανε, η ἀφῆσε διάδοχον τὸν υἱὸν αὐτῆ Γεσμανόν. ὅρα περὶ αὐτῆ τὸν Κεδρηνόν (α), τὸν Θεοφάνην (β), τὸν Ζωναρῶν (γ), τὸν Νικηφόρον Πα- τριάρχην (δ), Γλίκαν (ε), λατίνες δὲ Παῦλλον τὸν διάκονον (ζ), η Ὀτ- τωνα τὸν Φρισιγγήσιον (η).

§. 2. Βασιλεύοντος τῆ Πωγωνάτε, Ἀρχιεπίσκοποι Κωνσταντιναπόλεως ἐγγιναν Γωάννης εν ετει 668. η Κωνσταντῖνος εν ετει 674. Θεόδωρος εν ε- τει 680. η ο Γεώργιος (θ), τῆς δὲ Ἀντιοχείας Θεοφάνης (ι).

§. 3. Η δὲ τῶν Μονοθελιτῶν αἵρεσις προσέτι τὰς εν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας ἠνόηλει, τὴν ὁποίαν ὁ Αυτοκράτωρ μὲν διενόητο ευθύς να κα- ταβάλῃ, ἀν δὲν ἐμποδίζετα ἀπὸ τῆς πολέμου, τὸ ὁποῖον τέλος πάντων ἐκατόρθωσεν, ἔχων συμβουθεσάν τὴν χεῖρα τῆ Θεᾶ, τὴν Οἰκουμενικῆς Συνόδου εν Κωνσταντιναπόλει συναδραιοσας εν τῷ ιγ'. ετει της βασιλείας τε- περὶ ἧς, εν τῷ ἐφεξῆς κεφαλαίῳ ῥηθήσεται. Εν τοῖς χρόνοις τότε τῆ βα- σιλείας ἠγέθησαν οἱ Βέλγαροι κατὰ τῶν Ρωμαίων, ὅρα περὶ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τὸν Νικηφόρον (κ), η Θεοφάνην (λ).

§. 4. Ομοίως τὰ τῶν Ρωμαίων κατέφθειρε η τὸ ἔθνος τῶν Σαρακηνῶν εἰς τὰς ὁποίας Χαλίφης ἦτον εἰς ἐκείνας τὰς χρόνους ὁ Μαβίας, ὅπῃ ἐπόησε πολὺν φόνον κατὰ τῶν Χριστιανῶν, η πολλὰς πόλεις, η χώρας αὐτῶν ἔ- λαβε, τῆ ὁποία τελευτήσαντος εν ετει χνθ'. τῷ δὲ τῆς φυγῆς τῆ Μωά- μεθ ξ'. ὁ υἱὸς αὐτῆ Γιεζὶδ Χαλίφης γίνετα, ὅσις ἀφῆσε τὴν ἡγεμονίαν εν τῷ αὐτῷ ετει χπᾶ. ὁ υἱὸς αὐτῆ Ἀυδεμελίχ Χαλίφης ξ'. ἀπὸ Μωάμεθ κατέστη. Τῷ α. λοιπὸν ετει της αὐταρχίας Κωνσταντῖνα τῆ Πωγωνάτε στρατεύσαντες οἱ Σαρακηνοὶ κατὰ τῆς Ἀφρικῆς ἠχμαλώτευσαν ἀνδράπας χιλιάδας π'. κατὰ τὸν Κεδρηνόν (μ), ὑπερῆντο δὲ τότε Πατριαρχῶν, ὅτε θρόνος της Ἀλεξανδρείας, η ὁ τῶν Γεροσολύμων, η πολλοὶ ἕτεροι Ἐπί- σκοποι ἠχμαλωτίθησαν τότε ἀπὸ της Σαρακηνῆς. Ὀρίσας δὲ ὁ Γιεζὶδ χρόνους γ. ἀπέθανε, η ἐγγινε διάδοχός τε ὁ Μαργάμ, η μετὰ μῆνας ξ'. ἀπέθανεν.

§. 5. Εἰς δὲ τὴν Δύσιν, μάλισα εἰς τὴν Ἰταλίαν, (ὅπῃ ἔξαρχος ἦν Θεόδωρος ὁ Καλλιόπαις, βασιλεῖς τῶν Λογγιβάρδων Γαρίβαλδος, η Περ- τάριτος, Ἐπίσκοποι Ρώμης Ἀδεόδατος, Δόμνος, Ἀγάθων, Λέων ὁ β'. Βε-

(α) Σελ. 344. ἕως 347. (β) Σελ. 233. ἕως 239. (γ) Σελ. 70. (δ) Σελ. 17. ἕως 19. (ε) Χρον. τμη. Δ'. σελ. 215. (ζ) Γροκ. βιβλ. ιθ'. σελ. 137. η περὶ τῶν Πραχθ. τοῖς Λογγιβ. βιβλ. ε'. κεφ. λ'. (η) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ιθ'. (θ) Γωάννης ὁ πέμπτος ἀρχιερατεύει ἐτη ε'. η μῆνας ξ'. α' Κωνσταντῖνος ἐτη β'. η μῆνας ια' ὁ δὲ Θεόδωρος ἐτη δύο, η ἐξώαθη τῆ Θρόνῳ τῷ χοή η χθθ'. (ι) Γ' δὲ τὴν ὑπόσημείωσιν (κ) σελ. 171. (λ) Σελ. 236. (μ) Σελ. 344.

Αρχιεπί- σκοποι Κων- σταντινεπό- λεως.

Αντιοχείας Κατάσσεις της Ανατο- λικῆς Ἐκ- κλησίας.

Σκληρότης Μαβία τῆ Χαλίφης.

Γιεζὶδ Χα- λίφης.

Αυδεμελίχ Χαλίφης.

Μαργάμ.

Κατάσσεις της Δυτι- κῆς Ἐκ- κλησίας Ἐπίσκοποι Ρώμης.

Βενέδικτος ὁ β'. Γωάννης ὁ ε'. (α) δὲν εἶχε τόσον καλῶς η Ἐκκλη- σία. διότι ἔξω ἀπὸ τὸ κακὸν θανατικόν, ἦσαν αἱ ἀσυνήθισται βροχαὶ, αἱ βρονταὶ, αἱ ἀστραφαὶ, αἱ κοιναὶ τῶν Χριστιανῶν περιπτώσεις. προσδες εἰς αὐτὰ ὁμοίως η ἄλλα παρόμοια, ἐκέρτευσαν οἱ μὲν Σαρακηνοὶ τὴν Σικε- λίαν, η τὰς Συρακάσας, ἄλλοι δὲ βάρβαροι ἕτερος τόπας, μετὰ τὰ ἑποῖα ὅλα τὸ μέτρον της, η αἱ δυνάμεις τῶν ἐσμύκρουναν. Ὅθεν οἱ Δυτικοὶ ροε'. Ἐπίσκοποι πέμψαντες ἐπισολὰς ἀπὸ τὴν εν τῇ Ρώμῃ σύνοδον, τὴν ἐπ' Ἀγάθωνος συγκροτηθεῖσαν, πρὸς Κωνσταντῖνον Ἡράκλειον, η Τιβέριον τῆς Ἀυγῆσας, ἕτως ελεεινολογήντο, τὸμω γ. τῶν συνόδων.

„ Εν τοῖς ἡμετέροις κλίμασι τῶν διαφορῶν ἐθνῶν ἡ μαρία βράζει, ποτὲ „ μὲν καταπονῶντες, ποτὲ δὲ κατατρέχοντες, η ἀρπάζοντες. Ὅθεν ὅλος ὁ „ βίος ἡμῶν μεριμνῶν ἐσὶ πεπληρωμένος, δε τινὰς περικυκλῶ η ἐθνῶν χεῖρ, „ η ἐκ τῆ σωματικῆ καμάτε η τροφῆ ἐσὶ καθότι η παλαιὰ διακράτησις „ τῶν Ἐκκλησιῶν, κατ' ὀλίγον τὰς διαφορῶς συμφοραῖς ἐκλείψασα ὑπέ- „ πεσε, η μόνη ἐσὶν ἡμετέρα ὑπόσασις η πίσις ἡμῶν, μεθ' ἧς τὸ ζῆν ἀκρα „ ἐσὶ δόξα, δι' ἣν τὸ ἀποθανεῖν κέρδος αἰώνιον ἐσὶν, ὥτινι συζῆν ἀκρα δό- „ ξα ἡμῖν ἐσὶν.

§. 6. Ἐξω ἀπὸ αὐτὰ ὑπὸ Κωνσταντῖνα τῆ Πωγωνάτε, πῶς να με- τεβάλῃ τι ἀπὸ της ἐκλογῆς τῆ Ρώμης Ἐπισκόπῃ εἶναι φανερόν ἀπὸ της συγγράφαντας τὰς ἱστορίας. διότι Σιγήβεργος ὁ Γαμβλακήσιος (β), η τὸ ἐπιγραφόμενον Ποντιφικάλῃ βιβλίον εν τῷ Ἀγάθωνι μαρτυ- ρεσι, πῶς Ἀγάθων ὁ Ρώμης να ἐπέτυχεν ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον προ- σαγῆν τοιαύτην, διὰ μέσε της ὁποίας ἐπρόσβαξε να μὴν δίδεται πλέον εἰς τὸν Αυτοκράτορα, η δόσις τῶν ἀσπρῶν ὅπῃ ἐσυνήθιζον πρότερον να δίδω- σιν αὐτῷ διὰ τὴν προχειρίσιν τῆ Ἐπισκόπῃ. Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ δόγμα ἐ- ξέδετο, να μὴν χειροτονῆται πρότερον ὑποψήφιος Ἐπίσκοπος πρὸ τῆ να ἔλθῃ η βασιλικὴ προσαγῆ. Αὐτὴ δὲ η διάταξις κεῖται ὁμοίως παρὰ τῷ Γρατιανῷ, εν τῷ Θεσπίσματι (γ). Ὁ δὲ βιβλιοθηκῆριος Ἀναστάσιος, η Πλάτυνας εν τῷ β'. Βενεδίκτῳ γράφει, μετὰ τὴν δέησιν τῆ Βενεδίκτα να διέταξεν ὁ βασιλεὺς, ὥσε ἐκείνον ὅπῃ ὁ κλῆρος ὅλος, η ὁ Ρωμαϊκὸς στρατός, ἐκλέξῃ τῆτον να γνωρίζωσιν Ἀρχιερέα, η να ἐχῶσι, χωρὶς να προσμένωσι τὴν αυτοκρατορικὴν βεβαίωσιν. Ἀλλ' εἰς ὕσιν δυσπραξίαν, η δυσυχίαν ἐπροχώρησεν αὐτὴ η καλωσύνη τῆ βασιλείας, η πόσον ἀναγ- καίως ἦτον εἰς Ρωμαίους ὁ χαλινὸς ἐκεῖνος της Αυτοκρατορικῆς βεβαιώσεως τῆ Ἐπισκόπῃ, ἀρκετὰ μαρτυρεσι τὰ δύο σχίσματα ὅπῃ ἦσαν σχεδὸν εἰς δι-

(α) Ὁ Ἀδεόδατος ἀρχιερατεύσεν ἐτη ε'. η μῆνας ζ'. ὁ Δόμνος ἔτος ἐν, η μῆ- νας ι. ὁ Ἀγάθων ἐτη δ'. η μῆνας ξ'. Λέων β'. ἔτος ἐν η μῆνας ε'. Βενέδικτος β'. ἔτος ἐν, η Γωάννης ε'. ἔτος ἐν η μῆνας τρεῖς. (β) Χρον. εν ετει χπ'. (γ) Μίε. Α'. διαμ. 63- κανόν. Ἀγάθωνος σελ. 321, ι' δ. Λεσγδ. αφνε'.

διχοστασίαν, τὰ ὁποῖα εἰς τέσσαρας χρόνους ἀνεκλύθη, ἀφ' ἧς αἱ τῆς Εκκλησίας ἐλευθερία ἐδόθη εἰς τὰς Ρωμαίους ἐν τῇ Ρώμῃ, καὶ ἄλλοις εἰς τὰς ἐκείνων τόποις δέλομεν εἰπῆ.

§. 7. Ἰστέον πρὸς τούτοις, ὅτι ἐπὶ τῆς σ'. συνόδου ὁ Ρώμης Ἀγάθων ἀποκαλειόμενος τὴν τῆς Ρώμης Ἐκκλησίαν, πρὸς τὰς βασιλεῖς Ρωμαίων γράφων ἔτω λέγει. „Στέλλομεν τὰς παρόντας συντάξεις ἡμῶν, καὶ τὸν δεῖνα, „εἴτα ἐπάγει εὐθύς, παρὰ γὰρ ἀνδράποισ ἐν μέσῳ ἐδῶν τυγχάνουσι, καὶ „ἀπὸ τῆ σωματικῆς μόχθου τὴν τροφήν μετὰ μεγάλης δισαγωγῆς πορίζομενοι, πῶς εἰς τὸ πλήρες δυνήσεται εὐρεθῆναι ἢ τῶν γραφῶν εἰδησις;

§. 8. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κωνσταντῖνον διάταγμα ἐξετέθη, ὡς ἀπὸ ἐκείνου τὸν καιρὸν ὁ Ραβέννης Ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ὑποκείμενος εἰς τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, καὶ ἀπ' αὐτὸν νὰ χειροτονῆται. εἰς τὸν ὁποῖον κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν δὲν ἦτον ὑποκείμενος κατὰ τὸν Ἀναστάσιον τὸν βιβλιοθηκῆριον, καὶ τὸ Ποντιφικῆς βιβλίον (α), ὁμοίως κατὰ τὸν Σιγνήβερον τὸν Γεμβλακήσιον (β), καὶ τὸν Πλάτιναν ἐν τῷ β'. Λέοντι. Ἀναστάσιος ὁ βιβλιοθηκῆριος περὶ ταύτης τῆς υποθέσεως ἔτω λέγει. Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις τὸ β'. Λέοντος διαθέσις τῆς θείας κελεύσεως τῆ παρὰ τούτοις τῆ ἡγεμόνος ἀποκατέστη ἢ τῆς Ραβέννης Ἐκκλησία ὑπὸ τῆ χειροτονία τῆ Ἀποστολικῆς θρόνου, ὡς τελευτήσαντος τῆ ἀρχιεπισκόπου, τὸν ὑποψηφιδέντα κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν εἰς τὴν πόλιν Ρώμην ἔρχεσθαι ἐπὶ τῷ χειροτονηθῆναι.

§. 9. Ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ ἐπὶ Βέμβρα τῆ ἀληθῶς ὀσίε, καὶ Θεοσεβεστάτων Βεσγύττων βασιλέως, καὶ τῆ διαδόχου αὐτῆ Εἰργγίε, ἢ τῆς Ἐκκλησίας κατάστασις ἦτον πολλὰ ἐξαιρετος, καθὼς καὶ εἰς τὴν Γαλιαν εἰς τὸν καιρὸν τῆ Χιλδεβέρτου, καὶ τῆ Θεοδωρίου τῆ πρώτου τῶν ἀδελφῶν. ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ὁμοίως πεμφθέντες ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ Βιταλιανῆ τῆ Ρώμης νέοι διοικηταί, καὶ διδάσκαλοι τὰ τῆς Ἐκκλησίας πολὺ αὐξήσαν, καὶ ἐξήνθησαν.

§. 10. Ἐπὶ τούτοις τῆ Κωνσταντίνου, τὸ μετὰ τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινὸν πόλει τὸ σχίσμα διὰ Μαρτίνου τῆ Ρώμης, καὶ Μαξίμου Κωνσταντινὸν πόλεως ἡγήθη ἀπὸ τὸ μέσον, γενομένης ἐνώσεως εἰς τὴν σ'. συνόδον, μᾶλλον δὲ εἰς τὴν μετὰ ταύτην ἐπὶ τῆ Ρινόμητις, ἣτις καὶ τῆς σ'. συνόδου κανόνας ἐξετέθητο, εἰς τὰς ὁποίας κανόνας φαίνονται κατηγορήματα Ρωμαϊκά, καὶ εὐκαταφρόνητα, ὡς ὁ ιγ'. ὁ ιβ'. καὶ ὁ εζ'. κανὼν δηλοῦσιν ἀρχὴ λοιπὸν τῶν Ρωμαϊκῶν μὲμφων ἢ σ'. συνόδου ἐγένετο.

Ραβέννης Ἐπίσκοποι ὑποτάσσονται εἰς τὸν Θρόνον τῆς Ρώμης.

Κατάστασις τῶν Ἐκκλησιῶν Ἰσπανίας, Γαλιίας, καὶ Ἀγγλίας.

ΚΕΦΑ.

(α) Ἐν τῷ β'. Λέοντι. (β) Χρον. ἐν ἔτει χηδ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.

Περὶ τῶν Συνόδων τῶν ἐπὶ Κωνσταντίνου τῆ Πρωγονάτου συγκροτηθεῶν, καὶ μᾶλλον περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινὸν πόλει σ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

§. 1.

Σύνοδοι βασιλεύοντος τῆ Κωνσταντίνου τῆ Πρωγονάτου συνεκροτήθησαν, ἢ ἐν Τωλήτῳ ΙΑ'. ἢ ἐν Βρακάρῳ Γ'. ἢ ἐν Μεδιολάνῳ, ἢ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Ἀγάθωνος, ἢ ἐν Κωνσταντινὸν πόλει γ'. ἢ τοῖς ἢ σ'. Οἰκουμενικῆ, ἢ ἐν Τωλήτῳ ιβ'. ιγ'. καὶ ιδ'.

§. 2. Ἡ ἐν Τωλήτῳ ΙΑ'. σύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ τῆ εὐσεβῆς βασιλέως Βάμβρα, ἐν ἔτει χνε'. (α), συναλεθόντων Ἐπισκόπων ιδ'. οἵτινες μετὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν λαμπρὰν τῆς πίστεως ὁμολογίαν, ις'. κανόνας, ὅπῃ ἀφορῶσαν εἰς τὰς Ἐπισκόπους μάλιστα, ἐδογματίσαν, μετὰ τῶν ὁποίων ἀξιόλογος ἐστὶν ὁ δ'. περὶ τῆς τῶν ἱερέων διχοστασίας ἀποφαινόμενος, τῆτες εὐρήσεις ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τῶν ὁποίων τὴν ἀνακεφαλαίωσιν ποιῶνται οἱ Μαγδεμ. Ἐκατοντ. (β) ὁ Καρατζῆς (γ), καὶ ὁ Κοριόλανος (δ).

§. 3. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐπὶ τῆ αὐτῆ βασιλέως ἐγένετο ἢ ἐν Βρακάρῳ Γ'. σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαναγενεθῆσις τῆς ἐν Νικαίᾳ, ἢ μᾶλλον τῆς ἐν Κωνσταντινὸν πόλει συνόδου, κανόνες ἦ. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς μαθητείας ἐξετέθησαν, τὰς ὁποίας ὁσὶς βέλεται ἄς τὰς ἀναγνώσῃ ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων ἀνακεφαλαίωται τῆτες οἱ Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. (ε), Ὁσίανδρος (ς), ὁ Καρατζῆς (η), καὶ ὁ Κοριόλανος (θ).

§. 4. Ἡ ἐν Μεδιολάνῳ συναλεθροῦσα ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Μεδιολάνων μητροπόλεως Μανσαέτου, ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου τῆς Ἰουστίας, ἐν ἔτει χοδ'. ἣτις τῶν Μοναθελητῶν τὴν αἵρεσιν κατέκρινε, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ὡμολόγησεν, ἀπὸ αὐτῆς πολλοί, ἕνα μὲν διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ὁδοῦ, ἄλλο δὲ διὰ σωματικὴν ἀδένεια, καὶ γῆρας, μὴ δυνάμενοι νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινὸν πόλει καταγγελλθεῖσαν σύνοδον, ἐπιστολὴν συνοδικὴν ὁμῶς μετὰ τὴν ἐκτεσθῆσι τῆς ὀρθόδοξης αὐτῶν πίστεως πρὸς τὸν Ἀυτοκράτορα ἐπεμψαν, μαρτυροῦντες ἑαυτὰς, καὶ λείποντες ὅτι κατακρίνουσι τὴν αἵρεσιν. κείται αὐτῇ ἡ συνοδικὴ ἐπιστολὴ πᾶρα τῷ Βαρωνίῳ (ι), καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς σ'. συνόδου ἐν τῇ

Ἡ ἐν Τωλήτῳ ΙΑ'.

Ἡ ἐν Βρακάρῳ Γ'.

Ἡ ἐν Μεδιολάνοις.

(α) Ἰσχυρὸν τῷ χνε' ἀλλὰ τῷ χοδ'. (β) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 217. ἕως 221. (γ) Σελ. 262. (δ) Σελ. 564. ἕως 569. (ε) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. σελ. 221. (ς) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. θ'. κεφ. ιζ'. (η) Σελ. 266. (θ) Σελ. 569. (ι) Χρον. ἐν ἔτει χοδ'. ἀριθ. 2. ΤΟΜ. ΙΙ. Α α

τῇ ἐκδέσει τῆς πίσεως, ὁμολογῶσι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκ τῶν αἰώνων πατρὸς
να ἐκπορεύεται.

Η' ἐν Ρ' ὠ-
μη.

§. 5. Η' ἐν Ρ' ὠμη ἐπὶ Ἀγάθωνος συνήχθη ἐν ἔτει χπ'. συνελθόντων
Ἐπισκόπων ἑξέ. οἵτινες κατακρίναντες τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν, τρεῖς
τοποτηρητὰς Γεωργίου τὸν Πόντε Ἐπίσκοπον, Ἀβελάντιον τὸν Πατέρα Ἐπί-
σκοπον, καὶ Γεωργίου τὸν Ρηγίε Ἐπίσκοπον ὁμῶς μετὰ ἄλλας Κληρικούς, καὶ μονα-
χὸς ἐπέμψαν πρὸς τὴν Οἰκουμένην σύνοδον, ὅπως εἶχον μαζύ τας, καὶ τὰ πρακ-
τικὰ τῆς συνόδου αὐτῶν, καὶ ὑπογραφὰς ἑξέ. ἢ καὶ περισσοτέρας, καὶ δύο ἐπι-
σολάς, ἡτοὶ ἀναφοράς, μίαν μὲν τῆ Ἀγάθωνος, ἄλλην δὲ τῆς συνόδου. κει-
ται ταῦτα ἐν τόμῳ γ'. τῆς συνόδου, ὅπου καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἐπισκόπων αὐ-
τῆς τῆς συνόδου ὑπογεγραμμένα ἐν τῇ ὑτέρᾳ ἀναφορᾷ εὐρήσῃς.

Σύνοδος Οἰ-
κουμένης ἑ.
ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει.

§. 6. Η' ἐν Κωνσταντινουπόλει γ'. ἡτοὶ Οἰκουμένης ἑ. σύνοδος κατηγ-
γέλθη ἀπὸ τὸν Αυτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Πρωγάτον, καὶ συνηθροίσθη
εἰς αὐτὴν διὰ τῆς αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, κατὰ τὸ χπ'. ἔτος τῆς ἐνσάρ-
κα Οἰκονομίας, καὶ ιγ'. τῆς αὐτῆ βασιλείας. Ἡλθον λοιπὸν τοποτηρηταὶ
τῆ Ρ' ὠμης Ἐπίσκοπος Ἀγάθωνος, Θεόδωρος, καὶ Γεώργιος οἱ πρεσβύτεροι,
καὶ Γεωργίου ὁ διάκονος, καὶ οἱ ἐκ προσώπου τῆς κατ' αὐτὸν συνόδου ῥηθέντες
ἀνωτέρω Ἐπίσκοποι, ὁμοίως καὶ τοποτηρηταὶ τῆς μὲν Ἀλεξανδρείας Πέτρος
ὁ Πρεσβύτερος μοναχὸς, τῆς δὲ ἐν Ἱεροσολύμοις Γεώργιος Πρεσβύτερος
μοναχὸς, καὶ ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος· πρὸς τούτους Ἐπίσκοποι ἑκατὸν ἐβ-
δομήκοντα, ἀπὸ τῶν ὁποίων πρόμαχοι τῆς Ἐυσεβείας ἦσαν, καὶ ἐπισιμότε-
ροι Γεώργιος Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης, Στέφανος ὁ Πόντε Ἡρα-
κλείας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος πολλὰ, καὶ πᾶσαν ὡς εἶπεν τὴν
γραφὴν ἐκμελετήσας, καὶ γνώσκων ἀκριβῶς, καὶ ἀποσοματίσας αὐτὴν, Γεωρ-
γίου ὁ Ἀθηνῶν Ἐπίσκοπος Ὁρθόδοξος πολλὰ, καὶ σολισμένος ἀπὸ φιλοσο-
φίαν. πράξεις δὲ αὐτῆς τῆς Συνόδου ἐγένον ἐν τῷ Σεκρέτῳ τῶ Δεῖσι Πα-
λατίῳ, τῷ ἐπιλεγόμενῳ Τρέλλῳ, δεκαοκτῶ, τῶν ὁποίων τὴν περιλήψιν ὁ-
σον τὸ κατὰ δύναμιν μετὰ ὀλίγα λόγια, πρέπει νὰ ἐκδέσωμεν· ἐγένοντο
δὲ αὐταὶ αἱ πράξεις προκαθήμενῶν τῶ φιλοχρίστου βασιλέως, παρόντων, καὶ
ἀκρόντων, καὶ τῶν ἐνδοξαγίων Ἀρχόντων.

Πράξις Α'.

§. 7. Εἰς τὴν α'. πρᾶξιν ὅπου ἐσυγκροτήθη τῇ ζ'. τῆ Νοεμβρίου, Ἰν-
δικτιῶνος ς'. οἱ τῆ Ρ' ὠμης Ἀγάθωνος Πάπα τοποτηρηταὶ, καὶ οἱ ἐκ προ-
σώπου τῆς μετ' αὐτὸν συνόδου δεινολογιθέντες διὰ τὴν εἰσαχθεῖσαν αἵρεσιν
πρὸ χρόνων μς'. ἢ καὶ περισσοτέρον ἀπὸ τῶν προέδρων τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως Σέργιον, Πύρρον, Πέτρον, Κύρον, καὶ τὰς ἄλλας Μονοθελη-
τας, παρεκάλεσαν τὸν Αυτοκράτορα νὰ εἰπῶσιν οἱ τὰ μέρας τῆς ἀγιωτάτης
Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, πόθεν ἢ τοιαύτη ἐφευρέθη καινοφανία.
Οἱ δὲ Μακάριος πρόεδρος τῆς Ἀντιοχείας ὁ Κορυφαῖος τῶν Μονοθελητῶν,
ὁμῶς μετὰ Στέφανον τὸν μαθητὴν τῆ καὶ ἄλλας εἰπών, ἀπὸ τῶν Οἰκουμένης
συνόδου τῶν ἐγκρίτων Πατέρων, καὶ τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως,
Ἀλεξανδρείας Κύρου, καὶ Ὀνωρίε Ρ' ὠμης, ὁ Αυτοκράτωρ ἐπρόσβαξε νὰ τὸ
ἀπο-

ἀποδείξει αὐτό. φερθέντων λοιπὸν τῶν βιβλίων τῶν πέντε Οἰκουμένης συ-
νόδων, μόνον τὰ ἐν Ἐφέσῳ ἀνεγνώσθη ὑπὸ Στεφάνου Πρεσβύτερου μοναχῆ
τῆ μαθητῆ Μακαρίου τῆ Ἀντιοχείας, καὶ Σολομῶντος νοταρίου τῆ Κωνσταν-
τινουπόλεως Γεωργίου, ἢ δὲ λοιπῆ ἀνάγνωσις εἰς τὴν ἐπομένην μετὰ ὀλίγον
συνέλευσιν ἐσυμπεράνθη.

§. 8. Εἰς δὲ τὴν β'. συνέλευσιν τῇ ι. νοεμβρίου, ἀνεγνώσθησαν ἀπὸ
τὸν Ἀντιόχον Ἀναγνώσθη, καὶ νοτάριον Γεωργίου τῆ Κωνσταντινουπόλεως Πα-
τριάρχου τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου, μετὰ τὰ ὅποια, καὶ μάλι-
στα διὰ τῆς ι. ἐπιστολῆς Λέοντος τῆ Ρ' ὠμης (τὴν ὁποίαν εὐλόγησε ὁρθοδοξίας
καλῶσιν ὅπως λέγει, « ἐνεργεῖ ἑκατέρω μορφῇ μετὰ τῆς Δατέρος κοινωνίας,
« ὅπερ ἴδιον ἐσχίκε, τὰ μὲν λέγει κατεργαζόμενος τῆτο, ὑπερ ἐστὶ τῆ
« σώματος, καὶ τὸ μὲν αὐτῶν διαλάμπει τοῖς Δαύμασι, τὸ δὲ τῆς ὑβρε-
« σιν ὑποπέπτωκεν) ἐλεγχθεῖς ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος, εἶπεν· ἐγὼ δύο
ἐνεργείας εἶ λέγω κτ'. ἐγὼ ἀριθμῶν εἶ λέγω, ἀλλὰ θεανδρικήν αὐτῆ τὴν
ἐνεργείαν, κατὰ τὸν ἅγιον Διονύσιον· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐρωτήσας αὐτὸν,
πῶς νοεῖ τὴν Θεανδρικήν ἐνεργείαν, δὲν ἠδέλησε νὰ φανερώσῃ τὴν ἔνοιαν
ταύτης, εἰπὼν μόνον· ἐγὼ εἶ ἐπικρίνω. ἐπὶ τούτοις ἀνεγνώσθη καὶ τὸ ἄλλο
βιβλίον τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου.

Πράξις Β'.

§. 9. Εἰς τὴν γ'. πρᾶξιν τῇ ιγ'. Νοεμβρίου, ἀνεγνώσθησαν τὰ πρακτικὰ
τῆς ε'. Συνόδου, τῶν ὁποίων τὸ προσίμιον ἦτον ἔτω· Λόγος τῆ ἐν Ἀ-
γίῳ Μηνᾷ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς Βιγίλιον τὸν μακκ-
ριώτατον Πάπαν Ρ' ὠμης, περὶ τῆ ἐν εἶναι, τὸ Χριστῷ Δέλημα. Εὐθύς
λοιπὸν ἐγερόντες οἱ τοποτηρηταὶ τῆ Ρ' ὠμης Ἀγάθωνος ἐφώνησαν, ἐνο-
δέυθη ἢ παρῶσα βίβλος, μὴ ἀναγνώσθῃ ὁ παρὼν λόγος, διότι εἶναι πλα-
στός. ἐπειδὴ ὁ Μηνᾶς ἐν τῷ κ'. εἶται τῆς βασιλείας Ἰσωνιανῆς ἐτελεύτη-
σεν. ἢ δὲ ἀγία ε'. σύνοδος ἐν τῷ κζ'. τῆς αὐτῆ βασιλείας συνηθροίσθη,
ὅπου ἦτον Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς βασιλίδος πόλεως ὁ Εὐτύχιος κτ'. μὴν
ἀναγνωσκόμενα αὐτῆ τῆ ἐπιπλάσσε λόγος, ἀνεγνώσθησαν μόνον αὐτὰ τὰ
πρακτικὰ τῆς ε'. συνόδου· ἀλλὰ καὶ ἐν ζ'. πρᾶξιν αὐτῶν, νὰ ἦτον τί πε-
πλασμένον κακῆργημα ἀπὸ τὸν Βιγίλιον τὸν Ρ' ὠμης Ἐπίσκοπον ἀπὸ τῶν
Μονοθελητῶν, φανερὰ ἐγένετο γνωστὸν, καὶ τελευταῖον κανὼνα εἰς αὐτὰς τὰς
συνόδους δὲν ἐυρέθη σύμφωνον μετὰ τὴν γνώμην τῶν Μονοθελητῶν.

Πράξις Γ'.

§. 10. Εἰς τὴν δ'. πρᾶξιν ὅπου ἐγένετο τῇ ιε'. τῆ Νοεμβρίου, ἀνεγνώ-
σθησαν αἱ δύο ἐπιστολαὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἕως τέλους, ἢ μία μὲν
τῆ Ἀγάθωνος, εἰς τὴν ὁποίαν λέγει, « ἐν καὶ ἐξαίρετον ἔχειν, διὰ παν-
« τὸς εὐχόμενό τε, καὶ σπεύδοντες ἵνα μηδὲν παρὰ τὰ κανονικῶς ὀρισ-
« θέντα μειωθῇ, μηδὲ ἀλλαγῇ, ἢ προσεθῇ, ἀλλὰ ταῦτα καὶ ῥήμασι, καὶ
« νοήμασιν ἀπαράτρωτα φυλαχθεῖσιν. κτ'. ἢ δὲ ἑτέρα τῆς κατ' αὐτὸν τὸν
Ἀγάθωνα ἐν Ρ' ὠμη συνόδου,

Πράξις Δ'.

Πράξις Ε'

§. 11. Εἰς τὴν Ε' πρᾶξιν, ὅπῃ ἐγένετο τῇ ιζ'. τῆ Νοεμβρίου (α), ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος βεβλόμενος νὰ βεβαιώσῃ ἀπὸ τὰς πατέρας τὴν αἵρεσίν τε, δύο κωδίκια ἐπέφερε μαρτυρίας συναδροισθείσας ἐκ τῶν πατέρων περιέχοντα, περὶ τῆ ἐνὸς τῆ Χριστῶ θελήματος, καὶ τῆς μιᾶς αὐτῆ ἐνεργείας τὰ ὅποια ἀναγνωθέντα, ἐπροσάχθη, εἰὰ ἔχει ἄλλας μαρτυρίας νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν μετ' ὀλίγον γενησομένην πρᾶξιν.

Πράξις Σ'

§. 12. Εἰς τὴν Σ' πρᾶξιν τῇ ιβ'. τῆ Φεβρουαρίου, ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος προσέφερε τὰς λοιπὰς ὅπῃ εἶχε συναγμένους μαρτυρίας εἰς ἓνα κωδίκιον, τὰ ὅποια ἀναγνωθέντα, ὁ βασιλεὺς ἐπρόσαξε νὰ βεβαιώσῃ αὐτὰ τὰ Κωδίκια· διότι οἱ τοποτηρηταὶ τῆ Πάπας εἶπον, πῶς αἱ προστενεχθεῖσαι ὑπὸ τῆ Μακαρίου μαρτυρίαι τῶν πατέρων νὰ εἶναι περιεκομμέναι ἀπὸ τὰς ἐναντίας, καὶ ἐζήτησαν νὰ φερῶσι τὰ ἀυθεντικά βιβλία ἀπὸ τοῦ εὐαγῆς πατριαρχείου, καὶ νὰ παραβαλῶσι μετ' αὐτὰ τὸ δὲ κωδίκιον ὅπῃ ἐβασθεύσαν νὰ ἀναγνωθῆ, τὸ ὅποιον περιείχε πολλὰς χρήσεις πατέρων, περὶ τὰς ὁποίας εἶπεν ὁ βασιλεὺς νὰ γένη ἢ τῶν ἀνάγνωσις εἰς ἄλλην ἡμέραν.

Πράξις Ζ'

§. 13. Τῇ ιγ'. τῆ αὐτῆ μηνὸς ἐγένετο ἡ Ζ' πρᾶξις, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ τοποτηρηταὶ τῆ Πάπας ἔφεραν τὸ κωδίκιον, ὅπῃ ἦσαν συναγμέναι αἱ μαρτυρίαι τῶν πατέρων, μετ' αὐτὰς ὁποίας λαμπρότερον τῆ Ἡλίας τὰ δύο θελήματα τῆ Χριστῶ, καὶ αἱ δύο αὐτῆ ἐνεργεῖαι διεβεβαιώθη, καὶ αἱ τῶν βεβύλων αἱρετικῶν χρήσεις, ὅπῃ ἐν μόνον θελήματι, καὶ μιᾶν ἐνεργείαν ἐδιδασκον, ἀπεβλήθησαν· τότε τὸ κωδίκιον σφραγιθὲν ὁμοίως, ἐπρόσαξε ὁ βασιλεὺς Γεώργιον τὸν πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὰς ἄλλας Ἐπισκόπους, ὅτι τὰς συναδροισθείσας μαρτυρίας ἀπὸ τοῦ ἐν, καὶ τὸ ἄλλο μέρος νὰ τὰς παραβάλλωσιν ἀνυπερθέτως μετ' αὐθεντικά τῶν πατέρων ὑπομνήματα.

Πράξις Η'

§. 14. Εἰς τὴν Η' πρᾶξιν τῇ ζ'. τῆ Μαρτίου, οἱ Ἐπίσκοποι εἰς τὰς ὁποίας ἐπροσάχθη ἡ σύγκρισις αὐτῆ τῶν μαρτυριῶν, ἀνήγγειλαν, ὅτι αἱ τῶν πατέρων χρήσεις νὰ εὐρέθησαν σύμφωνοι, καὶ ἀπαραχαράκτως νὰ ἐπροσφέρθησαν εἰς τὰς ἀναφορὰς τῶν ἀποκρισίων τῆ Πάπας, καὶ αὐτοὶ ἔτω νὰ πεισύνωσι, καθὼς ἀπὸ τὰς πατέρας εἰς τὰς χροστενεχθεῖσας μαρτυρίας ἐπαραδόθη. Τότε Θεόδωρος ὁ Μελιτινῆς Ἐπίσκοπος Χαρτίου εἰς τὴν σύνοδον ἤφερε περιέχον, ὅτι ἐπειδὴ ὑπὸ τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν συνόδων περὶ τῆ ἀριθμῆ τῶν θελημάτων, καὶ ἐνεργειῶν ἔδεν δὲν ἐδιωρίθη, πρέπει περὶ τῆ νὰ εἶναι σιωπῆ. ἐρωτηθεὶς δὲ ὁ Θεόδωρος, ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι ὅπῃ ὁμᾶ μετ' αὐτὸν ἐποίησαν, τὸν ἐπιδεδότα χάριον, ἀπεκρίθη Πέτρος ὁ Νικομηδείας, Σολομῶν κτ. πάλιν ὁ βασιλεὺς εἶπε, τίς σοὶ ἔδω-

(α) Παραδρομή, διότι ἡ πέμπτη συνέλευσις ἐγένετο τῇ ζ'. τῆ Δεκεμβρίου μηνὸς Γενουατικῶνος ἐνάτης.

ἔδωκεν αὐτὸ τὸ χαρτίον ὅπῃ φέρεις; εἶπεν ὁ Θεόδωρος, ὁ Ἀββᾶς Στέφανος ὁ μαθητῆς τῆ Ἀντιοχείας Μακαρίου· οἱ δὲ κατηγοροῦντες Ἐπίσκοποι, πλὴν τῆ Στεφάνου, ἀναστάντες εἶπον, πῶς ὁ Θεόδωρος ψεύδεται· καὶ ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ ὁμολογήσωσι τὴν πίσιν τῆς. ἐπὶ τέτοις μετὴν παρακάλεσιν Γεωργίος, εἰς τὰ ἱερά διπτυχα τὸ τῆ Βιταλιανῆ Πάπας ὄνομα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀπὸ τὸν Θεόδωρον τὸν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Μακάριον Ἀντιοχείας ἀπεξέουθη, νὰ γραφθῆ εἰς αὐτὰ μετ' τὴν προσαγγίν τῆ βασιλείας μετ' χαρὰν πάντων ἢ μικρὰν ἐγράφη τὸ ὄνομά τε. Τῶν γενομένων ἠρώτησαν τὸν Μακάριον, καὶ τὰς Ἐπισκόπους τῆς Συρίας, ἀνσυναινῶσι, καὶ συμφωνῶσιν εἰς τὰς ἀναφορὰς τῆ Ἀγάθωνος. πάντες πλὴν τῆ Μακαρίου ἀπεκρίθησαν ὅτι συμφωνῶσι, καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς Πίσεως τῆς τῆς καθολικῆς παρρησίας ἐκδεδώκασιν· ὁ Μακάριος λοιπὸν προσετάγη καὶ αὐτὸς νὰ δώσῃ κατὰ μέρος τὴν ὁμολογίαν τῆς πίσεως τῆς, ὅστις καὶ ἔδωκε μὲν αὐτὴν, τὰ δὲ δύο θελήματα τὰ φυσικά, καὶ τὰς δύο φυσικὰς ἐνεργείας νὰ τὰς ὁμολογήσῃ εἰς τὸν Χριστὸν τελείως ἔλεγεν ὅτι δὲν θέλει, μήτε ἀν' ἔκοπταν τὰ μέλη τῆς, καὶ τὸν ἐρίπταν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπειτα τὰς ὑπ' αὐτῆ προβληθείσας μαρτυρίας τῶν πατέρων παραβαλόντες, ἦτοι συγκρίναντες μετ' αὐτὰς ἀκριβῆς, καὶ ἀνοθεύτες κώδικας, εὗρον αὐτὰς διεφθαρμένας, περιεκομμένας, καὶ εἰς ἄλλότριον νόημα φερμένας.

Πράξις Θ'

§. 15. Εἰς τὴν Θ' πρᾶξιν, ὅπῃ ἐγένετο τῇ η'. Μαρτίου, ἀφ' ἧς ἐσυγκρίθησαν, καὶ αἱ ἄλλαι τῆ Μακαρίου χρήσεις, καὶ ἐφάνηκαν καὶ αὐταὶ νενοθευμένα, ἐξεφώνησαν τὴν καθαιρέσιν τῆ Μακαρίου, καὶ τὸ κατ' αὐτῆ ἀνάθεμα, ἣτις φαίνεται ἐν τῷ μῶ γ'. τῶν συνόδων, ἔχουσα ἔτως, ὀρίζομεν τοίνυν, ἡνίκα σαφῶς ἀπεδείχθητε ἐπ' ἀνατροπῆ τῶν θείων δογμάτων σπεδάσαντες. κτ'.

Πράξις Ι'

§. 16. Εἰς τὴν Ι' πρᾶξιν, ὅπῃ ἐγένετο τῇ ιη'. Μαρτίου τὰς χρήσεις τῆ Ἀγάθωνος, καὶ τῆς ἐν Ρώμῃ συνόδου τὰς ἐνεχθείσας ἐκ τῶν πατέρων εἰς τὸ Κωδίκιον τὸ ἐσφραγισμένον, συγκρίναντες μετ' αὐτὰ βιβλία τῆ Εὐαγῆς Πατριαρχείας, εἰς πάντα συμφώνως, καὶ συσσίχως αὐτὰς μετ' ἐκεῖνα εὗρον. μετέπειτα Πέτρος ὁ Νικομηδείας Ἐπίσκοπος, Θεόδωρος, Σολομῶν, καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλων ὅσοι ἐσυμφώνων μετ' τὸν Μακάριον, ἀφέντες αὐτὸν, Διβέλλης τῆς καθολικῆς πίσεως μετ' ὅρκου ὁμολόγησαν, καὶ ἔδωκαν.

Πράξις ΙΑ'

§. 17. Εἰς τὴν ΙΑ' πρᾶξιν τῇ κ'. Μαρτίου, ἡ τῆ Σωφρονίου πρὸς Σέργιον ἐπιστολή, ἀνεγνώθη, ἣτις ἀρχίζει ἔτω· βαβαὶ βαβαὶ παμμακαρίσοι κτ'. κοινῇ ψήφω πάντων ἀπεδοκιμάθη, ἀνεγνώθησαν προσετι τὰ τῆ Μακαρίου, καὶ τὰ τῆ αὐτῆ μαθητῆ συγγράμματα πλήρη ἀπὸ κακοδοξίαν, καὶ κατὰ πάντα συμφωνῶντα μετ' αὐτῆς αἱρετικῆς. ἀλλ' ἔτι ἔτε τὸ ἡμισυ αὐτῶν ἀναγνωθέντων, ἐκόπη ἢ ἀνάγνωσις, φοβηθέντες μήπως μετ' τὴν φρίκην τῶν φαύλων, καὶ κακῶν βλασφημιῶν λάβωσιν οἱ ἀκροαταὶ καμμίαν βλάβην. ὡς τόσον ὁμως πρὸς ἀποφυγὴν τῆς αἰρέσεως τῶν Μονοθελιτῶν, καὶ καταφρόνησιν, ἀν-

αυτὰς τὰς βλασφημίας εἰς ἓν μέρος ἐσύναξαν. τελευταῖον ὁ Ἀυτοκράτωρ εἶπε, καὶ ἐφάνερωσεν, ὅτι διὰ τὰς κατεπειγούσας χρεῖας τῆς βασιλείας νὰ μὴ δύναται νὰ εἶναι παρὼν εἰς τὰς μελλούσας συνελεύσεις, ἀντ' αὐτῶ δὲ ἀπέστειλε Κωνσταντῖνον, καὶ Ἀναστάσιον τὸν Πατρικίον, καὶ Πόλυεκτον, καὶ Πέτρον τὰς ἀπὸ Ὑπάτων.

Πραξις ΙΒ'

§. 18. Εἰς τὴν ιβ'. πράξιν τῆ κβ'. τῆ Μαρτίου, χαρτίον τι, καὶ κωδίκια τῶ Κοιναίσορος εἰς τὴν σύνοδον ἀνεγνώσθησαν, καὶ εἰς αὐτὰ ἡ τῆ Σεργίου ἐπιστολὴ πρὸς Κύρον, καὶ ἄλλη τῆ αὐτῆ πρὸς Ὀνώριον τὸν Πάπαν Ῥώμης, ὁμοίως καὶ αἱ τῆ Ὀνωρίου ἐπιστολαὶ πρὸς Σεργίον, τὰς ὁποίας ζῆτει ἐν τῷ μω γ'. τῶν συνόδων.

Πραξις ΙΓ'

§. 19. Εἰς τὴν ιγ'. πράξιν τῆ κγ'. Μαρτίου, ἡ κατὰ τῶν Μονοθελητῶν Σεργίου, Κύρου, Πύρρου, Πέτρο, Παύλου, Ὀνωρίου, καὶ Θεοδώρου τῆ Ἐπισκόπου τῆς Φαράν τῆς τῆ ἀναθέματος καταδικτικῆς ἀπόφασις ἐσώθηκε, καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν παρεδόθησαν τῷ πυρὶ.

Πραξις ΙΔ'

§. 20. Εἰς τὴν ιδ'. πράξιν τῆ ε'. Ἀπριλίου, ἀνεγνώσθησαν τὰ τῆ Μηνῆ, καὶ Βιγυλίου συγγράμματα διὰ τὴν μίαν θέλησιν, τὰ ὁποία ὡς νόθα, καὶ ἄλλοτρια ἀπεβάλλθησαν ἀπὸ τῆς Πατέρας, καὶ κατακρίθησαν. οἱ Ἐπισκοποὶ τῆς Κύπρου βιβλίον εἰς ὄνομα Ἀθανασίου ἐπιγεγραμμένον ἔφεραν, εἰς τὸ νῦν ἡ ψυχὴ μὲς τετάρταται, ἀπὸ τῶ ὁποῖον ἀπέδειξαν δύο ἐν τῷ Χριστῷ νὰ εἶναι θελήσεις, καὶ δύο ἐνέργειαι.

Πραξις ΙΕ'

§. 21. Εἰς τὴν ιε'. πράξιν τῆ κδ'. Ἀπριλίου, καλέσασα ἡ σύνοδος τὸ Μονοθελήτην μηπόφρανα Πολυχρόνιον πρεσβύτερον ὄντα, καὶ μοναχόν, (ὅστις εἰς τοιαύτην πλάνην τῆς αἵρεσεὸς τε, καὶ νεκρὸς νὰ ἐγείρη ἐμεγαλοβήρημένον, καὶ ἐκαυχῆθη, ἀδείαν τε λαβὼν ἀπὸ τὴν σύνοδον, εἰς τὴν αὐλαίαν τῆ κοινῆς λατρῆς, τὸ ὁποῖον Ζεῦξίππος ἐλέγετο, τὸ σύμβολον τῆς πίστεως τε ἔβαλεν ἐπάνω εἰς νεκρὸν, καὶ πολλὰς ὥρας μείνας, καὶ κρυφιομνησκίζων, καὶ μὴ ἐγείρων αὐτόν, περισσότερο τὴν βλασφημίαν τῆς αἵρεσεὸς τε ἐφάνερωσε) καὶ παραινέσασα νὰ ἔλθῃ εἰς μετάνοιαν, καὶ μὴ θελήσαντα, κατέειλεν αὐτόν, καὶ ἀναθεμάτισε.

Πραξις Ις'

§. 22. Εἰς τὴν ις'. πράξιν τῆ ς'. τῆ Ἀυγύστου μηνός, Κωνσταντῖνος πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἀπαμείᾳ Ἐκκλησίας, μονοθελήτης, ἐμβὰς εἰς τὴν σύνοδον, εἶπε νὰ εὐρεν αὐτὸ τὸ μέσον, εἰς τὸ νὰ ὁμοφωνήσωσιν αἱ Μονοθελήται μετὰ τὰς καθολικὰς, ὡς ἐπὶ Χριστῷ δύο μὲν ἐνέργειαι νὰ λέγωνται, ἐν δὲ μόνον θέλημα· ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ τὴν σύνοδον, εἰάν θέλῃ πλατύτερον τὴν δόξαν τε νὰ φανερώσῃ, εἶπεν ὅτι ὁ Χριστὸς εἰς τὸν καιρὸν τῆ πάθους, τὸ ἀνθρώπινον θέλημα συναπεκδύθη μετὰ τὴν σάρκα, καὶ μετὰ τὸ εἶμα· ὅθεν ἀναθεματίσθη, καὶ ἐδιώχθη. Ὑπερον εὐφημίας προσφωνηθείσης εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα, καὶ εἰς πᾶσαν τὴν σύνοδον, ἀναθεματίσθησαν πάντες οἱ Μονοθελήται αἱρετικοὶ, καὶ κατὰ μέρος ὁ καθ' εἷς.

Πραξις ΙΖ'

§. 23. Εἰς τὴν ιζ'. πράξιν τῆ ια'. τῆ Σεπτεμβρίου Ἰνδικτιῶνος ι'. τῆ ὀρθοδόξου πίστεως δόγμα κοινῶς προανεγνώσθη, καὶ ἐβεβαιώσθη, καὶ ἀνε-

κηρύχθη, ὑπερον ἀφ' ἧ ἐβεβαιώσθησαν αἱ πέντε Οἰκουμενικαὶ σύνοδοι, καὶ τὸ σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδα, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει χωρὶς τὴν προδήκην ἀνεγνώσθη, ἡ ἀγία, καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος εἶπεν, ἡρεκε μὲν εἰς ἐντελὴ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐπίγνωσίν τε, καὶ βεβαίωσιν τὸ εὐσεβεῖς, καὶ ὀρθόδοξον τῆτο τῆς θείας χάριτος σύμβολον κτ'. οἱ δὲ Μονοθελήται μετὰ τὴν αἵρεσίν τε κατεδικάσθησαν.

Πραξις ΙΗ'

§. 21. Εἰς τὴν ιη'. πράξιν, ἦτοι τῆ τελευταία, ὅπῃ ἐγίνε τῆ ις'. τῆ Σεπτεμβρίου, ὁ ὅρος τῆς Πίστεως ὅπῃ εἰς τὴν ἀνωτέρω πράξιν ἀνεκηρύχθη, πρὸς τὸν ἐρχομὸν πάλιν τῆ Ἀυτοκράτορος ἀνεγνώσθη, καὶ ἐδοκιμάσθη, ἀκολουθήσαντες καὶ εὐφημίσαντες μετὰ ἐπιφωνήματα οἱ πατέρες τὸν καθολικὸν Ἀυτοκράτορα, ἐτελείωσαν μετὰ αὐτὰ τελευταῖον τὴν σύνοδον.

Ὅρος τῆς Συνόδος.

§. 25. Ὁ δὲ ἐκτεθεὶς παρὰ τῶν ἐν τοιαύτῃ συνόδῳ ἁγίων Πατέρων Θεῖος ὅρος πρὸς ῥήμα ἔτως ἔχει. Ὁ τῆ Θεοῦ καὶ Πατρὸς μονογενὴς Υἱὸς, ὁ κατὰ πάντα ὁμοίος ἡμῖν χωρὶς ἁμαρτίας γενόμενος ἄνθρωπος, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ἐν Ευαγγελικαῖς διακρυσίως ἐκήρυξε φωναίς· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τῆ κόσμου, ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, ἐμὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς. καὶ πάλιν· εἰρήνην τὴν ἐμὴν ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν. ταύτη τοι τῆ Θεολέκτω τῆς εἰρήνης διδασκαλίᾳ θεοσόφως ὁ προχότατος ἡμῶν βασιλεὺς ὀδηγούμενος, ὁ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μὲν ὑπέρμαχος, τῆς δὲ κακοδοξίας ἀντίμαχος, τὴν καθ' ἡμᾶς ἁγίαν ταύτην καὶ Οἰκουμενικὴν συναθροίσας ὁμήγουσιν, τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν ἦνωσε σύγκριμα. ὅθεν ἡ καθ' ἡμᾶς ἀγία, καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος τὴν ἀπό τινων, καὶ ὡς χρόνων πλάνην τῆς δυσσεβείας πόρρωθεν ἀπελάσασα, καὶ τῆ τῶν ἐκκρίτων, καὶ ἁγίων Πατέρων ἀπλανῶς εὐθείᾳ τριβῶ κατακολοδήσασα, ταῖς ἀγίαις, καὶ οἰκουμενικαῖς πέντε συνόδοις ἐν ἅπασιν εὐσεβῶς ὁμοφώνησε, φαιμέν δὲ τῶν τριακοσίων δέκα, καὶ ὅτῳ ἐν Νικαίᾳ συναλεθόντων μεγάλων ἁγίων Πατέρων, κατὰ τῆς μαριώδους Ἀρεῖας, καὶ τῆ μετ' αὐτὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν ἑκατὸν πενήκοντα Θεοφόρων ἀνδρῶν, κατὰ Μακεδονίαν τῆ Πνευματομάχου, καὶ Ἀπολιναρίου τῆ δυσσεβείας ὁμοίως καὶ τῆ ἐν Ἐφέσῳ τὸ πρότερον κατὰ Νεστορίου τῆ Ῥεδαίουφρονος συναγηγεργμένων διακοσίων Θεοπισίων ἀνδρῶν, καὶ τῆ ἐν Χαλκηδόνι τῶν χλ'. Θεοπνεύτων πατέρων κατὰ Εὐτυχῆς, καὶ Διοσκόρου τῶν Θεοσυγῶν. Πρὸς ταύταις καὶ τῆ τελευταία τῶν πέντε ἀγία συνόδῳ τῶν ἑκατὸν ἐξήκοντα, καὶ πέντε θεοτάτων ἀνδρῶν συναθροισθείσῃ ἐνταῦθα κατὰ Θεοδώρου τῆ Μοφθεσίας, Ὀριγένους, Διδύμου τε, καὶ Ευαγρίου, καὶ τῶν συγγραμμάτων Θεοδώρου τε, τῶν κατὰ τῶν ιβ'. κεφαλαίων τῆ αἰοδίμου Κυρίλλου, καὶ τῆς λεγομένης Ἰ' βα ἐπιστολῆς πρὸς Μάριν γεγράφθαι τὸν Πέρσιν, ἀκαινοτόμητα μὲν ἐν πᾶσι τὰ τῆς εὐσεβείας ἀνανεωσαμένη θεσπίσματα, τὰ βέβηλα δὲ τῆς δυσσεβείας ἐκδιώξασα δόγματα· καὶ τὸ παρὰ τῶν τριακοσίων δέκα, καὶ ὅτῳ πατέρων ἐκτεθέν, καὶ αὐτὸ παρὰ τῶν ἑκατὸν

πεντήκοντα Θεοφράως βεβαιώδην, ὅπερ, καὶ αἱ λοιπαὶ ἅγιοι σύνοδοι
ἐπ' ἀναιρέσει πάσης ψυχροφθορᾶς αἵρέσεως, ἀσπασίως ἐδέξαντο, καὶ
ἐπεκύρωσαν σύμβολον, καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγία, καὶ Οἰκουμενικὴ Θεοπνεύ-
σως ἐπεσφράγισε σύνοδος.

Εἴδεσις τῆς πίσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ
τιῆ. Θεοφράων ἁγίαν Πατέρων.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα Θεὸν Πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν Οὐρανῶν κτ'.

Εἴδεσις τῆς πίσεως τῶν ἐν Κωνσταντι
ναπόλει ῥν. Θεσπεσίων Πατέρων.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα Θεὸν πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν ἀμὴν κτ'. Ἡ
ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος εἶπεν· ἤρκει μὲν εἰς ἐντελῆ τῆς ὀρθοδόξου πίσε-
ως ἐπίγνωσίν τε, καὶ βεβαίωσιν τὸ εὐσεβὲς τέτο τῆς θείας χάριτος σύμβολον.
Ἄλλ' ἐπειπερ' ἐκ ἐπάυστα ἀρχήθεν τῆς κακίας ὁ ἐφευρετικὸς συνεργὸν τὸν ὄφιν
εὐράμενος, καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἰοβόλον τῆ ἀνθρωπείᾳ φύσει προσαγόμενος δά-
νατον, ἔτω καὶ νῦν ὄργανα πρὸς τὴν οἰκείαν αὐτῷ βέλησιν εὐρηκῶς ἐπιτή-
δεια, Θεόδωρον φάμεν τὸν γενόμενον τῆς Φαράν Ἐπίσκοπον, Σέργιον,
Πύρρον, Παῦλον, Πέτρον τὰς γενομένους προέδρους τῆς βασιλίδος ταύτης
τῶν πόλεων, ἐτι δὲ Ὀνώριον τὸν γενόμενον Πάπαν τῆς πρεσβυτέρας
Ρώμης, Κύρον τὸν Ἀλεξανδρείας ἐπισκοπήσαντα, Μακκάριον τε τὸν Ἀν-
τιοχείας προσεχῶς γενόμενον πρόεδρον, καὶ Στέφανον μοναχὸν τὸν τέτα-
μαθιτὴν, ἐκ ἤργησε δι' αὐτῶν τῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματι τῆς πλά-
νης ἐπεγεῖρειν τὰ σκανδαλα, ἐνὸς θελήματος, καὶ μιᾶς ἐνεργείας ἐπὶ
τῶν δύο φύσεων τῷ ἐνὸς τῆς ἁγίας τριάδος Χριστῷ τῷ ἀληθι-
νῷ θεῷ ἡμῶν τῷ ὀρθοδόξῳ λαῷ καινοφώνως ἐνσπείρας τὴν αἵρεσιν, τῆ Ἀ-
πολιναρίε, Ζευήρε, καὶ Θεμιστίε τῶν δυσσεβῶν φρενοβλαβεῖ κακοδοξία συνά-
δασαν, καὶ τὸ τέλειον τῆς ἐνανθρωπήσεως τῷ αὐτῷ ἐνὸς Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ
τῷ Θεῷ ἡμῶν ἀνελεῖν διάτινος δολερᾶς ἐπινοίας σπαδάσασαν, ἀτέλητον
ἐντεῦθεν, καὶ ἀνεργητὸν τὴν νόερῶς ἐμφυχωμένην αὐτῷ σάρκα δυσφή-
μως εἰσάγασαν. Εἰξήγειρε τοίνυν Χριστὸς ὁ Θεὸς τὸν πιστὸν βασιλεῦ,
τὸν νέον Δαβὶδ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν ἑαυτοῦ εὐρηκῶς· ὅς ἐκ ἔδωκε, κατὰ
τὸ γεγραμμένον, ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ καὶ τοῖς βλεφάροις αὐτοῦ νυσαγμόν,
ἕως ὅτε διὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσυλλέκτη ταύτης, καὶ ἱερᾶς ὀμιγύρεως τὸ τῆς ὀρδο-
δοξίας εὖρε τέλειον κήρυγμα. κατὰ γὰρ τὴν θεολεκτον φωνῆν, ὅπερ εἰσὶ δύο,
ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. ἦτις πα-
ρῆσα ἁγία, καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος πιστῶς δεξαμένη, καὶ ὑπταίως χερσὶν
ἀσπασαμένη τὴν τε τῷ ἁγιωτάτῃ καὶ Μακαριωτάτῃ Πάπᾳ πρεσβυτέρᾳ Ρώμης
Ἀγάθωνος γενομένην ἀναφορὰν πρὸς τὸν εὐσεβέστατον καὶ πιστώτατον ἡμῶν βα-
σιλέα Κωνσταντῖνον, τὴν ἀποβαλλομένην ὀνομασίαν τὰς κηρύξανταν, καὶ διδά-
ξαντας, ὡς προδηλωτῆται, ἐν θέλημα, καὶ μίαν ἐνεργείαν ἐπὶ τῆς ἐνσάρ-
κα οικονομίας Χριστοῦ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν· ὡσαύτως δὲ προσηκαμένη
καὶ τὴν ἕκτης ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἁγιώτατον Πάπαν ἱερᾶς συνόδου τῶν ῥκν.

» Θεο-

θεοφιλῶν Ἐπισκόπων, ἑτέραν συνοδικὴν ἀναφορὰν πρὸς τὴν αὐτῆ θεόσο-
φον γαληνότητα, οἷα τε συμφωνήσας τῇ τε ἁγίᾳ ἐν Χαλκηδόνι συ-
νόδῳ, καὶ τῷ τόμῳ τῷ πανιέρῃ, καὶ μακαριωτάτῃ τῆς αὐτῆς πρεσβυτέρας
Ρώμης Λέοντος, τῷ σαλέντι πρὸς Φλαυιανὸν τὸν ἐν ἁγίοις, ὃν καὶ
ἐξήλιν ὀρθοδοξίας ἢ τοιαύτη σύνοδος ἀπεκάλεσεν· ἐτι γεμὴν καὶ ταῖς
συνοδικαῖς ἐπιστολαῖς ταῖς γραφείσαις παρὰ μακρὰ Κυρίλλου κατὰ
Νεσορίε τῷ δυσσεβῆς, πρὸς τὰς τῆς ἀνατολῆς Ἐπισκόπους· ἐπο-
μένη τε ταῖς τε ἁγίαις καὶ Οἰκουμενικαῖς πέντε συνόδοις, καὶ τῶν ἁ-
γίοις, καὶ ἐκκρίτοις πατράσι, καὶ συμφώνως ὀρίξασα ὁμολογεῖν τὸν Κύ-
ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἕνα τῆς ἁγίας,
ὁμοσίε καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος τέλειον ἐν θεότητι, καὶ τέλειον τὸν αὐτὸν
ἐν ἀνθρωπότητι· Θεὸν ἀληθῶς, καὶ ἄνθρωπον ἀληθῶς αὐτὸν, ἐκ ψυ-
χῆς λογικῆς, καὶ σώματος· ὁμοσίον τῷ πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα, καὶ
ὁμοσίον τὸν αὐτὸν ἡμῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα· κατὰ πάντα ὁμοῖον
ἡμῖν χωρὶς ἁμαρτίας· τὸν πρὸ αἰῶνων μὲν ἐκ τῷ πατρὸς γεννηθέντα
κατὰ τὴν θεότητα, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν ἡμερῶν τὸν αὐτὸν δι' ἡμᾶς, καὶ
διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκ πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου
τῆς κυρίας, καὶ ἀληθῶς Θεοτόκε κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα· ἕνα καὶ τὸν αὐ-
τὸν Χριστὸν Κύριον Υἱὸν μονογενῆ ἐν δύο φύσεσιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπ-
τως, ἀχωρίτως, ἀδιαιρέτως γνωριζόμενον, ἑδαμῆ τῆς τῶν φύσεων δια-
φορᾶς ἀνηρημένης διὰ τὴν ἐνωσιν, σωζομένης δὲ μᾶλλον τῆς ἰδιότητος ἐ-
κατέρας φύσεως, καὶ εἰς ἕν πρόσωπον, καὶ μίαν ὑπόστασιν συντρεχάσης·
ἐκ εἰς δύο πρόσωπα μεριζόμενον, ἢ διαιρέμενον, ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν
Υἱὸν μονογενῆ Θεῷ λόγον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, κατὰ τὴν ἀνάθε-
σιν οἱ προφῆται περὶ αὐτοῦ, καὶ ὁ αὐτὸς ἡμᾶς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐξεπαίδευσεν, καὶ
τὸ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν παραδέδωκε σύμβολον, καὶ δύο φυσικὰς
θελήσεις, ἦτοι θελήματα ἐν αὐτῷ, καὶ δύο φυσικὰς ἐνεργείας ἀδιαιρέτως,
ἀτρέπτως, ἀμερίτως, καὶ ἀσυγχύτως, κατὰ τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων διδασ-
καλίαν, ὡσαύτως κηρύττομεν. καὶ δύο μὲν φυσικὰ θελήματα, ἐκ ὑπε-
ναντία δὲ, μὴ γένοιτο, κατὰ τὸν οἰσβεῖς ἔφησαν κίρτικοὶ ἀλλ' ἐπό-
μεων τὸ ἀνθρώπινον αὐτῷ θελήματι, καὶ μὴ ἀντιπίπτον, ἢ ἀντιπαλαῖον,
μᾶλλον μὲν ἢ καὶ ὑποτασσόμενον τῷ θεῷ αὐτῷ καὶ παντοδενεῖ θελήματι.
εἶδει γὰρ τὸ τῆς σαρκὸς θελήματι κινηθῆναι, ὑποταγῆναι δὲ τῷ θελή-
ματι τῷ θεῷ, κατὰ τὸν πάνσοφον Ἀθανάσιον· ὡσπερ γὰρ ἡ αὐτῆ
σὰρξ, σὰρξ τῷ Θεῷ Λόγῳ λέγεται, καὶ ἐστίν, ἔτω καὶ τὸ φυσικὸν τῆς
σαρκὸς αὐτῆ θελήματι ἴδιον τῷ Θεῷ Λόγῳ λέγεται καὶ ἐστίν, κατὰ τὴν φησιν
αὐτὸς, ὅτι καταβέβηκα ἐκ τῷ Οὐρανῷ, ἐκ ἵνα ποιῶ τὸ θελήματι τὸ
ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θελήματι τῷ πέμφαντός με πατρὸς, ἴδιον λέγων θελή-
ματι αὐτῆ τῆς σαρκὸς, ἐπεὶ καὶ ἡ σὰρξ ἰδίᾳ αὐτῆ γέγονεν· ὃν γὰρ
τρόπον ἢ παναγία καὶ ἁμωμος ἐμφυχωμένη αὐτῆ σὰρξ θεωθεῖσα ἐκ
ἀνηρέθη, ἀλλ' ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς ὄρω τε, καὶ λόγῳ διέμενεν, ἔτω καὶ τὸ
Τομ. Π.

В в

» αν-

ἄνθρωπον αὐτὸ θελημα θεωδὲν ἐκ ἀνηρέθῃ, σέσωσαι δὲ μάλλον κα-
 τὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον λέγοντα· τὸ γὰρ ἐκείνη θέλει τὰ κατὰ
 τὸν Σωτῆρα νομένη ἐδὲ ὑπεναντίον Θεῷ θεωδὲν ὄλον, δύο δὲ φυσικ-
 κὰς ἐνεργείας ἀδιαίρετας, ἀτρέπτως, ἀμερίτως, καὶ ἀσυγχύτως ἐν αὐτῷ
 τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν δοξάζομεν, τετέ-
 ρισι θεϊαν ἐνεργείαν, καὶ ἀνθρωπίνην ἐνεργείαν, κατὰ τὸν Δειγγορον Λέοντα
 τρανέστατα φάσκοντα· ἐνεργεῖ γὰρ ἑκατέρα μορφή μετὰ τῆς θατέρου κοινωνίας
 ὅπερ ἴδιον ἔσχηκε, τὸ μὲν λόγῳ κατεργαζομένη τὸτο, ὅπερ ἐστὶ τὸ λό-
 γος, τὸ δὲ σώματος ἐκτελέντος, ὅπερ ἐστὶ τὸ σώματος· ἢ γὰρ δὴ πῶς μίαν δώσο-
 μεν φυσικὴν τὴν ἐνεργείαν Θεῷ, καὶ ποιήματος, ἵνα μήτε τὸ ποιηθὲν
 εἰς τὴν θεϊαν ἀκατάγωμεν ἁσίαν, μήτε μὴν τῆς θεϊας φύσεως τὸ ἐξαί-
 ρητον εἰς τὸν τοῖς γεννητοῖς πρόποντα καταγάγωμεν τόπον· ἐνὸς γὰρ καὶ
 τῶ αὐτῷ τάτε θαύματα καὶ τὰ παθὴ γινώσκομεν κατ' ἄλλο, καὶ ἄλλο
 τῶν ἐξ ἧν ἐστὶ, φύσεων, καὶ ἐν αἷς τὸ εἶναι ἔχει ὡς ὁ Θεοπέσιος
 ἔφησε Κύριλλος· πάντοτε γὰρ τὸ ἀσύγχυτον, καὶ ἀδιαίρετον φυλάτ-
 τοντες συντόμῳ φωνῇ τὸ πᾶν ἐξαγγέλλομεν· ἕνα τῆς ἁγίας Τριάδος,
 μετὰ τὴν σάρκωσιν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν
 εἶναι πισεύοντες, φημὲν δύο αὐτῶ τὰς φύσεις ἐν τῇ μιᾷ αὐτῷ διαλαμ-
 πέσας ὑποστάσει, ἐν ἣ τάτε θαύματα, καὶ παθήματα δι' ὅλης αὐτῆς τῆς
 οἰκονομικῆς ἀναστροφῆς ἢ κατὰ φαντασίαν, ἀλλ' ἀληθῶς ἐπεδείξατο, τῆς
 φυσικῆς ἐν αὐτῇ τῇ μιᾷ ὑποστάσει διαφορᾶς γνωριζομένης τῷ μετὰ
 τῆς θατέρου κοινωνίας ἑκατέραν φύσιν θέλειν τε, καὶ ἐνεργεῖν τὰ ἴδια.
 καθ' ὃν δὴ λόγον καὶ δύο φυσικὰ θελήματά τε, καὶ ἐνεργείας δοξάζομεν,
 πρὸς σωτηρίαν τῶ ἀνθρωπίνου γένους καταβλήτως συντρέχοντα. τῶτων
 τοίνυν μετὰ πάσης πανταχόθεν ἀκριβείας τε, καὶ ἐμμελείας παρ' ἡμῶν
 διατυπωθέντων, ὀρίζομεν ἑτέραν πίσιν μηδενὶ ἐξείναι προσφέρειν, ἢ
 συγγράφειν, ἢ συντιθέναι, ἢ φρονεῖν, ἢ διδάσκειν ἑτέρως· τὰς δὲ
 τολμώντας ἢ συντιθέναι πίσιν ἑτέραν, ἢ προκομίζειν, ἢ διδάσκειν,
 ἢ παραδίδόναι ἕτερον σύμβολον τοῖς ἐθέλουσιν ἐπιστρέφειν εἰς ἐπίγνωσιν
 τῆς ἀληθείας ἐξ Ἑλληνισμῶ, ἢ ἐξ Ἰουδαϊσμῶ, ἢ γὰρ ἐξ αἰρέσεως οἰα-
 σᾶν, ἢ καινοφωνίαν, ἢτοι λέξεως ἐφέυρεσιν, πρὸς ἀνατροπὴν εἰσάγειν
 τῶν νυνὶ παρ' ἡμῶν διορισθέντων, τάτες, εἰ μὲν Ἐπισκοποὶ εἶεν, ἢ
 κληρικοὶ, ἄλλοτρίως εἶναι τὰς Ἐπισκόπους τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ τὰς κλη-
 ρικὰς τῶ κλήρου. εἰ δὲ μονάζοντες εἶεν, ἢ λαϊκοὶ, ἀναθεματίζεσθαι
 αὐτὰς.

§. 26. Αὐτὴ ἡ Ἁγία σύνοδος ὤρισε, καὶ τὰ ὑπὸ τῶ Σωφρονίου τῶ Γε-
 ρουσολύμων Πατριάρχου γραφέντα πρὸς Σέργιον τὸν Κωνσταντινῆ πόλεως πρόεδ-
 ρον τοῖς πρακτικοῖς ταύτης τῆς συνόδου προσγραφῆναι, ὡς δόξαντα τοῖς
 ὀρθοδόξοις πολλὰ ἐράσματα, δὲν ἐπροσδέχθησαν δὲ ἀπὸ τὸν Σέργιον, ὡς αἰ-
 ρητικὸν ὄντα.

§. 27.

§. 27. Ἡ ἐν Τωλήτῳ δωδεκάτη σύνοδος Ἐπισκόπων λβ'. (α), ὑπὸ
 Ἐρβιγίῃ τῶ βασιλέως συνηθροίσθη, ἐν ἔτει χπα'. διὰ τὴν προσβεβαίωσιν
 τὸν βασιλέα διὰ τὸ σύμβολον τῆς ἐν Κωνσταντιναπόλει συνόδου, ἢ περὶ
 τὰς ἀρχαῖς ἐπανάληψις γέγονε. Κανόνας ιγ'. ἐξέδετο κειμένους ἐν τόμῳ
 γ'. τῶν συνόδων· τὴν αὐτῶν ἀνακεφαλαίωσιν ὑποσημειῶσιν οἱ Μαγδαμβερ-
 γικοὶ Ἐκατοντ. (β), ὁ Ὀσιάνδρος (γ), ὁ Καρατζᾶς (δ), καὶ ὁ Κοριό-
 λανος (ε).
 §. 28. Ἡ ἐν Τωλήτῳ ιγ'. σύνοδος Ἐπισκόπων μ'. (ζ), ὑπὸ τῶ αὐ-
 τῶ Ἐρβιγίῃ ἐσυναθροίσθη ἐν ἔτει χπγ'. καὶ ἐξέδωκε κανόνας ιγ'. ὡν τὰ πε-
 ριεχόμενα ὄρα παρὰ τῷ Κοριόλανῳ (η).
 §. 29. Τελευταίον, ἢ ἐν Τωλήτῳ ιδ'. Ἐπισκόπων ιζ'. (θ) τῇ κελεύσει
 τῶ αὐτῶ βασιλέως συνεκροτήθη, ἐν ἔτει χπδ'. καὶ κανόνας ιβ'. ἐξέδωκε, τῶν
 ὁποίων τὴν ἀνακεφαλαίωσιν προτίθησιν ὁ Κοριόλανος (ι).

Σύνοδος ἐν
Τωλήτῳ
ΙΒ'.

Ἐν Τωλή-
τῳ ΙΓ'.

Ἐν Τωλή-
τῳ ΙΔ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ Γεσινιανῶ τῶ Β'. ἦτοι τῶ Ρ'νοτμήτε, Λεοντίῳ, καὶ
 Τιβερίῳ τῶ Α' ψιμάρε τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ
 τῆς ἐπ' αὐτῶν καταστάσεως τῆς Ἐκ-
 κλησίας.

§. 1.

Κωνσταντῖνον τὸν Πρωγάτον διεδέξατο ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ ὁ υἱὸς αὐτῶ
 Γεσινιανὸς ὁ Β'. ἦτοι ὁ Ρ'ινότμητος, ὁ ἔσχατος τῆς φυλῆς τῶ Ἡρα-
 κλείου, ἐν ἔτει τῆς Ἐνσάρκῃ Οἰκονομίας χπε'. τῆς δὲ ἡλικίας αὐτῶ τῷ
 ιζ'. ὅστις ἀκράτητος ὡν κατὰ τὴν ὁρμὴν, καὶ ἀσυλλόγιστος ἐν παντὶ πράγ-
 ματι, εἰς πολλὰ κακὰ ἔβαλε τὴν βασιλείαν τῶν Ρωμαίων. διότι ἐγείρας
 ἀπὸ τὸν Λίβανον τὰς Μαρδαίτας, ἀνθρώπους πολεμιστὰς, καὶ βοηθὰς τῶν Χρι-
 στιανῶν κατὰ τῶν Ἀράβων, πολλῶν συμφορῶν τὴν ὑπ' αὐτὸν δεσποτείαν
 ἐπλήρωσε, λύσας δὲ καὶ τὰς πρὸς τὰς Βουλγάρους, καὶ Ἀράβους φιλίας, καὶ
 ποιή-

Γεσινιανὸς
Β'. Αὐτο-
κράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
685.

Bb 2

(α) Καὶ ἠγόμενον δ'. ἐπιτρόπων ἑτέρων Ἐπισκόπων γ'. καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν ιε'.
 (β) Ἐκατοντ. Ζ'. κεφ. Σ'. σελ. 248. (γ) Ἐκατοντ. Ζ'. θιβλ. δ'. κεφ. ιζ'. (δ)
 Σελ. 299. (ε) Σελ. 582. ἕως 585. (ζ) Οὐχὶ μ'. Ἐπισκοποὶ. ἀλλὰ μὴ. περὶ
 πλέον παρῆσαν ἠγόμενοι ἢ ἐπίτροποι ἑτέρων Ἐπισκόπων κζ'. καὶ ἐνδοξοὶ ἄνδρες κς'.
 (η) Σελ. 585. (θ) ἠγόμενοι ζ'. καὶ ἐπίτροποι ἑτέρων Ἐπισκόπων ι.
 (ι) Σελ. 587.

ποιήσας πόλεμον με' αὐτὰς ἐγνώρισεν ἐμπράκτως τὰς καλλιτέρας τε. πρὸς τῆτοις πολλὰ κακὰ ἐγίνοντο εἰς τὸ πολίτευμα ἀπὸ ἐκείνας ὅπῃ εἶχον παρήσκιαν εἰς αὐτὸν, ἀπὸ Στέφανον δηλαδὴ τὸν Εὐνῆχον, καὶ Θεοδοσίον, ἢ Θεόδοτον μοναχὸν τὸν πρῶν Ἐγκλεισον, τὸν ὁποῖον γενικὸν προεβάλετο, ὃθεν μισητός τοῖς πᾶσιν ὁ Γεσινιανὸς ἐφάνη. Ὁ Πατρικίος λοιπὸν Λεόντιος, (τὸν ὁποῖον ἀπὸ ὑπόνοιαν πῶς τάχα ὠρέγετο τὴν βασιλείαν δύο χρόνας εἶχε σφαλισμένον, καὶ φυλακωμένον, καὶ ὑπερον τὸν ἐλευθέρωσε, καὶ στρατηγὸν Ἐλλάδος τὸν κατέστησε) διαρρήσας Παύλῳ τινὶ μοναχῷ Ἀερολόγῳ, ὅπῃ προεμάντευσεν αὐτῷ τὴν βασιλείαν, ἔχων συνεργόν, καὶ Καλλίνικον τὸν Πατριαρχὴν, ὤρμησε με' τὰς οἰκείας τε κατὰ τὴν Γεσινιανῆ, ὅτινες τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ κατὰ τὴν Σφενδόνην ἔκολλαν τὴν μύτην τε, βασιλεύσαντα χρόνας δέκα, καὶ εἰς τὴν Χερσῶνα τὸν ἐξώρισαν, ὃθεν ἐπειδὴ ἐκόπη ἡ μύτη τε, Ῥινότμητος ἐπωνομάσθη.

§. 2. Καταβάσας τοιςτρόπως ὁ Λεόντιος τὸν Γεσινιανὸν, ἐκυρίευσεν τὴν βασιλείαν ἐν ἔτει χψε'. ὅσις κατὰ τῶν Ἀράβων, ὅπῃ καὶ τὴν Ἀφρικὴν ὑπέταξαν, Γεωάννην ἑνα τῶν Πατρικίων ἐπεμφεν, ἄνδρα δραστήριον, με' ὄλον τὸν σόλον, διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν Ἀφρικὴν πάλιν εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγένετο· αὐτὸς δὲ ἐρχόμενος ἀπὸ τὸν πόλεμον πρὸς τὸν βασιλέα, διὰ νὰ ζητήσῃ περισσοτέραν δύναμιν στρατεύματος, καὶ φθάσας ὁ σόλος εἰς τὴν Κρήτην, οἱ τῆ λαὸ προΐσάμενοι, ἕνα μὲν ἐντροπέμενοι νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, καὶ νὰ παραχωρήσωσιν αὐτὴν εἰς τὰς πολεμίας, ἄλλο δὲ καὶ φοβόμενοι τὴν ὀργὴν τῆ βασιλέως, καταπέμψαν τὸν σόλον νὰ ἀποσατήσῃ, καὶ νὰ δυσφημίσῃ μὲν τὸν Λεόντιον, νὰ εὐφημίσῃ δὲ βασιλικῶς τὸν Ἀψίμαρον, τὸν ὁποῖον εὐδύς καὶ Τιβέριον μετωνόμασαν, ὅσις ὁμῶ με' τὸν σόλον φθάσας εἰς Βυζάντιον, τῆ μὲν Λεοντία ἔκοψε τὴν μύτην, καὶ τὸν ἐφυλάκωσεν εἰς τὸ μοναστήριον τῆ Δαλμάτια, βασιλεύσαντα μόνον χρόνας τρεῖς, ἐκείνας δὲ ὅπῃ τὸν ἐβοήθησαν τὰς ἐξώρισεν.

§. 3. Αὐτὸς δὲ ὁ Τιβέριος ἐβασίλευσε χρόνας ἑπτὰ, ἕως εἰς τὸ ε'. ἔτος τῆ ἡ. αἰῶνος, καθ' ὃν χρόνον ὁ Γεσινιανὸς μετὰ τὴν δεκαετῆ ἐξορίαν, ἐμβὰς τὸ δεύτερον εἰς τὸ βασιλεῖον Ῥινότμητος, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, ὁμῶ με' τὸν Λεόντιον, ὅπῃ ἐβασίλευσε καθ' ἄρπαγμόν. ὅρα περὶ αὐτῶν τῶν τριῶν βασιλέων τὸν Κεδρηνὸν (α), τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Γλύκαν (γ), καὶ ἐκ τῶν Λατίνων Παῦλον τὸν διάκονον (δ), Ὀττωνα τὸν Φρισιγγήνσιον (ε), καὶ τὰς λοιπὰς συγγραφεῖς (ζ).

§. 4.

(α) Σελ. 347. ἕως 350. (β) Σελ. 75. ἕως 78. (γ) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 215. (δ) Γεωγ. βιβλ. 19. κ'. σελ. 139. καὶ περὶ τῶν περαχθ. τοῖς Λογγιβ. βιβλ. 5. κεφ. 14. 15. 16. (ε) Χρον. βιβλ. 5. κεφ. 19. καὶ 18. (ζ) Ἀδων Οὐίεν. ἡλικ. 5. ἔτει χψς'. χψς'. καὶ χψθ'. σελ. 198. ἕως 263. Ὀπτάβ. δὲ σράτα, Κεσπιναν. Ἐργιατ. εἰς τὰς βίβας τῶν Ἀυτοκρατόρων.

Ἐξορία αὐ-
τε.

Λεόντιος
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
695.

Τιβέριος
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
698.

§. 4. Χαλίφαι τῶν Ἀράβων εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐχορημάτισαν, ὁ ῥη- θεῖς ἀνωτέρω Ἀβδαμελικ, τὸν ὁποῖον Ἀβιμέλεχ ἑλληνικώτερον καλεῖσιν καὶ ἐξεσίασε χρόνας κβ'. ὅσις ἐπίασε τὰς Τυράνας, καὶ ἐθανάτωσεν τὸν υἱὸν Ζαβερ, καὶ διάδοχον μετὰ τὸν Ἀβιμέλεχ ὁ υἱὸς αὐτῆ Οὐαβελιδ, ἢ κοινώτερον Βελιδ λαβὼν τὴν ἡγεμονίαν μετὰ τὸν θάνατον τῆ πατρὸς τε ἐν ἔτει χπθ'. εἰς δὲ τὸ ἔτος αὐτῶν πβ'. κατὰ τὸν Σκαλίγηρον.

§. 5. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων, ἢ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ- κλησίας κατάστασις φαίνεται νὰ εἶχεν εἰρήνην, καὶ εἰς τὰ ἄλλα εὐτυχῆς ἐ- δύνετο νὰ ὀνομασθῆ διὰ τὴν Πενδέκτην σύνοδον, ὅπῃ ἐν Τρέλλῳ ὑπὸ τῆ Γεσινιανῆ ἐσυναθροίσθη, διὰ τὴν ὁποῖαν κατωτέρω δέλομεν εἶπῃ.

§. 6. Εἰς τὴν Δύσιν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἰταλίαν (ὅπῃ εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐξαρχος μὲν ἦν Γεωάννης Πατρικίος ἐκ τῆς Ἰταλίας, Πλάτινας ἐπονομαζόμενος, καὶ λαβὼν αὐτὴν τὴν ἐπωνομίαν ἀπὸ τὴν πατρίδα τε, ὅπῃ ὀνομαζέτο Πλάτινα, κατὰς νομίζει Βαρδολομαῖος Πλάτινας ἐν τῷ α'. Κόνωνι τῷ Ἐπισκόπῳ Ῥώμης. Βασιλεὺς δὲ τῶν Λογγιβάρδων ὁ Κο- νιβέρτος, καὶ Ῥώμης Ἐπίσκοποι Κόνων, καὶ Σέργιος (α)· δεινὸς πόλεμος ἐσυγκροτήθη μετὰξὺ Κονιβέρτη τῶν Λογγιβάρδων βασιλέως, καὶ Ἀλα- χεῖς Τυράννε, τῆ Τρεδεντινῆ Δεκός· διότι ὁ Ἀλαχίς, ὅσις πρότερον κατὰ τῆ πατρὸς τῆ Κονιβέρτη εἶχεν ἐγεργῆ, μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆ, καὶ κατὰ τῆ υἱῆ ἡγέρθη, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μεγάλας ἐνεργεσίας ἀπήλαυσεν, ἄρχισε νὰ φέρηται ἐναντίον τῆτε ὁμῶ με' τὰς ἄλλας Ζήνων ὁ τῆς ἐν Τι- κίνῳ Ἐκκλησίας διάκονος με' καινὸν παράδειγμα, ἄλλὰ δυστυχῆς συμπεράσ- μα, ἀρματωμένους ἐφάνη. νικηθεῖς δὲ εἰς τὸν πόλεμον ἐθανάτωθη.

§. 7. Ἀπὸ αὐτὸ ὁ Τύραννος, ὅσις καὶ πρότερον ἐχθροκότατα κατὰ τῶν Κληρικῶν ἐφέρετο, τόσον μῖσος κατ' αὐτῶν ἔλαβεν, ὥστε νὰ ἐπρο- σευχήθη, ἐὰν νικήσῃ εἰς τὸν πόλεμον, νὰ γεμίσῃ ἑνα πηγᾶδι ἀπὸ ὀρ- χήδια τῶν Κληρικῶν, κατὰς Παῦλος ὁ διάκονος ἰσορεῖ (β), ἄλλ' αὐτοὶ οἱ φοβερῖμοι μάταιοι ἦσαν, διότι καλεσθεῖς ἀπὸ τὸν Κονιβέρτον ὁ Ἀλα- χίς εἰς μονομαχίαν, διὰ νὰ μὴν χαθῆ τόσον πλῆθος στρατιωτῶν, καὶ πα- ραιτησάμενος, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς συγκροτηθείσης μάχης ἀπέθανεν· ἀνά- γνωδι περὶ τῆτε τῆ πολέμα Παῦλον τὸν διάκονον (γ).

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν βασιλεὺς τῶν Βεσγύθων ἦν Ἐγκίαις, οἱ Ἰθαῖοι ταραχὰς ἐκ ὀλίγας ἡγεῖραν, ἐνωθέντες με' τὰς Ἀφρικανὰς Ἰθαδαίς, ὅπῃ τὰς ἔλαβαν εἰς βοήθειαν εἰς ἀφανισμόν τῆ βα- σιλέως, καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν· φανερωθείσης λοιπὸν τῆς συνωμοσίας

Bb 3

(α) Ὁ Κόνων ἀρχιεράτευσεν ἔτος ἑν, καὶ μῆνας δύο, ὁ δὲ Σέργιος ἔτει δεκα- τέσσαρα ἐχὶ ὀλόκληρα. (β) Περί τῶν Πραχθ. τοῖς Λογγιβ. βιβλ. ε'. κεφ. 5. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Χαλίφαι
τῶν Ἀρά-
βων.

Κατάστασις
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας.

Κατάστασις
τῆς Δύσεως

Πόλεμος
εἰς Ἰτα-
λίαν.

Κατάστασις
τῆς Ἰσπα-
νίας.

αὐτῶν, ὁ βασιλεὺς σύνοδον ἐν Γαλιίτῳ συνήθροισε, μετ' ἧς ὁποίας τὸ θέσπισμα οἱ Γεδαῖοι ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ γυμνωθέντες, ἐβάλλθησαν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δελείας, καὶ οἱ μεγαλύτεροι υἱοὶ τῆς ἐπταετίας τῶν γεννητόρων ἀπεσπάσθησαν.

Κατάσσις τῆς Γαλιίας.

§. 9. Εἰς τὴν Γαλιάν, τὴν ὁποίαν ἐκυβέρνηει Κλοδόβαϊος ὁ γ. ὁ υἱὸς τῆ Θεοδώρικε, καὶ Χιλδέβετος ὁ δευτερός ὁ τῆ Κλοδοβαία ἀδελφός, Ἐβροῖνος ὁ μεγαλύτερος Δόμος (α), πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ἄκρα δύναμις κατὰ ἀλήθειαν ἦτον, ὡς αἰμοβόρος κατὰ τῶν ἁγίων Ἐπισκόπων, καὶ ἄλλων ἀνδρῶν Γερατικῶν, καὶ μοναδικῶν τάγματος ἐξηγριώθη, διότι ἐξερχόμενος τῆ μοναστηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἦν κεκλεισμένος ἀπὸ τὸν Θεοδώρικον, καὶ ἀναλαβὼν τὴν προσώπιαν τῆ Παλατίε, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρότερον εὐγῆκεν, εἰς ἓνα συνέδριον τὰς Ἐπισκόπους, καὶ ἄλλας ἁγίας ἀνδρας, μετ' ὧν ὁποῖων τὴν συμβαλὴν ἐνόμιζε πῶς νὰ ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆ Παλατίε, ἄλλας μὲν μετ' ἐξορίαν, ἄλλας δὲ μετ' αἰδέουσις ἐτιμώρησε. δι' αὐτὴν τὴν Τυραννίαν τα ἄνω γράφει Σιγήβετος ὁ Γεμβλακῆνσιος ἐν ἔτει χπε'.
,, Θεοδώρικος ὁ βασιλεὺς χάριτι ἀναλαμβάνει τὸν Ἐβροῖνον, καὶ τῆ συμβαλῆν αὐτῆ σύνοδον Ἐπισκόπων συναθροίζει, κατ' ἣν πολλὰς μὲν αὐτῶν ἐκ τῆς τῆ Ἐβροῖνα ἀποφάσεως τῆς Ἐπισκοπῆς ὑσερεῖ. τινὰς δὲ ἄλλας προσέτι ἀμετακλήτῳ ὑπεροχῇ καταδικάζει ὑπὸ τοσαύτῃ δουλείᾳ τῆ ἐφεσίε διωγμῶν παραχῆ (β), ὁ ἅγιος Λεοδεγαρίος πολλὸν χρόνον ὑπὸ τῆ Ἐβροῖνα αἰκισθεῖς, μετὰ τὴν πείναν, καὶ τὴν τῆς εἰρκῆς τιμωρίαν, μετὰ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀφαίρεσιν, μετὰ τὴν τῶν ταρσῶν συγκοπήν, μετὰ τὴν τῆς γλωττίσε, καὶ τῶν χειλέων ἐκτομήν, τελευταῖον συνετέλεσε τὸ μαρτύριον τῆ τῆς κεφαλῆς ἀποτομῆ. Ταῦτα ἐκείνος. Τέτον τὸν Ἐβροῖνον ἐκουτάρευσεν ὁ Ἐρμενεφρίδος ἀμφὶ τὸ χπι. ἔτος.

Κατάσσις τῆς Ἀγγλίας.

§. 10. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ τῶν Χριστιανῶν Θρησκεία κατ' ἡμέραν, μεγάλην ἀύξησιν ἐλάμβανε. Παῦλος ὁ διάκονος λέγει (γ). Βασιλεύοντος τῆ Ἀψιμάρε Κεδβαλδος (δ), ὁ τῶν Ἀγγλοσαξόνων βασιλεὺς πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπιστραφεῖς, ἦτοι ἐπιστρέφας εἰς τὴν Χριστιανικὴν Πίσσιν, ὑπήγε ταχέως εἰς Ρώμην, καὶ ἐκεῖ ἀπὸ Σέργιον τὸν Πάπαν ἐβαπτίσθη, καὶ Πέτρος μετωνομάσθη, καὶ ἔτι ἐνδεδυμμένος ὢν μετὰ τὰ λευκά τῆ βαπτίσματος φορέματα, ἀπὸ τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν εἰς τὴν αἰώνιον μετέβη. ἐπεγράφη δὲ καὶ ἐπιτάφιον εἰς τὸν τάφον τα ὅπῃ εἶναι

(α) Οἰκονόμος, ὀφρῖνιον ἀξιόλογον μεταξὺ τῶν Φράγκων, λατινισί Major domus ἦτοι μᾶϊορ δόμης. (β) Μετὰ τὸ παραχῆ, ὁ συγγραφεὺς λέγει, ὁ ἅγιος Λεοδεγαρίος Τραϊέκτε Ἐπισκοπῆς ἐξωθεῖς εἰς κοινοβίον Σταβλῆνσιον τὸν τῆς μοναστηρίου ἡσυχίας ἐπίκειμι λιμένα, ὅπως ἔτη ἐπτά διέτριψεν, ὁ ἅγιος Λεοδεγαρίος κτ'. (γ) Περὶ τῶν περὶ τῶν Λογγιβ. βιβλ. 5, κ.φ. 16. (δ) Ὅστις καλεῖται καὶ Κεδβαλδος, Κεδβαλδ, Κεδβαλδης, οἱ Ἀγγλοὶ καλεῖσιν αὐτὸν Κεδβαλδράδα.

ναί. εἰς τὴν βασιλικὴν τῆ Ἀγία Πέτρα, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Παῦλος ἐκτίθισιν (α).

Γερμανία δέχεται τὸν Χριστιανισμόν.

§. 11. Ἐπι εἰς τὴν Γερμανίαν κατὰ τέτατος τὰς χρόνους, ἔλαμψε τὸ φῶς τῆς καινῆς διαθήκῆς, ἦτοι τῆ Ευαγγελία, ἐν ὅτῳ μὲν Κυλιανὸς ἐξ Ἰβερνίας ὁ μοναχὸς εἰς τὰς ἀνατολικὰς Φράγκας, ὁ δὲ Βιλιφρονδὸς, ὁ Βίγβετος, ὁ Σβίβετος, ὁ Βιλιβαλδος, καὶ ἄλλοι εἰς τὰς Φρισίας, εἰς τὰς Ράγας, καὶ εἰς τὰς Σάξονας τὸ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας γάλα ἐνεσάξαν, ὅτινες μετὰ ταῦτα ἔγιναν Ἐπίσκοποι, ὁ μὲν Κυλιανὸς, τῶν Βιιτζβαργηνσιῶν, ὁ δὲ Σβίβετος τῶν Βεσφάλων, καὶ ὁ Βιλιφρονδὸς τῶν Φρισιῶν. ὅρα περὶ τέτων Ἀδωνα τὸν Οὐιεννήσιον (β), Μαριανὸν Σκότον (γ), Σιγήβετον τὸν Γεμβλακῆνσιον (δ), Ἀββᾶν τὸν Οὐρσπερ. (ε), καὶ Ἀββᾶν τὸν Σταδήνσιον (ς).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ.

Περὶ τῶν ἐν Ρώμῃ γενομένων δύο σχισμάτων.

§. 1.

Βασιλεύοντος τῆ Γεσινιανῆ δύο ἐν Ρώμῃ ἐγένοντο σχίσματα διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων. ἐν μὲν συνέσῃ ἐν τῇ τῆ Κόνωνος ἐκλογῇ, μεταξὺ Πέτρος τῆ Ἀρχιεπισβυτέρου, καὶ Θεοδώρου τῆ Πρεσβυτέρου, ἀπὸ τὰς ὁποῖους ἐκείνον μὲν ὁ κλῆρος, τῆτον δὲ ὁ κρατὸς ἐζήτῃσε. μὴ δυναθέντες δὲ μεταξὺ αὐτῶν νὰ συμφωνήσωσι, τρίτον τινὰ Κόνωνα καλέμενον ἐκλέξαντες, εἰς αὐτὸν ἀπεφάσισαν. ἄλλο δὲ σχίσμα, καὶ αὐτὸ κακόν, ἠγέρθη μετὰ τὸν θάνατον τῆ Κόνωνος, μεταξὺ Θεοδώρου τῆ Ἀρχιεπισβυτέρου, καὶ Πασχάλεως τῆ Ἀρχιδιακόνου, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ὁ ἔσχατος ἱερά χρῆματα προσφέρων τῷ Ἐξάρχῳ, τὴν Ἐπισκοπὴν ἐζήτει, αὐτοὶ δὲ μεταξὺ αὐτῶν συνεριζόμενοι, τρίτον τέλος ἐξελέξαντο.

Σχίσματα μεταξὺ Πέτρος Ἀρχιεπισβυτέρου, καὶ Θεοδώρου Πρεσβυτέρου.

§. 2. Τὸ μὲν πρῶτον λοιπὸν σχίσμα ἄνω περιγράφει Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκᾶριος ἐν τῷ Κόνωνι (η). ,, Εἰς τὴν τέτατος λέγει, ἐκλογὴν μετὰ γάλοι ἀγῶνας ἐγέναν, ἐπειδὴ ὁ μὲν κλῆρος εἶχε γνώμην νὰ γένῃ ὁ Ἀρχιεπισβυτέρου, ὁ δὲ κρατὸς ἠκολάθει Θεόδωρον τὸν Πρεσβυτέρου. ,, καὶ

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (β) Χρον. ἡλικ. 5. ἔτει χπς. (γ) Χρον. βιβλ. β. ἡλικ. 5. ἔτει χπς. (δ) Χρον. ἔτει χμβ. χμδ. καὶ χμς. (ε) Χρον. ἐπὶ Κωνσταντῖνος σελ. 163. (ς) Χρον. ἐν ἔτει χμς. (η) Σελ. 32. ἐκδοσ. Ἐνετ. φψθ.

„ ἡ ὁ μὲν κλῆρος ἐνωθεὶς ἐμπρὸς εἰς τὰς πόρτας τῆς βασιλικῆς Κων-
 „ σταντινῆς ἐπρόσμενον, ὁ δὲ στρατὸς συνηθροίσθη ὁμοίως ἐν τῇ
 „ βασιλικῇ τῆ Ἁγίας Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἡ μὴτε ἐκεῖνος μετὰ τὸν
 „ κλῆρον ἐσυμφώνει, μήτε ὁ κλῆρος μετὰ τὸν στρατὸν διὰ τῆς ἀνω ῥηθέν-
 „ τας πρεσβυτέρους, ἀλλὰ ἡ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐπειδὴ ἐπέμπετο ἀπολο-
 „ γία, εἰς πολὺν καιρὸν ἐπεκράτει ἡ ὑπόθεσις, χωρὶς νὰ συμφωνήσωσι
 „ ποτὲ. συμβουλευθέντες λοιπὸν οἱ ἱερεῖς ἡ ὁ κλῆρος, ἡ ὀλοφύχως εἰ-
 „ σερχόμενοι εἰς τὸ Λατερανικὸν Ἐπισκοπεῖον, ἐκλεξαν, ἡ ἐπωνόμασαν
 „ τρίτον πρόσωπον τῆ Κόνωνος δηλαδή ἐξαίφνης δὲ πάντες οἱ
 „ Κριταὶ μετὰ τῆς προεσώτας τῆ Στρατῆ, ἐλθόντες εἰς χαιρετισμὸν αὐτῆ,
 „ πάντες ἐφώνησαν, εἰς φήμην αὐτῆ· βλέπων δὲ ὁ στρατὸς τὴν ὁμόνοιαν
 „ τῆ κλήρου, ἡ τῆ πλήθους ἐν τῷ θεσπισματι αὐτῆ ἐκείνων ὅπῃ ὑπέ-
 „ γραφον, μετὰ ὀλίγαις ἡμέραις ἡ αὐτοὶ ἐκλιναν, ἡ συνέφωνησαν εἰς τὸ
 „ πρόσωπον τῆ προῤῥηθέντος ἁγίου ἀνδρός, ἡ εἰς τὸ θεσπισμα αὐτῆ μετὰ
 „ εὐλαβητικὴν διάθεσιν ὑπέγραψαν, ἡ πεμφθέντες ὁμοίως μετὰ κληρικῶν,
 „ ἡ λαϊκῶν πρὸς τὸν ἐξοχώτατον Θεόδωρον τὸν Ἐξάρχον κατὰ τὴν συνή-
 „ θειαν εὐώδωσαν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· αὐτὰ γράφει ὁ Ἀναστάσιος, ὅρα
 „ ἡ τὸν Πλάτιαν προσέτι, ἐν τῷ Κόνωνι.

§. 3. Διὰ δὲ τὸ ἄλλο σχίσμα ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος ἄνω διαλαμβάνει ἐν
 τῷ Σεργίῳ (α). „ ἀφ' ἑλέγει, ἀνεπαύθη ἐκ Κυρίῳ ὁ Κόνων, ἡ κατὰ τὴν συ-
 „ θειαν ὅπῃ ἦτον νὰ γίνετα ὁ προσάτης τῆ Ἀποστολικῆς θρόνου, διαμεριζο-
 „ μένος εἰς δύο τῆ Ῥωμαϊκῆ λαῶ τῆς πόλεως, τὸ μὲν ἕνα μέρος ἐκλεξε Θε-
 „ ὄωρον τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, τὸ δὲ ἄλλο μέρος Πασχάλιον τὸν Ἀρχι-
 „ διάκονον ἡ ὁ μὲν Θεόδωρος Ἀρχιεπίσκοπος ὁμῶς μετὰ τὸ πλήθος συμ-
 „ βοηθῶν ἐξελεθῶν ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐσώτερον μέρος τῆ Πατριαρχείας, ὁ δὲ
 „ Πασχάλιος τὸ ἐξωτερικὸν μέρος ἀπὸ τὸν ευκτήριον οἶκον τῆ ἁγίας
 „ Σιλβέστρου, ἡ τὴν βασιλικὴν τῆ δόμα τῆς Γαλίας, ὅπῃ βλέπει πρὸς τὸν
 „ κάμπον ἐκυρίευσεν, εἰς τὸν ἄλλον μὴ παραχωρῶν, ἀλλὰ σκληρῶς ἐναντιό-
 „ μενοι, διὰ νὰ ὑπερβῆ ὁ εἰς τὸν ἄλλον· γενομένης λοιπὸν συμβουλῆς, οἱ
 „ προεσώτεροι τῶν κριτῶν, ἡ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς, ἡ τὸ περισσώτερον
 „ μέρος τῆ κλήρου, ἡ μάλιστα τῶν ἱερέων, ὁμοίως ἡ τὸ πλήθος τῶν πο-
 „ λιτῶν εἰς τὸ ἱερὸν παλάτιον ἦλθον, ἡ μετὰ ἀργοπορίαν κοινολογήσαν-
 „ τες τί πρέπει νὰ γένη, ἡ ποίῳ τρόπῳ, ἡ τῶν ἀλληλομαχομένων
 „ δύο συμφύφων μάχη τελειώσῃ, τῆ Θεῷ ἐπιπέυσαντος πάντες ὁμῶς
 „ διὰ Σέργιον τὸν τότε εὐλαβῆ Πρεσβύτερον ὁμοφωνήσαντες τὸν ἡγχι-
 „ ραν ἀπὸ τὴν μέσσην τῆ πλήθους, ἡ εἰς τὸ χρηστήριον τῆ μακαρίας Καί-
 „ σαρίας μάρτυρος Χριστῆ, τὸ ὅποιον εἶναι ἔσω τῆ ῥηθέντος ἁγιωτάτα πα-
 „ λατίου, τὸν ἐμβασαν, ἡ ἐκείθεν εἰς τὸ Λατερανικὸν Ἐπισκοπεῖον με-
 „ „ πρόσ-

Σχίσμα με-
 ταξὺ Θεο-
 ὄωρου Ἀρ-
 χιεπισβυτέ-
 ρου, ἡ Πασ-
 χάλειος Ἀρ-
 χidiaκόνου.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

„ προσφωνήματα εὐφημιῶν, ἡ κρότων τὸν συνώδευσαν· ἡ μὲ ὅλον ὅπῃ
 „ αἱ τῆ Πατριαρχείας πύλαι ἦσαν ἔσωθεν σφραλισμένοι, ὅμως ἐκεῖνοι ὅπῃ
 „ ἐκλεξαν τὸν προῤῥηθέντα εὐλαβέστατον ἄνδρα, καλλίτεροι, ἡ ἀνδρείο-
 „ τεροι ἀπὸ ἐκείνων ὄντες, βιαίως ἀνοίγοντες τὰς πύλας εἰσῆλθον· ἐμ-
 „ βαίνοντας λοιπὸν τῆ Σεργία, ὁ εἰς τῶν ἐκλεχθέντων δύο, δηλαδή ὁ
 „ Θεόδωρος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εὐθύς ἠσύχασε, ἡ ἐταπεινώθη, ἡ εἰσερ-
 „ χόμενος τὸν παρονομαζόμενον ἁγιωτάτον ἐκλελεγμένον ἠσπάρθη· ἀλλὰ
 „ τὸν Πασχάλιον μετὰ ἄδεια τρόπον ἡ σκληρότης τῆς καρδίας δὲν ἄφινε
 „ νὰ κάμῃ αὐτὸ, ὅμως βιασθεὶς, ἡ συγχυθεὶς θέλων ἡ μὴ θέλων τὸν
 „ αὐτὸν δεσπότην, ἡ ἐκλελεγμένον ἐλθῶν ἐχαιρέτησεν· ὅτος ἔτι κρυφίως
 „ δὲν ἔπαυσε νὰ πέμπῃ εἰς Ῥάβενναν συγγενεῖς, ἡ μετὰ ὑποσχέσεις χρη-
 „ μάτων, ἡ ἐτέρων δωρεῶν νὰ καταπέσει Γεωργίον τὸν Πατριτικόν, ἡ Ἐ-
 „ ξάρχον, τὸν ἐπονομαζόμενον Πλάτινον ὁμῶς μετὰ τῆς κριτῆς τῆ χωρὶς νὰ
 „ ἰξεύρη τις περὶ τότε νὰ ἐλθῇ εἰς τὴν Ῥώμην· ὅστις τόσον κρυφίως
 „ ἦλθεν, ὡς ἔτε ἐν τάγμα τῆ Ῥωμαϊκῆ στρατῆ νὰ ἐξῆλθεν εἰς προῤ-
 „ πάντησιν τὰ κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν ἀρμόδιον τόπον, παρέξ ὅταν
 „ ἐπλησίασεν εἰς τὴν πόλιν, τότε ἐξῆλθον εἰς προῤπάντησιν· ἐλθῶν δὲ
 „ εἰς τὴν πόλιν, ἡ εὐρῶν πάντας συμφωνήσας μετὰ τὸν ἁγιωτάτον Σέρ-
 „ γιον, νὰ ψιφίσῃ ἄλλοτι κατ' αὐτῆ δὲν ἠδέλησε, μόνον μισθοφορίαν,
 „ ἡ ζημίαν ἐρίπτειν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ μακαρίας Ἀποστόλου Πέτρου ὁ
 „ αὐτὸς Ἐξάρχος διὰ τὴν δυσυχίαν τῆ Πασχάλειος, ζητήσας παρὰ τῆς
 „ Ἐκκλησίας τὰ ὑποσχεθέντα αὐτῷ τῷ Ἐξάρχῳ ὑπὸ τῆ Πασχάλειος,
 „ τατέσι λίτρας χρυσῆς ἑκατὸν, κρᾶζων ὁ ἁγιώτατος Σέργιος, ὅτι ἔτε
 „ ὑπέσχετο νὰ δώσῃ, ἔτε ἐδύνετο νὰ δώσῃ· ἡ διὰ νὰ φέρῃ εἰς κατάνυ-
 „ ξιν τὰς ψυχὰς τῶν ὁρόντων, τῆς Κωνσταντῆς (εἶδος ποτηρίας διὰ τὸν οἶ-
 „ νον, ὡς ἡ σκύφος τῆ Ἡρακλεῖ) ἡ τὰ σέματα τὰ ὅποια ἐμπροθεν
 „ τῆ δυσιασθῆς, ἡ τὴν ὁμολογίαν τῆ Μακαρίας Ἀποστόλου Πέτρου πα-
 „ λαιοθεν ἦσαν κρεμασμένα, ἔκαμε νὰ τὰ κατεράσῃ, ἡ νὰ τὰ δώσω-
 „ σιν ἐνέχειρον· ὅμως ἔτε εἰς αὐτὸ δὲν ἐμαλάχθη ἡ σκληρότης τῆ αὐτῆ
 „ Ἐξάρχου, ἔως ἡ ἔλαβε τὰς ἑκατὸν, ὡς εἴρηται, τῆ χρυσῆ λίτρας
 „ Ὁ δὲ προῤῥηθεὶς Πασχάλιος μετὰ ὀλίγον καιρὸν ἡ τῆ ὀφικίης τῆς
 „ Ἀρχidiaκονίας ὑσερήθη, διὰ τινος γοιτείας, ἡ μαγίας, εἰς τὰς ὁποίας
 „ ἀπέβλεπεν, ἡ κλήρου, δηλαδή λαχνῶν, εἰς τῆς ὁποίας ὁμῶς μετὰ ἄλλης
 „ ἑκαταγίγετο, ἐρχομένης ἐπ' αὐτὸν τῆς θείας δίκης, ἡ τῆς τῆ Κορυφαίας
 „ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, ἡ ἐμβὰς εἰς μοναστήριον μετὰ πέντε χρόνους ἀπὸ
 „ τὴν σκληροκαρδίαν τῆ ἀμετανόητος ἐτελεύτησεν· ἔως ὅδε γράφει ὁ Ἀ-
 „ ναστάσιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Περὶ τῶν γενομένων Συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις τέτων τῶν Αυτοκρατόρων.

§. ι.

Σύνοδοι ἐν τοῖς χρόνοις τέτων τῶν ρηθέντων Αυτοκρατόρων, ἔγιναν αἱ παρῶσαι.

Ψευδοσύνοδος Γαλιλιῶν.

§. 2. Ἡ ἐν Γαλιλαίᾳ ψευδοσύνοδος, ἐπὶ Θεοδορίου τῆ βασιλέως τῶν Γαλιλιῶν, ἐν ἔτει χπϵ'. συνηθροίσθη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐθεσπίσθη διὰ τῆς τῆ ρηθέντος Εἰσοῦτος τῆ μεγαλιτέρου οἴκου (α), παρακινήσεως νὰ παιδεύσῃ ὁ Τολεοδογάριος τῆ Αὐγυστοδόνου Εἰσκόπος, καὶ ἄλλοι, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

Ἡ ἐν Τωλήτῳ ΙΕ'.

§. 3. Ἡ ἐν Τωλήτῳ ιε. σύνοδος συνεκροτήθη ἀπὸ τὸν Εἰσκόπον βασιλέα τῆς Ἰσπανίας, ἐν ἔτει χπϛ'. (β), τὰ μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆ συμβόλου τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου πραχθέντα ὑπ' αὐτῆς, ὅρα παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (γ).

Ἡ ἐν Καισαριανῆς.

§. 4. Ἡ ἐν Καισαριανῆς ἀπὸ αὐτὸν τὸν Εἰσκόπον βασιλέα ἔγινεν, ἐν ἔτει χηα'. ἡτις ἔγραψε κανόνας ιε'. (δ), ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ ε'. διατάζει τὴν χῆραν τῆ βασιλέως νὰ ἀφήσῃ τὰ κοσμικὰ φορέματα, καὶ μετὰ ταπεινὸν σχῆμα νὰ ὑπάγῃ εἰς μοναστήριον, ὅτε νὰ ἔλθῃ εἰς δευτέρου γάμου, διὰ νὰ μὴν δοθῇ αἰτία εἰς τινὰ νὰ ὀρμήσῃ εἰς Τυραννίδα, πᾶσαντὴν περιλήψιν αὐτῶν τῶν κανόνων ὅρα παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (ε).

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικῆ Πενθέκτη λεγομένη.

§. 5. Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνηθροίσθη ἐν ἔτει τῆς Εἰσοῦτος Οἰκουμενικῆς χηθ'. (ζ) Οἰκουμενικὴ σύνοδος ὑπὸ Ἰβηριανῆ τῆ Β'. τῆ ῥινομήτης, Εἰσκόπων σχζ'. ἐν τῷ Τρέλλῳ τῆ βασιλικῆ Παλατίᾳ, αὐτὴ λέγεται Πενδέκτη, ὡς τὸ εἰπεῖν ἀπὸ τὴν ε'. ἀναπληρώσασα, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ἐκδοσις τῶν κανόνων, ἡ κυρίως πενδέκτη ὀνομάζεται ὡς ἀναπληρώσασα τὸ ὑπέρημα τῆς τς ε'. καὶ ε'. συνόδου· διότι αὐταί, ἡ ε'. δηλαδὴ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰβηριανῆ τῆ μεγάλα γενομένη, καὶ ἡ ε'. ὅπῃ συνεκροτήθη βασι-

σι-

(α) Ἰδε τὴν ὑποσημείωσιν (α) σελ. 198.
(β) Ἐν ἡ παρεῖσαν Εἰσκόποι ζ'. ἠγόμενοι ια'. Εἰσκόποι Εἰσκόπων ἑτέρων ε'. καὶ ἐνδοξοὶ ἄνδρες ιζ'.
(γ) Σελ. 587. (δ) Παραδρομή, διότι μόνον ε'. κανόνας ἐξέθετο αὐτὴ ἡ σύνοδος.
(ε) Σελ. 588. (ζ) Μεγάλη διαφορὰ διὰ τὸν χρόνον ταύτης τῆς συνόδου· ὁ γὰρ Ἰβηριανὸς λέγει πᾶς συνηθροίσθη τῷ χπς'. ὁ Θεοφάνης τῷ ψζ'. ὁ Βαρόνιος, τῷ χηθ'. καὶ ἄλλοι τῷ χηθ'.

σιλεύοντος Κωνσταντίνου τῆ Πρωγονάτου, κανόνας εἰς κατάστασιν τῶν Ἐκκλησιῶν ὁμοίως μετὰ τὰς πρώτας τέσσαρας Οἰκουμενικῆς συνόδου δὲν ἐθεσπίσθη διὰ τῆτο λοιπὸν ἔγινεν αὐτὴ ἡ σύνοδος, εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν δύο ἐθελούσων, καὶ κανόνας ἐξέθετο ββ'. ἡ κατ' ἄλλους γγ'. τῆς ὁποίας ἀνάγνωσι ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις.

§. 6. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον δὲν ἠθέλησε Σέργιος ὁ Πάπας νὰ ὑπογράψῃ, ἐπειδὴ περιεπλέχθησαν εἰς αὐτὴν τρία κεφάλαια ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν συνηθροίαν, κατὰ τῆς Ἀναστάσιου ὁ Βιβλιοθηκῆριος λέγει ἐν τῷ Σεργίῳ (α), ἡ ὅτι νὰ εἰπῶμεν ἀληθέστερον, διάφορα κεφάλαια ἐναντία τῆ Ῥωμαϊκῆ Ἐκκλησίᾳ ἦσαν γεγραμμένα, ὡς φανερώτερον ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος λέγει ἐν Ἰωάννῃ τῷ Ζ'. (β), διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ὁ Ἰβηριανὸς σκανδαλισθεὶς, Ζαχαρίαν τὸν πρωτοσπαθῆριον εἰς Ῥώμην ἐπέμφε διὰ νὰ φέρῃ δεδεμένον τὸν Πάπαν Σέργιον εἰς Κωνσταντινούπολιν, τὸν ὁποῖον οἱ ἐν Ῥαβέννῃ κρατιῶνται ἐφύλαξαν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ θανατωθῇ ὁ Ζαχαρίας, ὅστις ἐπρόσφραξεν εἰς τὸν Σέργιον καὶ ἱκετικῶς συγχώρησιν ἐζήτηι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος ἐν τῷ Σεργίῳ (γ), καὶ Παῦλος ὁ διάκονος (δ). Ἡ αὐτὴ σύνοδος, ζύλον εἶναι πάντοτε, διὰ νὰ μὴν εἰπῶ καμάκι, εἰς τὰ ὀμμάτια τῶν Λατίνων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατάκαρδα πληττόμενοι ἀπὸ τῆς κανόνας αὐτῆς τῆ ιγ'. δηλαδὴ τῆ λς'. καὶ τῆ νε'. καὶ ἄλλων, δὲν δύναται νὰ ὑποφέρωσι, καὶ τινὲς μὲν ἐναντιόμενοι λέγουσι πᾶς δὲν εἶναι Οἰκουμενικὴ, ὅτε πᾶς νὰ ἦσαν παρόντες τοποτηρηταὶ τῆ Πάπα Ῥώμης, ἀλλὰ ψεύδονται φανερώς· διότι ἦσαν παρὼν εἰς αὐτὴν τὴν ἐν Τρέλλῳ τοποτηρηταὶ τῆ Πάπα Ῥώμης, Βασίλειος ὁ τῆς Γαρτύνης μητροπόλεως τῆς νήσου Κρήτης, καὶ ὁ Ῥαβέννης Εἰσκόπος, ὁμοίως καὶ οἱ τότε ὄντες Διηγᾶται τῆ Πάπα, ὁ Θεσσαλονίκης, ὁ Σαρδανίας, ὁ Ἡρακλείας Θράκης, καὶ ὁ Κορίνθου, ὅρα τὸν Βαλσαμῶνα ἐν τῇ Ἐρμηνείᾳ τῆ πρὸς τὸν βασιλέα Ἰβηριανὸν προσφωνήματος. ἀλλ' ὅτε ὑπέφερον οἱ τόσον Ἄγιοι πατέρες νὰ κατηγορηθῶσι μετὰ τοῖστον προφανὲς ψεῦδος, λέγοντες εἰς τῆς κανόνας τῆς, ὤρισεν ἡ Ἁγία αὐτὴ καὶ Οἰκουμενικὴ σύνοδος· εἰς αὐτὴν ἐγνωρίζοντο διὰ ἑξαρχοὶ Παῦλος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, Πέτρος Ἀλεξανδρείας, Γεώργιος Ἀντιοχείας, Ἀναστάσιος Ἱεροσολύμων, Ἰωάννης νέας Ἰβηριανουπόλεως καὶ ἄλλοι· τινὲς δὲ ἀνόητοι καλεῖσιν αὐτὴν ψευδοσύνοδον, καὶ σφραγίσαν, ὡς ὁ Βαρόνιος (ε), ὁ Κοριόλανος (ζ), καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ φλυαροῦσι· διότι αὐτὴν ἐβεβαίωσεν ἡ ε'. σύνοδος, καὶ Ἀδριανὸς ὁ Πάπας. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ Ἁγία σύνοδος ἀποδοκιμάζει τὴν τῆ σαββάτου νηστείαν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ βασῆσι μετὰ τὰς δύο χεῖρας, τὴν τῶν Ἰερέων ἠναγκασμένην ἀγαμίαν, καὶ ἄλλα πολλὰ θεσπίζει, καὶ τὰ πρεσβεῖα τῆς νέας Ῥώ-

Αὐτὴ ἡ σύνοδος ἀντίκειται τοῖς Λατίνοις.

(α) Σελ. 33. σειρ. Α'. γραμ. 41. ἐκδ. ἐνετ. αψκθ'.
(β) Σελ. 34. (γ) Σελ. 33.
(δ) Περὶ τῶν πραχθ. Λογιβ. βιβλ. ε'. κεφ. ια'.
(ε) Χρον. ἐν ἔτει χηθ'.
(ζ) Σελ. 588.

Ρώμης ἴσα τῇ πρεσβυτέρῳ Ρώμῃ, τὰ ὑπὸ τῆς β. κ. δ. τῶν Οἰκαμενικῶν συνόδων δεδομένα πρότερον τῷ Κωνσταντινουπόλεως ἀναθεῖσι, ὅθεν δὲν τὴν ἐδέχθη ὁ Πάπας.

Ἡ ἐν Τω-
λήτῳ 15.

§. 7. Ἡ ἐν Τωλήτῳ 15. σύνοδος κατηγγέλθη ἀπὸ Ἑγκλιῶν τὸν Βασιλέα, ἐν ἔτει χιγ'. συνελθόντων Ἐπισκόπων νδ'. (α), οἵτινες καθελόντες Σίσβερον τὸν Τωλήτε Ἀρχιεπίσκοπον, ὅπῃ ἐφωράθη εἰς τὸ τῆς ἀποστασίας ἔγκλημα, Φήλικά τινα διάδοχον αὐτῷ ἀνέδειξαν, κ. κανόνες ι'. (β) ἐξέδεντο τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ, κ. τοῖς ἡθεσιν ἀρμόζοντας, τῶν ὁποίων τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, κ. ἐρμηνείαν ἐκτίθησιν ὁ Κοριόλανος (γ).

Ἡ ἐν Τω-
λήτῳ 17.

§. 8. Ἡ ἐν Τωλήτῳ 17. σύνοδος ἀπὸ τὸν αὐτὸν βασιλέα ἐσυναβροίσθη, ἐν ἔτει χιδ'. εἰς κατάπαυσιν τῶν Γεδαϊκῶν ταραχῶν, οἵτινες ἐλθόντες εἰς δελίαν, ἀπὸ τὴν περισίαν τρε ὑσερήθησαν, ὡς ἀνωτέρω εἰρήται, τῆσ περιλήψιν τῶν τεσσάρων αὐτῆς κανόνων (δ), ὅρα παρὰ τῷ Κοριόλανω (ε).

Ἡ ἐν Ἀκυ-
λίῳ ψευ-
δοσύνοδος.

§. 9. Ἡ ἐν Ἀκυλίῳ ψευδοσύνοδος ἐγένετο ἐν ἔτει χιγ'. διὰ τὴν ὁποίαν ἄνω γράφει Παῦλος ὁ διάκονος (ζ), „ ἐν τῷ τῆ ἔτει, τῷ Τιβερίῳ δευ, λαδῆ, σύνοδος εἰς Ἀκυλίαν ἐγένετο, ἥτις διὰ ἀμάθειαν τῆς πίστεως τὴν „ Οἰκαμενικὴν ἐ. σύνοδον ἠπίεσι νὰ δεχθῆ, ἕως ἢ μὲ τὰς σατηριώδεις τῶ „ Μακκάρει Σεργίε Πάπα νθεσίας καταρτιώδεια κ. αὐτῇ σὺν ταῖς λοι- „ πάσι τῶ Χριστῷ Ἐκκλησίαις νὰ κατανεύσῃ συνευδόκησε, κ. ἐσυμφώνησε. τὰ αὐτὰ σχεδὸν διαλαμβάνει κ. Σιγίγβερος ὁ Γεμβλακῆνσιος (η).

ΣΤ.

(α) Ἐπίσκοποι μόνον νδ'. παρήσαν, ἠγούμενοι ἐ. Ἐπίσκοποι Ἐπισκόπων γ. κ. ἐνδο-
ξοὶ ἄνδρες 15. (β) Σώζονται κανόνες ιβ'. (γ) Σελ. 605. ὅπου μόνον δέκα κανόνες ἀνακεφαλαίωσ. (δ) Σώζονται ὀκτώ κανόνες. (ε) Σελ. 607. (ζ) Περὶ τῶν πρᾶξ. Λογγιβ. βιβλ. 5. κεφ. ιδ'. (η) Χρον. ἔτει χιγ'.

Συνήχθησαν κ. ἕτεροι σύνοδοι εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ὡς ἢ ἐν Ρώμῃ Γ. ἐπὶ Γρηγορίῳ, κ. περὶ μοναχῶν ἐδεσπίτατο. ἕτερα παρὰ τῶ αὐτῷ Γρηγορίῳ τῷ χα'. συνήχθη εἰς Ρώμην περὶ Ἀνδρέα μοναχῶ τῶ πλάνε, κ. ψευδογράφῃ τῷ χβ'. εἰς Βύζαντον περὶ Κλημεντίε τῶ ταύτης προέδρου τῷ χγ'. συνήχθη ἡ Καβιλονησία, ἐν ἣ ὁ Ἀγιος Λεοδέργιος ὁ τῆς Οὐιένης Ἐπίσκοπος, διὰ παρακινήσεως Βενεδίχτῆδος τῆς βασιλείσεως ἀπεβάλθη τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη εἰς Νεμιδίαν περὶ Δοναδέε τῶ διακόνε, κ. Παυλίε τῶ Ἐπισκόπε τῷ χιδ'. συνήχθη εἰς Ἐγναρα τῆς Γαβρᾶκῶνος σύνοδος ἐπὶ Σισεβέθε τῶ βασιλέως, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. τῷ χιγ'. συνήχθη ἡ ἐν Παρισίοις ἐ. σύνοδος τῷ λα'. ἔτει τῶ Κλοταρίε, ἐν ἣ παρήσαν Ἐπίσκοποι οδ'. κ. ἐξέδεντο κανόνες ιε'. τῷ χλγ'. εἰς τὸ παδίον τῆς Ἀητίας εἰς Ἀγγυλιαν περὶ τῆς τῆ Πάσχα ἰορητῆς. τῷ χμγ. ἢ χμδ'. εἰς Ἀυρηλιαν συνήχθη σύνοδος, ἐν ἣ ἐνικήθη παρὰ Σαλαῖε Ἐπισκόπε ἀρετικὸς τις μονοθελήτης. τῷ χμθ'. συνήχθη ἡ ψευδοσύνοδος Θεσσαλονίκης παρὰ τῶ ταύτης Ἐπισκόπε Παυλίε, τῶ μονοθελήτε. τῷ χξβ'. κ. χξγ'. δύο σύνοδοι συνήχθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τῶ ἀγίε Μαξιμίε τῶ ἠγούμενε. τῷ χζ'. εἰς Ἀυγουστίνον σύνοδος συνήχθη παρὰ Λεοδεγαρίε τῶ ταύτης Ἐπισκόπε, κ. κανόνες ἐξέδεντο, ἐξ ὧν σώζονται ὁ α. ἐ. 5. γ. δ. κ. ιε'. τῷ χογ' εἰς Ἐρφόρδιον, κ. κανόνες 5'. ἐξέδωκε περὶ Ἐκκλησ. καταστάσεως. Συνήχθησαν κ. ἕτεροι σύνοδοι, τὰς ὁποίας διὰ βραχυλογίαν ἀποσιωπῶ.

ΣΥΝΟΨΙΣ

τ. η. 5

Διδασκαλίας, εὐταξίας, κ. ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸν παρόντα Ἐβδομον αἰῶνα.

§. 1.

Διὰ νὰ φυλάξωμεν τὴν τάξιν ὅπῃ ἕως τῶρα ἐμεταχειρίσθημεν, ἀς εἰπάμεν ὀλίγα τινα διὰ τὴν διδασκαλίαν, ἠθικὴν, κ. εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸν παρόντα Ἐβδομον αἰῶνα, κ. πρώτον διὰ τὴν διδασκαλίαν.

Διδασκαλία.

§. 2. Ἡ Ἐκκλησία εἰς τῆτον τὸν αἰῶνα τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀποστόλων, κ. τῶν Ἀγίων Πατέρων σφικτὰ ἔχαστα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δὲν ἐλείψε νὰ τὴν σερέωσῃ, κ. νὰ τὴν διαφεντεύσῃ ἀπὸ τὰς ἐνέδρας τῶν αἰρετικῶν, μάλισα τῶν Μονοθελητῶν, οἵτινες ἐτάραττον τὴν γαλήνην τῆς Ἐκκλησίας εἰσάγοντες νέαν διδασκαλίαν περὶ Χριστῷ διὰ τῶτο πολλῆς, κ. εἰς διαφόρες τόπαις συνήχθησαν οἱ Πατέρες εἰς σερέωσιν τῆς ἀληθῆς διδασκαλίας, ἐξαιρέτως εἰς Κωνσταντινούπολιν, βεβαιώσαντες, κ. κυρώσαντες κατὰ τῶν Μονοθελητῶν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὡς θεάνθρωπος, ἔχει μόνον δύο φύσεις ἔχει ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀχωρίτως, κ. ἀδιαιρέτως, εἰς ἓν πρόσωπον, κ. μίαν ὑπόστασιν, ἀλλὰ κ. δύο θελήσεις, κ. ἐνεργείας. Ἐκ τῶτο προήλθεν, ὅτι οἱ Πατέρες διὰ ἀσφάλειαν τῶν μεταγενεσέων ἀρχίσαν νὰ συγγράψωσι βιβλας, τακτικῶ τῷ τρόπῳ, Θεολογικὰς, αἵτινες περιείχον ὀρθῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπῃ χρεωσῆί πᾶς Χριστιανὸς νὰ πιεεύῃ διὰ νὰ σωθῆ· δὲν ἐλείψαν ὅμως κ. γινώμαι μερικῶν ἀντικείμεναι τῇ ὀρθῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπῃ νὰ προχωρήσωσιν, ὡς ἢ περὶ τῆς τῶ ἀγίε Πνεύματος ἐκπρορέυσεως σφαλερὰ δόξα, ἐν τῇ ἡ. συνόδῳ τῇ ἐν Τωλήτῳ τῷ χηγ'. ἐν ἣ ἀνεγνώσθη τὸ σύμβολον τῆς πίστεως μετὰ τῆς προδήκης, ὅμως δὲν εὔρε πολλὰς ὑπερασπιστὰς αὐτῇ ἢ αἵρεσις ἕως τὸν καιρὸν Καρόλα, ὡς θέλει ἰδῶμεν εἰς τὸν ὄγδοον αἰῶνα. Καὶ ταῦτα ἀρκετὰ περὶ τῆς διδασκαλίας.

Εὐταξία.

§. 3. Ἡ Εὐταξία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔλαβε διὰ μέσθ τῶν κανόνων πολλῶν συνόδων μίαν καλὴν κατάστασιν· μάλισα δικαίως ἠδελὲ τις εἰπῆ πῶς εἰς τὸν παρόντα, κ. ἐπόμενον αἰῶνα ἔλαβεν ἡ Ἐκκλησία ἐκείνην τὴν τάξιν ὅπῃ ἕως τῶρα σώζεται εἰς τὴν Ἀνατολικὴν, κ. Δυτικὴν Ἐκκλησίαν. Ὅμως εἰς τὴν Δύσιν, οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν πρόεδροι ἐγέναν ἄγρυπνοι εἰς τὸ νὰ ἀυξήσωσι τὰ ὑπάρχοντα τῶν Ἐκκλησιῶν μάλισα οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι, ἐκοπίασαν, κ. ὑπερμάχησαν διὰ νὰ

Cc 3

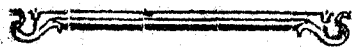
πλ8.

πλατίσωσι, ἢ νὰ ἀυξήσωσι τὴν ἐξουσίαν τας, ἢ τρόπῳ τινὶ νὰ ὑποτάξωσι τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν, εἰς τὰ θελήματά των. * Οἱ μοναχοὶ εἰς τὴν Δύσιν ὑπεράνευξαν, τὰ μοναστήρια ἐπληθύνθησαν, ἢ τὸ γινόμενον εἰς δόξαν Θεοῦ ἐν τῷ φανερῷ, ἐγένετο εἰς δόξαν τῆ Ἐωσφόρου ἐν τῷ κρυπτῷ· διότι πολυάριθμοι ὄντες οἱ μοναχοὶ ἄρχισαν νὰ ζητῶσι προνόμια, ἢ ἐξουσίας, ἢ ἀντὶ νὰ καταγίνωνται ἐν τῷ κρυπτῷ εἰς δόξαν Θεοῦ, ἢ ἐν τῷ φανερῷ εἰς ὄφελος τῶ πλησίον, ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ, ἐκαταγίνοντο ἐν τῷ κρυπτῷ νὰ ἀυξήσωσι, ἢ νὰ ἐξουσιάζωσι μετ' ἑαυτῶν τὸ πλησίον, ἢ ἐν τῷ φανερῷ προσεποιῶντο. ψευδοσευλάβειαν, Χριστιανοὶ ἐν λόγῳ, ἢ Ἐθνικοὶ ἐν ἔργῳ.

§. 4. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἢ τῆς Ἐκκλησίας διακονία ἔλαβε μεγάλην ἀύξησιν· διότι ἠυξήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑορτῶν, μάλιστα τῶν Θεομητορικῶν, ἢ ἀκολαδία εἰς τὰς θείας ναὺς ἐγένετο μετὰ πομπῆς, ἢ ἐπιδείξεως, τὰ λείψανα τῶν ἁγίων ἢ αἱ εἰκόνες ἐπροσκυνῶντο. Τέλος πάντων ἡ Ἐκκλησία ἐχαίρετο ἄκραν γαλήνην ὡς πρὸς τὴν θείαν λατρείαν.

§. 5. Ἡ Ἡθική τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἦν ἡ αὐτή, ὅθεν περὶ τῆς αὐτῆς ἔχομεν νὰ εἰπῶμεν, εἰμὴ πῶς καταγινόμενοι οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀμελεῶσαν τὸ ἐσωτερικόν, διὸ ἠναγκάζοντο οἱ πατέρες νὰ ἐπέβησαν κανόνας εἰς σύστασιν τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς.

Ἡθική.

ΕΚ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΝ Η.
ΑΙΩΝ Η.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Γεσνιανῶ, Φιλιππιῶ τῆ Βαρδάνη, Ἀρτεμίας, καὶ τῆ Γ. Θεοδοσίας τῶν Αυτοκρατόρων, ἢ τῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τοῖς χρόνοις αὐτῶν.

§. I.

Γεσνιανὸς Β'. ὁ Πρώτμτος, μετὰ τὴν δεκαετῆ ἐξορίαν, τῇ συνουσίᾳ τῆ Τερβέλεως Ἐξάρχου τῶν Βελγάρων, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν, εἰς καιρὸν νυκτὸς ἀπὸ τῶν ὑδραγωγῶν ἐμβὰς, εἰσῆλθε μέσα εἰς Κωνσταντινῶπολιν, ἢ ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἐν ἔτει ψε'. Τιβέριον δὲ τὸν Ἀψίμαρον, (τῆ ὁποῖα τὸν ἀδελφόν. Ἡράκλειον ὁμῶ μετ' ἄλλας πολλὰς ἐκρέμασε πλησίον εἰς τὰ τείχη) ἢ Λεόντιον περιτρογυρίζωντάς τας ὄλην τὴν ἀγορὰν, ἢ δεατρίζωντάς τας εἰς τὸ ἵπποδρό-

Γεσνιανὸς ὁ Πρώτμτος τὸ Β. Αυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 705.

δρόμιον, ἢ πεσόντας εἰς τὰς πόδας τῆς, τὰς ἐπάτει εἰς τὸν λαϊκὸν, ἢ ἐφώναζεν ὁ λαὸς τὸ τῆ Δαβὶδ, ἐπὶ ἀσπίδα, ἢ βασιλικὸν ἐπιβήσῃ, ἢ καταπατήσεις λέοντα, ἢ δράκοντα, ἢ πέμπωντάς τας ἐν τῷ κυνηγίῳ λεγομένῳ, ἐπρόσαξε νὰ τὰς ἀποκεφαλίσωσι· πολὺν δὲ λαὸν ἀπὸ τῆς τῶν δημοτικῶν, ἢ στρατιωτικῶν ἐθανάτωσεν, ἄλλας μὲν ἐν τῷ κρυπτῷ, ἢ ἄλλας ἐν τῷ φανερῷ· ὅθεν ἢ φόβος πολὺς, ἢ μέγας εἶχε πάντας· Καλλίνικον δὲ τὸν Πατριάρχην ὁπῶ ἦτον συνεργὸς μετὰ τὸν Λεόντιον, ὡς εἴρηται, πρότερον τὸν ἐτύφλωσε, ἢ ὕπερον εἰς Ρώμην τὸν ἐξώρισε, ἢ Κύρον τινὰ μοναχὸν ὁπῶ ἦτον ἔγκλειστος εἰς τὸ νησίον τῆς Ἀμάριδος, πατριάρχην κατέστησε Κωνσταντινῆ πόλεως, ὡσάν ὁπῶ προεῖπεν αὐτῷ τὴν τῆς δευτέρας Βασιλείας ἀποκατάστασιν· Ἐπὶ τέτοις λύσαι τὰς πρὸς τὰς Βαλγάρους φιλίας ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν μετὰ ἰππικὸν, ἢ πεζὸν στρατεῦμα, ἢ μετὰ πολὺν σὸλον, ἢ ὑπήγεν εἰς Ἀγχιάλον, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἀφανισμόν τῶν ἰδικῶν τῶν στρατευμάτων, ἢ μετὰ τὴν ἐντροπιστικὴν φυγὴν ἐπλήρωσεν εἰς αὐτὴς τὰ τῆς ἀγνωμοσύνης, ἢ ἀβελτίας τῆς. Τελευταῖον ἐχθρευόμενος τῆς ἐν Χερσῶνι, ἐπειδὴ ὅταν ἦτον ἐκεῖ ἐξωρισμένος, ἢ ἐκατάλαβαν πῶς θέλει νὰ νεωτερίσῃ διὰ νὰ λάβῃ πάλιν τὸ βασίλειον, ἐμελέτησαν νὰ τὸν θανατώσωσιν, ὅλον τὸν θυμὸν τῆς ἐκένωσεν εἰς αὐτὰς, πέμφας σὸλον μετὰ στρατεῦμα πολὺ, ἢ δύο στρατηγούς, οἵτινες καθὼς ἐπρόσάχθησαν, χωρὶς νὰ τὰς ἐναντιωθῆ τινὰς πάντας σχεδὸν ἐθανάτωσαν, ἢ μόνον τὰ μικρὰ παιδιά ἐλυπήθησαν, ἢ δὲν ἐφόρευσαν. ἢ ἔτε ἔτιως ἐχόρτασεν ἢ μανία τῆς, ἀλλὰ ἢ πάλιν ἐπέμφε προσάξων νὰ ἐρημώσωσι τὴν χώραν τῆς, ἢ τὰς πόλεις αὐτῶν νὰ χαλάσωσι, ἢ νὰ ἐρημώσωσιν. οἱ δὲ ἄρχοντες μισήσαντες τὴν τὴν σκληρότητα, Φιλιππικὸν τὸν ἄρχοντα τῆς σόλας, βασιλεῖα ἀνηγόρευσαν, ὅσις φθάσας εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν, αὐτὸν μὲν τὸν Γεσινιανὸν διὰ μέσσω τῆς Ἡλίας, τὸν δὲ υἱὸν τῆς Γιβέριον, διὰ μέσσω τῆς Πατρικίας, ἢ Γωάννα τῆς Σπαδαρίας ἐθανάτωσεν, ἐν ἔτει ζ'. τῆς βασιλείας τῆς τὸ δεύτερον.

§. 2. Ἐγένετο δὲ ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας Φιλιππικὸς ὁ Βαρδάνης ἐν ἔτει ψι'. ὅσις εἰς μὲν τὸ λέγειν ἐφαίνετο ῥητορικώτατος, ἢ φρόνιμος, εἰς δὲ τὸ πράττειν ἀφρονέστατος πάντων ἦν, ἢ τελείως ἀνεπιτήδειος· διότι ἐχρὶ μόνον τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν ἀνεκαίνισεν, ἀλλὰ ἢ τὰς Θησαυροὺς τῆς ἀπὸ τῆς παλαιῆς Αυτοκρατορίας συναθροισθέντας ἀσώτως ἐφθειρεν· ἐπειδὴ λοιπὸν εἶμιναν τὰ πράγματα τῆς βασιλείας χωρὶς κυβερνήτην, οἱ μὲν Βάλγαροι τὴν Θράκην πάσαν, οἱ δὲ Σαρακηνοὶ τὴν Ἀνατολὴν ἐκέρσευσαν, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἐμισήθη αὐτὸς ἀπὸ τῆς Γερμανίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας σαλόντες Ρῆφος ὁ τῆς Ψικίας πρωτοστρατηγὸς μετὰ ὅσας εἶχεν εἰς τὴν Θράκην, ἢ Θεόδωρος, ἢ ὀρμήσαντες εἰς τὸ παλάτιον ἐπίασαν αὐτὸν εἰς τὸν καιρὸν τῆς μεσημερίας μετὰ τὸ συμπόσιον, ἢ φέροντές τον εἰς τὸ ἀρματώριον τῶν

Πρα-

Σκληρότης
τῆς Γεσινια-
νῆς.

Φιλιππικὸς
ὁ Βαρδάνης
Αυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
X. Γ.
711.

πρασίνων τὸν ἐτύφλωσαν, βασιλεύσαντα χρόνους δύο, ἢ μῆνας τινὰς, αὐτὰ δὲ ἔγιναν τῷ σαββάτῳ τῆς πεντηκοστῆς.

§. 3. Τῇ ἐπερχομένῃ ἡμέρᾳ, τῇ τῆς πεντηκοστῆς διπλαθῆ, συναχθέντες οἱ τῆς Συγκλήτε Βελγῆς, ἢ πᾶς ὁ λαὸς Ἀρτέμιον τὸν τῆς Φιλιππικῆς πρωτοασηκρίτην ἐφήμισαν βασιλεῖα, ἐν ἔτει ψιγ'. Ἀναστάσιον μετωνόμασαντες, ἦν δὲ ἔτος ἢ σπαδαῖος εἰς μαθήματα, ἢ εἰς κυβερνήσιν πραγμάτων ἐμπειρότατος, ἢ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως προσάτης, ὅσις ἐτοιμάζων σὸλον ἐπέμφε κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, καταστήσας ἢ διορίσας ἄρχοντα τῆς σόλας Γωάννην τὸν τῆς τῆς Θεῆς μεγάλης Ἐκκλησίας διάκονον, ἢ μέγαν Λογοθέτην. ἀλλ' ἐγερθεῖσης Ἀνταρσίας εἰς τὸν σὸλον, ἢ φονευθέντος τῆς Γωάννη, οἱ στρατιῶται φοβέμενοι τὴν τιμωρίαν, ἢ φθάσαντες εἰς Ἀτραμύτιον, Θεοδοσίον τινὰ ἐπιστάτην τῶν κοινῶν εἰσοδημάτων, ἢ ἰδιώτην ἄνδρα χωρὶς τὸ θέλημα τῆς λαβόντες αὐτὸν ἀνηγόρευσαν Ἀυτοκράτορα, ὅσις εἰς ὀλίγον διάστημα καιρῶ ἐμβὰς εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν, ὅπερ ὁ Ἀναστάσιος ἐκασίως παραίτηθη, ἢ ἐνδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα, τὸν ἐξώρισεν εἰς Θεσσαλονίκην, ἢ ἐβασίλευσε χρόνον ἕνα, ἢ μῆνας τρεῖς.

§. 4. Θεοδόσιος Γ'. ὁ Ἀτραμυτινὸς ἐπωνομαθεῖς, ἔγινεν Ἀυτοκράτωρ ἐν ἔτει ψιδ'. ἄνθρωπος γνώμης μὲν καλῆς, ἢ βίβ σειμῆς, ὅμως ἦν κατ' ἄλλον τρόπον πολλὰ ἀπλῆς, ἢ διὰ βασιλεῖα κυβερνήσιν ἀπρακτος, ὅσις μόλις δύο χρόνους βασιλεύσας, παραίτησε τὴν βασιλείαν εἰς Λέοντα τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀνατολικῶν, ἢ γενόμενος κληρικὸς μετὰ τὸν υἱὸν τῆς, εἰς μοναχῆριον τῆς Ἐφέσου τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν τῆς ζωῆς τῆς ἀπέρασεν· ἀνάγνωδι περὶ τέτων τῶν Αυτοκρατόρων τὸν Κεδρηνὸν (α), τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Γλύκαν (γ), ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παῦλαν τὸν διάκονον (δ), Ὀττωνα τὸν Φροσιγγ. (ε), ἢ τὰς λοιπὰς (ζ).

§. 5. Ἡ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας εἰς μὲν τὴν Ἀνατολήν, ὅπερ χαλίφης ἢ Βελιδ υἱὸς τῆς Ἀβδαμελεκ, διάφορος ἦν κατὰ τὴν διάφορον γνώμην τῶν Αυτοκρατόρων. ἐπὶ τῆς Γεσινιανῆς, ἢ δὲν τῆς πίστεως μετεβάλλθη, ἢ ἔτε ἔγινε τὶ μνήμης ἄξιον, πάρεξ, ὅτι ὁ Γεσινιανὸς πρεσβεῖαν ἐντιμον πρὸς Γωάννην τὸν ζ'. Ρώμης Ἐπίσκοπον ἀπέστειλε μετὰ τὰς κανόνας τῆς πενθέτης συνόδου, εἰς τὸ νὰ συναθροίσῃ σύνοδον, ἢ τὰ μὲν ἀπὸ αὐτῶν ἀρέσκοντα δοκιμάσῃ, τὰ δὲ ἐναντία καταψηφίσῃ· ἀλλ' ὁ Γωάννης τελείως

μη

Ἀρτέμιος ὁ
ἢ Ἀναστά-
σιος Ἀυτο-
κράτωρ ἀπὸ
X. Γ.
713.

Θεοδόσιος
Γ'. Ἀυτο-
κράτωρ ἀπὸ
X. Γ.
714.

Κατάστασις
τῆς Ἀνατο-
λης.
Πρεσβεῖα
Γεσινιανῆς
πρὸς τὸν
Ρώμης
Γεωάννην.

(α) Σελ. 351. ἕως 355. (β) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 78. (γ) Χρον. μέρ. δ. σελ. 216. (δ) Συμμετ. Γεωρ. βιβλ. κ'. σελ. 143. ἕως 147. ἢ περὶ τῶν πραγμ. Λογογιβ. βιβλ. ε'. κεφ. λα'. λβ'. λδ'. ἢ λς'.
(ε) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ιδ'. ἕως ις'.
(ζ) Ὅτι. δὲ στρατὰ. Κωνσταντ. ἢ Β' γράστιον· εἰς τὰς βίβας αὐτῶν. Ἀ' δ' αὖν. τὸν Οὐ' ἰεν. Χρον. ἡλικ. ε'. ἔτει ψιζ'. σελ. 206. Μαριαν. Σκότον. χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. ε'. ἔτει ψς'. ἕως ψζ'.

μην προσδεξάμενος τες κανόνας τες έπεμψεν όπισω προς τον βασιλέα. άποθανών δε μετ' ολίγον ο Ιωάννης, άφησε διάδοχον τον Σισίνιον, όστις ζήσας έχι περισσότερον από ένα χρόνον, Πάπας γίνεται Κωνσαντίνος, τον όποιον προσκαλέσας ο Γεσινιανός εις Κωνσαντινάπολιν, τόσον φιλοφρόνως τον έδέχθη, ώς ερχόμενος εις Νίκαιαν, ότε τότε αυτός ήν, τον προύπήτησε με τόσην ευλάβειαν, όπς κ τας πόδας τε ήδέλισε να φιλήση, καθώς Αναστάσιος ο Βιβλιοδικάριος μαρτυρεί εν τω Κωνσαντίνω (α), το δε έγινεν από τον βασιλέα, μετανοών δια τα σφαλθέντα, ως φησιν Αδων ο Ουιενήσιος (β), Παυλος ο διάκονος (γ), Ρηγίνων (δ), Ερμανός ο Κόντραιτος (ε), Μαριανός ο Σκότος (ζ), Οττων ο Φρισιγγήσιος (η), Αββάς ο Ουρσπεργήσιος (θ), ο Σταθήσιος (ι), και άλλοι.

§. 6. Φιλιπικός ο Βαρδάνης, περι τας αρχάς της βασιλείας τε, την όμολογίαν της πίσεως τε όπς ήρμοζεν εις τες Μονοθελίτας προς Κωνσαντίνον τον Πάπαν έπεμψε, κ πάσας τας γραφάς, όπς περιείχον τας έξ Οικουμενικάς συνόδους, έπρόσαξε να εξαλειφώσιν, άλλ' ο Κωνσαντίνος απέβαλεν αυτήν την όμολογίαν της πίσεως τε, κ δι αυτήν την αίτιαν ως Παυλος ο διάκονος λέγει (κ), έποίησε τας Γραφάς εις την ζοάν τω Αγίω Πέτρω, αίτινες τα πραχθέντα των έξ Αγίων Οικουμενικών συνόδων βασιβσιν, έπειδή κ τας εν τή βασιλική πόλει τοιαύτας ζωγραφίας ο Φιλιπικός έπρόσαξε να αφαιρεθώσι, κ διέταξε τον Ρωμαϊκόν λαόν, μήτε το τω Αιρετικω βασιλέως όνομα, μήτε χαρτας, μήτε σχήμα των νομισμάτων να δέχεται, όθεν έτε ή εικών τε εις την Εκκλησίαν έτέθη, έτε το όνομά τε εις ιεροτελεσίας των εορτών ανεφέρθη τα όμοια ίσορει Αδων ο Ουιενήσιος (λ), Μαριανός Σκότος (μ), κ άλλοι προς τέτοις. δεν είναι έξω τω προκειμένα να ειπώμεν κ τα σημειωθέντα από τον Ονέφριον τον Πανβίνιον εν τω τω Πλάτινα Κωνσαντίνω Α'. , Πρώτος πάντων των Ρώμης Αρχιερέων, λέγει εκείνος, εις τον Φιλιπικόν των Εξήνων Αυτοκράτορα κατά πρόσωπον να αντιστάη φανερά άπετόλμησε Κωνσαντίνος ο Πάπας, διότι ο Αυτοκράτωρ εις την αίρεσιν της Εικονομαχίας πεσών, τας αγίας εικόνας πανταχά να αποβαλθώσι, και εις αυτόν τον Ρώμης αρχιερέα έπρόσαξε, το όποιον εκείνος ανδρικώτατα

(α) Σελ. 35. σειρά. β. γραμ. 32. (β) Χρον. ήλικ. 5. έτει ψς. σελ. 203.
(γ) Περι των πραχθ. Λογγιβ. 5. κεφ. λά. (δ) Χρον. επί Γεσινιανω έτει χλβ.
(ε) Χρον. ψζ. (ζ) Χρον. βιβλ. β. ήλικ. 5. έτει ψδ. (η) Χρον. βιβλ. ε. κεφ. ιδ.
(θ) Χρον. επί Γεσιν. σελ. 165. (ι) Χρον. ψζ. (κ) Περι των πραχθ. Λογγιβ. βιβλ. 5. κεφ. λδ.
(λ) Χρον. ήλικ. 5. έτει ψιβ. σελ. 204. (μ) Χρον. βιβλ. β. ήλικ. 5. έτει ψιβ.

Γεσινιανός
έφίλησε τες
πόδας τω
Πάπα Κων-
σαντίνω.

τα δεν ήδέλισε να πράξη, έπειτα προχωρών εις τα εμπροσθεν της κακίας τε ο Φιλιπικός, Κύρον τον Κωνσαντιναπόλεως πατριάρχην ορθέδοξον να έξωσθ ή της Εκκλησίας έπρόσαξε, χρόνος έξ πατριαρχεύσαντα, κ Ιωάννην όμόδοξον αυτώ κατέστησε. μετα ταυτα συνεδριόν τι συναδρούσας φανερά την Οικουμενικήν εκτην σύνοδον άκυρον έποίησε, καθως έταξε εις τον εν τή τω Καλλιζράτε μονή εγκλεισον μοναχόν, όπς του ειπε πως θέλει βασιλεύσει, κ δια μισόν τον εξήτησε να άδετήση την 5. σύνοδον.

§. 7. Επί δε τω Αρτεμίο, ή τω Αναστασία Αυτοκράτορος, καθως κ εις τον καιρόν τω Θεοδοσία πάλιν ή Καθολική πίσις έπλατύνη, κ αι εικόνας των έξ Οικουμενικών συνόδων όπς κατέβασεν ο Φιλιπικός, ανωρδωθήσαν, ως Αδων μαρτυρεί (α).

§. 8. Εις δε την Δύσιν, κ μάλιχα εις την Ιταλίαν (όπε Εξαρχοι μεν ήσαν Θεοφύλακτος Πατρικίος, Ιωάννης ο Τικόκοπος, κ Φλαύιος ο σχολαστικός ο πατρικίος, βασιλείς δε των Λογγιβάρων Λεϊτβερος, Αρίβερος, Ραγέμβερος, Ανσπρανος, κ Λεϊτπρανος. Ρώμης δε αρχιερείς Ιωάννης ο 5. κ Ζ'. Σισίνιος, κ Κωνσαντίνος (β), δεινός ήγέρθη πόλεμος επί τω Γεσινιανω εις τες Ηγεμόνας των Λογγιβάρων, περι τω βασιλείς όπς ήγωνίζοντο. τελευταίον ο Κενίβερος, έδωκεν ως παρακαταθήκην τον υιον τε όπς ήτον έτι μικρός, Λεϊπτερον όνόματι εις τον Ανσπρανον τον ήγεμόνα. Ο Ραγόμεβερος πόλεμον συγκροτήσας με τον Ανσπρανον, κ Λεϊπτερον, κ νικήσας έγινε βασιλεύς, άλλά δεν εβατίλευσε πλέον από ένα χρόνον, άφεις διάδοχον τον υιον Αρίπερον Β. όστις, ευγαίνοντες από το μέσου ο Ροδαριτ, ο δεξ τω Βεργομικω, κ ο Λεϊπτερος υιος τω Κοιβεργε, μόνοι ειρηνικώς εβασίλευσεν. Αυτός αρπάσας τας Κοττίας χώρας από τες Λογγιβάρδας, Πατριμώνιον, ήτοι Πατρικήν εσίαν τή εν Ρώμη Εκκλησία έχάρισεν. αυτήν δε την δωρεάν με χρυσά γραμματα διαχαραχθείσαν εις Ρώμην έπεμψεν, ως μαρτυρεί Παυλος ο διάκονος (γ).

§. 9. Εις τες αυτές χρόνας τω Γεσινιανω, αρχιερατεύοντος εν Ρώμη τω Κωνσαντίνω, Φήλιξ ο Ραβέννης Επίσκοπος μη σέβεις να υπόκηται εις τον Ρώμης Επίσκοπον, τόσας ταραχάς ήγειρεν, ώς να φερθ ή εις Κωνσαντινάπολιν από τον Αυτοκράτορα, κ αφ' ε' έτυφλώθη έξωρίοθι προς τέτοις. από δε τες πολίτας Ραβέννης όσοι εσυγκοινώνεν εις αυτήν την άποστασίαν, κακώς έτιμωρήθησαν, καθως εσημείωσεν Αναστάσιος ο Βιβλιο

Dd 2

Ση.

(α) Χρον. ήλικ. 5. έτει ψιβ. σελ. 206. (β) Ιωάννης 5. αρχιεράτευσεν έτη 8. κ Ιωάννης Ζ'. έτη γ'. κ μηνος θ'. ο Σισίνιος ήμέρας ολίγας, κ ο Κωνσαντίνος έτη 5. κ μηνος ε'.
(γ) Περι των πραχθ. Λογγιβ. βιβλ. 5. κεφ. κη-

Κατάσασις
της Αυτι-
κας Εκκλη-
σίας
Εξαρχοι
Ιταλίας
Βασιλείς
Λογγιβάρ-
δων.
Ρώμης Αε-
χιερείς.

Φήλιξ Ρα-
βέννης Ε-
πίσκοπος
δεν θέλει
να υπόκηται
τω Επισκό-
πω της Ρώ-
μης.

δικάριος ἐν τῷ Κωνσταντίνῳ (α). Ἀπὸ αὐτὰς λοιπὸν τὰς ταραχὰς, καθὼς καὶ τὰς Λογγιβαρδικὰς, εἰς κανένα δὲν εἶναι ἀμφιβολία πῶς νὰ μὴν εἶχεν εἰρηνικὴν κατάστασιν ἡ Ἐκκλησία.

Κατάστασις
Ἰσπανίας.

Σαρακηνοὶ
ὑποτάσσον
τὴν Ἰσπανίαν.

Δυστασία
Β. τῶν
Γότθων.

§. 10. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου βασιλεῖς τῶν Βεσγύτθων ἦσαν Βιτίτζας, καὶ Ρ'οδέρικος, ἔγινε μία μεγάλη μεταβολὴ πραγμάτων· διότι καλεσθέντες οἱ Σαρακηνοὶ ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, διὰ παρακινήσεως Γελιανῆ τῆ Κόμητος, ὑπὸ τε τῆ Βιτίτζα υἱὸς τῆ Φορμάλα, καὶ Ἀρπαλίς, ὅπου διὰ τὴν τῆ γεννήτορος τυραννίδα ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, καὶ νικῆσαντες Ρ'οδέρικον ὑπέταξαν τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἔβαλαν τέλος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Βεσγύτθων, ὅπου ἀπὸ πολὺν καιρὸν εἶχον, τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐν ἔτει ψιβ'. καὶ ψιγ'. βασιλεύοντος τῆ Ἀναστασία· οἱ δὲ περίλοιποι Γότθοι σήσαντες τὸν θρόνον τε ἐν τοῖς Ἀσθέρκοις, καὶ Καντάβροις γενομένα ἡγεμόνος τῆ Πελαγίς, τῆς παλαιᾶς ἐπικρατείας ὅσον ἦτον δυνατὸν ἐξασιασαὶ ἔγιναν· ὁποῦθεν ἡ τῶν Γότθων δευτέρα δυναστεία ἀρχίζει, ἣτις ἐστὶν ἡ τῶν βασιλέων τῆς Ἀσθέρκοις, τῶν ὁποίων πρῶτος ἦν ὁ ῥήθεις Πελάγιος· Εἰς τὴν Ἰσπανίαν λοιπὸν κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦτον ἀδελιωτάτη ἡ τῆς Ἐκκλησίας κατάστασις.

Κατάστασις
Γαλλίας.

Κατάστασις
Ἰσπανίας.

§. 11. Εἰς τὴν Γαλίαν κατὰ τὸ ὄνομα μόνον ἐβασίλευον Χιλδέβερος ὁ β'. καὶ Δαγόβερος ὁ β'. τῆ δὲ ἀληθείᾳ Πιππίνος ὁ τῆ Παλατίς ἐπαρχος (ἢ καθὼς αὐτὸν ἐκάλεον μείζων δόμος (β), ἀνὴρ μέγιστος, τῷ ὁποῖῳ ἐγεννήθη ἐν τοιαύτῃ ἀξίᾳ ὄντι, υἱὸς Κάρουλος ὁ Μάρτελλος, ἀπὸ Παλλακίδα τὴν Ἐλπαίδα γεννηθεὶς, ἀνδρῶπος διαβεβοημένος μετὰ τὴν φήμην τῶν προαχθέντων. Εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆ βασιλεία τῶν Γαλλίων, καθὼς καὶ τῆς Ἀγγλίας κανένα ἀξιωματικόν νὰ ἔγινε δὲν ἀναγινώσκειται· εἶναι ὁμῶς ἀληθινὸν πῶς αὐταὶ αἱ Ἐκκλησίαι νὰ ἦχον ἡσυχίαν εἰς τέτρες τὰς χρόνας.

ΚΕΦΑ'

(α) Σελ. 35. σειρ. β'. πρὸς τὸ τέλος.
δόμος.

(β) Λατινισί Major Domus, μείζων δόμος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ τέττων τῶν Αὐτοκρατόρων.

§. 1.

Σύνοδοι ἐν τοῖς χρόνοις τέττων τῶν Αὐτοκρατόρων δὲν ἐσυγκροτήθησαν πολλαί, ἀλλὰ μόνον τέσσαρες, ἡ ἐν Τωλήτῳ ἡ. ἡ ἐν Ρ'ώμῃ ἐπὶ Γ'ωάννη τῆ ζ'. καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ψευδοσύνοδος, καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ἐπὶ τῆ Ἀρτεμίας.

§. 2. Ἡ ἐν Τωλήτῳ ἡ. συνηθροίσθη ἐν ἔτει ψα'. ὑπὸ Βιτίτζα τῆ βασιλείας τῶν Βεσγύτθων, διὰ τὴν διαδιεταγμένην τῆ βασιλεία κατάστασιν.

Ἡ ἐν Τωλήτῳ ἡ.

§. 3. Ἡ ἐν Ρ'ώμῃ ἐπὶ Γ'ωάννη τῆ ζ'. ἔγινεν ἐν ἔτει ψε'. κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ὅπου ἐσάλθησαν ἀπὸ τὸν Γερμανικὸν κανόνα τῆς Πενθέκτης συνόδου, καὶ δὲν ἐδέχθησαν ὑπὸ τῆ Γ'ωάννη Πάπα, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, πάλιν ἐσάλθησαν πρὸς αὐτόν.

Ἡ ἐν Ρ'ώμῃ ἡ.

§. 4. Ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ψευδοσύνοδος διὰ προσαγῆς Φιλιππικῆ τῆ Βαρδάνη κατηγγέλθη ὑπὸ τῆ Μονοθελήτη Γ'ωάννη τῆ Κωνσταντινῶν πόλεως προέδρου, ἐν ἔτει ψιβ'. εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ πλῆθος τῶν Ἀνατολικῶν Ἐπισκόπων, μετὰ χεῖρα βασιλικήν, ἡ μᾶλλον τυραννικὴν βίαν ὅπου συνῶντο πάντες, κατεκρίθη ἡ ζ'. Οἰκουμένη σύνοδος, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴρηται, εἰς ἃν Γ'ωάννης πρεσβύτερος Κολωνίας, καὶ Νικόλαος σοφιστής, καὶ ἄλλοι τινὲς ὅπου συνέτρεχον εἰς τὸ κράτος τῆς ἀσεβείας, καὶ τὸ ὑγιὲς καὶ ὀρθὸν τῆς Ἐκκλησίας δόγμα ἐλυμαίνοντο· διὰ τὴν τοιαύτην σύνοδον πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ὀρθόδοξοι, περισσότερον δὲ ἀπὸ ὅλης Ζήνων ὁ Σινώπης Ἐπίσκοπος ἐσάθη γενναίως, καὶ ἠγωνίσαστο, διὸ καὶ εἰς ἐξορίαν ἐπέμφθη· Τελευταῖον τῆς κακῆς βασιλείας παυσάσης, τὸ ἀνόσιον καὶ παράνομον χειρόγραφον ἠφανίσθη, καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸν ἰδικὸν τῆς πάλιν ἐπέλαβε σολισμόν, ἀπὸ τὴν συναθροισθεῖσαν σύνοδον ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ἐπὶ Ἀρτεμίας.

Ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ψευδοσύνοδος.

§. 5. Ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ἐπὶ Ἀρτεμίας τῆ καὶ Ἀναστασία, σύνοδος, μετὰ τὴν προσαγῆν αὐτῆ συνηθροίσθη ἐν ἔτει ψιδ'. ἣτις Γ'ωάννη τὸν Αἰρετικὸν ὑπὸ Φιλιππικῆ τῆ Βαρδάνη γεγονότα Ἐπίσκοπον Κωνσταντινῶν πόλεως νομίμως ἐκάθηρε, καὶ τὸν διαπρέποντα ἐπὶ ὀρθοδοξίᾳ Γερμανὸν προεβίβασεν ἐκ Μητροπόλεως Κυζίκου εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινῶν πόλεως, ὡς μαρτυρεῖ Θεοφάνης (α).

Ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ἐπὶ Ἀρτεμίας.

D d 3

ΚΕΦΑ'

(α) Χρον. σελ. 256.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ Λέοντος Γ. τῆ Ἰσαύρου τῆ εἰκονομάχου, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Λέων Γ. ὅστις πρότερον Κόνων ἀνομάζετο, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Ἰσαυρίαν, ἐκεῖθεν δὲ μετοικιδεὶς σπαθάριος ἐτιμήθη ἀπὸ Ἰβηριανόν τὸ β. βασιλεύσαντα, καὶ οἰκισθεὶς μετὰ τὸν βασιλέα, ἐπέμφθη ἀπὸ αὐτὸν πρὸς τὰς Ἀλάνους, ἢ Ἀλβανούς ἵνα ἐγείρῃ αὐτοὺς κατὰ τῶν Ἀβασγῶν, ὅπως ἀπεσάτισαν ἀπὸ τῆν ἡγεμονίαν τῶν Ῥωμαίων, μόλις δὲ μετὰ ἀργοπορίαν ἐπιστρέψας, τὸν μὲν Ἰβηριανὸν ἀποδαμμένον, τὸν δὲ Φιλιππικὸν τυφλόν, τὸν δὲ Ἀρτέμιον εὖρε βασιλέα, ἀπὸ τὸν ἐπόιον στρατηγὸς τῶν Ἀνατολικῶν προχειρωθεὶς, μετὰ τὴν συνδρομὴν τῶν στρατιωτῶν, ἐγένετο βασιλεὺς, ἐν ἔτει ψις'. Ἐν ἔτει δὲ ψκ'. Κωνσταντῖνον ε'. τὸν ῥηθέντα Κοπρώνυμον Καίσαρα ἐκύρηξε, συμβασιλεύσαντα μετὰ αὐτὸν χρόνος καὶ ἀπ' οὗ οἱ Σαρακηνοὶ οἱ πολιορκῶντες αὐτὴν τὴν Κωνσταντινῆ πόλιν χρόνος τρεῖς ἐνικήθησαν, καὶ κατετρόπωθησαν μετὰ θείαν δύναμιν, ἐπέμφθη Παῦλον τὸν στρατηγὸν τῆ μετὰ δύναμιν κατὰ τῆ Σεργίᾳ τῆ στρατηγῆ Σικελίας, ὅπως ἀπεσάτισεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐποίησε βασιλέα Γρηγόριον τινα· ὁ δὲ Παῦλος φθάσας εἰς Συρακῶν τὰς ἐφώνευσεν· Ἠνάγκασε δὲ ὁ Λέων τὰς τε Ἑβραίας, καὶ τὰς Μοντανῶν νὰ βαπτίζωνται. Ἐπὶ τέτοιαι τῶ ι'. ἔπει ἀρχισε νὰ θεομαχῆ, καὶ νὰ φέρηται κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων μετὰ λύσαν, καὶ ἐκάλει τὴν προσκύνησιν αὐτῶν, καὶ τιμὴν εἰδωλολατρείαν, καὶ διάταγμα γράψας ἐπέσταξε διὰ μέσῃ αὐτῆ νὰ κατεβάζωνται αἱ ἁγία εἰκόνες, καὶ πολλὰς αὐτῶν μέσα εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν, ἐχθὶ χωρὶς θορύβου τῶν πολιτῶν, εἰς τὸ πῦρ τὰς ἐρρίψεν, ὅθεν καὶ εἰκονομάχος ἀνομάσθη, καὶ τὸν αἰοιδίμου Γερμανὸν Πατριάρχην Κωνσταντινῆ πόλεως ὅπως τὴν ἐκυβέρνησε δεκαπέντε χρόνος, τὸν ἐρρίψισε μετὰ τὸ χεῖρ τῆ, καὶ ὑπερον τὸν ἐδίωξε τῆ Πατριαρχείᾳ, ἐπειδὴ τῆ ἐναντιώμετο, καὶ ἤλεγχε τὴν κακοδοξίαν τῆ τελευταίου ἀρρώσθησας ὁ δειλαιὸς μετὰ δυσσεντερίαν κατέστρεψε τὸν βίον, βασιλεύσας χρόνος κδ'. καὶ ἕως μῆνας γ'. περὶ αὐτῆ κατὰ πλάτος διηγεῖται Ζωναρᾶς (α), Κεδρηνός (β), Γλυ-

Λέων Γ. Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 716.

(α) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 78. (β) Σελ. 355. ἕως 361.

Γλυκᾶς (α), Σείδας, καὶ ἄλλοι· ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παῦλος ὁ διάκονος (β), Ὅττων ὁ Φριγιγγήνσιος (γ), καὶ ἕτεροι.

§. 2. Τότε τῆ δυσσεβεστάτε βασιλεύοντος, ὅσα καὶ ὅποια κατὰ Χριστιανῶν τῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐγέναν, δὲν εἶναι ἕυκολον νὰ τὰ ἐπαριθμήσῃ τις· διότι οἱ Σαρακηνοὶ, τῶν ὁποίων Χαλίφαι ἐγέναν βασιλεύοντες τῆ Λέοντος, Σελεϊμῶν ἐπὶ ἔτη γ'. Οὐμαρος, Γιεζὶδ, καὶ Χασγάμ, Ἀρχηγὸν ἔχοντες τὸν Νασαλμᾶν ἀπὸ τῆν Ἀβυδὸν εἰς τὴν Θράκην μετὰ μεγάλον στρατεύμα ἐρχόμενοι, καὶ κατευωδεδέντες τὴν τε Θρακικὴν χώραν ἐκέρσευσαν, καὶ εἰς τὴν βασιλεύσαν πόλιν προσβαλόντες χάνδακα σκάφαντες ἐμπροσθεν εἰς τὰ τείχη αὐτῆς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σεραῆς, τρεῖς χρόνος τὴν ἐπολιόρκην, κατὰ καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, οἱ ὁποῖοι τέλος πάντων ἀπὸ λοιμὸν, λιμὸν, ψύχος, πόλεμον, πολεμικὸν καὶ θείον πῦρ ἠφανίσθησαν· Ἐσυνέβη δὲ καὶ εἰς τὴν πόλιν νόσος λοιμικὴ, καὶ ἐφείρε τριάκοντα μυριάδας ἀνθρώπων, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος ὁ διάκονος (δ), Ῥηγίνων (ε), καὶ ἄλλοι· ὁμοίως καὶ ἄλλα πλεῖστα δεινὰ ἐπὶ τότε συνέβησαν.

§. 3. Τῶ α'. ἔπει τότε ἠνάγκασεν ὁ Οὐμαρος (ὡς ἴσῃσθαι ὁ Κεδρηνός (ζ)) τὰς Χριστιανῆς τὴν τῆ Μωάμεθ θεοσκείαν νὰ δεχθῶσι, καὶ τὰς πειδομένους αὐτῶ ἀτελεῖς ἐποίησι, ἦτοι ἀσιδῶτας, ἐκείνους δὲ ὅπως δὲν ὑποτάσσοντο ἐθανάτωνεν· ὅθεν καὶ πολλὰς μάρτυρας ἐτέλεσεν· Ἐδέσπισε δὲ καὶ Χριστιανὸς νὰ μὴ μαρτυρῆ κατὰ Σαρακηνῶν· σεισμός τε καὶ ἄλλα δεινὰ ἐπὶ τότε εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν ἐγέναν.

§. 4. Ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἦν ἡ ἐπομένη εἰκονομάχια, ἣτις ἠγεῖρε πολλὰς ταραχὰς καὶ μόνον εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Δύσιν, καὶ κίνδυνον ὀλέθριον ὅπως ἐκυρίευσεν πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην, εἰς μὲν τὴν Ἀνατολήν καταδικαζόμενοι πολλοὶ ἱερεῖς, καὶ λαϊκοὶ, περισσότερον δὲ οἱ μοναχοὶ θεοσεβεσταὶ ἄνδρες, ἀκρίτως παιδευόμενοι, καὶ ἐξοριζόμενοι, καὶ ἀπογοιμνόμενοι, καὶ τὰ μέλη τῆ σώματος ἀφαιρούμενοι, καὶ διασκορπιζόμενοι, καὶ ἐρημέμενοι· διότι δὲν εὐχαριστήθησαν οἱ εἰκονομάχοι, μετὰ τὴν καταφρόνησιν τῶν συνόδων νὰ ἐγείρῃσι τὰς εἰκόνας, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωγραφίαν τῶν σεπτομένων Ἐκκλησιῶν τελείως ἔσβησαν, καὶ πάλιν τὰ τοῖς θείοις δυσιαστῆροις τῶν σεβασμίων καὶ ἱερῶν τραπεζώσεων συμβολικὰ ἐπενδύματα, ὅπως ἦταν πεποικιλμένα μετὰ χρυσόν, καὶ πορφύραν, ῥίπτοντες κάτω, καὶ βαρβαρικῶς ἀφαιρῶντες, τὰ ἐφερον εἰς τὸν οἶκον τῆς. Πρὸς δὲ τέτοιαι καὶ τὸ πάσης ἀνοσιβργίας πλήρες, νὰ πράξῃσι δὲν ἐσυσάλθησαν· διότι τὰ τῶν ἁγίων, καὶ αἰοιδίμων μαρτύρων λείψανα, ὅπως ἀπὸ τῆς διδασκάλης τῆς Ἐκκλησίας ἐσσυ-

Κατάστασις τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τῆ Λέοντος. Χαλίφαι Σαρακηνῶν.

Οὐμαρος βιάζει τὰς Χριστιανῆς νὰ γίνωσι Μωαμεθδανισαί.

Ταραχαὶ πολλαὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν εἰκονομαχίαν.

(α) Χρον. μέρ. δ'. σελ. 217. (β) Συμμικ. ἱστορ. βιβλ. κα'. καὶ περὶ τῶν πραχ. Λογγιβ. βιβλ. ε'. κεφ. μα'. καὶ μθ'. (γ) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. ιζ'. (δ) Περὶ τῶν πραχθ. Λογγιβ. βιβλ. ε'. κεφ. μζ'. (ε) Χρον. ἐπὶ Λέοντος ἐν ἔτει χρε'. (ζ) Σελ. 357.

ἐσυγκομιδίσαν, ἢ εἰς τίμια κιβώτια σωρηδὸν ἐτέθεισαν, ἀπογυμνώσαντες τὰ ἕκαστα, ἢ ὅσον τὸ κατ' αὐτὰς ἐσπείδασαν ἐκείνους ὅτῃ διὰ τὴν πίστιν ἠγωνίσθησαν νὰ καταπατήσωσι, ἢ νὰ ἀτιμάσωσιν. ὡς ἰσορεῖ Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης αὐτόπτης μάρτυς, ἐν τῷ περὶ συνόδων πρὸς Ἀνθίμους.

§. 5. Αὐτὸν τὸν Ἀόιδιμον Γερμανόν, ὅτῃ δὲν ἐκαταπαίδετο νὰ συμφωνήσῃ μετ' τὴν γνώμην τε, μᾶλλον δὲ ἢ ὅτῃ ἀνδρικώτατα τὸν ἐναντιώνετο, ἢ τὴν κακοδοξίαν τε ἤλεγχε διώκων αὐτὸν, ὡς εἶπομεν, ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, προσεχείρισεν Ἀναστάσιον τινὰ ὁμόφρονα αὐτῷ, ἢ κινῶν διωγμὸν βαρύτερον, πολλὰς ὅτῃ ἐναντιώοντο εἰς τὴν ἐξάγιστον, ἢ μικρὰν τε γνώμην ἐπαίδευσεν, ἢ ἐμαρτύρησε. πρὸς δὲ τέτοις ἢ ἕτερον τι ἐπάησε τὸν οἶκον, ἢ τὰ βιβλία, τότε κατοικῆντα ἐν αὐτῷ Οἰκουμενικὸν διδασκαλόν, ἢ τὰς συνοικῆντας μετ' αὐτὸν δώδεκα μαθητὰς ἐλλογιμῆς, ἢ σοφῆς ἀνδρας κατέκαυσεν, ὡς ἰσορεῖσιν, ὁ, τε Ζωναρῆς (α), ὁ Κεδρηνὸς (β), ἢ ἄλλοι.

§. 6. Εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν (ὅτῃ ἦσαν Ἐξάρχοι ὁ Σχολαστικὸς Πατριάρχης, Παῦλος ὁ Πατριάρχης, ἢ ὁ ἔσχατος τῶν Ἐξάρχων Εὐτύχιος, ἐν δὲ τοῖς Λογγυβάρδοις ἐβασίλευεν ὁ Λαίτπρανδρος) Γρηγόριος ὁ Β'. ἢ μετ' αὐτὸν Γρηγόριος Γ'. τὸσον ἀντεμάθησαν ὑπὲρ τῶν εἰκόνων κατὰ τὴν Αὐτοκράτορος Λέοντος, ὡς αὐτὸν τε, ἢ τὰς αὐτῷ ὁμόφρονες ἀναθεμάτισαν συνοδικῶς, ἢ τὰς φόρξας ὅτῃ ἕως τότε ἐδίδοτο εἰς τὴν βασιλείαν, εὐρίσκοντες ἔυλογον πρόφασιν, ἢ αἰτίαν τὰς ἐκράτησαν, ἢ δὲν τὰς ἐπέμψαν· διότι αὐτοὶ οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι χάσκοντες εἰς τὰ κοσμικὰ βασίλεια, ἐποίησαν τότε φιλίαν, ἢ ἀγάπην μετ' τὰς Φράγκας, ἢ ἔγιναν αἰτίοι εἰς αὐτὰς νὰ κυριεύσωσι τὴν Ρώμην, καθὼς ἐφεξῆς ἐηδήσεται· ὅθεν κινήσεις πολέμων μεγάλας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἠγειραν.

§. 7. Εἰς τὴν αὐτὴν Ἰταλίαν πρὸς τέτοις βασιλεύοντος τῷ Λέοντος, Πετρῶναξ ὅτῃ ἦτον ἀπὸ τὴν Βριξίαν, τὸ Κασσιονικὸν μοναστήριον τῷ Ἁγίῳ Βενεδίκτῃ, τὸ ὅποιον ἀπὸ πολλὰς χρόνας πρότερον ἀπὸ τὰς Λογγυβάρδους ἐρημώθη, ἀνεκάνισεν, ἢ πολὺ πλῆθος μοναχῶν εἰς αὐτὸ ἐσύναξεν, καθὼς σημειῶναι Παῦλος διάκονος (γ), ἢ Σιγύβεργτος ὁ Γεμβλακήσιος (δ).

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὁ νέος ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἀσθριῶν Πελάγιος, μεγάλην βλάβην ἐπροξένησε τοῖς Σαρακηνῶσι, ὅσις ἄφησε διάδοχον εἰς τὴν βασιλείαν τὸν υἱὸν τῆ Φλαβίαν, ἢ μετὰ τῆτον Ἀλφόνσον, ἢ Ἀδελφόνσον τὸν σύντεκνον, ὅσις ἂν ἐκ τῆς φυλῆς τῆ Ρηκαρέδα, τὸν τῷ Καθολικῷ τίτλον ὅτῃ ἐδόθη ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐν Τωλήτῳ γ. σύνοδον αὐτῷ, ἢ εἰς ἑαυτὸν ὁμοίως αὐτὸς ἰδιοποιήθη, ἢ τοιῶτε ὀνόματος μέτρον ἀφῆσεν ἀπὸ τὰ ἄξια ἀποτελέσματά τε.

§. 9.

(α) Χρον. βιβλ. ιε' σελ. 84. (β) Σελ. 358. (γ) Περὶ τῶν πρῶτῶν Λογγυβ. βιβλ. 5. κεφ. μ'. (δ) Χρον. ἐν ἔτει ψιθ'.

Διωγμὸς Λέοντος κατὰ τῶν Ὁρθόδοξων.

Κατάσασις Ἰταλίας.

Πετρῶναξ ἀνακαθίξει τὸ μοναστήριον τὸ Κασσιονικόν.

Κατάσασις τῆς Ἰσπανίας.

§. 9. Εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τέτταρτας τὰς χρόνας, βασιλεῖς ἦσαν μόνον κατὰ τὸ ὄνομα Χιλπέρικος, ἢ Θεοδώρικος ὁ β'. τὸ δὲ βασίλειον ἐκυβέρνει Κάρολος Μάρτελλος ὁ Παλατῖνος Κόμης, κατὰ τὴν γνώμην, ἢ ἀρεσκείαν τε· ὅσις τὰς Σαρακηνούς ὅτῃ ἐπρόσβαλαν πάλιν εἰς τὴν Γαλλίαν πολλὰ ἀνδρείως τὰς ἐδίωξε, ἢ ἐφρονεύθη εἰς τὸν πρῶτον πόλεμον ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν Ἀβδιμαρῆς. ὅρα περὶ ταύτης τῆς νίκης Παῦλον τὸν διάκονον (α), Ἀναστάσιον τὸν Βιβλιοθηκῆριον ἐν τῷ β'. Γρηγορίῳ (β), τὸν Ρηγιῖωνα (γ), ἢ Μαριανὸν τὸν Σκότον (δ).

§. 10. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἔδεν ἀξιωμακτικῶς νὰ συνέβῃ φαίνεται, πᾶρες ὅτι ὁ τῶν Βεσσαξόνων βασιλεὺς ἴνας, τὸ βασίλειον τε ὑπέταξεν εἰς τὸν Ρώμης ἀρχιερεῖα εἰς τρόπον ὅτι ὁ πᾶς οἶκος κατ' ἔτος νὰ πληρώνῃ ἀνὰ δηνάριον, τὴν ὁποίαν πληρωμὴν δηνάρον τῷ ἁγίῳ Πέτρῳ ἐκάλβν.

§. 11. Εἰς τὴν Γερμανίαν Βονιφάτιος (ὅσις πρότερον Βενίφριδος ἐκαλεῖτο) ὁ Ἀγγλοσάξων πρεσβύτερος, εἶτα Ἐπίσκοπος ὑπὸ Γρηγορίῳ β'. Ρώμης Ἐπισκόπος, ἐν ἔτει ψιθ'. σάλθεις, τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν πολλὰ ἠύξησε, ἢ πολλὰ ἔδνη τῆς Γερμανίας ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἰδεοδαιμονίαν εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν πίστιν μετέφερεν, ὅθεν Ἀπόστολος τῶν Γερμανῶν ἐπωνομάσθη. αὐτὸς ὁ β'. Γρηγόριος, λέγει ὁ Ἀναστάσιος ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ, ἐν τῇ Γερμανίᾳ διὰ Βονιφάτιος τῷ Ἐπισκόπῳ τὸν τῆς σωτηρίας λόγον ἐκήρυξε, ἢ τὸ ἔδνος ἐκείνο τὸ ἐν σκότει καθήμενον μετ' τὴν διδασκαλίαν τῷ φωτὸς εἰς τὸν Χριστὸν ἔσρεψεν (ε). ὁ δὲ Μαριανὸς Σκότος περὶ τῶν τε λέγει ἔτσι, ὁ ἅγιος Βονιφάτιος ὑπὸ τῷ Προέδρῳ τῷ Ἀποστολικῷ θρόνῳ Γρηγορίῳ, Μογυντίας Μητροπόλεως τῆς Γερμανίας Ἀρχιεπίσκοπος προχειρίζεται, ἢ Λιγᾶτος Γερμανικὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Φραγκίαν πέμπεται, ὅσις μετ' τὴν κήρυξίν τε πολὺν λαόντων Θερίγγων, τῶν Ἑσσων, ἢ τῶν Ἀσρασιῶν ἐπὶ τὴν ὁρθὴν πίστιν, ὅτῃ ἦσαν πολὺν καιρὸν πεπλανημένοι εἰς τὴν ἀπιστίαν, ἔσρεψε, ἢ μοναζήρια ἀνδρῶν τε ἢ γυναικῶν αὐτὸς πρῶτος διατάξατο εἰς τὴν Γερμανίαν (ζ).

ΚΕΦΑ'

(α) Περὶ τῶν πρῶτῶν Λογγυβ. βιβλ. 5. κεφ. μ'. (β) Σελ. 46. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (δ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. 5. ἔτει ψιθ'. (ε) Σελ. 36. σελ. β'. γραμ. ιβ'. (ζ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. 5. ἐν ἔτει ψιθ'.

Τομ. II.

Ε ε

Κατάσασις τῆς Γαλλίας.

Κατάσασις τῆς Ἀγγλίας. Ἀγγλία ὑποτάσσεται εἰς τὸν Ρώμης. Κατάσασις Γερμανίας. Πέδεν ἠύξησεν ἡ Χριστιανικὴ πίστις εἰς τὴν Γερμανίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Περὶ τῆ πόθεν ὁ Λέων εἰς τὴν εἰκονομαχίαν ἦλθε, καὶ τὶ δι' αὐτῆς πέποιθε.

§. 1.

Γ' ὁρῶσιν ὁ Θεοφάνης (α), ὁ Ζωναρᾶς (β), ὁ Κεδρηνός (γ), καὶ ἄλλοι, ὅτι ὁ Χαλίφης τῶν Ἀράβων Γεζᾶδ καλέμενος (δ), πρὸ ὀλίγων χρόνων ἔγινε τῆς βασιλείας τῆ Λέοντος, εἰς τὸν ὅποιον ἦλθαν δύο Ἑβραῖοι τὸ ἐπιτήδευμα μάγοι ἀπὸ τὴν Λαοδικεῖαν τῆς Φοινίκης, τάσσοντες αὐτῷ πῶς νὰ κρατήσῃ τὴν ἡγεμονίαν τε χρόνος μ'. καὶ ζωὴν πολυχρόνιον νὰ ἔχῃ ἀνίσως καὶ ἀποβάλλῃ τὰ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν σεπτὰ ἐντυπώματα· ὁ δὲ βάρβαρος καταπεισθεὶς δὲν ἠμέλησεν, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ πόλεων τὰς σεπτὰς εἰκόνας ἠφάνισε· πρὶν δὲ τελειώσῃ χρόνος, ἀπέθανε, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆ διαδοχὸς γενόμενος τῆς ἡγεμονίας τῆς ψευδομάντας ἐζήτην νὰ θανατώσῃ, ἀλλ' αὐτοὶ ἐπρόφρασαν καὶ ἔφυγαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ εἰς Ἰσπανίαν κατήντησαν· ὅπου ἐνωθέντες μετ' τὸν Κόνωνα, ὅπῃ ἦγον νέος Ἰουδαῖος, προμαντεύσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων· ἀφ' ἧ δὲ ἔλαβεν ὁ Κόνων τὴν βασιλείαν καὶ ἀπέρασαν ἑννέα χρόνοι τῆς βασιλείας τε, ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐζήτην νὰ τῆς δώσῃ τὸν μισθὸν τῆς προρρήσεως, ἐχθ' ἄλλο, εἰμὴ μόνον νὰ ἐγερωδῶσιν ἀπὸ παντὸς αἱ ἅγιοι εἰκόνας, μὴν ἂν δὲ αὐτὸς σερεὸς εἰς τὴν πόλιν, ὡς μάταιον, καὶ ἔυκολον πρᾶγμα ἐσερξεν εἰς τῆτο· τὰ αὐτὰ γράψιν καὶ Γωάννης ὁ Πρεσβύτερος, καὶ τοποτηρήτης τῶν ἀνατολικῶν Ἀρχιερέων, τὸν ὅπῃον ἀνάγνωδι ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ζ'. συνόδου, πράξει ε', πρὸς τὸ τέλος.

§. 2. Ὁ δὲ Γερμανὸς λέγει, ὅτι ἔξαρχος, καὶ πρῶτος τῆς εἰκονομαχίας ἔγινε Κωνσταντῖνος ὁ τῆς Νακολίας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐχθ' ἐβλόγιμος, μετ' ἀλογίαν δὲ μᾶλλον τὴν φρόνησίν τε φανταζόμενος νὰ φανερώσῃ, ὅστις μετ' ψιλὴν τῆ γράμματος θεωρίαν εἰς τὴν τῶν θεοπνεύτων Γραφῶν ἀνάγνωσιν, χάσκωντας νὰ καινοτομῇ ἔξω ἀπὸ τὰ ἱερῶς ἐκπερασμένα, καὶ νὰ δογματίσῃ ἄρχισε, καὶ ἐτοιμάζετο νὰ ἐναντιῶται εἰς τὰς πνευματικὰς παραδόσεις, ἀκολούθως καὶ συνδρομητὰς, καὶ συναίνετας ἔχων καὶ ἄλλας

(α) Χρον. Σελ. 267. (β) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 84. (γ) Σελ. 359. (δ) Κατ' ἄλλας δὲ Ἰζιδ.

Αἰτία τῆς εἰκονομαχίας τῆς Λέοντος.

Τὸς ἀρχηγὸς τῶν εἰκονομαχῶν.

λας τὰ ἱερὰ καταλόγους κτ'. ἀπὸ αὐτῆς λοιπὸν παρακινήθεις ὁ δυσσεβὴς Λέων, ἐχώρησε κατὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, καὶ διάταγμα κατ' αὐτῶν δημοσιεύσας τῆ ἰ. χρόνος τότε τῆς αὐτῆ τυραννίδος ἀρχίσαντος, ἐν ἔτει τῆς θείας σαρκώσεως ψκ'. ἐπαρακίνησε μετ' αὐτὸ καὶ Γρηγόριον Β'. τὸν Πάπαν νὰ καταβάσῃ τὰς εἰκόνας εἰς τὴν Δύσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐσπάρδασε πολλὰς μετ' ἑαυτοῦ γράμματα ὅπῃ διελαμβάναν πῶς δὲν πρέπει ὁ βασιλεὺς περὶ πίσεως νὰ ἀποφασίσῃ, καὶ νὰ καινοτομῇ τὰ ἀρχαῖα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας ὅπῃ ἀπὸ τῆς ἁγίας Πατέρας ἐδογματίσθησαν, ὡς Θεοφάνης ἰσορεῖ (α), τὸν Λέοντα ἀπὸ τὴν μισοθεΐαν νὰ μετασῆσῃ, καὶ νὰ τὸν μεταποιήσῃ, ὡς νὰ σέβηται τὰς ἱερὰς εἰκόνας, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδύνετο νὰ τελειώσῃ τίποτες, σύνοδον συναθροίσας ἐν Ῥώμῃ, τὴν μὲν τῶν ἱερῶν εἰκόνων χρῆσιν τε καὶ προσκύνησιν ἐκράτυνε, τὸν δὲ Ἀυτοκράτορα, καὶ τὰς αὐτῆ ὁμόφρονας ἀναθεμάτισεν ὡς εἴρηται.

§. 3. Ὁ Ἀυτοκράτωρ λοιπὸν Ἀμετάβαλτον ἔχων τὴν γνώμην τε, ἐσοχάζετο νὰ ἀσπυκῶσῃ ἀπὸ τὸ μέσον τὸν Γρηγόριον, ὅστις ἐπιρρητὴς, καὶ ἔυκολος ἂν πρὸς ἀποστασίαν, τὰς Ἰταλὰς νὰ ἀποστατήσωσιν ἀπὸ αὐτὸν ἐποίησεν, οἵτινες ἐγερωδέντες κατὰ τε τῆ Ἐξάρχου, καὶ τῶν λοιπῶν δακῶν τῆ βασιλείας, ἀπὸ φόβου, καὶ ἀρπαγὰς πάντα μετὰ ἐποίησαν, ὅρα τὸν Βαρβῶνιον περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως (β), τὸν Οὐνέφριον (γ), τὸν Βελλαρμῖνον (δ), καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων Παῦλον τὸν διάκονον (ε), καὶ Ἀναστάσιον τὸν Βιβλιοθηκᾶριον ἐν τῷ β'. Γρηγορίῳ (ζ).

§. 4. Εἰς τῆτο ἐν τὸ κατόρθωμα πολλὰ εὐφράνθη ὁ Γρηγόριος Β'. ἐφορεῖτο δὲ μόνον τῆς τῶν Λογγιβάρδων βασιλείας, διότι ὁ Λουίτπρανδος στρατεύσας ἕως εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὴν τὴν σενοχωρίαν κατέστησεν αὐτὸν, ὡς δεήσεις καὶ πολλὰς ἰκεσίας ἐποίησε περὶ δυνάμεως· μετ' αὐτὸν δὲ τὸν Λουίτπρανδον τὸσον ἡγχιημένος, καὶ οἰκείος ἦν Κάρολος Μάρτελος ὁ ἐν τῇ Γαλλίᾳ Ἐπαρχος, ὡς νὰ ἐπεμψεν εἰς αὐτὸν τὸν υἱὸν τε Πιπῖνον, ὅστις κόπτων τὰ μαλῖα κατὰ τὴν συνήθειαν θετὸς υἱὸς τῆ Λουίτπρανδου ἔγινεν, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος ὁ διάκονος (η). διανοόμενος λοιπὸν ὁ Γρηγόριος νὰ καταδέλξῃ, ἦτοι νὰ σύρῃ εἰς ἀγάπην τε τὸν Κάρολον, καὶ νὰ τὸν ὑποτάξῃ, ἐπεμψε διὰ Λιγιάτου εἰς αὐτὸν τὰς κλεῖν τῆ Ἁγία Τάφου, μετ' ἑαυτοῦ τὰς ἀλύσεις τῆ Πέτρος, καὶ ἄλλα πολύτιμα δῶρα, τὴν ὁποίαν μεγαλοδωρῆσαν τῆ Πάπα πολλὰ τιμήσας ὁ Κάρολος ἀρμόζεσσαν πρεσβείαν πέμψας εἰς Ῥώμην, ἐφανερώσε τῷ Πάπα νὰ ἐλπίζῃ πᾶν καλόν.

Εε 2

§. 9.

(α) Σελ. 296. (β) Χρον. Τόμ. Θ'. ἔτει ψλ. ἀριθ. 6. (γ) Ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι πρὸς Πλάτωνα ἐν τῷ Α'. Κωνσταντῖνω. (δ) Περὶ τῆ Ῥώμ. Ἀρχιερε. βιβλ. ε'. κεφ. η'. Τμήμ. 5'. (ε) Περὶ τῶν Παρχῶν. Λογγιβ. βιβλ. 5'. κεφ. μς'. (ζ) Σελ. 37. σειρ. β'. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. νγ'.

Γρηγόριος Γ. φέρεται ἐναντίον εἰς τὰς Εἰκονοκλάσας.

§. 5. Εἰς αὐτὰ ἀπέθανε Γρηγόριος Β. καὶ διάδοχος αὐτῆ γίνεται Γρηγόριος Γ. ἐν ἔτει τῆς θείας σαρκώσεως ψλά. ὅσιν με ἴσον, ἢ μάλλον περισσώτερον θυμὸν ἐναντιόμενος τὰς εἰκονοκλάσας, καὶ σύνοδον ἐν Ρώμῃ συγκροτήσας Ἐπισκόπων μγ. (α), ἐδογματίσεν, ὅπως εἰάν τις εἰς τὸ ἐξῆς ἐναντίον τῶν ἱερῶν κανόνων, δηλαδὴ τῆ Κυρία, καὶ Θεῶ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς τεκνίσεως αὐτὸν ἀειπαρθένου, καὶ Ἐνδόξου Μαρίας, τῶν Μακαρίων Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων καταδέτης, καὶ ἀφανιστής, καὶ βεβηλωτής, ἢ βλάσφημος γένῃ, νὰ εἶναι ἐκκήρυκτος, καὶ ἀλλότριος ἀπὸ τῆ σώματος τῆ Κυρία ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἐνότητος, καὶ κοινωνίας πάσης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς γράφει ὁ Βιβλιοθηκῆριος Ἀναστάσιος ἐν τῷ Γ. Γρηγορίῳ (β).

§. 6. Εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, Τραταμῆνδος ὁ τῆ Σπωλίτης Δῆξ, ἐγείρας ὅπλα κατ' αὐτῆ Ὁδύπρανδος διὰ τὴν ἀποστασίαν, εἰς Ρώμην πρὸς Γρηγόριον Γ, μετ' ὁποῖον καὶ πρότερον ἐφιλιώθη κατέφυγε, τὸν ὁποῖον μὴ θέλωντας νὰ παραδώσῃ ὁ Γρηγόριος, ὁ Ὁδύπρανδος κερσέυων τὰ περὶ τὴν Ρώμην, καὶ πῆξας χάρακα παρὰ τοῖς τείχεσιν αὐτὴν τὴν πόλιν ἐπολιόρκει, πρὸς τὸν ὁποῖον διαπρεσβευσάμενος ὁ Κάρολος ὁ Μάρτελος, (τῆ ὁποία τὴν βοήθειαν ἀνεκαλεῖτο ἱκετικῶς ὁ Γρηγόριος) τὸν ἐβίασε νὰ ἀναχωρήσῃ, χωρὶς νὰ βλάψῃ τὴν πόλιν Ρώμην. Ἀναχωρήσαντος λοιπὸν τῆ Ὁδύπρανδος, ὁ Τραταμῆνδος μετ' ἡ βοήθειαν τῶν Ρωμαίων τὴν Σατραπίαν τῆ ἀνέλαβεν, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὰ τῆ Ὁδύπρανδος προσμένει ὅπλα, ἀπὸ τὰς ὁποίας κινήσεις πολλὰ συνεσείσθη, καὶ ἐξουδῆθη ἡ Ἰταλία. συνέβη δὲ εἰς τὸ αὐτὸ ἔτος τὸ ψμά. νὰ ἀποθάνῃ Λέων ὁ Ἀυτοκράτωρ, Γρηγόριος Γ. Πάπας, καὶ Κάρολος ὁ Μάρτελος διεδέξατο δὲ τὸν μὲν Λέοντα ὁ υἱὸς αὐτῆ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος, τὸν Γρηγόριον Γ. ὁ Ζαχαρίας, καὶ Κάρολον ὁ υἱὸς αὐτῆ Πιπῖνος, ὅσιν ἀπὸ Ἐπαρχοῦ βασιλεὺς τῶν Φράγκων ἀναγορεύεται συνευδοκιμήσαντος Ζαχαρία τῆ Πάπα, Χιλδερικὸς τῆ βασιλέως αὐτῶν εἰς μοναστήριον ἐξωσθέντες, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεται.

ΚΕΦΑΛ

(α) Ἰδε τὴν ὑποσημείωσιν (ζ) σελ. 221. (β) Σελ. 39. σειρ. α. γραμμ. λ.

Ὁδύπρανδος πόλιος κατ' τὴν Ρώμην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῶν ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου γενομένων Συνόδων.

§. 1.

Σύνοδοι εἰς τὰς χρόνας τῆ Λέοντος Ἰσαύρου ἐγένον, ἐν Ρώμῃ τέσσαρες, δύο δηλαδὴ ἐπὶ Γρηγορίῳ Β. καὶ δύο ἐπὶ Γρηγορίῳ Γ. καὶ μία ἐν τῇ Συρίᾳ κατὰ τῶν εἰκονομάχων σπαθῆ Γωάννη τῆ Δαμασκηνῆ.

§. 2. Ἡ ἐν Ρώμῃ Α. συνήχθη ἐπὶ Γρηγορίῳ Β. ἐν ἔτει ψκά. (α), μέγιστα κατὰ τῶν ἀθεμίτων γάμων, καὶ κανόνας ιζ'. ἐξέθετο τὰς ὁποίας ἀναγνώσκει ἐν τόμῳ γ. τῶν συνόδων, παρὰ τῷ Ὁσιάνδρῳ (β), καὶ τῷ Κοριολάνῳ (γ).

§. 3. Σύνοδος ἡ ἐν Συρίᾳ συναχθεῖσα ἐν ἔτει ψκς'. διὰ σπαθῆς Γωάννη τῆ Δαμασκηνῆ ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων.

§. 4. Ἡ ἐν Ρώμῃ Β. ὑπὸ τῆ αὐτῆ Γρηγορίῳ Πάπα ἐσυναχθεῖσα ἐν ἔτει ψκς'. ἦτις τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων κρατύνασα, Λέοντα τὸν βασιλέα καὶ τὰς λοιπὰς εἰκονομάχους ἀναθεματίσεν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

§. 5. Ἡ ἐν Ρώμῃ Γ. ὑπὸ Γρηγορίῳ Γ. ἐν ἔτει ψλά. δι' αἰτίαν Γρηγορίῳ πρεσβύτερος, τὸν ὁποῖον ἐπεμφεν ὁ Πάπας εἰς Κωνσταντινῶπολιν νὰ ἐγχειρίσῃ τῷ Ἀυτοκράτορι τὴν αὐσηρᾶν ἐκείνην Ἐπιστολήν, αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς δὲν τὴν ἔδωκε, καὶ ἀπρακτὸς ἐσσεφεν εἰς Ρώμην. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν σύνοδον ἐτοιμὸς ἦν ὁ Γρηγόριος νὰ κηρύξῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς καθαιρέσεως κατὰ τῆ πρεσβυτέρου, καὶ ἐξ ἅπαντος ἠδελε κηρυχθῆ, ἀνίσως οἱ παρόντες Ἐπίσκοποι δὲν ἐπαρκαλάην νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ὡς διηγεῖται Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος ἐν τῷ Γ. Γρηγορίῳ (δ).

§. 6. Ἡ ἐν Ρώμῃ Δ. ὑπ' αὐτῆ τῆ Γρηγορίῳ Πάπα συνήχθη ἐν ἔτει ψλβ. κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ὡς ἐν κερ. δ. ἀριθ. 5. εἴρηται ἐκ τῶν τῆ Ἀναστασίας, μετ' ὁποῖον συμφωνεῖ καὶ Σιγίμβερτος λέγων (ε), ὅτι Γρηγόριος Πάπας σύνοδον μγ. Ἐπισκόπων συγκαλεῖται ἐν Ρώμῃ, καὶ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων πρεσβεβαιοῖ, τὰς δὲ τέτων ὑβριστὰς καθολικῆ ἀποφάσει ἀναθεματίζει (ζ).

Εε 3

§. 7.

(α) Ἐν ἡ παρῆσαν Ἐπίσκοποι κγ'. πρεσβύτεροι ιδ'. καὶ διάκονοι δ'. (β) Ἐκατοντ. Η. βιβλ. α. κεφ. η'. (γ) Σελ. 609. (δ) Σελ. 39. σειρ. α. (ε) Σιγίμβ. Χρον. ψλγ'. (ζ) Ἀνωτέρω λέγει ὁ συγγραφεὺς πὺς συνήχθη αὐτὴ ἡ σύνοδος

Σύνοδος ἐν Ρώμῃ.

Ἐν Συρίᾳ.

Ἐν Ρώμῃ Β.

Ἐν Ρώμῃ Γ.

Ἐν Ρώμῃ Δ.

§. 7. Εἰς τὴν μετάθεσιν τῆ Γερμανῶ τῷ β'. ἔτει τῆ Ἀρτεμίας, ἡ Κιηταῶρις Μεταθεσίμω, τὸ ὑποτεταγμένον ἐκφωνήθη (α). ψήφω, ἡ δοκιμασία τῶν θεοσεβείων πρεσβυτέρων, ἡ διακόνων, ἡ πάντος τῆ εὐαγῆς κλήρε, ἡ τῆς ἱερῆς συγκλήτε, ἡ τῆ φιλοχρίσε λαῶ τῆς Θεοφυλάκτε τούτης, ἡ βασιλίδος πόλεως, ἡ θεία χάρις ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα, ἡ τὰ ἐδεικνύοντα συμπληρῶσα, μετατίθεται Γερμανὸν τὸν ὀσιώτατον Μητροπολίτην, ἡ πρόεδρον τῆς Κυζίκια Μητροπόλεως, εἰς Ἐπίσκοπον τούτης τῆς Θεοφυλάκτε, ἡ βασιλίδος πόλεως, ὡς ὁ Θεοφάνης ἱστορεῖ (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ, ἡ ἀγιότητι κατὰ τέτρες τῆς Χρόνος.

§. 1.

Ἄνδρες Ἄγιοι, ἡ ἐν παιδείᾳ διαβεβημένοι εἰς αὐτὰς τῆς χρόνος ἦσαν Γερμανὸς ὁ Κωνσταντινιπόλεως Πατριάρχης, Γεωργίου Δαμασκηνός, Κοσμάς ὁ Μαίεμα Ἐπίσκοπος, Βέδας ὁ Βενεράβιλος, ἡ Βονιφάτιος.

§. 2. Γερμανὸς ὁ Κωνσταντινιπόλεως Πατριάρχης πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Κωνσταντινῆσιν, γεννητὸρα δὲ Γεσινιανὸν τὸν Πατρίκιον, τὸν ὁποῖον φονεύσας Κωνσταντίνος ὁ Πρωγάτος, ἐυνέχισε τὸν υἱὸν αὐτῆ Γερμανὸν, ἀγκαλὰ ἡ ἦτον περασμένη ἡ ἡλικία, κατὰ τὴν ὁποῖαν εἶναι συνήθεια νὰ εὐαρχίζονται, ὅσιν εἰς ἄκρον γυμνασθεῖς ἐν παντὶ εἶδει μαθήσεως, ἡ ἀρετῆς, Κυζίκια Ἐπίσκοπος ἔγινεν, ἔπειτα τῷ ψιδ. προεβιβάθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινιπόλεως, ἡχὶ ἀπὸ τὸν Πάπαν Γρηγόριον β'. ὡς ψευδῶς λέγουσιν οἱ τῆ Πάπα κόλακες, ἀλλ' ἀπὸ τὴν συναθροισθεῖσαν σύνοδον ἐν Κωνσταντινῆσιν ἐπὶ Ἀρτεμίας, τῆ ἡ Ἀναστασία· διέπρεψεν εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον, μὲ πᾶσαν ἀρετὴν, ἡ ἀγιότητα. ὧν δὲ βοηθός τῶν ὑπὲρ εὐσεβείας δογμάτων, καθ' ἡμέραν ἐθριομάχει μὲ τὸν φερώνυμον Λέοντα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τελευταῖον ἐξωθεῖς τῆ θρόνον, ἡ πορευθεῖς εἰς τὸν γονικὸν αὐτῆ οἶκον τῆ Πλατανίε ἡτύχησεν, ἀρχι-

Γερμανὸς
Κωνσταντι-
πόλεως Πα-
τριάρχης.

δος τῷ ψιδ. ἡ ὁρθότερον, περὶ πλέον λέγει πῶς συνῆλθον Ἐπίσκοποι μὲν. ἀλλὰ τὸν Ἀναστάσιον ὁ Βιβλιοθηκῆριος, ἡ ὁ Σιγνήβετος, τῶν ὁποῖων τὴν μαρτυρίαν φέρει, ὅσον ἡ τὰ συνοδικὰ λέγουσιν πῶς συνῆλθον Ἐπίσκοποι ἐνευκύνοντα τρεῖς. ἡ ἡχὶ μὲν. (α) Ἐξαιτίας ὁ τόπος, ἡ φαίνεται νὰ λέγη πῶς ἔγινε σύνοδος, ἡ κηταῖος μεταθεσίμω, δηλαδὴ θέσπισμα περὶ αὐτῆς τῆς μεταθέσεως, τὸ ὑποτεταγμένον κτ'. (β) Σελ. 256.

χειρατεύσας χρόνος ιδ. μήνας ε. ἡ ἡμέρας ζ'. ἔγραψε λόγον διηγηματικὸν πρὸς Ἀνδριμον τὸν διάκονον, περὶ τῶν μέχρι τῶν χρόνων αὐτῆ γενομένων συνόδων, ἡ ἄλλα τινά.

§. 3. Γεωργίου ὁ τῆ Μανσῆρ, ὁ ἐκ τῆς πατρίδος μὲν Δαμασκηνός ἐπωνομασθεῖς, ἐκ δὲ τῆς τῆ νοῦς γονιμότητος Χρυσοφόρος, ἦν ἡ γένος περιφανῆς, ἐλθὼν δὲ εἰς ἄκρον πάσι σοφίας θείας, ἡ ἀνδρωπίνης, διδάσκαλος ἄριστος, βίω, ἡ λόγῳ ἀνεδείχθη μοναχός ὧν, ἡ πρεσβύτερος ἡχὶ μόνον τὴν Συρίαν, ἀλλὰ ἡ πᾶσαν τὴν Ἀνατολὴν ἐφώτισε μὲ τὴν δύναμιν τῶν λόγων τε, ἡ μὲ τὰς σοφὰς ἀποδείξεις τῶν Γραφῶν καταπολλὰ ἐσηλίτευσε τὴν δυσσεβῆ αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων. Ἐγραψε βιβλία τρία τῶν παραλλήλων, περὶ τῆς ὁρθοδόξου πίσεως βιβλία δ. αὐτὸς πρῶτος συνάξας τὰ τῆς θεολογίας εἰς ἓν σῶμα μὲ ἐπιτηδεϊότητα, ἡ ἐκεῖνα ὅπῃ πρότερον εἶχον συνήθειαν νὰ τὰ διαλέγονται χυδαίως, ἡ ἐλευθέρως, εἰς τὸ προχειρότερον συναγμένα ἐκδέδωκε, τὸ ὁποῖον ὑπερον ἀπὸ πολὺ ἐπόησε παρὰ Λατίνοις Πέτρος ὁ Λομβαρδός, ὡς μαρτυρεῖ Λαυδάτος Βίβλιος ἐν τῷ προλόγῳ αὐτῶν τῶν δ. βιβλίων, κατὰ τῶν εἰκονοκλασῶν λόγους τρεῖς, τὴν ἱσραϊαν Βαρλαάμ, ἡ Γεωργίου, ἡ ἄλλα συγγράμματα τῆ Ἐκκλησίᾳ τῆ Θεῆ ἀφῆσεν· εἰς γῆρας βαδῶν ἐλθὼν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τῆ δ. τῆ Δεκεμβρίου ζήσας χρόνος ἑκατὸν τέσσαρας. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τῆς χρόνος αὐτῆ ἀρχισεν ἀπὸ μερικῆς εἰς τὴν Δύσιν νὰ ψιθυρίζεται τὸ ἡ ἐκ τῆ Γίβ. ἐκπορεύεσθαι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον, αὐτὸς ὁ ἱερώτατος διδάσκαλος φανερὰ ἀπέφηνε τὸ ἐκ τῆ Πατρὸς μὲν λέγομεν, ἐκ δὲ τῆ Γίβ. ἡ λέγομεν, ἐν τῷ περὶ Τριάδος κεφ. η'. τῶν Θεολογικῶν. Τέτο δὲ ἡχὶ ἀφ' ἑαυτῆ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παλαιῆς Θεολογίας, ὡς ὁ αὐτὸς μαρτυρεῖ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς θεολογίας. Ἐρῶ δὲ ἐμὸν μὲν ὡς ἔφην ἔδεν· ἡ τὰ δὲ τοῖς ἐγκρίτοις τῶν διδασκάλων πεπονημένα εἰς ἓν συλλεξάμενος, ἡ ὡς δύναμις συντετημημένον τὸν λόγον ποιήσομαι.

§. 4. Ὁμοῖος τῷ Γεωργίῳ, κατὰ τε τὸν βίον, ἡ τὸν λόγον ἐχρημάτισε Κοσμάς ὁ συνανατραφεῖς μὲ αὐτὸν, ἡ μὲ αὐτὸν ἐκπαιδευθεῖς ἀπὸ ἓνα διδάσκαλον, ὅσιν ὑπερον Μαίεμα Ἐπίσκοπος ἔγινε, ἡ πολλὰ ἀφῆσας τῆ Ἐκκλησίᾳ μέλη, ἡ συγγράμματα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπάυσατο· ἡ οἱ δύο δὲ ἔτοι μελωδοὶ κατασάντες, τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὰ μέλη τῆς ἐσόλισαν· ὅρα περὶ αὐτῆ ἡ τὸ Συναξάριον τῆ 18. τῆ Γανναρίας.

§. 5. Βέδας ὁ ἐπωνομαζόμενος Βενεράβιλος, ἦτοι αἰδέσιμος, Ἀγγλοσάξων ἦν ἀπὸ τὴν πόλιν Γιββικόν, πρεσβύτερος μοναχὸς χρηματίσας ἐν μονασιῶν τινὶ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀποστόλων Πέτρος, ἡ Παύλου τιμωμένα ἐν τῆ Ἀγγλίᾳ, ὅσιν πᾶσαν ἐπισήμην διαπεράσας, ἡ εἰς ἄκρον ἀρετῆς φθάσας, περίφημος ἔγινεν, ἀφῆς πολλὰ συγγράμματα εἰς ὅκτῳ τόμω περιεχόμενα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μάλιστα ἐπαινεῖται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῆ ἔδνης τῶν Ἀγγλων, ἡ τὰ ὑπομνήματα, ὅπῃ εἶναι εἰς πολλὰ βιβλία

Γεωργίου
Δαμασκηνός.

Κοσμάς.

Βέδας Βενεράβιλος.

βλία τῆς παλαιᾶς, ἡ νέας διαθήκης, ἀνεπαύθη εἰς γῆρας βαδύ· ὅρα περὶ αὐτῆ τὸν Βαρώνιον (α), τὸν Τριδέμιον (β), τὸν Ποσεβίνον (γ), ἡ τὸν Βελλαρμίνον (δ).

Βονιφάτιος
ὁ ἢ Βένφ-
ριδος.

§. 6. Βονιφάτιος ὁ πρότερον Βάνφριδος καλέμενος, ἦν Ἀγγλος τὸ γένος, διὰ τὸν ὁποῖον Ἀλβερτος ὁ Σταδύνσιος Ἀββᾶς ἔτω λέγει (ε),
,, Ὁ Βονιφάτιος πρῶτος πάντων τὰ νότια τῆς Γερμανίας μέρη, ὅτῃ ἦτον
,, δοσμένα εἰς τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων, πρὸς τὴν γνώσιν τῆς θείας, ἡ
,, Χριστιανικῆς θρησκείας ἤφερον· ἐλέγετο Βάνφριδος, τὸ γένος Ἀγγλος,
,, ἀληθῆς τῆ Χριστῆ φιλόσοφος, ἐπωνομασθεὶς ὕπερον ἐκ τῆς ἀρετῆς Βο-
,, νιφάτιος· εἰ δὲ ἡ μερικοὶ τῶν συγγραφέων, τὸν Γάλλον ἐν τῇ Ἀλα-
,, μανία, ἢ ἡ Εμερώνιον ἐν τῇ Βαυαρία, ἢ Κιλικιανὸν ἐν τῇ Φραγκονία,
,, ἢ πάντως τὸν Βιλλέβροδον ἐν τῇ Φρισία ἄλλας προτέρας τέτα διαβε-
,, βαιῖσι τὸν λόγον τῆ Θεῶ πῶς νὰ ἐκήρυξαν, ὅμως αὐτὸς ἀπὸ ὅλης
,, τῆς ἄλλας, ὡς ὁ Παῦλος ὁ Ἀπόστολος μετ' τὴν σπαθὴν, ἡ τὸν ἀγῶ-
,, να τῆς κηρύξεως ἐπροχώρησεν· ἐπὶ Κωνσταντῖνα τῆ Κοπρωνύμω ἐδέχθη
,, τὸ μαρτυρικὸν τέλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Περὶ Κωνσταντίνου ε'. τοῦ ῥηθέντος κοπρωνύμω, ἡ τοῦ
υἱοῦ αὐτῆ Λέοντος Δ'. τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἡ
τῶν πραχθέντων ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ.

§. 1.

Κωνσταντίνος ε'. υἱὸς Λέοντος τῆ Ἰσαύρα διεδέξατο τὴν Ῥωμαίων βασι-
λείαν μετ' τὴν πατρικὴν δυσσέβειαν, ἐν ἔτει τῆς ἐνσάρκω Οἰκονομίας
ψμά. ὅστις Κοπρωνύμω ἐπωνομάζετο, ὅτι βαπτιζόμενος ἐν τῇ μεγάλῃ
Ἐκκλησίᾳ, ἡ καταδύμενος ἐκόπησε, ἡ Καβαλλίνος, ὅτι ἐπὶ ταῖς τῶν
καβάλλων, ἦτοι ἵππων κοπρίαις ἐχάριετο, ὅμως μετ' πολλὴν ὑπερβολὴν
ὑπερέβη τὸν πατέρα τε εἰς τὴν κακίαν, διότι ἐχὶ μόνον κατὰ τῶν σεπ-
τῶν εἰκόνων πολλαῖς ἐλύττησεν, ἀλλὰ ἡ πάσης ἀσεβείας, ἡ κακίας κυ-
κεῶν τις ἐφάνη. διὸ παρὰ πάντων ἐμισήθη, ἡ πῶ β'. ἔτει τῆς βασι-
λείας

Κωνσταντίνος
Κοπρω-
νύμω
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
741.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ψκθ'. ἀριθ. 14. ἔως 30. (β) Περ. Ἐκκλῆσ. συγγραφ. σελ. 50. ἡ 51. (γ) Γερ. Προκαρ. Τόμ. Α'. σελ. 205. (δ) Περ. Ἐκκλῆσ. συγγραφ. ἐν ἔτει χλά. (ε) Χρον. ἐν ἔτει ψνέ.

λείας τε, Ἀρτάβατος ὁ γαμβρὸς αὐτῆ, λείποντος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέ-
πολιν, μετ' σπαθὴν τῆ Πατριάρχου Ἀναστασίας, ἡ μετ' τὴν ἔνοικον τῆ πλή-
θους Ἀυτοκράτωρ ἀναγορεύεται· ἀπ' ἐδῶ ἐμφύλιος πόλεμος δύο χρόνους
ἠγέρθη, κατὰ τὸν ὁποῖον τελευταῖον νικηθεὶς ὁ Ἀρτάβατος, ὅμω με-
τῆς δύο τε υἱῶν τυφλώνεται, ἡ πάλιν ὁ Κοπρωνύμω τύραννος ἐγκρατῆς,
ἡ ἐξασιατῆς τῆς βασιλείας γίνεται, Καίσαρα τὸν υἱὸν αὐτῆ Λέοντα τὸν
δ. ἀναδείξας ἐν ἔτει ψνά. συμβασιλεύσαντα αὐτῷ ἔτη κδ'. Περὶ πλέον
διαφόρας πολέμους κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, τῶν Σλάβων, ἡ τῶν Βεργάρων
ἠγωνίδη. Ἀκόλατος δὲ ὢν, τρεῖς γυναῖκας ἔλαβε, ἡ ἐκ μὲν τῆς πρώ-
της, τῆς Συνατῆρος τῆ βασιλείας τῶν Ἀβάρων Χαγάνω, Εἰρήνης τῆνομα, εἶ-
χεν υἱὸν τὸν Λέοντα, τὸν ὁποῖον ἡ βασιλεῖα ἔσεφεν, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων
Χοισοφόρον, Νικηφόρον, ἡ Νικήταν· τῷ Λέοντι δὲ ἡ γυναῖκα ἔδωκεν ἐξ
Ἀθηνῶν, σέφας αὐτὴν Ἀυγασαν, καλέσας Εἰρήνην, τῷ ὁποῖω ἄφισε
τὴν βασιλείαν, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ἐκυβέρνησε χρόνους λδ'. ἡ μῆνας τρεῖς,
μετ' αὐτῆς δὲ συναριθμῆνται ἡ οἱ δύο χρόνοι, τῆς ὁποῖας ἐξέστιασεν ὁ Ἀρ-
τάβατος.

§. 2. Ἀρχισε λοιπὸν μόνος νὰ βασιλεύῃ ὁ Λέων, ὁ τέτατῆ Κοπρωνύμω
υἱὸς ὁ ἐκ τῆς Χαζάρως, ἐν ἔτει ψοε'. Πορφυρογεννήτος δὲ ὠνομάσθη, καθότι
ἔτι παιδίον, ἡ συμμετοχὸς τῆς βασιλείας γεγονώς, ἐνεδύθη τὴν πορφυ-
ραν, εἰς τρόπον δηλαδῆ, ὡς νὰ φαίνεται γεννημένος μετ' τὴν πορφυραν,
τῷ ὁποῖω ἐγεννήθη υἱὸς ἀπὸ τὴν Εἰρήνην τὴν ἐξ Ἀθηνῶν, Κωνσταντίνος
ὁ ζ'. ἠγωνίδη κατὰ τῶν Σαρακηνῶν εὐτυχῶς, εἶχεν ὅμω ἡ αὐτὸς τὴν
αὐτῆ ἀσέβειαν, εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπεκρίνετο ὡς εὐσεβῆς, ἡ ἐν τῇ τῆ
Πάσχα Κυριακῇ τὸν υἱὸν αὐτῆ Κωνσταντίνον ἔσεψε βασιλεῖα, κατὰ τὴν αἴ-
τησιν τῶν Ἀρχόντων, τῆ Πατριάρχου Νικήτα τὴν κατὰ τὴν συνήθειαν
ποιήσαντος εὐχὴν· πέμπτον δὲ ἔτος διαπεράσας τῆς βασιλείας τε, ἡ ἐραστῆς
ὢν τῆ ἐν τῷ Στεφάνω Ἀνδρακος, τὸν ὁποῖον ὁ Μαυρίκιος ἐν τῇ μεγάλῃ
Ἐκκλησίᾳ ἀφιέρωσε, ἡ αὐτὸν λαβῶν, ἡ ἐπὶ κεφαλῆς θέμενος, εὐθύς
ἐκυριεύθη ἀπὸ πυρετὸν σφοδρὸν, ἡ ἐτελεύτησε τῷ ε'. ἔτει τῆς αὐτῆ ἡ-
γεμονίας· ὅρα περὶ τῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων Νικηφόρον τὸν Πατρικίον
(α), τὸν Θεοφάνην (β), τὸν Ζωναράν (γ), τὸν Κεδρινόν (δ), τὸν Γλυ-
κᾶν (ε), ἡ ἄλλας· ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Παῦλον τὸν δῆκονον (ζ), Ὁτ-
τώνα τὸν Φρισιγγήνσιον (η), ἡ τῆς λοιπῆς (θ).

Λέων Πορ-
φυρογεννή-
τον Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
775.

§. 3.

(α) Σελ. 30. (β) Σελ. 276. ἔως 304. (γ) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 84. (δ) Τομ. Β'. σελ. 362. ἔως 370. (ε) Χρον. μέρ. δ. σελ. 223. (ζ) Συμ-
μίκ. Γεορ. βιβλ. κβ'. (η) Χρον. βιβλ. ε. κεφ. 20.
(θ) Κροκιν. Ἐγνάτ. Ὁκτάβ. δε' Στράτα εἰς τῆς βίβης τῶν Ἀυτοκρα-
τόρων.

Κατάσσις τῆς ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας.

§. 3. Εἰς τὰς χρόνας αὐτῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων, ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατάσσις πολυάδυνος ἦν, τόσον διὰ τὴν συχνὴν εἰκονομαχίαν, ὅσον διὰ τὴν τῆ Ἀρταβάσδε νεωτεροποιῶν, διὰ τὴν σκληρότητα τῶν Σαρακηνῶν, καὶ δι' ἄλλα πολλὰ κακὰ, τὸν λοιπὸν δηλαδὴ ὅπῃ, ποτὲ δὲν ἐγένινεν ὁμοιοί, τὸν λιμὸν, τὰς ἀσυνήθεις χειμῶνας, τὰς ἀνομβρίας, τὰ φοβερὰ ὀμιχλώδη σκοτὶ, τὰς μεγάλας σεισμούς, καὶ ἄλλας πολλὰς θεοσημείας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παντελῶς δὲν ἐδιορθώοντο ἢ ἀσύνετος ψυχῇ τῆ Λέοντος, ἀλλ' ἐπροχώρησεν εἰς τόσῃν θεομαχίαν, ὡς καὶ τὰ πῶν Ἀγίων λείψανα νὰ παραδοῦσι τῷ πυρὶ, καὶ νὰ προσάξῃ τὸ Ἅγιος, ὅτε εἰς τὴν Θεοτόκον νὰ δίδεται, ὅτε εἰς τινὰ ἀπὸ τὰς εὐαρεσθήσαντας τῷ Θεῷ, ἀλλὰ νὰ λέγῃται ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, καὶ Παῦλος, καὶ μάρτυς Γεώργιος, ἢ Θεόδωρος, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ὁμοίως· καὶ πρὸς τούτοις νὰ εἰπῇ ὁ Κυπρῶνυμος, ὡς ὁ Πατριάρχης Ἀναστάσιος διώμνυτο, ἦτοι ὤμνυεν, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι υἱὸς τῆ Θεῆ, ἀλλ' ἄνθρωπος φίλος ἐκ τῆς Μαρίας γεννηθεὶς, καὶ ἐπομένως ἐδογματίζε τὴν Θεοτόκον Μαρὶαν Χριστοτόκον καλεῖσθαι, εἰάν* ἀπὸ τὸν ἰδικὸν τε πατριάρχην δὲν ἐμποδίζετο· καὶ διωγμὸν κατὰ τῶν μοναχῶν βαρύτερον ἐκίνησεν, ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆ τῆ διωγμῆ ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆ Θεοφάνης (α), καὶ Νικηφόρου τῆ Πατριάρχου (β). ὡς νὰ μὴν ἀπέμεινε μοναχός, εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν, ἢ νὰ μὴν θεατοῖζῃ τὰς μοναχάς. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κοπρῶνυμον Κωνσταντῖνον, πολλὰ παθῶν ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀσκητὴς, καὶ ἐν ἀθληταῖς περιβόητος Στέφανος, μὴ πειθαίξῃ τὸν τόμον ὅπῃ ὠνόμαζεν ἐκεῖνος νὰ τὸν δεχθῆ, καὶ νὰ τὸν βεβαιώσῃ, σκληρῶς ἐφρονεύθη· ὁμοίως Ἀνδρέας ὁ Καλυβίτης, καὶ πολλὰί χιλιάδες ὀρθόδοξων, καὶ μάλιστα μοναχῶν παρ' αὐτῆ διεφθάρησαν.

§. 4. Εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν βασιλευόντων αὐτῶν, πατριάρχαι μετὰ τὸν Ἀναστάσιον (ὅσις ἐπειδὴ ἔνευσεν εἰς τὴν ἀνάρτησιν τῆ Ἀρταβάσδε ἐπρόσάξεν ὁ Κοπρῶνυμος νὰ δαρθῆ, ὕψερρον νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς ἕναν ὄνον μ' ὄλον ὅπῃ μετ' ἐπειτα ὡς ὁμόφρονά τε μετὰ τὸ ἄτιμον τριγύρισμα εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν παρεχώρησε νὰ ἔχῃ πάλιν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀρχιερωσύνην ὅσις, καὶ ἀσεβῶς κρατήσας αὐτὴν χρόνας κδ'. με' ἐλεεινὸν πάθος λεγόμενον χορδαφός, κατέσρεψε τὸν βίον, καὶ κόπρον ἐξέρασεν ἀπὸ τὸ σῶμα τε, καὶ ὁ μὲ με' τὴν κόπρον παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε, πληρώσας ἀξίαν τιμωρίαν, διὰ τὴν κατὰ Θεῆ τὸλμην, καὶ εἰς τὸν διδάσκαλόν τε, ὡς λέγει ὁ Κεδρηνός (γ), ἐγένινεν Κωνσταντῖνος Β'. ὁ Σιλαῖα πρότερον Ἐπίσκοπος, ὁμόφρων καὶ αὐτὸς με' τὸν Κοπρῶνυμον, τῆ ὁποῖα τὴν κεφαλὴν τελευταῖον ἔκοψε, Νικήτας ὁ Ἐκτομίας, ὅπῃ ὅτε νὰ ἀναγνώσῃ ἐδύνετο, αἰρετικὸς καὶ αὐτὸς, ὅσις προεδρεύσας τῆς Κωνσταντινέπολεως χρόνας ιδ'. ἀπέθανε, καὶ Παῦλος δ'. ὁ Κύπριος ἀναγνώσις ὢν καὶ ὀρθόδοξος, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντι-

Ἐπίσκοποι Κωνσταντινέπολεως.

Ἐλεεινὸν τέλος Ἀναστάσις Κωνσταντινέπολεως.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (β) Σελ. 30. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

τιναπόλεως ἐν τῷ ε'. ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τῆ Πορφυρογεννῆτε (α).

§. 5. Χαλίφαι δὲ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἦσαν Βελίτ, ἢ Οὐαλίτ, καὶ Γεζίτ, ὅσις ἀμνηρεύσας χρόνας δ'. ἀπέθανε, καὶ διαδέχεται αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς τε Γισά. ἐν ἔτει δὲ ψγγ'. ἡ δυναστεία τῶν Χαλιφῶν εἰς ἕτερον γένος κατήντησε, τῆ ὁποῖα ὁ α'. Ἀμπάξ ἐκαλεῖτο. ἔβουρε δὲ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς Χριστιανοὶ ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀγαρηνοῖς, ὅπῃ μετεχειρίζοντο τὰς Κώδικας τῶν δοσιμάτων (διότι δὲν ἔβουρεν ἐκεῖνος νὰ μετρή, ὅτε νὰ γράφῃ ψήφους λεπτάς, τρίτα φημί, καὶ τέταρτα, καὶ ὄγδοα, καὶ δωδέκατα, καὶ πᾶ λεπτότερα ἐτι ἀπὸ αὐτὰ) καὶ ἀπὸ φθόνου ἐμποδίσθησαν τότε τὴν μεταχειρίσιν τῶν, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι οἱ Ἀγαρηνοὶ ἀφ' ἑαυτῆ των νὰ τελειώσωσιν αὐτὸ τὸ ἔργον, πάλιν τὴν γραφικὴν τῶν οἰκονομίαν ἐνεχειρίσθησαν.

§. 6. Εἰς Ἀντιόχειαν ὁ τῶν Ἀράβων ἀρχηγός Γισάμ καλέμενος, ἔχων ἠγαπημένον μοναχὸν τινὰ Στέφανον ὀνόματι, εἶπε τοῖς Ἀντιοχεῦσιν, εἰάν θέλωσιν αὐτὸν, νὰ ἔχωσιν ἄδειαν νὰ τὸν ψηφίσωσι πατριάρχην, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἦν χωρὶς ποιμένα διὰ μ'. χρόνας, ὅτι ἐμποδίζον οἱ Ἀραβες νὰ μὴν γένωσι Πατριάρχαι. Οἱ Ἀντιοχεῖς λοιπὸν νομίσαντες, ὅτι τῆτο νὰ εἶναι θεόθεν, ἐχειροτόνησαν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον Θεοπόλεως. Σανόντος δὲ τῆτο τῆ Στεφάνου, ἐσυγχώρητε Μαργάμ ὁ τῶν Ἀράβων ἠγεμὼν, με' τὴν δέησιν τῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν Χριστιανῶν, νὰ χειροτονήθῃ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ὁ Θεοφύλακτος πρεσβύτερος Ἐδεσσηνός, ὅσις εἰς ἀγιότητα διαπρέφας ἀνεπάυστατο ἐν Κυρίῳ τῷ ι'. ἔτει τῆς βασιλείας Κωνσταντῖνου τῆ Κοπρῶνυμου. Ὁ Βελίτ ὁ τῶν Ἀράβων ἠγεμὼν Πέτρον τὸν Ἀγιώτατον μητροπολίτην τῆς Δαμασκῆ, ὡς ἐλέγχοντα τὴν τῶν Ἀράβων, καὶ Μανιχαίων κακόνιον, κόπτων αὐτῆ τὴν γλῶσσαν ἐξώρισεν εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, ὅπῃ καὶ ἐτελειώθη μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, ὡς ὁ Κεδρηνός λέγει (β). Τῆς δὲ Ἀλεξανδρείας Πατριάρχαι ἐγένιναν ἐν ἔτει 742. ὁ Κοσμάς (γ), καὶ τῶν Ἱεροσολύμων Θεόδωρος (δ).

Χαλίφαι Σαρακηνῶν.

Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος.

Ἀλεξανδρείας. Ἱεροσολύμων.

Ff 2

§. 7.

(α) Ἐως Γεωργίῃ φθάνει ὁ συγγραφεὺς, μετὰ τὸν ὁποῖον λαμβάνει πάλιν τὸν θρόνον ὁ Θεόδωρος διὰ χρόνας δύο, καὶ ἐπέκεινα, τῆ ὁποῖα τελευτήσαντος τῷ χψς'. γίνεται ἐγκρατὴς τῆ θρόνου Παῦλος Γ', τῆ ὁποῖα ἀρχιερατεύσαντος ἔτη ε'. καὶ μῆνας ὀκτώ, γίνεται Καλλίνικος ὁ σκευοφύλαξ τῶν Βλαχερνῶν, καὶ κρατήσας τὸν θρόνον ἔτη ιβ'. ἐξῆται ὑπὸ Γεωργιανῆ, καὶ ἀπ' αὐτῆ γίνεται Κύρος, τῆ ὁποῖα ἀποθανόντος τῷ ε'. ἔτει τῆς ἀρχιερωσύνης τε γίνεται Γεωργίῃ ε'. καὶ ἔτη τρεῖς μείνας, λαμβάνει τὸν θρόνον Γεωργιανός ἔτη ιε'. καὶ μετ' αὐτὸν Ἀναστάσιος ἔτη κδ'. καὶ γίνεται Κωνσταντῖνος Β'. αἰρετικὸς, ἔτη ιγ'. καὶ μῆνας δ'. καὶ ὕψερρον Παῦλος Δ'. ἔτη ε'. καὶ μῆνας ὀκτώ.

(β) Σελ. 364. (γ) Ὁ Συγγραφεὺς λέγει πῶς ἐγένινεν ὁ Κοσμάς πατριάρχης Ἀλεξανδρείας τῷ ψμβ'. ἀλλ' ἦν χηρέυσσα ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ψιβ'. εἰς σχεδὸν τῆ ψνς'. ἐν τῷ μεταξύ αἰρετικοὶ Γαιωβῆται ἦσαν Συμεὼν, Ἀλέξανδρος, Κοσμάς, καὶ Θεόδωρος, εἰς τὸν καιρὸν τῆ ὁποῖα πάλιν ἔλαβεν ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐκκλησία ὀρθόδοξον ποιμένα τὸν Κοσμάν ἐν ἔτει ψνς'. (δ) Ἐως Μοδῆσε φθάνει ὁ Συγγραφεὺς με-

Διάταγμα Μιχαήλ Λαχανοδράκοντος κατὰ τῶν μοναχῶν.

§. 7. Εἰς τὴν Ἐφεσον Μιχαήλ ὁ Λαχανοδράκων ὁ προβληθεὶς γρατῆγός τῆ Θέματος τῶν Θρακησίων, συνάξας πάντας τὰς μοναχὰς τὰς εὐρισκομένους εἰς τὸ θέμα αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς· ὅσις θέλει νὰ υποτάσσεται εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς ἐμὲ, ἅς ἐνδυθῆ ῥολὴν κοσμικὴν, καὶ ἅς λάβῃ γυναῖκα εὐδύς· οἱ δὲ τῆτο μὴν ποιῶντες, τυφλέμενοι εἰς Κύπρον θέλει ἐξωρισθῶσι· καὶ εὐδύς μετ' τὸν λόγον, ἐτελείωσε καὶ τὸ ἔργον, καὶ πολλοὶ τὸ μαρτύριον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθησαν. Οὗτος ἐπώλησε τὰ μοναχῆγια πάντα, καὶ τὰ ἱερὰ σκευῆ, καὶ βιβλία, καὶ ζῶα, καὶ πάντα τὰ ὑποστατικά αὐτῶν, καὶ τὰς τιμὰς αὐτῶν ἐπρόσφερε τῷ βασιλεῖ· διὰ τὰ ὅποια ὁ τύραννος ἔγραψεν εὐχαριστῶν αὐτὸν, ὅτι τὸν ἤνυρεν ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν τῆ, ὅπῃ ἐτελείωνε τὰς θελήσεις τῆ. Ἀνάγνωδι περὶ τῆτων τὸν Κεδρημόν (α).

Ἐξάρχου Ἰταλίας Βασιλεὺς Λογγιβάρδων. Ρώμης Ἐπίσκοποι.

§. 8. Εἰς τὴν Δύσιν καὶ μάλισα Ἰταλίαν, ὅπῃ ἦν ἔξαρχος ὁ Εὐτύχιος, τῶν δὲ Λογγιβάρδων βασιλεῖς Ἰλδέβρανδος, Ράχις, Αἰσέλφος, καὶ Δισιδέριος, καὶ Ρώμης Ἐπίσκοποι Ζαχαρίας, Στέφανος ὁ β'. Στέφανος ὁ γ'. Παῦλος, Κωνσταντῖνος, Στέφανος ὁ δ'. καὶ Ἀδριανὸς Α'. (β), αἱ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων μεγάλαι μεταβολαὶ τὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας ἐκ ὀλίγων διετάραξαν· διότι Αἰσέλφος ὁ τῶν Λογγιβάρδων βασιλεὺς διαδεξάμενος τὴν τῆ ἀδελφῆ Ραχέως, ὅπῃ εἰσήλθεν εἰς μοναχῆριον, ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, καὶ ὀρμήσας μετ' δύναντιν πολλὴν κατὰ τῆ ἐξάρχη Εὐτυχίᾳ, ὅσις ἐφυγεν εἰς Κωνσταντινῆπολιν, εἰς τὴν ἐξαρχίαν, ἣτις ὑπὸ τῶν χρόνων Ἰβσίνᾳ τῆ βασιλείᾳ ἀρχήσῃ, (διότι αὐτὸς, τελευταῖος τῆ Ναρσῆ ἐπεμψεν εἰς Ἰταλίαν Λογγίνον τὸν Πατρίκιον ὑπ' ὀνόματι Ἐξάρχη, ἀφ' ἧ μετρομένη διέμεινεν ἔτη ροε.) τέλος ἔδωκε. ὁ αὐτὸς φόρον ἐζήτησεν, ἥτοι δόσιμον ἀπὸ τῆς τῆς Ρώμης κατοικίας, καὶ πολιουχίαν ἐφόβιζεν αὐτὰς, διὰ τὴν ὁποίαν Στέφανος β'. πρὸς Πιπίνον υἱὸν τῆ Καρόλα Μαρτέλλᾳ (τὸν ὁποῖον ἐγίνωσκεν ἠγαπημένον, ἢ ἀληθέστερον εἰπεῖν χρέος χρεωσθέντα τῷ Ρώμης Ἐπισκοπικῷ θρόνῳ, διὰ τὸ πρὸ ὀλίγου κυριευθῆν ὑπ' αὐτῆ βασιλείῳ Φραγκίας μετ' τὴν συνεργίαν τῆ Πάπα Ζαχαρίας) ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἐρχόμενος, καὶ ἐντίμως δεχθεὶς, τῆς αὐτῆ βοήθειας κατὰ τῆ Αἰσέλφῃ, δακρυὰ χύων ἔλεγε πῶς νὰ χρειάζηται, τὴν

μετὰ τὸν ὁποῖον ἐγενε Σωφρόνιος, τῆ ὁποῖς τελευταῖος τῷ χλῆ. χηρέσει ἡ Ἐκκλησία διὰ ἔτη κθ'. τῷ δὲ χξξ'. γίνεται Γεώργιος, τῆ ὁποῖς θανόντος μετὰ ἔτη δέκα γίνεται Θεόδωρος, καὶ μετ' αὐτὸν ἔτη ιδ'. πατριαρχήσαντα, γίνεται Ἀναστάσιος β'. τῆ ὁποῖς θανόντος τῷ ψις'. γίνεται Γεώργιος ε'. τῆ ὁποῖς τελευταῖος μετὰ ἔτη κ'. γίνεται Γεώργιος β'. καὶ ὑπερον ἀπὸ αὐτὸν γίνεται Θεόδωρος.

(α) Σελ. 369. (β) Ὁ Ζαχαρίας ἀρχιερέτευσεν ἔτη κ'. Στέφανος β'. ἡμέρας ἡ. Στέφανος γ'. ἔτη δ'. καὶ μῆνας ἡ. ὁ Παῦλος ἔτη ι'. καὶ μῆνας δύο. Κωνσταντῖνος ὁ Ἀντικίπας ἔτος ἐν Στέφανος δ'. ἔτη δ'. καὶ μῆνας ζ'. καὶ Ἀδριανὸς Α'. ἔτη κγ'.

τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη αὐτῷ ὁ Πιπίνος. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἐν ὄσῳ τὸ κράτευμα προετοιμάζετο, ὁ Στέφανος τὸν Πιπίνον, καὶ τὰς υἱὰς αὐτῆ Κάρολον, καὶ Καρολόμαννον βασιλεῖς τῆς Φραγκίας ἔχρισε, καὶ ὄρκον ἀπὸ τὸν Πιπίνον ἐζήτησε διὰ τὰ ὑποσχομένα· ὅτι εἰν γεννηκίτης, τὴν τε Ἐξαρχίαν, καὶ τὴν Πεντάπολιν τῷ Μακαρίῳ Πέτρῳ, καὶ τοῖς αὐτῆ διαδόχοις νὰ ἀποδώσῃ αἰδία κτήματα διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν τῆ.

§. 9. Ἐν ἔτει λοιπὸν ψνδ'. ὁ Πιπίνος μετ' τὸ συναδραιοθῆν κράτευμα, διαβάς τὰς Ἀλπεὶς συνοπαδὸν ἔχων καὶ Στέφανον, ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ βιάζει τὸν Αἰσέλφον ὅπῃ ἐκλείδῃ εἰς Τίκινον νὰ ζητήσῃ ἀγάπην, ἣτις καὶ ἐδόθη αὐτῷ μετ' συμφωνίαν ὁμοῦ, νὰ δώσῃ τὴν τε Ἐξαρχίαν, καὶ τὰς πρὸ ὀλίγου κυριευθέντας λοιπὰς τόπας τῷ τῆς Ρώμης ἀρχιερεῖ. Γενομένης ἔτω τῆς εἰρήνης, καὶ τῆ Πιπίνᾳ ἐπὶ τὰς Γαλλίας ἐπιστρέψαντος, ὁ Αἰσέλφος ἔ μόνον τὰ ταχθέντα δὲν ἔδωκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Ρώμην περικυκλώσας ἐπολιορκήσεν· ὅθεν Στέφανος γ'. πάλιν τὴν πῆσιν τῆ Πιπίνᾳ ἀνακαλεῖ, καὶ πέμψας διὰ θαλάσσης ἐπιστολὰς τοσῶτον ἐξ ὀνόματός τῆ, ὅσον καὶ ἐξ ὀνόματος τῆ Πέτρου εἰς τὴν ἡμέραν τῆς θείας κρίσεως (καθὼς λέγει ὁ Ἀναστάσιος) διαμαρτύρεται, ὅτι ὅσα ἐπιγγείλατο, καὶ ἔταξε τῷ Μακαρίῳ Πέτρῳ νὰ τὰ δώσῃ. Λαβὼν δὲ ὁ Πιπίνος τὰς ἐπιστολὰς, καὶ πάλιν ἐν ἔτει ψνε'. μετ' δυνατὴν δύναντιν ἐλθὼν εἰς Ἰταλίαν, ἠνάγκασε καὶ μὴ θέλοντα τὸν Αἰσέλφον νὰ σαθῆ εἰς τὰς πρώτας συμφωνίας· τοιοτρόπως ὁ Πάπας μετ' τὴν ἐξαρχίαν τῆς Ραβέννης, μετ' τὴν Πεντάπολιν, καὶ ἄλλας τόπας, διὰ τὰς ὁποῖας πρὸ πολλῆ ἔχασκε, καὶ ἐπεθύμει, ἔλαβε μεγάλην ἀύξησιν, τὰ ὀνόματα πασῶν τῶν πόλεων ἐπίθησιν Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθήκαριος ἐν τῷ Σεφάνῳ (α), ὄρα καὶ Ἀδωνάτῳ τὸν Οὐσιενήνσιον (β), Ρηγίνῳ (γ), Σιγίμπερτον (δ), Ὀττῳ τὸν Φρισιγγήνσιον (ε), Ἀββᾶν τὸν Οὐρσπεργήνσιον (ζ), καὶ τὸν Σταδηνσιον (η).

Ἀύξησις τῆς τῆ Πάπα ἐξουσίας, καὶ δεσποτείας.

§. 10. Τῆτων ἔτω γενομένων, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀποθανόντος εἰς τὸ κυνήγιον τῆ Αἰσέλφῃ, διεδέξατο τὴν ἡγεμονίαν ὁ Δισιδέριος, καὶ τὴν θυγατέρα τῆ διὰ παρακινήσεως τῆς μητρός τῆ Βετράδας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάρολος, (ἀλλὰ μετὰ χρόνον ἕνα τὴν ἀπεδίωξε, παροξυνθεὶς ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Πάπαν), ὅσις ὑπερον Μάγνος, ἥτοι μέγας ἐπωνομάσθη· μετὰ τὸν θάνατον λοιπὸν τῆ πατρός τῆ Πιπίνᾳ, αὐτὸς ὁ Κάρολος, καὶ ὁ ἀδελφός τῆ Καρολόμαννος διεμοιράσθησαν τὸ πατρικὸν βασίλειον μετὰ αὐτῶν. ἐπειδὴ δὲ ὁ προῤῥηθεὶς Δισιδέριος ἐπάτησε πόλεις τινὰς ὅπῃ ἦσαν

Ff 3

(α) Σελ. 46. 47. (β) Χρον. ἡλκ. σ'. ἔτει ψκζ'. σελ. 216. (γ) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. κς'. (δ) Χρον. ἔτει ψνβ'. καὶ ψνε'. (ε) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. κς'. (ζ) Χρον. ἐπὶ Πιπίνᾳ σελ. 171. (η) Χρον. ἐν ἔτει ψνδ'.

της εξουχίας, η επιτίθετο η εις αυτην την Ρώμην, Αδριανός ο Πάπας άπαξ, η δις εις την Γαλλίαν πρέσβεις πέμψας, την τε Καρόλα (οσις μετὰ τον θάνατον τε αδελφῶ τε Καρολομάνος μόνος εβασίλευσεν) ανεκαλείτο βοήθειαν. Εγείρας λοιπόν ο Κάρολος τον προς Λογγιβάργους πόλεμον εις την Ιταλίαν, η διώξας αυτους, Παπίαν την πόλιν, οπε κλεισμένοις ην ο Δισιδέριος πολιορκεί. αργοπορήσα δε η πολιορκία, κατὰ την τε Πάσχα εορτήν εις Ρώμην ερχεται, η εντίμως από τον Αδριανόν υπεδέχθη, η από εδῶ εις Παπίαν επιστρέφας, η ανδρείως αυτην πολεμῶν, τον Δισιδέριον ομῶ τον βασιλέα των Λογγιβάργων, η πάντας τες συν αυτῶ συμπεριλαμβάνει εις την εξουσίαν τε, υποτάξας συν αυτους η την Ιταλίαν, εν ετει της τε Κυρίας σαρκώσεως ψογ. τον δε προρόφηθέντα Δισιδέριον, η την σύζυγόν τε εις την Φραγκίαν επεμψε, η τέλος εις την βασιλείαν των Λογγιβάργων ηφερεν, ετη σς. διαμείνας, μετὰ το εισελθεῖν αυτους εν Ιταλίᾳ, ως ισορεῖ Παῦλος ο διάκονος, τέλος η αυτους ποιῶν της ισορίας τε οπᾶ διαλαμβάνει περι των πραχθέντων τοις Λογγιβάργοις.

§. 11. Διάγων δε εις την Ρώμην ο Κάρολος, με τας δεήσεις τε Αδριανῶ την υπό τε πατρός αυτῶ Πιπίνα γενομένην δωρεάν ε μόνον εβεβαίωσεν, αλλά η ετέρας επαρχίας προεδέτων κατεπλάτισεν, ως συμειοῖ Αναστάσιος εν τῷ Αδριανῶ (α), Ο δε Αδριανός Πάπας συνεκρότησε σύνοδον εις την Ρώμην, η εδωκε τῷ Καρόλῳ, δεσποτείαν αυδαίρετον εις αυτην εξω από την πατρικίαν αξίαν το να εκλέγη Ρώμης Επισκοπον, η να διατάγη τον Αποστολικόν θρόνον, η εδέσπισε προσέτι, οτι οι Αρχιεπίσκοποι, η Επίσκοποι πάσης Επαρχίας να λαμβάνωσιν από αυτον το αρχιερατικόν καβάδι. μάρτυς είναι Σιγήβεργος (β), η ο Γρατιανός (γ), οσις από μίαν Εκκλησιαστικὴν Ιστορίαν λέγει να ελαβεν αυτό. μήτε ασύμφωνος είναι εις αυτὰ Ονήριος ο Παννίνιος εν τῇ προς Πλάτιναν σημειώσει εν Πελαγίῳ τῷ Β. Αναστάσιος ε Βιβλιοθηκῆριος παρὰ Πλάτινα εν Πασχάλῃ τῷ Α. αν η το τε Σιγήβεργε πισὸν εν τῷ αμφιβολον καλεῖ ο Βαρώνιος (δ).

§. 12. Εις την Ισπανίαν (οπε προΐσατο των Ασσυρίων Αλφονσος ο Καθολικός, Φροΐλας, Αυρήλιος, η Σίλων) με την σπαδὴν μάλις τε Αλφόνσε, η τε υἱὸ Φροΐλα, τα των Χριστιανῶν αυξησιν ελαβαν. διότι αυτοι από πολλὰς πόλεις διώξαντες τες Σαρακηνῶς εγέμισαν αυτους από Χριστιανῶς. ομοίως η Κάρολος ο Μάγνος εκρατεύσας κατὰ της Ισπανίας, οπε των Σαρακηνῶν αναμεταξὺ τες διαφορῶντων, εκυρίευσεν ένα ερος από αυτην, άλλ αυτῇ η νίκη εμύχθη από την βλάβην οπε

(α) Σελ. 58. σιε. α. (β) Χρον. εν ετει ψρβ. (γ) Διαιε. ξγ. κανόν Αδριανός, σελ. 321. η κανον εν συνόδῳ σελ. 322. της ανωτέρω εκδόσεως-Χρον. εν ετει ψοδ. αριθ. 10. (δ)

Κάρολος επικυρεῖ τας παρὰ Πιπίνα δωρεὰς τῷ Πάπᾳ. Αδριανός ο Πάπας διδαι εξουσίαν τῷ Καρόλῳ να εκλέγη Ρώμης Επισκοπον.

Κατάστασις της Ισπανίας.

επαδον οι πλησιον τε από τας Ουασκῶνας εν τοις Πυρηναίοις ερεσιν.

§. 13. Εις την Γαλλίαν βασιλεύς μεν κατὰ το ὄνομα ην ο Γλδέρικος (τον οποιον άλλοι μεν Χιλδέρικον, άλλοι Χιλπέρικον καλεῖσι) τῇ δε ἀληθείᾳ εβασίλευε Πιπίνος ο τε Καρόλε Μαρτέλλε υἱος τε Παλατίε εξαρχος, οσις ιδῶν πᾶν το μέγεθος τε βασιλείε επάνω τε επικείμενον, η αυτο προσέτι το τε βασιλέως ὄνομα εσπέδασε να λάβη, το οποιον η ελαβε τελευταίον δια συμβελῆς Ζαχαρίας τε Πάπα, η με την συναίνεσιν των Αρχόντων, με το να εξώδη ο Γλδέρικος δια την αυτῆ απραγμασύνην, η εσαλθη εις μονασήριον. η ετω το βασίλειον των Φράγκων, οπε μέχρι τε τότε καιρῶ εκυριεύετο από τας Μεροβίγγους εις νέαν φυλήν την των Καρολίγγων μετέβη. τῖνα δε τρόπον εγινεν αυτο, καλλίτερα από ὅλας διηγείται Οτταν ο Φρισιγγήνσιος λέγων ετως. ,, ε- ,, πειδη οι βασιλείς των Φράγκων μόνον με το ὄνομα εβασίλευον, οι ,, δε υπαρχει πᾶσαν την τε βασιλεία κηδεμονίαν εκυβέρναν, Πιπίνος ο- ,, πᾶ αυτην την αξίαν ελαβε κατὰ διαδοχήν, Βεχαρτον τον Ερβιπόλεως ,, Επισκοπον, η Φιλβαδον τον Καπελλᾶνον τε, προς Ζαχαρίαν τον Πά- ,, παν δια ερώτησιν επεμψεν. ο δε Αρχιερεὺς αποκριθεῖς εἶπε, καλλίτε- ,, ρον εἶναι, εκείνος οπε εχει την κηδεμονίαν ὅλων να λέγηται Ρῆξ, ,, παρὰ εκείνος οπε εχει μόνον το ὄνομα τε Ρῆγός. Κατ εκείνον τον ,, καιρόν Γλδέρικος οπε εκατάγετο από τας παλαιε βασιλείε Φράγκας ,, (οιτινας από Μεροβίε τε υἱὸ τε Κλοδία Μεροβίγγιοι ελέγοντο) και- ,, νὸν ὄνομα βασιλέως εκράτει. λοιπόν εν ετει από της σαρκώσεως τε ,, Κυρίας ψρβ. επιστρέψαντες οι μηνυταῖ εις την εξουσίαν τε Πάπα Ζαχα- ,, χαρίας, ο Πιπίνος από τον μακάριον Βονιφάτιον, τον Μογυντίας Αρ- ,, χιεπισκοπον, η άλλεσ μεγαζῶνας τε βασιλείε εις πόλιν την Σησιό- ,, νην βασιλεύς εκλέγεται. τῷ δε επομένῳ ετει αποθανῶν ο Ζαχαρίας, ,, Στέφανος προχρηρίζεται Πάπας, από τον οποιον ο Πιπίνος εν ετει ,, ψνδ. λυεται από τον ὄρκον, καθ ον υπεσχέθη να είναι πισὸς εις ,, τον βασιλέα τε, με άλλεσ τινὰς από το βασίλειον των Φράγκων η- ,, γεμόνας, ο δε Γλδέρικος κερυθεῖς, η σαλθεῖς εις μονασήριον, χρίεται ,, υπερον ως βασιλεύς από αυτον. Τελειώνωντας το βασίλειον των Μερ- ,, οβίγγων, αρχισε το των Καρολίγγων, επειτα οι αρχιερεῖς της Ρώμης ,, λαμβάνωσι την τε μεταλάττειν βασιλεία εξουσίαν. Ταῦτα ο Φρισιγγήν- ,, σιος (α), ορα προσέτι περι ταύτης της μεταβολῆς, η τον Αδωνα (β), τον Ρηγίνωνα (γ), Λάμβερτον Σχαφναβεργῆνσιον (δ), Μαριανόν Σκότον (ε), τον Σιγήβεργτον (ζ), Αββᾶν τον Ουρσπεργῆνσιον, εν τοις χρόνοις τε Πιπί- ,, να, η Καρολομάνος (η), η τον Σταδῆνσιον (θ).

§. 14.

(α) Χρον. βιβλ. ε. κρη. κζ. κη. (β) Ηλκ. σ. ετει ψκζ. σελ. 214. (γ) Χρον. βιβλ. β. σελ. ψν. (δ) Χρον. εν ετει ψμη. (ε) Βιβλ. β. ηλκ. σ. ετει ψν. (ζ) Χρον. εν ετει ψν. (η) Σελ. 169. (θ) Χρον. εν ετει ψνδ.

Γαλλίας.

Μεταλαγή τε Βασιλείε των Φράγκων.

Κάρολος Μάγνος μόνος βασιλεύς Φραγκίας.

Πόλεμος μεταξύ Καρόλου Μάγνου, & Σαξόνων.

§. 14. Μετά τὸν θάνατον τῆ Πιπίου διεμοιράσθησαν οἱ υἱοὶ αὐτῆ τὸ βασιλεῖον, ὁ Κάρολος, & ὁ Καρολόμανος, ἀλλ' αὐτῆ τῆ Καρολόμανε θανόντος, ἐν ἔτει 764. μόνος ἐβασίλευσεν ὁ Κάρολος, ἡγεμὼν δυνατὸς, τῶν γραμμάτων, ἐράσιος, εὐσεβέστατος, ἀν & αἰρετικὸς εἰκονομάχος· ὅστις δι' ὅλα αὐτὰ κατ' ἀξίαν Μάγνος, ἢ μέγας ἐπωνομάθη. ἀναμφίβολον λοιπὸν εἶναι ἀπὸ τὰ ρηθέντα, ὅτι αἱ ἐν Γαλλίᾳ Ἐκκλησίαι ἐν τοῖς χρόνοις τῶν τῶν βασιλέων, καὶ εἶχον ἡσυχον κατάστασιν.

§. 15. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἄρχισεν ὁ διεξοδικὸς ἐκεῖνος, & συχνὸς πόλεμος ἐν ἔτει 772. μεταξύ τῆ Καρόλου τῆ Μάγνου, & τῶν Σαξόνων ἐν ἔτει 787. & διέμεινε μέχρι τῆ αἰδ'. ὅρα περὶ τὰτα τῆ πολέμου τὸν Ἐγγίνων ἐν τῷ βίῳ τῆ Μάγνου Καρόλου.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Η.

Περὶ τῶν γενομένων δύο σχισμάτων ἐν τῇ Ρώμῃ κατὰ τέτατος τῆς χρόνου (α).

§. 1.

Σχίσμα μετὰ Θεοφυλάκτου & Παύλου.

Τῶν εἰς αὐτὰς τῆς χρόνου ἐγεγρόντων δύο σχισμάτων ἐν τῇ Ρώμῃ, τῆ μὲν προτέρα ἔκαμε δοκιμὴν ὁ Θεοφυλάκτος Ἀρχιεπίσκοπος τοσούτου πρὸ τῆ θανάτου Στεφάνου τῆ Β'. ὅσον & μετ' αὐτὸν τὸν θάνατόν τε ἐν ἔτει 752. ἀλλ' ἐπειδὴ ἦν δυνατώτερον τὸ συμβουθεῖν μέρος τὸν Παῦλον διάκονον, Παῦλος ὁ τῆ Σεφάνου ἀδελφὸς ἐκλέχθη Πάπας, ἢ δὲ τῆ Θεοφυλάκτου τῆ τῆς διεσκεδάθη.

Μεταξὺ Κωνσταντίνου & Φιλίππου.

§. 2. Τὸ δὲ ὑστερον σχίσμα, τὸ μετὰ τὴν τελευτὴν τῆ Παύλου ἀναφυέν πολλα χειρότερον ἦν. ἐπειδὴ μὴν ἀποδανόντος ἔτι τῆ Παύλου, τῶν ὁ Μεσπετινὸς Δὲξ μετ' αὐτὴν παρατυχῆσαν δύναμιν ἐμβὰς εἰς τὴν Ρώμην, τὸν αὐτὸ ἀδελφὸν Κωνσταντίνου κατέπαυσε τῆς ἀρχῆς, ὅστις τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐκ λαϊκῆ κληρικὸς ἐγένεν, ὑποδιάκονος δηλαδὴ, διάκονος, πρεσβύτερος, & Ἀρχιερεὺς Ρώμης, & εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον ἐμεινεν ἕνα χρόνον, & ἕνα μῆνα. Εἰς αὐτὰς δὲ τῆς θροῦβας ἦσαν ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἀντεφύμισαν Πάπαν Φίλιππον τινὰ πρεσβύτερον, ἀλλὰ τόσον αὐτὸς, ὅσον ὁ Κωνσταντίνος διὰ Χριστοφῆρος τῆ Πριμικηρία, & Σεργίῳ τῆ δευτεροκηρία πατρὸς, & υἱὸ βοηθιθέντων ἀπὸ κρατιώτας τῶν Λογγυβάρδων ἐξεβλήθη, & Στέφανος Γ'. (τὸν ὁποῖον ἄλλοι Δ'. καλεῖσι) γνήσιος πάπας προχειρίζεται, μῆτε

Χω-

(α) Τοῦ περὶ κεφάλαιον Ἐλληνιστῶζεται παρὰ τῷ Κλεῖνῳ Ἐυγενίῳ, ὑποσημα. (1) σελ. 45. τῆ περὶ τῶν ἀιχονοῶν δοκιμῆς Ἐκκ'. 1768.

χωρὶς βλάβην, & σκληρότητα αὐτὸ ἐτελειώθη· διότι οἱ ὁπαδοὶ τῆ Κωνσταντίνου, ἄλλας μὲν διέφθειραν, ἄλλας δὲ ἀπετύφλωσαν· αὐτὸν δὲ τὸν Κωνσταντίνου εἰς ἄλογον ἐν καδέρᾳ γυναικείᾳ καδίσαντες, & ἐκ τῶν ποδῶν αὐτῆ ὀλκὰς, ὅπῃ εἶχον ἐκ ὀλίγον βάρους κρεμάσαντες εἰς μοναστήριον Κεδανόβας καλέμενον, ἐνώπιον πάντων τὸν ἤφεραν, καδῶς λέγει Ἀναστάσιος ἐν Στεφάνῳ Γ'. (α), εἶτα εἰς τὸ μοναστήριον ἔυγαλαν τὰ ὄμματά τε, & εἰς τὴν σύνοδον, τὴν ὁποῖαν Στέφανος ὁ Πάπας ἐν τῇ Λατεράνῃ βασιλικῇ συνήθροισε, μετ' ὃν καὶ ἐφέρθη, & καὶ ἀπολογήθη, ὅτι μετ' ἀποφασίαν Πάπας ἐγένεν, ἔτε εἶναι παράξενον, τὸ ἐκ λαϊκῆ Ἐπίσκοπος ἐξείσθης καὶ γίνεται, πάντες οἱ ἱερεῖς ἐυδὺς ἀργιόθησαν κατ' αὐτῆ ἀπὸ τῆ ἕλῃ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, & καὶ τιμωρηθῆ ὁ τράχηλός τε ἐποίησαν, & ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἀπέρριψαν, ὡς ὁ Ἀναστάσιος πάλιν γράφει (β), προσδέττων ἔτι, ὅτι ὅλα τὰ γραφθέντα αὐτῆ, & τὸ συνοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τὴν ἐκείνη προσβεβαίωσιν ἐξεδόθη, εἰς τὸ μέσον τῆ πρεσβυτερίας ἐκεῖνης τῆς Ἐκκλησίας τῷ πυρὶ παρεδόθησαν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Θ.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Σύνοδοι ἐπισημότεραι συνεκροτήθησαν ἐν τοῖς χρόνοις τῶν τῶν Αὐτοκρατορῶν αὐταῖ· ἢ Γερμανικῆ, ἢ ἐπὶ τῆ Βονιφατίῳ, ἢ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῆ Ζαχαρίας, ἢ ἐν Κωνσταντινὸς πόλει ψευδοσύνοδος, ἢ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῆ γ. Στεφάνου, ἢ ἐν Βορματίᾳ, ἢ ἐν Δερία πρώτη, ἢ ἐν Βορματίᾳ ἑτέρα, ἢ ἐν Πάδερβόρην Α'. & ἢ ἐν Δερία Β'.

Γερμανικὴ σύνοδος.

§. 2. Ἡ Γερμανικὴ σύνοδος ὑπὸ τῆ Βονιφατίῳ τῆ Α'. ἀρχιεπισκόπου Μογαντίας συνήθροισθη, ἢ ἐν Αὐγάστῃ τῶν Βενδελίνων, ἢ ἐν Γατισβόνη κατὰ τὸ ψμβ'. ἔτος, ἡτις πολλὰ ἐδογματίσεν ἀνήκοντα εἰς τὴν τῆς Ἐκκλησίας, & τῶν ἡδῶν μεταρρύθμισιν, τὰ ὁποῖα ὅρα παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (γ), τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκκοιτ. (δ), & παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (ε).

§. 3.

(α) Σελ. 50. (β) Σελ. 51. (γ) Χρον. ψμβ. ἀριθ. 22. (δ) Ἐκκοιτ. Η. κεφ. 9. σελ. 294. ἕως 297. (ε) Σελ. 611.

Tom. II.

G G

Ρώμης.

§. 3. Η' εν Ρώμη σύνοδος επί Ζαχαρία συναθροισθείσα (α), εθέσπισε περί ενδυμάτων των κληρικών, περί της κόμης, κ' άλλων παραπλησίων, περί των διαλαμβάνσων οι Μαγδεμβ. Εκατοντ. (β), κ' ο Κοριόλανος (γ).

Κωνσταντιν
πόλεως
Ψευδοσύνο
δος.

§. 4. Η' εν Κωνσταντιναπόλει Ψευδοσύνοδος των τλή. Επισκόπων, κατηγγέλθη υπό Κωνσταντίνου τῆ Κοπρωνύμου εν ἔτει τῆς δείας σαρκώσεως ψιδ. των ὁποίων προεσώτερος ἦν Θεοδόσιος ὁ Εφεσος, κ' Πασιλάος ὁ Πέργης, διὰ μέσα των ὁποίων ἐκεῖνα ὁπῆ ἤθελεν ἐδέσπισεν, ἕθενος των πατριαρχῶν συνευρισκομένων, δηλαδὴ ὅστις δὲν παραδέχεται τὴν καθ' ἡμῶν ἁγίαν τάτην ζ'. κ' Οἰκουμενικὴν σύνοδον, ἀλλ' αὐτὴν ἐνδιαβάλλει καθ' οἰονδήποτε τρόπον, κ' ἐχὶ μετὰ πάσης πληροφορίας ἀσπάζεται τὰ κατὰ τὴν τῆς θεοπνεύσε γραφῆς διδασκαλίαν ὁρισθέντα, ἀνάθεμα ἔσω ἀπὸ Πατρὸς, κ' Υἱῶ, κ' ἁγίου Πνεύματος, κ' των ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν συνόδων, κ' ὁμοφώνως ὀρίζομεν ἀπόβλητος νὰ εἶναι, κ' ἄλλοτρία, κ' ἐβδελυγμένη ἐκ τῆς των Χριστιανῶν Ἐκκλησίας πᾶσα εἰκὼν ἐκ παντοίας ὕλης, κ' χρωματουργικῆς των ζωγράφων κακοτεχνίας πεποιμένη· κ' πάλιν ὁ τολμῶν ἀπὸ τῆ παρόντος κατασκευάσαι εἰκόνα, ἢ προσκυνῆσαι, ἢ σῆσαι ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἢ ἐν ἰδιωτικῷ οἴκῳ, ἢ κρύψαι, εἰ μὲν Ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος ἐστὶ, καθαιρεῖσθω, εἰ δὲ μονάζων, ἢ λαϊκός, ἀναθεματιζέσθω, κ' τοῖς βασιλικῶν νόμοις ὑπέυθυνος ἔσω, ὡς ἐναντίος των θεῶν προσαγμάτων, κ' ἐχθρὸς των πατρικῶν δογμάτων. Καὶ τὴν τοιαύτην συνδρομὴν των ἀνιέρων ἐκεῖνων, κ' ὁμοφρόνων αὐτῶ, Σύνοδον Οἰκουμενικὴν ὁ Κοπρωνύμος ἐκάλεσε, μετὰ τὰς ὁποίας εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου ἐρχόμενος, κ' εἰς τὸν ἄμβωνα Κωνσταντίνου τινὰ μοναχὸν Ἐπίσκοπον Σιλαίᾳ γενόμενον ἀναβιβάσας ἐκεῖ ἐξεφώνησε, Κωνσταντίνε Οἰκουμενικῆ Πατριάρχῃ πολλὰ τὰ ἔτη· κ' μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἀγορὰν παραγενόμενος ὁ Τύραννος ἔτος μετὰ τὸν Πατριάρχην αὐτὸν, κ' τὰς ὁμογνώμονας αὐτῶ Ἐπισκόπους, ἐνώπιον παντὸς τῆ λαῶ τὴν των σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν ἀπηγόρευσε, εἰδωλολάτραι τὰς ταύτας σεβομέναις καλέσαντες, κ' ἀναδέματι καθυπέβαλον τὸν τε αἰοίδιμον Γερμανὸν, κ' τὸν ἐκ Κύπρου Γεώργιον Πατριάρχην τῆς Κωνσταντίνε γενόμενον, κ' τὸν μέγαν ἐπὶ σοφίᾳ, κ' ἀρετῇ Γεωργίου τὸν Δαμασκηνόν, ὡς ἰσχυρὸν ὁ Ζωναρᾶς (δ), κ' ἄλλοι, τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδα, σὺν τοῖς ιδ. ὅροις ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ζ'. πράξει τῆς ἐν Νικαίᾳ β'. συνόδα.

Γαλλίας.

§. 5. Η' εν Γαλλίαις ἐπὶ τῆ Πιπίνα ἔγινεν ἐν ἔτει ψνς. τινὰ ἐν ταύτῃ ἐδογματίσθησαν, ὅρα παρὰ τῶ Κοριολάνῳ (ε).

Γεντιλιακῶ.

§. 6. Η' εν Γεντιλιακῶ Ψευδοσύνοδος κατηγγέλθη ὑπὸ τῆ Πιπίνα ἐν ἔτει ψξζ. τί δὲ εἰς αὐτὴν ἐπράχθη, Ἄδων ὁ ἐκ Οὐιέννης τοιαύτοις ῥήμα-

(α) Τῶ ψμγ. (β) Ἐκατοντ. Η. κέφ. θ. σελ. 299. (γ) 612.
(δ) Βιβλ. ιε. σελ. 85. (ε) Σελ. 615.

ῥήμασιν ἐκτίθεισιν, Ἐγινε κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν σύνοδος, ἔτος τῆς τῆ Κυ-
» ρίε Σαρκώσεως ψξζ. κ' ζήτησις ἐκινήθη μεταξὺ Γραικῶν, κ' Ρωμαίων
» περὶ τῆς Τριάδος, κ' πότερον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὡσπερ ἐκπορεύεται
» ἐκ τῆ Πατρὸς, ἔτος ἐκπορεύεται κ' ἐκ τῆ Υἱῶ, κ' περὶ των εἰκόνων
» των ἁγίων, πότερον δεῖ ταύτας πλάττεσθαι, ἢ γράφεσθαι ἐν τῇ Ἐκ-
» κλησίᾳ (α). Ρηγίνων δὲ ὁ Πραμίνσιος, ἔτω περὶ ταύτης λέγει· ἐν
» ἔτει τῆς τῆ Κυρία σαρκώσεως ψξζ. ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἀνω ῥηδεῖσαν κώ-
» μην (τὸ Γεντιλιακὸν ἐνόησε ἐκεῖνο, ὁπῆ κείται πλησίον των Παρισίων)
» σύνοδον μεγάλην ἔσχηκε μεταξὺ των Ρωμαίων, κ' Γραικῶν περὶ τῆς ἁ-
» γίας Τριάδος, κ' περὶ των εἰκόνων των ἁγίων (β). περὶ ταύτης τῆς
» συνόδα διαλαμβάνσιν Σιγήβερος (γ), κ' ὁ Ουρσπεργήνσιος (δ), ὁ οὐδεὶς
» ὁμως τί διωρίσθαι ὑποσημειοῖ. ὁθεν ἀμφίβολον τῆτο διαμένει.

Ρώμης.

§. 7. Η' εν Ρώμη ἐπὶ Στεφάνῳ τῆ Γ'. συνεκροτήθη ἐν τῇ Λατερα-
» νε βασιλικῇ, κατὰ τὸ ψξδ. ἔτος, ἣτις κολαφήσασα τὸν Κωνσταντίνον ἐ-
» ξέβαλε τῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον αἱ ὑπὸ
» τῆ Στεφάνῳ τελεθεῖσαι χειροτονίαι κατεκρίθησαν, κ' αἱ λοιπαὶ αὐτῆ πρά-
» ξεις ἄκυροι ἐξεφωνήθησαν· ἔξω ἀπὸ ταῦτα, ἐξετέθη κ' εἰς κανὼν, ὅτι
» μηδεὶς εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ λαϊκός νὰ γένη Πάπας· τί δὲ ἄλλο ἐπράχθη,
» ὅρα τὸν Ἀναστάσιον ἐν τῶ Κωνσταντίνῳ (ε), τὰς Μαγδεμβ. Εκατοντ (ζ),
» κ' τὸν Κοριόλανον (η).

Βορματίας.

§. 8. Σύνοδος ἢ ἐν Βορματία κατηγγέλθη ὑπὸ τῆ Καρόλε Μάγνε,
» ἐν ἔτει ψοβ. εἰς τὴν ὁποίαν ἐψηφίσθη πόλεμος κατὰ των Σαξόνων,
» ὅρα περὶ ταύτης τὸν Ρηγίνωνα (θ), κ' Λάμπερτον τὸ Σχαρναβαργήν-
» σιον (ι).

Δαρίας, κ'
Βορματίας.

§. 9. Τὴν ἐν Δαρία Α'. σύνοδον, κ' τὴν ἐν Βορματία ἑτέραν ὁ Κά-
» ρολος συνήθροισε, τῆ μὲν ἐν ἔτει ψοε. τὴν δὲ ἐν ἔτει ψοζ. δέλων πάλ-
» λιν νὰ κινήσῃ πόλεμον κατὰ των Σαξόνων ἐπὶ τῶ διαιτῆσαι πρότερον
» κατὰ τὴν συνῆθειαν τῆς Ἐκκλησίας, κ' τῆς κοινότητος κατὰσασιν.

Παδερβόρ-
» νης Α'.

§. 10. Η' εν Παδερβόρνη Α'. σύνοδος ὑπ' αὐτῆ τῆ Καρόλε συνήθροισ-
» θη ἐν ἔτει ψοζ. διὰ νὰ ἐπισφαλίσῃ τὰς Σάξονας εἰς τὴν πίσιν. Ἐπειδὴ
» κυριεύσας τὴν Σαξονίαν ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσασε πάντας τὰς Σάξονας νὰ
» συναχθῶσιν εἰς ἓνα τόπον Παδερβόρνη λεγόμενον, ὅρα συναχθέντες,
» πλὴν ὀλίγων τινῶν πολλοὶ ἐβαπτίσθησαν, κ' ὤμωσαν κατὰ τὴν συνῆθειαν,
» ὡς νὰ ὑπερῶνται τὴν ἐλευθεριότητά τες, κ' πᾶσαν κληρονομίαν, εἰ δὲν
» φυλάξωσι τὴν πίσιν τῆ Χριστῶ, ὁπῆ ἐδέχθησαν, κ' τὸ πῖσὸν πρὸς τὸν βα-

G g 2 σι.

(α) Χρον. Η'λικ. ζ'. ἔτει χκζ. σελ. 218.
(β) Χρον. βιβλ. β'. σελ. 767. (γ) Χρον. ἔτει ψξζ. (δ) Χρον. ἐπὶ
Πιπίνα σελ. 173. (ε) Οὐχὶ ἐπὶ Κωνσταντίνου, ἀλλ' ἐπὶ Στεφάνου Δ'. σελ.
51. (ζ) Ἐκατοντ. Η. κέφ. θ. σελ. 312. (η) Σελ. 617. (θ) Σελ. 772.
(ι) Χρον. ἐν ἔτει ψοβ.

σιλευα, & τὰς υἱὰς τὰς, ὁμοίως & πρὸς τὰς Φράγκας, καθὼς ἰσορῶσι Ρ'ηγί-
νων (α), Σιγγίβετος (β), & ἄλλοι.

Δερίας Β.

§. 11. Ἡ ἐν Δερία Β. σύνοδος πάλιν ὑπ' αὐτὰ τὰ Καρόλα συνήθ-
ροῖσθ' ἐν ἔτει ψοθ'. διὰ τὸ τῶν Σαξόνων ἀσαδέες ἐν τῇ πίσει, ὡς ὁ αὐτὸς
Ρ'ηγίνων γράφει. „ σύνοδον κατέσχευ ἐν τῇ Δερία, & μετὰ ταύτην συ-
„ νελθὼν εἰς τὴν Σαξωνίαν μέχρι τῆς Λίππας ἐλήλυθεν, οἱ δὲ Σάξονες
„ ἀντιστήναι βιασθέντες ἔχ' ὑπερίσχυσαν, ἀνεωχθείσης γὰρ τῆς ὁδοῦ, τὰς
„ Βεσφάλης ὑπέταξαν, & πάντας τὰς Σάξονας τὰς πέραν τῆ Βισάρα δια-
„ τρήσαντας ταῦτα ἐκείνοιο (γ).

Αλβίνος
Φλάκκος,
ὁ & Αλ-
κβίνος.

§. 12. Πρὸς τέτοις πρέπει νὰ ἰξέρησ, ὅτι ἤκμασαν εἰς αὐτὰς τὰς
χρόνας παρὰ τοῖς Λατίνοις ἄνδρες ἐν ἀρετῇ διαβεβοημένοι Αλβίνος Φλά-
κος, ὅστις & Αλκβίνος λέγεται, Ἀγγλος τὸ γένος μαθητὴς μὲν τῆ Βέ-
δα, διδάσκαλος δὲ τῆ Μάγνα Καρόλα, τὸν ὁποῖον ἀρμάριον τῶν ἐλευ-
θέρων τεχνῶν καλεῖ ὁ Βαρώνιος (δ), εἶποι δ' ἄντις αὐτὸν ἀληθέστερον
τῶν αἰρέσεων ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆ τὸν Τριδέμιον (ε), τὸν Βελλαρμίνον (ζ),
& ἄλλας.

Παῦλος ὁ
διάκονος.

§. 13. Ἐ'τι Παῦλος ὁ διάκονος ὁ ἰσοριογράφος Λογγιβάρδος τὸ γέ-
νος, ὅστις ἔγραψε βιβλία ἕξ περὶ τῶν πρᾶχθέντων τοῖς Λογγιβάρδοις, καὶ
τὴν σύμμικτον ἰστορίαν, ἔχ'ι πᾶσαν, ἀλλὰ τὸ περισσότερον μέρος, & ἄλ-
λά τινὰ ὄρα περὶ αὐτῆ τὸν Τριδέμιον (η), τὸν Βελλαρμίνον (θ), & τὸν
Ποσσεῦνον (ι).

ΚΕΦΑ'

(α) Χρον. βιβλ. β. σελ. 777. (β) Χρον. ἐν ἔτει ψοθ'.
(γ) Χρον. βιβλ. β. σελ. 779. ὅπως ἐπὶ λέγει „ Eodem anno synodum te-
nuit in Duria, & post in Saxoniam ingressus usque ad Lippam venit. Co-
nati sunt autem Saxones resistere in locum qui dicitur Bucholtz, sed nihil
prævaluerunt, aperta autem via Vuestfalos subjugaverunt, & omnes Saxones
qui ultra Vuisaram commorabantur.
(δ) Χρον. ἔτει ψοθ'. ἀριθ. 13. (ε) Περὶ Ἐκκλησ. Συνογρ. σελ. 52. (ζ)
Περὶ Ἐκκλησ. συνογρ. ἔτει ψοθ'. (η) Σελ. 53. (θ) Ἐπει ψοθ', (ι) Γερ.
Προκ. Τόμ. Β. σελ. 200.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Περὶ τῆς αἰρέσεως τῶν Παυλικιάνων.

§. 1.

Ἡ τῶν Παυλικιάνων αἵρεσις, ἔλαβεν ἀρχηγὸς, Παῦλον & Γωάννην τὰς
υἱὰς τῆς ἐκ Σαμωσάτων Καλλιπικῆς, ἣτις ἐπιεν ὄλον τὸν βόρβορον
τῆς Μανιχαϊκῆς αἰρέσεως, οἵτινες μιμηθέντες τὴν μητέρα τῆς, ἀκρατον τὸ
φαρμάκι τῆς ἐπιον, & με' προσθήκας ἀυξήσαντες τὴν Μανιχαϊκὴν κακοπι-
σίαν τὴν προσωυμίαν εἰς τὰς μαθητάς τῆς μετέδωκαν, βαρβαρικώτερον συν-
τεθεῖσαν· διότι ἀντὶ Παυλοϊωάννη, Παυλικιάνοι ἔτοι ὠνομάθησαν. Μετὰ
τὰς ὁποίας ὕφερον ἀπὸ καιρὸν προασπισαὶ τῆς αἰρέσεως αὐτῶν ἐγιναν, Κων-
σαντῖνος ὁ μετ'ωνομάσας ἑαυτὸν Σιλβανὸν, μετὰ τὸν ὁποῖον Συμεὼν, ὁ
ἐπικληθεὶς Τίτος, εἶτα Ἀρμένιος Γενέσιος, Τιμόθεος ἐπωνομαθεὶς, &
τέταρτος Γωσίας, εἰς Ἐπαφρόδιτον μεταβαλὼν τὸ ὄνομά τῆ ε'. Ζαχαρίας
τὸν ὁποῖον εἶχον μισθωτόν· ε'. ὁ ῥυπαρὸς Βαάνης, & τελευταῖον ὁ Σέργιος
ὁ ἐπικληθεὶς Τυχικός. τῶν ὁποίων ἡ μανιώδης φρενοβλαβεῖα εἰς πολὺν
καιρὸν ἐπεκράτησε, μέχρι δηλαδὴ Ἀλεξίε τῆ Κομνηνῆ, & ἐπέκεινα.

Ἀεχνηοὶ
τῆς τῶν
Παυλικια-
νῶν αἰρέ-
σεως.

§. 2. Οὗτοι ἔξω ἀπὸ τὰ κεφάλαια τῆς Μανιχαϊκῆς αἰρέσεως ὅπῃ ἐ-
βασθεσαν ἀπαράτρεπτα, εἰς τὴν δυσσέβειαν αὐτῶν προσεπινοήσαντες, &
ἄλλα μικρὰ, & ἄτοπα ἐπρόδεδσαν· διότι ἕξ Ἐκκλησίας αὐτοὶ ὠμολόγησαν,
ἀπὸ τὰς ὁποίας τὴν μὲν α'. Μακεδονίαν ἐκάλεν, τὴν δὲ β'. Ἀχαΐαν, τὴν
γ'. τῶν Φιλιππησίων, ἐφ' οἷς τὴν Λαοδικεῖαν & ε'. τὴν τῶν Ἐφεσίων, &
τελευταίαν τῶν Κολασσαέων· θέλοντες μηδὲν ἄδολον, μηδὲ ἀκαπήλευτον
νὰ ἀφήσωσι, ἦτοι ἀνόδευτον.

Κεφάλαια
τῆς αὐτῆς
αἰρέσεως.

§. 3. Κεφάλαια δὲ τῆς αὐτῶν αἰρέσεως, & ἀσεβείας τὰ ἐπισημότερα
ἦσαν, α'. δύο ἀρχὰς, ὡς οἱ Μανιχαῖοι ὠμολόγησαν νὰ εἶναι, τὸν μὲν πατέ-
ρα Θεὸν Ἐπαράνιον, τὸν δὲ δημιουργὸν Θεὸν τῆ κόσμου. β'. τὴν ὑπερα-
γίαν Θεοτόκον λέγοντες, τὴν ἄνω Γερουσαλήμ ἐνόουν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλε-
γον νὰ εἰσῆλθεν ὁ Χριστὸς πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν. γ'. τὸν Χριστὸν ἔλεγον
ἀνωθεν τὸ σῶμα νὰ συγκατέφερε, διὰ δὲ τῆς Παρθένης Μαρίας, ὡς διὰ
σωλήνος νὰ διεπέρασσε, & αὐτὴ μετὰ τὸν τόκον, ἑτέρας υἱὰς ἐκ τῆ Γω-
σήφ νὰ ἐπαιδοποίησε· δ'. τὴν κοινωνίαν τῆ Τιμῆ Σώματος τῆ Δεσπότης,
& Αἵματος ἀποβάλλοντες, & τὰ δεσποτικά ῥήματα τερατολογῶντες ἔκ
ἀληθῆ ἄρτον, & οἶνον λέγουσι τὸν Χριστὸν νὰ ἐπρόσφερεν εἰς τὰς μαθη-
τάς κτ'. ε'. τὸν Σταυρὸν δυσφημῶντες ὡς κακῶργῶν ὄργανον, δὲν πρέπει
νὰ προσκυνῆται λέγουσιν, ἀλλ' εἰς Σταυρὸ σχῆμα τὰς χεῖρας ἐκτείναντες. ε'.

τὰς προφήτας, ἡ πᾶσαν τὴν παλαιὰν γραφὴν, ἡ τὰς ἄλλας ἀγίας ἀποσφρόνται, λησὰς ἡ κλέπτας αὐτὰς ὀνομάζοντες, ἡ μάλιστα τὸν ἱερὸν Πέτρον, ὡς ἀρνιτὴν γενόμενον τῆς εἰς τὸν Χριστὸν πίστεως· ὁμοίως ἀποβάλλουσι ἡ διασρεβλᾶσι τὰ περισσότερα τῆς καινῆς διαθήκης· ζ'. τὸ σωτήριον βάπτισμα διαπτύοντες, σχηματίζονται πῶς τὸ δέχονται, τὰ τῆ Εὐαγγελίᾳ ῥήματα βάπτισμα νοῦντες, ἡ γὰρ λέγουσιν, ὅτι ὁ Κύριος εἶπεν, ἐγὼ εἰμὶ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν κτ'. ἡ τὰς πρεσβυτέρους, ἡ τὰς ἱερεῖς τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀποσφρόνται, φάσκοντες, ὅτι τὸ κατὰ Χριστὸν συνέδριον οἱ ἱερεῖς, ἡ πρεσβύτεροι τῆ λαῶ συνεζήσαντο, τὰς δὲ παρ' αὐτοῖς ἱερέων τάξιν ἐπέχοντες, ἡ ἱερεῖς, ἀλλὰ συνεκδήμεις, ἡ νοταρίας, ἐπινομάζουσι· ζ'. καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὰ ἐαυτῶν καλῶσι συνέδρια. ι. ἡ Ἐκκλησία αὐτῶν γέμει ἀπὸ μiasμῶν ἀρρήτων, ἡ μολύσματα ἀνεπιπόνητα κτ'. ἀνάγνωδι περὶ αὐτῶν τὴν τῆ Ζυγαδινῆ Μανοπλίαν (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Περὶ Κωνσταντίνου Ζ'. τῆ Πορφυρογεννήτου Αυτοκράτορος, ἡ Εἰρήνης, τῆς μητρὸς αὐτῆ, ἡ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. Ι.

Κωνσταντίνος Ζ'. ὁ τῆ δ'. Λέοντος υἱός, εἰς τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας τὴν βασιλείου ἀρχὴν διεδέξατο, ὁμᾶ μετ' τὴν μητέρα τῆ Εἰρήνην, ἐν ἔτει ἀπὸ χριστοῦ ψπ'. ἀφ' ἧ δὲ ἐγένετο εἰκοσι χρόνων, ἡ ἔβλεπεν ὅτι οἰκονομῆντο πάντα ἀπὸ τὴν μητέρα τῆ, ἡ Σταυράκιον τὸν Λογοθέτην, ὅπῃ εἶχε πᾶσαν ἐξουσίαν, αὐτὸς δὲ μηδενὸς ἀξιάμενος λόγου, ἀδμημονῆσε, καὶ ἐλυπεῖτο· ὅθεν ἔχων συμβουχὰς τὰς τῆ θέματος τῶν Ἀρμενιακῶν, τὸν μὲν Σταυράκιον τιμωρῶν ἐξώρισε, τὴν δὲ μητέρα τῆ μετ' ἀτιμίαν καταβιβάσας τῆ θρόνον εἰς τὸν ἴδιον οἶκον αὐτῆς, τὸν ὁποῖον φηλοδόμησεν ἐν τοῖς Ἐλευθερίᾳ, ἐπρόσραξε νὰ κάθηται· αὐτὸς μόνος βασιλεύσας χρόνος ἑπτὰ. γενόμενος λοιπὸν Αυτάρχης, Νικηφόρον μὲν τὸν θεῖον τῆ, ἡ Ἀλέξιον Πατρίκιον τὸν Μωσιλῆ ἐτύφλωσε· τῆ δὲ Χριστοφόρου, ἡ Νικήτα τῆ Ἀνδύμης, ἡ ἄλλων τινῶν τῶν ὄντων εἰς ἀξιώματα τὰς γλώττας ἔκοψε· τὴν δὲ σύζυγον αὐτῆ Μαρίαν τὴν Ἀρμενίαν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα,

με

(α) Τίτλω κδ'. σελ. 155. Ἐκδοσ. Τεργουβυσίς, κψ.

μετ' τὴν παρακίνησιν τῆς μητρὸς τῆ Εἰρήνης, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνος μισήσας, τὴν ἐβίασε νὰ γένῃ καλογοραία, ἡ Θεοδότην τινὰ Καβικελαρίαν ἔλαβεν, Ἀυγέσαν σέψας αὐτὴν, διὰ τὴν ὁποῖαν αἰτίαν Πλάτων ὁ τῆς τῆ Σακεδώνος μονῆς καθηγητῆς, δὲν ὑπέφερε νὰ συγκοινωνῇ μετ' τὸν Πατριάρχην Ταράσιον, ἐπειδὴ ἐσυγκοινωνεῖ μετ' τὸν βασιλέα ὅπῃ ἄφησε τὴν νόμιμον αὐτῆ γυναῖκα, ἡ μετ' ἄλλην ἐσυνάφῃ, ἔξω ἀπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς θεσμῆς κτ'. τελευταῖον μετ' τὰς ἐπιβλάς τῆς μητρὸς τῆ Εἰρήνης, ἡ τῆ Σταυρακίᾳ πιαθεῖς ἐν τῷ Παλατίῳ κατὰ τὸ ψψ'. ἔτος σκληρότατα ἐτυφλώθη ἀπὸ τῆς συνδρομητῆς τῆς κατ' αὐτῆ ἐπιβλής, ὅπῃ ἐπάσχισαν ἔχι μόνον νὰ τὸν τυφλώσωσιν, ἀλλὰ νὰ τὸν ὑσερήσωσι ἡ τῆς ζωῆς, βασιλεύσαντος ἔτη ιη'. ὄντος ἔτων κζ', τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει ἀπέθανεν· Ἀπὸ τότε δὲ μόνῃ ἐβασίλευσεν ἡ Εἰρήνη, ἔως τὸ ωβ'. ἔτος, κατὰ τὸν ὁποῖον καιρὸν ὑσερηθεῖσα τὴν βασιλείαν ἀπὸ Νικηφόρον τὸν Γενικόν, ἡ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τῆς, εἰς τὸ νησίον τῆς Δέσβης ἐξωρίσθη, ὅπῃ ἀπὸ τὴν λύπην τῆς ἀπέθανε, πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος. Ἀνάγνωδι περὶ αὐτῶν τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Κεδρηνόν (β), ἡ ἐκ τῶν Λατίνων τὴν σύμμικτον ἱστορίαν (γ), Ὀττωνα τὸν Φρισιγγ. (δ), ἡ ἄλλας.

§. 2. Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τέττα τῆ Αυτοκράτορος ἔγιναν Παῦλος δ'. ὁ Κύπριος, ἡ Ταράσιος ὁ ἀοίδιμος· αὐτὸς ὁ Παῦλος ἀρρώσθησας, ἡ παραιτάμενος τῆ θρόνον, τῷ δ'. ἔτει τῆς ἐκείνου βασιλείας, προσελθεῖσα ἡ βασίλισσα Εἰρήνη μετ' τὸν υἱὸν τῆς ἐμμέμφῃ αὐτὸν διὰ τὴν ἀναχώρησιν, ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ, ἄμποτες ἔτε ἐξ ἀρχῆς νὰ μὴν ἐπὶ βαινον τῆ θρόνον, ὅπῃ τυραννεῖται ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας· ἡ οἱ ἀποσαλθέντες ἔγκριτοι παρ' αὐτῆς τῆς βασιλίσσης τὸν ἠρώτησαν, τί νὰ ἤθελε κατὰ πρέπον νὰ οἰκονομηθῇ, ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν μετ' καθολικὴν σύνοδον δὲν ἤθελε διορθωθῇ τὸ σφάλμα, ἡ δὲν ἤθελε γένῃ ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς σωτηρία· ἡ οἱ συγκλητικὸι εἶπον, διατί λοιπὸν ἐσὺ ὅταν ἐχειροτονήθῃς, ἐσυμφώνησες νὰ μὴν προσκυνῶνται αἱ ἄγιοι εἰκόνες, αὐτὸς ἀνταπεκρίθη, διὰ τὴν μωρίαν τῶν βασιλέων, ἡ τὴν ἰδικὴν σας.

§. 3. Ἀπελθὼν λοιπὸν ὁ Παῦλος εἰς Μοναστήριον, ἡ ἀποκαρεῖς Πατριάρχης ἐγένετο ἐν ἔτει ψπέ. ὁ ἀοίδιμος Ταράσιος ἀσηκρήτις ὢν, ὅστις δὲν ἤθελε δεχθῆ πρότερον τὴν προχείρησιν τῆς Πατριαρχείας, ἂν οἱ βασιλεῖς δὲν τῆ ἔταζαν νὰ συναθροίσωσι σύνοδον Οἰκαμενικὴν, ἡ νὰ ἐνώσωσι τὰς Ἐκκλησίας, ὡς ὁ Ζωναρᾶς (ε), Κεδρηνός (ζ), καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσιν.

§. 4. Εἰς τὸν καιρὸν τέτων τῶν βασιλέων ἀρχήσε πάλιν ἡ εὐσεβεία ἡ ὁ λόγος τῆ Θεῆ νὰ πλατύνεται, ἡ πᾶν ἀγαθόν, ἡ σωτήριον νὰ φα-

νε-

(α) Βιβλ. ιε'. σελ. 90.

(β) Σελ. 370. ἔως 375.

(γ) Βιβλ. κγ'. σελ. 165.

(δ) Χρον. βιβλ. ε'. κεφ. κη' ἡ κθ'.

(ε) Βιβλ. ιε'. σελ. 91.

(ζ) Σελ. 371.

Επίσκοποι
Κωνσταντι-
νουπόλεως.

Ταράσιος.

Κατάσασις
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας.

νεράνηται, ως ο Κεδρινός λέγει (α), διότι τὰ δογματιζόμενα κατὰ τῶν σεβασμιῶν εἰκόνων ὑπὸ Λέοντος τῆ Ἰσαύρου, Κωνσταντῖνα τῆ Κοπρωνύμης, καὶ Λέοντος τῆ Πορφυρογεννήτου, καὶ ὑπὸ τῶν ψευδοσυνόδων προσκυρωθέντα κατηργήθησαν, διασχιζόμενα ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων βασιλέων, καὶ ἐκυρώθη πάλιν ἐν τῇ β'. τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ, τὰς σεπτὰς εἰκόνας, καὶ προσκυνεῖσθαι, καὶ σέβασθαι, ὡς πρότερον, καὶ τὰ ἱερὰ ἐκτυπώματα ἐν τοῖς βείοις ναοῖς νὰ ἀνασιλωθῶσιν.

§. 5. Εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν τὴν ἐν Κωνσταντινῶν πόλει, φέρεται ἡ Εἰρήνη Αὐγέσα τὸ σέμμα τῆ Μαυρικίης, τὸ ὁποῖον ἀπ' ἐκεῖ εἶχε λάβῃ ὁ ἄνδρας τῆς, τὸ ἐπρόσφερε μετ' περισσότερον ζολισμὸν, καὶ καλλωπισμὸν ἐπικοσμήσασα. ἔφερε δὲ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Δῆμονου καὶ τὸ λείψανον τῆς πανευφήμου μάρτυρος Εὐφημίας, τὸ ὁποῖον παντοτεινὸν μῦρον ἀνέβλυζε, καὶ τὸν πλησίον τῆ ἵπποδρόμου ναὸν αὐτῆς περικαθάρσασα, ἐκεῖ αὐτὸ κατέθετο.

§. 6. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας σκάπτων τις κατὰ τὸ μακρὸν τεῖχος, τὸ ἐν τῇ Θρακίᾳ, εὗρεν εἰς ἓνα μνήμα πέτρινον ἄνθρωπον νεκρὸν, καὶ γραμματα γλυπτὰ εἰς αὐτὸν ὅπῃ ἔγραφον· „Ὁ Χριστὸς μέλλει νὰ γεννηθῆ ἐκ παρ' ἐμοῦ, καὶ πιστεύω εἰς αὐτὸν· ἐπὶ δὲ Κωνσταντῖνας καὶ Εἰρήνης τῶν βασιλέων πάλιν θέλει μετ' ἰδῆς ἡλιε.“ ὡς ἰσορῶσι Ζωναρᾶς (β), Κεδρινός (γ), καὶ ἄλλοι· οἱ δὲ Σαρακηνοὶ εἰς μεγάλην δύναμιν φθάσαντες κατὰ τὰς τὰς χρόνας, μέχρι τῆς Χρυστόπολεως τὰς τῆς Ἀνατολῆς χώρας κατέδραμον, καὶ δόσιμον νὰ δίδωσιν εἰς αὐτὰς ἐβίασαν τὰς Ῥωμαίας, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ἡ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησία τῆ Χριστῶ καθ' ἡμέραν κακῶς ἐπάσχε.

§. 7. Ῥώμης Ἐπίσκοποι ἐν τέτοις χρόνοις ἐχρημάτισαν Ἀδριανὸς ὁ Α'. τῆ θρόνου ταύτης ἐπιβὰς ἐν ἔτει ψγζ'. καὶ Λέων Γ'. προχειρισθεὶς ἐν ἔτει ψηδ'. οἵτινες τὰς δωρηθείσας αὐτοῖς πόλεις ἀπὸ τὸν Πιπίνου, καὶ Κάρολου ἐν εἰρήνῃ ἀπελάμβανον. ἔτος δὲ ὁ Κάρολος ὁ ἐπωνομασθεὶς Μάγνος, ἦτοι μέγας, ἐκρικωθέντος πλέον ἀπὸ τῆς Δύσεως τῆ τῶν Λογγιβάργων Βασιλείᾳ, αὐτὴν ἐκυρίευσεν, μεταχειριζόμενος προσέτι τὸν τίτλον Ῥηγὸς μὲν τῶν Φράγκων, καὶ Λογγιβάργων, Πατρικίᾳ δὲ τῶν Ῥωμαίων, ὅσιν ἐν ἔτει ψπα'. τὴν τῆ Πάσχα εορτὴν ἐν Ῥώμῃ βασιλικῶς ἐώρτασεν, τὸν υἱὸν αὐτῆ Πιπίνου προσφέρων τῷ Ἀδριανῷ Πάπα, ἵνα βαπτίσῃ αὐτὸν, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ Ἐκκλησίας, μάλιστα τὴν ἐπ' ὀνόματι τῆ Ἀποστόλου Πέτρος τιμωμένην μετ' πολυτελεῖ ἀφιερώματα ἐπλάτισεν, εἶτα ἀπ' ἐκεῖ εἰς Γαλλίας ἔστρεψε.

§. 8. Τῆ δὲ Ἀδριανῷ ἀπεθανόντος ἐν ἔτει ψηδ'. Λέων Γ'. Πάπας ἐπροχειρίσθη, ὅσιν πρὸς Κάρολον ποιήσας πρεσβείαν διὰ τὴν αὐτῆ ἐκλογὴν

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (β) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 90. (γ) Σελ. 371.

Ῥώμης Ἐπίσκοποι.

Κάρολος Μάγνος κύριος Δύσεως.

Ἐπανίστασις εἰς Ῥώμην κατὰ Λέοντος.

γῆν, βεβαιότερον αὐτὸν ἐπόησεν εἰς τὴν ἀφεσιν αὐτῆ, καὶ τὰς κλεῖς τῆς τῆ Πέτρος ὁμολογίας πέμψας αὐτῷ, καὶ τὴν τῆς πόλεως σημαίαν ὁμῶς μετ' ἄλλας δῶρα, καὶ θερμῶς ἐπαρακάλει αὐτὸν διὰ νὰ ἀποσεύλῃ εἰς τὴν Ῥώμην τινὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῆ, διὰ νὰ σηρίξῃ τὸν Ῥωμαϊκὸν λαὸν εἰς τὴν πίσιν, καὶ ὑποταγῆν τε· Ἐν δὲ τῷ ψηδ'. ἔπει οἱ συγγενεῖς τῆ ἀποθανόντος Ἀδριανῷ, ἐπαρακίνησαν τὸν λαὸν νὰ ἀποσατήσωσι κατὰ τῆ Λέοντος, καὶ εἰς τὴν κοινὴν Λιτανείαν, μετ' τὰ τεχνάσματα Πασχάλεως τῆ Ἡριμικηρίας, καὶ Καμπύλας τῆ πρεσβυτέρου, λαβόντες τὸν Πάπαν Λέοντα, τὴν τε γλώτταν, καὶ τὰ ὄμματα αὐτῆ ἐβλάψαν, ἀλλ' ἔχι τελειῶς ἐβλάψαν, λυπηθέντες αὐτὸν ἐκεῖνοι ὅπῃ παρηγγέληθησαν νὰ τὸν τυφλώσωσι, καὶ δὲν ὑσέρησαν τὸ φῶς τε, καὶ μετ' ἄλλας δεινῆρας τιμωρίας κατατρυχώσαντες αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἔβαλαν. Ἀπ' ἐκεῖ δὲ μετ' τὴν σπεδὴν τῆ Ἀλβίνου τῆ Κεβικελαρίας, εἰς τὸ Βατικανὸν φέρεται· Προσρέχων δὲ τελευταῖον εἰς τὸν Κάρολον τὸν Ῥηγὸν τῶν Φράγκων, ὅπῃ δίστριβε τότε εἰς Παδερβόρην τῆς Βεσφαλίας, εἰδειολογεῖτο εἰς αὐτὸν, διὰ τὴν προσενεχθεῖσαν αὐτῷ ἄδικον ὕβριν.

§. 9. Ἀκόσας δὲ ὁ Κάρολος τὰς δεινοπαθείας αὐτῆ τῆ Λέοντος, μετ' ἐπίλεκτον συνοδείαν τὸν ἐπεμφεν εἰς Ῥώμην, ὑποσχεθεὶς αὐτῷ, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν καὶ αὐτὸς θέλει ἔλθῃ εἰς Ῥώμην, ὅπῃ ἀκριβῶς περὶ πάντων τῶν πρᾶξάντων διαγνώσεται· ἔλθων δὲ εἰς Ῥώμην, καὶ ἐξετάσας τὴν κατηγορίαν τῆ Λέοντος, ἀδῶν εὗρεν αὐτὸν εἰς ὅλα· ἔδεν εἰς τὸν θρόνον αὐτῆ ἀπεκατέστησεν· ὁ δὲ Λέων εὐχαριστίαν ἀξίαν βεβλόμενος νὰ δώσῃ εἰς τὸν Κάρολον δι' αὐτὰ, βασιλέα Ῥωμαίων, ἦτοι Ἀυτοκράτορα, συναινέσαντος τῆ Ῥωμαϊκῆ δῆμος, εἰς αὐτὴν τὴν εορτὴν τῶν γενεθλίων τῆ Κυρίας, τὸν ἔσεψε, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆ α'. ἔτος μέσσα εἰς τὴν βασιλικὴν τῆ Ἀποστόλου Πέτρος, πᾶς ὁ ἐν Ῥώμῃ πιστὸς λαὸς ἔτω κράζων· „Κάρολῳ τῷ Εὐσεβεστάτῳ Αὐγέσῳ θεοδὸν σεφθέντι Μάγνῳ Εἰρηνικῷ Ἀυτοκράτορι ζωὴ, καὶ νίκη· καὶ ἔτωσ ἀπὸ ὅλης τῆς ἐν Ῥώμῃ διὰ προτροπῆς Λέοντος Γ'. ἀνηγορεύθῃ Ἀυτοκράτωρ, καὶ Καίσαρ Κάρολος ὁ Μάγνος ὁμνύων πρότερον νὰ εἶναι εὐπειθῆς εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὑπέμαχος, καὶ ὅσα τοιαῦτα, διὰ τὰ ὁποῖα τιμὰς, καὶ προνομία παρὰ πάντων ἔλαβεν ὅπῃ δὲν εἶχε· καὶ ἔτω διασχιζομένης τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἀυτοκρατορίας, ἀρχίσαν ἀπὸ αὐτοῦ τῆ α'. ἔτος ἄλλοι μὲν Ἀυτοκράτορες Ῥωμαίων νὰ λέγονται εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Δύσιν, διότι εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῶν χρόνων τῆ Αὐγέσης ἔδει ἐβασίλευσεν ἐπ' ὀνόματι Ἀυτοκράτορος· Μάγνος δὲ, ἦτοι μέγας ἐκλήθη ἀπὸ τὰς μεγάλας αὐτῆ πράξεις, ὡς εἴρηται· ἦν δὲ τῆ ἀληθείᾳ εὐσεβῆς, ἂν καὶ ἀνεγράφη εἰς αἰρέσεις, πεπαιδευμένος καὶ μεγαλόδωρος· καὶ πρὸ πάντων φροντίζων νὰ πληθύνῃ τὸν τῆς πίστεως σπόρον, καὶ τὴν τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν μάθησιν. ἔδεν δὲ αὐτὰ καὶ πολλὰς πολέμους συνεκρότησε κατὰ δια-

Λέων λαμβάνει πάλιν τὸν θρόνον διὰ μέσσω τῆ Καρόλου.

Εἰς ἀνταμοιβὴν τὸν ἔσπει Ἀυτοκράτορα Ῥωμαίων.

Χαρακτῆρ τῆ Καρόλου.

Tom- II.

H h

Θάνατος
αυτῆ.

φόρων ἐθνῶν, ἡ πολλὰς συνόδας κατήγγειλε. ζήσας δὲ ἐνιαυτὸς σγ'. ἐν Ἀκείσγρῳ πόλει τῆς Γερμανίας τὸν βίον ἐτελείωσε, περὶ τὰς Καλάνδας Φεβρουαίᾳ, πάσχωσιν ἀπὸ συχρῆς πυρετῆς, ὅπως ἡ ἐτάφι εἰς τὴν οἰκοδομηθεῖσαν ἀπὸ αὐτὸν βασιλικὴν τῆ Σωτήρος, βασιλεύσας χρόνος ιδ'. διαλαμβάνουσι περὶ αὐτῆ ἐκ μὲν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων Ζωναρᾶς (α), Κεδρηνός (β), Μανασῆς (γ), ἡ εἴτις ἄλλος. ἐκ δὲ τῶν Λατίνων Αναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκᾶριος ἐν τῷ βίῳ Λέοντος (δ), Πλάτινας, ὁ Σιγῆβερτας (ε), ὁ Γραντζίος (ζ), ἡ ἄλλοι. Στεφαναθεῖς δὲ αὐτὸς ὡς Αὐτοκράτωρ Ρωμαίων, εἰς τὰ ὑποκείμενα αὐτῷ ἔθνη, Φράγκους δηλαδὴ, Σαλίους, Ἀλαμανούς, Σάξονας, Ἀγγλους, Τυριγγούς, Βεργανδίους, Ρίπαρικούς, Βοϊοαρίους, κτ'. νόμους ἐξέδωκε μεταρρυθμίσεως ἡ ἐκείνας ὅπως πρότερον εἶχον, ὁμοίως μετερρῦθμισε ἡ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἔθιμα, ἡ τὰς ἀκολουθίας, ὡς ἐν τοῖς περὶ τῶν Γερμανικῶν ἀρχῶν καθορᾶται.

§. 10. Εἰς αὐτὸν τὸν Κάρολον ἠκολούθησαν αἰρετικοὶ τινες ἀπὸ τὴν Φραγκίαν, οἵτινες προεδίδασκον αὐτὸν τὴν περὶ τῆ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημίαν, ὄντες ἀπόσπασμα τῶν μαθητῶν τῆ Ἀρείου, ἡ Ἀπολιναρίου, τὰ ἄζυμα, τὴν εἰκονομαχίαν, ἡ τὰ παραπλήσια. Ἐμβάινοντες αὐτοὶ εἰς Ρώμην, ἀρχίσαν να καταστρέψωσι τὸν Θεὸν λαὸν, ἐπακρυμῶντες εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆ Καρόλου, ἡ λέγοντες ἐκ ἐκ τῆ Πατρὸς μόνον ἐκπορεύεσθαι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀλλὰ ἡ ἐκ τῆ Υἱοῦ, ἡ να θυῶσι μετ' ἄζυμα, ἡ ἄλλα πολλὰ ἀνόμεια εἰς τὴν παλαιὰν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐναντία· διὰ τὰ ὅποια Λέων ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος πολλὰ ἐσυγχύσθη· ὅσις ἰδὼν αὐτὸς πλανῶντας τὸν τῆ Θεοῦ ὀρθόδοξον λαὸν, ὑπερμενῆς τότε τῆς Ρώμης ἀπὸ μαθηματικῆς ἀνδρείας, ἡ τῶν ἐν Κωνσταντινῶν πόλει εἰκονομάχων ὄντων, πέμπει πρὸς τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριάρχην Θωμᾶν παρακαλῶν να πέμψῃ αὐτῷ ἀνδρᾶς σοφῆς, ἡ θερμῆς εἰς τὰ θεῖα, διὰ να βοηθήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, φανερώσας αὐτῷ διὰ μέσση τῶν σαλθέντων, τὰ τῆς καινοφανῆς ταύτης αἰρέσεως· ἡ πῶς ἡ ἀπὸ τίνος ἐφύτρωσαν τὰ κακὰ ταῦτα, ἡ ἀλλόκοτα δόγματα· Ὁ δὲ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Θωμᾶς, τῆς θεῖα σοφία, ἡ ἀρετῆ παντοῖα κεκοσμημένος, ἡ λόγων ἐλευθερία, ἡ παιδεύσει σεμνυνομένης ἐκλέξας ἐπέμψεν εἰς Ρώμην ἵνα βοηθήσωσι, ἡ στήξωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν Μιχαὴλ τὸν Σύγγελλον, συνακολουθησαντῶν ἡ τῶν μαθητῶν αὐτῆ Θεοδώρου, ἡ Θεοφάνους τῶν Γραπτῶν, ἡ Γώβ. Οἵτινες ἐρχόμενοι ἡ εἰς Κωνσταντινῶν πόλιν τὰς τῆ Πατριάρχου ἡ ποιμένος αὐτῶν Θωμᾶ ἐπιστολὰς εἰς τὸν Λέοντα τὸν βασιλέα τὸν ἐξ Ἀρμενίας, ἡ εἰς τὸν ὁμότροπον τῆ Πατριάρχην Θεόδοτον ἐνεχείρισαν· διότι ἐπαρᾶγγελθῆ εἰς αὐτὰς ἡ τῆτο παρὰ τῆ Πατριάρχου Θωμᾶ, κατὰ πάροδον

Ἀρχὴ τῆς καινοτομίας περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἄλλων.

Λέων Ρώμης γράφει τῷ Ἱεροσολύμων Θωμᾶ ἵνα πέμψῃ αὐτῷ σοφῆς ἀνδρᾶς.

(α) Βιβλ. ιε'. σελ. 96. (β) Σελ. 374. (γ) Συν. χρον. σελ. 76. ἐκδο. ἐνστ. α' ψκθ'.
(δ) Σελ. 64. (ε) Χρον. ἐτει ψξθ'. ἡ ωιδ'. (ζ) Βιβλ. α'. τῆς Μητροπ. κφ. μδ.

δὸν ἔτω να γένῃ. οἱ δὲ εἰκονομάχοι κατεδίκασαν αὐτὸς ὅπως ἦλθον διὰ να στήξωσι τὸν ὀρθόδοξον λαὸν τὸν ἐκκλινάντα εἰς τὴν εἰκονομαχίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ μὲν Σύγγελλος Μιχαὴλ ἐν φυλακῇ εἰς Κωνσταντινῶν πόλιν ἀπέθανεν, ὁ δὲ Θεοφάνης, ἡ Θεόδωρος τυφθέντες, ἡ γραφθέντες τὰς ὄψεις ἐξωρίσθησαν, ὡς κατωτέρω ρηθήσεται. ἐν δὲ τῇ Ρώμῃ αἰὲκ τῆς Φραγκίας ἐλθόντες, καταπολύ τὸν τῆ Θεοῦ λαὸν ἐλυμαίνοντο· τελευταῖον ὁ μακάριος Λέων μαζῶν τὰ κατὰ τῶν ἐξ Ἱεροσολύμων πρέσβων, σύνοδον συνήθροισε, ἡ ἀνόμιας τὸ θησαυροφυλάκιον τῶν θεῶν Ἀποστόλων ἔνυγαλεν ἐκεῖθε δύο πλάκας χαλκᾶς, εἰς τὰς ὁποίας γεγραμμέναι ἦν μετ' Ἑλληνικὰ γράμματα τὸ τῆς Πίσεως σύμβολον ἡμῶν, ἡ ταύτας σήσας ἐμπροσθεν τῶν πυλῶν τῆ Ναῦ, ἐπρόσβαξε πάντας να ἀναγνώσωσι αὐτὰ, ἡ ἡ ἄλλως πῶς ὡς κατωτέρω ρηθήσεται.

§. 11. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐπὶ βασιλείῃς τῶν Ἀσθῶν Ἀδελφόνου τῆ Κάσου ἡγεμόνος ἀείρεθ, ἡ τῶν Χριστιανῶν Ἐκκλησία ἦν εἰς καλὴν εἰρήνην· διότι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς πολέμους συχρῆς ἐγεῖρας κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, πάντοτε νικητῆς ἐφάνη. μετὰ αὐτῆ ἡ Καρόλος τῆ Μάγνης φίλια εὐλοκρῆς ἔγινεν, ἀκλόνητος διαμείνασα, ἡ ἀνεξανομένη μετὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίας δωρεάς.

§. 12. Εἰς τὴν Γαλλίαν βασιλεύοντες τῆ Καρόλος, αἰ-Ἐκκλησίαι εἰς βαθεῖαν γαλήνην ἦσαν, μετὰ τῆ ὁποίας τὴν δαφιλίαν ἡ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Λευκοτίαν τῶν Παρισίων σχολεῖον κοινὸν ὠκοδομήθη κατὰ τὸ ψμᾶ. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπροσκλήθησαν ἄνδρες ἐπιστήμονες ἀπὸ τὴν Ρώμην, ἡ ἀπὸ τὰ μοναστήρια τῆς Ἀγγλίας, διὰ να μεταδώσωσι, καὶ παραδώσωσι τοῖς νέοις τὰ τῶν μαθημάτων ἐγκύκλια κτ'. τῆτο δὲ ἔγινε μετὰ τὴν συμβελην τῆ διδασκάλα αὐτῆ τῆ Καρόλου, Ἀλκαίνου Φλάκας.

§. 13. Εἰς τὴν Γερμανίαν ὁ αὐτὸς Κάρολος τῆς ἀπειθεῖς Σάξονας εὐπειθεῖς κατέστησε, μετὰ τῶν ὁποίων ἐυρίσκειτο ὁ καταπολλὰ ἐναντίας αὐτῷ, Βιτικίνδιος ὁ τῶν Σαξόνων βασιλῆς, ἡ τῆς τελευταῖον νικηθεῖς ἐν ἔτει ψπέ. τῷ ἐπομένῳ ἔτει ἐβαπτίσθη μετ' ὅλον τὸ τὸν οἶκον. διότι ὁ Κάρολος, ὡς λέγεται, δὲν ἐπολέμησε τόσον ἵνα ὑποτάξῃ τῆς Σάξονας, ὅσον ἵνα τῆς ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν εἰς τὴν πίστην τῆ Χριστοῦ, ὅθεν ἡ πολλὰς Ἐπισκόπους, ἡ διδασκάλους ἐδιώρισεν αὐτοῖς· τελευταῖον ὁ ἐν τῇ Σαξονίᾳ συνεχῆς πόλεμος, ἔπαυεν ἐν ἔτει ωδ'. κατ' ὃν καιρὸν Κάρολος μετόικησε τῆς Τρανσαλβανιανῆς πάντας μετὰ γυναῖκας, ἡ παιδία εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀνάγνῳδι Ἀδωνα τὸν Οὐιενήνσιον (α), Ἀββᾶν τὸν Οὐρσπεργήνσιον (β), Ἀββᾶν τὸν Σταδῆντιον (γ), Ἐρμανὸν τὸν

Λέων ἐκέθρει τὰς δύο πλάκας.

Κατάστασις τῆς Ἰσπανίας.

Κατάστασις τῆς Γαλλίας

Κατάστασις τῆς Γερμανίας.

Βιτικίνδιος Σαξόνων Βαπτίζεται

Μετόικησις Τρανσαλβανίων εἰς Γαλλίαν.

(α) Χρον. ἡλικ. σ'. ἔτει ωδ'. σελ. 231. (β) Χρον. ἐπὶ Καρόλου Μάγνης σελ. 175. (γ) Χρον. ἐν ἔτει ψξή.

τὸν Κόντρακτον (α), Λάμβερτον τὸν Σχαφναβεργίνσιον (ε), τὸν Ρηγίνωνα (γ), Μαριανὸν (δ), τὸν Σιγίβερτον (ε), καὶ τὸν Γραντζιον (ζ).

§. 14. Ἐπὶ Καρόλα τῆ Μάγνε τὸ τῆ Χριστῆ εὐρέθη αἷμα, ἐν Μαντάα πόλει τῆς Ἰταλίας, ὡς ὁ Λέων Γ. ὁ τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπος κηρύξας τοῖς ἐν Ευρώπῃ, τὰς πλείονας αὐτῶν κατέπεισε νὰ πιστεύωσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τῆς κινήσεως ἀμφισβητήσεως ὑπὸ Φήλικος τοῦ Οὐργέλῃς Ἐπισκόπου, πότερον ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν σάρκα υἱοποιήτος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ.

§. 1.

Ἐν τῆς χρόνος τῆ Καρόλα περὶ τὰ ὡ. ἔτη ἀπὸ Χριστῆ, ζήτημα εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὑπὸ Φήλικος τῆ Οὐργελιτικῆ Ἐπισκόπου, τῆ ἐπὶ τῶν Πυρηνναίων ὁρῶν ἐπινοήθη, ἀρχίσαντος νὰ διδάσκη, τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν σάρκα μὴ εἶναι φυσικὸν υἱὸν τῆ Θεῆ, ἀλλ' εἰσποιητὸν, τὸ ὅποιον καινὸν καὶ ἀσυνείδητον ὄν, τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἐ μετρίως διατάραξεν. Εἰς αὐτὴν τὴν Δύσει πρῶτος ἀντεστάθῃ Παυλῖνος ὁ Ἀκυληῖας μητροπολίτης ἐν Συνόδῳ τῇ ἐν Φόρω τῆ Γαλιε συγκροτηθείσῃ, κατὰ τὸ ψμᾶ. ἔτος ἀπὸ Χριστῆ.

§. 2. Τότε δὲ τῆ δόγματος εἰς πολλὰς διασπαρέντος, Κάρολος ὁ Μάγνος σύνοδον δι' αὐτὸ ἐν Ρατισβώνῃ κατήγγειλε κατὰ τὸ ψμβ. ἔτος ἀπὸ τῆς θείας σαρκώσεως, ἀπὸ τὴν ὅποιαν κινήσεις ὁ Φήλιξ, εἰς Ρώμην πέμπεται διὰ μέσε τῆ Ἀγγελβέρτε πρὸς Ἀδριανὸν τὸν Πάπαν, εἰς τὸν ὅποιον παραγενόμενος τὴν δόξαν τῆ ἠδέτησεν, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὸν λόγον, καδῶς Ἀδων ὁ Οὐιενήσιος λέγει (η), διότι ἐπιστρέψας εἰς τὰ ἴδια, καὶ διερεθισθεὶς ὑπὸ τῆ Ἐλιπάνδα τῆ Τωλήτε Ἀρχιεπισκόπου, τὴν αὐτὴν γνώμην πάλιν λαβὼν ἐδόξαζε, τῆ ὅποιαν τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν προτέραν δόξαν ἰδίως εἰς βιβλία τινὰ Παυλῖνος, καὶ Ἀλκβίνος ὁ τῆ Μάγνε Καρόλα διδάσκαλος κατέλεγεσαν.

§. 3.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωδ. (β) Χρον. ἐν ἔτει ωβ. (γ) Χρον. βιβλ. β. ἔτει ωδ. (δ) Χρον. βιβλ. β. ἡλικ. γ. ἔτει ωδ. (ε) Χρον. ἐν ἔτει ψμγ. (ζ) Βιβλ. α. τῆς μητρόπ. κεφ. α. (η) Χρον. ἡλικ. γ. ἔτει ψκγ. σελ. 224.

§. 3. Κατὰ Ἐλιπάνδα τῆ ἐκδέχοντος ὁπαδῆ τῆ Φήλικος δύο βιβλία ἐξέδωκαν Βεάτος ὁ πρεσβύτερος, καὶ Ἐτσερίος ὁ Οὐξάμις Ἐπίσκοπος. τελευταῖον διὰ προσαγωγῆς τῆ Καρόλα σύνοδος ἐν Φραγκοφόρτῳ συνήθροισθη κατὰ τὸ ψμδ. εἰς τὴν ὅποιαν ἦλθαν αὐτοῖς τε ὁ Κάρολος, καὶ ὁ Λιγάτος τῆ Πάπα, ὁ Ἀδριανὸς ἐν τῇ πρὸς τὰς Ἐπισκόπους τῆς Γαλλίας, καὶ τῶν Ἰσπανῶν ἐπιστολῇ, σωζομένη ἐν τόμῳ γ. τῶν συνόδων, τὴν τῆ Ἐλιπάνδα δόξαν, καδ' ἦν ἔλεγε τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν σάρκα δέλον εἶναι τῆ Θεῆ, καὶ υἱὸν θετὸν, μετὰ σφοδρότητος, καὶ θυμῶ δεινῶς κατεδίκασε, καὶ τὰς λέγοντας τῆτο τῶ ἀναδέματι καδυπέβαλεν. ἰδίως καὶ αὐτὴ ἡ σύνοδος Φήλικα, καὶ Ἐλιπάνδα, καὶ τὰς αὐτῶ ὁμόφρονας βαρέως κατεδίκασεν, εἰς τὴν αὐτῶν φρενοβλαβῆ γνώμην δὲν μεταβάλλωσιν, ὡς ἐκ τῶν δοθέντων σακροσελλάβων τῆ Παυλῖνος ἐν τόμῳ γ. τῶν συνόδων κειμένων δηλεῖται. ὅρα δὲ αὐτὴν τὴν δόξαν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Φραγκοφόρτῳ συνόδου τόμῳ γ. τῶν συνόδων, Ἀδων τὸν Οὐιενήσιον (α), Ρηγίνωνα (β), Λάμβερτον τὸν Σχαφναβεργίνσιον (γ), Μαριανὸν τὸν Σκότον (δ), Σιγίβερτον (ε), καὶ Ἀββᾶν τὸν Οὐσπεργγίνσιον (ζ). ταύτην δὲ τὴν τῆ Φήλικος, καὶ Ἐλιπάνδα δόξαν, τινὲς μὲν τῶν μεταγενεσέρων Θεολόγων διίσχυρίζονται νὰ ἀποδεξώσιν ὡς ἀληθῆ, τινὲς δὲ τελείως ἀποδοκιμάζωσιν. ἀνάγνωδι Λομβάρδον (η), καὶ Θωμᾶν τὸν Ἀκβινάτην (θ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῆς Ἀγίας, καὶ Οἰκουμενικῆς Ζ'. συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας συγκροτηθείσης.

§. 1.

Ἡ Ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ Ζ'. σύνοδος ὑπὸ Κωνσταντῖνος, καὶ Εἰρήνης τῆς αὐτῆς μητρὸς συνήχθη ἐν τῇ Νικαέων λαμπρᾷ Μητροπόλει τῆς Βιθυνῶν Ἐπαρχίας, κατὰ τὸ ψμζ. ἔτος ἀπὸ τῆς Κυρίας σαρκώσεως κατὰ τῆς

Hh 3

(α) Ἡλικ. γ. ἔτει ψκζ. σελ. 224.

(β) Χρον. βιβλ. β. ἔτει ωδ.

(γ) Χρον. ἔτει ψμδ.

(δ) Χρον. ἐν ἔτει ψμγ.

(ε) Χρον. ἐπὶ Κωνσταντῖνος σελ. 187.

(η) Βιβλ. γ. τῶν φημῶν διαιρέσει α. σελ. 270. ἐκδ. Λοσανῖς ἔτει 1552.

(θ) μαρ. γ. ζήτημ. κη. ἀρθ. δ. καὶ τὰ τῆτε σχολαστικὰ ὑπομνήματα ἐν πρώτοις Βα. σκεῖζ ἐν τῷ γ. τῆ Θωμά.

της δυσσεβῆς αἰρέσεως τῶν Χριστιανοκατηγόρων, τῶν τὰς λατρεύοντας ἐν ζῶντι, καὶ ἀληθινῶ Θεῷ ἐν Τριάδι ὁμοσιῶ μετὰ τῆς οἰκονομίας τῆ Θεῶ Λόγου, εἰς Ἑλληνικὴν εἰκασιμοδίαν, καὶ κακοπισίαν ὁμοιωσάντων, καὶ ἐκείνας ὁπῶ προσκυνοῦσι, καὶ σέβονται τὰς σεπτὰς εἰκονογραφίας τῆ Κυρία ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Ἀρχάντε Θεοτόκου, τῶν τε τιμίων αὐτῶ ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων εἰδωλολάτραις καλέντων, τὰς τε σεπτὰς εἰκόνας ἀποξενόντων, κατατσακίζοντες, καὶ καιόντες, ἔτι καὶ τὰ τιμια λείψανα τῶν ἁγίων κατακαίοντες. κατὰ τῶτων λοιπὸν συνεληλύθασιν Πατέρες τῆς. ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ πρόκριτοι ἦσαν Ταράσιος ὁ Κωνσταντιναπόλεως Πατριάρχης, Ἀδριανὸς ὁ Ρώμης Πάπας δι' οἰκείων ἀποκρισιῶν Πέτρος, καὶ Πέτρος τῶν Πρεσβυτέρων ἐνεργῶν, καὶ οἱ τῶν λοιπῶν τριῶν Πατριαρχῶν τοποτηρηταὶ Ἰωάννης, καὶ Θωμᾶς Πρεσβύτεροι, καὶ μοναχοί. διότι αὐτοὶ δὲν ἐδυνήθησαν ἀπὸ τὸν φόβον τῶν ἐπικρατέντων νὰ ἔλθωσι, καθὼς ἐκ τῆς πρὸς Ταράσιον ἐπιστολῆς αὐτῶν δηλεῖται. τὰ πρὸ τῆς συνόδου γεγονότα ἀνάγνωθι ἐν τῇ συντόμῳ συγγραφῇ τῆ διλωτικῆ τῶν πραχθέντων, κειμένη ἐν τοῖς πρακτικοῖς ταύτης τῆς συνόδου περὶ τὰς ἀρχὰς αὐτῶν.

Πράξις Α'

§. 2. Πράξεις λοιπὸν αὐτῆς τῆς Συνόδου οὕτω ἔγιναν, ὡς ἐν τῷ γ' τόμῳ τῶν συνόδων φαίνεται. καὶ κανόνας καβ'. ἐν τῇ α'. πράξει τῆ πρὸ δεκά Καλανδῶν Ὀκτωμβρίων γενομένη, ἐν τῷ νκῷ τῆς ἐπώνυμης Σοφίας, Ἰνδικτιῶνος ια'. ἀφ' ἧ ἐπροομίασεν ὁ Κωνσταντιναπόλεως Πατριάρχης Ταράσιος, κατὰ τὴν ζήτησιν τῶν τῆς Σικελίας νῆσου Ἐπισκόπων, πρὸς ἑναρξιν τῶν μελλόντων ζητεῖσθαι κεφαλαίων, ἀνεγνώσθη ἡ σάκρα τῶν βασιλέων Κωνσταντίνου, καὶ Εἰρήνης, εἰσερχόμενοι καὶ εἰκονομάχοι Ἐπίσκοποι, ἔξ ἃν πρῶτος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν προσετέθη εἰς τὴν σύνοδον Βασίλειος Ἀγκύρας Ἐπίσκοπος, τὴν ὁρθόδοξον ὁμολογήσας πίσιν, ἔπειτα Θεόδωρος Ἐπίσκοπος Μύρων, Θεοδόσιος ὁ τῆ Ἀμορίου Ἐπίσκοπος. ἐπὶ τέτοις καὶ διάφοροι ἄλλοι Ἐπίσκοποι προσελθόντες, καὶ διαφόρων κανόνων τῶν συνόδων τε, καὶ ἐγκρίτων Πατέρων ἀναγνωσθέντων, λιβέλας τῆς ὁμολογίας αὐτῶν ἔδωκαν, τῶν ὁπίων τὸ δέξιμον εἰς ἄλλην συνέλευσιν ἐσυμπέραναν.

Πράξις Β'

§. 3. Εἰς τὴν Β'. Πράξιν τὴν πρὸ δεξ Καλανδῶν Ὀκτωμβρίων αἱ τῆ Ἀδριανῆ τῆ Ρώμης Ἐπισκόποι δύο ἐπιστολαί, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ μία μὲν πρὸς τὰς βασιλεῖς, ἡ δὲ ἄλλη πρὸς τὸν Κωνσταντιναπόλεως Ταράσιον ἀνεγνώσθησαν, τὰς ὁποίας ἐδέχθη ὁμοφώνως ἡ σύνοδος.

Πράξις Γ'

§. 4. Εἰς τὴν Γ'. Πράξιν τὴν πρὸ τεσσάρων Καλανδῶν Ὀκτωμβρίων εἰς τὰς προσελθόντας Ἐπισκόπους ἔδωκεν ἡ σύνοδος τὰς καδέδρας, ὕστερον ἀνέγνωσε καὶ τὰ σαλθέντα πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, τὰ ὁποία ἡ σύνοδος ἀποδεξαμένη, τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλε τὰς ἐκείνοις τοῖς συγγράμμασι σοιχάντας.

Πράξις Δ'

§. 5. Εἰς τὴν Δ'. Πράξιν τὴν Καλανδαίς Ὀκτωμβρίων συναδρῶσθεῖσαν, ἀφ' ἧ ἀνεγνώσθησαν διάφορα ῥητὰ τῆς ἁγίας Γραφῆς, καὶ τῶν Α'

ἁγίων Πατέρων, καὶ ἐπιστολαί τῶν Ρώμης κλ'. πατριαρχῶν ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων εἰς ἐκεῖνα ὑπέγραψαν πάντες οἱ Πατέρες.

Πράξις Ε'

§. 6. Εἰς τὴν Ε'. Πράξιν τὴν πρὸ τεσσάρων νοῶν Ὀκτωμβρίων, ὁμοίως ἀνεγνώσθησαν διάφορα ῥητὰ ὁρθοδόξων τε, καὶ αἰρετικῶν. τελευταῖον τὰς σεπτὰς, καὶ ἁγίας εἰκόνας ἀποδεξάμενοι ἠσπάσαντο. καὶ τὰς εἰκονομάχους ἀναθεμάτισαν, πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰπόντες. ἡμεῖς τὰς προσιδέντας τι, ἢ ἀφαιρέντας ἐκ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἀφορίζομεν.

Πράξις Σ'

§. 7. Εἰς τὴν Σ'. Πράξιν τὴν πρὸ δύο νοῶν Ὀκτωμβρίων ἀνεγνώσθη ὁ ὅρος τῆς Ζ'. ψευδοσυνόδου, καὶ αἱ ἀνασκευαὶ αὐτῆ ἐν τοῖς Σ'.

Πράξις Ζ'

§. 8. Εἰς τὴν Ζ'. Πράξιν τὴν πρὸ τριῶν ἰδῶν Ὀκτωμβρίων, ἀνεγνώσθη ὁ ὅρος τῆς ἁγίας, καὶ μεγάλης Οἰκουμενικῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου τὸ β'. εἰς τὸ ὁποῖον σημειώσασιν, ὅτι τὸ τῆς πίσεως σύμβολον χωρὶς τῆς προσθήκης ἀνεγνώσθη, καὶ ἐτυπώθη, ἔτι καὶ αἱ δύο ἐπιστολαὶ Ταράσιου, καὶ τῶν συνόδων, ἡ μὲν πρὸς τὰς Βασιλεῖς Κωνσταντίνου, καὶ Εἰρήνης, ἡ δὲ πρὸς τὰς κληρικούς, καὶ ἱερεῖς κασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντιναπόλεως.

Πράξις Η'

§. 9. Εἰς τὴν Η'. Πράξιν τὴν πρὸ δεκά Καλανδῶν Νοεμβρίων, κληθέντες οἱ τῆς συνόδου πατέρες ὑπὸ τῶν βασιλέων, καὶ ἐλθόντες μετὰ τὸν Πατριάρχην Ταράσιον εἰς Κωνσταντιναπόλιν, εὐμενῶς ὑπεδέχθησαν, καὶ εἰς διορισμένην ἡμέραν, προκαθεδόντων τῶν βασιλέων μετὰ τῶν Ἐπισκόπων ἐν τῷ Παλατίῳ τῷ λεγομένῳ Μαγναύρῳ, ἀνεγνώσθη ὁ προεκτεθεὶς ὅρος εἰς ἐπήκοον πάντων, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκείνου, ἠρώτησαν οἱ Βασιλεῖς, εἰ κατὰ συναίνεσιν πάντων ἐξεφωνήθη ὁ ὅρος, καὶ αὐτοὶ ἐφώνησαν ἔτω πιεζόμενοι πάντες, ἔτω φρονήμεν, πάντες συναίνεσαντες ὑπεγράψαμεν κτ'. εἶτα τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλον τὰς εἰκονομάχους, καὶ τὰ εἰκότα οἱ θεοφιλεῖς Ἐπίσκοποι ευφημήσαντες τὰς βασιλεῖς, σὺν τῷ πλήθει τῶ λαοῦ κτ'. μετὰ τὸ νὰ ἐξέδετο δὲ αὐτὴ ἡ σύνοδος μετὰ αὐτὰς τὰς λέξεις τὸ σύμβολον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπ' Ἐκκλησίας κηρύττομεν, ἐκείνης ὁπῶ ἤδελαν προσδέσει, ἢ ἀφαιρέσει, Γερωμένοι μὲν νὰ καθήρωνται, λαϊκοὶ δὲ νὰ ἀναθεματίζωνται. ὁμοίως μὲν εἰς τέλειον ἀνάδεμα καθυπέβαλε τὰς εἰκονομάχους, ὁμοῦ καὶ τὰς ἐξάρχους αὐτῶν, Θεοδόσιον τὸν Ἐφέσου, Σισίνιον Πέργης τὸν Πασιλῶν, καὶ Βασίλειον Ἀντιοχείας τὸν Τρικάραβον, καὶ τὸ συνέδριον αὐτῶν. ἔτι δὲ ἐξωστράκισαν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ὁρθοδόξων Ἀναστασίον τε, καὶ Κωνσταντίνον, καὶ Νικήταν Πατριάρχας γενοτάς Κωνσταντιναπόλεως, Ἰωάννην Νικομηδείας, Κωνσταντίνον Νακωλείας, ὡς αἰρετικούς, καὶ δεῖον ὄρον συντάξαντες τελευταῖον οἱ δεῖοι πατέρες, καὶ ἀπὸ τὴν Νικαίαν πορευθέντες εἰς τὰ βασίλεια, προκαθημένων καὶ τῶν βασιλευόντων, εἰς ἐπήκοον πάντων τὸν τόμον ἀνέγνωσαν, ὅσις ἐυδύς ἀπὸ τῆς κρατῆντας ἐκυρώθη, ὑπογράφαντας αὐτὸν, ὑπὲρ τιμῆς καὶ προσκυνήσεως τῶν ἁγίων, καὶ σεπτῶν εἰκόνων, καὶ τῶν λοιπῶν μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἀκόλουθον δηλαδὴ.

Ὁρος

Ὅρος τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης
Ἐβδόμης Συνόδου.

» Ὁ τὸ φῶς τῆς αὐτῆς ἐπιγνώσεως ἡμῖν χαρισάμενος, καὶ τὰ σκῆτες
» τῆς εἰδωλικῆς ματίας ἡμᾶς λυτρωσάμενος, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν νυμφευ-
» σάμενος ἑαυτῷ τὴν ἀγίαν καθολικὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον, ἢ
» ρυτίδα, ταύτην ἐπιγγεῖλατο διαφυλάττεσθαι, τοῖς τε ἀγίοις αὐτῆς
» μαθηταῖς διεβεβαίωτο λέγων, μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς
» αἰῶνος, ἕως τῆς συντελείας τῆς αἰῶνος· ταύτην δὲ τὴν ἐπαγγελίαν ἔ-
» μόνον αὐτοῖς ἔχαρισατο, ἀλλὰ καὶ ἡμῖν τοῖς δι' αὐτῶν πιεθούσιν εἰς
» τὸ ὄνομα αὐτῆς· τῆς ἐν δωρεᾷ ταύτης ἀλογήσαντες τινες, ὡς ὑπὸ τῆ
» ἀπατεώους ἐχθρῆ ἀνάπτειν ἐξεσάτησαν τῆ ὁρθῆ λόγῃ, καὶ παρα-
» δόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀντιταξάμενοι, πρὸς τὴν σύνεσιν τῆς
» ἀληθείας διήμαρτον· καὶ ὡς φησὶν ὁ παροιμιώδης λόγος, τὰς ἄξονας τῆς
» ἰδίας γεωργίας πεπλάνηται, καὶ συνῆξαν χερσὶν ἀκαρτίαν, ὅτι τῶν ἱερῶν
» ἀναθημάτων τὴν Θεοπρεπὴ εὐκοσμίαν διαβάλλειν τετολμήκασιν, ἱερεῖς
» μὲν λεγόμενοι, μὴ ὄντες δέ· περὶ ὧν ὁ Θεὸς διὰ Προφῆτου βοᾷ·
» ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου·
» ἀνιέροις γὰρ ἐπακολοθήσαντες ἀνδράσι, ταῖς ἰδίαις φρεσὶ πειδομένοι,
» κατηγόρησαν τῆς ἀρμοδείας Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγίας αὐτῆς Ἐκκλησίας,
» καὶ ἀναμέσσω ἀγίῃ καὶ βεβήλῃ ἔδιδεσαν, τὴν εἰκόνα τῆς Κυρίας καὶ τῶν
» ἀγίων αὐτῆς ὁμοίως τοῖς ξοάνοις τῶν σατανικῶν εἰδώλων ὀνομάσαντες·
» διὸ μὴ φέρον, ὁρᾶν ὑπὸ τοιαύτης λύμης διαφθειρόμενον τὸ ὑπήκοον ἁ-
» δεσπότης Θεός, ἡμᾶς τὰς ἀπκαταχῆς τῆς ἱερωσύνης ἀρχηγούς, τῆ αὐ-
» τῆς εὐδακίᾳ συνεκάλεσε, θεῖω ζήλω, καὶ ἐπιπέσει Κωνσταντῖν, καὶ Εἰρή-
» νης τῶν πιστοτάτων ἡμῶν βασιλέων· ὅπως ἡ ἔνθεος παράδοσις τῆς κα-
» θολικῆς Ἐκκλησίας κοινῇ ψήφῳ ἀπολάβῃ τὸ κύρος· μετὰ πάσης τοίνυν
» ἀκριβείας ἐρευνήσαντες τε καὶ διασκεψάμενοι, καὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀλη-
» θείας ἀκολοθήσαντες, ἄδεν ἀφαιρέμεν, ἄδεν προσέθεμεν ἀλλὰ πάντα
» τὰ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀμείωτα διαφυλάττομεν· καὶ ἐπόμενοι
» ταῖς ἀγίαις ἔξ οἰκουμένης συνόδοις, πρώτη μὲν τῇ ἐν τῇ λαμπρῇ
» Μητροπόλει Νικαέων συναθροισθείσῃ· ἐτι γεμῆν καὶ τῇ μετ' αὐτὴν ἐν
» τῇ Θεοφυλάκτῳ βασιλίδι πόλει· πιεθόμεν εἰς ἓνα Θεόν,
» καὶ τὰ λοιπά· Βδελυσσομέμνα δὲ, καὶ ἀναθεματίζομεν Ἄρειον, καὶ τὰς αὐ-
» τῶν σύμφρονας, καὶ κοινωνῆς γενομένους τῆς μαριώδους αὐτῆς κακοδοξίας,
» Μακεδονίον τε καὶ τὰς περὶ αὐτὸν καλῶς ὀνομαζόμενους πνευματορά-
» χους· ὁμολογούμεν δὲ καὶ τὴν Δέσποιναν ἡμῶν τὴν ἀγίαν Μαρίαν,
» Κυρίαν, καὶ ἀληθῶς Θεοτόκον, ὡς τεκέσαν σαρκὶ τὸν ἀνατῆς ἀγίας τριά-
»δος Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καθὼς καὶ ἡ ἐν Ἐφέσῳ τὸ πρότερον ἔδογ-
» μάτισε σύνοδος, καὶ τὸν ἀσεβῆ Νεστόριον, καὶ τὰς ἀμφ' αὐτὸν, ὡς προ-
» σωπικὴν δυνάδα εἰσάγοντας, τῆς Ἐκκλησίας ἐξώδησε, σὺν τέτοις δὲ καὶ
» τὰς δύο φύσει ὁμολογούμεν τῆ σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀχραν-
» τῆς

» τῆ

» τῆ Θεοτόκου, καὶ αἰεὶ Παρθένου Μαρίας, τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον
» ἄνθρωπον γινώσκοντες· ὡς καὶ ἡ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος ἐξεφώνησεν, Ἐυ-
» ταχῆ, καὶ Διόσκορον δυσφημίσαντες τῆς θείας αὐλῆς ἐξελάσασα, συ-
» ναποβάλλοντες αὐτοῖς Σευήρον, Πέτρον, καὶ τὴν πολυβλάσφημον αὐ-
» τῶν ἀλλήλοπλοκον σειρὰν, μεθ' ὧν καὶ τὰ Ὀριγένας, Εὐαγρίου τε, καὶ
» Διδύμου μυθεύματα ἀναθεματίζομεν, ὡς καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει συγ-
» κροτιθεῖσα πέμπτη σύνοδος· εἰτά τε καὶ δύο θελήματα, καὶ ἐνεργείας,
» κατὰ τὴν τῶν φύσεων ἰδιότητα ἐπὶ Χριστοῦ κηρύττομεν, καθ' ὃν τρό-
» πον καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ἕκτη σύνοδος ἐξεβόησεν, ἀποκηρύξασα
» Σέργιον, Οὐνάριον, Κύρον, Πύρρον, Μακάριον, τὰς ἀδελφίτας τῆς εὐ-
» σεβείας καὶ τὰς τῶν ὁμόφρονων, καὶ συνελθόντες φαρμέν, ἀπάσας τὰς
» Ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφους τε, καὶ ἀγράφους τεθεσπισμένας ἡμῖν παρα-
» δόσεις ἀκαينوτομήτως φυλάττομεν· ὧν μία ἐστὶ, καὶ ἡ τῆς εἰκονικῆς ἀνα-
» ζωγραφίσεως ἐκτύπωσις, ὡς τῇ ἱσορίᾳ τῆς εὐαγγελικῆς κηρύγματος
» συναδέσσει, πρὸς πίεσιν τῆς ἀληθείας, καὶ ἔκατὰ φαντασίαν τῆς Θεῆς
» Λόγου ἐνανθρωπήσεως, καὶ εἰς ὁμοίαν λυσιτέλειαν ἡμῖν χρησιμεύουσα·
» τὰ γὰρ ἀλλήλων δηλωτικά, ἀναμφιβόλως καὶ τὰς ἀλλήλων ἔχουσι ἐμ-
» φάσεις· τῶν ἕτως ἐχόντων τὴν βασιλικὴν ὡς περὶ ἐρχόμενοι τρίβον,
» ἐπακολοθῆντες τῇ Θεηγόρῳ διδασκαλίᾳ τῶν ἀγίων πατέρων ἡμῶν, καὶ
» τῇ παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας· τῆ γὰρ ἐν αὐτῇ οἰκήσαν-
» τος ἀγίου πνεύματος εἶναι ταύτην γινώσκομεν· ὁρίζομεν σὺν ἀκριβεῖα
» πάσῃ, καὶ ἐμμελείᾳ, παραπλησίως τῷ τύπῳ τῆς τιμῆς, καὶ Ζωοποιῆς
» Σταυρῆ ἀνατίθεσθαι τὰς σεπτὰς, καὶ ἀγίας εἰκόνας, τὰς ἐκ χρωμάτων,
» καὶ ψιφιδος, καὶ ἐτέρας ὕλης ἐπιτηδείως ἐχέσσης ἐν ταῖς ἀγίαις τῆς Θεῆς
» Ἐκκλησίας, ἐν ἱεροῖς σκεύεσσι, καὶ ἐσθῆσιν, τοίχοις τε, καὶ σάνισιν, οἰκοῖς
» τε, καὶ ὁδοῖς· τῆς τε τῆς Κυρίας καὶ Θεῆς, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
» εἰκόνας, καὶ ἀχράντα Δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἀγίας Θεοτόκου, τιμῶν τε
» Ἀγγέλων, καὶ πάντων ἀγίων, καὶ ἁγίων ἀνδρῶν· ὅσω γὰρ συνεχῶς δι'
» εἰκονικῆς ἀνατυπώσεως ὁρᾶνται, τοσῶτον καὶ οἱ ταύτας θεώμενοι διανί-
» σανται πρὸς τὴν τῶν πρωτοτύπων μνήμην τε, καὶ ἐπιπόθησιν, καὶ ταύ-
» ταις ἀσπασμῶν, καὶ προσκύνησιν ἀπονέμειν, ἢ μὴν τὴν κατὰ πίεσιν ἡμῶν
» ἀληθινὴν λατρείαν, ἢ πρέπει μάνη τῇ θεῖα φύσει· ἀλλ' ὃν τρόπον
» τῷ τύπῳ τῆς τιμῆς, καὶ Ζωοποιῆς Σταυρῆ, καὶ τοῖς ἀγίοις εὐαγγελίαις, καὶ
» τοῖς ἱεροῖς ἀναμαθήμασι, καὶ θυμιαμάτων, καὶ φώτων προσαγωγῆν πρὸς
» τὴν τῶν τιμῶν ποιεῖσθαι, καθὼς καὶ τοῖς ἀρχαίοις εὐσεβῶς εἶδισαι·
» ἢ γὰρ τῆς εἰκόνας τιμῆς, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει, καὶ ὁ προσκυνῶν
» τὴν εἰκόνα, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τῆς ἐγγραφομένης τὴν ὑπόστασιν· ἄτω γὰρ
» κρατύνεται ἢ τῶν ἀγίων Πατέρων ἡμῶν διδασκαλίᾳ, εἴτεν παράδοσις
» τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπὸ περάτων, εἰς περάτα δεξαμένης τὸ
» εὐαγγέλιον· ἄτω τῷ ἐν Χριστῷ λαλήσαντι Παύλῳ, πάσῃ τῇ Θεῖα
» ἀποστολικῇ ὁμηγύρει, καὶ πατρικῇ ἀγιότητι ἐξακολοθῆμεν, κρατῆντες
» τῶν Π.

Ii

» τὰς

τὰς παραδόσεις ἅς παρελήφμεν, ἔτω τὰς ἐπιτιμίας τῆ Ἐκκλησίας προ-
 φητικῶς κατεπάδομεν ὕμνος· χαῖτε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυσσε
 θύγατερ Ἱερουσαλήμ· τέρπε, καὶ εὐφραίνε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σε, πε-
 ριεῖλε Κύριος ἐκ σὲ τὰ ἀδικήματα τῶν ἀντικειμένων σοι, λελύτρωσαι
 ἐκ χειρῶν ἐχθρῶν σε. Κύριος βασιλεὺς ἐν μέσῳ σε, ἐκ ὅφει κακὰ
 ἐκέτι, καὶ εἰρήνη ἐπὶ σοὶ εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον· τὸς ἐν πολυμῶντας ἑτέρως
 φρονεῖν, ἢ διδάσκειν, ἢ κατὰ τὰς ἐναγγελίας αἰρετικὰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς
 παραδόσεις ἀθετεῖν, καὶ αὐτονομίαν τινὰ ἐπινοεῖν, ἢ ἀποβάλλεσθαι τι ἐκ τῶν
 ἀνατεθειμένων τῇ Ἐκκλησίᾳ, εὐαγγέλιον, ἢ τύπον σαυρῆ, ἢ εἰκονικὴν
 ἀναζωγράφησιν, ἢ ἅγιον λείψανον μάρτυρος, ἢ ἐπινοεῖν σχολιῶς, καὶ
 πανέρως πρὸς τὸ ἀνατρέφαι ἐν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς καθολι-
 κῆς Ἐκκλησίας, ἐπι γεμῆν ὡς κοινοῖς χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις, ἢ
 τοῖς εὐαγέσι μοναστηρίοις Ἐπισκόπους μὲν ὄντας, ἢ κληρικὰς καθαιρεῖσθαι
 προσάσσομεν, μονάζοντας δὲ, ἢ λαϊκὰς τῆς κοινωρίας ἀφωρίζεσθαι.

§. 11. Τὰ δὲ μετὰ τὸν τοιαύτον ὄρον ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τῶν θείων πα-
 τέρων, ὡσπερ καὶ τὴν Ἐπιστολὴν τῶν ἀνατολικῶν Ἐπισκόπων πρὸς Ταράσιον
 τὸν Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχην, Ἀνάγνωθι ἐν τοῖς πρακτικαῖς ταύτης
 τῆς συνόδου· ταῦτα τὰ πρακτικὰ πέμψας ὁ Ἀδριανὸς Πάπας διὰ τῶν αὐτῶν
 Ληγάτων πρὸς Κάρολον τὸν Μάγνον, διὰ νὰ βεβαιωθῶσι καὶ ὑπ' αὐτῶν,
 αὐτὸς δὲ εἰκονομάχος ὢν, ἐκεῖνα μὲν ἀπέβαλεν, ἐδέσπισε δὲ, καθὼς ἐφά-
 νη αὐτῶν, ταύτην δηλαδὴ τὴν ἁγίαν σύνοδον μῆτε ἐβδόμην, μῆτε οἰκουμενι-
 κὴν νὰ λέγεται, ἀλλὰ ψευδοσύνοδον.

§. 12. Ἐπὶ τέτοις σημειώσαι ἐτι, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ἐβδόμην ἁγίαν
 οἰκουμενικὴν σύνοδον ἄδεις κενίηται λόγος περὶ τῶν ἐν τοῖς κανόσι τῆς ἐκτῆς
 συνόδου αἰτιαμάτων, μ' ὅλον ὅπῃ ἔπρεπε καὶ νὰ ζητηθῆ, καὶ νὰ ἐξεργασθῆ,
 εἰ μὴ οἱ κατεγνωσμένοι Ρωμαῖοι συνοδικῶς, ὡς ἀκατάγνωστοι, καὶ κοινοὶ νὰ
 νομίζωνται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων, καὶ ψευδοσυνόδων ὑπὸ τῶν
 Δυτικῶν ἐπὶ τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Σύνοδοι ὑπὸ τῶν Δυτικῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις συνεκροτήθησαν αὐταί·
 ἢ ἐν Παρθεβόρνῃ τῆς Σαξωνίας Β'. ἢ ἐν Φόρω Γελίᾳ, ἢ ἐν Ρατισ-
 βώνῃ, ἢ ἐν Φραγκοφερτίῳ, ἢ ἐν Ἀκκίσγρᾶνῳ Α'. ἢ ἐν Ἀρσέλᾳ Δ. ἢ ἐν
 Τερῶνῳ Γ. ἢ Καβίλονησίᾳ Β'. ἢ Μογυντιακῇ, καὶ ἢ ἐν Ρέμοις Α'.

§. 2.

§. 2. Ἡ ἐν Παρθεβόρνῃ β. ὑπὸ Καρόλου τῶ Μάγνου συνεκροτήθη ἐν
 Βεσφαλίᾳ κατὰ τὸ ψβ'. ἔτος πρὸς κατάρτισιν τῆς τῶν Σαξονικῶν Ἐκκλη-
 σιῶν καταστάσεως, ὅπῃ ἔσρεψαν εἰς τὴν Χριστῆ πίσιν, τῆτε Βιτικινδία, τῆ
 Βασιλίσκα, καὶ τῆ Ἀλβίανος.

§. 3. Ἡ ἐν Φόρω Γελίᾳ ψευδοσύνοδος ὑπὸ Παυλίνας τῆ Ἀκυληίας Μη-
 τροπολίτε συνηθροίσθη, ἐν ἔτει ψμ'. εἰς διαρισμὸν τῶν δύο ἀμφισβητήσεων
 ὅπῃ ἠγέρθησαν παρὰ Λατίνοις, ἀπὸ τὰς ὁποίας, ἢ μία μὲν ἦν περὶ τῆς
 ἐκπορεύσεως τῆ ἁγίας Πνεύματος, ἢ δὲ ἄλλη περὶ τῆ Χριστῆ, ἐάν κατὰ τὴν
 σάρκα λέγεται υἱὸς τῆ Θεῆ Θετός· περὶ μὲν ἐν τῆς πρώτης ἀσεβῶς διωρί-
 σθη, πῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐχὶ μόνον ἐκ τῆ Πατρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ Υἱοῦ
 ἐκπορεύεται· ἢ ἄλλῃδὲ ἀπεβλήθη, διὰ νὰ μὴν φανῶμεν (λέγει ὁ Παυλίνος)
 εἰς δύο υἱὰς τὸν ἕνα Χριστὸν τὸν υἱὸν τῆ Θεῆ διαιρῶντες, ἐν ὅσῳ διίσχυρίζον-
 ται νὰ βεβαιωθῶσιν ἐκεῖνον φυσικόν, καὶ Θετὸν, ὅστις εἰς καὶ ὁ αὐτὸς εἶναι υἱὸς
 Θεῆ, καὶ ἀνθρώπου· καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆ συμβόλου, δὲν εἶναι ἄλ-
 λος λέγει τῆ ἀνθρώπου υἱὸς, καὶ ἄλλος τῆ Θεῆ, ἀλλ' εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τῆ Θεῆ,
 καὶ τῆ ἀνθρώπου υἱὸς ἐν ἐκατέρῃ φύσει, θείᾳ δηλαδὴ, καὶ ἀνθρωπίνῃ, Θεὸς ἀλη-
 θής, ἢ νομιζόμενος Θεὸς υἱός, ἀλλ' ἀληθής, ἢ Θετός, ἀλλ' ἴδιος· διότι
 ἄδέποτε διὰ τὸν ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν, ἀπηλοτριώθη
 τῆ πατρὸς· ἐπὶ τέτοις ἐξέδωκε καὶ κανόνας ἰδ'. τῇ Ἐκκλησιαστικῇ παιδείᾳ ἀνή-
 κοντας, τῆς ὁποίας ἀνάγνωθι ἐν τῷ γ. τῶν συνόδων καὶ ἐν τῇ συνόφει τῆ
 Κοριολάνας (α).

§. 4. Ἡ ἐν Ρατισβώνῃ κατηγγέλθη ὑπὸ τῆ Μάγνου Καρόλου, ἐν ἔτει
 ψμβ'. (β) εἰς τὴν ὁποίαν νικηθεὶς ὁ Φήλιξ ἀπεσάλθη εἰς Ρώμην, ὅπῃ τὴν
 ἑαυτῆ γνώμην ἠδέτησεν, ὡς ἀνωτέρω εἰρηται.

§. 5. Ἡ ἐν Φραγκοφερτίῳ ψευδοσύνοδος ὑπὸ τῆ αὐτῆ Καρόλου συνηθ-
 ροίσθη, ἐν ἔτει ψμδ'. διὰ δύο αἰτίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας πρώτη εἶναι τὸ καινὸν
 δόγμα τῆ Φήλικος, καὶ Ἐλιπάνδα, τὸ ὁποῖον μὲ τὰς ἀρχηγὰς τε κατεκρίθη·
 δευτέρα ἢ τῶν εἰκόνων προσκύνησις, ἣτις ἀπὸ αὐτὴν τὴν ψευδοσύνοδον ἀπε-
 δοκιμάσθη, καὶ ἐθεσπίσθη, νὰ εἶναι μόνον αἱ ἅγιοι εἰκόνες πρὸς ἐνδύμησιν τῶν
 γεγονότων, καὶ εὐλισμὸν τῶν ἐκκλησιῶν, ἐχὶ ὅμως πρὸς τιμὴν, καὶ προσκύ-
 νησιν, ὡς οἱ σημειωθέντες ἀνωτέρω συγγραφεῖς μαρτυροῦσιν.

§. 6. Ἡ ἐν Ἀκκίσγρᾶνῳ α. ἐν ἔτει ωδ'. κατηγγέλθη ὑπὸ Καρόλου τῆ
 Μάγνου εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ τὸν Ἀδωνα ἐν τῷ χρονικῷ (γ), προσβλήθη ὑπό-
 τινος Γωάννου μοναχῆ Ἱεροσολυμίτε περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ Παναγίας Πνεύ-
 ματος, πότερον καθὼς ἐκπορεύεται ἐκ τῆ Πατρὸς, ἔτω καὶ ἐκ τῆ Υἱοῦ; εἰς αὐ-
 τὴν πρὸς τέτοις ζήτησις προετέθη καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν,
 καὶ τῶν κληρικῶν, ὁποίας εἶναι ὀφείλασι συναναστροφῆς· ὁ δὲ Πετᾶνιος λέγει,
 ἐχὶ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως προσβλήθη, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐν τῷ συμβόλῳ νέαν
 προσ-

II 2

(α) Σελ. 630. (β) Οὐχὶ τῷ ψμθ. ἀλλὰ τῷ ψμβ. συνήχθη ἢ ἐν Ρατισ-
 βώνῃ σύνοδος. (γ) Χρον. ἡλικ. 5. ἔτει ωδ'.

Σύνοδος
Παρθεβόρ-
νης Β'.

Φόρω Γε-
λίᾳ ψευδο-
σύνοδος.

Ρατισβώ-
νης.

Φραγκο-
φερτίᾳ ψευ-
δοσύνοδος.

Ἀκκίς-
γρᾶνῳ Α'.

προσθήκην, τὴν, καὶ ἐκ τῆς Υἱᾶ ἀπὸ αὐτὴν λοιπὸν τὴν σύνοδον, τρεῖς ἀποκρι-
 γάριοι, Βερνάριος, καὶ Γεσσαὶ ἐπίσκοποι, καὶ Ἀδέλαρδος Ἀββᾶς Κορβείας
 πρὸς Πάπαν Λέοντα Γ. ἐπέμφθησαν διὰ τὰ ἐρωτήσωσι, τί αὐτοὶ περὶ τῆς
 ἐκπορεύσεως τῆς Ἁγίας Πνεύματος, τὴν ὁποίαν ἡ σύνοδος ἐκείνη ἀπεδοκίμασε,
 δοξάζει. Ὁ δὲ Λέων, τὸ μὲν δόγμα τῆς συνόδου μετὰ τὴν ψήφον τε ἐβεβαίω-
 σε, τῷ φόβῳ ἴσως τῆς Καρόλα, τὸ δὲ προσθήκην γενέσθαι καὶ ἐκ τῆς Υἱᾶ
 ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς ἐν Κωνσταντιναπόλει Συνόδου, (ὡς οἱ Λιγγῆται παρε-
 βιάζοντο αὐτὸν ποιῆσαι) συναινέσαι ἐκ ἡβελήθη, μάλιστα δὲ ἐπρόσβαξεν
 εἰς δύο ἀργυρᾶς πίνακας τὰ τυπωθῆναι τὸ τῆς ἐν Κωνσταντιναπόλει συνόδου
 σύμβολον, ἀνευ τῆς ἐκ τῆς Υἱᾶ προσθήκης, Ἐλληνιστῶν, καὶ Ῥωμαϊστῶν, καὶ ὅπι-
 δὲν τῆς μνήματος τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ Παύλου τὰ τεθῆναι,
 καθὼς Ἀναστάσιος ὁ βιβλιοθηκᾶριος μαρτυρεῖ ἐν Λέοντι τῷ Γ. καὶ Λομβ-
 βάρδος ἐν τῷ Α. τῶν γλωσσῶν, διαίρ. β. λέγων, ὅτι Λέων ὁ Γ. τῆς Εὐ-
 ,, σεβείας θερμὸς ζηλωτὴς ὡς ἐν καταμνησθέντα τρόπον παραχαράττοιτο
 ,, βαρβαρῶν γλώσση τὸ ἀχραντὸν ἡμῶν τῆς εὐσεβείας μᾶθημα, ἔλληνας
 ,, φωνῇ τοῖς ἐν τῇ δύσει δι' αὐτῆς δοξολογεῖν, καὶ θεολογεῖν τὴν ἁγίαν
 ,, τριάδα παραδέδωκε, καὶ ἐ λόγῳ μόνον, καὶ προσάγαμι ἀλλὰ θυρεοῖς
 ,, τισι πεποιθμένοις, ὡς περὶ σήλαις τισὶν ἀναγραφάμενός τε καὶ εἰς ὄψιν
 ,, ἀπάντων προδῆι, κατὰ τὰς πύλας τῆς Ἐκκλησίας προσέπειξεν ὡς ἐν
 ,, πᾶσιν εἶη ῥάδιον, καὶ ἀκατήλεστον ἐκμαρτυρεῖν τὴν εὐσεβείαν (α).

§. 7. Ἡ ἐν Ἀρελάτῃ Δ. συνήχθη ὑπὸ Καρόλα ἐν ἔτει ωιγ'. τί δὲ
 ἐν τοῖς κς. κεφαλαίοις διατάξατο, δύναται τις τὰ ἰδίῃ ἐν τόμῳ γ. τῶν συ-
 νόδων, παρὰ τῷ Ο'σιάνδρῳ (β), καὶ τῷ Κοριόλάνῳ (γ).

§. 8.

(α) Τὰ σημειωθέντα λόγια φαίνεται πῶς ὁ συγγραφεὺς τὰ ἀντέγραψεν ἀπὸ τὸν
 Λομβάρδον, ἀλλ' ἔτε εἰς τὴν διαίρεσιν β. τῆς Α. τῶν γλωσσῶν διαλαμβάνει περὶ τῆς
 ἔτε εἰς ἄλλο μέρος ὁμιλεῖ τοις τοῖς ἑξῆς ἐν γὰρ τῷ Α. βιβλ. τῶν γλωσσῶν, διαίρ. β.
 ,, λικῆς) εἰς βεβαίωσιν μὲν τῆς αὐτῶν δόξης, εἰς μαρτύριον δὲ τῆς ἡμῶν καταδίκης,
 ,, περὶ τῆς πίστεως συμβόλου, ὡς περὶ κατὰ τὴν τῶν προειρημένων συνόδων παράδοσιν
 ,, Λέων ὁ Γ. Ῥώμης ἐγκαράξας εἰς ἀργυρᾶν πίνακα, ὅπιδεν τῆς τῆς μακαρῶν Παύ-
 ,, λου τραπέζης τεθεῖσαν τοῖς μεταγενετέροις κατέλιπε, χάριν εὐλαβείας καὶ προσφυλακῆς
 ,, τῆς ορθοδόξου πίστεως ἐν αὐτῷ δὲ τῷ συμβόλῳ, περὶ τῆς τῆς πνεύματος ἐκπορεύ-
 ,, σεως, μόνος τῆς Πατρὸς μνήμη γίνεται, τοῖς τοῖς ῥήμασι καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον,
 ,, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τῆς Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ,
 ,, συμπροσκηνούμενον, καὶ συνδοξαζόμενον κτ. Αὐτὰ εἰσὶ τὰ ῥήματα τῆς Λομβάρδου
 ὅσα συμφωνοῦσιν ὅπως δὴ ποτε μετὰ τὰ ἄνω ῥηθέντα, εἰς ἄλλο μέρος δὲν εὐρίσκω τὰ ὁ-
 ,, μιλῆ περὶ τῆς ὁ Λομβάρδος ὁ δὲ Ἀναστάσιος ὁ βιβλιοθηκᾶριος ἐπὶ Λέοντος Γ.
 ,, σελ. 75. γρᾶμ. 8. ἐκδ. ἐνετ. αψκδ. ἔτω λέγει, ἔτος δὲ εὐλαβεία καὶ προσφυλάξει
 ,, τῆς ορθοδόξου πίστεως δύο θυρεοὺς, ἢ πίνακας ἀργυρᾶς ἐποίησε, παραχαράτ-
 ,, τομένους ἐν ἐκάστῳ τῶν συμβόλων, τῷ μὲν γράμμασιν ἑλληνικοῖς, τῷ δὲ λατινικοῖς
 ,, θεμένους ἐξ ἀριστερῶν, καὶ δεξιῶν τῆς εἰσόδου κτ. κατωτέρω δὲ γρᾶμ. λς. λέγει ἐποί-
 ,, ησε καὶ ἄνωθεν τῆς εἰσόδου θυρεὸν ἐξ ἀργυρᾶς κάδαρωσάτην, ἐν ᾧ τὸ τῆς ορθοδόξου
 ,, πίστεως σύμβολον ἐγράψεν. Εἰς ἄλλο μέρος τῆς βίβ. Λέοντος Γ. δὲν ὁμιλεῖ περὶ
 ,, τῆς (β) Ἐκατον. θ. βιβλ. α. κεφ. γ. (γ) Σελ. 635.

Ἀρελάτης Δ.

§. 8. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνηθροίσθησαν ἡ Τερρωνησιᾶ Γ. ἡ Καβιλλωνησιᾶ Β. ἡ Μογεντιακῆ, καὶ ἡ ἐν Ῥήμοις β. διὰ προσαγωγῆς Καρόλα τῆς Μάγνης,
 ἀπὸ τὰς ὁποίας πολλαὶ ἐδογματίσθησαν περὶ κληρικῶν, καὶ ἄλλων τινῶν συμ-
 βολόντων τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐταξίᾳ τῆς Τερρωνησιᾶς συνόδου σώζονται κα-
 νόνες τὰς ἐν Καβαλλίνῳ ξζ'. τῆς Μογεντιακῆς νς. καὶ τῆς ἐν Ῥήμοις
 μδ'. (α) τὰς ὁποίας ἀνάγνωδι ἐν τόμῳ γ. τῶν συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις (β).

(α) Τῆς Τερρωνησιᾶς σώζονται κανόνες τὰς τῆς Καβιλλωνησιᾶς κανόνες ξς'.
 τῆς Μογεντιακῆς κανόνες νς. καὶ τῆς Ῥημησιᾶς κανόνες μδ'.
 (β) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα συνήχθησαν καὶ ἕτεροι σύνοδοι ὧν πρώτη εἴσιν ἡ ἐν
 Κωνσταντιπόλει τῷ ψιδ'. παρὰ Γερμανὸς κατὰ τῶν Μονοθελητῶν τῷ ψλ'. εἰς Κων-
 σταντινῆσιν ὁμοίως συνήχθη ψευδοσύνοδος παρὰ Λέοντος τῆς Γάουρ κατὰ τῶν σπα-
 τῶν εἰκότων, τῷ αὐτῷ ἔτει εἰς Γερσαλὴν κατὰ τῶν μηδεχομένων τὰς εἰκόνας τῷ ψμε'. συ-
 νήχθη ἡ Γερμανικὴ Γ. ἐν ἣ τῷ ἀναθέματι ὑπεβλήθησαν Ἀλδόβερτος, καὶ Κλήμης οἱ
 αἰρετικοί, καὶ Βοδιφάτιος ψηφίζεται πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος Μογεντίας μετὰ τὴν κα-
 θάρτησιν τῆς Ἐπισκόπου Γερβιλίωρος τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη ἐν Ῥώμῃ ἡ β. ἐπὶ Ζαχα-
 ρία, καὶ κατέδικασε τὰς δύο αἰρετικὰς τὰς παρὰ τῆς Γερμανικῆς Γ. συνόδου καταδικασ-
 θέντας εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἔργων πράξεις γ. παρήσαν Ἐπίσκοποι ἢ καὶ πρεσβύ-
 τεροι ιγ'. τῷ ψμζ'. ἔργων ἡ ἐν Κλοσεσχοβία ἐπὶ Κστθβήρης Δεσπονησιᾶς Ἐπισκό-
 πος καὶ Αἰδεσιβάλδος, βασιλεὺς τῶν Μαρκίων, ἦτις τριάκοντα κανόνες ἐξέθετο περὶ κα-
 ταστάσεως τῆς Χριστιανικῆς θεολογίας, καὶ περὶ εἰρήνης μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν. τῷ
 ψνβ'. εἰς Γαλλίαν παρὰ Πιπίνου βασιλέως εἰς τὸ καλατίον Πυερμύριον, καὶ ὄλιγοι τινὲς
 κανόνες σώζονται. τῷ ψνγ'. ἔργων ἡ Μετηνσιᾶ ἐπὶ Πιπίνου, καὶ κανόνες ε. σώζονται πε-
 ρὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. τῷ ψνδ'. ἡ Κομπενδησιᾶ, καὶ Ουερνησιᾶ ἐπὶ Πιπίνου,
 ταύτης τῆς β. σώζονται κανόνες κς. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. τῷ ψνε'. συ-
 νήχθη σύνοδος εἰς Ἀσχαίμ κώμην τῆς Βαυαρίας ἐπὶ Τασίλωνος Β. δευτῆς τῆς Βαϊο-
 ρίας, καὶ κανόνες σώζονται ις'. τῷ ψνς'. συνήχθη ἡ Βιτρενικησιᾶ περὶ τῶν εἰκότων, καὶ
 περὶ τῆς ἁγίας τριάδος. τῷ ψνδ'. συνήχθη ἡ Βαυαρικὴ εἰς Διουλίσιον ἐπὶ Τα-
 σίλωνος δευτῆς, ἐν ἣ παρήσαν Ἐπίσκοποι ε. ἡγόμενοι ιγ'. καὶ ἕτεροι ἐνδοξοὶ τῆς Βαυα-
 ρίας, καὶ κανόνες ιδ'. ἐξέδοτο. τῷ ψνε'. συνήχθη ἡ Εὐνετικὴ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· αἱ
 τῶν νήσων τῆς Εὐνετίας Ἐκκλησίαι ὑπέκυοντο εἰς τὸν Πατριάρχην Γραθήνσιον· ὁ
 δὲν συνήχθη πᾶς ὁ κληρὸς, καὶ ὁ λαὸς παρόντων τῆς δευτῆς Μαυρικῆς, καὶ τῆς Γραθη-
 σίς Πατριάρχου καὶ ἐπέλεξε πρῶτον Ἐπίσκοπον Ὀβελιάτον, ἢ Ὀβελάλτον, ἢ Ὀλιβοήσιον,
 ὀνόματι Μαρίνον Αἰδεσιβάλτου, καὶ συνέστη ὁ ἐπισκοπικὸς θρόνος εἰς τὴν νήσον Κασέλλας, ὅθεν
 ἀπὸ Ὀβελήνσιος θρόνος, ὑπερον Κασέλλανος Ἐπίσκοπος ἀνομάσθη, ὅθεν καὶ τὴν Γεωγραφ. τῆς
 Μελετίου τῆς συγγραφῆς τῆς παρῆσης Ἰστορίας, σελ. 257. ἐκδοσ. ἐνετ. αψκδ. τῷ ψνζ'.
 συνήχθη σύνοδος εἰς Καλιῆς τῆς Νορτμβρίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐλσκόδου, καὶ ἐξέδω-
 κε κανόνες κ'. ὁ πρῶτος τῶν ὁποίων προβάλλει τὴν ἐν Νικαίᾳ πίσιν, καὶ τῶν ἐξ οἰκ-
 μενικῶν συνόδων, ὡς ὁρθῆναι διὰ πάντας τὰς Χριστιανὰς, περὶ τῆς ζ. ἐδεῖς λόγος διότι
 τότε δὲν ἦτον γνωστὴ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη. τῷ ψνζ'. συνήχθη ἡ ἐν Βορματία ε. καὶ
 τῷ ἐπομένῳ ἔτει εἰς τὸ χωρίον Γεραγγιλένχαϊτ ἐν ἡ Τασίλων, ὁ δὲ κατεδικάσθη, καὶ ἐ-
 διωρίθη τὰ κατοικῆ εἰς ἑνα μοναστήριον. τῷ ψνδ'. συνήχθη ἡ ἐν Βορματία ε. ὑπὸ
 Καρόλα περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. τῷ ψνδ'. εἰς Ῥώμην κατὰ Φήλικος τῆς
 αἰρετικῆς. τῷ ψνδ'. εἰς Ῥώμην καὶ ἐκυρώθησαν τὰ πραχθέντα τῆς ἐν Φραγκοφρετιῶ
 συνόδου κατὰ Ἑλλιάδου. καὶ Φήλικος τῶν αἰρετικῶν. τῷ ψνδ'. συνήχθη ἡ Φιγχαλ-
 σηνσιᾶ, ἐν ἣ λόγος περὶ τῆς Πάσσα, καὶ διατηρήσεως τῶν κανόνων. τῷ ψνε'. εἰς
 Ῥώμην καὶ Ουερνέλιον κατὰ Φήλικος τῆς αἰρετικῆς.

Τερρωνη-
σιᾶ Γ.
Καβιλλω-
νησιᾶ Β.
Μογεντια-
κῆ.
Ῥημῶν Α.

Κεφάλαϊον Ιε'

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν ἐν παιδείᾳ κατὰ τέτας τὰς χρόνας.

§. 1.

Ἄνδρες περιφανεῖς εἰς τέτας τὰς χρόνας ἐχημάτισαν Ἡλίας ὁ Κρήτης Μητροπολίτης, Γεώργιος ὁ Σύγγελος, Γεώργιος ὁ Θεοφάνης, παρὰ δὲ τοῖς Λατίνοις Παυλῖνος ὁ Ἀκυληῖας Ἐπίσκοπος, Οὐσέαρδος, Ἐγίναρδος, καὶ ἄλλοι.

§. 2. Ἡλίας ὁ Κρήτης Μητροπολίτης, ἀνὴρ εἰς ἀρετὴν διαβεβημένος ἐξέδωκε σχολία εἰς τὰς λόγους, τὰ Ναζιανζηνῶ γέμοντα πάσης διδασκαλίας.

§. 3. Παυλῖνος ὁ Ἀκυληῖας Μητροπολίτης, ὅστις πρῶτος ἀπὸ τῆς Ἐπισκόπου τῆς Ἰταλίας ἐτόλμησεν ἐναντίον τῆς τῆ Χριστοῦ διδασκαλίας καὶ δογματικῆς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἐκ τῆς Ἰουδαίας ἐκπορεύεσθαι, ἔγραψε περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος βιβλίον σωζόμενον ἐν τόμῳ δ'. τῆς τῶν πατέρων βιβλιοθήκης, καὶ Σακροσύλλαβον, τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκεται ἐν τόμῳ γ' τῶν συνόδων.

§. 4. Οὐσέαρδος Κελτογαλάτης τὸ γένος μοναχὸς ἐκ τῆ τάγματος τῆς Βενεδίκτη ἐξέδωκε μαρτυρολόγιον μετὰ τὸν Γερώνυμον, Βέδαν, καὶ Φλῶρον, τὰς πράξεις, καὶ τὰς βασάνους τῶν ὑπὲρ Χριστὸν μαρτυρησάντων, περιέχον ὅρα περὶ αὐτῶ τὸν Βελλαρμῖνον (α) καὶ τὸν Τριδέμιον (β).

§. 5. Ἐγίναρδος ὁ τῆ Μάγνε Καρόλε γραμματεὺς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, κατὰ τὸν Βαρώνιον (γ), καὶ τῶν τῆς Γερμανίας ἱστορικῶν ἀρχαιοτάτος κατὰ τὸν Βόστιον (δ), ἔγραψε τὸν βίον τῆ Μάγνε Καρόλε, καὶ τινὰ ἄλλα, ὅρα τὸν Τριδέμιον (ε), τὸν Βελλαρμῖνον (ζ), καὶ τὸν Ποσειδίον (η).

§. 6. Γεώργιος ὁ Σύγγελος μοναχὸς περιφανὴς ἐν ἀρετῇ, καὶ μαθήσει, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεοφάνης λέγει περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτῆς χρονολογίας: ὁ μὲν μακαριώτατος Ἀββῶς Γεώργιος ὁ Σύγγελος γεγονώς, Ταρασίε τῆς ἁγιωτάτης πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ ἐλλόγιμος.

(α) Περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐν ἔτει 812. (β) Σελ. 54. (γ) Χρον. ἐν ἔτει 812. (δ) Περὶ Ἰστορ. Λατ. βιβλ. β. κεφ. λγ'. (ε) Σελ. 63. (ζ) Ἐν ἔτει 812. (η) Τόμ. Α'. φύλ. 500.

Ἡλίας
Αρετή.

Παυλῖνος
Ἀκυληῖας.

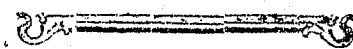
Οὐσέαρδος

Ἐγίναρδος.

ἄλλος, καὶ πολυμαθέστατος, πολλές τε χρονολογίας καὶ ἱστοριογραφίας ἀναγνῶν, καὶ ἀκριβῶς τέτας διεξερευνησάμενος σύντομον χρονολογίαν ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Διοκλητιανῆ τῆ βασιλείας, καὶ διώκτη τῶν Χριστιανῶν, ἀκριβῶς συνεγράφατο, τὰς τε χρόνας ἐν πολλῇ ἐξετάσει ἀκριβολογισάμενος, καὶ τὰς τέτων διαφωνίας συμβιβάσας, καὶ ἐπιδιορθώσας, καὶ συστήσας, ὡς ἴδεις ἄλλος τῶν προ αὐτῶ.

§. 7. Γεώργιος ὁ Θεοφάνης, ὁ Γεωργίος τῆ Συγγέλου σύγχρονος καὶ φίλος, χρονολογίαν ἔγραψε διὰ παρακινήσεως τῆ ἰδίας, ἀρχόμενος ἀπὸ Διοκλητιανῆ, ἕως τῆ β'. ἔτις τῆς τῆ Κεροπαλάτη Μιχαὴλ Βασιλείας, καὶ τῆ ὑπὲρ αὐτῆ Θεοφυλάκτη χρόνας περιέχουσαν φησὶ, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει: τέτας τῆ ὅστις πατὴρ, καὶ ὁμολογῆται μνήμην ποιεῖ ἢ Ἐκκλησίᾳ τῆ ἱβ'. Μαρτίε (α).

ΣΤ'

(α) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχημάτισαν καὶ ἔτεροι περιβόητοι ἄνδρες, ὧν πρῶτος ἐστὶ, Θεόδωρος Ἰκίους Ἐπίσκοπος, ἀνδραγαθὸς σοφὸς, καὶ πεπαιδευμένος, καὶ συνέγραψε διάφορα τινὰ, ὅρα περὶ αὐτῶ τὸν Βερεγομήσιον βιβλ. ι. καὶ τὸν Σχεδέλιον ἡλικίας.

Περικλῆς, ἢ Περικλῆς, μοναχὸς εἰς τὸ κοινόβιον τῆς ἁγίας Μάγνε, ἀνὴρ ἐν ὁσιότητι καὶ παιδείᾳ περιβόητος, Ἐπίσκοπος χερματικῆς Μέλδης, θανούσας διὰ τὰ πολλὰ αὐτῶ δάμματα, ἐσύστησε πολλὰ μοναστήρια.

Γεώργιος Μαυρολόγιος, Σκώτος τὸ γένος, μαθητὴς τῆ Βέδα, ἐσύστησε σχολεῖον εἰς Τρικίον, ὅπου ἐδίδασκε τὴν ἑσῶ, καὶ ἔξω παιδείαν συνέγραψε καὶ τινὰ, ὅρα τὸν Βόνσοιον, καὶ τὰς Μαυροδέμ. ἑκατόντ.

Κλαύδιος Κλήμης Σκώτος τὸ γένος, μαθητὴς τῆ Βέδα, πεπαιδευμένος εἰς τὴν Λατινικὴν, καὶ Ἑλληνικὴν διάλεκτον, εἰς τὰς γραφάς, καὶ εἰς τὸ λέγειν εὐφραδέστατος, καὶ ποιητὴς ἐξάρετος ὑπομνήματα ἐξέδωκεν εἰς τὰς γραφάς, καὶ βιβλίον περὶ συμφωνίας τῶν εὐαγγελιστῶν, καὶ ἄλλα τινὰ.

Ναρθηλμος Ἀγγλὸς τὸ γένος, πρεσβύτερος, καὶ ὕψιστος Ἐπίσκοπος Λονδίνου, καὶ μετὰ ταῦτα μετεφέρθη εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπὸν θρόνον τῆς Κανταρίας, ἀνδραγαθὸς σοφὸς, καὶ πεπαιδευμένος συνέγραψε τὰς πράξεις Ἀνδρεῖς, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων τῆς Ἀγγλίας, ὁμιλίας, καὶ ἄλλα τινὰ.

Ἀγκας Ἀγγλοσάξων, ψάλτης μελωδικώτατος, καὶ ἐμπειρότατος, καὶ εἰς τὰς θείας γραφάς πεπαιδευμένος, ἐγένετο διάδοχος Οὐίλφρεδωτος εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Ἀγασαλθηνσίς, συνέγραψε καὶ ὀλίγα τινὰ.

Θωβίας Ἀγγλοσάξων, Ἐπίσκοπος Ρωφρήσιος συνέγραψε Ἐπιστολῶν βιβλίον ἐν, καὶ ὁφείδεις εἰς τὸ λέγειν, ὡς ὁ Δημασθένης.

Γεώργιος
Σύγγελος.

Γεώργιος
Θεοφάνης.

ΣΥΝΟΨΙΣ

τ ἡ ς

Διδασκαλίας, Ἐυταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς
τὸν παρόντα Η. αἰῶνα.

§. 1.

Διδασκαλία **Ε**ἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔδεν περὶ Διδασκαλίας ἔχομεν εἰπεῖν, εἰμὴ ἢ τῶν
Ἐυτυχιανῶν, καὶ Μονοθελιτῶν ἀρρεσις, καὶ τῶν Εἰκονοκλάσων ἔλαβε
τέλος· εἰς τὴν Δύσει ἢ διδασκαλία ἄρχισε νὰ νεωτερίζῃ μάλισα περὶ
τῆς ἐκπορεύσεως τῆς Ἁγίας Πνεύματος, κηρύττοντες ἐπὶ Συνόδῳ τόσον εἰς
Γαλλίαν, ὅσον καὶ εἰς Ἰσπανίαν, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκπορεύεται καὶ
ἐκ τῆς Ὑψῆς· ἢ καθολικῆς Ἐκκλησίας ὁμοῦ ἐκράτησε περὶ τὰτα τὴν διδασ-
καλίαν τῆς ἱερᾶς Ἐυαγγελίας, καὶ τῶν Θεοπνευστων Πατέρων.

Ἐυταξία καὶ
Ἠθική.

§. 2. Ὡς πρὸς τὴν Ἐυταξίαν, καὶ ἡθικὴν, εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἢ τῆς
Δύσεως Ἐκκλησία ἦν εἰς μεγάλῃν ἀταξίαν· οἱ Ἐπίσκοποι ἀμαθίζατο ἦ-
σαν, καὶ ἀχαλίνωτοι, οἱ βασιλεῖς ὀλίγον τι ἐδιώρθωσαν τὴν καταπεσῶσαν
εὐταξίαν τῆς Δύσεως. Οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι ἀφορῶντες εἰς μίαν τε-
λείαν Ἀναρχίαν Ἐκκλησιαστικὴν, καὶ πολιτικὴν, ἐπάσχισαν παντοίοις τρό-
ποις νὰ υποτάξωσι τὴν τῆς Ανατολῆς Ἐκκλησίαν εἰς τὰ θελήματα
αὐτῶν· Ἐσύστησαν μοναστήρια διάφορα, καὶ Ἐκκλησίας· ἐδιώρθησαν νέαν τάξιν
εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, εἰς τὰς ψαλμωδίας· καὶ πολλὰς ἄλλας νεω-
τερισμὰς ἔφεραν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐυταξίαν· ὁ Λαὸς ἄρχισε
νὰ ξεκλίνη, καὶ νὰ πίπτῃ εἰς τὴν ἀμάθειαν, ἢ διατι δὲν ἐδιδάσκοντο, ἢ
διατι οἱ κληρικοὶ ἐφύλαττον τὸ μυστήριον εἰς τινὰ πράγματα ὅπῃ ἂν οἱ λαϊ-
κοὶ τὰ ἴξευρον, ἴσως ἐμπόδιζαν τὰς κληρικούς νὰ ἀναβῶσιν ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὕψηρον ἀνέβησαν, ὅθεν καὶ ἀ-
φορισμοὶ κατὰ τῶν λαϊκῶν, ἂν ἐτόλμων ποτὲ νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὰ θελή-
ματα τῶν κληρικῶν. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ ἐν βραχυλογίᾳ, εἰς τὸν παρόντα
αἰῶνα οἱ κληρικοὶ εἰς ἄλλο δὲν ἀφωρῶσαν, εἰμὴ, εἰς τὸ νὰ ποιήσωσι τὰ
κακὰ αὐτῶν θελήματα, καὶ νὰ ἐξαλείψωσι τὰς μὴ βελομένους συναινέσαι εἰς
τὴν γνώμην αὐτῶν.

ΕΚ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΝ Θ.
Αἰὼν Θ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ Νικηφόρου τοῦ Σταυρακίς, Μιχαήλ τοῦ Κροπαλά-
τε, καὶ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίς, τῶν Αυτοκρατόρων,
καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἀνα-
τολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Εκβληθείσης τῆς Εἰρήνης ἀπὸ τοῦ βασιλείου, ὡς ἡνωτέρω εἶ-
ρηται, ἔλαβε τὴν βασιλείαν Νικηφόρος Πατριάρχης, ὁ γενε-
τός Δογοβέτης ἐν ἔτει ωβ'. ἄνθρωπος κάκιος, φιλαργυρώ-
τατος, ἀχόρτατος, καὶ ἀπιστάτος, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ ἐν συντόμῳ πανσπερ-
μία, καὶ καταγώγιον πάσης κακίας, καὶ πονηρίας, καὶ φαυλότητος, ὅστις τῷ
β'. ἔτει τῆς βασιλείας τῆς, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Σταυράκιον ἔσεψεν, ὅπῃ ἦν
ἀσχημος, καὶ ἀνωφελής, καὶ ἀνεπιτήδειος, καὶ ὅπῃ δὲν εἶχεν ἄτε εἶδος, ἄτε
κν.

Νικηφόρος
Πατριάρχης
Αυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
802'

Τομ. II.

K k

ἀνδρείαν, ἕτε προτερήματα βασιλικά, ἕτε γνῶσιν, ἕτε φρόνησιν, τὰ ἐπάξια, ἕτε ἀριζόντια τῆς τυραννίδος, καθὼς λέγει σοφός τις, πρῶτον εἶδος τυραννίδος κτ'. ἀλλ' ἦν κατὰ πάντα ἀνάξιος, ἕτε ἀνωφελής, ἕτε ἄδενός λόγος ἄξιος εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε γυναῖκα Θεοφανῶ τὴν Ἀθηναίαν, συγγενὴ ἕσαν τῆς ῥηθείσης βασιλίσσης Εἰρήνης. Ἐξελθὼν δὲ κατὰ τῶν Ἀράβων, ἕτε νικηθεὶς ἠγόρασε τὴν εἰρήνην μετὰ χρήματα, συμφωνήσας νὰ δίδῃ κατ' ἔτος αὐτοῖς χιλιάδας νομισμάτων λ', ἕτε ἀπὸ τρία νομίσματα νὰ δίδῃ αὐτοῖς, ἕτε ὁ υἱὸς τε εἰς τάξιν κεφαλιάτικη κτ'. τότε δὲ ἦν τῶν Σαρακηνῶν ἀρχηγὸς ὁ Ἀαράν. πρὸς τούτοις ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Βελγάρων, ὅπῃ εἶχον ἀρχηγὸν τὸν Κρόμον, ἐφονεύθη ἀπὸ αὐτὸν, βασιλεύσας χρόνος ἐννέα, ἕτε ὁμῶς μετ' αὐτὸν ἐφονεύθη πλήθος στρατιωτῶν.

§. 2. Ὁ δὲ υἱὸς τῆς Σταυράκιος φεύγων πληγωμένος, διεσώθη εἰς Ἀδριανόπολιν, ὅπῃ ἕτε αὐτὸς Ἀυτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς δύο μῆνας ἀπήλαυσε τῆς ἐξουσίας· διότι Μιχαὴλ, ὁ Κροπαλάτης, ὅστις Ραγκαβὲ ἐπωνυμάζετο ἔγινε Βασιλεὺς, ὁ δὲ Σταυράκιος κόπτων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς, ἕτε ἐνδυσάμενος μοναχικὸν σχῆμα, εἰς τὸ μοναστήριον ἀπέδανεν.

§. 3. Ἀναβάς λοιπὸν εἰς τὸν θρόνον Μιχαὴλ ὁ Ραγκαβὲς ἐν ἔτει ωιά. ἀπὸ Νικηφόρου τὸν Πατριάρχην μετὰ βασιλικὸν διάδημα ἐσεφανώθη, ἐγγράφον ὑπόσχεσιν δίδων πρότερον αὐτῷ, νὰ μὴν χαλάσῃ ἄδενά τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νόμων, ἕτε νὰ μὴν ἀποαῖμα Χριστιανῶν ὅστις ὑπερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, ἕτε τὴν κοινῶν τῶν βίβη Προκοπίαν, Ἀυγέσαν ἐσεφεν, ἕτε ἕτε τὸν υἱὸν αὐτῆς Θεοφύλακτον. ἦν δὲ ὁ Μιχαὴλ αὐτὸς εὐσεβής, ἕτε τὴν γνῶμην καλὴς, ἕτε ἐλευθέριος, ἕτε ἴσως πλέον ἀπὸ δύο χρόνους ἠδὲ βασιλεύσας ἂν ἦτον στρατιωτικὸς, ἕτε ἔμπειρος τῷ πολέμῳ· διότι συγκροτήσας πόλεμον μετὰ τῆς Βελγάρων, ἕτε νικηθεὶς, αἰτίας γενόμενος Λέων ὁ ἐξ Ἀρμενίων, μόγις φυγὼν ἐσώθη εἰς Κωνσταντινῶπολιν· ὁ δὲ Λέων ὁ τῶν Ἀνατολικῶν στρατιωτῶν ἐυρών τότε ἄδειαν, ἐποίησεν ὅ, τι ἠδὲλε, ἕτε Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ τῆς στρατιώτας τῆς, ἕτε ἀπὸ ἐκείνης ὅπῃ ἔμειναν τὸν αὐτῷ ἀνηγορεύθη. Ταῦτα μαθὼν ὁ Μιχαὴλ, εὐδὺς τὰ παράσημα τῆς βασιλείας ἐπέμφε τῷ Λέοντι, ὅστις ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινῶπολιν, τὸν μὲν Μιχαὴλ ἐξώρισεν εἰς τὴν λεγομένην πρώτην νῆσον, ὅπῃ ἔγινε μοναχός, ἕτε ἐκεῖ ἔζησε, τὸν δὲ υἱὸν τῆς Θεοφύλακτον εὐνέχησε, ἕτε τὴν μητέρα τῆς, ἕτε τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐξώρισε.

§. 4. Λέων ὁ ε'. ἦτοι ὁ Ἀρμένιος ἀνέβη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον ἐν ἔτει ωιγ'. κατὰ πάντα ἀνόμιος τῷ Κροπαλάτῃ Μιχαὴλ, διότι εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων ἐκ ἦν ἄπρακτος, ἕτε ἀμελής, ἀλλὰ ἕτε πολλὰ ἀγρυπνῶν, ἐμποδίζων τὰς ἀδικεῖντα. ἀρχόντας δὲ ἕτε στρατιωτικὰς ἐπροχέριζε τὰς ἀρίστους, ἕτε τὰς ἡγεμονίας ὅπῃ ἦσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρωμαίων ἕτε μετὰ χρήματα ἐκώλει, ἕτε διὰ χάριν τὰς ἐδίδεν εἰς ἀνδρώπεσ ἀνα-

Σταυράκιος
Ἀυτοκράτωρ
ἀπὸ
Χ. Γ.
811.

Μιχαὴλ
Κροπαλάτης
Ἀυτοκράτωρ
ἀπὸ Χ. Γ.
811.

Λέων Α' ὁ
Ἀρμένιος Ἀυτοκράτωρ
ἀπὸ Χ. Γ.
813.

ἀναξίως ἡγεμονίας, ἕτε ὅπῃ νὰ ἐνικῶντο ἀπὸ χρήματα κατὰ τὰ δίκαια. ἐπέμφε δὲ πρεσβεῖαν Κρόμῳ τῷ ἀρχηγῷ τῶν Βελγάρων, ἀλλ' αὐτὸς μὴ δεχόμενος τὴν πρεσβεῖαν, ὑπερηφανευόμενος διὰ τὴν πρὸ ὀλίγου νίκην, ἐκστράτευσεν ὁ βασιλεὺς κατ' αὐτὴν, ἕτε τροπώσας κατὰ κράτος αὐτὰς ἐσεφεν ἕτε τροπαιοφόρος. μόνη δὲ ἕτε τῶν σεβασμίων εἰκόνων λύσσα, τὴν δόξαν τῆς πᾶσαν ἐσβεσε· πόθεν δὲ ἐπεσεν εἰς τὸτο κατωτέρω ῥηθήσεται. Τελευταῖον ἀπὸ τῆς συνίστορας Μιχαὴλ τὸν Τραυλὸν, τὸν ὁποῖον ἕτε ἐχθρὸν εἶχεν εἰς φυλακὴν, εἰς αὐτὸ τὸ δυσσεβήριον κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Γενεθλίων τῆς Κυρίας, ἐφονεύθη, βασιλεύσας ἔτη ἑπτὰ, ἕτε μῆνας πέντε· ἐπὶ τούτῃ τῷ Λέοντι πολλὰ ἐδίωξαν οἱ Βέλγαροι τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπῃ Κρόμος ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν νὰ ἐθανάτωσεν εἰς Ἀδριανόπολιν Μανβὴλ τὸν Ἀρχιερέα αὐτῆς, ἕτε πολλὰς ἄλλους, ὁμοίως ἕτε ὁ μετ' αὐτῆς ἡγεμονεύσας Τζόκος.

§. 5. Ἐπὶ Νικηφόρου τῷ ἀπὸ Γενικῶν, Πατριάρχης Γεροσολύμων ἔγινε τῷ ωγ'. ἔτει Θωμάς.

§. 6. Κωνσταντινῶπολιν δὲ τῷ δ', ἔτει τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀποθανῶν Ταρασίος κατὰ τὴν α'. ἑβδομάδα τῶν Νησιῶν, Νικηφόρος ὁ αἰδιμὸς κοινῇ ψήφῳ Πατριάρχης χειροτονεῖται κατὰ τὴν τῆς Πάσχα κυριακῆν, ἐναντιόμενοι εἰς τὴν αὐτῆς χειροτονίαν Πλάτων, ἕτε Θεόδωρος ἡγεμόνος τῆς μοναστηρίων τῶν Σταδίων, ὅτι εὐδὺς ἀπὸ λαϊκὸς εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν προεχειρίσθη ἔξω τῶν κανόνων τῶν συνόδων· ἀλλὰ δὲν ἦτον αὐτῆ ἀληθινὴ αἰτία, ἐπειδὴ αὐτὸ πολλὰκις ἔγινεν, ἀλλ' ἕτε φιλαργυρία, θέλοντες αὐτοὶ νὰ λάβωσι τὸν θρόνον, καθὼς ὁ Ζωνναρῆς μαρτυρεῖ (α). Τελευταῖον δὲ ἐν ἔτει ωιε'. αὐτὸν τὸν ἱερώτατον Νικηφόρον ἐξώρισεν ὁ ἀνομιάρχης Λέων ὁ Ἀρμένιος, ἐπειδὴ ἐναντιῶντο εἰς αὐτὸν ἀνδρείως, ἕτε ἠλεγγε τὸ δόγμα τῆς ἕτε μετ' αὐτὸν λόγον, ἕτε μετὰ τὰ γράμματα, ἕτε ἀντ' αὐτῆ ἔβαλεν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Θεόδοτον τὸν Μελισσηνὸν, τὸν ἕτε Κασσιτερῶν λεγόμενον, ἕτε ὁμόφρονα αὐτῆ, ἐν ἔτει ωιε'. ἄλογον ἄνδρα, ἕτε ἰχθύων ἀφωρότερον· ποίῳ δὲ τρόπῳ ἔλαβε τὸν θρόνον ἕτε ὁ ἀνόσιος, κατωτέρω ῥηθήσεται, ὅστις ἀναξίως ἀναβάς εἰς τὴν ἱεράν καθέδραν, ἐπειδὴ ἕτε τὸν βασιλέα εἶχε σύμφηρον, παρῆσιξ τὴν κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων τόλμην ἐμεταχειρίζετο.

§. 7. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, βασιλεύοντος Νικηφόρου τῷ ἀπὸ Γενικῶν, ἕτε ἔπειτα εὐδυσύχησε βαρύτερα, ὅπῃ ὁ Κεδρηνὸς μαρτυρεῖ (β), διατὶ πάντας τὰς πρὸ αὐτῆ σκληρὰς βασιλείας αὐτὸς ὑπερέβη εἰς τὴν ἀπανδρωπίαν, ἐπειδὴ κακὸν δὲν εἶναι ὅπῃ νὰ μὴν ἐσυλλογίσθῃ κατὰ τῶν Χριστιανῶν πρὸς κάκωσιν, ἕτε ἀφαίρεσιν τῶν ὑπαρχόντων τῆς· τὰς στρατιωτικὰς ἀρχοντας ἐπρόσβαξε νὰ μεταχειρίζονται δαδικῶς τὰς Ἐπισκόπους, ἕτε κληρικὰς, οἵτινες ἕτε ἐπέμποντο, εἰς τὰς Ἐπισκοπὰς τῶν, ἕτε μοναστήρια, ἕτε κακῶς

Κκ 2

Ἐπίσκοποι
Γεροσολύμων.
Κωνσταντινῶ
πόλεως.

Κατάσσιξ
τῆς Ἀνατο
λικῆς Ἐκ
κλησίας ἐπὶ
Νικηφόρου.

(α) Βιβλ. ιε', σελ. 96.

(β) Σελ. 379.

τὰς μετεχειρίζοντο. Εἰς δὲ τὸν συμβαλεόντα αὐτῶ νὰ σμικρύνῃ τὴν κλωσιν ἀπὸ τὰς ὑπηκόας, ἔλεγεν ὁ ἔχθρος, ὅτι ὁ Θεὸς ἐσιλῆυεν τὴν καρδίαν τῆ κατὰ τὸ Φαραῶ, ὅθεν νὰ μὴ προσμένῃ ἀπὸ αὐτὸν καλὸν διὰ τὰς ὑπηκόας τῆ.

Κατάσσις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆ Κοροπαλάτῆ.

§. 8. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ Μιχαὴλ τῆ Κοροπαλάτῆ τῆ Ραγκαβὲ, ἔλαβεν ὀλίγην ἄνεσιν ἀπὸ τὰ κακὰ, διότι μεταξὺ τῶν ἄλλων τῆ προτεριμάτων, ζητῶντες πολλοὶ νὰ ἐνεργῶσι τὴν κατὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων μανίαν, ἔλαβε τινὰς ἀπὸ αὐτὰς, καὶ σμικρῶν ἀρετῶν, διὰ μέσῃ αὐτῶν, καὶ τὰς λοιπὰς ἐφόβισε, καὶ τὰς ἔκαμε νὰ πᾶσσωσιν ἐν ἑρῶν δέ τινα μοναχὸν ὅπῃ τάχα δι' εὐλάβειαν, μίαν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος ἔξυσεν, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν τῆ.

Κατάσσις αὐτῆς ἐπὶ Λέοντος.

§. 9. Ἄλλ' ὅσον αὐτὸς ἦν κατὰ τὴν πίσιν ὀρθὸς, καὶ πολέμιος τῶν εἰκονομάχων, τόσον ὁ ὑπερινὸς βασιλεὺς Λέων ὁ Ἀρμένιος ὑπέριμαχος αὐτῶν τῶν εἰκονομάχων ἐγένινεν, ὅσις τοιαυτῶν ἐπλανήθη. Μοναχὸς τις ἀσκήτευεν εἰς τὸ Φιλομήλιον, καὶ ἐπιστεύετο πῶς νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα, ὁ ὁποῖος δι' αὐτὸν τὸν Λέοντα ἐπροφήτευσεν, πῶς μέλλει νὰ βασιλεύσῃ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔλαβε τέλος ἡ πρόφησις τῆ, δέλων νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ὁ Λέων ἐπέφεν αὐτῶ δῶρα μὲ ἓνα οἰκεῖον τῆ, ὅσις δὲν ὑπήντησεν τὸν μοναχὸν ἐπειδὴ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ἀλλ' ἕτερον τινὰ, ὅπῃ ἔκατοίκει εἰς τὸ ἐκεῖνα σπήλαιον, καὶ μὴν ἱεζύρων τὸν ἀνδραπον ἦλθε πρὸς αὐτὸν, ὅσις τὰ τῶν εἰκονομάχων δοξάζων, καὶ ὡν διάπυρος καὶ θερμὸς σπαδασι τῆς αἰρέσεως, ἔτε τὰ δῶρα ἐδέχθη, καὶ τὸν κομιστὴν αὐτῶν ἐδίωξε λέγων, πῶς ἀπὸ προσκυνητῆν εἰδώλων νὰ μὴν δέχῃται δῶρα, φοβερίζων πῶς εἰς ὀλίγον καιρὸν ὁ Λέων θέλει ὑπερηδέϊ τῆς βασιλείας, καὶ τῆς ζωῆς, ἂν δὲν λείψῃ ἀπὸ τῆν προσκύνησιν τῶν εἰδώλων, ἔτις ὀνομάζων τὰς σεπτὰς εἰκόνας.

Πῶθεν ὁ Λέων εἰκονοκλάσις.

§. 10. Ταῦτα μαθὼν ὁ Λέων ἀπὸ τὸν σαλδέντα, καὶ ἔχων φίλον τὸν Μελισσηνὸν Θεόδοτον, ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τῆτα, ὅσις ὡν εἰκονομάχος μὲ δόλον ἀκατὰ τὸν Λέοντα, καὶ ἱεζύρων μοναχὸν τινὰ ὀμόδοξον αὐτῶ, ἐσυμβέλευσε τὸν Λέοντα νὰ ἀναφέρῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀσκητῆν. διότι ἔλεγε πῶς εἶναι πλήρης ἀπὸ χάριτας πνευματικῆς, προγινώσκει τὰ μέλλοντα, καὶ προλέγει. ἰδὼν λοιπὸν τὸν βασιλέα συμφωνῶντα εἰς τὰς λόγους τῆ, ὑπήγεν εἰς τὸν μοναχὸν ὁ Θεόδοτος καὶ λέγει αὐτῶ τὸν τῆ βασιλέως ἐρχομὸν πρὸς αὐτὸν μὲ ἰδιωτικὰ φορέματα, καὶ διατὶ θέλει ἔλθει, καὶ ἐρμηνεύει αὐτὸν ὅσα πρέπει νὰ εἰπῇ εἰς τὸν βασιλέα. ἔπειτα τὴν νύκτα ὑπήγεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν μοναχὸν μὲ ἄλλοιωτικὰ φορέματα, διὰ νὰ μὴν γνωριθῆ ὡς βασιλεὺς, ἦν δὲ μὲ αὐτὸν καὶ ὁ Θεόδοτος. ὁ δὲ μοναχὸς ἐκεῖνος ὡς τάχα φωτιζόμενος ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πλατῶμενον, ὡς βασιλέα ἐχαιρέτησεν τὸν Λέοντα, καὶ μὴ κρύπτῃς λέγει, τὸ ἀξίωμά σε, μήτε θέλε νὰ γελάς τὴν ἐμὴν εὐτέλειαν. γίνωσκε δὲ ὅτι δὲν πιστεύεις ὀρθῶς, ἀλλὰ φανερὰ εἶσαι εἰδωλολάτρης σὺ, καὶ ὄλονσε τὸ ὑπήκουον. ἂν λοιπὸν ἀποβάλλῃς τὰ εἰδῶλα ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας.

σίας θέλει εἶναι καὶ ὁ βίος σε, καὶ ἡ βασιλεία σε πολυχρόνιος, καὶ εὐτυχής. ἀλλῶς, ἔλπιζε, ὀγλίγωρον τὸ πτώμα σε καὶ ἀπὸ τὰ δύο, καὶ ἀπὸ τῆν βασιλείαν, καὶ ἀπὸ τῆν ζωὴν, καὶ πρὸς τέτοις κόλασις αἰώνιος θέλει σε δεχθεῖ. αὐτὸς μὲν ταῦτα εἶπεν. ὁ δὲ Λέων θαυμάσις τὸ προσηρατικὸν τῆ μοναχῆ (ἐπειδὴ δὲν ἐνόησε τὴν ἀπάτην τῆ Θεοδότῆ) ἦκσε τὰς λόγους τῆ, καὶ κατὰ τῶν δέλων ἐκτυπωμάτων σφοδρότατα ἐκινήθη, μὲ δέγμα ψιφίσις νὰ κατεβάσσωσιν ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας τὰς εἰκόνας, τὸ ὁποῖον ἀνάγνωθι παρὰ τῶ Ζωναρᾶ (α), καὶ ὡς θηρίον ἐφέρετο κατὰ τῶν τιμῶν τῆς εἰκόνας. διότι τὸν ἠγρίωνεν αὐτὸς τε ὁ Θεόδοτος, καὶ ἕτερος εἰκονομάχος πρωτοφάλης τότε ὡν τῆ βασιλικῆ κοιτῶνος, ὅσις ἀναγνωσσομένον ποτὲ τῶν τῆ Ἡσαΐε φωνῶν ἐπ' Ἐκκλησίας τῶν λεγασῶν. „Τίνι ὀμοίωσατε τὸν Κύριον, μὴ εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἡ χρυσοχόος ὀμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτῶ κτ'. προσελθὼν τῶ βασιλεῖ εἶπεν αὐτῶ, πρὸς τῆς τῶ προφήτῃ ὡ δέσποτα καὶ τῆτω πείθε. ἀπ' ἐδῶ ἀδιάντροπα βασιῶν ὁ Λέων τὴν αἰρέσιν τῆ διωγμὸν ἀσπονδὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐκίνησε, καὶ τὰς μὴ πειδομένες εἰς τὴν αἰρέσιν τῆ νὰ τὰς ξεσχίσῃ, καὶ νὰ διαρκῆξῃ ἐπαραινέιτο, ὡς γράφει ὁ Ζωναρᾶς (γ), καὶ ὁ Κεδρηνός (δ).

§. 11. Εἰς τὸ ζ'. ἔτος τῆς βασιλείας τῆ Νικηφόρος, δηλαδὴ τῶ ωδ'. ἀπὸ Χριστῆ Γεννήσεως, σύνοδος ἐν Κωνσταντινὸν πόλει συνηθροίσθη ὑπ' αὐτῆ τῆ βασιλέως Νικηφόρος, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Θεόδωρος ἠγάμενος τῆ Σταδία, καὶ Γωσήφ ὁ ἀδελφός τῆ, Θεσσαλονίκης Ἐπίσκοπος, ὀμῆ μὲ Πλάτωνα τὸν ἔγκλεισον, καὶ τὰς λοιπὰς μοναχῆς ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τῆν κοινωσίαν τῆ Πατριάρχῃ Νικηφόρος, ἐχθὶ διὰ Γωσήφ τὸν Οἰκονόμον ὡς παρὰ νόμους σεφανώσαντα Κωνσταντίνον, καὶ Θεοδότην, ὡς ὁ Κεδρηνός ἰσορεῖ (ε), διότι αὐτοὶ ἐπὶ Ταρσσία ἐσεφθῆσαν, τῆ ὁποῖα ἀπὸ τῆν κοινωσίαν ἀπεμακρύνθη ὁ Πλάτων ὁ τῆς τῆ Σακκεδίωνος μονῆς διδάσκαλος, ὡς εἰρηται, ὡς συκοινωνήσαντα μὲ τὸν βασιλέα, ὅπῃ ἄφησε τὴν γυναῖκά τῆ, καὶ ἔλαβεν ἕτεραν ἔξω ἀπὸ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Θεσμῆς, διότι τὸ γενόμενον ἠνόμαζε μοιχεσίαν, τὸν ὁποῖον φέρων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ παλάτιον ἐσφάλισεν, ἦτοι ἐφυλάκωσεν, ὡς ὁ Ζωναρᾶς λέγει (ζ), ἀλλὰ διὰ τὴν χειροτονίαν ἐκεῖνα τῆ μάκαρος. ὁ δὲ βασιλεὺς διὰ τῆς συγκροτηθείσης ταύτης συνόδοι τῆς μονῆς, καὶ τῆς πόλεως ἐξώσας αὐτὰς τὰς ἐξώρισε, τὰς ὁποῖας ὁ μετὰ τῆτον βασιλεύσας Μιχαὴλ ὁ Κοροπαλάτῆς φυλακωμένους ἐν ἑρῶν ἠλευθέρωσε, καὶ ἐπιμεληθεῖς ἠνώσεν αὐτὰς μὲ τὸν Πατριάρχῃν, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. ὅρα τὸν Ζωναρᾶν (η), καὶ τὸν Κεδρηνόν (θ).

Σύνοδος Κωνσταντινῆ πόλεως.

Κκ 3

ΚΕΦΑ'.

(α) Βιβλ. ιε'. σελ. 102. (β) Η'σαι. κρη. εμ'. σελ. 18. 19. (γ) Βιβλ. ιε'. σελ. 103. (δ) Σελ. 385. (ε) Σελ. 378. (ζ) Βιβλ. ιε'. σελ. 86. (η) Βιβλ. ιε'. σελ. 99. (θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Περὶ Μιχαὴλ τῆ Τραυλῆ, καὶ Θεοφίλου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τῶν Αυτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μιχαὴλ ὁ Τραυλῆς
Αὐτοκράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
820.

Καθὼς ἄνθρωπος τῆ Ἀρμενίας, Μιχαὴλ ὁ Τραυλῆς τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ λυτρωθεὶς ἀπὸ τὰ δεσμὰ, ἀρχισε νὰ βασιλεύῃ ἐν ἔτει ωκδ'. ὅστις ἦν ἀπὸ τὸ Ἀμόριον πόλιν τῆς ἄνω Φρυγίας, ὅθεν καὶ Ἀμορῆος ἐκλήθη ἄνθρωπος τὸν τρόπον, καὶ τὴν γνώμην κακῆς, καὶ αἰρετικῆς, ἢ κάλλιον μίαν πανσπερμῖαν αἰρέσεων, διότι εἰς τὴν πατρίδα τῆ Γαδαιῶν καὶ Ἀδίγγανων, καὶ ἄλλα πλήθῃ ἀσεβῶν ἐκατοίκων, καὶ ἦν εἰς αὐτὴν μία σύμμικτος αἰρέσις, σύμμικτος δὲ λέγεται, ὅτι τὸ μὲν βάπτισμα ἐδέχτο, τὴν δὲ Μωσαϊκὴν διαταγὴν τηρεῖν ἐδίδασκεν ἔξω ἀπὸ τῆ νὰ περιτέμνωσι τὴν ἀκροβυστίαν κτ'. ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμέτεχε καὶ ὁ Μιχαὴλ, ὅπῃ εἶπε πρὸς τὸν ἱερωτάτον Νικηφόρον τὸν Πατριάρχην ἐξόρισον ὄντα, καὶ εἶχε γράψῃ πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν ἀνασφάλωσιν παρακαλῶν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ἕτε νὰ καινοτομήσῃ τί δια τὴν πίσιν, ἕτε νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἕτε νὰ βιάσῃ τινὰ περὶ τῆ Θεοῦ δοξάζειν ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπῃ θελεῖ. ἀλλ' αὐτὰ μὲν μὲ λόγια ἔμειναν· διότι αὐτὸς εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐχώρησε κατὰ τῶν ὀρθοδόξων, πολλὰς τε ἄλλας κακοποιῶν, καὶ αὐτὸν δὲ τὸν θεῖον Μεθόδιον, τὸν ὁποῖον ἐφυλάκωσε κατὰ λέγει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τὸν δὲ ἀίδιμον Εὐθύμιον, ἀρχιερέα Σαρδέων διὰ τὴν τιμὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων πρῶτον μὲν ἐξώρισεν, ἔπειτα δὲ μὲ μαρτυρικὸν θάνατον ἐτελείωσεν, ἀσπλάγχχνως μασιζόμενον ὑπὸ τῆ υἱῶ αὐτῆ Θεοφίλου.

§. 2. Αὐτὸς ὁ Θεοφυλῆς προσέκειτο τοῖς Γαδαιῶν, τὰ τε σάββατα νηστεύειν προσέταξε, τῇ ἀναστάσει τε ἀπιστῶν ἐπιγελάσει τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, καὶ τὰς προφῆτας διέσπυρε, καὶ νὰ μὴ εἶναι δαίμονες ἐβεβαίωσεν. τὴν πορθείαν δὲν ἐνόμιζεν ἀμαρτίαν, καὶ ἐπρόσβαξε νὰ ἀμνύσῃ τὸν Θεόν, καὶ τῷ Γάδα ἐδίδε σωτηρίαν, καὶ τὸ Πάσχα εἰς τὸν καιρὸν νὰ μὴ ἐορτάζηται ἐδογματίζεν.

§. 3. Αὐτὸς Θεοφίλου τινὰ ὅπῃ ἐπόθει νὰ βασιλεύσῃ, καὶ ἄλλον Εὐφύμιον ὅπῃ ἀποσάτησεν εἰς τὴν Σικελίαν ἐνίκησε κτ'. ἀπολαύσας δὲ τὴν βασιλείαν χρόνος ὀκτώ καὶ μῆνας ἐννέα, καὶ ἀρρώσθησας μὲ δυσστεντερίαν καὶ μανίαν κατέσχεψε τὸν βίον, ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ αὐτῆ Θεοφίλου.

§. 4.

§. 4. Μετὰ τὸν θάνατον λοιπὸν Μιχαὴλ τῆ Τραυλῆ, ὁ υἱὸς αὐτῆ Θεοφίλος ἔχων πλέον ἡλικίαν ἄνδρος, τὴν πατρικὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν διεδέξατο ἐν ἔτει ωκδ'. καὶ πρῶτον ἔργον βασιλεύσας ἐποίησε τὴν τιμωρίαν ἐκείνων ὅπῃ ἐσυμφώνησαν μὲ τὸν πατέρα τῆ, καὶ ἐφόνευσαν Λέοντα τὸν βασιλέα· ὦν δὲ ἄνθρωπος πρακτικὸς, καὶ εἰδήμων, καὶ τῶν ἀδίκων σκληρώτατος τιμωρητῆς, καὶ παιδευτῆς, ἐθαυμάζετο διὰ τὴν δικαιοσύνην τῆ· θελῶν δὲ νὰ λάβῃ γυναῖκα, πολλὰς ἐπὶ παντὲ κόρας ἐσύναξε. μεταξύ τῶν ὁποίων ἦν καὶ Κασία ἢ Παρθένης, καὶ ὠραιότατη, ἣτις ὑπερείχε πάσας, καὶ εἶπε ἦν παιδευμένη εἰς τὰ γράμματα, καὶ ἀπὸ γένος λαμπρὸν, ἣτις ἀπεκρίθη εὐσόχως τῷ βασιλεῖ ὅπῃ εἶπεν, ἐκ γυναικῶν ἐρῆσαι τὰ φαῦλα, ἦτοι ἀπὸ γυναῖκα προήλθαν τὰ κακὰ, ἀλλὰ καὶ διὰ γυναικῶν πηγάζει τὰ κρείττω· ὁ δὲ βασιλεὺς συγχιζόμενος ἀπὸ αὐτὸν τὸν λόγον τῆς παρθένου, αὐτὴν μὲν ἀφῆκε, τὴν δὲ ἐκ Παφλαγονίας Θεοδώραν ἐκλεξε, τὴν ὁποίαν καὶ μὲ γαμήλιον σέφανον, καὶ βασιλικὸν διάδημα ἐσσεφεν· ἠγωνίσθη πολλὰς κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν, ποτὲ μὲν νικῶν, ποτὲ δὲ νικώμενος· τελευταῖον κυριεύσαντες οἱ Σαρακηνοὶ Ἀμόριον τὴν πατρίδα τῆ, καὶ φονεύσαντες πολὺν λαὸν, τόσον ἐλυπήθη δι' αὐτὸ, ὅπῃ ἀρρώσθησας ἀπὸ δυσστεντερίαν, ἀπέθανε τῷ ωκδ'. ἀνάγνωθι περὶ αὐτῶν τῶν βασιλέων τὸν Ζωανῶν (α), τὸν Κεδρηνὸν (β), τὸν Γλυκῶν (γ), τὸν Σεΐδαν, καὶ ἐκ τῶν Λατίνων Παῦλον τὸν διάκονον (δ), καὶ Ὀττωνα τὸν Φρισιγγήσιον (ε).

§. 5. Αὐτὸς δὲ ὁ Θεοφίλος πλέον τῶν πρὸ αὐτῆ βασιλέων ἐμάχη, καὶ ἐλύττησε κατὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ὡς εἶδες ἄλλος, καὶ πολλὰ βάρους ἦν εἰς τὰς εὐσεβῆντας, σπεδάζων νὰ φέρῃ πάντας εἰς τὴν κακοπιστίαν τῆ, ἔχων διδάσκαλον καὶ συγκοινωνὸν τῆς δυσσεβείας τῆ Γεωργίου τὸν Σύγγελλον. ὅθεν καὶ πολλὰς ἐτιμώρησε καὶ ὁμολογητὰς ἐποίησε, μεταξύ τῶν ὁποίων περίφημοι ἦσαν· Θεοφάνης, καὶ Θεόδωρος οἱ ἀδελφοὶ, τὰς ὁποίας ἐπειδὴ ἠλεγξαν τὴν δυσσεβείαν αὐτῆ μὲ ῥήσεις προφητικὰς, καὶ γραφικὰς, πρῶτον μὲν δυνατὰ ἐτιμώρησεν, ἔπειτα καὶ τὰς ὀφείας αὐτῶν κατέσχεψε, καὶ εἰς τὰς σιγμὰς ἔχυσε μελάνι, τὰ δὲ σίγματα Γαμβικὸς σίχης ἐρμήνευαν, τὰς ὁποίας ἀνάγνωθι κατωτέρω. τὸν δὲ ἱερωτάτον Μεθόδιον τὸν ὑπερον κοσμήσαντα καὶ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, ἐπειδὴ δὲν ὑποτάσσεται νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὴν κακοδοξίαν τῆ, ὑπερα ἀπὸ πολλὰς τυραννίας, καὶ θράυσιμον τῶν σιαγόνων, καὶ ἐκρίζωσιν τῶν ὀδόντων, εἰς τὴν Πάνορμον νῆσον, ἦτοι τὴν τῆ Ἀντιγόνα ἐξώρισε, καὶ τὸν ἐσφάλισε μέσα εἰς ἐναμνήμα μὲ δύο κλέπταις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀποθανὼν ὁ εἰς, ὅσῃν ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν βρώμα τῆ ὑπέφερε δυσσώδιαν, καὶ ἀηδίαν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ

Θεοφίλος
Αὐτοκράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
829.

Θεοφίλος
Εἰκονολάτης
σκληρῶς.

(α) Βιβλ. ιε'. σελ. 106. (β) Σελ. 391. ἕως 419. (γ) Χρον. τμη. δ. Σελ. 223. (δ) Συμ' ἱστορ. βιβλ. τελευταίω. (ε) Βιβλ. ε'. κεφ. λα'. λβ'.

τὸ φανερώσωμεν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀυτάδελφοὶ γραπτοὶ ἐπισέλωσι ταῦτα μετὰ ἑνα ψαράν.

Τῶ ζῶντι νεκρῶ, ἢ νεκρῶ ζωνφόρῳ
Ναίοντι τὴν γῆν, ἢ πολέοντι τὸν πόλον
Γραπτοὶ γράφουσι, δέσμοι τῶ δεσμῶ.

Πρὸς τὰς ὁποίας διὰ τῶ αὐτῶ ψαρά, ἢ ὁ ὅσιος ταῦτα ἐπέσειλε

Τὰς ταῖς βιβλοῖσιν Οὐρανῶν κλησιγράφαι
Καὶ πρὸς μέτωπα σωφρόνως ἐσιγμέναι
Προσεῖπεν ὁ Ζώδαπτος, ὡς συνδεσμῶ.

Ἐπίσκοποι
Κωνσταντι-
νουπόλεως.

§. 6. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶ Τραυλῆ, κατασρέφαντος τὸν βίον τῶ Κασιτερῶ Θεοδότῃ, ὅπῃ ἐξ χρόνης ἀσεβῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκράτησεν. Ἀντώνιος ὁ Κασσιματῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης ἐπροχειρίσθη, ἀνήρ περὶ τὴν τῆς πίστεως δόξαν διεσπασμένος, τῶ ὁποῖο κατασρέφαντος τὴν ζωὴν, Πατριάρχης προχειρίσθη βασιλεύοντος τῶ Θεοφίλου Γωάννης Ζ'. ὁ σύγγελλος, ὁ διδάσκαλος ἢ συναρσεσιώτης αὐτῶ, τὸν ὁποῖον, ἢ Γαννῆν οἱ τότε ἐκάλεον, ἢ διὰ τὴν αἵρεσιν, ἢ διὰ τὰς γοιτείας, ἐπειδὴ ἦν εἰς αὐτὰ γεγυμνασμένος· τῆς δ' ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας ὁ Βασίλειος.

Ἱεροσολύ-
μων.

Κατάστασις
τῆς Ἀνατο-
λικῆς Ἐκ-
κλησίας.

§. 7. Ἀπὸ τὰ ῥηθέντα ἄρα φανερά συνάγεται, πῶς ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατάστασις εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων μεγαλῶς ἐδυσύχισεν, εἰς μὲν τὰς ὑπὸ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην διὰ τὴν εἰκονομαχίαν, ἢ τὴν τῶν κρατάντων σκληρότητα, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς ἢ διὰ τὴν τῶν Σαρακηνῶν τυραννίαν, ἢ λειλασίαν. διότι οἱ ἐκ τῆς Ἰσπανίας Σαρακηνοὶ πολιτοκρίσαντες τὴν Κρήτην, τὴν ἐκυρίευσαν ἐπὶ Μιχαὴλ τῶ Τραυλῆ δολώσαντες τὰς πολίτας, ὅτε ἢ Κύριλλος ὁ Γερτύνης Ἐπίσκοπος ἀθλήσας ὑπὲρ Χριστοῦ ἔλαβε τῶ μαρτυρία τὸν σέφανον. ὁμοίως καὶ οἱ ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, τὴν Σικελίαν ἐκυρίευσαν, ἢ ἄλλοι ἄλλως.

Σύνοδος Ἱε-
ροσολύμων.

§. 8. Ἐν ἔτει ωλῆς. συνεκροτήθη ἐν Ἱεροσολύμοις σύνοδος κατὰ τῶν εἰκονομάχων ἐπὶ Θεοφίλου τῶ βασιλέως πατριαρχεύοντος ἐκείσε Βασιλείῃ, εἰς τὴν ὁποίαν ἤλθον Πατέρες αὐτῶ,

ΚΕΦΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ Λεοδοβίκου Πίε ἦτοι τῶ Εὐσεβῆς, ἢ τῶν γενομένων ἐπὶ τῆς αὐταρχίας αὐτῶ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μετὰ τὸν θάνατον Κορόλα τῶ Μάγνη, ὁ υἱὸς αὐτῶ Λεοδοβίκος Πίος, ἦτοι εὐσεβῆς, γεννηθεὶς ἐξ Ἰλδεγάδας τῆς γυναικὸς τῆς Αὐτοκράτορος Ρωμαίων εἰς τὴν Δύστιν ἀναγορεύεται ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ωλῆς. ὅσις τὸν ἐξάδελφόν τε Βέναρδον, ὅπῃ ἔκαμε νεωτερισμὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν νικήσας αὐτὸν εἰς τὸν πόλεμον, ὅπῃ συνεκροτήθη ὑπ' αὐτῶν, ἢ πιάσας ἐτύφλωσεν· ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Γεμεγγάρδην, ἢ ἐγέννησε τρεῖς υἱὰς Λοθάριον, Πιπίνον, ἢ Λεοδοβίκον, ἢ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, συνεζεύχθη μετὰ τὴν Γεδίθην, τὴν θυγατέρα Βέλπα τῶ Βαυαρικῶ Κόμητος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννηθη αὐτῶ ἢ τέταρτος υἱὸς ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος Κάλαος, ἦτοι φαλακρὸς ἐν ὑσέροις μετωνομάσθη· ἀπὸ αὐτῶ οἱ τρεῖς πρότεροι υἱοὶ συμβουθῆντας ἔχοντες τὰς συναποσάντας μετὰ τὸν θῆϊόν τῆς, τὸν προῤῥηθέντα Βέναρδον, δις ἀντεσάθησαν τῶ πατρὶ αὐτῶν· πρῶτον μὲν ἐν ἔτει ωλῆς. ὑσέρον δὲ ἢ ἐν ἔτει ωλγ'. ὅτε ἐκβαλαν αὐτὸν ἢ ἀπὸ τὴν βασιλείαν, ὅσις ἐξωσθεὶς τῶ θρόνου, ἀπέδανε τελευταῖον ἐν ἔτει ωμ'. βασιλεύσας χρόνος κς'. ἢ ζήσας χρόνος ξδ'.

Λεοδοβίκος
Πίος Αὐ-
τοκράτορ
Δύσεως ἀ-
πὸ Χ. Γ.

814

§. 2. Ἐπὶ τῆς τῶ Αὐτοκράτορος, Ρώμης Ἐπίσκοποι ἔγιναν, Στέφανος ὁ Ε'. Πασχάλης Α'. Εὐγένιος Β'. Οὐαλεντίνος Α'. ἢ Γρηγόριος Δ'. (α), τῶν ὁποῖων ἡ ἐκλογή ὡς ἔδεν ἐνομιζετο, εἰάν πρότερον δὲν ἐβεβαιώνετο ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα, τὸ ὁποῖον φανερά δείκνυται ἀπὸ αὐτῶ. Λέων ὁ Γ. (εἴρηται ἀνωτέρω) ὅτι ἐπρεσβεύσατο πρὸς Κάρολον τὸν Μάγνον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶ, Στέφανος ὁ Δ'. ψηφιδεὶς, ἢ προχειρίσθαι Ρώμης Ἐπίσκοπος μετὰ τὸν Λέοντα ἐν ἔτει ωις'. παρὰ τὸν νόμον, μὴ ἀναμείνας τὴν θέλησιν τῶ Αὐτοκράτορος, παρευδύς μετὰ τὴν προχειρίσθαι ἀπέσχεται αὐτὸς εἰς Φραγκίαν πρὸς Λεοδοβίκον τὸν Αὐτοκράτορα

Ρώμης Ἐ-
πίσκοποι.

(α) Στέφανος δ. ἡ κάλλιον ε'. ἀρχιεράτευσεν ἔτη 5'. ἢ μῆνας γ'. Πασχάλης Α'. ἔτη τρία. ἢ μῆνας γ'. Εὐγένιος Β'. ἡμέρας μ'. Οὐαλεντίνος ἔτη 15'. ἢ μῆνας δ. ἢ Γρηγόριος Δ'. ἔτη γ'. ἢ μῆνας δύο ἡμισυ.

ΤΟΜ. II.

L I

ρα (προσποσειλας δύο Ληγάτες διά να ανταμώσωσι τόν Αυτοκράτορα διά την προχειρισίν τε, καθώς λέγει ο Δημόσιος) & σεφανώσας εις αὐτήν τόν Λεδοβίκον, ἔσρεψεν εις Ρώμην· ὁ αὐτὸς διάδοχος Πασχάλης Α' ὡς ὁ Πλάτινας ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ διηγείται, χωρὶς να θέλη τελείως ὁ αυτοκράτωρ, ἀρχιερεὺς ἐπροχειρίσθη ἐν ἔτει ωί'. διά τὴν ὁποίαν αἰτίαν μετὰ τὸ λαβεῖν τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον, Ληγάτες παρευθὺς πρὸς Λεδοβίκον ἀπέσειλεν, οἵτινες πᾶσαν τῆς γεγονότος αἰτίαν εις τὸν κληρὸν, & τὸν λαὸν ἔγραψαν, εἰπόντες ὡς ὑπ' αὐτῶν βιασθεῖς, ἐδέχθη τὴν ἀρχιερατικὴν ἀξίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡμερωθεῖς ὁ Λεδοβίκος, ἔγραψεν εις τὸν κληρὸν, & εις τὸν λαὸν, πῶς τῶν μεγαλητέρων τὰς διαταγὰς & συμφωνίας πρέπει νὰ τὰς παρατηρῶσιν· ἄς προσέχωσι λοιπὸν εις τὸ ἐξῆς νὰ μὴν ὑποπέσωσιν εις τὸ ἔγκλημα τῆς καθοσιώσεως, ἦτοι ἀποσιώσεως κτ'. τὸν αὐτὸν τρόπον (ἵνα μὴ περὶ τῶν λοιπῶν ταυῶν λέξωμεν) Γρηγόριος Δ'. ψιφιοθεῖς ὑπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ κλήρης τε, & δήμου ἐν ἔτει ωκή. πρὶν ἀποσειλῆ πρέσβεις πρὸς τὸν Λεδοβίκον διά τὴν ἐκλογὴν τε, & νὰ βεβαιωθῆ ἀπὸ αὐτὸν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποτελέσῃ τὰ τῆς ἀρχιερωσύνης· τῆτο δὲν ἐποίησεν ὁ Λεδοβίκος ἀπὸ τινὰ ὑπερηφάνιαν κινήσει, ἀλλὰ διά νὰ μὴ χάσῃ τὰ τῆς αυτοκρατορίας δίκαια, καθώς ὁ Πλάτινας πάλιν ἰσορεῖ (α), ἀνάγνωδι, & τὸν Βαρδολομαῖον Καρατζᾶν, τὸν λέγοντα τὰ αὐτὰ ἐν Γρηγορίῳ Δ'. (β).

§. 3. Αποθανὼν Πασχάλης Α'. σχίσμα τι ἐνέκυψεν εις τὰς ἐν Ρώμῃ, διά τὴν τῆς νέας ἀρχιερέως ἐκλογὴν· διότι τινὲς μὲν αὐτῶν ἐξελέξαντο τὸν Ευγένιον, & ἄλλοι τὸν Ζινζηνὸν, ὑπερίσχυσεν ὁμῶς ἡ τῆς Ευγενίου ἐκλογὴ, εἴαν & πολλὰ φιλονεικίαι περὶ τῶν ἡγέρθησαν, ὥστε ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἐβιάσθη ὁ Λεδοβίκος νὰ πέμψῃ εις Ρώμην τὸν υἱὸν τε Λοδάριον, διά νὰ εἰρηνεύσῃ τὰς ἐκεῖσε, ὅσις ἐρχόμενος δόγμα ἐξέθετο περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς Ρώμης Ἐπισκόπου, νὰ μὴ τολμήσῃ τίς εις τὸ ἐξῆς νὰ ἐμβῇ εις τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἀρχιερέως ἀπὸ ἐκείνου ὅτῃ προσφέρῃσι κωλύον τί· ἐπειδὴ ξεχωρίζονται μόνον ἐκεῖνα τὰ ἐποῖα ἀνωθεν & ἐξ ἀρχῆς ἐδόθησαν, κατὰ τὴν τῶν πατέρων διαταγὴν, ἐκ τῆς ἐκλέγειν ἀρχιερεῖς ἐξουσία· ὅρα τὸν Βαρώνιον (γ).

§. 4. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς Ἐπισκόπους κοινὴ σπαδὴ ἦν νὰ κατασχῶσιν ἀμετάτρεπτον τὴν ἐξουσίαν τας, & τὴν προτόντων αὐτοῖς δεσποτείαν, & τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, & ἁγίων λειψάνων τιμὴν τε & προσκύνῃσιν, ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν νὰ συστήσωσιν· ὅθεν Γρηγόριος Δ'. τὴν ἁγίων πάντων ἐορτὴν νὰ τελεῖται τῇ α'. Νοεμβρίῳ διατάξατο.

§. 5.

(α) Ἐν Γρηγορίῳ Δ'. (β) Περὶ θρόνου τῶν Ἐπισκόπων. (γ) Χρον. ἔτει ωκδ'. ἀριθ. 12. ὅπερ ἔγω λέγει, θέλωμεν, ὅτι εις τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀρχιερέως νὰ μὴν τολμήσῃ τίς νὰ εἰσέλθῃ, ἢ ἐλεύθερος, ἢ δάσλος, ὅπερ νὰ φέρῃ ἐμπόδιόν τι, ἐξαιρημένων μόνον, ἐκεῖνων τῶν Ρωμαίων, τοῖς ὁποῖσις ἀρχαία συνήθεια ἐδόθη, διά τῆς τῶν ἁγίων Πατέρων διαταγῆς τῆς ἐκλέγειν ἀρχιερεῖα.

§. 5. Ἐπὶ τῆς τῆς Λεδοβίκε τὸ τῆς Ἀποστόλου Γακάβη λειψάνον ἐυρέθη εις Κωμποςέλην τῆς Ἰσπανίας, τὰ λειψάνα τῆς ἁγίας Σεβαστιανῆς, τῆς Μαρκελλίνης, & Πέτρος ἐπὶ τὴν Ρώμην μετεκομίσθησαν εις Γαλίαν, τῆς Βαρδολομαῖα Ἀποστόλου ἀπὸ τὴν Διπάραν νήσον εις τὴν Βενεβεντόν πόλιν τῆς Ἰταλίας, τὸ τῆς Ἀποστόλου Μάρκου ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εις Οὐνετιαν· ἀνάγνωδι τὸν Βαρώνιον (κ).

§. 6. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν Βασιλεῖς τῶν Ἀσέρων ὑπῆρξαν Ἀλφόνσος ὁ Κάσος, Ρεμῆρος, & Ἀρδάνιος, εις τὸν καιρὸν τῶν ὁποίων οἱ Χριστιανοὶ τόσον ἠνωχλῆντο ἀπὸ τὸν ζυγὸν τὸν βαρύτερον τῶν Σαρακηνῶν, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ αὐτῶν νὰ κατέφυγον εις τὰς Γαλλίας, ὅπερ καλῶς εἶχον, εις τὰς ὁποίας Λεδοβίκος ὁ εὐσεβής, ἐχρὶ μόνον ἀσυδοσίαν τῆς ἐχάρισεν, ἀλλὰ & χωράφια πρὸς ἀπαύρκειαν.

§. 7. Ἡ τῶν ἐν Γαλίαις Ἐκκλησιῶν κατάστασις, καθώς εις τὸν καιρὸν Καρόλου τῆς Μάγνης, ἔτω & ἐπὶ τῆς υἱῆς αὐτῆς Λεδοβίκε πολλὰ καλὰ ἦτον.

§. 8. Ἡ Ἀγγλία ἕως τότε πολλὰς βασιλεῖς εις διάφορα μέρη αὐτῆς ἔχασα, γεμάτη ἀπὸ φόνου, & φθορᾶς ἦτον· τελευταῖον ἐπειδὴ ὑπερίσχυσαν τὰ Δυτικὰ βασίλεια, Κύριος πάσης ἐγένετο Ἐγγβετος, ὅσις μὲ πρῶτα ἐδέσπισεν, ἔδεις πλέον νὰ ὀνομάζηται ἀπὸ αὐτῶν μὲ τὸ ὄνομα τῶν Σαξόνων, & Βρεττανῶν, ἀλλ' ἅπαν τὸ γένος Ἀγγλικὸν νὰ λέγηται.

§. 9. Εἰς τὴν Οὐλανδίαν, & Σουηδίαν Ἀνσγάριος ὁ Κορβιήνσιος μοναχὸς μετὰ τὸν Ἀράλδον τὸν βασιλέα τῆς Δανίας, ὅπερ ἐβαπτίσθη εις τὴν Μογαυτιαν, κηρύξας τὸν λόγον τῆς εὐαγγελίας ἔσρεψεν εις τὴν Χριστιανικὴν πίσιν τὰς ἐκεῖσε, ὅθεν & Λεδοβίκος ὁ Αυτοκράτωρ Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμβέργης τὸν Ἀνσγάριον ἐψήφισε, & εις αὐτὸν ὡς μητροπολίτην τὴν τῶν Βορείων Ἐκκλησιῶν Ἐπισκοπὴν ἐνεχείρισεν, ὡς μαρτυρῶσιν ὁ Γραντζιος (β), & Παῦλος ὁ Λάγγιος (γ), ὅσις λέγει τῆτον τὸν Ἀνσγάριον, τὸν ὁποῖον & Ἀνσγάριον καλεῖσι, νὰ ἐκήρυξε τὸν λόγον τῆς εὐαγγελίας πρὸς τὴν εἰς τὰς Οὐλάτας Νορταλβίγγας, & εις τὰ λοιπὰ τῶν Βορείων χωρῶν, ἔθνη, τὰς ὁποίας ὡς Ἀποστολικὸς διδάσκαλος ἐν Χριστῷ ἐγέννησε.

L1 2

ΚΕΦΑ'

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωκ'. ἀριθ. 32. (β) Βιβλ. α'. τῆς Μητροπ. κεφ. κ'. & λα. γ) Ἐν τῷ Χρονικῷ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Περὶ τῶν γενομένων Δυτικῶν Συνόδων ἐπὶ
τέτῃ τῇ Λεοδοβίκα.

§. 1.

Η ἐν Ἀκκίσγρῶν Β. σύνοδος, ὑπὸ Λεοδοβίκα συνήθροισθη ἐν ἔτει ωκς'. ἣτις δύο βιβλία συνετάξατο ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν Γεωνύμῃ, Ἀυγουστίνῃ, Προσπέρῃ, Γρηγορίῃ, Ἰσιδώρῃ, καὶ τῶν Συνοδικῶν κανόνων συναθροίσασα ταῦτα, τὸ μὲν περὶ βίβ, καὶ ἡθῶν τῶν μοναχῶν, τῶν κληρικῶν, καὶ τῶν Κανονικῶν· τὸ δὲ περὶ ἡθῶν, καὶ ἀναγωγῆς τῶν μοναχισσῶν γυναικῶν (α), ἀνάγνωθι τὰς κανόνας αὐτῆς ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τὰς δὲ τίτλους αὐτῶν θέλει ἰδῆς παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (β), περὶ ταύτης τῆς Συνόδου ἀνάγνωθι καὶ τὸν Σιγίβερτον (γ).

§. 2. Ἡ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Ευγενίῃ σύνοδος Ἐπισκόπων ξγ'. (δ), συνήθροισθη ἐν ἔτει ωκς'. καὶ κανόνας ἐξέδετο λη'. τῶν ὁποίων τὰς τίτλους μετὰ τῶν Ἐπισκόπων ὀνόματα ἐκτίθησιν ὁ Βαρώνιος (ε), καὶ ἐξ αὐτῆ ὁ Κοριόλανος (ς).

§. 3. Ἡ ἐν Παρισίῳ σύνοδος, ὑπὸ Λεοδοβίκα καὶ τῇ υἱᾷ αὐτῆ Λοδάρῃ συνήθροισθη ἐν ἔτει ωκς'. διὰ σύρασιν καὶ εὐκοσμίαν τῶν ἀνήκόντων τῇ Χριστιανικῇ πίσει· τὰ ἀπὸ αὐτῆ τὴν σύνοδον δεσπιδέντα εἰς τρία βιβλία περιέχονται, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ α. περιέχει κεφ. νδ'. τὸ β. κεφ. ιγ'. τὸ τρίτον, κεφ. κς. κείμενα ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων, τὴν δὲ τῶν περιλήψιν ἐκτίθησιν ὁ Κοριόλανος (η).

§. 4. Ἡ ἐν Θεόδωνος βίλλα σύνοδος, ἀθρόως συνήθροισθη ἐν ἔτει ωλέ. ἣτις καθεῖλεν Ἐββωνα τὸν τῶν Ρήμων Ἀρχιεπίσκοπον, ὡς αἴτιον γεγονότα τῆς τῆς Αυτοκράτορος Λεοδοβίκα ἐξώσεως, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς φυλακὴν· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς τὰς σὺν αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐδικαιολογήθησαν, πῶς ἐβιάσθησαν εἰς τὴν ἔξωσιν τῆς αυτοκράτορος, ἔδωκε τὴν συγχώρησιν.

§. 5. Ἡ ἐν Ἀκκίσγρῶν Γ. ὑπὸ Λεοδοβίκα τῆς εὐσεβῆς συναθροίσασα ἐν ἔτει ωλς', διὰ τρία κεφάλαια διέλαβεν· α. περὶ τῆς βίβ, τῶν ἡθῶν, τῆς διδασκαλίας, καὶ τῆς καθήκοντος τοῖς Ἐπισκόποις· β. περὶ τῆς ζωῆς,

(α) Τὸ α. βιβλ. περιέχει κανόνας ρμ'. τὸ δεύτερον κη'. (β) Σελ. 639.
(γ) Ἐν ἔτει ωκ'. (δ) Καὶ προσβυτέρων ις. καὶ διακόνων ς'. (ε) Χρον. ἐπι ωκς'. ἀριθ. 1. (ς) Σελ. 642. (η) Σελ. 643.

Σύνοδος ἐν
Ἀκκίσγρῶν
τῷ Β.

Ρώμης.

Παρισίῳ.

Ἐν Βίλλῃ
Θεόδωνος.

Ἀκκίσγρῶν
Γ.

ζωῆς, καὶ τῆς πρέποντος τοῖς καθηγυμένοις, καὶ ἑτέροις κατώτεροις τάγμασι τῶν Ἐκκλησιῶν· γ'. περὶ τῆς Αυτοκράτορος καὶ τῶν υἱῶν αὐτῆ, καὶ ὑπηρετῶν· περὶ τῆς πρώτῃ ἐξετέθησαν κανόνες κγ'. περὶ τῆς β. καν. ις'. καὶ περὶ τῆς γ'. καν. κς'. τὰς ὁποῖας ἀνάγνωθι ἐν τόμῳ γ'. τῶν συνόδων (α).

§. 6. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνεκροτήθη ἡ ἐν Λεοδόνα σύνοδος, δι' αἰτίαν τῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τῇ Ουιέννῃ Ἐκκλησιῶν, ὅπῃ ἐχίρευαν εἰς ἐκείνον τὸν καιρὸν ἀπὸ Ἐπισκόπων· διότι ὁ Ἀγώβετος τῆς Λεοδόνας Ἐπίσκοπος, καὶ Βέρναρδος τῆς Ουιέννης, οἱ μετὰ Ἐββωνος τῆς Ρήμων Ἀρχιεπίσκοπος ἀποσάσαν ποιησάμενοι κατὰ Λεοδοβίκα τῆς Αυτοκράτορος, ὡς τοιοῦτοι πταῖσαι καλεθέντες εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐν τῇ τῆς Θεόδωνος βίλλῃ σύνοδον, καὶ φυγόντες καθηρέθησαν.

Λεοδόνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῶν διαπρεψάντων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἐν
ἀρετῇ, καὶ παιδείᾳ.

§. 1.

Α ἄνδρες ἐν ἀρετῇ, καὶ παιδείᾳ διαβεβοημένοι διέλαμψαν, παρὰ μὲν τοῖς Ἑλλησι Νικηφόρος ὁ Γεράτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Θεόδωρος ὁ Σταδίτης, Θεοφάνης ὁ τῆς μεγάλης ἀγρᾶ καθηγυμένος, Θεόδωρος ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ, Θεόδωρος ὁ Ἀββακάρης, καὶ Κασία· παρὰ δὲ τοῖς Δυτικαῖς ἔξω ἀπὸ τὰς ῥηθέντας ἀνωτέρω καὶ ἔτι, Φρέκαλφος, Ἀνσγάριος, Ἀμελάριος ὁ Φορτηνάτος, Νίταρδος ὁ Καρόλες τῆς Μάγνης ἔγκονος, καὶ Αἰμῶνιος ὁ Κελτογαλάτης.

§. 2. Νικηφόρος ὁ αἰδίδιμος, ἀσηκρίτης ὢν, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἔγινε μετὰ τὴν τῆς μακαρίας Ταρασίας ἀποβίωσιν, ἀνὴρ περιφανῆς, καὶ διαβεβοημένος ἐν διδασκαλίᾳ καὶ ἀγιότητι, ὅστις πολλὰ ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῶν σεβασμίων εἰκόνων, ἐλέγχας τὸν εἰκονομάχον Ἀρμένιον Λέοντα, καὶ με λόγους καὶ γράμματα ὡς ὁ Ζωναρᾶς λέγει (β), τῆς ὁποῖας Λέοντος τὴν κακοτροπίαν λέγεται, πῶς νὰ τὴν ἐγνώρισεν ὁ Νικηφόρος, ὅτι θέλει εἶναι
L13
εἶνα.

Νικηφόρος
Κωνσταντι
πόλεως πα
τριάρχης.

(α) Τὸ πρῶτον κεφ. περιέχει κανόνας ββ'. περὶ τῆς τῶν Ἐπισκόπων διδασκαλίας, τὸ β. κανόνας κγ'. περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἐπισκόπων, καὶ τὸ γ'. κανόνας κς'. περὶ τῆς βασιλείας, τῶν υἱῶν, καὶ ὑπηρετῶν αὐτῆ, προσέτι ἐπέμψεν πρὸς Πικπικόν Ἀκκίταντιος βασιλέα τρία βιβλία τὸ α. περιέχον κανόνας λη'. τὸ β. λδ'. καὶ τὸ γ'. κς'.
(β) Χρον. βιβλ. ιε. σελ. 102.

ένα σκάνδαλον εἰς τὰς ὁδοδόξας, ἡ παραχρῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀρχῆ, ἡ λαβή· διότι θέμενος τὸ διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τε, ἐφάνη πῶς νὰ ἔβαλε τὴν χεῖρα τε ἐπάνω εἰς ἀγκάθια, ὅθεν ἀπὸ αὐτὸν εἰς Προικόννησον ἐξωρίσθη, ὅπερ ἐν Κυρίῳ ἀνεπαύσατο· τῆ ὁποῖα τὸ ἀθλοφορικὸν σῶμα εἰς Κωνσταντινάπολιν ἐφέρθη ὑπὸ Μεθodie Πατριάρχου, εἰς τὸν καιρὸν Μιχαήλ, ἡ Θεοδώρου τῶν εὐσεβεσάτων βασιλέων· ἔγραψεν ὁ Νικηφόρος χρονικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ τὴν σφαγὴν τῆ Μαυρικίς, ἕως τῶν γάμων Λέοντος ἡ Εἰρήνης, τῆς ἐξέως μέχρι τῆ ΨΕΔ· ἔτας ἀπὸ Χριστῆ, ὡς ὁ Φώτιος μαρτυρεῖ.

Θεόδωρος
Σταδίτης.

§. 3. Θεόδωρος ὁ ἐπωνομαθεὶς Σταδίτης ἀπὸ τῆ καλεμένης μονασιῆς τῆ Σταδίας, εἰς τὸ ὁποῖον προέει, διήγασεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὡς ἐωσφόρος τις ἀπὸ τῶν χρόνων Κωνσταντίνου τῆ Κοπρωνύμου, μέχρι τῆς Αυτοκρατορίας Μιχαήλ τῆ Τραυλῆ, πολλὰ καταγωνισθεὶς ὑπὲρ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, τῶν ὁποῖων πρόμαχος ἀνεδείχθη· κατέλιξε δὲ τὸν μετὰ σώματος βίον ἐν ἔτει ωκς· συγγράμματα ὠφελῆντα τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀφῆσας τὰς Κατηχήσεις· τῆτα ἀδελφὸς ἦν Γωσήφ ὁ Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπος.

Θεοφάνης ἡ
Θεόδωρος
Γραπτοί.

§. 4. Θεοφάνης, ἡ Θεόδωρος ἀυτάδελφοι, ἄνδρες ἐπὶ σοφίᾳ διαφέροντες, τῶν ὁποῖων τὰ πρόσωπα κατέσιξεν ὁ δυσσεβὴς Θεόφιλος, ἐπειδὴ ἤλεγξαν τὴν ἐκείνου δυσσέβειαν, ὡς εἰρηται· τὰ δὲ εἴγματα Γαμβικὰς εἰχῆς περιεῖχον τὰς ἐπομένους.

Πάντων ποθέτων προσρέχειν πρὸς τὴν πόλιν,
Ὅπερ πάναγνοι τῆ Θεῆ Λόγου πόδες
Ἐσησαν εἰς σύσασιν τῆς οἰκωμένης·
Ἐφθισαν ἔτοι τῷ σεβασμῷ τόπῳ,
Σκευὴ πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης.
Ἐκεῖτε πολλὰ λοιπὸν ἐξ ἀπιστίας
Πράξαντες αἰσχρὰ δεινὰ δυσσεβοφρόνως
Ἐκείθεν ἠλάθησαν ὡς ἀποσάται·
Πρὸς τὴν πόλιν δὲ τῆ κράτης πεφευγότες
Ὅκ ἐξαφῆκαν τὰς ἀθέσμις μωρίας·
Ὅθεν γραφέντες ὡς κακῆργοι, τὴν θείαν
Κατακρίνονται, ἡ διώκονται κάλιν.

Ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν τὰ γράμματα ἐπωνομάθησαν ἔτοι οἱ μακάριοι ὁμολογηταὶ γραπτοί.

Θεόδωρος
Ἀββακῆς.

§. 5. Θεόδωρος ὁ τῆ πικλίου Ἀββακῆς, Ἐπίσκοπος Καρῶν, ἀνὴρ ἐν ἀρετῇ διαβεβοημένος, ἔγραψε κατὰ πεῦσιν, ἡ ἀπόκρισιν, ἡτοι κατ' ἐρωταπόκρισιν, ὅτι πέντε ἐχθρὸς ἔχομεν, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ ἠλευθέρωσε· διεσαφῆσε ἡ ἐρμήνευσε τῶν περὶ αἱ οἱ φιλόσοφοι καταγιγνόνται φωνῶν, ἡ ἔλεγχον τῆς τῶν ἀκεφάλων Σεβηριανῶν, ἡταν Γακωβιτῶν

τῶν αἰρέσεως· διάλογον πρὸς τὸν Λογοθέτην τῆ θρόνου, ὅτι ἐστὶ Θεῶ, ἡ ἄλλα πολλὰ περὶ διαφορῶν ὑποθέσεων, τυπωθέντα ἐν τῷ α· τόμῳ τῆς τῶν Πατέρων βιβλιοθήκης.

§. 6. Θεοφάνης ὁ τῆς Νικαίας Μητροπολίτης, ὁ ἐπωνομαθεὶς γραπτός.

Θεοφάνης
Νικαίας.

§. 7. Κασία, περὶ ἧς ἀνωτέρω εἰρηται, ὅτι εὐσόχως ἀπεκρίθη Θεοφίλῳ βασιλεῖ, ἀποτυχῆσα τῆς ἐκείνου συναφείας, μονασιῆριον ὠκοδόμησε τὸ ἐπικληθὲν ἀπὸ αὐτῆν, εἰς τὸ ὁποῖον μονάσσα ἐζη ἐν αὐτῇ, ἡ τῷ Θεῷ, τῆς λογικῆς παιδείας μὴ ἔσα ἄμοιρος· ἐξέδωκεν αὐτῇ συγγράμματα εὐπαιδευσίας, ἡ χαρίτων ἐχὶ ἄμοιρα, ἡ ἀποτυχῆσα βασιλέως φαρτῆ, τῷ παμβασιλεῖ αὐτῆν ἐνύμφευσε, ἡ ἀντὶ γενεῆς βασιλείας τὴν ἐπὶ ἄρῃον ἐκλιρῶσατο, ὡς ὁ Ζωναρῆς ἰσορεῖ (α).

Κασία Μο-
ναχή.

§. 8. Φρέκκλφος ὁ πρότερον μοναχὸς ἐκ τῆ τάγματος τῆ Βενεδίκτη, ἐν ὑτέροις δε Λεξοβίς Ἐπίσκοπος, χρονικὸν διατάξατο διμερῆς, τῆ ὁποῖα τὸ πρῶτον μέρος περιέχει τὰ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τῆς θείας σαρκώσεως· τὸ δὲ ἄλλο ἀπὸ τῆς Χριστῆ γεννήσεως, ἡ μέχρι τῶν βασιλείων τῶν Φράγκων, ἡ Λογγιβάρδων καταντᾶ, κατὰ τὸν Βόσιον (β), τὸν Σιγήβετον (γ), τὸν Τριδέμιον (δ), ἡ τὸν Ποσεινῶν (ε).

Φρέκκλφος

§. 9. Ἀμαλάριος ὁ Φορτανάτος, Γερμανὸς τὸ γένος, Ἐπίσκοπος Τρεβιρῶν, ἔγραψε βιβλία τέσσαρα περὶ τῆ Ἐκκλησιαστικῆς Ὀφφικίς πρὸς Λεδοβίκον Πιον, ἡ βιβλίον περὶ τάξεως ἀντιφωναρίς, περὶ μυσηριῶν τῆς θείας ἱερουργίας κτ· τῶτον τὸν Ἀμαλάριον πρέσβυν ἀπέστειλεν ὁ Μάγνος Κερολος πρὸς Μιχαήλ τὸν Κεροπαλάτην, τὴν πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην, ἡ τὴν αὐτῆ φιλίαν αἰτήσασαι (ζ).

Ἀμαλάριος

§. 10. Νίθαρος ὁ Κερόλος τῆ Μάγνος ἔγγονος βιβλία δ· ἔγραψε περὶ τῆς διχοσασίας τῶν ὑἱῶν Λεδοβίκα τῆ Αυτοκράτορος (η).

Νίθαρος.

§. 11. Αἰμῶνιος Κελογαλάτης μοναχὸς ἐκ τῆ Φλωριακινῆ κοινοβίς, ἐξέδωκεν ἰσορίαν περὶ τῶν πραχθέντων ὑπὸ τῶν Φράγκων, διαλαμβάνουσαν μέχρι τῆς τελευτῆς Λεδοβίκα τῆ Πία.

Αἰμῶνιος.

§. 12. Εἰς τὸν καιρὸν Θεοφίλου, ἡ Λέων ὁ φιλόσοφος, κεκρυμμένος τὸ πρῶτον, ἡ ἄγνωστος ὢν, κατὰδηλο, ἔγινε τοιαυτῶν νεός τις τῆς γεω-

Λέων ὁ φι-
λόσοφος.

(α) Βιβλ. ιε'. σελ. ΙΙΙ. (β) Περὶ Ἱσορ. Λατ. βιβλ. β', κεφ. λγ'. (γ) Ἐν τῷ καταλόγῳ κεφ. ια'. (δ) Περὶ Ἐκκλησ. Συγγραφ. σελ. 54 (ε) Γερ-
προκαρ. τόμ. Β'. σελ. 226.

(ζ) Ὁ συγγραφεὺς συγχίξει τὸν Ἀμαλάριον διάκονον, μετ' Ἀμαλάριον Φορτανάτον Ἐπίσκοπον· διότι Ἀμαλάριος, ἦν διάκονος ἡ ὑπερον Ἀββᾶς τῆς ἐν Μίση, ἡ Μίση Ἐκκλησίας, ὅστις συνέγραψε τὰ βιβλία δ· περὶ τῆ Ἐκκλησιαστικῆς Ὀφφικίς, κτ· ἔτος ἐζη ἡ τῷ ωμ'. ὁ δὲ Ἀμαλάριος Φορτανάτος Ἀρχιεπίσκοπος Τρεβιρῶν, ἐτελεύτησε τῷ ωιδ· ἐπιστρέψας ἀπὸ τῆν ἐν Κωνσταντινῶν πρεσβείαν πρὸς Μιχαήλ τὸν Κεροπαλάτην· ἔτος συνέγραψε τὸ περὶ μυσηρίε τῆ βαπτίσματος ὅπερ ἀποδίδεται τῷ Ἀλκσίνοφ. (η) Τρία βιβλία, ἡ ἐχὶ τέσσαρα συνέγραψε.

γεωμετρικῆς ἐπισήμης ἔμπειρος, αἰχμαλωτίσθῃ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μαθὼν ὁ Ἀρμενιάνης περὶ τῆ σοφῆ Λέοντος τις ἦν, καὶ πῶς εἰς ἄκρον ἔφθασε πάσης σοφίας, καὶ ἐπισήμης, γράφει πρὸς τὸν βασιλέα Θεόφιλον, διὰ νὰ τῷ στείλῃ αὐτὸν τὸν φιλόσοφον, καὶ ἀντὶ τὰτα δέλει δοθῆναι χάρισμα χρυσία κεντηνάρια ῥ. καὶ φιλία παντοτινὴ. ὁ δὲ Θεόφιλος ἀτοκὸν κρίνας ἀνίσως τὴν τῶν ὄντων γνώσιν, διὰ τὴν ὁποῖαν τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων δοξάζεται, ἔκδοτον ποιῆσει τοῖς ἔθνεσι, πρὸς τὰ ζητηθέντα δὲν συγκατένευσε. γνωρίζεται λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ ὁ τὰ πάντα σοφώτατος Λέων, καὶ διδάσκαλδος προχειρίζεται. τελευταῖον εἰς τὸν τῆς Θεσσαλονίκης θρόνον ἀναβαίνει παρα Πατριάρχῃ Γωάννῃ τῷ μεγάλῃ καθαιρεθέντων, καὶ ἀφανισθέντων τότε τῶν εἰκονομάχων συγκαταίρεται καὶ αὐτός. μεγάλην δὲ τιμὴν παρὰ τοῖς Θεσσαλονικεῦσιν ἔλαβε καὶ δι' ἄλλα πολλὰ, μάλιστα δὲ διὰ τὴν λύσιν τῆς πείνας ὅτῃ ἔκαμε, σοχαθεῖς τὴν τῶν ἀσέρων ἐπιτολήν, καὶ ἐκείνας παρακινήσας τότε νὰ σπείρωσι τὰ σπέρματά τες κτ'. Γλυκάς (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Περὶ Μιχαὴλ, καὶ Θεοδώρας τῆς αὐτῆς μητρὸς, τῶν
αὐταρχισάντων ἐν Κωνσταντινῶν, καὶ τῶν
ἐπ' αὐτῶν γενομένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μιχαὴλ
Αὐτοκρά-
τωρ ἀπὸ Χ.
Γ. 842.

Κατασφύρας τὴν ζωὴν ὁ Θεόφιλος, διαδέχεται τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας ὁμῶς μετὰ τὴν μητέρα τῆς Μιχαὴλ, ἐν ἔτει ωμβ. ὑπὸ ἐπιτρόπων, τὰς ὁποίας ἀφίησεν ὁ πατὴρ τῆς, τὸν Μάγιστρον δηλαδὴ Ἐμμανὴλ, καὶ τὸν Πατριάρχον Θεόκτιστον, ἐβασίλευσε δὲ χρόνας κέ. εὐτυχῶς μὲν εἰς τὰς δεκατέσσαρας προτέρας, εἰς τὰς ὁποίας τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων Θεοδώρα ἡ βασίλισσα μετὰ τὴς ἐπιτρόπου ἐμεταχειρίζετο. δυσχερῆτα δὲ εἰς τὰς λοιπὰς ια'. διότι ὑπερβάς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν αὐτός ὁ Μιχαὴλ, ἀδημονῶσε βλέπων εἰς ἄλλας τὴν κυβέρνησιν τῆς βασιλείας, ἠγαγκάσθη δὲ καὶ ἀπὸ τὸν πρὸς μητρός. θεῖον τῆς Βάρδαν διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῆς τῆς αὐταρχίας. ὁ δὲν πρῶτον ἐφόρευσε τὸν ἐπίτροπόν τῆς Θεόκτιστον, ἀνδρῶπον φρόνιμον, ὕστερον τὴν μητέρα τῆς ἐκέρυσε, καὶ τὰς ἀδελφίς τῆς, καὶ εἰς τὸν οἶκον τῆς Καριανῆς τὰς ἐξώρισε. γένόμενος δὲ ἐγγρατῆς τῆς βασιλείας, ἐκαταγίνετο εἰς μίμης, καὶ κόλακας, εἰς τρέξιμον ἀμαξῶν,

(α) Χρον. τμήμ. Δ'. σελ. 225.

ξῶν, καὶ ἵππῶν, εἰς τὰ ὁποία τὰς θησαυρὰς ὅτῃ τῷ ἀφίησεν ἡ μητέρα τῆς, ὀγλήγωρα τὰς ἐξοδίασε. τελευταῖον τὸν Βάρδαν, τὸν ὁποῖον Κροπαλάτην, καὶ Καίσαρα ἐτίμησεν, ἐθανάτωσε. τῆτο τὸ ἴδιον ἤθελε νὰ πράξῃ, καὶ εἰς τὸν Βασίλειον τὸν Μακεδόνα ὅτῃ τὸν ἀνηγόρευσε βασιλέα εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, βάνωντας εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς τὸ διάδημα διὰ μέσῃ Φωτίῃ τῷ Πατριάρχῃ, θὰν αὐτός ὁ Βασίλειος πρὶν πάθῃ δὲν ἤθελε φροντίσει. διότι φανερώσας τὴν γνώμην τῆς, καὶ εἰς ἄλλας, καὶ εὐρῶν τὸν βασιλέα καταμεθυσμένον ἀπὸ τὰς ἀκρατοποτίας εἰς ὕπνον βαδῶν, τὸν ἐθανάτωσεν ἐν ἔτει ωξζ'.

§. 2. Πατριάρχαι Κωνσταντινῶν εἰς τὸν καιρὸν αὐτῷ τῷ Αὐτοκράτορος ἔγινεν Μεθόδιος ὁ Ὁμολογητῆς, Ἰγνάτιος ὁ μοναχός, καὶ Φώτιος ὁ Ἀσκηρῆτις.

§. 3. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Θεοφίλας, ἡ βασίλισσα Θεοδώρα καταβιάσασα ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν ψευδώνυμον Πατριάρχην Γωάννην τὸν μάγον, ἀνεβίβασε Μεθόδιον τὸν ὁμολογητῆν, τὸν ἱερόν, καὶ θεῖον ἄνδρα, ὅστις μὴ παιδόμενος νὰ συμφωνήσῃ εἰς τὴν κακοδοξίαν τῆς Θεοφίλας, ὕστερον ἀπὸ πολλὰς αἰκισμῶν, καὶ τὴν ἐκρίζωσιν τῶν ὀδόντων ἐξωρίσθη, καὶ ἐσφαλίθη εἰς μνήμα ὁμῶς μετὰ δύο λησῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀποθανὼν ὁ εἰς, ὅσῃν ὁ ἅγιος ἀπὸ τὴν δυσσωδίαν τῆς ὑπέφερον ἀηδίαν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ προφέρῃ τις. τῷ ὁποίῳ οἱ Γραπτοὶ Θεοφάνης, καὶ Θεόδωρος ἔγραψαν, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται. ἐπτά δὲ χρόνας μείνας εἰς τὸν τάφον, ἐκβλήθη ἐκεῖθεν, ἐφυλακῶθη εἰς τὰς βασιλείας, ἔδειξεν βλέπων αὐτὸν, εἰμὴ ἐκεῖνος ὅτῃ τὸν ὑπηρετεῖ, καὶ ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος, ὅστις φιλοπονῶν, καὶ ἀναγινώσκων, ἠρώτα τὸν Μεθόδιον διὰ ἐκεῖνα ὅτῃ ἀμφίβαλε. διὰ τῆτο καὶ εἰς τὰς ἀποδημίας τὸν εἶχε ὁμῶς μετὰ αὐτὸν κτ'. τὸν ἐκβαλε δὲ ἀπὸ τὸν τάφον ὁ Θεόφιλος δι' αἰτίαν τοιαύτην. φιλολόγος ὢν ὁ Θεόφιλος εὗρεν ἀντιγραφὰς τινὰς δυσνοήτας, τῶν ὁποίων τὸ νόημα δὲν ἐκαταλάμβανεν. ἀκῆσας λοιπὸν ἀπὸ τινος, ὅτι ἔδειξεν δύναται νὰ σαφηνίσῃ αὐτῷ τὰς γραφὰς, εἰμὴ ὁ ἐν μνήματι Μεθόδιος, ἐκεῖθεν αὐτὸν εὐδὺς ἔφερε, καὶ τὸν ἐτίμησε πολλὰ. αἰσιαγόνες τῆς ὁμῶς ἐπειδὴ ἦσαν βεβλαμμένοι ἀπὸ τὸν Θεόφιλον, ἦσαν καὶ δεμένοι μετὰ πανὶ ψιλόν, διὰ τῆτο καὶ ἀπὸ συνήθειαν ἕως τὸρα ὡς νομίζω, ἔμεινε εἰς τὰς ἀρχιερεῖς, τὸ νὰ ἔχωσιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν μέρη πανία δεμένα, ὡς ὁ Γλυκάς ἰσορεῖ (α). τελευταῖον τὴν τῆς Χριστῆ Ἐκκλησίαν κυβερνήτας χρόνας τέσσαρας, πρὸς τὰς αἰδίας μονὰς μετέστη, πολλὰ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἀγωνισθεῖς, καὶ μετὰ ἔργον ἐλέγξας τὰ κατ' αὐτῆς σκευωρήματα.

§. 4.

(α) Χρον. τμήμ. Δ'. σελ. 224.

Πατριάρ-
χαι Κων-
σταντινῶ-
ν.
Μεθόδιος
ὁμολογη-
τῆς.

Γρηγόριος.

§. 4. Τὸν Μεθόδιον διεδέξατο Ἰγνατίος ὁ μοναχὸς, ὅστις ἀνεψιὸς μὲν ἦν Νικηφόρου Γενικῆ τῆ βασιλείας, υἱὸς δὲ Μιχαὴλ Κροπαλάτα Ρεγκκαβὲ τῆ βασιλείας· εὐνεχιθεὶς δὲ μετὰ τὴν τῆ πατρὸς ἔκπτωσιν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, παρὰ Λέοντος τῆ Ἀρμενίας ὅπῃ τυραννικῶς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἐκνεύθη εἰς τὸ μοναχῆριον τῆ Σατύρου, καὶ πολλὰς χρόνας μετ' ἀσκητικῆς ἰδρωτῆς ἐδάμασε τὴν σάρκα τε κτ'. ἐν δὲ τῷ 5. ἔτει τῆς αὐταρχίας τῆ Μιχαὴλ, Θεοδώρα ἡ μήτηρ αὐτῆ ἀνέβασεν αὐτὸν εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιερατικὸν θρόνον, μὴ συνευδοκησάντων πάντων τῶν Ἐπισκόπων τε, καὶ κληρικῶν τῆ ἐκλογῇ αὐτῆ, καὶ μάλιχα Γρηγορίου τῆ Συρακασῶν Ἀρχιεπισκόπου, τὸν ὁποῖον τόσον ἐμίσει ὁ Ἰγνατίος ὥστε μὴτε ἠθέλησε νὰ γένη συλλειτουργὸς εἰς τὴν χειροτονίαν τε, ἄτε μετὰ τὰς ἄλλας νὰ συνευρεθῆ εἰς αὐτὴν· ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τῆ θρόνου, καὶ καθαιρέσει αὐτὸν ὑπέβαλε, καὶ ἐπαρακάλει νὰ γένωσι σύμφηγοι μετ' αὐτὸν ὁ, τε Λέων καὶ ὁ Βενέδικτος τῆς Ρώμης Ἐπίσκοποι κατὰ τῆ Γρηγορίου, ἀλλὰ δὲν εἰσηκόδη, ὡς Νικόλαος Α'. ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος πρὸς Μιχαὴλ τὸν βασιλέα γράφων μαρτυρεῖ, ἂν καὶ Στυλιανὸς ὁ Νεοκαισαρείας, εἰς τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὁ Βαρώνιος τὰ ἐναντία διηγείται (α). πρὸς αὐτὸν δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδεκα χρόνας καταβιβάζεται τῆ θρόνου ἀπὸ Βάρδαν τὸν Καίσαρα, καὶ καθαιρέται, ἐπειδὴ ἠλεγξεν αὐτὸν, ὅπῃ ἀφῆσε τὴν σύζυγόν τε, καὶ συμφερόμενος ἦν μετὰ τὴν νόμον τε, καὶ δὲν τὸν ἄφιεν νὰ ἐμβῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· τελευταῖον πάλιν ἀντεισάγεται εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ Βασίλειον τὸν Μακεδόνα, καὶ καλῶς κυβερνῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐτελεύτησεν· ἀνάγνωθι τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Κεδρηνὸν (γ), καὶ ἄλλους· τὸν βίον αὐτῆ ἔγραψε Νικήτας Δαβὶδ ὁ Παφλαγόνος, ὅστις χαριζόμενος Νικολᾶω τῷ Ρώμης, ἀσεβῶς τὴν ἄκυρον αὐτῆ γλώτταν κατὰ τῆ ἱερῆ Φωτίου ἠκόνισεν.

Φώτιος.

§. 5. Ἐκβληθέντος λοιπὸν τῆ Ἰγνατία, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπροχειρίθη Φώτιος ὁ ἱερώτατος, ἂν καὶ ἀκρίως, πρωτοσπαθάρης τε καὶ πρωτοασκητικῆς γεγονώς Θεοφίλῃ τῆ βασιλείας, ἔπειτα καὶ τῆ Συγκλήτε Βελῆς τὰ πρωτεία ἐπιφερόμενος, κατὰ τὸν διάκονον Γεωργίου ἐν τῷ βίῳ Γεωργίου τῆ ὑμνογράφου, καὶ ἐνδοξος εἰς πάντα, διότι ἐκ ἦν ἀπὸ τὰς ἀγενεῖς, καὶ ἀνωνομίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς ευγενεῖς κατὰ σάρκα, καὶ περιφανείας, εἰς τὸ ἄκρον τῆς μαθήσεως φθάσας, καὶ ἀπειρα γνώσεως σοφία τε καὶ συνέσει πάντων εὐδοκιμώτατος, διότι εἰς τὴν Γραμματικὴν, ποιητικὴν, ρητορικὴν τε, καὶ φιλοσοφίαν, καὶ δὲ καὶ ἰατρικὴν, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπιστήμην ἐξωτερικὴν, τόσῃν δυνάμειν εἶχεν, ὅπῃ ἔχει μόνον εἰς τὰς ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ νὰ μὴν εὐρίσκετο ἄλλος τοιοῦτος, ἀλλὰ νὰ ἦτον ἕνα-

(α) Χρον. ἔτει ωξ. ἀριθ. 7. 432. καὶ 446.

(β) Χρον. βιβλ. 15. σελ. 127.

(γ) Σελ.

ἐναρίθμιος καὶ μετὰ τὰς παλαιὰς, καθὼς ὁ σύγχρονος αὐτῷ Νικήτας ὁ Παφλαγόνος ἐν τῷ βίῳ τῆ Ἰγνατία μαρτυρεῖ, καὶ μὲ ὅλον ὅπῃ ἐχθρὸς τε ἦν· κοινῇ λοιπὸν γνώμῃ ψιφιδεῖς ἀπὸ ὅλον τὸν κλῆρον, ἐξαιρῶν μόνον πέντε ὅπῃ δὲν ἐσυγκατένευσαν, χειροτονεῖται ὑπὸ Γρηγορίου τῆ Συρακασῶν Ἀρχιεπισκόπου· τῇ πρώτῃ μὲν ἡμέρᾳ μοναχὸς, τῇ ἄλλῃ δὲ ἀναγνώσις, τῇ τρίτῃ ὑποδιάκονος, τῇ τετάρτῃ διάκονος, τῇ πέμπτῃ Πρεσβύτερος, καὶ τῇ ἕκτῃ κς. ἔση δεκεμβρίου, καθ' ἣν τὰ γενέθλια τῆ Χριστῆ εορτάζομεν, Ἐπίσκοπος ἐν ἔτει ωξ. ἔχει δὲ κατὰ τὸν Νεοκαισαρείας Στυλιανὸν, ὅπῃ ψευδῶς πρὸς Στέφανον ἐγράψεν ἀυθιμερὸν, ἦτοι αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ· διότι ἄτε αὐτὸς τὸ πιστὸν ἔχει διὰ ἐκεῖνα ὅπῃ γράφει κατὰ τῆ Φωτίου, ἄτε οἱ ἔξω ἀπὸ αὐτὸν γράψαντες παθητικῶς περὶ αὐτῆ, ὡς Μητροφάνης Σμύρνης, ὁ Παφλαγονίας Νικήτας, ὁ Νεοκαισαρείας Στυλιανὸς, καὶ ὁ Θεογνώστος πρόδικλος ἐχθρὸς τῆ Φωτίου· καὶ ἀλλὰ περὶ τῆτων κατωτέρω ὁ Βαρώνιος συνάγει, ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν Ἰωάννη Πατρικίς, καὶ Σακεδραρίς, πᾶς νὰ ἦτον εὐνεχὸς ὁ Φώτιος, διότι ὁ Πατρικίος δὲν γράφει πρὸς Φώτιον, ἀλλ' ὁ Φώτιος πρὸς ἐκεῖνον (α), τῷ ὁποῖῳ πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγει· πόθεν ἔν εἰς τὰς ἐκατέρωθεν ὄρας ὑπερβάς εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆ Θεῆ μυστήρια παρεισέφρησεν, ἄνω, καὶ κάτω πάντα ποιῶν κτ'.

§. 6. Ἡ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας κατάστασις, καὶ τῶν περὶ αὐτὴν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ, καὶ Θεοδώρας ἦν εἰς γαλήνην καὶ ἡσυχίαν· διότι ἡ βασίλισσα Θεοδώρα πρώτῃν φροντίδα ἔλαβε νὰ καταπαύσῃ ὁ διωγμὸς διὰ τὰ σεπτὰ ἐκτυπώματα, συνευδοκῆντος, καὶ τῆ Πατρικίς Θεοκτίστῃ· Τελευταῖον συγκατατένευσαντας μετὰ τὸν θρόνον, καὶ τῆ Μαγίστρα Μαννίλ, ἐπρόσβαξεν ἡ βασίλισ Θεοδώρα (πρότερον ἐλευθερώσασα τὰς ἐν ἐξορίᾳ σαλδέντας παρὰ τῆ Θεοφίλας, καὶ τὰς φυλακωθέντας, καὶ ἐκεῖνας ὅπῃ μετ' ἄλλας κακώσεις ἐτιμωρήθησαν, καὶ μετὰ ταλαιπωρίας ἐκακοπάθησαν.) νὰ γένη ζήτησις περὶ τῆς αἰρέσεως, καὶ γενομένης, τὸ πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων ἐνίκησε, καὶ πάλιν ἡ τῶν ἀγίων ἐκτυπωμάτων εἰς τὸ φανερόν προσκύνησις τε καὶ ἀνασῆλωσις ἐγένετο, πατριαρχεῦόντος τῆ ἱερῆ, καὶ δεῖς ὁμολογητῆ Μεθοδίου, διότι τὸν ψευδώνυμον Πατριάρχην τὸν μάγον Γεωργίου, πρὶν τῆς ζητήσεως ταύτης, κατεβίβασεν ἀπὸ τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον, ὅπῃ παρανόμως τὸν εἶχε χρόνος ἔξ. τῆ ὁποῖα τὴν σκευωρίαν κατὰ τῆ ἱερῆ Μεθοδίου, καὶ τὰ ἀκολαθῆσαντα εἰς αὐτὴν τὴν ἀνασῆλωσιν τῶν σεβασμίων εἰκόνων, ὅρα παρὰ τῷ Ζωναρᾶ (β), τῷ Κεδρηνῷ (γ), καὶ ἄλλοις· καὶ τοιοτρόπως ἡ τῶν εἰκονομά-

M m 2

Χων

(α) Ἐξαιτίας ὁ τόπος, φαίνεται πᾶς ἔπρεπε νὰ εἴπῃ, ὅτι ἠπατήθη ὁ Βαρώνιος συνάγει νὰ ἦτον εὐνεχὸς ὁ Φώτιος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, διότι ὁ Πατρικίος δὲν γράφει πρὸς τὸν Φώτιον, ἀλλ' ὁ Φώτιος πρὸς ἐκεῖνον κτ'. ὅρα τὴν ἐπιστ. ταύτην παρὰ τῷ Βαρωνίῳ χρον. ἐν ἔτει ωξ. ἀριθ. 46.
(β) Βιβλ. 15. σελ. 120. (γ) Σελ. 421.

Κατάστασις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐορτὴ τῆς Ὀρθοδόξιας διατί.

χων αίρεσις κατελύθη, ἡ ἢ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησία τὸν οἰκεῖον ἀπέλαβε κόσμον, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν οἱ Θεοὶ πατέρες ἐδέσπισαν, τὴν ἐτήσιον μνήμην ταύτης τῆς ἀνάσθησός, ἢ τῆς ὀρθοδοξίας, νὰ τελεῖται τῇ πρώτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν, ὅρα τὸν Πανδύπουλον ἐν τῷ συναξαρίῳ τῆς πρώτης Κυριακῆς τῶν νηστειῶν.

§. 7. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐφύτρωσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς ἄλλοις ἢ τῶν Ζηλικῶν λεγομένη αίρεσις, ἣτις ὁμῶς μετὰ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς τὸνομα Ζήλικι, ὅπερ ἦτον ἀσηκρήτις, ἐσβυσεν αὐτὴ τε, ἡ τῶν ἀκαλέδων αὐτῆ, σρεφάντων εἰς τὴν Θεοσέβειαν, ἡ χρησιμῶν μετὰ τὸ δεῖον μῦρον, ἡ τελειωθέντων, ὡς Κεδρηὸς λέγει (α).

§. 8. Εἰς τὴν πρίσιν τῶν Χριστιανῶν ἤλθον κατ' αὐτὰς τὰς χρόνας ἡ οἱ Βέλγαροι, ὅπερ ἦσαν Ἐθνικοὶ, διὰ μέσθ τῆς ἀδελφῆς τῆ αὐτῶν ἀρχοντος Βογόρεως, ἣτις αἰχμαλωτισθεῖσα, ἡ εὐρισκομένη εἰς τὰ βασιλεία, ἐτελειώθη μετὰ τὸ δεῖον βάπτισμα, ἡ ἔμαθε γράμματα· ἀπελθῶσα δὲ εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς, ἐπαρακίνει αὐτὸν εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν θρησκείαν, πάντοτε ὁμιλῶσα μετὰ αὐτὸν περὶ αὐτῆς, ἡ τὰ Χριστιανικὰ ἐπαινῶσα μυσήρια· γενομένης δὲ πολλῆς ἀκαρπίας εἰς τὴν χώραν τῶν Βελγάρων ἐν ἔτει ὡξδ'. διὰ τὴν ὁποίαν πάντοθεν σροχωρηθέντες οἱ κάτοικοι αὐτῆς, Μιχαὴλ ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸν δεῖον τε Βάρδα τὸν Καίσαρα εὐκαιρίαν εὐρῶν μετὰ πολὺν σροτὸν, ἡ δύναμιν κατὰ τῶν Βελγάρων ἐσράτευσε· βιασθέντες δὲ ἔτοι ὑπ' αὐτῆ πολλὰ, ἡ εἰς ἐσχατὸν κίνδυνον ἐλθόντες, ἀπεφάσισαν ἐκσῶσαι νὰ παραδοθῶσιν ὁμῶς μετὰ τὸν βασιλέα τῆς Βογόρεως τὸν ἡδὴ κατηχηθέντα παρὰ τῆς ἰδίας ἀδελφῆς, ἡ νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν ὑποταγὴν τῶν Ρωμαίων γενομένοι Χριστιανοὶ, ἡ νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς ὑποκειμένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν τῶν Ρωμαίων τῆ Κωνσταντινῆ πόλεως Πατριάρχης· Τελειωθείσης λοιπὸν τῆς συμφωνίας, ἤλθεν ὁ Βόγορις μετὰ τὰς μεγαίσαντας τε εἰς τὴν βασιλεύσαν, ἡ βαπτισθεὶς εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ τὸν Βασιλέα ἀνεδέχθη, μετωνομασθεὶς εἰς ὄνομα τῆ βασιλέως Μιχαὴλ, ὡς Συμεὼν ὁ Μάγιστος ἰσορεῖ (β), ἡ Γεώργιος ὁ μοναχός (γ).

§. 9. Τάτθ δὲ τῆ Μιχαὴλ τελευτήσαντος, ὁ μετ' αὐτὸν γενομένος ἡγεμὼν τῶν Βελγάρων, μὴ ἀποδεχόμενος τὴν τῆ Χριστῆ Πρίσιν, ἀλλὰ βιασθεὶς ἀπὸ τὴν κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πείναν, ἡδέλισε νὰ χριστιανίσθ. Ἐλθὼν δὲ εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν μετὰ τὰς ἀρχοντάς τε, πάντες οἱ Βέλγαροι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθησαν, οἵτινες τὸ πρότερον ἐλέγοντο Χάζαροι, Αἰθεροὶ, κτ'. μετωνομάσθη δὲ ἐν τῷ βαπτίσματι ὑπὸ Μιχαὴλ τῆ Αὐτοκράτορος ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν Συμεὼν.

§. 10.

(α) Σελ. 424. (β) Χρον. ἐπὶ Μιχαὴλ, ἡ Θεοδώρου κεφ. κβ'. σελ. 330. ἐκδ. ἐνετ. αψκθ'. (γ) Εἰς τὸν βίον τῆ Μιχαὴλ κεφ. ις'. σελ. 400. ἐκδ. ἐνετ. αψκθ'.

Αίρεσις Ζηλικῶν.

Βέλγαροι ἄγονται Χριστιανοί.

§. 10. Τάτθ γενομένη ἐπεμφε μετὰ αὐτὸν τὸν νεοφώτισον ἡγεμὼνα (ὅστις φανερὰ γνωρίσας τὴν τῆ κυρυχθέντος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆ δύναμιν, ἡ δασθήσας τῷ τῆ Σταυρῆ σημείῳ προπορευομένῳ αὐτῆ, τὰς ἀντιφάντας αὐτῷ Βελγάρους, ὡς τῆς πατρὸς τιμῆς, ἡ δόξης ἀποσάντι, κατ' ἀκρας νενίκηκε, ἡ ἔτω πάντες ἐπομένως ἐκλεξαν τὰ τῶν Χριστιανῶν, ὡς ὁ Ζωναράς ἰσορεῖ (α)), Φώτιος ὁ Κωνσταντινῆ πόλεως Πατριάρχης εἰς τὴν Βελγαρίαν Ἐπισκόπος τε ἡ διδασκάλης πρὸς κατήχησιν τῆ νεοσυλλέκτα λαῶ, ἡ διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· διὰ τῆτο ὕσερον, ἡ συχνὰς ἐπιστολάς πρὸς αὐτὸν τὸν Μιχαὴλ ἐπεμπεν, τὸν ὁποῖον εἰς μίαν τῆ ἐπιστολὴν ἔτω καλεῖ „ ὡ καλὸν ἀγαλμα τῶν ἐμῶν πόνων, ἡ τῶν πνευματικῶν με ἀδίνων εὐγενῆς ἡ γνήσιον γέννημα.

§. 11. Οὔτε δύο χρόνοι τελειώσαντες ἡ Νικόλαος Α'. ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος (διὰ τὸν ὁποῖον κατωτέρω ρηθῆσεται) βελιθῆς τὴν χώραν ἐκείνων νὰ ὑποτάξθ εἰς τὸν θρόνον τῆ, οἰκείας Ἐπισκόπος εἰς αὐτὴν ἐπεμφε, διὰ νὰ διδάξθ τὸν νεοφώτισον λαὸν τὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας δόγματα, οἵτινες πορευθέντες, τσῆτον προέκοψαν μετὰ τὰς πιθανολογίας τῆς, πρὸς τοὺς ἄλλοις κυρῦττοντες τὸν Κωνσταντινῆ πόλεως Πατριάρχην Φώτιον νὰ μὴ εἶναι γνήσιος, ἡ ἀληθῆς ἀρχιερεὺς, ὡς λησρικῶς ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον, ὅθεν ἡ πάντα τὰ παρ' αὐτῆ πραττόμενα, ἀκυρα ἡ ἀνίσχυρα εἶναι ἔλεγον, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἐκ δευτέρου μετὰ μῦρον ἔχρηον αὐτῆς ὅπερ ἦσαν βαπτισμένοι, ἡ χρισμένοι, ὡσε καταπεισθεὶς εἰς τὰς λόγους αὐτῶν Μιχαὴλ ὁ ἡγεμὼν τῶν Βελγάρων, παραιτήθη, ἡ ἀφῆσε μὲν τῶν Φώτιον Πατριάρχην, ἐπεμφε δὲ πρέσβεὶς μετὰ δῶρα πρὸς Νικόλαον τὸν Πάπαν ἐν ἔτει ὡξδ'. διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσθσι τί πρέπει νὰ ποιήσθσι διὰ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς, ἡ διὰ τὰς Βελγάρους ὅπερ ἔτι δὲν ἐβαπτίσθησαν· Ταῦτα μαθὼν ὁ Φώτιος, καὶ πολλὰ ὀργισθεὶς, καὶ ἀδημονήσας, σύνοδον εἰς Κωνσταντινῆ πόλιν συνήθροισε, περὶ ἧς κατωτέρω.

§. 12. Ο' δὲ Βάρδας ἀναβάς εἰς τὴν τιμὴν τῆ Καίσαρος, ἔδενά καλὸν ἐποίησεν, εἰμὴ εἶχε τὴν φροντίδα τῆ εἰς τὴν παράδοσιν τῆς μαθήσεως (διότι τότε ἦν πολλὰ ἀμελημένη ἡ φιλοσοφία, ἡ σχεδὸν τελείως ἐσβεσεν, ὡσε ἔτε σημείον νὰ ἀπέμεινεν ἀπὸ αὐτὴν διὰ τὴν ἀλογίαν τῶν κρατάντων) ὅθεν ἡ ἐξεχώρισε σχολεῖα διὰ πᾶσαν ἐπισήμην· αὐτὸς δὲ ἡ διδασκάλης ἐδιώρισε, ἡ ἐτησίως χορηγίας ἡ σιτηρέσια ἐκάσθ αὐτῶν ἐχάρισεν· ἐπὶ πᾶσι δὲ μέγαν, ἡ κοινὸν διδάσκαλον κατέστησε Λέοντα τὸν φιλόσοφον, τῆ ὁποῖα ἡ φήμη μεγάλη ἦν εἰς τὴν σοφίαν, ὅπερ ἀρχιεράτευσε πρότερον εἰς Θεσσαλονίκην, ἔπειτα καθηρέθη, ἐπειδὴ δὲν ἐτίμα τὰς ἀγίας εἰκόνας· „ Τὰ μὲν γράμματα λοιπὸν ἔλεγεν ὁ Λέων,

M m 3

(α) Χρον. βιβλ. ις'. σελ. 122.

Φώτιος πέμπει διδασκάλης εἰς τὰς Βελγάρους.

Νικόλαος Α'. πέμπει διδασκάλης εἰς τὰς Βελγάρους.

Ο' ἡγεμὼν τῶν Βελγάρων σρεφεται πρὸς τὸν Πάπαν.

Βάρδας Καίσαρ κατωτέρω μαθαίνει αὐτῆ.

», ἢ νὰ μάθωσι ποιητικά ἐδίδασκε κατὰ τὴν βασιλίδαν ῥητορικὴν δὲ, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ ἀριθμῶν ἀναλήψεις, ἢ τὰς λοιπὰς τῶν ἐπιστημῶν τάξεις· ἢ ἐρχόμενος εἰς τὴν νῆσον Ἄντρον, ἢ ἐκεῖ εὐρῶν Μιχαὴλ τὸν Ψελλὸν ἀπὸ αὐτὸν ἐδίδαχθη, ὅρα τὸν Κεδρινὸν (α), διὰ μέσσω τῶν ποῖα ἔκαμε νὰ ἀνθήσωσι πάλιν οἱ λόγοι, ἢ εἰς αὐξήσιν ἤφθον, ἔχι εἰς πολὺν καιρὸν· ὁμοίως δ' αὐτὸς Καῖσαρ Βάρδας ἢ τὰς πολιτικὰς νόμους νὰ ἀνανεώσωσιν ἐποίησεν, ὅπῃ εἶχε χαρῆ ἢ εἰδήσιν αὐτῶν τελείως· ἢ αὐτὴ μὲν ἢ σπαδῆ τῆ Βάρδα εἶναι ἀξιεπαίνος, ἀλλὰ τὰ κατορθώματα ψεκτὰ, ἢ ἄτοπα· διότι ἔχι μόνον αὐτὸς τὸν θεῖον Ἰγνατίον, ὅπῃ μετὰ τὴν τελευταίαν τῆ ἱερῆ Μεθόδιου, εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν θρόνον ἢ βασιλῆς Θεοδώρα ἀνέβασεν, ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ τιμωρῶν αὐτὸν, τέλος τὸν ἐσφάλισεν εἰς ἓνα τάφον, ὕψερρον εἰς Μιτυλήνην ἐξώρισε, διατὶ τὸν ἀφώρισεν ὅπῃ χωρὶς αἰτίαν ἀφῆκε τὴν νόμιμον τῆ γυναῖκα, ἢ ἐσυμφέρετο μὲ τὴν νύμφην τῆ, ἀλλὰ ἢ πολλὰς ἄλλας ἀρχιερεῖς ὅπῃ ἦσαν σύμφηφοι κατ' αὐτῆ μὲ τὸν Ἰγνατίον, προχειρίζεται δὲ Πατριάρχην τὸν Φώτιον, ὡς εἴρηται.

§. 13. Μετὰ μῆνας δύο λοιπὸν τῆς τῆ Φωτίου ἀρχιερατείας, οἱ προκείμενοι τῆτε κλήρη, ἢ τῶν Ἐπισκόπων μὲ τὸν Ἰγνατίον, φιλονεικίσαντες μὲ τὸν Φώτιον εἰς τὸν αὐτῆ προβιβασμὸν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, ἢ φιλιωθέντες, ἢ πάλιν μετανοήσαντες, ἢ ἀπομακρυνθέντες ἀπὸ τὴν κοινωσίαν αὐτῆ τῆ Φωτίου, συνηθροίσθησαν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας σοφίας, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν μὲν Φώτιον ἐκάθησαν, ἢ ἀναδέματισαν, τὸν δὲ Ἰγνατίον γνήσιον ἀρχιερέα, ἢ ποιμένα κανονικὸν Κωνσταντινουπόλεως ἀνεκήρυξαν· τῆτων γενομένων, παραχῆ ἔχι ὀλίγη εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίαν ἠκολόγησε, ἢ αἰσχυρὴ φανερά τῶ τῆ βασιλεῖ Μιχαὴλ, καὶ τῶ Καίσαρι Βάρδα, ἢ εἰς τὰς ὑπερασπιστὰς τῆ Φωτίου, εἰς δὲ τὸν Ἰγνατίον, ὡς αἴτιον δῆθεν, ὅπῃ ἤγειρε τοιαύτας ταραχὰς, ὡς ἐνόμιζον οἱ κρατῆντες, θλίψεις, ταλαιπωρίαι, ὕβρεις, καταφρονήσεις, κολαφισμοί, φυλακαὶ, δεσμά, ἢ τέλος ἐξορία εἰς Μιτυλήνην ἀπὸ τὴν Τερέβινδον νῆσον, ὡς ὁ Νικήτας μαρτυρεῖ, ὁμοίως ἢ τῶν βοηθῶν τῆ Ἐπισκόπων τῆ, ἢ κληρικῶν, τῆ δὲ Βλασία Χαρτοφύλακος ἢ ἢ γλωττα ἐκόπει· Τελευταῖον συνόδα γενομένης εἰς τὸ ἱερόν πέμενος τῶν θεῶν Ἀποστόλων, παρόντος τῆ τῆ βασιλέως Μιχαὴλ, ἢ τῆ Καίσαρος Βάρδα, ὁ μὲν Ἰγνατίος ἀποκηρύττεται, ἢ ἀφορισμῶ, ἢ ἀναδέματι ὑποβάλλεται, ὁ δὲ Φώτιος βεβαιῶται εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον.

§. 14.

(α) Σελ. 432. ὅθεν ἀναπληρῆται τὸ ἐλλείπον νόημα. Τὰ μὲν ἐν γράμματι ἔλεγεν ὁ Λέων, ἢ ποιητὰς μυθῶναι κατὰ τὴν βασιλίδαν ῥητορικὴν δὲ, ἢ φιλοσοφίαν, ἀριθμῶν ἀναλήψεις, ἢ τὰς τῶν λοιπῶν ἐπιστημῶν ἐφόδους, κατὰ τὴν νῆσον Ἄντρον γενομένης. ἐκείσε γὰρ σπεδαίω ἐντοχῶν ἀνδρὶ Μιχαὴλ τῶ Ψελλῶ, ἢ τὰς ἀρχὰς μόνον, καὶ τινὰς λόγους, ἢ ἀφορμὰς λαβῶν κατ' αὐτῆ κτ.

Σχίσμα μεταξὺ Φωτίου, καὶ Ἰγνατίου.

§. 14. Ἀλλὰ ἢ τῆτων γενομένων, ἢ τῆς Ἐκκλησίας ταραχῆ, ἢ ἢ τῶν Ἐπισκόπων διχοσασία μεγαλητέρα κατ' ἡμέραν ἐγένετο, ὅθεν Μιχαὴλ ὁ βασιλεὺς συμβελεύει μὲ τὸν Θεῖον τῆ Βάρδα, εὐρεν ἔυλογον μὲ πρέσβεις νὰ κινήσῃ πρὸς Νικόλαον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον, νὰ πέμψῃ Λιγάτης εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ γένῃ σύνοδος εἰς αὐτὴν, ἢ δι' αὐτῆς νὰ ἠσυχάσῃ ἢ Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ σκάνδαλα. σέλλει λοιπὸν πρέσβεις Μεθόδιον, Σαμαῖλ, Ζαχαρίαν, ἢ Θεόφιλον τὰς Ἐπισκόπους, ἢ μὲ αὐτὰς τὸν ἐκ τῆ Παλατίου αὐτῆ πρωτοσπαδάριον μὲ ἀκριβὰ δῶρα ἱερῶν ἀμφίων κτ'. τὰ ὁποῖα Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος ἐν τῶ βίῳ τῆτε τῆ Νικολάου ἐκτίθησιν (α), ἔχι δὲ ἄλλο, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν ἔχη ὁμόφρονα εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆ γενομένα· ὁ δὲ Φώτιος περὶ ταύτης τῆς ὑποδέσεως τελείως δὲν ἔγραψε πρὸς τὸν Νικόλαον, ἔτε πρεσβείαν ἐπέμψε πρὸς βεβαίωσιν τῆς αὐτῆ προχειρίσεως, κατὰ οἱ ἔχθροὶ αὐτῆ Νικήτας, Θεοφάνης ἢ Στυλιανὸς φανερά ψευδόμενοι γράφασιν. τὸ ἐναντίον γὰρ φαίνεται ἐν τῆ πρὸς Νικόλαον τὸν Πάπαν ἐπιστολῆ τῆ Φωτίου τυπωθείσῃ ἐν τῶ παρακληρώματι τῆς Βιβλιοθήκης τῶν πατέρων ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ αἰχρῶ. ἔτος, ἢ ἢ ἐπιγραφῆ, τῶ τὰ πάντα ἱερωτάτῳ ἀδελφῶ, ἢ συλλειτουργῶ Νικολάω Πάπα πρεσβυτέρῳ Ρώμης, Φώτιος Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης κτ'. ἢ ἐν τῆ πεμφθείσῃ ἐπιστολῆ πρὸς Φώτιον Νικολάου τῆ Πάπα, ἐν αἷς ἔδειξεν λόγους περὶ Λιγάτων πρὸς ἐπικύρωσιν, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθειαν τῶν ἐγκυκλίων ἐπιστολῶν, διὰ μέσσω τῶν ὁποῖων οἱ χειροτονηθέντες Ἐπίσκοποι τοῖς συλλειτουργοῖς ἢ ἀδελφοῖς ἐφανέρωναν τὴν χειροτονίαν αὐτῶν, πέμποντες αὐτοῖς ἢ τὴν τῆς πίσεως ὁμολογίαν, ἢτοι ἐκθεσιν, πρὸς σῶαν φύλαξιν τῆς ἐν Χριστῶ ἀγάπης, ἢ σύνδεσμον τῆς κοινωσίας τῆς Ἐκκλησιῶν· Περιχαρῶς λοιπὸν ὁ Νικόλαος τὴν μετὰ τῶν δῶρων ἢ ἐπιστολῶν πρεσβείαν δεξάμενος, ἢ ἔχων εἰς τὸν νῆν τῆ νὰ ποιήσῃ ὑποτελή τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίαν εἰς τὸν θρόνον τῆ, δύο τοποτηρητὰς αὐτῆ Ζαχαρίαν, ἢ Ροδόλφον Ἐπισκόπους εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπέμψε, πρεσάξας αὐτὰς νὰ ἀποφασίσωσι περὶ μὲν τῶν ἁγίων εἰκόνων ἐκεῖνο ὅπῃ φανῆ αὐτοῖς εὐσεβὲς ἢ δίκαιον· περὶ δὲ τῆς τῆ Φωτίου, ἢ Ἰγνατίου διαφορᾶς ἔδεν νὰ διαρίσωσιν, ἀλλὰ τὴν ἀκριβῆ εἰδήσιν αὐτῆς, νὰ φανερώσωσιν εἰς αὐτὸν, ὅπῃ ἀπὸ ἀνώτατον θρόνον ἢ ἀπόφασις γένηται κτ'. περὶ ὧν ῥηθήσεται ἐν τῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνόδῳ τῆ Α. ἢ Β. λεγομένη.

§. 15. Ἡ κατὰ τὴν Ἀνατολήν τῶν Ἐκκλησιῶν κατάσασις εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἦν πολλὰ τεταραγμένη· διότι ἢ προρρηθείσα Εἰρήνη πέμψασα εἰς αὐτὴν ἄνδρας ἐπιφανεῖς διὰ νὰ σπεδάσωσι νὰ φέρωσιν ἀπὸ τὴν ἀλλοτρῶν εἰς τὴν ὁρθοδοξίαν τὰς Παυλικιάνες, ὅπῃ ἦσαν πλῆθος, οἱ δὲ σαλθέντες ἀδέξια, ἢ ἄγνωστα τὸ πρᾶγμα μεταχειρισθέντες, εἰς ἀποσασίαν νὰ

Πρεσβεία Μιχαὴλ πρὸς Νικόλαον Α.

Κατάσασις τῆς Ἐκκλησίας.

(α) Σελ. 110.

να ὀρμήσει πᾶν τὸ γένος εἰς ἀριθμὸν μυριάδων πολλῶν ἀριθμύμενον ἐβιάσαντο, τὸ ὁποῖον ἐνώθη μετὰ τῆς Γερμανίας, πολλῶν συμφερῶν αἰτίων εἰς τῆς Ρωμαίας ἐγένεον, ὡς ἰσορροσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Περὶ Λοθαρίου τοῦ ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μετὰ τὸν θάνατον Λαδοβίκου τῆ Πίε, μεταξύ τῶν υἱῶν τοῦ Λοθαρίου, Λαδοβίκου, καὶ Καρόλου, ὅπῃ ἐπανεσχίσθη εἰς τὴν ἀρχὴν κατὰ τὴν πατρὸς, διχοσμία ἠγγέρθη· διότι ὁ Λοθαρίος Ἀυτοκράτωρ προσονομαθεὶς ἐν ἔτει ωμά. καὶ ὑπερηφανευθεὶς, καὶ τὰ τοῖς ἀδελφοῖς καταλειφθέντα ὑπὸ τῆ πατρὸς βασιλεία νὰ ὑποτάξῃ διίσχυρίζετο, ὅθεν ποτὲ μὲν κατ' ἐκείνην, ποτὲ δὲ κατὰ τὰτε ἐκίνει πόλεμον· ἐνώθεντες δὲ καὶ ψυχαῖς, καὶ ὅπλοις ὁ Λαδοβίκος, καὶ ὁ Κάρολος δυνατὰ ἀντετάχθησαν εἰς αὐτὸν συγκροτηθέντος λοιπὸν πολέμου εἰς τὸν Ἀντισιοδωρικὸν ἀγρὸν, τέσος ἀφανισμὸς ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐγένεο τῶν Φράγκων, ὡς μηδέποτε ἄλλον τοιοῦτον εἰς αὐτὰς νὰ συνέβη, καὶ ἔτιως αἱ δυνάμεις αὐτῶν ἐξηθνήσαν, ὡς ἔτε τῆς ἰδίας τόπης ἐδύνοντο, νὰ φυλάξωσι μετ' ἀσφάλειαν ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς, ὡς ὁ Ρηγίνων γράφει (α), καὶ Σιγύβερος ὁ Γερβλακίησιος (β). τελευταῖον νικηθέντος τῆ Λοθαρίου, διμοιράσαντο μετὰ αὐτῶν τὰ τῆ βασιλεία μέρη, ἐν ἔτει ωμγ. καὶ τῶ μὲν Λοθαρίω ἔξω ἀπὸ τὸν Ἀυτοκρατορικὸν τίτλον, καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐδόθη καὶ ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Γαλλίας, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτὸν, ἢ ὡς ἄλλοι θέλουσιν, ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Λοθαρίου Λοθαριγγία ὠνομάσθη, ὁμοίως καὶ ἡ Προβιγγία· τῶ δὲ Λαδοβίκω ἅπαντα ἡ Γερμανία μέχρι τῆ Ρήνης, καὶ ἄλλαι ἔτι πόλεις πέραν τῆ Ρήνης, διὰ τὴν τῆ οἴνη εὐφορίαν· καὶ τῶ Καρόλω ἐκλήρωθη ἡ Δυτικὴ Φραγγία· Περὶ τῶν λοιπῶν πρέπει νὰ ἰξεύρησιν, ὅτι ὁ Λοθαρίος κατ' ἄνευ λόγον ἄξιος ἐπαίνα ἐγένεο, καὶ ἀφ' ἑ ὠνομάσθη Ἀυτοκράτωρ, καὶ χωρὶς αὐτὸ τὸ ὄνομα· διότι τὸν πατέρα τοῦ ἐυγάζων ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν διὰ πολὺν καιρὸν τὸν εἶχεν εἰς φυλακὴν, ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν Ἀυτοκρατορικὸν θρόνον κατὰ τῶν ἀδελφῶν ἐκινήθη θέλων νὰ βασιλεύσῃ μόνος, τῆς ὁποίας

Λοθαρίος Ἀυτοκράτωρ Δύσεως ἀπὸ Χ. Γ. 841.

(α) Χρον. βιβλ. β. ἔτει ωμά. (β) Χρον. ἔτει ωμβ.

ὁποίας ἔπρεπε νὰ περιποιῆται, καὶ τὴν ἰδικὴν τοῦ δεσποτεῖαν νὰ φυλάττη, καὶ ἔτι πολέμους μὴ ἀναγκαίους νὰ ἐγείρη, καὶ νὰ θλίβῃ τὸ ὑπῆκοον, καὶ τὰ παρόμοια· τελευταῖον εἰς μοναχῆριον τὸ Πρωμηνίσιον ἐμβὰς, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἔκτισε, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις εἰς αὐτὸ ζήσας ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνας 16.

§. 2. Βασιλεύοντος τῆ Λοθαρίου, Ἐπίσκοποι Ρώμης ἐγένον μετὰ τὸν Γρηγόριον τὸν Δ'. τὸν ζήσαντα ἐπὶ Λαδοβίκου τῆ Πίε, Σέργιος ὁ Β'. Λέων ὁ Δ', καὶ Βενέδικτος ὁ Γ'.

§. 3. Σέργιος ὁ Β'. πρότερον ἐκαλεῖτο, Οσ πορσί, ὅς πορτζι, τατέσι ζόμα χοίρη, γενόμενος δὲ Πάπας μετέβαλε τὸ ὄνομα, καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἐφεξῆς συνήθεια ἐκράτησε νὰ μεταβάλλωσι τὰ ὀνόματά τες οἱ γινόμενοι Ρώμης Ἐπίσκοποι, καθὼς λέγει Ἀββᾶς ὁ Σταδηνσιος ἐν τῶ Χρονικῶ, ἐν ᾧ ἐκτίθησι τὸν κατάλογον τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων (α), εἰάν καὶ αὐτὸς τῶτο ἐπὶ Γρηγόριον τὸν Δ'. ἀναφέρει, τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐπὶ Σέργιον τὸν Β'. ὡς Σέφριδος ὁ Πρεσβύτερος (β), ἡ χρονολογικὴ κομπλότις, ἢτοι περικοπή (γ), Ἀλβερτος ὁ Γραντζιος (δ), καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῆς μεταγενεστέρας, ὁμοίως καὶ ὁ Πλάτινας ἐν τῶ Σεργίω Β'. ἄλλοι δὲ ὡς ὁ Βαράνιος (ε), καὶ ὁ Οὐνέφριος ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσιν εἰς τὸν Πλάτιναν, ἐπὶ Σεργίω Β'. νομίζουσιν Ἰωάννην τὸν 18. τὸν περὶ τὰ 950. ἐτὶ ἀρχιερατεύσαντα πρῶτον μετὰ τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων νὰ μετέβαλε τὸ ὄνομά το, τὸ Οκτάυιος δηλαδή. ἀλλὰ πῶς νὰ ἐπλανήθῃ ὁ Βαράνιος φανερόν εἶναι, διότι αὐτὸς ἐν ἔτει ωνδ. (ζ), γράφει Σέργιον τὸν γ. τὸν περὶ τὰς ἀρχαῖς τῆ δεκάτης αἰῶνος χρηματίσαντα, τὸ τῆ Πέτρος ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἦν πρότερον εἰς αὐτὸν, νὰ μετέβαλε χάριν εὐλαβείας, διότι ἐνόμιζεν ἄπρεπον μετὰ τὸ αὐτὸ ὄνομα νὰ καλεῖται, μετὰ τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς τὸν πρῶτον τῆ αὐτῆ θρόνου Ἐπίσκοπον, τὸν Κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων ἀπὸ Σίμωνος Πέτρον μετωνόμασεν, ὡς ὁ αὐτὸς γράφει.

§. 4. Τὸν Σέργιον διεδέχθη Λέων ὁ δ'. μετὰ τὸν ὁποῖον Βενέδικτος ὁ Γ'. ὅστις διάπυρος ἦν τῆ ὀρθοδόξου τῶν Χριστιανῶν δόγματος, καὶ βλέπων τὸν τῆ Θεῶ λαὸν κατ' ἡμέραν λυμαινόμενον, καὶ βλαπτόμενον ἀπὸ τῆς κακῆς, καὶ δυσσεβῆς λέγοντας τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον νὰ ἐκπορεύηται καὶ ἐκ τῆ Υἱοῦ, διὰ γραμμάτων Λατινικῶν Ἐπιθιμισι, ἀπὸ ὅλων τῆς Ἰταλίας τὸ τῆς πίστεως σύμβολον νὰ ὁμολογῆται ἐδέσπισε, διὰ νὰ μὴ γένη τροφισι σκανδάλου μετὰ τὸ ἀσαφές τῆς γλώσσης· ὁ αὐτὸς καὶ πρὸς τῆς τῆς Πατριάρχης ἐπιστολᾶς ἐπεμψε τὸ νὰ μὴν δέχωνται ἀπὸ αὐτῆς οἱ μετὰ ταῦτα γενόμενοι πρόεδροι τῆς Ρώμης, εἰάν πρότερον δὲν δεχθῶσι τὴν

Ρώμης Ἐπίσκοπος.

Σέργιος Β'. Διὰ ποῖαν αἰτίαν οἱ Πάπαι μεταβάλλωσι τὸ ὄνομά τες.

Λέων Δ'. Βενέδικτος Γ'.

(α) Σελ. 34. ἐκδοσ. Ἐλμεσαδὶς ἀφρῆ. (β) Βιβλ. α'. τῆς ἐπιτομῆς ἐν ἔτει ωμά. (γ) Ἐτει ωμά. (δ) Βιβλ. β. τῆς μητροπόλ. κεφ. α'. (ε) Χρον. ἔτει 955. ἀριθ. 4. (ζ) Χρον. ἐχ' ωνδ. ἀλλὰ ωνδ. ἀριθ. 1.

τὴν ὁμολογίαν τῆς ἁγίας συμβόλου, καθὼς καὶ αἱ ἅγιαι Οἰκουμενικαὶ ἑπτὰ σύνοδοι παρέδωκαν, καὶ νὰ εἶναι ἀπαράσπαστον κατησφαλισαντο ἐκ Πατρὸς μόνου ἐκπορεύεσθαι, καὶ μὴ καὶ ἐκ τῆς Υἱῆς, καθὼς παρενόσπειραν ἄλλοι οἱ λυμεῶνες, μέχρι τῆς Ἀδριανῆς Γ. καὶ Στεφάνου ε'. ὁμοφρονεῖντες ἦσαν οἱ Ρώμης πρόεδροι τοῖς λοιποῖς Πατριάρχασι.

§. 5. Μεταξὺ Λέοντος τῆς Δ'. καὶ Βενεδίκτου τῆς γ'. πολλοὶ τῶν συγγραφέων Γωάννην τὴν Πάπισσαν καθίζουσι, τὴν ὁποίαν Γωάννην ὀνομάζουσιν καλοῦσιν· αὐτὴ λοιπὸν γυνὴ ἔστα, καὶ εἰς ἀρσενικὸν σχῆμα μεταμορφώθησα τῆ ἐν Ρώμῃ ἀρχιερατικῆς θρόνου ἐπέβη, καὶ Πάπας ἔστα καταμοιχευθεῖσα ἐν ὑστέροις ἐφωράθη, ὡς πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν ἀληθῶς διηγήθησαν (τὸς ὁποῖοις μετὰ κανένα λόγον δὲν ἠμποροῦμεν νὰ εἰπῶμεν πῶς ψευδῶς ἐπλασαν αὐτὸ, διότι ἢτε πόθος, ἢτε μῖσος, ἢτε ἐλπίς ἢτε δῶρα τίποτος, ἢτε ἄλλο τι πάθος, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι συνήθειαν μετὰ σοφίσματα, καὶ παραγωγὰς νὰ ἀπατώσι, τάτες ἠνάγκαζε τὰ τοιαῦτα νὰ γράψωσι, Μαριανὸς δηλαδὴ ὁ Σκότος (α), Μαρτίνος ὁ Πολωνός (β), Γωάννης ὁ Ἀγγλικός (γ), καὶ ὁ Πλάτινας, ὅστις λέγει, τὰ περὶ Γωάννας, τῆς Παπίσσης, ὑπὸ ἀμφιβόλων ἔμπης, καὶ ἀδήλων πῶς συγγραφέων διηγεύμενα σχεδὸν πάντες διαβεβαίωσι, καὶ διὰ τῆτο καὶ αὐτὸς ὁμοίως αὐτὰ ἔτω θέλει βραχέως, καὶ προδήλως ἐκδῆναι ἵνα μὴ ἰσχυρογνωμόνως, καὶ ἀμεταπίστως παραλελοιπέναι δόξη. Ἐάν λοιπὸν οἱ Παπισταὶ ἔχουσι συνήθειαν νὰ ἀντιλέγουσι πρὸς αὐτὸ, φέροντες εἰς βεβαίωσιν Ἀνακρίσιον τὸν Βιβλιοθηκῆριον, πῶς ἀδεμίαν μνήμην περὶ τῆτος ποιεῖ, ὁμοῦς πρέπει νὰ ἰξευρωσιν, ὅτι εἰ καὶ εἰς τανῶν ἐκδοθέντα ἀντίτυπα τῆς Ἀνακρίσεως μνήμη τῆς Παπίσσης Γωάννας δὲν εἶναι, ἀλλὰ σώζεται μάλιστα εἰς τῆς τῆτος χειρογράφου κώδικας, καθὼς διαβεβαίωσι ὁ ἐπιλογισμῶτατος Βοϊκλήρος (δ).

§. 6. Λαόνικος ὁ Χαλκοκονδύλης βιβλ. ε'. λέγει, μία γυναῖκα εἰς τὴν τῆς Ρώμης ἀρχιερατείαν νὰ ἦλθε, διότι δὲν ἦτο φανερὰ, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι σχεδὸν τῆς Ἰταλίας, καὶ πάσης τῆς ἐσπερίας χώρας πολλὰ ζηροῦσι τὰ γενεῖά της, ἐγγαστριωμένη δὲ, ὡς ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἀκολαδίαν, καὶ μετὸ νὰ ἐγεννήθη τὸ παιδίον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐγνωρίσθη εἰς τὸν λαόν, ἐγένετο μεγάλη αἰσχύνη εἰς τὴν Ρώμην· ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐκράτησε συνήθεια εἰς τῆς Καρδινάλειας, ὡς μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Πάπας, καθίζουσιν αὐτὸν εἰς σκαμνί, ὅπῃ ἔχει τρύπαν, καὶ ἄντας κρεμασμένα τὰ ὀρχιδία τε νὰ τὰ πιάνη εἰς, καὶ ἀφ' ἧς τὰ πιάσῃ νὰ λέγῃ, ἄρρη ἡμῖν ἐστὶν ὁ δεσπότης, ἦτοι ἀρσενικός εἶναι ὁ αὐθέντης μας (ε).

§. 7.

(α) Βιβλ. β'. ἡλικ. ε'. ἐν ἔτοι ωνγ. (β) Χρον. ἐν ἔτοι ωνγ. (γ) Εἰς τὸν Κατάλογον. (δ) Ἐν τῷ ἀπομνημονεῦματι περὶ τῶν πραγμάτων τῆς θ'. καὶ Ι. ἐκατοῦ. φύλ. 118. ἐκδ. Ἀργεντοράτης ἀχνγ. (ε) Λαόνικος ὁ Χαλκοκονδύλης βιβλ. ε'. περὶ Τυρκικῶν ὑπόθεσιν, σελ. 125. γεαμ. 37. ἐκδ. ἐνετ. α. φκθ'. ἔτω λέγει· „Καθίζουσι δὲ (τὸν Πάπαν) ἐπὶ σκαμνοῦς ὅπῃ ἔχου-

Ἱστορία
Γωάννας
τῆς Πάπας.
†

§. 7. Εἰς τὴν Ἰταλίαν προσκαλεθέντες οἱ Σαρακηνοὶ εἰς βοήθειαν ἀπὸ τῆς Βενεβεντιανῆς βασιλεύσαντας ἀναμεταξὺ τας, πολλὰς πόλεις αὐτῆς ἐκυρίευσαν, καὶ μέχρι τῆς Ρώμης καταδραμόντες τὴν τῆς Ἀποστόλου Πέτρος Βασιλικὴν ἐκέρσευσαν, φορτωθέντες δὲ τὰ ἐκείθεν κέρση, καὶ θέλοντες νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἴδια, φρονησθέντες πάντες ἠφανίσθησαν. Ἐπὶ τέτοις Λέων ὁ Δ'. Πάπας γενόμενος εἰ μόνον τὴν βασιλικὴν τῆς ἱερῆς Πέτρος μετὰ πολυτελεῖ ἀφιερῶματα ἐσόλισεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τείχον αὐτὴν ἐπερίστωσε, καὶ ἐσερέωσε διὰ τὴν φυλατῆται ἀπὸ τῆς βαρβαρικῆς καταδρομῆς, νῆαν πόλιν ταύτην ἀποδομήσας, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Λαονίαν ἐκάλεσεν· αὐτὸς ὁ Λέων (κατὰ τὸν Πλάτινα ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ) ἐπιμεληθεὶς, λείψανα τεσσάρων ἁγίων Στεφανηφόρων εὑρε, τῶν ὁποῖων τὴν Ἐκκλησίαν λαμπρότερον ἀνακαινίσας αὐτῆς τῆς ἁγίας εἰς τὸ Δυσιαζήριον κατέθετο, τὸν Σεμπριανόν, τὸν Κλαύδιον, τὸν Νικόστρατον, καὶ τὸν Κασόριον, μετὰ τῆς ὁποῖας ἔβαλε, καὶ τὰ σώματα Σευήρος, Σευηριανῆς κτ'. ἐπὶ δὲ τῆς β'. Σεργίου εὑρεθὲν τὸ σῶμα τῆς ἁγίας Μαύρας Ἀββά, τῆς μαθητῆς τῆς Βενεδίκτου μετεκομίσθη κτ'. ὡς ὁ Βαρώνιος λέγει (α).

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὴν ὁποίαν βασιλεὺς τῶν Ἀσέρων ἦν Ἀλφόνσος Γ'. ἦτοι ὁ Μάγνος, ὁ τῶν Σαρακηνῶν ἡγεμῶν ὁ Ἀβδεραχμάνης πανταχῶς τῆς αὐτῆς Χριστιανῆς κατέτρεχεν· οἱ δὲ Μαῦροι κρατήσαντες Βαρκινῶνας, καὶ αὐτὴν κερσεύσαντες, πάντας σχεδὸν τῆς ἐν αὐτῇ εὑρεθέντας Χριστιανῆς ἐφόνευσαν.

§. 9. Εἰς τὴν Γαλίαν, τὴν ὁποίαν ἐξουσίαζε Κάρολος ε'. Κάλκος ὁ τῆς Ἀδαρίας ἀδελφός, οἱ Γερμανοὶ βλάβας, καὶ ἀρπαγὰς τῶν τε ἱερῶν, καὶ ἀνιέρων μεγάλας ἐποίησαν, μάλιστα ἐν Ροδομάγῳ, καὶ εἰς τὰς τῶν Ναμνητῶν, καὶ τῶν Ρῶνων πόλεις, καὶ εἰς ἄλλας, ἐς ἀναγινώσκεται παρὰ τῷ Ρηγίνῳ (β).

§. 10. Εἰς τὴν Γερμανίαν, τῆς ὁποίας ἡγεμῶν ἦν Λαδοβίκος ὁ τῆς Πίης Λαδοβίκε υἱός, ἀδὲν ἀξιωμακτικῶν ἐγένετο, παρὰ τὴν ἐν Ἀμβέργῳ Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας Ἐπίσκοπος ἦν ὁ Ἀσγάριος, οἱ Νορδμανοὶ ἐκέρσευσαν ἐν ἔτει ωνέ. καὶ ἐκάκωσαν αὐτὴν, ἀνάγνωσται τὸν Γραντζιον (γ).

Νη ι

• ιι.

ἔχοντος, ὡς καὶ τῶν ὀρχων αὐτῆς ἐπισημασμένων ἀπτεδαί τινα τῶν προσαχθέντων, ὡς καταφανῆ εἶναι ἄνθρωπος εἶναι τῆτον. Δοκῶσι γὰρ τὸ παλαιὸν γυναικῶς ἐπὶ τῆς Ρώμης ἀρχιερατείαν ἀφιέσθαι· εἰ γὰρ ἐπιδήλος ἦν, ὅτι καὶ οἱ ἄρρενες σχεδὸν τοῖς τῆς Ἰταλίας, καὶ ξυμπάσης τε τῆς πρὸς ἐσπερίαν χώρας ἐπισκῶς ζυροῦνται τὸ γενεῖον ἐγκυον δὲ γενομένην, ὡς εἰς τὴν Δυσίαν, καὶ ὀφθῆναι ὑπὸ τῆς λαῶ. δι' αὐτὴν δὲ, ὡς ἐπιγνώσθαι, καὶ μὴ πάντοτε τοῖς ἐνδοιάζειν, ἀπτεταί τας, καὶ ἀφάμενος ἐπιφωρεῖ, Ἀρρητῆ ἡμῖν ἐστὶν ὁ Δεσπότης.

(α) Χρον. ἐν ἔτοι ωνέ. ἀριθ. 41. καὶ 42.
(β) Χρον. βιβλ. β'. ἔτοι ωνγ.
(γ) Βιβλ. α'. τῆς Μητροπ. κεφ. λδ.

Κατάστασις
τῆς Ἰταλίας.

Κατάστασις
Ἰσπανίας.

Κατάστασις
Γαλίας.

Κατάστασις
Γερμανίας.

Κατάσσις Αγγλίας.

§. 11. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ Νορμανοὶ πολλὰ τὸν βασιλεῖα αὐτῆς Ἐδελβέρτον τὸν υἱὸν τῆ Ἐγβέρτε ἠνώχλησαν, ὅσις λυτρωθεὶς ἀπὸ αὐτῆς εἰς τὸν τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπον Λέοντα Δ' ἦλθε, καὶ τὸ βασιλείου αὐτῆ ὑποτελὲς τῷ Ρώμης Ἐπισκόπῳ κατέστησεν, ἐν ἔτει ωμγ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ γεγονότος σχίσματος μεταξὺ Βενεδίκτη τοῦ Γ. καὶ τοῦ Ἀνασασίε, ὁμοίως καὶ περὶ Γοδεσχαλκίε, καὶ τῆς αἰρέσεως αὐτῆ.

§. 1.

Βενέδικτος Γ. προχειριθεὶς Ρώμης Ἐπίσκοπος, καὶ κοινῇ ψήφῳ λαβὼν τὸν θρόνον, ἀπὸ εἰρήνης καὶ ἀνταρσίας τινῶν κακεντρεχῶν ἀνδρῶπων, τῶν ὁποίων ὑπερασπισαὶ ἦσαν οἱ τῆ δυτικῆς Αυτοκράτορος Ληγάτοι, ἀπὸ Ἀνασασίον τινὰ πρεσβύτερον πρὸ πολλῆ καθηρημένον, ἐξεβλήθη τῆ θρόνου, βιαίως καθίσας ἐκεῖνος ὁ Ἀνασασίος, καὶ προσέτι τιμωρηθεὶς, καὶ κληθεὶς ἀπὸ τὰ ἀρχιερατικὰ ἱμάτια ἐφυλακώθη. ὁ δὲ κληρὸς καὶ πᾶς ὁ λαὸς πολλὰ ἀντιπαδόντες εἰς τὰ γενόμενα, ὁ μὲν Ἀνασασίος ἐδιώχθη, ὁ δὲ Βενέδικτος πάλιν εἰς τὸν θρόνον τε ἐμβήκεν ἐν ἔτει ωνε'. ἀνάγνωδι Ἀνασασίον τὸν Βιβλιοθηκῆριον, ὅπῃ ἦν αὐτόπτης, καὶ ὅπῃ διηγείται ταῦτα εἰς πλάτος ἐν Βενεδίκτῳ τῷ Γ. (α).

Γοδεσχαλκός αἰρετικός.

§. 2. Εἰς τὴν Αυτοκρατορίαν τῆ Λοθαρίε, Γοδεσχαλκός μοναχός τις, καὶ πρεσβύτερος Ρημῆσιος εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀνθρώπος μεγάλα φρονῶν, σασιώδης, καὶ ὅπῃ ἐχάριετο εἰς τὰς νεωτερισμῶν λόγων, καὶ ἔργων, καὶ φιλόδοξος πολλὰ, ἀκόλατος, καὶ ταραχώδης, ὡς αὐτὸν περιγράφει Ἰγκμαρός ὁ τῶν Ρημῶν Ἐπίσκοπος, τὴν παλαιὰν, καὶ κακόδοξον γνώμην τῶν προορισματικῶν ἀνανέωσε καὶ ὡς ἀπὸ τὰ βάρβαρα τῆ ἄλλε ἀνέσυρε, τὴν ὁποίαν ἐξερχόμενος τῆ μοναχικῆς τε πανταχῶ διέσπειρεν.

Αἰρεσις αὐτῆ.

§. 3. Ἐδίδασκε δὲ καθὼς αὐτὸς ὁ Ἰγκμαρός μαρτυρεῖ ἐν τῇ πρὸς Νικόλαον τὸν Πάπαν ἐπιστολῇ, τὴν ὁποίαν ὁ Βαρώνιος ἐκ τῆ Φροδοάρδε (β), ἐγκαταλέγει, πρῶτον ὅτι ὁ Θεὸς ἄλλες μὲν προώρισεν εἰς τὴν αἰδίου ζωὴν, ἄλλες δὲ εἰς αἰώνιον θάνατον. β. ὅτι ὁ Θεὸς νὰ μὴ θέλῃ νὰ σωθῶσιν πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἐκεῖνοι μόνον ὅπῃ μέλλει σωθῶσι γ'.

(α) Σελ. 106. (β) Χρον. ἔτει ωμγ'. ἀριθ. 5. καὶ Φροδοάρδε βιβλ. γ'. κεφ. ιγ'.

γ. ὁ Κύριος ἡμῶν Χριστὸς, ὁ ἡμέτερος σωτὴρ καὶ λυτρωτὴς, ἔτε νὰ ἐσαυρώθῃ, ἔτε νὰ ἀπέθανε διὰ τὴν σωτηρίαν, καὶ ἀπολύτρωσιν πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰς σωζόμενας. δ. ὁ διάβολος νὰ μὴ δύναται νὰ ἀρπάσῃ ἕνα ἀπὸ τὰς προωρισμένους, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ τίμιον αὐτῆ Αἷμα ἐπέσφερε τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ. τέτοις προσέδησιν ὁ Ἰγκμαρός, αὐτὸν τὸν Γοδεσχαλκόν, ἐχὼν τόσον ὀλεθρίως, ὅσον τολμηρῶς νὰ διεκδίκησεν ἐκεῖνο ὅπῃ οἱ προορισματικοὶ δὲν εἶπον, τὴν τῆς ἀγίας Τριάδος δηλαδὴ θεότητα τριπλῆν εἶναι.

§. 4. Νικηθεὶς λοιπὸν ὁ Γοδεσχαλκός εἰς τὴν Μογεντινὴν σύνοδον ἐν ἔτει ωμγ'. καὶ ἐλεγχθεὶς διὰ τὴν κακόδοξον αὐτῆ αἰρεσιν, ἐσάλθη πρὸς Ἰγκμαρόν τὸν Ρημῶν Ἐπίσκοπον. ἐπειδὴ δὲ πολλάκις ὑπ' αὐτῆ νασετηθεὶς, δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβαλῆ ἀπὸ τὴν φρενοβλαβίαν τῆ, με κοινῇ πολλῶν Ἐπισκόπων ἀπόφασιν, ἐβάλθη εἰς φυλακὴν, ὡς μαρτυρεῖ αὐτὸς ὁ Ἰγκμαρός ἐν τῇ ἐπαινετῇ ἐπιστολῇ. περὶ τέτα διαλαμβάνει Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργίνσιος ἄνω. ,, ἐν Μογεντία γενομένης συνόδου, Γοδεσχαλκός ὁ αἰρετικός ὑπὸ Ραβάνε τῆ Ἀρχιεπισκόπου λογικῶς (ὡς τοῖς πολλοῖς ἔδοξε) κατηλέγχθη, ἀλλ' ὁμοῦ εἰς τὴν πλάνην τε διέμεινε κτ'. (α), ἀνάγνωδι τὸν Βαρώνιον, σύμφωνα με αὐτὰς λέγοντα (β). ἔγραψαν κατ' αὐτὰ τῆ Γοδεσχαλκῆ Ραβάνος ὁ Μαῦρος, Ἰγκμαρός τε, καὶ ἄλλοι.

Ἀνατροπὴ τῆς αἰρέσεως τῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ συνόδων ἐπὶ Λοθαρίε τοῦ Αυτοκράτορος.

§. 1.

Σύνοδοι ἐκ ὀλίγαι ἐπὶ Λοθαρίε τῆ Αυτοκράτορος ἐγιναν, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ ἀξιολογώτεραι εἶναι αὐταί. ἡ ἐν Βελοβάρκῳ ὑπὸ Καρόλου τῆ Κάλβε καταγγελθεῖσα, ἐν ἔτει ωμγ'. ἡτις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀντὶ Ἐββανος τῆ Ρημῶν Ἐπισκόπου τὸν Ἰγκμαρόν προεχειρίσατο.

Σύνοδος ἐν Βελοβάρκῳ.

§. 2. Ἡ ἐν Μέλδῳ τῆς Γαλλίας ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει ἐγινε, περὶ τῆ μὴ βεβηλωθῆναι τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἄλλα ταύτης τῆς συνόδου σώζον. N n 3

Ἐν Μέλδῳ.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωμγ'. σελ. 170. ἐκδ. Φραγκοφ. ἀρξ. 5. ὅπῃ λέγει Ad Moguntiam habito synodali concilio, Godscalcus haereticus damnatus est. Ἡ τοῖς εἰς Μογεντίαν γενομένης συνόδου συνέλευσιν Γοδεσχαλκός ὁ αἰρετικός κατεκρίθη. (β) Χρον. ἐν ἔτει ωμγ'. ἀριθ. 5.

ζονται κανόνες λα. παρὰ τοῖς Μαγδεμ. ἑκατοντ. (α), τῶν ὁποίων τὴν περιλήψιν ἐπίτησιν ὁ Οὐσιανδρος (β).

Μογγεντίας Η.

§. 3. Ἡ ἐν Μογγεντίᾳ Α. συνεκροτήθη ἐν ἔτει ωμζ. διὰ προσαγωγῆς Λαδοβίκου τῆ Ρηγός ὑπὲρ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαίων, καὶ ἀτελειῶν (γ), κανόνες ταύτης τῆς συνόδου σώζονται λα. ἐν τόμῳ γ. τῶν συνόδων, καὶ παρὰ τῷ Κοριολάνῳ (δ).

Μογγεντίας Β.

§. 4. Ἡ ἐν Μογγεντίᾳ Β. συνεκροτήθη ἐν ἔτει ωμῆ. ἣτις ἐκάθηρε τὸν Γοδέσχαλκον πρεσβύτερον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀνωτέρω εἴρηται, ἀνάγνωθῆναι τὸμῳ γ. τῶν Συνόδων.

Σηησιόνου.

§. 5. Ἡ ἐν Σηησιόνῳ ἐγένετο ἐν ἔτει ωγγ. περὶ τῶν χειροτονηθέντων ἀπὸ τὸν Εἰβωνα τὸν Ρῆμων Ἐπίσκοπον, ὅπως ἀπεκατεσάθη ἀπὸ τὸν Λοθάριον, δεσπίσασα πῶς νὰ μὴν εἶναι νομίμως χειροτονημένοι αὐτοὶ, ἔτε παντελῶς νὰ γινώσκωνται, ἐν ὑσέροις δὲ αὐτῇ ἡ σύνοδος ἀπεδοκιμάθη (ε).

Ρῶμης.

§. 6. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνεκροτήθη εἰς Ρῶμην ἡ ἐπὶ Λέοντος τῆ δ. ἣτις τὰ ἦθη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν φαῦλα ὄντα, καὶ κακὰ, διαρδάσατο, καὶ Ἀναστάσιον τὸν πρεσβύτερον καθεῖλεν, ὡς ὑπεργήσαντα τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτῆ πέντε ἔτη, ἐναντίον τῶν κανονικῶν διατάξεων ταύτης τῆς συνόδου σώζονται κανόνες μδ. (ζ), παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. ἑκατοντ. (η).

§. 7.

(α) Ἐκατοντ. Θ. κεφ. θ. σελ. 229. ὅπου μόνον λ. κανόνες σώζονται.

(β) Ἐκατοντ. Θ. βιβλ. β. κεφ. γ.

(γ) Εἰς τὴν παρῆσαν σύνοδον ἀνήκουν ὅσα ἐγράψαν τὰ Χρονικά τῶν Φράγκων περὶ τῆς ψευδοπροφήτιδος ἐν ἔτει ωμζ. Γυνήτις ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀλμανίας, γράψουσι, Θεοῦ τῆν ἄγγελον ψευδοπροφήτις, ἦλθεν εἰς Μογγεντίαν, ἣτις ἐτάραξε τὴν ἐφημερίαν τῆς Ἐπισκοπῆς Σολομώντος· διότι τὴν τελευταίαν τῆ αἰῶνος ἡμέραν, καὶ ἕτερα τινὰ, ὡς ἀπὸ θείων ἀποκαλύψεων ἔλεγε νὰ ἰξεύη· καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει (δηλαδὴ τῷ ωμζ.) ἔσται ἔλεγε ἡ ἑσχάτη ἡμέρα τῆ κόσμου. Ὅθεν πολλοὶ χυδαῖοι ἄνδρες τε, καὶ γυναῖκες ἐντρομογενόμενοι, πρὸς αὐτὴν ἤρχοντο, δῶρα προσφέροντες, καὶ δεόμενοι ἵνα προσευχηθῆ πρὸς Κύριον ὑπὲρ αὐτῶν. Τὸ χαλεπώτερον δὲ, ὅτι καὶ τῶν ἱερῶν τάγματος ἄνδρες, τὰς ἱεράς διδασκαλίας παραλείποντες, ὡς ἕρανόθεν πεμφθεῖσα ἠκολούθησαν αὐτῇ· Ἐνώπιον τῶν Ἐπισκόπων φερθεῖσα αὐτῇ, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθεῖσα περὶ τῶν ψευδοπροφητιῶν, ἀμόλογησε πρεσβύτερον τινὰ διδάσκαλόν τῆς, ἀπὸ τὸν ὅποσον ἐμαθητεύθη τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅτι διὰ κέρδος ἐκήρυττε αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν. διὸ συνοδικῆ ἀποφάσει, δημοσίως πληρωθεῖσα, ἀπέμωσ ἔχασε τὴν διακονίαν, ὅπως ἀλόγως, καὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἔλαβε, καὶ ἔτω κατησχυμένη ἐσιώπησεν εἰς τὸ ἐξῆς.

(δ) Σελ. 651.

(ε) Αὐτῇ λέγεται Β. ἐν Σηησιόνῳ, εἰς τὴν ὁποίαν παρῆσαν Ἐπίσκοποι λδ. Χωρεπίσκοπος εἰς, καὶ ἡγούμενοι ε. καὶ πρῶτοι εἰσιν ἡ. κανόνες δὲ ἐξέδοτο ιγ.

(ζ) Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον παρῆσαν Ἐπίσκοποι εζ. πρεσβύτεροι κ. καὶ διακονοὶ ε. καὶ κανόνες ἐξέδοκαν μβ. τῶν ὁποίων, λη. ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ἐν ἔτει ωκς. συναθροισθεῖσαν σύνοδον παρὰ Εὐγενίους Β. προσθέσασα καὶ αὐτῇ κανόνες δ.

(η) Ἐκατοντ. Θ. κεφ. θ. σελ. 233.

§. 7. Ἡ ἐν Οὐαλεντίᾳ σύνοδος, ὑπὸ τῆ Λοθαρίου κατηγγέλη ἐν ἔτει ωνε. ἣτις τὰς κακοδόξας γνώμας Σκώτων τῶν, ὅπως ἠκολούθησαν τὸν Γοδέσχαλκον εἰς τὰ περὶ προσημα, καὶ τὴν τῆ Θεοῦ πρόγνωσιν, καὶ περὶ τῆς θείας χάριτος, καὶ τῆ τῶν ἀνθρώπων αὐτεξουσίας κατέκρινε, καὶ κανόνες κγ. ἐξέδωκεν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ β. περιέχει τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἐδογματίσεν περὶ τῶν ἀνωτέρω, εἰπόντες, ὅτι πιστεύουσι τὸν Θεόν, ἀχίῳτι μὲν τῶν ἀνθρώπων ἀγαθὰς νὰ ἐπρογνώρισεν ἀπαξιαπλῶς διὰ τῆς αὐτῆς Χάριτος, πῶς θέλωσιν εἶναι δίκαιοι, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς Χάριτος τὰ βραβεῖα τῆς Οὐρανίου βασιλείας νὰ λάβωσι· τὰς δὲ ἀποδοκιμασμένους νὰ ἐπρογνώρισε διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν κακίας, ὅπως ἐμελλον νὰ ἀποδοκιμαθῶσιν, ἔτε αὐτοὶ οἱ κακοὶ δι' αὐτὸ νὰ ἀπολῶνται, πῶς δὲν ἐδυνήθησαν νὰ γένωσι καλοὶ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠθέλησαν, καὶ ἀπὸ τὴν κακίαν τῆς ἔμειναν εἰς τὸ φύραμα τῆς καταδίκης, εἴτε μετὰ τὴν προπατορικὴν ἀμαρτίαν, εἴτε μετὰ τὴν πρακτικὴν. εἰς δὲ τὸν τρίτον κανόνα λέγεται, ὅτι μόνον ἐπιστεύομεν τινὰς ἀνθρώπων ἀπολελυμένους μετὰ τὴν θείαν δύναμιν νὰ ἐπρογνώρισαν κακοὶ, ἀλλ' ἔτι λέγομεν, ἐκεῖνοι ὅπως λέγουσιν ἔτω, νὰ εἶναι ἀπὸ ἐκείνας ὅπως θέλωσι νὰ πιστεύωσι μόνον πῶς αὐτοὶ νὰ εἶναι κακοὶ, εἰς τὰς ὁποίας μετὰ πᾶσαν ἀποστροφὴν, παρομοίως μετὰ τὴν Ἀραυσικανικὴν σύνοδον ἀνάθεμα λέγομεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Περὶ τῶν διαπρεψάντων Δυτικῶν ἀνδρῶν ἐν ἀρετῇ κατὰ τὰ τέταρτος τῆς Χρόνης.

§. 1.

Ἄνδρες διαφανεῖς ἐν ἀρετῇ ἐπὶ τῆς Δυτικῆς Αὐτοκρατορίας τῆ Λοθαρίας, ἐχηματίσαν Ραβανός ὁ ἐπονομαζόμενος Μογγεντίος Μαῦρος, Γερμανός ἦν τὸ γένος, μαθητῆς Χρηματίτας Ἀλκαίνου, Ἀρχιεπίσκοπος Μογγεντίας γεγονώς ἐπὶ Λοθαρίου τῆ Αὐτοκράτορος, ὑπομνήματα εἰς πᾶσαν τὴν θείαν γραφὴν ἐξέδωκεν, ἐκ διαφόρων πατέρων συνάξας ταῦτα ὁμοίως καὶ τρεῖς βίβλας περὶ διαταγῆς τῶν κληρικῶν (α), κτ. ἀνά-

Ραβανός Μαῦρος.

(α) Τὰ συγγράμματα τῆ Ραβανός ἐτυπώθησαν ἐν ἑξ τεύχεσιν ἐν Κολωνίᾳ τῷ αχκζ. Τὰ κυριώτερα εἰσιν α. ὑπομνήματα εἰς τὰς γραφὰς β. σύγγραμμα ποιητικῶν εἰς τιμὴν τῆ Τιμῆς Σταυροῦ γ. αἱ περὶ διαταγῆς τῶν κληρικῶν βίβλοι δ. ἐγχειρίδιον περὶ τῆ Ἐκκλησιαστικῆς Καλενδαρίας, δι' ἑυκόλου εὐρεσιν τῶν Διστέκτων, καὶ Ἰνδικτιό-

νάγνωσι τὸν Τριδέμιον (α), τὸν Βελλαρμίνον (β), τὸν Ποσειῦνον (δ), ἢ ἄλλας.

Αὔμων.

§. 2. Παρόμοιος ἐστὶ μετὰ τὸν Ρ'αβανὸν ὁ Αὔμων, Ἀγγλοσάξων τὸ γένος ὢν, μαθητὴς ἢ ἑὸς τῶ Ἀλκαίνου, ἢ Ἐπίσκοπος τελευταῖον τῶ Ἀλβεραδίου, ἀνὴρ ἐν ἀρετῇ περίφημος, ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς πᾶσαν τὴν ἱερὰν γραφὴν παλαιὰν τε, ἢ νέαν· ὁμοίως περὶ τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, ἢ ἄλλα τινὰ· ἀνάγνωσι περὶ αὐτῶ τὸν Τριδέμιον (δ), τὸν Βελλαρμίνον (ε), τὸν Ποσειῦνον (ζ), ἢ ἄλλας.

Βαλάφριδος.

§. 3. Βαλάφριδος ὁ Στράβος, Γερμανὸς τὸ γένος, μαθητὴς ἔγνω Ρ'αβανῶ τῶ Μαύρου, ἢ γραφεύς, εἶτα μοναχὸς, ἔπειτα δεκανὸς ἐν τῷ ναῶ τῶ ἐν Ἐλβετίῳ ἁγίῳ Γάλλου, ἢ τελευταῖον Ἀββᾶς ἐν τῇ Ἀυγίᾳ τῇ λεγομένῃ Δίβιτε· αὐτὸς πρῶτος τὴν ἐν τῇ δεξιᾷ γραφῇ ταυτῶν λεγομένην ὀρθογραφίαν γλῶσσαν ἐκ τῶν ῥητῶν τῶν ἁγίων Πατέρων συνετάξατο, τὴν ὁποίαν μετὰ σπ' ἔτη ἐπήρξησεν Ἀνσελμος ὁ Λαυθενήσιος, διαφόρους γνώμας τῶν πατέρων εἰς αὐτὴν προσθέτων, ἀνάγνωσι τὸν Τριδέμιον (η), τὸν Βελλαρμίνον (θ), τὸν Ποσειῦνον (ι), τὸν Βόσσιον (κ), ἢ ἄλλους.

Αγγέλωμος.

§. 4. Αγγέλωμος Γαλάτης τὸ γένος, μοναχὸς ἐκ τῶ τάγματος τῶ ἁγίου Βενεδίκτου, ὑπομνήματα ἐξέδωκεν εἰς τὰς δ' βίβλους τῶν βασιλείων, εἰς τὸ ἄσμα κτ'. ὄρα τὸν Τριδέμιον (λ).

Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκᾶριος.

§. 5. Ἀναστάσιος, ὁ Βιβλιοθηκᾶριος κοινῶς ὀνομαζόμενος, διότι ἐχηματίσθη Γρηγορίῳ Γ' Ρωμαίῳ Ἀββᾶς, ἐκ τῶ τάγματος τῶ ἁγίου Βενεδίκτου, ἢ Πρεσβύτερος Καρδινάλιος ὑπὸ τίτλῳ τῶ ἁγίου Μαρκέλλου· εἰδήμων ἔχει μόνον τῆς Λατινικῆς διαλέκτου, ἀλλὰ ἢ τῆς Ἑλληνικῆς· ἔγραψε τὰς βίβλους τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων ἀπὸ τῶ Ἀποστόλου Πέτρου, μέχρι τῶ Νικολάου Α'· μετέφρασε τὸν βίον Διονυσίου τῶ Ἀρεοπαγίτου (μ), καὶ Γωάννου τῶ Ἐλεήμανος, ὁμοίως ἢ τὴν Οἰκουμενικὴν ζ' σύνοδον· ἀνάγνωσι τὸν Τριδέμιον (ν), Ὀνόφριον τὸν Παναίτιον (ξ), τὸν Βελλαρμίνον (ο), τὸν Βόσσιον (π), ἢ τὸν Βαρώνιον (ρ).

§. 6.

τίονων· ε'. βιβλος περὶ ὁράσεως Θεῶ. ζ'. ἐτυμολογιῶν βιβλος. ζ'. μετρωτολόγιον, ἢ ὁμιλία· Ἀποδίδεται ἐτι αὐτῷ βιβλος περὶ ἀρετῶν, ἢ ἐλαττωμάτων, ἀλλ' ἐστὶ ποίημα Ἀλτιγορίῳ Ἐπισκόπῳ τῶ Οὐρλεάνου.

(α) Περί Ἐκκλησ. συγγραφή. σελ. 55. (β) Περί Ἐκκλησ. συγγραφή, ἐν ἑτεῖ ὠλέ. (γ) Γερ. Προπαρ. Τόμ. Β'. σελ. 308. (δ) Σελ. 53. (ε) Ἐν ἑτεῖ ὠλέ. (ς) Τόμ. Α'. σελ. 718. (η) Σελ. 52. (θ) Ἐν ἑτεῖ ὠμθ'. (ι) Τόμ. Β'. σελ. 546. (κ) Περί Γερμ. Λατίνων κεφ. λγ'. (λ) Σελ. 55. (μ) Ὅχι τὸν βίον Διονυσίου τῶ Ἀρεοπαγίτου μετέφρασεν, ἀλλὰ τὴν βιβλον αὐτῶ, Γεραρχίαν λεγομένην. (ν) Σελ. 57. (ξ) Ἐν ταῖς ὑποσημ. πρὸς τὸν Πλάτωνα ἐπὶ Νικολάου Α'. (ο) Ἐν ἑτεῖ ὠη'. (π) Περί Γερμ. Λατίνων. (ρ) Χρον. ἐν ἑτεῖ ὠπέ.

§. 6. Πρὸς τῶτοις ἢ ἕτεροι ἐπαριθμῶνται, ὡς Ἀἴπιος Σεργάτος, ὁ δὲ εἰς παρὰ τὰς ἐπιστολάς τε ἔγραψε ἢ τὰς πράξεις Καρόλου τῶ Μαρκέλλου, ἢ ἄλλα (α).

Ἀἴπιος Σεργάτος.

§. 7. Γ'γκμαρος, ὅστις ἢ Γ'γγάμαρος, ἢ Γ'γκμαρος καλεῖται, ὁ Ρ'ήμων Ἐπίσκοπος, ἢ ἄλλοι (β)· ὄρα περὶ αὐτῶν τὸν Τριδέμιον (γ), ἢ τὰς λοιπὰς ἄνω ῥηθέντας συγγραφάς (δ).

Γ'γκμαρος.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Α'.

Περὶ Λεοδοβίκου Β' τῶ Ἀυτοκράτορος, ἢ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Τελευτήσαντος τῶ Λοδαρίῳ, τὸν τῆς Δύσεως αυτοκρατορικόν, ἢ πατρικόν τίτλον διεδέξατο Λεοδοβίκος Β'. ἦτοι ὁ νεώτερος, γεννηθεὶς τῷ Λοδαρίῳ ἀπὸ τῆν γυναῖκα τε τῆν Ἐρμιγγάρδην, ἐν ἑτεῖ ἀπὸ τῆς ἐνοσάρκῃ Οἰκονομίας ὠνέ. Ἡγεμὼν ἀξιεπάμνος, με' εὐσέβειαν, εὐσπλαγχνίαν, δικαιοσύνην, ἢ ἄλλα προτερήματα σολισμένος, ἠγωνίσθη κατὰ τῶν ἐξ Ἀφρικῆς Σαρακηνῶν, ὅτῃ ἐκάρσεν ἀνιλεῖς τὴν Ἰταλίαν, κατὰ τῶ Ἀδαλγίσε δεκὸς τῆς Βενεβεντῆ πόλεως τῶ ἀποστάτη κτ'. ἐξασιάσας δεχρόνος εἰκοσιν, ἀπέθανε τῷ ὠσέ. τῆτον ὁ Κεδρινὸς Δολίχον ῥήγα Φραγκίας ὀνομάζει (ε).

Λεοδοβίκος Β' Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 855.

§. 2. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς τῶ Ἀυτοκράτορος, Ρώμης Ἐπίσκοποι ἔγιναν Βενέδικτος Γ'. διὰ τὸν ὁποῖον εἰρηται ἀνωτέρω, Νικόλαος Α'. Ἀδρια-

Ρώμης Ἐπίσκοποι.

(α) Ὅτος ἦν Πρεσβύτερος, ἢ ὕψερρον Ἐπίσκοπος Θεωνήσιος, ἀνὴρ σπουδαῖος, ὅστις ἔγραψεν ἐτι βιβλίον ἐν περὶ τῶν τριῶν ζητημάτων, δηλαδὴ περὶ ἀντεξουσίας, περὶ Αἵματος Χριστοῦ· Ἡ'ν παρὼν εἰς τὴν ἐν Μοσμεντία σύνοδον, ἢ ἀπεσομάτησε Γοδεσχαλκὸν τὸν αἰρετικόν· ἀντέστη ἀνδρείως εἰς τὴν ματαιότητα, ἢ κενοδοξίαν Σεργίου Γ' τῶ Πάπα.

(β) Περιβόητος ἀνὴρ ἦν ἑὸς, ἢ ἔμπειρος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ποιητικὴν, καὶ Θεολογίαν· συνέγραψε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρ'αβέννης ἐξ ὀνόματος Καρόλου τῶ Κάρλου βιβλίον ἐν, τὸν βίον Ρ'εμηνίου βιβλ. β'. πρὸς Οὐάλονα Ἐπίσκοπον Μετρήσιον βιβλίον ἐν, Ἐπιστολῶν βιβλίον ἐν· συνέγραψε ἐτι σίχως πρὸς Γ'γκμαρον Λεογδάνου, ἢ κατὰ τῶ ἰδίῳ βιβλίον ἐν· ἐτελεύτησε σηνεαλατος, ἀρχιστεύσας ἐτη λβ'.

(γ) Σελ. 55. (δ) Βελλαρμ. περὶ Ἐκκλησ. συγγραφή. ἐν ἑτεῖ ὠξ'. Ποσει. Γερ. προπαρ. Τόμ. Α'. σελ. 761. ἢ Βόσσιος περὶ Γερμικῶν Λατίνων. (ε) Σελ. 453.

ΤΟΜ. II.

Ο Ο

δριανός Β. ἢ Γωάννης ἡ. ἢ Σ'. κατὰ τὰς συναριθμημένας ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, ἢ τὴν Πάπισαν. ἄτος ὁ Γωάννης ἀπέλυσε Λαδοβίκον τὸν Β'. τῆ ὄρκου, τὸν ὁποῖον πρὸς πίεσιν τῆ Ἀλδαγίσε δεκὸς ἐποίησε, ἢ ἀδελτῶν αὐτὸν ὑπέυθυνος, ἢ πταίσις ἐνομίζετο, λέγων τῷ Αυτοκράτορι Λαδοβίκῳ, νὰ μὴν ἐνέχηται εἰς τὴν ἐπιτορκίαν, διότι βιασθεῖς εἰς τὸ νὰ φύγη τὸν τῆ θανάτου κίνδυνον, ὤμοσεν, ἄτε ὄρκος νὰ εἶναι ὁ κατὰ τῆς κοινῆς σωτηρίας προτεινόμενος, εἰάν ἢ διὰ πολλῶν ἀρῶν, ὡς διηγείται ὁ Ρηγίνων (α).

§. 3. Νικόλαος Α'. Ἐπίσκοπος Ρώμης προχειριθεῖς παρόντος τῆ Καίσαρος, ὡς Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος λέγει (β), ἢ τῆ Ἐπισκοπικῆ θρόνα ἐπιβάς, ὅπως δι' ὅλα αὐτὸ ἡγωνιῶδι, ὅτι παντοίοις τρόποις νὰ πλατύνη τὸ Παπικὸν μεγαλεῖον, ἢ τὴν ἐξουσίαν τε μέχρι τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης ἐξαπλώση, ἢ ἐπομένως τὴν παγκόσμιον Ἐκκλησιαστικὴν μοναρχίαν ἀναδείξῃ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέβλεπεν ἡ Δυτικὴ ὄφρυς ὁθεν Λοδαριον τὸν τῆ Λαδοβίκου βασιλέως ἀδελφὸν διὰ Θεουβέργγιν τὴν διαχωριθεῖσαν αὐτῆ γυναῖκα, ἢ τὴν εἰσαχθεῖσαν Βαλδράδαν παλλακὴν πολλὰ κατέτρεξε, ἢ ἀκοινώνητον ἐποίησεν. ὁμοίως ἢ Γυνάτιον, ἢ Φώτιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχας, ὅπως μεταξύ τῆς διεφέροντο εἰς Ρώμην καλεῖ, εἰς τὸ νὰ παρασαδῶσιν ἐνώπιον τῆς αὐτῆ Μεγαλειότητος, ἢ ἡ ἀπόφασις τῆς διαφορᾶς αὐτῶν. νὰ γένη ἐκ τῆ θρόνα αὐτῆ, ὡς ἐξ ὑπερτάτης Κριτηρίας. ὅσοι δὲ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν κριτηρίων τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον προεκαλεῖντο, ἄτοι μόνον ἐξ ἐτοίμου εὕρισκον τὸν ἐν αὐτῷ καθεζόμενον, πρόμαχον αὐτῶν ὑπερασπιστήν, ἢ ἀντιλήπτορα γενναῖον, ὡς δηλᾶται ἐκ τῶν Ἐπισκόπων Ροδόλφου τῆ Σηισιῶνα, ἢ Γκμάρε τῆ Λαυδάνε, τῆς ὁποίας διέσωσεν ἐναντίον Γκμάρε Ρήμων Ἀρχιεπισκόπου. ἀναγνωθὶ Ἀναστάσιον τὸν Βιβλιοθηκῆριον (γ), τὸν Ρηγίνωνα (δ), τὸν Σιγήβεργτον (ε), ἢ Ὀττωνα τὸν Φρισιγγήσιον (ζ).

§. 4. Ποταπὸς δὲ ἦν κατὰ τὴν ὑπερηφανίαν Νικόλαος Α'. ἢ ὅσον ὑπέμετρον ἢ αὐτῶν δὴ τῶν ἀδελφῶν, τυφλωθεῖς ὑπερέβη πάντας, δηλᾶται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἀπὸ αὐτοῦ, ὅτι Λαδοβίκον τὸν Αυτοκράτορα, λαβῶν ποτὲ μετὰ τὰς χεῖρας τε, τὸν χαλινὸν τῆ ἀλόγου τε, ἀφῆσεν αὐτὸν νὰ περπατῆ πεζός, τραβῶν ὀπίσω τὸ ἀλόγον τε, ἕως μιᾶς σαγιτῆρας βίξιμον, καδῶς διηγείται Ἀναστάσιος ὁ Βιβλιοθηκῆριος, ἢ ὁ Πλάτινας ἐν Νι-

(α) Βιβλ. β'. εἶπει ωζ'. ὅπως ἔτω λέγει. Joannes Baptista Imperatorem juramento quo se ligaverat, autoritate Dei, et sancti Petri absolvit, adfirmans nihil obesse quod ob mortis periculum evadendum coactus, fecerat. Nec sacramentum esse dicendum, quod contra salutem Reipublicae, quamvis cum multis execrationibus fuerit probatum.

(β) Σελ. 110. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (δ) Χρον. βιβλ. β'. εἶπει ωζ'. (ε) Χρον. εἶπει ωζ'. (ζ) Χρον. βιβλ. γ'. κεφ. β'.

Νικολάῳ τῷ Α'. τὸν Ρώμης ἀρχιερέα ὑπὸ Κωνσταντῆ τῆ μεγάλης Θεὸν προσωνομαθέντα, τὸν δὲ Θεὸν κριθῆναι ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου ἀδύνατον. πρόδηλον εἶναι λέγει ἐν τῇ πρὸς Μιχαὴλ τὸν Αυτοκράτορα ἐπισ. τόμῳ γ. τῶν συνόδων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιστολὴν, ταῦτα μετὰ τὸ αὐτὸ θῆσπισμα παρενέθηκε, Γρατιανός (α), τὸν πρῶτον θρόνον τῆς Ρώμης δηλαδὴ ἢ ὑπ' ἀδελτῶν ἐθέλει κρῖνεσθαι, ἢ τὴν αὐτῆ κρίσιν ὑπ' ἀδελτῶν τῶν ἀνθρώπων ὀφείλει ἀναθεωρεῖσθαι, μῆτε τινὶ αὐτῶν ἐξεῖναι περὶ τῆς αὐτῆ κρίσεως κρῖνειν. τοσέτοις ῥήμασι διατάξατο κατωτέρῳ (β), ὡς διὰ ταῦτα τῶντι ἢ τῆ ἀληθείᾳ νὰ ἐγγραφῆν ὁ Ρηγίνων (γ), αὐτὸς ὁ Νικόλαος βασιλέων, ἢ τυράννων νὰ ὤρισε. ἢ ἀπὸ αὐτῆς νὰ προσημῆθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὡς κύριος τῆς οἰκουμένης νὰ εἶναι, εἰς τῆς δυνατῆς, ἢ ἀπὸ ἐξουσίαν γεμάτος νὰ ἐφάνη, ὁμοίως ἢ ὁ Πλάτινας διαβεβαιῶσι τῆτον τὸν Νικόλαον πολλὰ νὰ ὑψώσε τὴν ἀρχιερατικὴν ἀξίαν.

§. 5. Εἰς τὰ ἴχνη τῆ Νικολάου ἠκολούθησεν ὁ διάδοχος αὐτῆ Ἀδριανός Β'. ὁθεν κοινῶς ἐπωνομάθη Νικολαίτης, ὅσις ὑπερηφανεύμενος νὰ ἔχη δύναμιν, ἢ ἐξουσίαν ἐπαίρετο κατὰ τῆ Καρόλου Κάλβε Ρηγῆς τῆς Φραγκίας ἐκ ὀλίγον, καθὼς ἀρκετὰ δηλᾶται, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπως γράφωντας πρὸς αὐτὸν ἐσημείωσε, περὶ τῆ ἀψαυσον διατηρησῆσαι τὴν τῆ Λοδαρία βασιλείαν, ἢ περὶ Γκμάρε τῆ Λαυδάνε Ἐπισκόπου.

§. 6. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἢ τῆ Ἀλφόνσε τῆ ἐπωνομαθέντος Μάγνε, ἀξιεπαῖνος ἐξουσία φαίνεται νὰ ἔδωκεν ἀνεσιν ἐκ ὀλίγην εἰς τῆς ἐν αὐτῇ διαγοντας Χριστιανῆς.

§. 7. Τὴν δὲ Γαλλίαν, ἢ Ἀγγλίαν οἱ Νορδμανοὶ σκληρῶς ἐπλήρωσαν ἀπὸ σφαγῆς, πυρκαϊᾶς, ἀρπαγῆς, ἢ πάσης βλάβης, ὡς ἀναγινώσκεται παρὰ τῷ Ρηγίνωνι (δ), καθ' ὃν καιρὸν ὤρισε τὴν Γαλλίαν Κάρολος Κάλβος ὁ Λαδοβίκου τῆ Αυτοκράτορος πατράδελφος, ὅσις ἤχι μόνον δὲν ἔδυνετο νὰ κατακομίση τὴν τῶν Νορδμάνων κακότητα, ἀλλ' ἐτι ἢ μετὰ τὰς οἰκειακῆς περιστάσεις πολλὰ ἐθλίβετο. διότι οἱ τρεῖς υἱοὶ αὐτῆ, ὁ μὲν Καρολδμάνος ὅπως κριθῆναι εἰς τὸν κληρὸν, γενόμενος διάκονος, εἰς ἀποστασίαν μεταβάλλει, ὡς ἕτερος τις Ἰβλιανὸς παντοίοις τρόποις ἐτάραττε τὴν ἡγεμονίαν, ὁθεν λαβῶν αὐτὸν ὁ πατήρ τε ἐτύφλωσεν. ὁ δὲ ἕτερος υἱὸς Κάρολος ἀσόχαστα θέλων νὰ δοκιμάση τὴν ἀνδρείαν, ἢ ἐπιτηδειότητα τινὸς Ἀλβοῖνε σερκτιώτη, τὸν ὁποῖον εἰς μονομαχίαν προσκαλέσας ἐφονεύθη τέλος πάντων ἀπὸ τὸν Ἀλβοῖνον, μὴν ἰξεύρων τίς ἦν ὁ ἀντίμαχος τε κτ'. καδῶς διὰ βραχέων ταῦτα διηγείται ὁ Σιγήβεργτος (ε), ἢ κατὰ πλά-

(α) Μέρ. Α'. διαμ. 45'. καν. Satis evidenter.

(β) Διαμ. μ'. καν. Si Papa B'. σελ. 190. ἢ Μέρ. κάσσα Θ'. καν. Patet profecto. σελ. 866.

(γ) Βιβλ. β'. εἶπει ωζ'. (δ) Βιβλ. β'. εἶπει ωζ'.

(ε) Χρον. εἶπει ωζ'.

Αδριανός.

Κατάσσις
Ἰσπανίας.Γαλλίας, ἢ
Ἀγγλίας.

τος ο Ρηγίνων (α), την δε ήγεμονίαν της Αγγλίας εδίδον οί τῶ Ε-
δελάδων υιοί, Εδέλβανος, Εδέλβετος, & Εδέλριδος.

Κατάρασις
της Γερ-
μανίας.

§. 8. Εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν ἡγεμονίαν ἐκυβέρνει προσέτι Λεδοβί-
κος ὁ Λεδοβίκος τῶ Αυτοκράτορος Δείος, τῶ ὁποίῳ ὁ νεώτατος υἱὸς ἐνέ-
δρας, & ἐπιβλάς ποιῶν κατὰ τῶ πατρὸς ἀπὸ πονηρῶ πνεύματος κατα-
σχεθεῖς, ἦτοι δαιμονοθεῖς τόσον δυνατὰ ἀπὸ αὐτῶ ἐνωχλεῖτο, ὥστε μό-
λις νὰ κρατῆται & νὰ καταδαμάζῃται ἀπὸ δυνατῶς ἀνδρας· παύσα δὲ
ἡ ὁρμὴ αὐτῆ τῶ δαιμονία, αὐτὸς ὁ Κάρολος (ἔτω γὰρ ἐκαλεῖτο) ἐκασίως
ἐνώπιον ἀκροατῶν ἐξομολογήθη, πῶς αὐτῆ ἡ παιδευσίς τῶ δαιμονία ἦν
διὰ τὴν μελετηθεῖσαν κατὰ τῶ πατρὸς αὐτῶ ἀδερμιτεργίαν, & ἀνταρσίαν,
καθὼς λέγουσιν ὁ, τε Σιγίβετος (β), & τὰ Χρονικὰ τῶν Φράγκων πα-
ρὰ τῶ Βαρωῶν (γ).

Κατάρασις
της Ιτα-
λίας.

§. 9. Εἰς τὴν Ἰταλίαν Λεδοβίκος ὁ Β'. ἡγεμονεύων ἐν ἔτει ως
Γωάννης ὁ Ραβέννης Ἀρχιεπίσκοπος ἐνδυμμένος τὴν παλαιὰν τῆς Εκ-
κλησίας αὐτῶ ἐλευθερίαν ἄφησε τὸν Ρωμαϊκὸν θρόνον, τὸ ὁποῖον
μαδῶν Νικόλαος Α'. πολλὰ διαταράχθη· διότι ἐνόμιζε πῶς εἶδεν ἀλ-
λο λυπηρότερον ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἀκολουθήσῃ δὲν ἐδύνετο εἰς αὐτόν· ὅθεν
συγκαλέσας τὰς οικείας τε, & ὑποκειμένας, αἰρετικὸν τε, & πταίστην
τὸν Γωάννην ἀπέδειξε, & ἐπομένως ὡς τοῖστον ἐκάθηρε, & τὸν ὑπέρη-
σεν ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν, ὁ δὲ Γωάννης ἐρχόμενος εἰς Σίκινον, τὴν
τῶ Ρηγῶς Λεδοβίκα βοήθειαν ἐζήτει, δυσωπηθεῖς δὲ ὁ Ρηγῶς διὰ Λη-
γάτων ἐπαρακάλεσε τὸν Νικόλαον, ὅς τις σύνοδον εἰς Ρώμην συναθροίσας
Γωάννην· ὅπῃ ἐζήτει συγχώρησιν, ἠνάγκασε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν
ζυγόν τε, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠγωνίζετο ἐκεῖνος νὰ τὸν ἐκβάλῃ· τὰς
ἀνεδότους περιστάσεις, διὰ τὰς ὁποίας ὁ ὑπερήφανος Νικόλαος τὸν Γω-
άννην ἐδέξατο, ἀνάγνωθι παρὰ Ἀνασασίῳ τῶ Βιβλιοθηκαρίῳ, καὶ τῶ
Πλάτῳ (δ).

ΚΕΦΑ'

(α) Βιβλ. β. ἐν ἔτει 660. (β) Ἐν ἔτει 697. (γ) Χρον. ἐν ἔτει 697.
ἀριθ. 6. 7. (δ) Παρὰ Νικολάῳ τῶ Α'.

Κ.Ε.Φ.Α.Λ.Α.Ι.Ο.Ν. ΙΒ'.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τούτοις τοῖς χρό-
νοις.

§. 1.

Σύνοδοι εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐγένον αὐταί, ἡ ἐν Τικίνῳ, ἡ ἐν Κων-
σταντινπόλει Α'. & Β'. λεγομένη, ἡ ἐν Ρώμῃ Α'. ἡ Μετηνσία,
& ἡ ἐν Ἀκκίσγρῶνῳ, ἡ ἐν Ρώμῃ Β. & Γ'. ἡ ἐν Σιλαανέντῳ, ἡ ἐν Ρώ-
μῃ Δ'. & ἡ ἐν Βορματίᾳ.

Σύνοδος
Τικίνε.

§. 2. Ἡ ἐν Τικίνῳ σύνοδος κατηγγέλη ὑπὸ τῶ β'. Λεδοβίκα τῶ
Αυτοκράτορος ἐν ἔτει 680. διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν
Ἐπισκόπων, τῶν Πρεσβυτέρων, & τῶν λοιπῶν κληρικῶν, περὶ τῆς διδασ-
καλίας, & τῆς εἰς τὸν λαὸν γενομένης διδασχῆς, περὶ τῆς συγγραφῆς τῶν
βιβλίων, περὶ ἀνανεώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, περὶ εὐθρεπισμῶ τῶν δημοτι-
κῶν, & τῶν ξενοδοχείων, περὶ μονασιῶν ἀνδρῶν τε & γυναικῶν, & πε-
ρὶ τῶ ἀναγγεῖλαι τῶ Αυτοκράτορι περὶ ἐκεῖνων τῶν πραγμάτων ὅπῃ
ἐζήτην διόρθωσιν, τὸ ὁποῖον & νὰ ἐγίνε διδάσκει ἡ ἀντιγραφὴ τῶ τῶν
Ἐπισκόπων συμβουλευτικῶ πρὸς Λεδοβίκον τὸν Αυτοκράτορα, κειμένη ἐν τό-
μῳ γ'. τῶν συνόδων, & ἐν ἄλλοις.

Κωνσταντι-
πόλεως.

§. 3. Ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει σύνοδος κατὰ τῶ Γρηγορίου, ἐλθόντων εἰς
Κωνσταντινῶν τῶν Ληγάτων τῶ Ρώμης Ἐπισκόπου Νικολάου Α'. Ρο-
δονάλλε δηλαδὴ τῶ Πόρτε Ἐπισκόπου, & Ζαχαρία τῶ Ἀναγινησίε Ἐ-
πισκόπου, ὑπὸ Βάρδα τῶ Καίσαρος συνηθροίσθη, εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων
Ἀποστόλων, κατὰ τὸ ἑσπ. ἔτος ἀπὸ τῆς σαρκώσεως τῶ Θεῶ Λόγου, εἰς
τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι τῆ. φέρουσι λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν & τὸν
ιερόν Γρηγόριον, τὸν ὁποῖον ἐκάθησαν παρανόμως, ἔχι δι ἄλλο, ἄλλ' ὅτι
ἐμαρτυρήθη, πῶς φιλονεικῶντων πρὸς ἀλλήλους τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντι-
νπόλεως, ἐψηφίσθη, ὅθεν ἀπεκηρύχθη, ὡς τάχα νὰ ἐγίνεν ἡ χειροτο-
νία τε παρανόμως, βεβαιῶται δὲ εἰς τὸν θρόνον ὁ Φώτιος, ὡς κατὰ κανό-
νας χειροτονηθεῖς. Εἰς αὐτὰ ἔξω ἀπὸ τὴν προσαγῆν, & παραγ-
γελίαν τῶ Νικολάου συγκατατένευσαν & οἱ Ληγᾶτοι αὐτῶ, καταπει-
θέντες ὑπὸ τῶ Βάρδα· διότι δὲν ἐκάλεσαν αὐτὰς, ὡς ἐξετάσας, & κριτὰς
τῆς προκειμένης διαφορᾶς τῶν Κωνσταντινπόλεως Πατριαρχῶν, ἀλλ' ὡς
συμβουθεῖς, & συνεργῶς διὰ τὴν κοινὴν εἰρήνην κτ'. αὐτῆ ἡ σύνοδος ἐξε-
δάκε κανόνας 13. πρὸς καταρτισμὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐυταξίας, τὰς
ὁποίας ἀνάγνωθι εἰς τὸν Νομοκάνονα τῶ Φωτίου, & ἐν ἄλλοις· κατ' ἐξο-
χίαν

χην καλεῖται αὐτὴ ἡ σύνοδος α. κ. β. καθότι μετὰ τὸ νὰ ἐλαλήθησαν πρὸς τοὺς ἄλλοις κ. δογματικαὶ ὑποθέσεις, κ. διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐγένετο χωρισμὸς κ. μερισμὸς τῆς Συνόδου, ὡς ἂν ὅπῃ οἱ ἑτεροδόξοι νικηθέντες δὲν ὑπέφεραν νὰ συμφωνήσωσι μετὰ τὰς ὀρθόδοξους· διὰ τὸτο ἐχρησιάθη ὅτι οἱ ἁγιοὶ Πατέρες νὰ ποιήσωσι κ. β. συνέλευσιν, κ. νὰ γράψωσι τὰ προλεχθέντα, κ. βεβαιωθέντα, ὡς ὁ Βαλσαμων λέγει ἐν τῷ προλόγῳ ταύτης· ὁμοίως λέγεται κ. οἰκουμενικὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν συναδρουσθέντων ἱερῶν Πατέρων, ὑπὸ δὲ τῆς Ῥώμης Νικολάου, ληστική ὀνομάζεται, κ. ψευδοσύνοδος, ὡς μὴ γενομένη κατὰ τὴν γνώμην τα.

§. 4. Λυθείσης λοιπὸν τῆς συνόδου, ὁ Μιχαὴλ τὰ πρακτικὰ ταύτης πρὸς Νικόλαον ἀπέστειλε μετὰ τὸν Λέοντα τὸν Καγκελάριον, κ. διὰ γραμμάτων ἐπαρακάλεσε νὰ γένῃ σύμφωνος εἰς τὰ πεπραγμένα, ὁμοίως κ. ὁ Φώτιος ἀποκριθεὶς εἰς τὰς πρὸ τῆς συνόδου σαλθείσας εἰς αὐτὸν ἐπιστολάς, φανερώσει τὰ πικρῶς, κ. πολλὰ σκληρῶς γραφέντα ὑπὸ τῆς Νικολάου, νὰ τὰ ἐδέχθη εὐγενῶς ὡς ἀγάπης κ. ζήλου σημεῖα, παρακινῶν αὐτὸν τέλος νὰ μὴν παραβλέπῃ τὰς ὁρὰς τῶν Πατέρων, κ. νὰ δεχθῆται τὰς ἀπὸ Κωνσταντινῆ πόλεως εἰς Ῥώμην ἀπερχομένας χωρὶς συστατικὰ γράμματα κτ. ἀπὸ αὐτὰ δὲ ὅπῃ ἐξω τῆς γνώμης τε ἐγέναν, εἰς ὅσον θυμῷ, κ. φοβερισμῷ ἀναίτια ἀναφέν ὁ Νικόλαος, πᾶς τις δύναται εὐκόλως νὰ τὸ καταλάβῃ ἀπὸ τὰς αὐτὰς Ἐπιστολάς, αἵτινες μετὰ τὴν Ῥωθεϊσαν σύνοδον πρὸς Μιχαὴλ τὸν αυτοκράτορα ἐπέμφθησαν ὑπὸ τῆς Νικολάου, κ. πρὸς Φώτιον, κ. πρὸς τὰς Πατριαρχίας, κ. ἀρχιερεῖς τῆς Ἀνατολῆς.

§. 5. Τῷ αὐτῷ ἔτει ὡς ἂν ἐπὶ Ῥώμῃ α. ἐπὶ Νικολάου, εἰς τὴν ὁποίαν Γεώργιος ὁ Ῥαβέννης Ἀρχιεπίσκοπος ὑπεβλήθει τῷ ἀναδέματι ὑπὸ τῆς α. Νικολάου, ἀπομακρυνθεὶς τῆς Ῥωμαϊκῆς θρόνου, κατὰ τὴν ἀνάγκην διωρισθεὶς ἐλευθερίαν τῷ Ῥαβέννης Ἀρχιεπισκοπικῷ θρόνῳ, ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κεφ. εἴρηται ἀριθ. 9. πάλιν ὑποκλιθεὶς εἰς τὸν Ῥώμης θρόνον, ὑπὸ αὐτῆς ἀπεδέχθη.

§. 6. Ἡ Μετηυσία, κ. ἡ ἐν Ἀκκίσι γράνω σύνοδος μετὰ τὴν προσαγὴν Λοθαρίου ἀδελφῆ τῆς β. Λαυρεντίας, κ. μετὰ τὴν συνέργειαν Γαυδερίας τῆς Κολωνίας, κ. Θεοφάνους τῆς Τρεβιρέως τῶν Ἐπισκόπων συναδρουσθησαν ἐν ἔτει ὡς ἂν ἀπὸ τὰς ὁποίας εἰς μὲν τὴν προτέραν, Θεοβέργη (τὴν ὁποίαν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Λοθάριος τρωθεὶς ἀπὸ τὸν ἄδελφον ἔρωτα τῆς Βαλδράδας πολλὰ ἐμίσει) ψευδῶς εἰς πολλὰ ἐγκλήματα κατηγορηθεῖσα, κ. μάστιγα τῷ τῆς αἰμομιξίας, ὡς ὅπῃ συνεμίγη μετὰ τὸν ἀδελφόν τα, κ. διεχωρίσθη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της· ἐν δὲ τῇ ὑστέρα συνόδῳ ἐσυγχωρήθη ὁ Λοθάριος νὰ συζευχθῆ μετὰ τὴν Βαλδράδαν· κ. τὴν μίαν κ. τὴν ἄλλην κατέκρινε Νικόλαος Α. ἐν τῇ β. συνόδῳ τῇ ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος συναδρουσθείσης (α).

§. 7.

(α) Διὰ τοιαύτην ὑπόθεσιν συνήχθησαν τρεῖς σύνοδοι ἐν Ἀκκίσι γράνω, κ. εἰς μὲν τὴν πρώτην τῷ ὡς ἂν ἐδωρίσθη ἔτι ὁ βασιλεὺς Λοθάριος δὲν ἤμπορετὶ νὰ κρατῆ μοιχαλιδα.

Ῥώμης Α.

Μετηυσίας.

Ῥώμης Β.

§. 7. Ἡ ἐν Ῥώμῃ γ. ὑπὸ Νικολάου τῆς α. (α) συναδρουσθῆ τῷ ὡς ἂν εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὸ ἀναγνωθῆναι τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Κωνσταντινῆ πόλει συνόδου γεγονῆς τῆς α. κ. β. λεγομένης, τὰς συναίνεσαντας Ληγάτας αὐτῆς εἰς τὴν καθάρσειν τῆς Ἰγνατίου, ἀπεξέρησε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, τὸν Φώτιον ἑνοχον πολλῶν ἐγκλημάτων κατὰ τὸ ἑαυτῆ δοκῆν ἀποδείξας κατέκρινε, κ. τῷ ἀναθέματι τότε ὑπέβαλε, καθὼς κ. τὸν χειροτονήσαντα αὐτὸν Γεώργιον τὸν Συρακασῶν Ἀρχιεπίσκοπον, τὸν Ἰγνατίον ὑπερασπιζόμενος τάχα Κωνσταντινῆ πόλεως πάλιν ἀνεκήρυξε, τὴν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων ἀπεκύρωσε κτ.

§. 8. Ἡ ἐν Σιλβανέκτῳ (β), σύνοδος συνεκροτήθη ἐν ἔτει ὡς ἂν ἡ τις ἐξάρχης ὄντος Ἰγνατίου τῆς Ῥώμης Ἀρχιεπισκόπου, καθεῖλε Ῥοθάλδον τὸν Σεσσιόνης Ἐπίσκοπον, κ. εἰς μοναστήριον ἔβαλεν· ὁ δὲ Ῥοθάλδος τὸν τῆς Ῥώμης ἐκκαλέσας, ὁ Ἰγνατίος, κ. ὅσοι τῶν τῆς συνόδου Ἐπισκόπων τὴν τῆς Ῥώμης Ἐπισκόπου δύναμιν δὲν τὴν ἐνόμιζον ὡς ἑδὲν, ἄλλον ἀντ' αὐτῆ Ἐπίσκοπον εἰς τὸν θρόνον προεχειρίσαντο, εἰς τὰ ὁποία δεινοπαθήσας Νικόλαος Α. κ. πολλὰ ἀδημονήσας, σύνοδον ἐν Ῥώμῃ τὴν δ. (γ), συναδρουσε, κ. τὰ πρακτικὰ ὑπὸ τῆς ἐν Σιλβανέκτῳ συνόδου ἐκύρωσε, κ. τὸν Ῥοθάλδον νὰ ἀποκατασταθῆ εἰς τὸν θρόνον τα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξώσθη ἐπρόσβαξεν, ἀλλ' εἰς μάτην· ἀνάγνωθι τὰς δογματικὰς Ἐπιστολάς περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς τῆς Ῥοθάλδου κειμένης ἐν τόμῳ γ. τῶν συνόδων.

§. 9. Ἡ ἐν Βορματίας σύνοδος ἐγένετο ἐν ἔτει ὡς ἂν εἰς ἀνόρθωσιν, περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μαθήσεως, κανόνες ταύτης σώζονται π. ἐν τόμῳ γ. τῶν συνόδων, κ. ἐν ἄλλαις, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ μὲν μδ. πρότεροι ταύτη τῇ συνόδῳ ἀνήκασιν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆτων δὲν εἶναι αὐτῆς, κατὰ τὴν κρίσιν Λαυρεντίας Σαρίας, κ. Κοριολάνου τῆς ἀνακεφαλαίωσαντος μόνον ταύτης μδ. κανόνας (δ), ἀνάγνωθι τὸν Ὀσίαδρον (ε)

§. 10. Ἡ ἐν Κωνσταντινῆ πόλει σύνοδος συναδρουσθη κατὰ Νικόλαο Α. τῆς Ῥώμης Ἐπισκόπου ὑπὸ Φωτίου τῆς Κωνσταντινῆ πόλεως Πατριαρχῆς, ἐν ἔτει ὡς ἂν (ζ), ἐπὶ Μιχαὴλ τῆς Ἀυτοκράτορος, κ. Βασιλεὺς Μακεδόνος τῆς Καίσαρος, δι' αἰτίαν τοιαύτην· οἱ Βέλγαροι ἐλθόντες ἤδη εἰς τὴν

λίδα, εἰς δὲ τὴν β. κατεδικάσθη ἡ Θεοβέργη εἰς μίαν μετάνοιαν φανεράν· κ. εἰς τὴν τρίτην τῷ ὡς ἂν ἐδόθη ἄδεια τῷ Λοθαρίῳ νὰ χωριθῆ τὴν νόμιμόν τα γυναῖκα, κ. νὰ λάβῃ τὴν Βαλδράδα. Ἰσχυρὸν ἡ Μετηυσία περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως· ὁ δὲ Πάπας Νικόλαος δύο συνόδους ἐτίναξε τῷ ὡς ἂν κ. ὡς ἂν εἰς ἐρευναν, κ. εἰς τὴν β. ἡτοι τρίτην ἐπ' αὐτῆς, κατεκρίθη ἡ Μετηυσία σύνοδος, κ. καθηρέθησαν Γαυδερίας, κ. Θεοφάνους Ἐπίσκοποι, οἱ ὑπερασπισαὶ τῆς χωρισμῆς τῆς Λοθαρίου, κ. κανόνας ε. ἐξέδωκε.

(α) Ἀυτὴ δ. ἐστὶ ἐπὶ Νικολάου τῆς Α.

(β) Κάλιον ἐν Σεσσιόνῳ, διότι συνήχθη εἰς Σεσσιόνον.

(γ) Ἀυτὴ ἐστὶν ε. ἐπὶ Νικολάου Α.

(δ) Σελ. 667.

(ε) Ἐκατοστ. θ.

βιβλ. Δ. κεφ. γ. (ζ) Κάλιον τῷ ὡς ἂν.

Ῥώμης Γ.

Σιλβανέκτου

Βορματίας.

Κωνσταντινῆ πόλεως.

τὴν πίσιν τῷ Χριστῷ διὰ μέσε Μιχαὴλ τῷ Αυτοκράτορος, καὶ Βάρδα τῷ Καίσαρος καὶ ἀναγεννηθέντες μετὰ τὸ θεῖον βάπτισμα, καὶ διδασκόμενοι ὑπὸ Φωτίου Πατριάρχου, καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸ ἀποσταλθέντων ἀρχιερέων, καὶ διδασκάλων, ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος εἰς αὐτὸς ἀπέστειλεν, ἵνα διδάξωσιν αὐτὸς τὰ Λατινικὰ ἔθιμα, καὶ κηρύξωσι τὸν Φώτιον γὰρ μὴν εἶναι νόμιμος Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ πάντα τὰ παρ' αὐτῷ πραττόμενα γὰρ εἶναι ἄκυρα· διὸ δεινοπαθήσας ὁ Φώτιος ἔγραψε τοῖς Πατριάρχεις, καὶ Ἐπισκόποις δεινολογόμενος περὶ τῶν τοιούτων· ὅθεν συνόδου συναχθεῖσης, καὶ τοποτηρητῶν εἰς αὐτὴν ἐλθόντων τέτε Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, καὶ Ἱεροσολύμων, προσβλήθη τό, τε προπετές, ἦτοι ἡ ἀυδαδεῖα τῷ Νικολάου, καὶ ὅσα ἐναντίον τῶν Ἀποστολικῶν, καὶ Συνοδικῶν κανόνων ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων αὐτῷ τοῖς Βαλγάρους ἐνεσπάρη, καὶ μάστις ἡ τῶν ἱερέων ἀγαμία, ὑπὸ ἐπιτιμίαις βαρυτάτοις ὑπ' αὐτῶν ἐμποδιθεῖσα, διὸ τῆς ἀποστασίας ἀρχηγός, καὶ τῷ Ἀντιχρίστῳ ὑπηρετάς αὐτὸς ἐπονομάζει, ὁμοίως ἐδέχθησαν καὶ τὰ ἴσα τῶν σαλθέντων Ἐπισκόπων ὑπὸ τε τῷ Γρηγορίῳ Θεωφύλακῳ, Ἀρχιεπισκόπῳ, τῷ Κολωνίας Γενθέρῳ, καὶ Γεώργιῳ τῷ Ραβέννης, εἰς τὰς ὁποίας δεινολογόμενοι, περὶ τῆς τῷ Νικολάου Τυραννίδος, βοήθειαν τινα παρὰ τῷ Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπῳ ἐζήτην τέτων λοιπὸν πάντων θεωρηθέντων ἐπὶ τῆς Συνόδου, παρόντος τῷ τε βασιλεὺς Μιχαὴλ, καὶ Βασιλεῖς τῷ Καίσαρος, ὁμοίως καὶ τῶν συλληθῶν, καὶ πατρικίων, καὶ ἄλλων πολλῶν, ἀνάξιος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἐκρίθη ὁ Νικόλαος, καὶ ἐκαθέρθη, καὶ τῷ ἀναδέματι αὐτός τε, καὶ οἱ ὁμογνωμονῶντες μετ' αὐτὸν παρεδόθησαν· τὰ πρακτικὰ δὲ ταύτης τῆς συνόδου ἐπεμφαν αὐτῷ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, εἰς Ρώμην διὰ Ζαχαρίου τῷ Χαλκιδόνος Μητροπολίτου, καὶ Θεοδώρου τῷ Καρίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἐν ἀρετῇ ἀνδρῶν κατὰ τέττας τὰς χρόνας.

§. 1.

Ανδρες ἐν ἀρετῇ περιφανεῖς ἐγέναν κατὰ τέττας τὰς χρόνας Συμεῶν ὁ Μεταφραστής, Γεωσῆφ ὁ Ὑμνογράφος, Φώτιος ὁ Πατριάρχης, Νικήτας ὁ Παφλαγόνης, καὶ εἴτις ἄλλος, ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις Ἀλμανός ὁ Γάλλος, καὶ Οὐδάριχος ὁ Αὐγένης Ἐπίσκοπος.

§. 2.

§. 2. Συμεῶν ὁ Μεταφραστής, τὸ γὰρ καλεῖται ξεχωριστὰ ἀπὸ τὰς ἄλλας πέρωντας (α), πατρίδα μὲν εἶχε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπ' ἀρετῇ δὲ διαβεβοημένος, ὅστις μετὰ τὴν ἐπίπνοιαν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι τὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας σκάρματα μετὰ πολλὰς ἰδρωτίας, καὶ πόνους συνέγραψε, καὶ καλλωπίσας μετὰ δυνάμιν λόγου, καὶ σοφίας εἰς ὕμνον τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, καὶ δόξαν διαϊωνίζουσαν τῶν ὑπὲρ αὐτῷ ἀγωνισθέντων ἁγίων Μαρτύρων, τῷ μνημολόγιῳ, ἦτοι μαρτυρολόγιῳ κατὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶς τις ἀπὸ αὐτῶν τὸν ἀμαράντινον Στέφανον ἐσέφθη συνετάξατο, ἀναγνώδι περὶ αὐτῶν τὸν Βελλακρίνον (β), καὶ τὸν Βαράνιον (γ), τῶν δὲ συναξαρίων οἱ εἰχοὶ πολλὰ ἐξαιρετὰ συνετέθησαν ὑπὸ Χριστοφόρου Πατρικίου, καὶ Ὑπάτου Μιτυληναίου, ἀπὸ τὰς ὁποίας οἱ μὲν Γαμβικοί ἐν ἐγκωμίων τάξει τό, τε ὄνομα, καὶ τὸ τέλος τῷ ἐγκωμιαζομένῳ δηλοῦσιν, ὁ δὲ Ἡρωϊκὸς δηλοῖ ὅμῃ τό, τε ὄνομα, καὶ τὸ τέλος αὐτῶν, καὶ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτελειώθη· ἐν δὲ ταῖς πρώταις ἡμέραις ὑποσημαίνει καὶ τὰ τῶν μηνῶν ὀνόματα.

§. 3. Γεωσῆφ ὁ ὕμνογράφος, ἦν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Σικελίας, ἔχων γονεῖς Πλωτίνου, καὶ Ἀγαθίνου, αἰχμαλωτισθεῖς δὲ τῆς Πατρίδος τὰ ἀπὸ τῆς Ἀγαρινῆς, μετὰ τὴν μητέρα τε, καὶ μετὰ τὰς ἀδελφάς τε εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐφέρθη, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου τὸν μοναδικὸν ἔκλεξε βίον, ἔπειτα ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος, καὶ σὺν τῷ Δεκαπολίτῃ Γρηγορίῳ ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου φυτρώσασα ἡ ἀίρεσις τῶν εἰκονομάχων, αὐτὸς ὑπήγεν εἰς Ρώμην, παρακαλεσθεὶς εἰς τέτο ἀπὸ τινῶν, περιπεσῶν δὲ εἰς πλοῖα βαρβαρικά δεσμώτης εἰς Κρήτην φέρεται, καὶ εἰς φυλακὴν τίθεται· τῷ δὲ Θεοφίλῳ ἀποθανόντος, καὶ ἐλευθερωθεὶς αὐτὸς ἀπὸ τὴν φυλακὴν πρὸς Κωνσταντινούπολιν διεσώθη, ὅπου ἐξω τῷ πρέποντος ἐξωρίσθη, ἀλλ' εὐθύς πάλιν ἀνακληθεὶς, τῶν σκευῶν τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐμπιστεύθη, πατριαρχεύοντος τῷ Γεωργίῳ, μετὰ τὸν ὁποῖον ἀπὸ τὸν Φώτιον σέργεται, καὶ ἐπαινεῖται, καὶ πολλὰς ἁγίας ὕμνολογήσας, ἀπέθανε, πολλὰς κανόνας ἁγίων ἀφείκε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀναγνώδι τὸ συναξάριον αὐτῷ τῷ γ'. Ἀπριλλίς.

§. 4. Ὁ ἱερώτατος Φώτιος, περὶ ὃ ἀνωτέρω εἴρηται, πᾶσαν παιδείαν ὑπερβάς, πάντας τὰς ἐπὶ τῷ καιρῷ τε κατὰ ὑπερβολὴν ἐξεπέρασε, μαρτυροῦσιν αὐτὸ τὸ πολὺ τῆς σοφίας, τὰ διάφορα συγγράμματα, συνετάξε δὲ βιβλιοθήκην ἀξιόλογον, τὴν ὁποίαν αὐτὸς Μυριοβιβλίον καλεῖ, εἰς τὴν ὁποίαν τὰς ἀναγνωσθείσας ὑπ' αὐτῷ βίβλους κατὰ τε τὰ κεφάλαια,

(α) Ἐλείπης ὁ τόπος, φαίνεται μοι πῶς ἔπρεπε γὰρ λέγειν, Συμεῶν ὁ Μεταφραστής, τοῖστον ὄνομα λαβῶν, εἰς διαφορὰν τῶν ἄλλων κ'.

(β) Περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἔτει 850. (γ) Χρον. ἔτει ωιδ'. ἀριθ. 53.

ἡ τὰς αὐτῶν περιλήψεις μὲ δοκιμασίαν κατατάττει, ἡ τὰ ἐξ ἐκείνων παραληφθέντα προσδέττει· οἱ δὲ συγγραφεῖς τῶν βιβλίων σοφ. κατὰ τὸν Ποσειῶν εἰσὶν (α)· ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται φανερόν τὸ τῆς σοφίας αὐτῆ ποικίλον, ἡ τὸ περὶ τὴν κρίσιν ἔντεχρον, ἡ καθαρώτατον· ἔξω ἀπὸ αὐτὰ τὰς τε κανόνας τῶν συνόδων, ἡ τὰς βασιλικὰς νόμους κατατάξας εἰς τίτλους ιδ'. ἐν ἡ τὸ αὐτὸ βιβλίον ἐξετέλεσε, Νομοκάνονον αὐτὸ ἐπιγράφας, τὸ ὁποῖον ὕστερον ἐξηγήσας κατὰ πρόσῃξιν βασιλικὴν, ἡ πατριαρχικὴν, Θεόδωρος ὁ Βαλσαμῶν, ἡ Γεώργιος ὁ Ζωναρᾶς· ὁμοίως ἐξέδωκε ἡ διαφορὰς Ἐπιστολάς τυπωθεῖσας ἐν Λονδίῳ τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁμιλίαι ἐκ ὀλίγας, ἡ λόγους πανηγυρικούς, ἡ τὰ ἀμφιλόχεια, σύγγραμμα ἀξιόπαινον, ὅπερ ἐτι ἀνέκδοτον ἐστὶ, ἡ ἄλλα τεύχη, ὅρα τὸν Κεδρηνὸν (β), ἡ τὸν Ποσειῶν (γ)· ὁ Βαρώνιος διαβεβαίωσι (δ), ὅτι αὐτὸς ὁ Φώτιος πρῶτος νὰ εἶπε τὴν ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίαν αἰρετικὴν, ὡς διδάσκουσεν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἡ ἐκ τῆς Ἰνδίας ἐκπορεύεσθαι, ὁμοίως ἡ ὁ Οὐρόσιος (ε), τῆτο δὲ ἀληθές ἐστὶ· διότι εἰς τὸν καιρὸν τῆς Φωτίου αἰκαινοτομίαι τῶν Λατίνων εἰ ἦσαν· α'. ἡ τῶν σαββάτων νηστεία· β'. ἡ κατάλυσις τῆς α'. ἡβδομάδος τῆς τεσσαρακοστῆς· γ'. ἡ ἀγαμία τῶν πρεσβυτέρων δ'. ἡ ἐξεθένησις τῆς μύρης, διότι ἔλεγον αὐτὸ νὰ ἀρμόζη μόνους τοῖς Ἐπισκόποις, ἡ ἐχὶ τοῖς πρεσβυτέροις, ἡ ε'. ἡ ἐν τῷ συμβόλῳ προσθήκη, ἡ τῶν κακῶν κορωνίς, κατὰ τὸν Φώτιον.

§. 5. Νικήτας ὁ Δαβὶδ, ὅστις ἡ Νικήτας Παφλαγόνης καλεῖται, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, ἡ πολλὰ εὐφραδὴς, πολέμιος τῆς Φωτίου· ἔγραψε τὸν βίον τῆς ἀγιωτάτης Πατριαρχῆς Κωνσταντινουπόλεως Γυναιτίου, ὑπομνήματα εἰς τὰς Κανόνας τῆς ἐορτασίμης, ἡ λόγους ἐγκωμιαστικὰς τῶν πανευφύμων Ἀποστόλων, ἡ ἄλλας τινὰς ἐορταστικὰς.

§. 6. Ἀλμανός Γάλλος μοναχὸς τῆς Ἀλτβιλλαρηνσίης κοινοβίῳ ἔγραψε τὸν βίον Οὐινάρου τῆς Ρήμων Ἀρχιεπισκόπου, τὸν βίον Σινδάλου, τὸν βίον Ἐλένης τῆς Αὐγῆς, ἡ τὴν αὐτῆς μεταθεσίαν· ἡ ἐπειδὴ εἰς τὰς καιρὰς αὐτῆς ἡ Φραγκία ὑπὸ τῶν Νορμανῶν ἐρημῆτο, μὲ τὸ παράδειγμα τῆς Προφήτου Ἰερεμίου, τὴν ἐρήμωσιν αὐτῆς τῆς γῆς, ἡ τῆς ἰδίας μοναστηρίου, μὲ τετραπλάσιον ἀλφάβητον κατεδρήθησεν· ἀνάγνωθι περὶ αὐτῆ τὸν Τριδέμιον (ζ).

§. 7. Οὐδάβριχος, ἡ ἡ Οὐλδέριχος ὁ Αὐγῆς τῶν Βινδελίκων Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἐπὶ ἀγιότητι διαβεβοημένος, διὰ τὸν ὁποῖον λέγουσι πῶς νὰ ἔγραψεν ἐκείνῃ τὴν ἀξιολογιμότερον Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πάπαν Νικόλαον ἐναντίον τῆς τῶν Κληρικῶν ἀγαμίας, τὴν ὁποίαν ὁ Νικόλαος ἐσπέδαξε νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι δηλαδὴ νὰ εἶναι ἄγαμοι, εἴαν ἡ οἱ κόλακες τῆ

(α) Γεω. προπ. Τόμ. Β'. σελ. 287. (β) Σελ. 433. (γ) Γεω. προπ. Τόμ. Β'. σελ. 287. (δ) Χρον. ἔπει ωξ. ἀριθ. 67. (ε) Διαλέξει γ'. περὶ τῶν τριῶν συμβόλων ἀριθ. 34. (ζ) Σελ. 58.

Νικήτας
Παφλαγό-
νος.

Ἀλμανός.

Οὐλδέριχος

τῆ Πάπα Βελαγγίνος τε, ἡ Βαρώνιος διίσχυρίζονται νὰ ἀποδείξωσιν, πῶς νὰ εἶναι πλασὴ αὐτὴ ἡ Ἐπιστολὴ τῆς Οὐδαβρίχου, καθὼς ἡ τὴν αὐτῆ Ἐπιστολὴν ὑπὸ τῶν τὰς ἑκατονταετηρίδας συγγραψάντων ἀναφερρμένην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Περὶ Βασιλείου τῆς Μακεδόνης Ἀυτοκράτορος, ἡ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. I.

Η ανατάσας λοιπὸν τὸν Μιχαὴλ ὁ Βασίλειος, ὡς εἴρηται, ἐν τῷ Παλατίῳ τῆς Ἁγίας Μάμαντος, ἡ λαβὼν τὴν βασιλείαν ἀπὸ ἱπποκόμος Ἀυτοκράτωρ ἀνηγορεύθη παρὰ πάντων ἐν ἔτει ωξ. ἡγεμῶν καλῶς, ἡ ἡμερος, εἰς τὴν διαίταν ἀκριβῆς, τῆς δικαιοσύνης ἐπιμελέμενος, ἡ περὶ αὐτῆς μεγάλῃ σπουδῇ ποιούμενος, διότι νὰ ἐμπολιτεύηται ἰσονομία εἰς τὰς ἀρχομένας, ἡ δικαιοσύνη, ἡ νὰ μὴν ἀδικῶνται οἱ πτωχοὶ, ἡ πειράζονται ἀπὸ τὰς πλεσίς ἐσοχάζετο, τὰς θησαυρὰς τὰς ὁποῖας ὁ πρὸ αὐτῆ βασιλεύσας κατεξοδίασε, τὰς εισοδίασεν· εἰς τὰ ἀξιώματα ἐδιώριζεν ἀνδράπας ὅπερ ἦσαν μαρτυρημένοι πῶς αἱ χεῖρες τῶν ἦσαν καθαραὶ ἀπὸ πᾶσαν ἀδικίαν, ἡ δωροληψίαν, ἡ πανταχῶς ὀρισμὰς ἔπειπε πῶς τελείας νὰ ἐγερθῆ ἡ ἀδικία, ἡ νὰ μὴν ἀκέηται εἰς τὰ ὅρια τῆς βασιλείας τε, ἡ ἐδιώρισε κριτὰς δίδων αὐτοῖς σιτηρέσιον, ἡ παντοδαπὰς φιλοτιμίας, προεζῶν νὰ διημερεύωσι, ἡ νὰ διωρδῶνσι τῶν φιλονεικῶν τὰς διαφορὰς, ξεχωρίζων εἰς αὐτὰς τόπας ἐπιτηδείας, ἡ ἀρμοδίαι· ἐδιώρισε δὲ ἡ ζωτροφίαν διὰ ὅσας εἶχον κρίσεις, ἡ ἦτον πτωχοὶ, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζονται ἀπὸ τὰς κρίσεις τὰς ὄντες πτωχοὶ, ἡ ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων, ἔκρινε δὲ ἡ μόνος τε ὅταν εἶχεν ἄδειαν ἀπὸ τὰς κρατιωτικὰς ὑποθέσεις, ἡ ἐκείνας ὅπερ ἔβριπταν δοσίματα, ἐσοχάζετο μήπως ἀδικεῖ τις· ἐσυγκρότησε δὲ ἡ πόλεμον μὲ τὰς Σαρακηνὰς εὐτυχῶς, ἐχὶ ἀπαξ ἄλλὰ πολλῶν· ἐδείξε δὲ ἡ εἰς τὰς θείας νὰς πολλὴν ἐπιμέλειαν, ἄλλας μὲν ἐκ θεμελίων κτίζων, ἄλλας δὲ ἀπὸ τὰς σεισμὰς σκασμένας, ἡ διεφθαρμένας ἀνακαινίσας, ἄλλας δὲ καλλωπίσας, ἡ σολίσας· πολλὰς δὲ Ἐβραίας μὲ ταξίματα δωρεῶν, ἡ χαρίσματα, ἡ μὲ ἀνταλλαγὰς δωρεῶν ἡξίωσε τὰς θείας βαπτίσματος· τὸ δὲ γένος τῶν Βαλγάρων, ἐτι ἀστερέωτον ὄν εἰς τὴν θεοσεβείαν, μοναχὰς εὐλαβεῖς, ἡ ἱερεῖς σολισμένους μὲ ἀρετὴν πέμψας πρὸς τὴν πίσιν ἐβεβαίωσεν, ἐχὶ δὲ Νικόλαος ὁ Πάπας, ἡ Λαδοβίκος ὁ Ρήγας,

Βασίλειος
Μακεδῶν
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
X. Γ. 867.

Χαρακτήρ
αὐτῆ.

Ρώσοι γίνονται Χριστιανοί.

Θάνατος Βασιλείς Μακεδόνος.

Φώτιος εξορίζεται τῷ θρόνῳ, καὶ διατί.

Εὐκάνοδος Ἰγνατίος εἰς τὸν θρόνον.

γας, ὡς ψεύδονται Ρηγίνων (α), καὶ ὁ Σιγίβερτος (β), ὁμοίως καὶ τὰς Ρώσους, οἵτινες καὶ Κόμανοι ἐλέγοντο, ποιῶν συμφωνίαν μετ' αὐτὰς ἐγένεν αἰτίως νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ σωτήριον βάπτισμα, πέμψας εἰς αὐτὰς καὶ ἀρχιερέα· τέλος ἐρχόμενος εἰς τὸ κυνήγι, εὗρε μίαν μεγάλην ἔλαφον, ὑψηλὰ κέρατα ἔχουσαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ κέρατον πληγώθει κατὰ τὸ σῶμα, καὶ συγχισθεὶς εἰς τὰ σπλάγγνα, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανεν, ἐν ἔτει ωπς. συμβασιλεύσας μετ' ὁ Μιχαὴλ μὲν χρόνον ἕνα, αὐταρχήσας δὲ 15. καὶ ἀφείκε τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ Λέοντι, ἀνάγνωδι περὶ αὐτῶν τὸν Ζωναρᾶν (γ), τὸν Κεδρηνόν (δ), τὸν Γλυκᾶν (ε), τὸν Σκυλίτζην (ζ), καὶ ἄλλους.

§. 2. Τῆτον τὸν βασιλέα Μακεδόνα Βασίλειον λέγουσιν, ὅτι ἀπελθὼν εἰς ἑορτὴν μετὰ τὴν αὐτῆ ἀνάβησιν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ θέλων νὰ μεταλάβῃ τῆς θείας κοινωνίας, Φώτιος ὁ Πατριάρχης τὸν ἐμπόδισεν, ἀνδροφόνον καλέσας αὐτὸν, ὃθεν ὀργισθεὶς ὁ Βασίλειος, εἰς μοναστήριον τῆς Σκέπης καλέμενον τὸν Φώτιον ἐπέμψε, καταβιβάσας τὴν Πατριαρχεῖα, ὡς τάχα παρανόμως ἐξωσθέντος τῆ Ἰγνατίου ἀπὸ Βάρδαν τὸν Καίσαρα, καὶ αὐτὸς ἀρχιερατεύων ζῶντος τῆ Ἰγνατίου· πέμψας δὲ Ἡλίαν τὸν τῆ σὺλβη Δραγγάριον ἤφερεν ἀπὸ ἑξορίας τὸν θείον Ἰγνατίον, καὶ εἰς τὴν περιωπὴν τῆς ἀρχιερωσύνης ἔβαλε· νὰ ἡσυχάζῃ προσάζας τὸν Φώτιον, ἕως ἢ τὸν δικαίως ταχθέντα, καὶ διωρισθέντα Πατριαρχὴν Ἰγνατίον, πρὸς αὐτὸν μετασῆσθαι ὁ Θεός.

§. 3. Ἀναβάς λοιπὸν εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἰγνατίος, εὐθύς τὸν τε Φώτιον ἀφώρισε, καὶ τὰς αὐτὸν χειροτονήσας, ἀλλ' ἔτι καὶ τὰς σὺν αὐτῷ συγκατονήσας· ὁ δὲ βασιλεὺς διὰ νὰ μὴ φανῆ, πῶς ἀτόπως ἐπράξε, πρέσβεις πέμψει πρὸς Νικόλαον τὸν Ρώμης, διὰ νὰ θεωρήσῃ ἐκεῖνος τὴν περὶ τῶν τῶν Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχῶν διένεξιν, (ἰξεύρων πῶς ἀδικᾷτως ὁ Νικόλαος θέλει κατακρίνει τὸν Φώτιον) ἐκ μέρους μὲν τῆ Ἰγνατίου Ἰωάννην τὸν Σουλβὴ Μιτροπολίτην, ἀπ' ἐκευτῆ δὲ Βασίλειον τὸν πρωτοσπαδάριον διὰ νὰ γένη μάρτυς τῶν γενησομένων, παρὰ δὲ τῆ Φωτίου Πέτρον τὸν Σαρδέων Μιτροπολίτην, παρακαλῶν αὐτὸν τὸν Νικόλαον μετὰ τὸ ἀνακρίνει ἐν Ρώμῃ τὴν ἐκείνων ὑπόθεσιν, νὰ ἀποστείλῃ Λιγάτες εἰς Κωνσταντινούπολιν μετ' αὐτῶν πρέσβεις, ὅτι καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει νὰ γένησι τὰ αὐτὰ διὰ συνόδου, τῆς ἀναθεματισθείσης αὐτὸν ὡς εἰρηται· φθάσαντες λοιπὸν εἰς Ρώμην, ἔξω ἀπὸ τὸν Σαρδέων Μιτροπολίτην, ὃπῃ ἐπύγη εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν μὲν Νικόλαον δὲν εὗρον ἐπειδὴ ἀπέθανεν, ἀλλὰ τὸν διάδοχόν τε Ἀδριανὸν Β'. τῷ ὁποίῳ οἱ πρέσβεις ἐνεχείρισαν τὰ γράμματα τῆ βασιλέως, λέγοντες αὐτῷ καὶ ὅσα τὰς ἐπρόσβαξεν ὁ βασιλεὺς νὰ εἰπῶσιν.

§. 4.

(α) Βιβλ. β'. ἔτει ωδ. (β) Ἐτει ωξς. (γ) Βιβλ. 15. σελ. 131. (δ) Σελ. 437. (ε) Χρον. τμήμ. Δ'. σελ. 219. (ζ) Εἰς τὰς χρόνους αὐτῆς.

§. 4. Ὁ Ἀδριανὸς λοιπὸν σφικτὰ κρατῶν τὰς πράξεις τῆ Νικόλαου, σύνοδον εὐθύς τοπικὴν εἰς Ρώμην κατήγγειλε, τῆς ὁποίας συναδροισθείσης, βεβαίῳ πάντα τὰ ὑπὸ τῆ βασιλέως κατὰ τῆ Φωτίου πραχθέντα, ῥίπτει εἰς τὸ πῦρ πάντα τὰ κατὰ τῆ Νικόλαου παρὰ Φωτίου, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνόδου πραχθέντα, καὶ λαληθέντα, καὶ τῷ ἀναδέματι τὸν τε Φώτιον, καὶ τὰς παρ' αὐτῷ χειροτονηθέντας ὑποβάλλει, (τὰς ὁποίας ὡς λαϊκὰς, καὶ ἀνίερες ἐκέλευσε νὰ γνωρίζωνται) καὶ πάντας τὰς ὁμογνωμονήσαντας μετ' ὁ Φώτιον εἰς ἐκείνην τὴν σύνοδον, συγχωρεῖ δὲ πληρέστατα εἰς ὅλας ἐκεῖνας ὃπῃ ἠδέτησαν τὰ πρακτικὰ ἐκεῖνης τῆς συνόδου, ἐξὸς εἰς τὸν βασιλέα Βασίλειον, τὸν ὁποῖον καὶ υἱὸν ὀνομάζει εὐμενέστατον, καὶ βασιλέα ὀρθοδοξώτατον, συμβαλεῶν αὐτῷ σύνοδον νὰ συναδροίση εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς θέλει πέμψει Λιγάτες Δονάτον, καὶ Στέφανον τὰς Ἐπισκόπους, καὶ Μαρίνον τὸν διάκονον, διὰ νὰ βεβαιώσωσι τὰ κατὰ Φωτίου ἐν Ρώμῃ πραχθέντα, καὶ τὰ ὑπὸ τῆς συνόδου λαληθέντα τε, καὶ πραχθέντα κατὰ Νικόλαου Α'. νὰ ῥίψωσιν εἰς τὸ πῦρ, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἀπ' αὐτὰ ἔτε ἐν ἰῶτα· καὶ ἐκεῖνος ὃπῃ ἠδελεν ἐναντιωθῆ, νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὸ ἀνάθεμα, ἀνάγνωδι τὸν βίον τῆ Ἰγνατίου, καὶ ἄλλους.

§. 5. Αὐτὸς ὁ Βασίλειος ἰδὼν τὰς πολιτικὰς νόμους δυσκόλους, καὶ συγχισμένους, ἐσπέδασε προσφόρως κατὰ τὸ πρέπον νὰ τὰς διορθώσῃ, καὶ τὴν μὲν τῶν ἀνηρημένων ἀρχιερίων νὰ ἐκβάλῃ, τῶν δὲ κυρίων νὰ καθαρίσῃ τὸ πλῆθος, διὰ τῆτο πρόχειρον νομικὸν ἐξέδωκε ἀπὸ τίτλους ἐξήκοντα συνισάμενον, δὲν εἶχε δὲ καιρὸν νὰ τὸ τελειώσῃ, ἐπειδὴ ἀπέθανεν, ἐτελείωσθε δὲ τὸ ἔργον Λέων ὁ σοφὸς ὁ υἱὸς αὐτῆ, διὰ τῆτο ἐπιγράφεται αὐτὸ τὸ νομικὸν πρόχειρον, εἰς μερικά μὲν εἰς τὸ ὄνομα Λέοντος τῆ Αυτοκράτορος, εἰς ἄλλα δὲ ἀντίγραφα, εἰς τὸ τῆ Λέοντος, καὶ Κωνσταντίνου, καὶ εἰς ἄλλα εἰς τὸ ὄνομα Βασίλειου, Λέοντος, καὶ Κωνσταντίνου, καὶ μετ' ἀφορμὰς προλόγου· σώζονται ἔτι καὶ νεαραὶ αὐτῆ τῆ βασιλέως, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ πρώτη εἶναι νὰ μὴ ἔχη τις ἄδειαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τέταρτον γάμον, καὶ ναθεσίου πολλὰ πρὸς Λέοντα τὸν υἱὸν τε ἐν κεφαλαίῳς ξς'. ἀρροσιχίδα ἔχουσαι αὐτὴν· Βασίλειος ἐν Χριστῷ βασιλεὺς Ρωμαίων Λέοντι τῷ πεποδημένῳ υἱῷ, καὶ συμβασιλεύοντι περὶ ἀρετῆς, καὶ παιδείας, τυπωθεῖσαι ἐν Παρισίοις Ἐθνησί, καὶ Ρωμαίσι.

§. 6. Εἰς τὰς χρόνους τῆτα τῆ Βασίλειου, ὁ τῶν Βαλγάρων ἡγεμὼν Χριστιανὸς ἤδη γενόμενος, εἰς μοναστήριον ὑπῆγε, τὴν ἐπισκοπίαν τῆς τε ἡγεμονίας, καὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀφείκε εἰς τὸν μεγαλύτερόν τε υἱὸν, τὸν ὁποῖον μαθὼν ὅτι πάλιν ἐξώκειλεν εἰς τὴν προτέραν ἐθνικὴν δεισιδαιμονίαν τὸν ἐτύφλωσε, καὶ κατασῆσας τὸν νεώτερόν τε υἱὸν εἰς ἡγεμόνα, πάλιν εἰς τὸ μοναστήριον (ὃθεν ἐξῆλθε διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν) ἐπορεύθη, ὡς ἰσορῆσι Ρηγίνων (α), καὶ Σιγίβερτος (β).

Ρ Ρ 3

§. 7.

(α) Βιβλ. β'. ἔτει ωξή. (β) Χρον. ἔτει ωξέ.

Πρόχειρον νομικὸν τῆ Βασίλειου

Οἱ τῶν Βαλγάρων ἡγεμῶν τυφλῶνται τὸν υἱὸν τε διατί ἠθέλη νὰ κλέψῃ εἰς εἰδώλολατρείαν.

Πῶς οἱ Ρώ-
σοι ἐπίστει-
σαν τῷ Χρι-
στῷ.

§. 7. Φιλιαδεις ὁ Βασιλεως, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, μετὰ τὸ ἔθνος τῶν Ρώσων ἀρχιερέα εἰς αὐτὸς ἐπέμφεν, ὅπως ἐσερχῆναι νὰ βαπτισθῶσιν αὐτοὶ δὲ, παραγενομένους ἐκεῖ τῷ ἀρχιερέως, μέλλοντες νὰ ἔλθωσιν ἀπὸ τὴν πῖ-
σιν τὰς εἰς τὴν ἰδικὴν μας, ἀμελῶσαν, καὶ ἐδίσαζαν, καὶ ἂν δὲν ἰδῶμεν εἰ-
πον θαῦμα τί εἰς τὸν ἀρχιερέα, ὡς αὐτὰ ὅπως διδάσκει σὺ νὰ ἔγιναν
ἀπὸ τὸν Χριστὸν, ποτὲ δὲν θέλομεν καταπεισθῆναι νὰ δεχθῶμεν τὸ δόγμα
σε. αὐτὸς δὲ εἶπε, νὰ ζητήσωσιν ὁ, τι θέλῃσι. καὶ αὐτοὶ εἶπον, τὸ βιβ-
λίον ὅπως τὰ περὶ Χριστοῦ διδάσκει νὰ ριφθῆναι εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἂν μείνη ἄ-
καυσον, τῆτο θέλει εἶναι ἡ πίστις ἡμῶν, ὅτι ἀληθῶς νὰ εἶναι Θεός, αὐ-
τὸς ὅπως κηρύττει. ἐσερχεν εἰς τῆτο ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ἀνάφθη μεγάλη
πυρκαϊά. τότε ὁ ἀρχιερεὺς ὑψώσας τὰς χεῖρας, καὶ τὰς ὀφθαλμούς τε εἰς
τὸν Οὐρανὸν δόξασόν σε τὸ ὄνομα, εἶπε, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ ἔρριψεν εἰς
τὴν πυρκαϊάν, τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, καὶ ἀργοπορῆν εἰς τὴν φλόγα, ἐ-
μεινεν ἀβλαβές. οἱ βάρβαροι λοιπὸν θαυμάσαντες, ἐπίστεισαν εἰς τὸ κή-
ρυγμα, καὶ ἐβιάζοντο νὰ τελειωθῶσι μετὰ τὸ θεῖον βάπτισμα κτ'. ὡς ὁ
Ζωναράς ἰσορεῖ (α), καὶ ἄλλοι. οἱ δὲ βαπτισθέντες ἦσαν ἀπὸ τὰς ἡγε-
μόνας Ρυσιθλάβος, Σβεδοσλάβος, καὶ Κότζαλος, εἰς τὰς ὁποίας ὁ βασι-
λεὺς ἐπέμφεν ἀπὸ Θεσσαλονίκης τὰς υἱὰς τῆς κρατιλάτῃ Λέοντος Κων-
σαντίνου, καὶ Μεθόδιου, ὡς σοφὰς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, καὶ εἰδήμο-
νας τῆς Σλαβωνικῆς γλώττης, οἵτινες πορευθέντες ἐκεῖ τὴν καινὴν διαθή-
κην εἰς τὴν ἐκείνων διάλεκτον μετέφρασαν, ὁμοίως ἐπὶ τῆτοις τό, τε
Ψαλτήριον, τὴν ὀκτώηχον, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀπολο-
θίας βιβλία. μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος αὐτῶν ἐχειροτονήθη Μεθόδιος ὁ
Μωραβίας, ὁ δὲ ρηθεὺς Κωνσαντίνος μεταφράσας καὶ ἄλλα Ἐκκλησια-
στικὰ βιβλία, διάκονος τῆς τῷ Χριστῷ Ἐκκλησίας ἔγινεν εἰς τὰς Ρώ-
σας, καὶ ὑπερὸν τὸ μοναδικὸν σχῆμα ἐνδυσθεὶς πρὸς Κύριον τελευταίον
ἀπεδήμησε.

ΚΕΦΑ'

(α) Χρον. βιβλ. 15. σελ. 136.
(β) Σελ. 462.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Περὶ τῶν ἐν Δύσει Ἀυτοκρατόρων Καρόλετοῦ Κάλβου,
Λεδοβίκου τοῦ Βάλβα, καὶ Καρόλου τῆς Κράσου,
καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ τῆς Δύσεως.

§. 1.

Ἀποθανόντος Λεδοβίκου Β. χωρὶς ἀρσενικὸν παιδίον, οἱ πατρῴεσφοι
αὐτῷ Λεδοβίκος ὁ τῆς Γερμανίας, καὶ Κάρολος ὁ Κάλβος ὁ τῆς Φραγ-
κίας Ρήξ περὶ τῆς Ἀυτοκρατορίας μεταξὺ αὐτῶν διεμάχοντο, ἀπὸ τὰς
ὁποίας ὁ μὲν Κάρολος φθάσας πρότερον διέβη εἰς Ρώμην, καὶ σύρων πρὸς
ἑαυτὸν μετὰ δῶρα, καὶ λόγια ἡμερᾶ καὶ κολακευτικὰ τὴν τε τῶν Ρωμαίων,
καὶ τὴν τῷ ἀρχιερέως ἑνοσίαν, ἐσεφθῆ Ἀυτοκράτωρ ὑπὸ Γεωργίου τῆς ἡ. ἡ
Ζ. ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ωσέ. ὅστις ἀπὸ τὸ φαλακρὸν τῆς κεφαλῆς τε
Κάλβος, ἦτοι φαλακρὸς ἐλέγετο, υἱὸς Λεδοβίκου τῆς Πίε, ἐκ
τῆς Γαδίθης, καὶ ἔγχενος Καρόλου τῆς Μάγνης, ἡγεμῶν πονηρός, ποικί-
λος εἰς τὰς συμβελάς, καὶ ἀγαπῶν τὰ ξένα. ὑπερηφανεύμενος δὲ καὶ μέ-
γα φρονῶν διὰ τὴν Ἀυτοκρατορίαν, καὶ φορῶν Ἑλληνικὴν σοφίαν, εἰδεί-
νεν ὑπερηφανίαν ψυχῆς, ὅπως μετετραπῆ πλέον εἰς ἀλλότρια ἦθη. εἰς δὲ
τὰς πολέμους, ἀπὸ τὸν λαγῶν δειλότερος ἦν, καὶ πρόχειρος πάντοτε νὰ
φεύγῃ, ἢ νὰ κυνηγῆ τὰς ἐχθρὰς, ὡς γράφει ὁ Σιγίμβερτος (α). κα-
λεθεὶς δὲ ὑπὸ τῷ Πάπᾳ εἰς Ἰταλίαν, διὰ νὰ διώξῃ τὰς πορθῆντας ταύ-
την Σαρακηνὰς, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Φραγκίαν. ἔπασεν εἰς ἀδένειαν κατ'
ὁδόν. πῶν δὲ τὸ δοδὲν διληγνῆριον ὑπὸ τῆς Γαδαίας Σεδεῖς, τὸν ὁποῖον ἐ-
μεταχειρίζετο ὡς ἰατρὸν, ἀπέθανε. βασιλεύσας δύο χρόνους, τῶ ὁποῖα τὰ
ὄσέα μετὰ ἑπταετίαν εἰς Παρίσιον μετεκομιθῆσαν ἀποταμιευθέντα ἐν τῷ
μοναστηρίῳ τῆς Ἀγίας Διονυσίας.

§. 2. Τῆτο διάδοχος ἔγινεν εἰς τὴν τῆς Φραγκίας βασιλείαν, καὶ εἰς
τὴν αυτοκρατορίαν, κατὰ τὴν κοινοτέραν γνώμην, Λεδοβίκος γ'. ὁ υἱὸς
αὐτῆς Βάλβος, ἦτοι τραυλὸς ἐπωνομαζόμενος ἐν ἔτει ωσέ. σεφθεὶς ὡς
Ρήξ τῆς Φραγκίας ἀπὸ Γ'γκμαρον τὸν Ρήμων Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ ὡς
Ἀυτοκράτωρ Δύσεως ὑπὸ Γεωργίου Η'. τῆς Ρώμης Ἐπισκόπε, τῷ δὲ ἐ-
πομένῳ ἔτει τῆς αὐταρχίας τε ἀπέθανεν, ὅθεν διὰ τὸ ὀλιγόζων αὐτῆ,
ἄτε

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωσέ.

Κάρολος
Κάλβος
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χριστοῦ
875

Λεδοβίκος
Γ'. Ἀυτο-
κράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
877.

ἢτε εἰς ἀρετάς, ἢτε εἰς κακίας ἀξιωμαθόνευτος ἔγινε, καὶ ἐπομένως ἢτε τοῖς ἀγαθοῖς, ἢτε τοῖς κακοῖς τῶν Καισάρων συνεπαριθμεῖται, καθὰ Κασπιανὸς λέγει (α), πρὸ τῆς ἀρχῆς ὁμοῦς νὰ ἐσάδῃ αὐτὸς ἄνακος, ἡμέρος, καὶ ἐρασῆς τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς φρονεσίας, ὁμοῦς μετὸν Κασπιανὸν καὶ ὁ Ρηγίνων μαυτορεῖ (β).

Κάρολος Γ.
Κράσσο
Αυτοκράτωρ
ἀπὸ
Χ. Γ.
879.

§. 3. Κάρολος γ. (ὅστις παχὺς ὦν κατὰ τὸ σῶμα Κράσσο, καὶ Γρῶσσο ἐπωνομάζετο· ἦν δὲ υἱὸς Λεοβίκου τῆ βασιλείου τῆς Γερμανίας ἀπὸ τὴν σύζυγον αὐτῆ Εὐμην, ἔγκονος μὲν τῆ Πίε, δυσέγκονος δὲ Καρόλου τῆ Μάγνε) ἐν ἔτει ροδ'. Αυτοκράτωρ ἀνηγορεύθη, ὑπὸ Γωάννη ἢ τῆ Πάππ κερδαῖς μετὰ τὴν ἀνάρρησιν, ἡγεμῶν εὐσεβῆς, πρῶτος, ἐλευθέριος, καὶ μετὰ πολλὰς ἀρετάς κολισμένος, εὐτυχῆς τε πρὸς τέτοις, διότι αὐτὸς μόνος ἐκυρίευσεν τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γερμανίαν, καὶ τὴν Φραγκίαν, αἰτίνας πρότερον ὑπόκειντο εἰς διαφόρους ἡγεμόνας· πολὺ δὲ αὐτυχῆς ἦν εἰς αὐτὰ, ἐπειδὴ ἦν ἀδελφῆς καὶ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ὡς λέγουσι, μετὸν συμβαλὴν τῶν οἰκείων τε βιασθεῖς τὴν αυτοκρατορικὴν ἀρχὴν παρητήθη, καὶ εἰς τόσην πτωχείαν μετὰ τὴν παραιτήσιν τῆς ἐξουσίας ἐξίστηεν, ὡσεὶ τὴν τροφὴν, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, μὴ ἐντραπέις παρὰ τῆ διαδόχου αὐτῆ Ἀρνούλφου νὰ ζητήσῃ· ἐκυβέρνησε τὴν βασιλείαν χρόνος ὀκτώ, καὶ περισσώτερον, ἀποθανὼν δὲ, ἐν τῷ Αὐγύνιστῳ μονασιεῖῳ ἐτάφη πλησίον Κωνσταντίας.

Ρώμης Ε'
πίσκοποι.

§. 4. Ρώμης Επίσκοποι εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Αυτοκρατόρων ἔγιναν Γωάννης Η' ἢ κατ' ἄλλας θ'. Μαρτίνος, ἢ καὶ Μαρτίνος Α'. Ἀδριανὸς Γ. καὶ Στέφανος ε'. ἢ ζ'. περὶ ὧ κατωτέρω.

Γωάννης Η',

§. 5. Γωάννης ἢ. (ἢ θ'. κατὰ τὰς ἐπαριθμῶντας ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ρώμης Επισκόπων, καὶ Γωάννην τὴν Πάπισσαν) τρεῖς Αὐγέες ἐσελε, Κάρολον τὸν Κάλβον, Λεοβίκον τὸν Β'. καὶ Κάρολον τὸν Κράσσον· ὁ δὲν εἰς τὴν πάροδον βαρέως ἠνωχλήθη ἀπὸ τὰς κόμητας τῶν Τεσκάλων· ὁ αὐτὸς Γωάννης Φόρμωσον τὸν Πόρτε Επίσκοπον, ὁπῶς ἐπαραινίσθη τὰς Τεσκάλων κόμητας, ἀποσερῶν πάσης Ἐκκλησιαστικῆς ἀξίας, ἐβίασεν ἔτι αὐτὸν μετ' ὄρκον νὰ δεδῆ, πῶς πλέον νὰ μὴ ζητήσῃ τὴν Ἐπισκοπὴν τε, ἀλλὰ νὰ διαπερῆ μετ' εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ἐξῆς εἰς λαϊκὴν συγκοινωνίαν, ὡς ὁ Σιγύβερος φανερῶναι (α). αὐτὸς ὁ Γωάννης ἔγραψε πρὸς Φώτιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην τὴν διαβεβωμένην ἐπιστολὴν· τῆτον τὸν Γωάννην καλῶσιν οἱ μεταγενέστεροι τῶν Παπιστῶν, ὡς ὁ Βαταγλίδης ἐν τῇ ἰστορίᾳ τῶν συνόδων, ἀδρανῆ ἦτοι δύσταν, καὶ δειλὸν, καὶ ὡς γυναῖκα, ὁ δὲν Γωάννην Πάπισσαν ἐπειδὴ συγκατέτευσεν μετὸν Φώτιον εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά.

§. 6.

(α) Εἰς τὸν βίον αὐτῆ.
ἐν ἔτει 900.

(β) Χρον. βιβλ. β'. ἐν ἔτει ωπη'.

(γ) Χρον.

§. 6. Διάδοχος αὐτῆ ὑπῆρξε Μαρτίνος, ὅστις μετὰ μαγείας, καὶ πολλὰς ἄλλας ἀπρεπεῖς πράξεις, ὡς ὁ Πλάτινας βεβαίῳ, ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ρώμης· καθὼς λοιπὸν τὰ περισσώτερα ἀπὸ τὰ μεταίως, καὶ κακῶς πραχθέντα ὑπὸ τῆ πρὸ αὐτῆ Πάππ Γωάννη ἢ. κατὰ τὸν Βαρώνιον (α), ἐχάλασεν, ἔτω καὶ τὸν ῥηθέντα Φόρμωσον λύων ἀπὸ τὸν ὄρκον, τὸν ἀπεκατέστησεν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν τε.

Μαρτίνος.

§. 7. Ἀδριανὸς Γ. χαριζόμενος εἰς τὰς Πρίγγιπας τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ πολλῶν καιρῶν ὁπῶς ἐσυμβελεύοντο διὰ τὸν Ρῆγα τῆς Κάρολον Κράσσον, δύο πράγματα ἐξέδωκεν, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ μὲν πρῶτον διαλάμβανεν, ὅτι εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆ Ρώμης Ἐπισκόπου νὰ εἶναι ἢ βεβαίως τῆ Αυτοκράτορος ἀνίσχυρος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸν Νικόλαον μάλλον ἐδοκιμάθη, λέγει ὁ Πλάτινας ἐν τῷ βίῳ Ἀδριανῆ Γ. παρὰ ὁπῶς τὸ ἀρχισε, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ κατορθώσῃ, τὸ δὲ ἄλλο, ὅτι θανόντος τῆ Ρηγῆς Κράσσο χωρὶς ἀρσενικὸν παιδίον, τὸ βασιλείου μετὸν Αυτοκρατορικὸν τίτλον χρεωσθεῖ νὰ ἐγχειριδῆ εἰς τὰς ἡγεμόνας τῆς Ἰταλίας.

Αδριανὸς Γ.

§. 8. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὸν καιρὸν Ἀλφόνσου τῆ Μάγνε, Ὁρδωνία τῆ β'. καὶ Φροῖλα Β'. ὁμοῦς καὶ ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ἐπὶ Ἀελφρέδου ἑδεμία τεραχὴ πῶς νὰ ἐσυνέβη εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν ἀναγίνωσκειται.

Κατάσασις
Ἰσπανίας καὶ
Ἀγγλίας.

§. 9. Εἰς τὴν Γαλίαν, τῆς ὁποίας βασιλεῖς ἐχηρημάτισαν Κάρολος Κάλβος, Λεοβίκος Βάλβος, Κερολόμανος, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ Λεοβίκος, Κάρολος Κράσσο, Ὁδων, καὶ Κάρολος ὁ ἀπλῆς, οἱ Νορδμανοὶ, οἱ καὶ πρότερον ποιεῖντες ἐπιδρομὰς πολλὰ τὴν ἐκέρσευσαν, τὰς ὁποίας ἔδειξεν ἄλλος ἀπὸ τῆς ῥηγῆς εὐτυχέστερον ἀντεσάθη, ὡς ὁ Ὁδων, τὸν ὁποῖον ἄλλοι καλῶσιν Ὀττώνα, κόμης τῆ Παρισίε, καὶ διάδοχος Καρόλου τῆ Κράσσο μετὰ τὴν παραιτήσιν ἐκείνη, διότι οἱ λοιποὶ, ἐξω ἀπὸ αὐτὸν πλέον εἰς χρήματα, παρὰ μετ' σίδηρον τὰ ἄρματα ἐκείνων ἐμπόδιζαν, ὡς Ρηγίνων (β), Σιγύβερος (γ), Γραντζιος (δ), καὶ ἄλλοι ἰσορῶσιν.

Γαλίας.

§. 10. Εἰς τὴν Γερμανίαν οἱ αὐτοὶ Νορδμανοὶ μετ' ὁμοίαν ἀσπλαγχνίαν κινηθέντες, ἔγχε παντῆ ἀφῆσαν, διότι τὸ Λεόδιον, τὴν Κολωνίαν Ἀγριππίαν, τὴν Βαναν, τὸ Ἀκκίσγεραικὸν Παλάτιον, τὴν πόλιν τῶν Τρεβίρων, καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τόπας κατέκαυσαν, τῶν ὁποίων τὴν δύναμιν μὴ δυναθεῖς νὰ τροπώσῃ Κάρολος ὁ Κράσσο, ὁπῶς κατ' ἐκείνας τὰς καιρὰς ἦν Αὐτάρχης ἐφάνη πῶς νὰ ἀπέκαμε. τελευταῖον Γόδφριδος ὁ τῶν Νορδμανῶν βασιλεὺς, ἔταξε νὰ γένῃ Χριστιανὸς μετὰ τοιαύτην περιστάσιν, καὶ συμφωνίαν, εἰάν ὁ Δεξ δώσῃ εἰς αὐτὸν χάρισμα τὴν τε τῆς Φρισίας ἐπαρχίαν, τὴν Γίσλαν, καὶ γυναῖκα τὴν τῆ Λοθαρία θυγατέρα· Λαβῶν δὲ ὅλα

Γερμανίας.

Γόδφριδος
Νορδμανῶν
βασιλεὺς γί
νεται Χρι
στιανός.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωξδ'. ἀριθ. 14. (β) Χρον. βιβλ. β'. ἔτει ωπζ'.
Χρον. ἐν ἔτει 900. (δ) Περὶ Μητροπόλεως βιβλ. α'.

ὅλα αὐτὰ ἐβαπτίσθη, ἀπὸ Κάρολον τὸν Ἀυτοκράτορα ἀναδεχθεὶς ἀπὸ τῆς ἁγίας Κολυμβήθρας, τῷ δὲ Σιγισμούνδῳ καὶ τοῖς ἄλλοις Νορδμανοῖς ὀλίγη χρυσίσι, καὶ ἀργύρῳ ἀμέτρητος ἐδώκεν, καὶ τοιαυτῶς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Δυτικῆς Ἀυτοκρατορίας, καθὼς ἰσορεῖ Ρηγίνων ὁ ἄριστος συγγραφεὺς τῶν τῶν Χρονικῶν (α). Περὶ τῆς γενομένης βλάβης, καὶ φθορᾶς παρὰ τῶν Νορδμανῶν ταῖς Γερμανικαῖς Ἐκκλησίαις δεινολογεῖται, οἱ τῆς ἐν Μογυντία συνόδου πατέρες, ἐν ἔτει ωπῆ. τῶν ὁποίων τὸς λόγος, ἀνάγνωσι ἐν τῷ προλέγῳ τόμῳ δ'. τῶν συνόδων, καὶ κανόνι α'. τῆς Μετηνσίας συνόδου.

§. II. Πρὸς τὰς ρηθείσας Ἐπαρχίας, πολλὰ νὰ ἐταράχθη καὶ ἡ Σαξονία μετὰ τὰς ἐφόδους τῶν Δάνων, καὶ Νορδμανῶν, ὁ Γράντζιος ἰσορεῖ (β), μετὰ τὸς ὁποίας πολεμίας Βράνων ὁ τῆς Σαξονίας Δεξ μετὰ πολλὰς καὶ ἄλλας Χριστιανὰς ἐφρονεῖται· αὐτὸς εἶναι ὁ Βράνων, ὅπῃ ἔκτισε τὴν ἐνδοξον πόλιν, ὅπῃ ἀπὸ τὸ ὄνομά τῃ ἐκλήθη Βρανσβικ, ἤτοι Βράνωνος κώμη, ἢ μάλλον εἰπεῖν κόλπος, διότι τὸ Βρακ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Σαξόνων κόλπον σημαίνει, ὡς ὁ Γράντζιος ἰσορεῖ (γ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐπὶ τῶν ρηθέντων Ἀυτοκρατόρων.

§. I.

Σύνοδοι συνεκροτήθησαν ἐπὶ αὐτῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων Ἀνατολῆς τε, καὶ Δύσεως, αὗται. ἢ ἐν Κωνσταντινῶν κατὰ τῆ Φωτίου, ἢ Βερμερινσίου, ἢ Ἀττικηνσίου, ἢ ἐν Τικίνῳ, ἢ Ποντιγονησίου, ἢ ἐν Κωνσταντινῶν ὁ γδοῦ Οἰκουμένη, καὶ ἢ ἐν Κολωνείῳ.

§. 2. Ἡ ἐν Κωνσταντινῶν κατὰ τῆ Φωτίου σύνοδος, ἐλθόντων τῶν Λιγυάτων Ἀδριανῶ Β'. εἰς Κωνσταντινῶν συνηθροίσθη ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρκα Οἰκονομίας ω'. (δ), τῷ γ'. ἔτει τῆς τῆ Βασιλείου αὐταρχίας ἐν τῷ ναῶ τῆ Θεᾶ Σοφίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον Ἐπίσκοποι ββ'. παρθένος καὶ αὐτῆ τῆ Βασιλείου Βασιλείου μετὰ τὸς δύο υἱὸς τῆ Κωνσταντίνου, καὶ Λέοντα, καὶ μετὰ τὸς τρεῖς Λιγυάτας τῆ Ἀδριανῶ, Δονάτου, καὶ Στεφάνου τὸς Ἐπισκόπους, καὶ Μαρίνου τὸν Διάκονον τῆς τῶν Ρωμαίων Ἐκκλησίας,

Κωνσταντινῶν πόλεως ψευδοσύνουδος.

(α) Ἐν ἔτει ωπβ'. (β) Τῆς Μητροπ. β. κεφ. γ'. καὶ ιζ'. (γ) Ἀυτοκρ. (δ) Κάλων τῷ ωξδ'.

σίας, καὶ τοποτηρητὰς τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ λοιπῶν πατριαρχῶν, τὸς ὁποῖοις ἐχρὶ τοποτηρητὰς πατριαρχῶν, οἱ πλείονες λέγουσι νὰ ἦσαν, ἀλλὰ πρέσβεις τῶν Ἰσμαηλιτῶν παρὰ τῆ Ἀμηνῆ τῆς Ἀνατολῆς ἀποσπλάντες, οἵτινες κατὰ τὴν νεύσιν τότε βασιλέως Βασιλείου, καὶ Ἀδριανῶ Β'. τὸς μὲν Φώτιον ἀπεκήρυξαν, καὶ ἀναθεμάτισαν, τὸν δὲ Ἰγνατίου Πατριαρχῆν Κωνσταντινῶν βεβαιώσαντες ἀπεκατέστησαν εἰς τὸν θρόνον, κριτῆς τῆς συνέδου ἦν ὁ Βρακάνος· προσέτι Θεόδωρος ὁ Κρηθίνος, καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῶ εἰκοσομάχοι ἀναθεμάτιδυσαν· ἐξέδεντο δὲ καὶ κανόνας ιδ'. πράξεις δὲ, ἤτοι συνελεύσεις ταύτης τῆς συνόδου δέκα ἔγιναν, εἰς τὰς ὁποίας τί ἐπράχθη δύναται ὁ βελλόμενος νὰ ἰδῇ ἐν τόμῳ δ'. τῶν Συνόδων· οἱ Παπισαὶ ταύτην τὴν ψευδοσύνουdon, τετάρτην ἐν Κωνσταντινῶν λέγουσιν, ἤτοι ἢ. Οἰκουμένην, ἀλλὰ κακῶς, καὶ ἐδελοκάκως.

§. 3. Πρέπει νὰ ἰξεύρωμεν, ὅτι εἰς ταύτην τὴν σύνοδον τρία τινα σημειώσεως ἄξια ἔγιναν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μὲν α'. εἶναι, ὅτι διὰ νὰ γένη ἢ καδαίρεσις τῆ Φωτίου, καὶ κατὰ κρισις ἀναντιρρήτως κατὰ τὴν τῆ βασιλέως, καὶ τῆ Ρώμης Ἀδριανῶ συγκατάθεσι, εἰς εἰς ἐδύνητο νὰ συνεδριάσῃ μετὰ τὸς ἐν Συνόδῳ, ἂν πρότερον ἰδιοχείρως δὲν ἤθελεν ὑπογράψῃ, καὶ ἐμμερτύρως τῷ ὑπὸ τῶν Λιγυάτων τῆ Ἀδριανῶ προσκομιθέντι λιβέλῳ ἐκ Ρώμης, τοιαυτῶς ἔχοντι, μετὰ τὰ ἄλλα· „ Ἐπόμεθα δὲ τῇ ἁγίᾳ „ συνόδῳ, ἣν ὁ Μακαρίας Μνήμης Νικόλαος ἐτέλεσεν, ἐν ἣ καὶ αὐτὸς „ Δέσποτα Ἰσαγγελε Γεράρχα Ἀδριανῶ ἔγραψας· ἀποδεχόμενοι εἰς ἐκείνη ἀποδέχεται, καὶ κατακρίνοντες τὰς ἐν αὐτῇ κατακρίθεντας· Φώτιον, καὶ Γρηγόριον τὸν Συρακάσων καὶ τὸς ἐμμένοντας τῷ σχίσματι ὁπαδῶς, καὶ τὸς μετόχους τῆς κοινωσίας αὐτῶν· τὰς δὲ συναγωγὰς τῶν πονηρευομένων, καὶ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν διςραμμένων δογμάτων ὑπὸ Μιχαήλ τῆ βασιλέως δις κατὰ τῆ Μακαριωτάτου Πατριαρχῆ Ἰγνατίου, καὶ ἀπαξ κατὰ τῆ Κορυφαιοτάτου τῆ Ἀποσολικῆ θρόνου, τὸς τὰς ἀσεβεῖς αὐτῶν πράξεις ἀπακρύπτοντας· περὶ δὲ τῆ τιμιωτάτου Ἰγνατίου Πατριαρχῆ, καὶ περὶ τῶν ὑπὲρ αὐτῶ φρονούντων, ὅπερ ἢ τῆ Ἀποσολικῆ θρόνου αὐθεντία ἐξέδεντο, ὅλη διανοία ἀκολουθεῖμεν· ταύτην τὴν ὁμολογίαν ἐγὼ ὁ δεινῶ Ἐπίσκοπος χειρὶ ὑπέγραψα, καὶ σοὶ τῷ ἁγιωτάτῳ Δεσπότῃ καὶ μεγάλῳ ἀρχιερεῖ, καὶ Οἰκουμένῳ Πάπῃ Ἀδριανῶ, διὰ τῶν σῶν Λιγυάτων, Δονάτου, καὶ Στεφάνου τῶν ἁγιωτάτων Ἐπισκόπων, καὶ Μαρίνου τῆς ἁγίας Καθολικῆς, καὶ Ἀποσολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωμαϊκῆς διακόνου προσέφερον, καὶ μάρτυρας τὸς ὑπογράφαντας παρεκάλεσα· ἕτως ἀναγινώσκειται ἐν πράξει α'. ταύτης τῆς συνόδου ἐν τοῖς Λατινικοῖς κώδιξιν (α), οἱ δὲ μὴ βελλιθέντες εἰς τὸν Λίβελῳ

Qq 2

βε-

(α) Ἐν τοῖς Λατινικοῖς κώδιξιν ἀλλεστρώπως ἀναγινώσκειται, ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς· ὅθεν διὰ περισσοτέρην βεβαιότητα προσφέρομεν καὶ τὸς δύο Λιβέλλους, τὸν Λα-

βελον αυτον υπογραψαι δεν εσυγχρωρηθη να απομεινωσιν εις την συνο-
δον, ως ο Αγκυρας Θεοδωλος, ο Νικαιας Νικηφορος, κ' άλλοι· ο δε Θεο-
δω-

Λατινικόν δηλαδή, κ' τον Ελληνικόν, ως αναγνωσκονται εις τόμον ις'. της συνάξεως των συνόδων παρά Γεώργιος Μάνσι. „ Sequimur autem sanctam synodum, & amplectimur, quam Beatae recordationis Papa Nicolaus, cui & ipse Dominicus Coangelicæ summe Pontifex Hadrianus subscripsisti, ante sacratissimum Petr. & Paul. apost. eximii corpus celebravit; simul & quam tu ibi ipse nuper egisti, & omnia, quæ in his statuta sunt, secundum decreti vestri moderationem venerabiliter conservabimus, recipientes quos recipiunt, & damnantes omnes, qui in illis damnati sunt, & præcipue jam dictum Photium & Gregorium Syracusanum, patricidas videlicet, qui contra spiritalem patrem suam linguam eximere minime formidarunt: atque perseverantes in schismate sequaces eorum, nec non & qui in illorum communionis societate permanserant, communionis omnis gratia eos cum ipsis indignos, si tamen vobiscum non obedierint, judicantes. Etenim quorum se quis communioni miscuerit, ipsorum similem meruerit in justificatione vel damnatione sententiam. Sinagogas vero malignantium, immo speluncam latronum, & conventicula sanguinum, & fabricatorum mendacis atque inventorum perverforum dogmatum, quæ sub Michaele Imperatore bis contra beatissimum Patriarcham Ignatium, & semel adversus apostolicæ sedis principatum factiose conspiraverunt, insolubilibus anatematis nexibus innodamus, & defendentes ea, vel impia gesta ipsorum celantes, & non potius, si hæc invenerint, concremantes, & anathematizantes usque ad satisfactionem, & obedientiam, dignos eadem anatematis sententia judicamus. Porro de venerabilissimo Ignatio Patriarcha nostro, & de iis qui ex parte hujus sunt, quod auctoritas apostolicæ sedis vestræ decrevit, tota mente sequimur, & religiosâ devotione veneramur, atque pro posse, & posse nostro pia intentione ac spiritali consilio defendimus. Quoniam, sicut prædiximus, sequentes in omnibus apostolicam sedem, & observantes ejus omnia constituta, sperantes ut in una communionem, quam sedes apostolica prædicat esse mereamur, in qua est integra, & vera christianæ Religionis soliditas, promittentes etiam sequestratos à communionem Ecclesiæ Catholicæ, id est non consentientes sedi apostolicæ eorum nomina inter sacra non recitanda misteria. Hanc autem professionem meam ego, ille Episcopus, manu propria scripsi, & tibi sanctissimo, ac ter beato, & coangelico nostro summo Pontifici, & universali Panæ Hadriano per Legatos tuos, Donatum videlicet, & Stephanum Sanctissimos Episcopos, atque Marianum Sanctæ Catholicæ, & Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ diaconum obtuli, mense illo, die illo, in die illa quota. Ταῦτα ἀναγνωσκονται εἰς τὴν α'. πράξιν ταύτης τῆς συνόδου ἐκ τῆς μεταφράσεως Ἀναστασίου Βιβλιοθηκαρίου. ἔρα. τόμ. ις'. τῶν συνόδων Μάνσι, σελ. 28. γραμ. ια'.

Τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ὅπῃ σώζεται εἰς τὸν αὐτὸν τόμον, εἰς τὴν α'. πράξιν Ἑλλη-
νιστῶν, κ' Λατινιστῶν, ἕτως ἔχει. „ Εἰσόμεθα δὲ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ, ἣν ὁ τῆς μακαρίας
„ μνήμης Πάπας Νικόλαος ἐτέλεσεν, ἐν ἣ ἡ αὐτὸς Δεσπότης Ἰσαάγγελος Ἰεράρχα Α-
„ δριανὸς ἐγράψας, ἀποδεχόμενοι εἰς ἐκεῖνη ἀποδέχεται, κ' κατακρίνοντες τὰς ἐν αὐτῇ
„ κατακρινθέντας κατ' ἐξαιρέτων Φώτιον, κ' Γρηγόριον τῶν Συριακῶν, τὰς πατρο-
„ τόνους δηλαδὴ τὰς κατὰ τὴν πνευματικὴν πατρὸς αὐτῶν τὰς ἑλωσσίας κινήσαντας, καὶ
„ τὰς ἐμμένοντας ἐν τῷ σχίσματι, ὁπαδῶς αὐτῶν, κ' οἵτινες εἰς τὴν τῆς κοινῆς
„ αὐτῶν μετοχὴν ἐμμένονσι. Τὰς δὲ συναγωγὰς τῶν ποιηρευομένων, κ' τὴν ἐφεύρεσιν
„ τῶν

δαρος Καρίας Μητροπολίτης υπογράφας τῷ Διβέλῳ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγνω-
ρίσθη πῶς εἰς ἣν τῶν συναξάντων τὴν σύνοδον διὰ τὸν Φώτιον, τὴν τῷ ἀ-
ναδέματι Νικόλαον τὸν Ρώμης υποβάλεσαν, ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν συνέλευ-
σιν, τόση ἄρα ἦν ἡ κατὰ τῶν Φωτίου ὁπαδῶν ὀργή, τὰς ὁποῖας κ' μετα-
νοῶντας δὲν ἐδέχοντο.

§. 4. Τὸ δεύτερον, ὅτι τὰς ἐν Κωνσταντιναπόλει ἀποσεμλθέντας πρέσ-
βεις παρά τῷ Ἀμηνᾷ τῆς Συρίας, τετέσι τῷ ἡγεμόνος τῶν Ἰσμαη-
λιτῶν τοποτηρητῶν τῶν Ἀνατολικῶν Πατριαρχῶν ἀνέδειξαν, ὡς δηλεῖται
ἐκ τῶν ἐπιστολῶν Φωτίου πρὸς Θεοδοσίον μοναχόν, κ' Ἡλία τῷ Γεροσο-
λύμων Πατριάρχῃ, ὅπῃ διὰ τῷ Μητροπολίτη Μαρτυροπόλεως ἀπεσάλθη,
πρὸς τὴν ὑπερον γενομένην σύνοδον, τῆς ὁποίας τὴν περιλήψιν σημειοῖ
Καῖσαρ Βαράνιος, ἐὰν καὶ ψευδῶς λέγει νὰ ἐγράφη αὐτῇ, καὶ δο-
λίως (α).

§. 5. Τὸ τρίτον, ὃ κ' εἰς πᾶσαν ἀκοὴν φρικωδέστατον, ὅτι οἱ τῆς συ-
νόδου πατέρες τῷ καθαιρέσει τῷ Φωτίου ὑπέγραψαν, κατὰ τὸν Νικήταν
Παφλαγόνο, ἔχθη μὲ φίλον μελάνι τὸ χειρόγραφον ποῖοντες, ἀλλὰ τὸ
φρικωδέστατον, κατὰ τὰς εἰδῶτας ἡκαστα ὅπῃ ἐβεβαίωσαν, κ' εἰς αὐ-
τὸ τὸ αἷμα τῷ Σωτήρος βάπτοντες τὸν κάλαμον, τὸ ὁποῖον ποτὲ ἐποίη-
σαν οἱ Θεσπέσιοι τῶν παλαιῶν πατέρων, ὅπῃ ἀναδεμάτισαν τὸν Νεσό-
ριον, τὸν Μακεδόνην, κτ'. τὰς Θεομάχας, κ' Θεόδωρος ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος
υπογράφας κατὰ τῷ Μονοθελίτῃ Πύρρῃ τῷ Κωνσταντιναπόλεως Πα-
τριάρχῃ.

§. 6. Μετ' ὀλίγον καιρὸν, μεταβαλθέντες οἱ πατέρες τῆς συνόδου προ-
σῆλθον τῷ βασιλεῖ δεινολογούμενοι, πῶς ἀδελφίως τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλη-
σίαν τῇ Δυτικῇ ὑπέγραψαν, κ' ἐλεεινῶς δεόμενοι νὰ λάβωσιν ἀπὸ τὰς
Ληγάτας τὰς Διβέλας, εἰς τὰς ὁποίας ἰδιοχείρως ὑπέγραψαν, τὰς ὁποίας
μὴ παραβλέπων ὁ βασιλεὺς ἐπρόσβαξε τὰς ὑπηρετας νὰ τὰς κλέψωσιν
ἀπὸ τὰ ταμιεῖα τῶν Ληγάτων κτ'. ἀνάγνωδι Ἀναστάσιον τὸν Βιβλιοθη-
καρίον ἐν τῷ βίῳ τῷ Νικολάου (β), τὸν συνόντα τοῖς Ληγάτοις ἐν Κων-
σαν-

Q 9 3

„ τῶν δεσφραμμένων δογματῶν ὑπὸ Μιχαὴλ τῷ βασιλεῶς δις κατὰ τῷ Μακαριωτάτῃ
„ Πατριάρχῃ Ἰγνατίου, κ' ἀπαξ κατὰ τῷ Κορυφαιοτάτῃ τῷ Ἀποστολικῷ θεῶν, ἀλύ-
„ τοις ἀναδέμασι δεσμοῖς συνεχόμεν, κ' τὰς διεκδικήσας αὐτὰς, ἢ τὰς ἀσεβεῖς αὐ-
„ τῶν πράξεις ἀποκερῦπτοντας.

„ Περὶ δὲ τῷ Ἱμνωτάτῃ Ἰγνατίου Πατριάρχῃ, κ' περὶ τῶν ὑπὲρ αὐτῷ φρονούντων,
„ ὅπερ ἡ τῷ Ἀποστολικῷ θεῶν Ἀυθεντία ἐξέδετο, ὅλην διανοίαν ἀκολοῦσθαι. Ταύτην
„ ἐν τὴν ὁμολογίαν ἐγὼ ὁ δεῖνα ἐποίησα, Ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ὁδεῖνα Ἐκκλησίας,
„ κ' χειρὶ οἰκείᾳ ὑπέγραψα, κ' σοὶ τῷ ἁγιοτάτῃ Δεσπότη, κ' μεγάλῳ ἀρχιερεῖ, κ' οἱ-
„ κημενικῷ Πάπᾳ Ἀδριανῷ διὰ τῶν σῶν ἀποκρισιῶν ἐπιδέδωκα.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωξθ' - ἀριθ. 14.

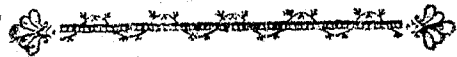
(β) Σελ. 110.

σαντινιπόλει τελευταίον ὁ βασιλεὺς Βασίλειος δεξιῶς αὐτὸς τὰς Λιγύτας, καὶ φιλοδώρησας ἔτιστον ἐντίμως, προσέταξε Θεοδόσιον τὸν πρωτοσπαδάριον νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον αὐτῶν ἀναγκαῖα, οἵτινες πλέοντες κατὰ θάλασσαν περιέπεσον εἰς τὰς Σθλάβας, ἀπὸ τὰς ὁποίας γυμνωθέντες ἀπέδωκαν εἰς αὐτὰς τὸν τε κώδικα τῶν ὑπογραφῶν, καὶ τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου.

§. 7. Ἡ Βερμερινησία, καὶ ἡ Ἀττικηνησία ὑπὸ Καρόλου τῷ Κάλβῳ τῷ Ρηγῶς Φραγκίας συνηθροίσθησαν ἐν ἔτει ωσ'. (α), κατὰ Γγκμαρὸν τῷ Λαυδωνησίῳ Ἐπισκόπῳ, ὅστις ἀνεψιὸς ἦν τῷ Ρήμων Ἀρχιεπισκόπῳ Γγκμαρῶ, ὅπῃ ὑπέβαλεν εἰς ἀκοινωνησίαν τὸν Νορμανὸν δέκα, ἐπειδὴ δὲν ἔδωκεν ἐκεῖνα ὅπῃ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Κάρολον τὸν Κάλβον Ἐκκλησιαστικὰ κτήματα· αὐτὴ ἡ ἀκοινωνησία ὑπὸ τῆς ἐν Βερμερινησίᾳ συνόδου ἀπεδοκιμάσθη, ὁ δὲ Λαυδωνησίῳ Ἐπίσκοπος θυμῶς εἰς τὸτο, καὶ τὸν Ρωμαϊκὸν θρόνον ἐπικαλέσας, ἡ σύνοδος ἀπέδειξεν ἐναντίον τῶν Κανόνων τὸτο νὰ ἔγινεν· ὁ δὲ Γγκμαρὸς ἐκ τῆς ἐναντίας εἰς τὴν ἀπόφασίν τε μείνας, ἡ Ἀττικηνησία σύνοδος περιφανέστερα ἀπὸ αὐτὴν γενομένη, ὡς αὐδάδην αὐτὸν κατέκρινεν, ὁ, τε Ρήξ Κάρολος, καὶ Γγκμαρὸς ὁ Ρήμων Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ μητρὰδελφος αὐτῶν τελευταίον βιασθεῖς, εἰς μὲν τὸν βασιλέα ὑπεσχέθη τὸν χειρόγραφον, εἰς δὲ τὸν μητροπολίτην τὴν ὑπακοήν.

§. 8. Ἡ ἐν Τικίνῳ, ὡς καὶ ἡ ἐν Ποντιγόνῳ ἔγιναν ἐν ἔτει ωσ'. εἰς τὰς ὁποίας ἔδεν ἀξιωματικῶς ἀναγινώσκεται νὰ ἔγινεν, εἰμὴ ὅτι ἡ προσενηχθεῖσα εἰς τὸν Κάρολον Κάλβον αυτοκρατορία, ἐβεβαιώθη εἰς αὐτόν.

§. 9. Ἡ ἐν Κολωνίᾳ συνήχθη ἐπὶ Καρόλου τῷ Κράσῳ ἐν ἔτει ωσ'. κανόνας ε'. ποιήσασα κατὰ τῶν ἀρπαζόντων τὰς τῆς Ἐκκλησίας περιουσίας, κατὰ τῶν δυναστευόντων τὰς πτωχάς, καὶ κατὰ τῶν ἀπρεπῶν γάμων, ἀνάγνωθι αὐτὸς ἐν τόμῳ δ'. τῶν συνόδων.

ΚΕΦΑ'

(α) Ἡ Βερμερινησία συνήχθη τῷ ωσ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

Περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Φώτιου, καὶ τῆς μετὰ ταῦτα γενομένης ἡ. Οἰκουμενικῆς συνόδου.

§. 1.

Ἐξωσθεῖς λοιπὸν παρὰ τῷ βασιλεὺς ὁ Φώτιος ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ ἀναθεματιθεῖς ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει ἡθρείσης ψευδοοικουμενικῆς συνόδου, ὡς εἴρηται, ἐσφαλίθη τελευταίον εἰς μίαν φυλακὴν, ὑπερημένος ἔ μόνον ἀπὸ ὑπηρετίας, καὶ ἀπὸ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ παντὸς βιβλίου διὰ βασιλικῆς προσαγωγῆς, τὸ ὅποιον εἰς αὐτὸν ἦν τὸ πλέον χειρότερον, καθὼς αὐτὸς γράφει πρὸς τὰς Ἐπισκόπους ἐν ἐπιστολῇ ροδ'. διότι ἡ ἀνάγνωσις τῶν βιβλίων ἦν γλυκυτέρα αὐτῷ, παντὸς ἐφέτα, ὅπῃ καὶ νύκτας ἄπυκνος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιμελῶς ἐσχόλαζε, κατὰ Νικήταν τὸν Παφλαγόνος. ἔδεν περιγράψας τὰ ἑαυτῷ πάθῃ ἀξιόσυμπάθητα ὄντα, πρὸς τὸν βασιλέα ἐπαρεκάλει αὐτὸν νὰ ἔχη χάριν τὸν θάνατον, ἀνάγνωθι ἐν ἐπιστολῇ ιζ'.

§. 2. Εὐσπλαγχνισθεῖς λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Βασίλειος εἰς αὐτὰ, καὶ συλλογισόμενος τὴν παλαιὰν αὐτῷ φιλίαν πρὸς Φώτιον, καὶ τὴν ἀρίστην συνομιλίαν, ὁμοίως, καὶ τῷ ἀνδρὸς τὸ πολυμαθὲς, καὶ σοφόν, τὴν κατ' αὐτὸ ἀγανάκτησιν μετέβαλεν· ἔδεν φέρων αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἔξορίαν εἰς τὰ βασιλεῖα, παρέδωκεν αὐτῷ τὰς δύο υἱὰς τε διὰ νὰ τὰς διδάξῃ, καθὼς Κωνσταντίνος ὁ Πορφυρογέννητος εἰς τὸν βίον τῷ Βασίλειῳ ἰσορεῖ (α), ὁ δὲ Παφλαγῶν Νικήτας ἄλλως πως αὐτὴν τὴν τῷ Φώτιῳ εἰς τὰ κρείττω μεταβολὴν γράφει νὰ ἔγινεν, ἐν τῷ βίῳ τῷ Γγνατίῳ, μετὰ τὴν ἐπίπρασον γενεαλογίαν τῷ Βασίλειῳ ἀπὸ τὸν Τηριδάτην τῶν βασιλέα Ἀρμενίων, καὶ τὸ Βεκλᾶς ὄνομα, σημαῖνον τὸν Βασίλειον, τὴν Αὐγέσαν Εὐδοκίαν, καὶ τὰς τέσσαρας υἱὰς αὐτῆς, Κωνσταντίνον, Λέοντα, Ἀλέξανδρον, καὶ Στέφανον, κτ'. τὰ ὅποια ὅλα ἀπὸ τὸν Φώτιον συνετέθησαν, καὶ ἐγράφησαν, καὶ διὰ μέσῃ Θεοφάνης τῷ Παλαισινῷ ἐδείχθησαν εἰς τὸν βασιλέα· ἀλλ' αὐτὰ εἶναι φλυαρίαί τῷ Νικήτῃ, καὶ πλάσμα, ὡς ὅπῃ περισσότερον ἀπὸ τὰς ἄλλας ἦν ἐχθρὸς τε, διότι ἔχι ἀπὸ τοιαῦτα ὁ Φώτιος κατέπεισε τὸν βασιλέα νὰ ἡμερωθῇ, ἀλλ' ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπῃ ἔγραφε πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἔξορίαν, λόγων, ὡς φιλανθρωπότατε βασιλεῦ, δὲν προβάλλω νῦν παλαιὰν

(α) Κεφ. μδ'. σελ. 127. ἐκδ. ἐνετ. αψκθ'.

λαιαν φιλιαν, φρικτὰς ὄρκους, ἢ συμφωνίας, ἢ χρίσμα, ἢ χειροθεσίαν βασιλείας, ἔχ' ὅτι ἀπὸ τὰς ἰδίας με χεῖρας προσερχόμενοι ἐμεταλάμβανες τῶν φρικτῶν ἢ ἀχράντων μυσηρίων, ἕτε τὸν δεσμον ὅπῃ μᾶς ἔδεσε τὸ καλὲ σε παιδὸς κτ'. ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξίλωθε οὗ βασιλεὺς τὸν Φώτιον ἀνεκάλεσε, ἢ ἤφερεν ἀπὸ τῆν ἐξορίαν.

§. 3. Τῷ δὲ Ἀδριανῷ Β'. ἀποθανόντος, διάδοχος αὐτῷ ἐγένεν Γεώργιος Η'. ἢ Θ'. ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ὅσις ἀκολουθῶν τὰς πρὸ αὐτῷ ἀρχιερατεύσαντας Ἀδριανὸν τὸν Β'. ἢ Νικόλαον τὸν Α'. παντοίοις τρόποις ἠγωνίζετο τὴν τῶν Βελγάρων Ἐκκλησίαν ὑποκειμένην τῷ τῆς Κωνσταντινπόλεως θρόνῳ, νὰ ὑποτάξῃ ὅθεν ἀπαξ ἢ δις πρὸς Γυνάτιον περὶ τῆς ἔγραφεν, ἀλλὰ ματαίως· διὸ τὸ γ'. πολλὰ ἀδημονίας, Παῦλον, καὶ Εὐγένιον τὰς Ἐπισκόπους Λιγύτας εἰς Κωνσταντινέπολιν ἀπέσειλε, δίδων αὐτοῖς γράμματα ἐπιτιμίων ἢ φοβερισμῶν γέμοντα, ἢ διαλαμβάνοντα, εἰ μὲν δὲν ἐπιστρέψῃ πάντας τὰς ἀνατολικὰς Ἐπισκόπους, ἢ κληρικούς, ὅπῃ διδάσκουσιν εἰς αὐτὴν τὸν νεοφώτιστον λαόν, εἰς διάστημα ἡμερῶν τριάκοντα, ἢ τελείως τὴν χώραν τῶν Βελγάρων νὰ ἀφίσῃ τῷ Ρώμης Ἐπισκόπῳ, νὰ εἶναι ἀνάξιος τῆς μεταλήψεως τῶν θείων μυσηρίων, ἀλλὰ πρὶν φθάσωσιν οἱ Λιγύται εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὁ Γυνάτιος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

§. 4. Οὗ δὲ Βασιλεὺς χωρὶς ἀργασίας ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Φώτιον, ἢ ἀγαπῶν ἔνωσιν τελείαν τῶν Ἐκκλησιῶν Δυτικῆς τε, καὶ Ἀνατολικῆς, ἢ νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ αὐτὰς πᾶν σκάνδαλον, πρέσβεις πρὸς Γεώργιον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον ἔπεμψε παρακαλῶν αὐτὸν νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τὸν Φώτιον, τὸ αὐτὸ ἔγραψεν, ὅ, τε Φώτιος, ἢ ὁ κληρὸς τῆς Κωνσταντινπόλεως, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰς γραφαῖς Λατινικῆς ἐπιστολῆς τῷ Γεώργιῳ πρὸς Γρηγόριον τὸν Πριμικήριον Ἰνδικτ. 18. Ἀπριλ. γ'. ἐπιστ. ρξξ'. πρὸς τὸν βασιλέα ἢ τὰς υἱὰς αὐτῷ Ἰνδικτ. 18. Γεβ. 15. ἐπιστ. ρηβ. ἢ σ'. πρὸς τὸν κληρὸν τῆς Κωνσταντινπόλεως Ἰνδικτ. 18. Αὐγῆς. ἢ κτ'. ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰξεύρωμεν ὅτι αὐταὶ αἱ τῷ Γεώργιῳ Η'. ἐπιστολαὶ διφέρουσιν αἰ Ρωμαϊκαὶ ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς, ὡς ἢ ἐναντίας αἰ Ἑλληνικαὶ ἀπὸ τὰς Ρωμαϊκὰς· ἢ τὰς μὲν Ἑλληνικὰς λέγουσιν οἱ Παπικαὶ νὰ ἐνοθεύθησαν ἀπὸ τὰς Γραικὰς, ὡς ἢ ἐκ τῶ ἐναντία, οἱ δὲ Λιγύται φθάσαντες εἰς Κωνσταντινέπολιν δὲν ἠδέλησαν νὰ συγκοινωνήσωσιν μετὰ τὸν Φώτιον.

§. 5. Ἀποδεξάμενος λοιπὸν Γεώργιος ἢ ἢ θ'. τὴν πρεσβείαν τῷ βασιλέως, ἢ ἰδὼν τὰ ὑπ' αὐτῷ ζητούμενα, ἐσοχάσθη νὰ περιπατήσῃ ἕτερον ὁδὸν ἀπὸ τῆν τῶν πρὸ αὐτῷ, ἢ νὰ μεταχειρισθῇ τρόπον φιλικὸν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐκεῖνο ὅπῃ ὠρέγετο· ὅθεν Λιγύτας τῆς ἐν Κωνσταντινπόλει μελέτης συναθροισθῆναι συνόδου, ἀποφαίνεται τὰς ἐν αὐτῇ εὐρισκομένας Ἐπισκόπους Παῦλον, ἢ Εὐγένιον ἢ τρίτον πέμψας αὐτοῖς Πέτρον πρεσβύτερον τὸν Καρδιάλιον εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεχείρισε τὸ Κομμανητόριον, διὰ μέ-

Φώτιος ἀναβιβάζεται τὸ β'. εἰς τὸν θρόνον.

μέσω τῶ ὁποῖα τὰ πρακτέα εἰς αὐτὰς εἰς τὴν σύνοδον ἐδέσπιζεν, ὅμως ἢ γράμματα, εἰρήνης γέμοντα, ἐγκωμίων, ἢ περιποιήσεων, εἰν ἢ ὅλα ἦσαν συγκεκραμμένα μετὰ τὴν Παπικὴν ἀυθεντίαν, ἢ ἐπιταγήν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐσυμφώνει διὰ τὴν ἐκλογὴν τῷ Πατριάρχῃ, γνήσιον, ἢ ἀληθῆ Πατριάρχῃν γινώσκων αὐτὸν τὸν Φώτιον, ἢ συλλειτουργόν, λύων αὐτὸν τε ἢ πάντας τὰς σὺν αὐτῷ ἀπὸ παντός λαληθέντος ἀναδέματος, ἢ ἀναδεματίζων πάντας τὰς μὴ γινώσκοντας τὸν Φώτιον ὡς Πατριάρχῃν, ἢ ἐπαρκῆναι τῷ Βασιλεῖ νὰ δεικνύῃ τῷ Φωτίῳ καθαρὰν ἀγάπην ἐν Χριστῷ, ἢ πᾶσαν εὐλάβειαν· τὰ πρακτικὰ πάσης συνόδου κατὰ τῷ Φωτίῳ νὰ μείνωσιν ἄκυρα, καθὼς ἢ ἢ ἐπὶ Ἀδριανῷ Β'. συνόδου· μετὰ ταύτην συμφωνίαν ὅμως, ὅτι πρέπει ὁ Φώτιος ἐνώπιον τῆς Συνόδου νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν, ἢ ἔλεος, ὅπῃ ἐψηφίσθη, ἢ ἀνέβη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον πρὶν δώσῃ τῷ Ρώμης Ἐπισκόπῳ εἰδήσιν, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν πρὸς τὸν Βασιλεῖον Ἑλληνικὴν ἐπιστολήν. ἐν δὲ τῇ πρὸς τὸν κληρὸν Κωνσταντινπόλεως ἐπιστολῇ ἄλλως ἀναγινώσκειται, ὅτι χρεώσῃ δηλαδὴ ὁ Πατριάρχῃς Φώτιος ἐπὶ συνόδου, μεγάλη τῇ φωνῇ, νὰ ἀνακηρύξῃ τὸ θῆτον ἔλεος τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας, ἢ τὴν υπεράσπισιν, ἢ σπαθὴν, τὴν ὁποῖαν πρὸς αὐτὸν ἔδειξεν. ἐπὶ τέτοις θερμοῖς ἐζήτει τὴν τῶν Βελγάρων χώραν νὰ μὲν ὑποκειμένη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, ἢ καθόλου νὰ μὴν ὑπόκηται εἰς τὸν Κωνσταντινπόλεως, εἰς δὲ τὰς ἐναντίας φερομένους, ἢ φαινόμενους ἀφορισμῶς ἀλύτους κτ'. ἐφοβέριζε.

§. 6. Τῷ δὲ ἐγγχειροθέντος Πέτρῳ τῷ Καρδιάλῳ Κομμανητόρι, ἢ περιληψίς τοιαύτη ἦν. Ἐπρόσαςεν ὁ Γεώργιος τοῖς Λιγύταις αὐτῷ νὰ συγκοινωνήσωσιν μετὰ τὸν Φώτιον, ἢ ὅταν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν σύνοδον νὰ ἐρωτήσωσιν πάντας τὰς ἐκεῖσε, εἰν ἀποδέχωνται τὰ πρὸς τὸν Βασιλέα παρὰ τῷ Ρώμης Ἐπισκόπου γραφθέντα, ἢ ἢν εἰπῶσι πάντες πῶς τὰ ἀποδέχονται, ἢ μὲνουσιν εἰς ἐκεῖνα, νὰ εἰπῶσιν, ὅτι ὁ ἀγιώτατος Πάπας ἀπέσειλεν αὐτὰς νὰ συμμαζώσῃ τὰ διεσκορητισμένα, νὰ ἐνώσῃ τὰ διεσῶτα, νὰ ἐγειρῇ τὰ πεπτωκότα, νὰ προξενήσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰρήνην, ἢ νὰ παύσῃ τὰ σκάνδαλα αὐτῆς, ἔπειτα εἰς αὐτὰ νὰ προσέσωσιν· ὁ ἀγιώτατος Πάπας θέλει ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῷ Φωτίῳ, κατὰ τὰς ἱερὰς κανόνας τῶν ἁγίων Πατέρων, νὰ μὴ ψηφισθῇ τινὰς λαϊκὸς Κωνσταντινπόλεως Πατριάρχῃς, μήτε ὁ Κωνσταντινπόλεως Πατριάρχῃς νὰ ποιήσῃ Ἐπίσκοπον τινὰ, ἢ πρεσβύτερον Βελγάριας, ἢ ἐπὶ τέτοις νὰ κηρυχθῇ εἰς τὴν σύνοδον, τὰς ἐπὶ Ἀδριανῷ Β'. γενομένας συνόδους κατὰ τῷ Φωτίῳ, εἰς τε τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἢ Ρώμην, νὰ εἶναι ἄκυρα, ἢ νὰ μὴ συναριθμῶνται μετὰ τὰς λοιπὰς ἁγίας συνόδους.

§. 7. Ἐπὶ τέτοις ἐλθόντος εἰς Κωνσταντινέπολιν Πέτρου τῷ Καρδιάλῳ, ἢ καταγγεληθεῖσα εἰς Κωνσταντινέπολιν σύνοδος ὁγδοῆ Οἰκουμένη ὑπὸ Βα-

Tom. II.

R I

Σύνοδος Η'. Οἰκουμένη ἐπὶ Φωτίῳ.

σίλεις, Λέοντος, & Ἀλεξάνδρου τῶν Αυτοκρατόρων, εἰς τὸν περιώνυμον ναόν, τῆς ἀγίας τῆς Θεᾶς Σοφίας συνεκροτήθη ἐν ἔτει ωσὶ ἐλθόντων Ἐπισκόπων τῆς παρόντων εἰς αὐτὴν τῶν τε τῆς Ῥώμης Ἐπισκόπου Λιγιάτων, Παύλου τῆς τῶν Ἀγκωνιτῶν Ἐκκλησίας Ἐπισκόπου, Εὐγενίου τῆς τῶν Ὀσσησίων, & Πέτρου Πρεσβυτέρου τῆς Κωνσταντινῆς, ὅτε μὲν τὰ γράμματα ἤφερον τῷ Φωτίῳ, & τὴν ὑπὸ τῆς Ῥώμης Ἐπισκόπου σαλθεῖσαν ἀρχιερατικὴν σολήν, Ὁμοφρόνιον διλαδὴν, Σιχαρίον, φελώνιον, & σανδάλια, ὁμοίως & τῶν Ἀνατολικῶν Πατριαρχῶν τῶν μὲν Ἀλεξανδρείας Κοσμά τῆς Πρεσβυτέρου, τῶν δὲ Ἀντιοχείας Βασίλειου τῆς Μαρτυροπόλεως Ἐπισκόπου, & τῆς Ἱεροσολύμων Ἡλίου τῆς Πρεσβυτέρου, προεδρεύοντος τῶν πάντων τῆς Πατριαρχῆς Φωτίου, πράξεις δὲ αὐτῆς τῆς συνόδου ἐγένοντο ἑπτὰ.

Πράξις Α.

§. 8. Εἰς μὲν τὴν Α'. πρᾶξιν, προκαθεζομένη τῷ Φωτίῳ, οἱ τῷ Γωάννῃ Λιγιάτῳ τὰ σαλθέντα εἰς αὐτὸν ἱερὰ ἄμφια προσεκόμισαν, τὰ ὅποια μὲν πολλὴν τιμὴν, & εὐλάβειαν ἀπέδεχθη ὁ Φώτιος· ὁ δὲ Ἡρακλείας Γωάννης διημιγορήσας εἰς αὐτὰ εἶπε, πάντων τῶν κακῶν, & τῶν ἀκολοθησάντων σκανδάλων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χριστοῦ, κατ' ἐκείνας τὰς καιρὰς αἴτιος νὰ ἐσάθῃ Νικόλαος Α'. ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος, & ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἀδριανὸς Β'. ὕψερρον ἐπαινέσας ἀρκετῶς Γωάννην τὸν διάδοχον Ἀδριανῆ, διηγεῖται κατὰ πλάτος ὅσα κακὰ ἔπαθεν ὁ Φώτιος.

Πράξις Β.

§. 9. Εἰς δὲ τὴν Β'. πρᾶξιν, ἣτις ἐγένετο κατὰ τὴν ζ'. (α) τῆς Νοεμβρίου, ἡμέρα γ'. ἰνδικ. ιγ'. ἀνεγνώσθησαν αἱ τῷ Γωάννῃ πρὸς τὸν βασιλέα, Φωτίου, & τὸν κληρὸν ἐπιστολαὶ γέμισται ἐγκωμίων, ὁμοίως & αἱ ἐπιστολαὶ Μιχαὴλ τῆς Ἀλεξανδρείας, Θεοδοσίου Ἀντιοχείας, & Θεοδοσίου τῆς Ἱεροσολύμων, μὲν τὰς ὁποίας κατακρίναντες τὴν ἐπὶ Ἀδριανῆ γενομένην σύνοδον, τῷ ἀναδέματι ὑποβάλλασιν· ἐπὶ τῶν ὁμοίων Θεωμᾶς Μητροπολίτης εἰς ἅν τῶν τοποτηρητῶν, ἐπειδὴ εὐρέθη εἰς τὴν κατὰ Φωτίου σύνοδον, συγχώρησιν ἐξήτησεν.

Πράξις Γ.

§. 10. Εἰς τὴν Γ'. πρᾶξιν, ὅτε ἐγένετο Νοεμβ. ιζ'. ἡμέρα α'. (β), ἀνεγνώσθη ἡ τῷ Γωάννῃ ἐπιστολή, ἣ πρὸς τὰς Ἐπισκόπους τῆς ἀνατολῆς, τῆς ὁποίας τὸ νόημα δὲν ἐφάνη εὐλογον εἰς τὰς Πατέρας, διότι ἐφάνετο ὁ Γωάννης, ἔχον δι' ἄλλο τοιαῦτα προσποιούμενος νὰ ἔγραφεν, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Βελγάρων εἰς τὸν Ῥώμης θρόνον, & ἀπλῶς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν νὰ ὑποτάξῃ ἑαυτῷ, & μάλιστα τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ὅθεν φανερά οἱ Πατέρες ἔλεγον, νὰ εἶναι περιτταὶ αἱ ἐπιστολαὶ τῷ Γωάννῃ, & οἱ ἀπεσαλθέντες παρ' αὐτῆς Λιγιάτῳ διὰ τὴν εἰρήνην τῶν Ἐκκλησιῶν. διότι πάντες ἀποδέχονται τὸν Φώτιον ὡς Πατριάρχην γνήσιον, & συκοινωνοὺν μὲν τὸν Φώτιον, & μὲν τὴν Ἐκκλησίαν τὸν Ῥώμης Ἐπίσκοπον θέλουσιν, ἔχον δὲ.

(α) Παμωδότης, διότι ἐγένετο ἡ β'. συνέλευσις τῆς ζ'. τῆς Νοεμβρίου.
(β) Ἡ τρίτη συνέλευσις ἐγένετο τῆς ιζ'. τῆς Νοεμβρίου, ἡμέρα πεμπτή.

δὲ ὡς κριτὴν αὐτῶν· περὶ δὲ τῆς ὑποδέσεως τῶν Βελγάρων, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γωάννης ἔτις ἔγραφεν τοῖς Ἐπισκόποις, ἀξίωμεν δὲ & τῶτο τὴν ὑμῶν εὐσέβειαν, ἵνα μήτε ὁ ἀδελφός, & σεβασταρχὸς ἡμῶν Φώτιος ὁ ἀγιώτατος, μήτε τις, τῶν αὐτῶν διαδόχων ἀπὸ τῶν νῦν χειροτονήσῃ εἰς Βελγάρων, μήτε αυτοχειρίᾳ, μήτε δι' ὁμοφροῦς ἀποσελλομένη· μήτε διεκδικῆ τὴν εἰρημένην ἐπαρχίαν τῶν Βελγάρων, ὡς ἴδιαν αὐτῶν· ἐπὶ ἄλλοτρίῳ γὰρ θεμελίω εἰς εἰς ἐποικοδομεῖν ἄλλως· ὁ γὰρ ἐν μακαρίᾳ τῇ μνήμῃ Νικόλαος ὁ προηγουμένος ἡμῶν ταῖς δεήσεσιν τῷ Ἀρχόντῳ Βελγάρων Μιχαὴλ ἀποστολικαῖς διδασκαλίαις τὸ τοιαῦτον ἐξέτρεψεν ἔθνος, & διὰ τῶν εὐλαβεσάτων αὐτῶν Ἐπισκόπων ἐβάπτισεν· & πάντα τὰς Ἐκκλησιαστικὰς τε τύπας, & κανόνας, & ὅσα εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν θρησκείαν συντελεῖ παραδεδωκῶς ἐτελείωσεν· εἰ καίτινες τολμηρῶς ἀφῆρασαν ἀπὸ ἡμῶν τὴν μὴ προσήκουσαν αὐτοῖς ἐπαρχίαν, & χειροτονίας, & καθιερώσεις Ἐκκλησιῶν· & ἀπλῶς πάντα ὅσα ἐκ ἐχθρῶν ἐποίησεν· ἀνάγνωδι Ἀναστάσιον, ἢ μᾶλλον Γαϊλλιέλλου τὸν βιβλιοθηκῆριον ἐν τῷ βίῳ Ἀδριανῆ τῆς β'. & Πλάτωνα ἐν τῷ αὐτῷ. Τῶτο μόνον ὁ Φώτιος ἀπεκρίνατο, ὅτι μᾶλλον οφείλεται εἰς τὸν Αυτοκράτορα τῶτο νὰ τὸ ἀναφέρωσιν, ὡσάν ὅτε ἀνήκει εἰς τὰ πέρατα τῆς Αυτοκρατορίας, τὰ ὅποια εἶναι ὑπὸ τὴν αὐτῆς διοίκησιν· ἐπὶ τῶν τοιούτων δὲ Χαλκηδόνος Ζαχαρίας ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τῶν Φωτίου, ὅτι ἀπὸ λαϊκῶν ἐγένετο Πατριάρχης, ἀλλὰ μὲν τὸ παράδειγμα πολλῶν ἄλλων, ὅτι ἡ συνήθεια, & ἡ ἀνάγκη πολλὰκις τὸν κανόνα ἀναίρει, μάρτυρα τῶν λεγομένων ὑποσησῶν Βασίλειον τὸν μέγαν πρὸς Ἀμφιλόχιον περὶ τῶν τοιούτων γράφοντα· ὁμοίως ἀναγινώσκονται αἱ πρὸς τὸν βασιλέα πεμφθεῖσαι Ἐπιστολαὶ, ἀπὸ τε τῶν Ἀντιοχείας, & Ἱεροσολύμων, ὅτε συνευδόκησαν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν Φωτίου. Τελευταῖον ἀναγινώσκεται τὸ τῷ Γωάννῃ Κομμωνιτόριον, ὑπογραφῶς ἔχον Ἐπισκόπων μὲν ις'. πρεσβυτέρων δὲ ἑπτὰ (α), & διακόνων δύο, δι' ἃ ὁ Γωάννης ἄκυρον τὴν ἐπὶ Ἀδριανῆ συναχθεῖσαν κατὰ Φωτίου σύνοδον ἀπέδειξεν, ὡς ἐφανέρωσεν & ἐν τῇ αὐτῆς Ἐπιστολῇ πρὸς Φωτίου, γράφας τὴν δὲ γενομένην κατὰ τῆς σῆς εὐλαβείας σύνοδον ἐν τοῖς αὐτοῖς ἠκυρώσαμεν, ἐξωστράκισαμεν παντελῶς, & ἀποβαλλόμεθα διὰ τε ἄλλα, & ὅτι ὁ πρὸ ἡμῶν μακάριος Πάπας Ἀδριανὸς ἐχ' ὑπέγραψεν ἐν αὐτῇ.

§. 11. Εἰς τὴν Δ'. πρᾶξιν τὴν συγκροτηθεῖσαν τῇ κδ'. ἡμέρᾳ ε'. τῆς Δεκεμβρίου, ἔλθων Βασίλειος ὁ Μαρτυροπόλεως Ἐπίσκοπος, & τοποτηρητῆς τῆς Ἀντιοχείας Πατριάρχης, ἤφερε γράμματα πεμφθέντα ἀπὸ τὸν νεωστὶ γενόμενον Πατριάρχην Ἡλίαν εἰς τὸν Φώτιον, εἰς τὰ ὅποια πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔγραφεν τὰς νομιμόντας τοποτηρητὰς τῶν Πατριαρχικῶν θρόνων.

R 2

ων.

(α) Ὑπογραφῶς πρεσβυτέρων εἴς, & ἐχ' ἑπτὰ.

Πράξις Δ.

νων ἐπὶ τῆς ἐν Κωνσταντινῶν πόλει γενομένης κατὰ Φωτίου Συνόδου, πρέσβεις ἀληθῶς τῶν Σαρακηνῶν τυγχάνοντες διετέλεον· ὅθεν ἡ σύνοδος ὤρισεν ἕτως· „ τὴν γενομένην σύνοδον κατὰ Φωτίου τῆς Ἁγιοτάτης Πάπας, καὶ τὴν γενομένην σύνοδον ἐν Κωνσταντινῶν πόλει κατὰ τῆς Ἁγιοτάτης Φωτίου, ὀρίζομεν παντελῶς ἐξωσρακισμένην, καὶ ἀποκεκηρυγμένην εἶναι, καὶ μὴτε „ μετὰ ἁγίων συνόδων συναριθμεῖσθαι, καὶ συγκαταλέγεσθαι, μὴτε μὴν „ σύνοδον ὄλως κληθεῖσθαι, ἢ ὀνομάζεσθαι· μὴ γένοιτο (α), ἢ ἁγία Συ- „ νόδος τῆς ἀπατήσαντας τὴν ἁγίαν τῆς Χριστοῦ Εκκλησίαν, καὶ Φώτιον τὸν „ ἁγιοτάτου Πατριάρχου, ἀκοινωνήσις ἐπιτιμῶν τῆς σώματος, καὶ αἱματος „ τῆς Χριστοῦ, καὶ τῆς τῶν πιστῶν συνάξεώς τε, καὶ συναυλίας καθυποβάλ- „ λει, ἕως ἂν ἐμμένωσι τῇ ἀποστασίᾳ (β).

Πράξις Ε΄.

§. 12. Ἡ Ε΄. πράξις ταύτης τῆς συνόδου τῆς κς'. τῆς Γανναρίας μη- νός ἡμέρα τρίτη ἐν ἔτει ωπ'. ἐγένετο, εἰς τὴν ὁποίαν κληθεῖς ὁ Σμύρνης Μιτροφάνης, ἵνα ἀποκριθῆ διὰ τὸ σχίσμα, ἐπειδὴ ἐσχίσθη ἀπὸ τὴν σύ- νοδον, μὴ θελήσας νὰ γένη σύμφηρος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Φωτίου, καὶ προφασιοθεῖς πῶς ἦτον ἄρῳσος, τῆτο τὸ ἴδιον εἰπὼν καὶ εἰς τὰς τρεῖς Ε- πισκόπους, ὅπως ἐπέμφθησαν ἀπὸ τὴν σύνοδον εἰς αὐτῶν διὰ νὰ ἔλθῃ, ὡς σχισματικὸς ἀφωρίσθη, εἶτα εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν δεσπίζονται καὶ τρεῖς κανόνες· ὁ α'. ἦν, τὸν καθαιρεθέντα, ἢ ἀναθεματισθέντα παρὰ Γεωργίου τῆς Ρώμης Ἐπισκόπου, τοῖστων καὶ παρὰ Φωτίου τῆς Κωνσταντινῶν πόλεως Πα- τριάρχου κρίνεσθαι, καὶ ἐναλλάξ τὸν καθαιρεθέντα, ἢ ἀναθεματισθέντα ὑπὸ Φωτίου, τοῖστων καὶ παρὰ τῆς Ρώμης Ἐπισκόπου κρίνεσθαι, μὴδὲν τῶν προσόντων (λέγει ὁ κανὼν πρὸς τὰ τέλη) πρεσβείων τῶν ἁγιοτάτων θρό- νω τῆς Ρωμαίων Εκκλησίας, μὴδὲ τῶν ταύτης προέδρων τὸ σύνολον και- νοτομημένων, μὴτε ἕν, μὴτε εἰς τὸ μετέπειτα· ὁ β'. διαλαμβάνει τὸν παραιτησάμενον Ἐπίσκοπον τὴν κληρωθεῖσαν αὐτῷ Ἐπισκοπὴν, καὶ μο- ναχὸν γενομένον, μὴκέτι δύνασθαι αὐτὸς Ἐπίσκοπον γενέσθαι· ὁ δὲ „ γ'. τὰς ἐν τέλει τῶν λαϊκῶν μὴ δύνασθαι χεῖρας ἐπιβάλλειν τοῖς ἱε- ρωμένοις· ἐπὶ τέτοις τῶν ἀναθέματι οἱ εἰκονομάχοι καθυπεβλήθησαν, καὶ τὰ γενομένα εἰς τὴν Ζ'. σύνοδον ἐπιβεβαιῶνται· ταύτην δὲ τὴν Ζ'. σύνοδον ὀ- ρίζουσιν οἱ πατέρες μετὰ τὰς ἐξ οἰκουμενικῶν συνόδων νὰ συναριθμῆται, καὶ Ζ'. οἰκουμενικὴ νὰ λέγηται· τῆτο δὲ ἐγένετο, ὅτι ἔλεγον τινες, νὰ μὴν ἀπο- δέχωνται τὰς ὁρὰς τῆς ζ'. συνόδου περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν σεπτῶν εἰκόνων· τῆτων γενομένων οἷτε τῆς Πάπας Λιγύτου, καὶ οἱ τῶν Πατριαρ- χῶν

(α) Τῆτο ἐστὶ τὸ δ. κεφάλαιον τῆς Κομμνητορίας.
 (β) Τῆτο ἐστὶ τὸ ε. κεφάλαιον τῆς Κομμνητορίας, τὸ ὅποσον ἀλλαιοτρόπως ἀνα- γινώσκειται. „ Τὰς μέχρι τῆς νῦν αὐτῆς ἀποσησάντας τῆς ἁγίας τῆς Θεοῦ Εκκλη- „ σίας, καὶ Φωτίου τῆς ἁγιοτάτης Πατριάρχου, καὶ τῆς σχισματικῆς πλάνης αὐτῆς ἐκδε- „ δικώτους ὀρίζομεν, ἀκοινωνήτας εἶναι τῆς σώματος, καὶ αἱματος Χριστοῦ τῆς ἀληθινῆς „ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς τῶν πιστῶν συνάξεώς τε, καὶ συναυλίας, ἕως ἂν ἐπιμένωσι τῇ „ ἀποστασίᾳ.

χῶν τοποτηρηταὶ ὑπογράφαντες τὴν τῆς Φωτίου ἀποκατάστασιν ἐβεβαίωσαν, καὶ πάντα τὰ κατὰ τῆς Φωτίου γενομένα, τῶ ἀναθέματι ὑπέβαλον.

Πράξις ς΄.

§. 13. Τῆ μὲν α'. ἢ γ'. (α), ἦλθον οἱ πατέρες ἐν τῶ Χρυσοτρι- κλίνῳ τῆς Βασιλικῆς Παλατίᾳ, ἐπιδημήσαντες τῆς τε βασιλέως Βασιλείου μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Λέοντος, καὶ Ἀλεξάνδρου, ὅσις ἔδωκεν ἄδειαν νὰ ἀνα- γνωσθῆ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως σύμφωνα μετὰ τὰς γενομένας συνόδους, καὶ ἀνα- γνωσθῆν καθὼς συνετέθη ἐν τῇ β'. οἰκουμενικῇ συνόδῳ, ἐπεκυρόθη, καὶ ἐφώνησαν οἱ πατέρες, ἐκάσω Χριστιανῶν ἢ πίσις αὐτῆ ἕσω, τὸν δὲ τολμῶντα νὰ προ- ὀδέσῃ, ἢ νὰ ἀφαιρέσῃ, ἢ νὰ νοθεύσῃ, νὰ εἶναι ἀφωρισμένος, καὶ καθηρη- μένος· ἔδοξε δὲ τῇ Συνόδῳ πρὸς τοῦτοις νὰ κατακρίνη τὴν ἐν τῶ συμβό- λῳ γενομένην προσηκῆν καὶ ἐκ τῆς Υἱῆς, ἐπειδὴ φέρει σκάνδαλον, καὶ μι- κρὸν τοῖς Ἀνατολικῶσι· ὑπέγραψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ οἱ υἱοὶ τῆς Λέων, καὶ Ἀλέ- ξανδρος, καὶ εἰς τὴν βεβαίωσιν τῆς Ζ'. συνόδου, καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κατὰ Φωτίου λαληθέντων, καὶ γραφέντων.

Πράξις Ζ΄.

§. 14. Μαρτίᾳ ιγ'. ἐγένετο ἡ ζ'. καὶ τελευταία πράξις, ἡμέρα κυρια- κῆ, εἰς τὴν ὁποίαν πάλιν ἀνεγνωσθῆ τῆς πίστεως ὁ ὅρος, βεβαιωθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ συνελεύσει, πάντων ἀναφωνησάντων, ἕτω κρατῶμεν, καὶ ἕτω πιστεύομεν· ἔπειτα ἀφ' ἧς ἐδημιγόρησε διὰ τὸν Φώτιον, καὶ τὸν ἐπὶ- ρησεν ἀρκετῶς, Προκόπιος ὁ Καισαρείας Ἐπίσκοπος, οἱ τῆς Ρώμης Ἐπι- σκόπος Λιγύτου εἶπον· ἐκεῖνος ὅπως δὲν γνωρίζει γνήσιον Πατριάρχον τὸν ἁγιοτάτου, Φώτιον, καὶ δὲν συκοινωνεῖ μετ' αὐτὸν, ἕσω ἢ μερὶς μετὰ τῆς Γέδα· συμφώνως δὲ καὶ ἀπλῶς πᾶσα ἡ σύνοδος ἀποκριθεῖσα εἶπεν, ὅ- σις αὐτὸν Θεῶ ἀρχιερεῶν δὲν νομίζει, μὴ ἴδοι τὴν δόξαν τῆς Θεοῦ· γενομέ- νης λοιπὸν τελευταίον τῆς συνήθους φήμις, διελύθη ἡ σύνοδος.

§. 15. Τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου κένται μὲν καὶ ἐν τῶ κατὰ Λατίνων συγγράμματι Νεῖλη τῆς Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπισκόπου, συναρ- θέντα ἐκ διαφόρων βιβλίων ὑπὸ τῆς Βέκκ, ἐξεδόθη δὲ καὶ τύποις πρὸ ὀλί- γου χρόνου ἐν τῶ τόμῳ χαρῆς, ἄλλως πῶς ἔχοντα· πρέπει νὰ ἰξεύρησιν δὲ ὅτι οἱ Παπισταὶ πολλὰ κατὰ ταύτης τῆς συνόδου καὶ λέγουσι, καὶ γράφουσι μεταχειριζόμενοι ψεύματα, καὶ μάστιγα οἱ κόλακες τῆς Πάπας, Καίσαρος ὁ Βαράνιος, Σεβερίνος ὁ Βίνιος, Λέων ὁ Ἀλλάτιος κτ'. λέγοντες τινες μὲν ἀπὸ αὐτῆς τοιαύτη σύνοδος νὰ μὴν ἐγίνετο, τινες δὲ τὰ πρακτικὰ ταύτης νὰ ἐνοθεύθησαν, καὶ ἄλλοι ἄλλως· ἀλλὰ μάρτυς φανερός ταύτης τῆς συ- νόδου Γεωργίου ἢ. ἢ β'. ἀνάγνωθι τὴν Ἐπιστολὴν αὐτοῦ Ἐπισ. συν. συνά. καὶ ἄλλας· σημειώσασιν ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ συνόδῳ ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος ρητῶς Πάπας ἐκλήθη.

Ρώμης Ἐ-πίσκοπος πό-τε ὀνομάσ-θη Πάπας.

(α) Παραδρομὴ διότι ἐγένετο ἡ ς'. πράξις τῆς α'. τῆς μαρτίᾳ, ἡμέρα τρίτη, ἰν- δικ. ιγ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

Περί τῆ μετα τὴν ἡ. σύνοδον ἀρξαμένα σχίσματος
μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς, καὶ Δυτικῆς
Ἐκκλησίας.

§. 1.

Τὰ πρῶτα λοιπὸν μαθὼν Γεώργιος ὁ Ρώμιος, ὑπὸ ταύτης τῆς Συ-
νόδου, καὶ ἀποτυχῶν τῶν ποθεμένων, μάστιγα τῆς τῶν Βαλγάρων χώρας,
περὶ ἧς δις ἔγραψεν εἰς τὸν ταύτης ἀρχόντα, πολλὰ ἀδημονήσας ἐπὶ τοῖς
γενεόμενοις, πρῶτον μὲν ταύτην τὴν σύνοδον κατέκρινεν, ὁμοίως καὶ τὸν
Πατριάρχην Φώτιον· ἔπειτα δὲ Λιγάτον αὐτῆ ἐπέμφε, πρὸς Κωνσταντι-
νόπολιν Μαρίνον, τὸν καὶ παρ' Ἀδριανῆ Β'. ἀποκαλέσεντα, καὶ ὅπως ἦν πα-
ρὼν εἰς τὴν κατὰ Φωτίου σύνοδον, διὰ τὴν μεταβάλλῃ τὴν γνώμην τῶν
Ἀνατολικῶν καθὼς ἤθελεν, ὅπως φθάσας εἰς Κωνσταντινόπολιν, καὶ παντοί-
οις τρόποις διίσχυρισθεὶς νὰ κατορθώσῃ τὰ θελήματα τῆς Γεωργίου, ἔδεν
ἐπέτυχεν, εἰμὴ καταφρόνησιν, διότι ἐφυλακώθη διὰ τριάκοντα ἡμέρας· ὁ-
θεν μετὰ τὸν θάνατον τῆς Γεωργίου διαδεξάμενος τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, καὶ
συλλογιζόμενος τὰς καταφρονήσεις ὅπως ἔλαβεν εἰς Κωνσταντινόπολιν, τῷ
ἀναδέματι ἀνυποσθλάς τὸν τε Φώτιον, καὶ τὴν σύνοδον τε καυπέβαλε·
τῷ αὐτῷ ποιῶν, ὅ, τε διάδοχος τῆς Μαρίνου Ἀδριανὸς Γ. καὶ ὁ μετ' αὐ-
τὸν Στέφανος δ'. ἀπὸ τὰ ὅποια ἄμετρα παροξυνθεὶς ὁ βασιλεὺς Βασι-
λεῖος, εἰς Ρώμην ἔγραψε σοβαρῶς πρὸς τὴν ἀκαίρεσιν τῆς ψευδῆς θρυ-
λαμένης τῆς Ρώμης Ἐπισκόπου ἐξουσίας, καὶ πρὸς δήλωσιν τῆς διαπίρω, καὶ
θερμῆς ζήλου, ὅπως εἶχεν εἰς τὴν Φωτίου τὴν υπερασπίσιν, καὶ εἰς τὸν
τῆς Κωνσταντινόπολεως θρόνον· Μετ' ὀλίγον δὲ χρόνον ἀποθανὼν ὁ βασι-
λεὺς Βασιλεῖος, πάλιν ὁ Φώτιος περιπεσὼν εἰς τὰς ἐπιβλασὰς τῶν ἐχ-
θρῶν, ἐξεβλήθη τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ Λέοντα τὸν βασιλέα, καὶ ἐξωρίσθη
εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἀρμενικῶν, καθὼς εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον θέ-
λομεν εἰπεῖν, ὅπως τελευταῖον ἀπέθανε, Πατριάρχουσας τὸ μὲν πρῶτον
χρόνος δ'. τὸ δὲ δεύτερον χρόνος ἡ. τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς τῆς Λεοντος
αὐταρχίας.

Ἐξορίζεται
πάλιν ὁ Φώ-
τιος, καὶ τε-
λευτᾷ.

Στέφανος
διάδοχος
Φωτίου.

§. 2. Ἐξωθέντος λοιπὸν τῆς Φωτίου, ἔγινε Στέφανος ὁ τῆς βασιλέως
Λεοντος ἀδελφός, ἐγκρατῆς τῆς θρόνου, οἱ δὲ ὑπ' αὐτὸν τρεῖς Ἐπί-
σκοποι δισχίσθησαν μεταξὺ αὐτῶν, διότι ἄλλοι μὲν ἦσαν μετ' αὐτὸν Φώτιον,
ἄλλοι δὲ μετ' αὐτὸν Στέφανον, ὅθεν διὰ προτροπῆς τῆς Νεοκαισαρείας Στυ-
λιανῆ γράμματα συντεθέντα τῷ Ρώμιος Ἐπισκόπῳ ἐστάλησαν, ὅπως ἐ-
παρα-

παρακάλεσεν νὰ γένη σύμφηρος εἰς τὴν καθαίρεσιν τῆς Φωτίου, καὶ εἰς τὴν
ἐκλογὴν τῆς Στεφάνου, ἀλλ' ὁ Ρώμιος Ἐπίσκοπος ἀκολούθῳ τὰ ἴχνη
τῶν πρὸ αὐτῆ Πάπιδων (οἵτινες ἤθελον νὰ εἶναι κριταὶ εἰς ἐκεῖνα ὅπως συ-
νέβαινον εἰς Κωνσταντινόπολιν) πρέσβεις πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη
νὰ σαλεύσῃ ἀπεφάσισε, διὰ νὰ ποιήσῃ εἰς Ρώμην τὴν ἐξέτασιν, καὶ
τὴν περὶ αὐτῶν ἀπόφασιν. Ταύτης δὲ τῆς τῆς Ρώμης Ἐπισκόπου ἀπο-
φάσεως γνωθεύσας εἰς Κωνσταντινόπολιν, οἱ προκείμενοι τῆς Φωτίου, με-
τὰς λοιπὰς δὲν ἐσυγκατένευσαν, τό, τε ἀξίωμα, καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς
ἐν Κωνσταντινὸπολει Ἐπισκοπικῆς θρόνου διαφυλάττοντες ἀπαρμειώτων καὶ
ἀκατάλυτον.

§. 3. Τῶν ἔτω γενομένων, καὶ τῆς διχοστασίας πλέον ἀμαζέσης,
τελευτήσαντος δὲ καὶ Στεφάνου Κωνσταντινὸπολεως Πατριάρχου, ἀφείδεν διά-
δοχον Ἀντωνίου τὸν ἐπωνομαζόμενον Καυλέαν, Φόρμωτος ὁ Στέφανος τῆς
Ρώμης Ἐπισκόπος διάδοχος εἰς Κωνσταντινόπολιν ἀπέστειλε διὰ νὰ ζητήσῃ
τὴν χώραν τῶν Βαλγάρων· οἱ δὲ Ἀνατολικοὶ τελείως μὴ συγκατανεύσαντες
εἰς τὴν ζήτησιν τῶν Λιγάτων, μήτε τὴν Βαλγάρων Ἐκκλησίαν νὰ ὑπο-
τάξῃ τῷ Ρώμιος Ἐπισκόπῳ, ἔτε ἐξουσίαν τινὰ νὰ ἔχη εἰς τὴν ἐν Κων-
σταντινὸπολει Ἐκκλησίαν, διελύθη τελευταῖον ὁ τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφικῆς
ἀγάτης, καὶ τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν κοινωνίας σύνδεσμος, ὅπως τῶν χρόνων
ἔμεινεν ἀδιάρρηκτος.

§. 4. Μετὰ δὲ τὸ σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν κατέστησαν καὶ αἱ καινο-
τομίαι τῶν Ρώμιος Ἐπισκόπων, τὰς ὁποίας ὁ μὲν Φώτιος ἐν τῇ β'. ἐγ-
κυκλίῳ Ἐπιστολῇ πέντε ἐπαρίθμησεν· α. τὴν τῶν σαββάτων νηστειάν· β.
τὴν τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς τεσσαράκονθης κατάλυσιν, ὅπως τρώγῃσι
δηλαδὴ εἰς αὐτὴν οἱ Λατίνοι τυρὸν, γάλα, καὶ ὄμια· γ. τὴν τῶν πρεσ-
βυτέρων ἀγαμίαν· δ. τὴν ἐξεδένησιν τῆς ὑπὸ πρεσβυτέρων τελεμένης ἀγίας
Μύρας, διότι ἔλεγον οἱ Λατίνοι, νὰ εἶναι μόνον ἔργον τῶν Ἐπισκόπων
τὸ ἅγιον Μύρον, καὶ ἔχι τῶν Γερέων, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν οἱ ἀπὸ τὴν
Δύσιν ἐπιδημῶντες εἰς τὴν Βαλγαρίαν Ἐπίσκοποι, τὰς χρυσοδέτας ὑπὸ
τῶν Ἀνατολικῶν ἱερέων, πάλιν αὐτοὶ ἔχρισον· ε. τὴν ἐν τῷ ἁγίῳ συμ-
βόλῳ προδήκην, τὴν ἐκ τῆς Υἱῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Φώτιος κορωνίδα τῶν
κακῶν ὀνομάζει· ὁ δὲ Νικόλαος Α'. ὁ Ρώμιος Ἐπίσκοπος ἐν τῇ πρὸς
Γρηγορίου Ἐπιστολῇ κειμένη ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς Βαρωνίε (α), δεινολογῶ-
μενος δέκα κεφάλαια λέγει νὰ ἐπροβλήθησαν εἰς τὰς κατ' αὐτὸν καιρὰς,
ἀπὸ τῆς Γραικῆς εἰς τὰς Λατίνους, ὡσάν τινὰ σημεῖα τῆς πρὸς ἀλλήλους διχοστασίας
τε, καὶ διχοστασίας· α. περὶ τῆς νηστειᾶς τῶν σαββάτων· β. περὶ τῆς ἐκ-
πορεύσεως τῆς παναγίας Πνεύματος καὶ ἐκ τῆς Υἱῆς· γ. περὶ τῆς ἀγαμίας
τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κληρικῶν· δ. περὶ τῆς χρίσματος τῶν πρεσβυτέρων,
το

Καινοτομία
τῶν Λατί-
νων κατὰ
τὸν Φώτιον.

(α) Ἐν ἔτει ωξζ. ἀριθ. 43.

τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπὸ ἀσχερῆς, ἀλλ' ἀπὸ ἱερῆς κατασκευάζεται· εἰ περὶ τὰ λαμβανομένα ὕδατος ἀντὶ χρίσματος· ζ'. περὶ τῆς καταλύσεως τυρῆ, ἢ γάλακτος ἐν τῇ τεσσαρακονθήμερῳ νηστείᾳ· ζ'. ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τῆ Πάσχα ἡμῶ μετ' τὸ Χριστὸ τὸ σῶμα προσφέρεται ὁ ἄμνος· ἢ, ὅτι οἱ Δυτικοὶ κληρικοὶ ξυρῶσι τὸ γένειον· ζ'. ὅτι οἱ διάκονοι πρὶν ἔλθωσιν εἰς τὸν βαθμὸν τῶν πρεσβυτέρων, εἰς τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς θρόνον μεταβαίνουσιν· ι. ὅτι οἱ τῆ ἐν Ῥώμῃ Ἐπισκοπικῆ θρόνον Λιγύατοι Λίβελον τῆς πίστεως νὰ δίδωσι δὲν θέλωσι· τὰ ὁποῖα πάντα, καθὼς ἔχει ταῦτα κρατῶντας τῷ ἀναθέματι ὑποβάλλουσιν· ἀπὸ τὰ ὁποῖα τινὰ μὲν ἀληθῶς, τινὰ δὲ ψευδῶς κατὰ τῶν Ῥωμαίων λέγονται, ἢ ἄλλα ἄλλότρια, ἢ μάταια ὁ αὐτὸς Νικόλαος εἰς τὸν αὐτὸν τόπον δεικνύει νὰ εἶναι.

§. 5. Ἐπὶ τέτοις πρέπει νὰ ἰξεύρεις, ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς καιρὰς ἤμασε ἢ ὁ διαβεβοημένος τῆς Ἀκυλίᾳς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸν ὁποῖον καλεῖσιν Γωάννην, ἀνὴρ τρέφιμος εἰς τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς πίστεως, ὅσις τὴν Λατίνων φρενοβλαβείαν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ ἀγίας Πνεύματος, ἢ ἐκ τῆ Υἱᾶ κατήλεγξε, διαχωρίζεις τῶν ὄντως ἀσεβῶς φρονούντων, ἢ γράψας ἐν ἔτει ωπγ. τῷ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχῃ Φωτίῳ, ἑαυτὸν ὁμολοεῖν περὶ τέττα, ὡς ἢ περὶ τῶν ἄλλων τοῖς Γραικοῖς ὁμολόγει, ὡς ἐκ τῶν παρὰ Λατίνοις χρονικῶν δηλεῖται, ἢ ἐκ τῆς τῆ Φωτίῃ Ἐπιστολῆς ὅτ' ἀρχίζει ἄτω· τὸ μὲν παρὰ τῆς ὑμῶν μακαριότητος, ἢ τὸ μὲν τῆς παρ' ὑμῶν μακαριότητος ἀφιγμένον γράμμα ἡμῖν κτ. καὶ ἐξ ἄλλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ.

Περὶ Λέοντος Φιλοσόφου τῆ Ἀυτοκράτορος, ἢ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Λέων ὁ Σοφὸς Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χριστῆ 886.

Μετὰ τὸν θάνατον Βασιλεῖα τῆ Μακεδόνας διαδέχεται τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας Λέων ὁ κατὰ τὴν ἡλικίαν πρῶτος τῶν ὑμῶν τῆ Βασιλεία, ὅτ' εἰμειαν, διότι ὁ Κωνσταντῖνος, τὸν ὁποῖον περισσότερον ἀπὸ τὰς ἄλλας ἠγάπα ὁ Πατὴρ τῆ, ἀδελφήσας ἀπέθανε πρὸ τῆ Πατρός τῆ ἐν ἔτει ωπγ. σοφὸς δὲ ἢ φιλόσοφος ἐπωνομάσθη ὅτι ἠγάπησε πολλὰ τὴν σοφίαν τὴν παντοδαπὴν, ἢ αὐτὴν τὴν ἀπόρρητον, ἢ τις μὲ ἐπαδάς τὰ μέλλοντα γενέσθαι μαντεύεται, τὴν τε Ἀστρονομίαν, ἢ πᾶσαν ἄλλην ἀποτελεσματικὴν ἐπιστήμην· ἄτος ὁ σοφὸς Λέων ἐξέδωκε νεαρὰς ἐργ. αἰτινες δὲν ἐβάσαξαν κατὰ τὸν Ἀταλιάνην ἐν τίτλῳ με. εἰμὴ μόνον ὅτι

λο-

λογίης εἶναι ἢ περὶ τῆς ἱερολογίας, ἢ νὰ μὴ συνίσταται γάμος, εἰάν δὲν γένη ἱερολογία (ἀνάγνωθι αὐτὸν ἐπιτομῇ τῆ νομίμῃ), τὴν τῶν βασιλικῶν διάταξιν, ἢτοι τὴν ἐξηκοντάβιβλον, τὰ βιβλία τῶν τακτικῶν, ἢτοι περὶ προπαρασκευῆς, ἢ πολεμικῆς μαθήσεως, βιβλίον περὶ τῶν θηρευτικῶν, ἢ ἄλλα· ἀνάγνωθι περὶ αὐτῶν τὸν Βαρώνιον (α), ἢ τὸν Ποσσευῖνον (β).

§. 2. Ἐπὶ ζώσης τῆς γυναικὸς τῆ Θεοφανῆς, ὁ σοφὸς ἄτος συνεφθέρετο μετὰ Ζωὴν τῆ Ζαῦτζη Στυλιανῆ θυγατέρα, τὸν ὁποῖον δι ἀγάπην τῆς θυγατρὸς τῆ Μάγιστρον ἐτίμησε ἢ Λογοθέτην τῆ δρόμῃ, μετέπειτα ἢ βασιλεοπάτορα· πρῶτος αὐτὸς τῆτο τὸ ἄνομα ἐκαινοτόμησε· θανάσις δὲ τῆς Θεοφανῆς Αὐγῆσαν αὐτὴν τὴν Ζωὴν ἀνηγόρευσε, ἢ νόμιμόν τε γυναικὰ ἐκήρυξε, πρῶτερον παλλακίδα ἔσαν· ὑστερον δὲ ἀπὸ χρόνον ἕνα ἢ μῆνας ὀκτῶ ἢ Ζωὴ αὐτὴ ἀποθνήσκουσα, ἔλαβε ἢ τρίτην γυναικὰ τὴν Εὐδοκίαν, ὁμοίως ἢ τετάρτην τὴν Ζωὴν· διὰ τὸν τέταρτον λοιπὸν γάμον, ὅτ' ἐπαρανόμως ὁ Λέων ἐπαίησεν ἀφωρίσθαι ἀπὸ τὸν Πατριάρχην, ὅσις ὑστερον ἐβίασε τὸν Πατριάρχην νὰ τὸν δεχθῆ, ἢ νὰ τὸν λύσῃ ἀπὸ τὸν ἀφωρισμόν, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται· διαφορὰς δὲ πολέμους συνεκρότησε μετὰ τὰς Ἀγαρινῆς, ἢ μετὰ τὰς Βελγάρεις, ἀλλ' ὁμως δὲν εὐτύχησε, ἢ πολλὰς Ἐκκλησίας ὠκοδόμησε, ἢ τὴν πρώτην αὐτῆ γυναικὰ τιμήσας τὴν μακαρίαν Θεοφανῶ, Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα αὐτῆς ὠκοδόμησε, ἢ τελευταίον ἀδελφήσας ἀπὸ κοιλιακῶν πάθος, ἀπέθανε τῷ μαίῳ μηνί, βασιλεύσας χρόνους εἴκοσι πέντε, ἢ μῆνας τρεῖς, ἀφῆκε τὴν βασιλείαν Ἀλεξάνδρῳ τῷ ἀδελφῷ αὐτῆ, τῷ ὁποῖῳ παρέδωκε ἢ τὸν υἱόν τε, παρακαλῶν νὰ τὸν ἐπιμελήται, ἢ νὰ τὸν ἀναδρέψῃ βασιλικῶς, ἢ αὐτὸν νὰ ἀφίση διάδοχόν τε.

§. 3. Ἀφ' ἧ ἔγενε λοιπὸν βασιλεὺς αὐτὸς ὁ Λέων εὐθύς πρὸ πάντων εἰς ἐκδίκησιν ἐκινήθη κατὰ Θεοδώρῃ τῆ Σανταβαρηνῆ τῆ Εὐχαϊτῶν Ἐπισκόπου, τὸν ὁποῖον ἐτι ζῶντος τῆ πατρός τε, φαρμακὸν ἐκάλει, ἢ μάγον, διὰ τὴν ὁποῖαν αἰτίαν ἀπ' αὐτὸν φθονήσεις εἰς ἕνα τῶν βασιλικῶν θαλάμων ἐφυλακώθη ἀπὸ τὸν πατέρα τε, ἢ ἐγυμνώθη ἀπὸ τὰ βασιλικὰ παράσημα, ἢ ὀλίγον ἔλειψεν, ὡς λέγουσι, νὰ τὸν τυφλώσῃ, ἢ τῆτο ἤθελε γένη παρακινῆμενος ἀπὸ τὸν Σανταβαρηνὸν ὁ Βασίλειος, ἢν ὁ Πατριάρχης ἢ οἱ Ἀρχοντες τῆς Συγκλήτε πολλὰ παρακαλέσαντες, δὲν ἤθελαν δυσωπήσῃ τὸν βασιλέα· ὑποπτευόμενος ὁμως ὁ βασιλεὺς Λέων, ὅτι θέλει συμφωνήσῃ ὁ Φώτιος μετὰ τὸν Σανταβαρηνόν, ὡς φίλοι ὅτ' ἦσαν, ἢ ἀφρίζων ἀπὸ τὸν θυμὸν τε κατὰ τῆ Σανταβαρηνῆ, καθὼς λέγει,

Ομοίως τῆ Λέοντος κατὰ Θεοδώρῃ Σανταβαρηνῆ, ἢ Φωτίῃ.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωνά. ἀριθ. κ. ἢ ἐπόμενα. (β) Τόμ. Β. τῆς ιε. Περσ. σελ. 12. ἢ 16.

ὁ Κεδρηνός (α), καὶ ὁ Ζωναράς (β), ἐυλογοφανεῖς αἰτίας ἔπλασε κατὰ τῆ Πατριάρχου, αἱ ὁποῖαι ἀναγνωσθεῖσαι εἰς τὸν ἄμβωνα τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς ἐπήκουον πάντων, διὰ τὴ φανῆ πῶς τὰ γινόμενα, γίνονται μετ' ἐυλογον αἰτίαν, καταβιβάζει τὸν Φώτιον τῆ Θρόνου, καὶ τὸν ἐξορίζει εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἀρμενιακῶν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. ἐπρόσβαξε δὲ τὸν Σανταβαρηὸν Θεόδωρον νὰ φέρωσιν ἀπὸ τὰ Εὐχαίτα ὅσα ἦν Ἐπίσκοπος. ἀπ' ἑ λοιπὸν ἦλθεν ἐφυλακώθη εἰς τὰ τῆς πιγῆς βασιλεία, καὶ ἀπ' ἐκεῖ πέμψας ὁ βασιλεὺς, καὶ μακρινώτας αὐτὸν ἀλύπητα, τὸν ἐξώρισεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ὀλίγον ὑσερώτερα ἐπεμψε καὶ τὸν ἐτύφλωσαν. τελευταῖον μετὰ πολλὰς χρόνας ὑσερα τὸν ἤφερον ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, καὶ τὸν περιποιήθη.

§. 4. Πατριάρχαι Κωνσταντινπόλεως εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆ τῆ βασιλέως ἔγιναν Στέφανος ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ, Ἀντώνιος ὁ Καυλέας, Νικόλαος ὁ Μυσικός, καὶ Εὐθύμιος ὁ Σύγγελος.

§. 5. Ἐξώσας ὁ βασιλεὺς Λέων τὸν Φώτιον, Πατριάρχην κατέστησε Στέφανον Σύγγελον τὸν ἀδελφὸν τε, ὅπῃ ἦτον χρόνος ἡλικίας. ἐπειδὴ δὲ τότε δὲν ἔζη ὁ Ηρακλείας, ἀπὸ Θεοφάνην τὸν πρωτόθρονον Καισαρείας ἐχειροτονήθη, ἀρχιερατεύσας δὲ ἔτι ἑπτὰ ἐτελεύτησε (γ).

§. 6. Τῆτον τὸν Στέφανον διαδέχεται Ἀντώνιος ὁ ἐπονομαζόμενος Καυλέας, γινόμενος Πατριάρχης ἐν ἔτει ωγγ'. ἐπιζήσας δὲ χρόνος οκτώ ἀπέθανεν (δ).

§. 7. Μετὰ τὸν Ἀντώνιον ἔγινεν ὁ Νικόλαος ὁ Μυσικός, ἀνδρωπὸς γνωστικός, σοφός, καὶ περιβόητος, ὅστις ἐβάπτισε τὸν υἱὸν τῆ βασιλέως ὅπῃ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Ζωὴν, ἣτις ἀσεφάνωτος ἦν ἕως ὅπῃ ἐγέννησεν, ἀναδεξάμενος αὐτὸν ἀπὸ τῆ ἀγία βαπτίσματος Ἀλέξανδρος ὁ αὐτάδελφος τῆ βασιλέως, Σαμωνῆς ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ ἔσοχοι τῆς Συγκλήτου, καὶ Κωνσταντίνου ἀνόμασεν αὐτὸν ὁ πατὴρ τε Λέων. μετὰ δὲ τὴν γέννησιν τῆ υἱῆ τε ἐυλογήθη ὁ βασιλεὺς Λέων μετὰ τὴν Ζωὴν εἰς γάμον δ. ἀπὸ Ὡμαῶν τὸν πρεσβύτερον ἔξω ἀπὸ τὴν συνήθειαν, καὶ τὸ δέσπισμα τῆ Πατρός τε Βασιλεία, τὸ περὶ τῆ μὴ ἐξεῖναι πρὸς δ. γάμον ἐλθεῖν. ὁ Πατριάρχης Νικόλαος τὸν μὲν πρεσβύτερον ὡς ἀδελφῶς ἐυλογήσαντα γάμον δ. καταιρέσει ὑπέβαλε, τὸν δὲ βασιλέα ἀφώρισεν, ἐμποδίζων αὐτὸν ἀπὸ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μετὰ τὴν συναίνεσιν καὶ Μητροπολιτῶν τινῶν. τῶν ἔτω γενομένων σχίσμα εἰς τὰς ἀρχιερεῖς ἠκολάθησε, διότι ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτῆς ἔλεγον πῶς πρέπει ὁ ἀφωρισμός ὅπῃ ἔγινε κατὰ τῆ βασιλέως νὰ λυθῆ, καὶ νὰ μὴν εἶναι διὰ πολλῶν και-

Πατριάρχει
Κωνσταντινπόλεως.

Στέφανος.

Ἀντώνιος
Καυλέας.

Νικόλαος
Μυσικός.

δ. γάμος
τῆ Λέοντος.

(α) Σελ. 465.
ἔτη 5. καὶ μῆνας 5.

(β) Βιβλ. 15. σελ. 138.
(δ) Κατ' ἄλλους δὲ ἔτη 4.

(γ) Ὅχι ὀλόκληρα, ἀλλὰ

καιρὸν ἀφωρισμένος, ἄλλοι δὲ δὲν ἐκαταπέιστο, καὶ μάρισα Νικόλαος ὁ Πατριάρχης. ὁ δὲ βασιλεὺς κινήσει ἀπὸ τὸν Σαμωνῶν διὰ τὴ ἀναγκάσει, καὶ νὰ βιάσει τὸν Πατριάρχην, καὶ ἀκασίως νὰ τὸν δεχθῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπεμψε καὶ τὸν ἐμῆνυσε περὶ τὴν ἀρχὴν τῆ Φεβρουαρίου μηνός, καὶ θερμῶς ἐπαρακάλει νὰ τὸν δεχθῆ, ἀλλ' αὐτὸς ἀδυσώπητος ὢν, εὐθύς τὸν ἀπέρασεν εἰς τὴν Ἰρίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ πεζὸν τὸν ὑπήγαγον εἰς τὸ ἐν Γαλακρήναις μοναστήριον ὅπῃ ἀκοδομήθη ἀπὸ αὐτὸν, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἐπεριώρισεν ἀρχιερατεύσας δύο χρόνος μόνον (α), δὲ τὴν παρεῖσαν παραιτήσιν ἔγραψον.

Παραίτησις ἔγγραφος Νικόλαος Πατριάρχου
τῆ καὶ Χρυσοβέργη καλεμένη, μετὰ τὴν
ὁποῖαν ἀπεκατέστη πάλιν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον.

§. 8. Νικόλαος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινπόλεως μόνη Χάριτι Θεῆ τὸ μέγα τῆτο καὶ Οὐράνιον δῶρημα λαβὼν, καὶ παρ' ἑμαυτῆ μηδὲν τι συνεισενεγκάμενος ἄξιον, ἐπειδὴ πραγμάτων ἐναντιότης, καὶ δυσχερείας τὴν τῆ Θεῆ καταλαβέσης Ἐκκλησίαν, εἰς τὸ ἀδύνατον προέστη τετὶ περὶ τὸν φιλόχριστον οἰκονομῆσαι βασιλέα, τὸν θρόνον παραιτῆμαι, τὴν κατ' ἑμαυτὸν ἰδίαν, καὶ ἀνακεχωρισμένην προτιμήσας ζωὴν τῆς ἐν πράγμασιν ἀσατέσης ἀναστροφῆς, μήτε θείας ἐξισάμενος ἀρχιερωσύνης, μηδὲ τῆ ἐπιτελεῖν ὅσα εἶδεν ἐνεργεῖν ἀρχιερωσύνη, ἐν ᾧ ἂν τόπω τὴν ταπεινὴν ἡμῶν παρελκυσώμεν ζωὴν, εἰδότες ἀκίνδυνον ἔκ ὄν τὴν θείαν ὡσπερ ἀπαρεσκόμενον αὐτῆ ἀποπέμπεσθαι χάριν, ἄλλως τε καὶ τῆ ἱερῆ κανόνος τὰς ἐξηρωσασαμένας τὴν ἐν ἡ ἐτάχθησαν ἱερωσύνην. καὶ φόβος ὁ ἐξ ἀνθρώπων ἢ ὁ πρὸς τῆτο συνωδήσας ἀπαραιτήτως. συγγνώμης ἀπάσης χωρὶς, καταιρέντος, καὶ εἰς τὴν τῶν λαϊκῶν ἀπορρίπτουτος χώραν. ἢ ἂν αἰτία τῆς παραιτήσεως ἦν ἡ τετραγαμία.

§. 9. Εἰς ὀλίγον δὲ καιρὸν ἀπὸ τὴν ἔξωσιν τῆ Νικόλαος, Πατριάρχης ἐχειροτονήθη Εὐθύμιος ὁ σύγγελος, ἀνὴρ ἱερός, καὶ ἀρετῆς φθάσας εἰς τὸ ἀκρότατον, καὶ ὅπῃ πολλὰς χρόνας διέπρεψεν εἰς τὴν ἀσκήσιν, καὶ ὅπῃ ἠξιώθη προφητικῆς χαρίσματος, ὅστις καὶ μὴ θελήσας διὰ ταπεινώσιν νὰ ἱερωθῆ, ὡς λέγασιν, μετὰ θείαν ἀποκάλυψιν ἐκαταπέισθη ὑσερον, καὶ ἔλαβε τὴν ἱερωσύνην. αὐτὸς ὁ Εὐθύμιος ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ ἐπιτίμιον τὸν βασιλέα, καὶ ἀπὸ τὸν πολυκαιρινὸν δεσμὸν τῆ ἀφορισμῆ τὸν ἔλυσε, καὶ εἰς κοινωνίαν τὸν ἐδέχθη. διενεοῖτο δὲ ὁ βασιλεὺς Λέων ἐναντίον τῆ προγράμματος τῆ πατρός τε, ἔχων καὶ πολλὰς ἐλλογίμας συνεργῆς εἰς τῆτο νὰ

Ss 2

δε-

(α) Κατ' ἄλλους δὲ δώδεκα ἔχι ὀλοκλήρας, ἐξωρισθεῖς τῶ ἰά. ἔτει τοῖς ἀρχιερωσύνης τε.

Εὐθύμιος
ὁ Σύγγε-
λος.

τασπίση με νόμον να λαμβάνη ὅσας θέλει δευτέραν, ἢ τρίτην γυναῖκα ἕως τῆς τετάρτης, ἢ πενταετα, παρόμοια με ἐκείνας ὅτῃ εἶναι εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν· ἔγραψε δὲ διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἢ πρὸς τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον Γεώργιον τὸν Σ΄. ἀλλ' αὐτὸ με πᾶσαν σπαδὴν, ἢ ἐπιμέλειαν τὸ ἐμπόδισεν ὁ Πατριάρχης Ευδύμιος· ὅρα περὶ τῶν ρηθέντων, τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Κεδρηνόν (β), ἢ τὸν Σκυλίτζην (γ).

§. 10. Αὐτὸς ὁ Λέων τιμήσας τὴν πρώτην αὐτῆ γυναῖκα τὴν μακαρίαν Θεοφανῶ (διὰ τὴν ὁποίαν πολλὰ ὀσιότητος, ἢ ἀγιότητος λέγονται) ἀνήγειρεν Ἐκκλησίαν περικαλλῆ εἰς ὄνομα ἐκείνης, πλησίον τῆ Ναῶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, εἰς τὸν ὁποῖον ἔβαλε ἢ τὸ λείψανόν της, τὸν δὲ σκοπὸν αὐτῆ φανερώσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν εἰρηκόδη· ὅθεν συνουδοκίσης με αὐτὸν ἢ πάσης τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τιμὴν τῶν ἁγίων Πάντων ὀνόμασε τὴν οἰκοδομηθεῖσαν Ἐκκλησίαν· εἰπὼν εἴαν ἢ ἡ Θεοφανῶ εἶναι ἁγία ἢ συναριθμηθῆ με αὐτῆς. ἢ ἀπὸ τότε ἔλαβεν ἀρχὴν νὰ ἐορτάζηται ἢ τῶν ἁγίων πάντων ἐορτῆ, ὅτῃ εἶναι μετὰ τὴν πεντηκοστὴν τὴν ἄλλην κυριακὴν· ἀνάγνωδι τὸ συναξάριον ταύτης εἰς τὸ πεντηκοσάριον· ὠκοδόμησε δὲ ἔτος ὁ βασιλεὺς ἢ ἄλλας ναὸς κατὰ τόπους, ἢ τῆ ἁγίᾳ Λαζάρῳ εἰς τὸν ὁποῖον ἢ τὸ λείψανον αὐτῆ μετακομίσας ἀπέθετο, ἢ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς ἀπὸ τὴν Ἐφῆσον, ὡς ἰσορεῖ ὁ Κεδρηνός (δ).

§. 11. Ἐπὶ τέτοις πρέπει νὰ ἰξεύρης, ὅτι ἀπὸ τὴν τολμηθεῖσαν ἀπὸ τὸν βασιλέα τετραγαμίαν σχίσμα ἐγένεν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινῶν Ἐκκλησίαν· διότι ὁ Πατριάρχης Νικόλαος, ἢ οἱ ὑπ' αὐτὸν τελῆντες Ἀρχιερεῖς ἀφορίσαντες τὸν βασιλέα, τινὲς μὲν τῶν ἀρχιερέων ἔλεγον ὅτι πρέπει νὰ συντέμνωσι τὸν ἀφορισμὸν τὸν κατὰ τῆ βασιλείας, ἢ νὰ μὴ μὲνῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτίμιον· ἄλλοι δὲ δὲν ἐκαταπαίθοντο, ἢ πολλὰ δεόμενον, ἢ παρακαλῶντα τὸν βασιλέα, ἄλλοι μὲν ἐδέχοντο, ἄλλοι δὲ ἀπειθεῖς ἦσαν, ἢ ἀδυσώπητοι, ὅθεν ἢ ἦτον σχίσμα εἰς αὐτὰς, ἢ πολλὴ φιλονεικία ἢ σύγχυσις· ἀνάγνωδι βιβλ. β΄. τῆ Γραικορωμαϊκῆ Νομῆς.

§. 12. Ψέγεται δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀνομήμασιν αὐτὸς ὁ Λέων, ὅτι χάριν ἄλλαγίς, καθὼς λέγει ὁ Κεδρηνός (ε), σαλθέντες ἀπὸ Ταρσῆ, ἢ Μελιτινῆς ἄλλοθενεῖς ἐδέξατο αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μεγαλοπρεπῶς, ἢ φιλοτιμύμενος ἔδειξεν αὐτοῖς ἢ μόνον τὰ κτήματα τῆς βασιλείας, ἀλλ' ἔτι ἢ τὰ τῆς Ἐκκλησίας πολυτελῆ σκεύη, ὅτῃ ἦσαν διωρισμένα διὰ τὴν λειτουργικὴν λειτουργίαν κτ'. τὸ ὁποῖον ἀνάξιον ἦν Χριστιανικῆς καταστάσεως, νὰ δείξῃ εἰς ἀνδρώπης ἀλλοκίσης, ἢ ἀλλοφύλης, ἐκείνα ὅτῃ ἢ εἰς τῆς μὴ καλῶς ζῶντας, ἢ ἀνεπιλήπτως εὐσεβεῖς ἀνδρώπης εἶναι ἀθέατα.

ΚΕΦΑ-

(α) Βιβλ. 15. σελ. 138. (β) Σελ. 472. (γ) Εἰς τῆς χρόνος τῆ Λέοντος (δ) Σελ. 469. (ε) Σελ. 474.

Ἐορτῆ τῶν ἁγίων Πάντων πότε ἀρχησε.

Σχίσμα διὰ τὴν τετραγαμίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ.

Περὶ Ἀρνεόλφου, ἢ Ἀρνούλφου τῆ ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκράτορος, ἢ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Ἀρνεόλφος, ὁ ἢ Ἀρνούλφος καλέμενος, υἱὸς ἐκ Παλλακίδος τῆ Καρολομάνα, ἀδελφῆ τῆ Καρόλα τῆ τῆς Βαυαρίας Ρηγῶς, τὸν ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκρατορικὸν τίτλον μετὰ τὴν τῆ Καρόλα τῆ Κράσση παραίτησιν, διεδέξατο, ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρκα οἰκονομίας ωπῆ. τῆ ὁποῖα ἢ εὐσεβεία, ἢ μεγαλοπρέπεια, ἢ ἐλευθεριότης, ἢ οἱ συγκροτηθέντες ὑπ' αὐτῆ πόλεμοι εὐτυχῶς πρὸς τῆς Νορδμανῶς, ἢ τῆς τῶν Ἰταλῶν νεωτεριστῶς, ἢ πρὸς ἄλλας ὑπεναντίας, πολλὰ ὑπὸ τῶν Ἰστορικῶν εὐφύμως κηρύττονται· διότι πρὸς τέτοις αὐτὸς, ἢ τὴν Δυτικὴν Ἀυτοκρατορίαν ὅτῃ ἦτον σχεδὸν ξεπεσμένη τὴν ἀνέστησε· τελευταῖον με διλητήριον, ἢ φειρίασιν ἀπέθανεν. ὡς μαρτυροῦσιν οἱ συγγραφεῖς Ὄττων ὁ Φριστιγγήνσιος (α), Ρηγινῶν (β), ἢ ἄλλοι τῶ β΄. ἔτει τῆς Ἀυτοκρατορίας τῆ.

§. 2. Εἰς τὸν καιρὸν τέτα τῆ Ἀυτοκράτορος Ρώμης Ἐπίσκοποι ἐχημάτισαν Στέφανος ε΄. Φόρμωτος, Βονιφάτιος ε΄. Στέφανος ε΄. Ρωμαῖος α΄. Θεόδωρος Β΄. ἢ Γεώργιος Σ΄. ἢ κατ' ἄλλας ἰ.

§. 3. Ἀποθανόντος τῆ Ἀδριανῆ γ΄. διάδοχος αὐτῆ ἔγινε Στέφανος δ΄. ἢ ὡς παρ' ἄλλων λέγεται ε΄. ἐν ἔτει ωπῆ. εἰς τῆ ὁποῖα τὸν καιρὸν με πολυειδῆ κινήσιν ἢ Ἰταλία διεσείσθη, διότι ἢ Ἀυτοκρατορία τῆς Δύσεως με πολλὰς τρόπας διεσχίζετο, ἐκάσῃ ἐπαρχία ὁρεγομένη νὰ ποιῆσῃ ἰδικόν της Ρῆγα· ὅμως εἰς τὸν Ἀρνούλφον τὸ μεγαλῆτερον μέρος ἔλαχεν, ὡς Ὄττων ὁ Φριστιγγήνσιος (γ), διηγεῖται. μάλιστα δὲ ἀπὸ τῆς ἄλλας, ἐμάχοντο ἀναμεταξύ τῆς δύο μεγάλοι ἢγεμόνες τῆς Ἰταλίας, διὰ τὸ βασιλείον αὐτῆς, Βηρεγκάριος ὁ Φόρς τῆ Γαλιε Δεξί, ἢ Βίδων, ἢ κατ' ἄλλας Γαῖδων, ὁ τῆ Σπαλήτε, τῆ ὁποῖα ἢ δύναμις μεγαλῆτέρα, ἢ δυνατωτέρα ἦν τῆ Βηρεγγαρία, ὑποσηριζομένη ἀπὸ τὴν αὐθεντίαν Στεφάνου τῆ ε΄. ὅθεν ἔτως ὁ Βίδων ὑσερον ἀπὸ τινὰς συγκροτηθέντας πολέμους Ἀυτοκράτωρ σεφανῆται ἀπὸ Φόρμωσον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον ἐν ἔτει ωιβ΄.

§ 3

§. 4.

(α) Βιβλ. 5. κεφ. 9. (β) Βιβλ. β΄. ἔτει ωιβ΄. (γ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Ἀρνεόλφος Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 888.

Ρώμης Ἐπίσκοποι.

Στέφανος Ε΄.

Φόρμωσος.

§. 4. Ο δὲ Στέφανος ἐ. ἀποθανὼν ἐν ἔτει ωμ'. Φόρμωσος ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, καὶ τῆς ἀποσάσεως πατήρ, καὶ προσάτης, ἔχθρι χωρὶς θορύβου καὶ ταραχῆς μεγάλης, ὡς εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον ρηθῆσεται, Ρώμης Ἐπίσκοπος ἐπροχειρίθη· διότι αὐτὸς μὲ δόλον, καὶ κλοπὴν, ἔχθρι ὡς ἀληθινὸς ποιμὴν, ὡς οἱ πρὸ αὐτῆ, ἀλλὰ κλέπτης τε, καὶ ληστὴς εἰς τὴν ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίαν παρεισφραρεῖς, ἀλλότρια, καὶ ἀλλόκοτα δόγματα ἐπρέσβευεν, ὅμως ἔχθρι φανερώς, ἕτε μὲ ἀνοικτὸν πρόσωπον, καὶ γλώσσαν ἐλευθέραν, ἀλλὰ κρυφίως καὶ ἀφανῶς κτ'. ἐν τῷ τῷ Βιρεγγάριος ἀπὸ τὸν Βίδωνα νικηθεὶς, ἐπικαλεῖται τὸν Ἀρναλφον, ὅστις ἔλθων εἰς Ἰταλίαν, καὶ νικήσας τὸν Βίδωνα, καταστραφείναι τὸν Βιρεγγάριον· ἀποθανὼν δὲ ὁ Βίδων ἐν ἔτει ωμδ'. ὁ υἱὸς αὐτῆ Λάμβερτος βοηθῆθεὶς, ἀπὸ τὴν Φατριάν τῆ Σεργία, ἐγείρεται κατὰ τῆ Βιρεγγαρία. ὁ Φόρμωσος λοιπὸν ἰδὼν τὴν ἀντικειμένην αὐτῷ Φατριάν τῆ Σεργία, ὅπῃ ἐγίνετο ἰσχυρωτέρα κατ' ἐκάστην, καὶ φοβηθεὶς, τὸν Ἀρναλφον ἐκ τῆς Γερμανίας ἐκάλεσεν εἰς βοηθίαν, ὅστις πάλιν μὲ δυνάμεις ἐμβάσ' εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔλαβε τὴν Ρώμην, καὶ τὸν Λάμβερτον ἐνίκησε, καὶ σεφθεὶς Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ τὸν Φόρμωσον, τὴν πτωσύνην τῆ ἐν Ρώμῃ λαβ' μετ' ὅρα ἐβεβηιώθη.

§. 5. Καταστράφας τὴν ζωὴν ὁ Φόρμωσος, Ρώμης Ἐπίσκοπος ἐγένετο ὁ Βονιφάτιος ζ'. μετὰ τὸν ὁποῖον ἕσπερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας Στέφανος ζ'. ἢ κατ' ἄλλας Ζ'. διὰ τῆς Φατρίας τῆ Σεργία, ἣτις ἐγένετο πολυμηρωτέρα, ὁ Ἀρναλφος διαβεβαιώσας αὐτὸν καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, Ρώμης Ἐπίσκοπος ἀντεκατέστη· ὅσην δὲ ἀσπλαγχτίαν, καὶ σκληρότητα, αὐτὸς ὁ Στέφανος εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα τῆ Φορμώσα ἔδειξε, κατωτέρω ρηθῆσεται, ὅστις καὶ τὸ σεφάνωμα ὅπῃ ἐγένετο ἀπὸ τὸν Φόρμωσον εἰς τὸν Ἀρναλφον ἀδετήσας ἐναντίον τῆτος τὸν Λάμβερτον ἔσεφε. Τῆτον δὲ τὸν Στέφανον ὁ Βαρώνιος (α), διὰ τὰς ἀδεμίτας αὐτῆ πράξεις ἐξάγισον, καὶ ἀποτρόπαιον ἀποκαλεῖ, ἕτε ἀποτολμῆς νὰ τὸν συναριθμῆσῃ μὲ τὰς Ἐπισκόπους τῆς Ρώμης, ἀν' ἀπὸ ἄλλας ἰσορικής δὲν ἐγράφετο, ὅπῃ μὲ τοιαύτην ἀπρεπον, καὶ ἐξάγισον ἱεροσυλίαν κτήσχυνε τὴν καθεδρῶν τῆ Πέτρῃ, ὡς ὁ αὐτὸς γράφει (β), κτ'. θανατωθέντος ἐν τῆτοις τοῖς χρόνοις τῆ Λαμβέρτα, οἱ Ἰταλοὶ Λαδοβίκον τὸν τῆς Προβιγγίας Ρήγα, τὸν υἱὸν τῆ Βύσωνος, κατὰ τῆ Βιρεγγαρία ἐπεκαλέσαντο· Μεταξὺ λοιπὸν τῆτος τῆ Λαδοβίκου, καὶ τῆ Βιρεγγαρία πολλὰ συμπλοκαὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐγένεον, ὡς ὁ Ρηγίνωτος ἰσορεῖ (γ), περιστὰ παραλλαγαὶ εἰς ἐκείνους ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο συνέβησαν· τέλος ὁ Λαδοβίκος κατατροπώσας τὸν Βιρεγγάριον, εἰσῆλθεν εἰς Ρώμην, διὰ νὰ σεφθῆ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς, καὶ νὰ ὀνομαδῆ Ἀυτοκράτωρ.

§. 6.

(α) Χρον. ἐν ἔτει ωμδ'. ἀριθ. 4. (β) Ἐν ἔτει ωμζ'. ἀριθ. 6. (γ) Βιβλ. β'. ἐν ἔτει ωμγ'.

Βονιφάτιος
ζ'.
Στέφανος
ζ'.

§. 6. Ἦσπερον ἀπὸ αὐτὸν τὸν Στέφανον ζ'. ἐπὶ κρεμασμένος ἀπέθανεν ἐν φυλακῇ, ἐγένετο εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ρώμης Πάπιδες Ρωμάνος ἀ. Θεόδωρος Β'. καὶ Γεωργίου Θ'. ἢ Γ'. ὅτινες πάντες τὰ ὑπὸ Στεφάνου ζ'. κατὰ τῆ Φορμώσα πραχθέντα ἀπεδοκίμασαν (α), κτ'. ἀνάγνωδι περὶ τῆτων τῶν θορύβων τὸν Ρηγίνωτον (β), καὶ Σιγίβερτον τὸν Γεμβλακῆσιον (γ), Ὀττώνα τὸν Φρισιγγῆσιον (δ), τὸν Πλάτιναν (ε), τὸν Βαρώνιον (ζ), καὶ ἄλλας.

§. 7. Ὅσον δὲ ἀδλιωτάτη εἰς τοιαύτας ἀνεμοζάλας ἦν χειμαζομένη ἢ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐκκλησιῶν κατάστασις, καὶ μάλιστα τῆς ἐν τῇ Ρώμῃ, αὐτὰ τὰ γενόμενα μαρτυροῦσι, καὶ αἱ τῶν συγγραφέων ἐλεεινολογίαι τῶν τε προγενεσέρων, καὶ τῶν ἐσχάτων· διότι ὁ τῆ Γενεβρέντα ὀδυρμὸς εἶναι γνωστός, διὰ μέσσω τῆ ὁποῖα φανερεῖται, ὅτι ἀπὸ Γεωργίου τῆ Η'. ἕως Λέοντος τῆ Σ'. ὅπῃ ἐν διαστήματι χρόνων ὄν. ἀπέθανον Ἐπίσκοποι Ρώμης ὄντες ἕως πενήτηντα, παντάπασιν νὰ ἦσαν οἱ ἐσχατοὶ ὑσερημένοι ἀπὸ ἀρετῆς, καὶ ὁσιότητος, ἀλλὰ μάλιστα ἦσαν ἀπειθεῖς, καὶ ἀποσάται, παρὰ Ἀποστολικοὶ, ὁ Πλάτινας ἐν τῷ ζ'. Στεφάνω, ἀδημονῶν, καὶ ἐλεεινολογέμενος λέγει· „εἰς τοσούτον μοχθηρίας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς κατὰ τέτας τὰς „ χρόνους προεχωρημέναι, ὡσεὶ μὴ βιάζεσθαι παραπλησίως τοῖς προηγησα- „ μένοις αὐτῶν, ἀλλ' ἐδελοντὶ καὶ δωροδοκίαις ἀρχιερεῖς γίνεσθαι, καὶ αὐ- „ δις μετ' ὀλίγα τοῖσιν ἕσπερον ἕσπερος τοῖς γιγνομένοις Ρώμης Ἐπισκόποις ὑπῆρξε „ τότε, ὡσεὶ τὰ γενόμενα, καὶ πραχθέντα ὑπὸ τῶν προτέρων ἀρχιερέων, „ ἦτε διαρρηγνύειν, ἢ κατ' ἀκρας ἀφαιρεῖν τὰ μέσσω· ἐν δὲ τῷ βίω τῆ Ρωμ- „ νῆ Α'. ἕτως ἰσορεῖ· μηδὲν ἄλλο τέτας τὰς ἀρχιερεῖς, τῆς Ρώμης δηλαδῆ, „ σκέπτεσθαι, πλὴν καὶ τῆνομα, καὶ τὴν ἀξίαν τῶν προηγησαμένων αὐτῶν „ ἐξαλείψαι, καὶ χεῖρον ἑδὲν ἡδύματο εἶναι, καὶ ψυχαῖς σευρογοτάται· Ἀλ- „ βερτος ὁ Γράτζιος (η), λέγει· „ Κατὰ τέτας τὰς χρόνους ἐν τῷ τῆς Ρώ- „ μης Ἐπισκοπικῷ θρόνῳ παράδοξός τις ἦν ταραχῆ, ἐν ὅσῳ ὁ διάδοχος τὰ „ τῆ προκατόχου πεπραγμένα σκορακίζων ἀπεδοκίμαζε, καὶ τὸ νεκρὸν αὐτῆ „ σῶμα τῆ τύμβου ἐξώρυττεν, ἀμοιβὰδὸν ἄλλος μὲν τῶν διαδόχων, ὁ τῷ „ πρώτῳ προσκειμένος τὸν β'. κατεδίκαζεν, ὁ δὲ δ'. τὸν γ'. τὸν πρώτον κα- „ τακρίνων τὸν β'. ἐδικαίᾳ, ἕτως ἢ σκοτοδινίαις τὰς τῆ Πέτρα διαδόχους, ἕτε „ φα·

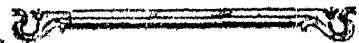
(α) Ο' Ρωμανὸς ἀρχιεράτευσε ἕτος ἐν. Θεόδωρος ὁ β'. ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκλογὴν τε, ὁ δὲ Γεωργίου Θ'. ἢ Γ'. ἔτη δύο. (β) Χρον. βιβλ. β'. ἔπει ωμγ'. καὶ ωμδ'. (γ) Χρον. ἐν ἔτει 900. (δ) Χρον. βιβλ. ζ'. κεφ. δ'. καὶ ε'. (ε) Εἰς τὰς βίβλους αὐτῶν τῶν Ἐπισκόπων Ρώμης. (ζ) Χρον. τόμ. ι.

(η) Βιβλ. Β'. κεφ. κβ'. τῆς Μητροπ. ἕτω λέγει Bisio interim quartus praefuit Episcopus in Ecclesia Paderburniensi, quo tempore in Romana fede erai mirabilis tumultuatio, dum successor praedecessoris facta damnaret, corpusque extumularet vicissim successor alius primo inherens secundum damnavit, itemque quartus tertium cum primo incufaret, secundum justificaret. Ita vertigo votabat Petri successores, Iesu Christi vicarios in terris.

Ρωμανὸς
Α'.
Θεόδωρος
Β'.
Γεωργίου Θ'.Κατάστασις
τῆς Δυτι-
κῆς Ἐκκλη-
σίας.

„ φασιν ἐπιτρόπας ἐπὶ τῆς γῆς τῷ Χριστῷ κρατύνει, καὶ κατωτέρω (α). Κατ'
 „ ἐκείνον τὸν καιρὸν ἡ ἐπάρατος τῶν ἄκρων ἀρχιερέων φιλονεικία τὴν τῷ Ρω-
 „ μαϊκῷ θρόνῳ ἐφαυλισέαν, ὡς ἀτιμωτέραν πεποίηκεν“. αὐτὸς δὲ ὁ τῶν
 Ρώμης Ἐπισκόπων διαβεβημένος παράσιτος Καῖσαρ Βαρώνιος (β), δυσ-
 „ χεστάτος τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας τέττες τὰς χρόνας ἀποκαλεῖ, καὶ πάντων
 „ τῶν ἄλλων πολυθρησκάτες, ἐν οἷς εἰς τὴν τῷ Πέτρῳ καθέδραν εἰσελη-
 „ λύθασιν ἄνθρωποι τερατώδεις τὴν κακίαν, βίε ἀισχροτάτε τε, καὶ φου-
 „ λοτάτε, τὰ ἤδη ἐπιτριπτότατοι, ἐν πᾶσι μιαινώτατοι κτ'. καὶ ἐπομένως
 „ δεινολογούμενος ἐπάγει, τῶν ἡματιῶν τῆς δόξης τε, καὶ γηδασύνης ἀπογυ-
 „ μνωθεῖσαν ὄδυρομένην, σχετλιάζεσάν, ὀλοφυρομένην τε, καὶ καταθρηνη-
 „ σαν ἐν λύπῃ κεκαθῆσθαι τὴν κυρίαν τῶν ἔθνων. κατωτέρω δὲ (γ).
 „ φανερά ὁμολογεῖ, πάντας τὰς ἐν Ρώμῃ δηλαδὴ Ἐπισκόπους ἐββεγγε-
 „ ναι, ὡς ἔδει ἐγρηγορέναι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, μάλιστα
 „ τὰς αὐτὰς κατεσπεδακέναι εἰς τὸ παντελὲς κατακαλυφθῆναι τοῖς κύμα-
 „ σι τὴν Ἀποστολικὴν ναῦν, τεινοῖ τὸν τράπον, ὡσεὶ θαῦμα ἠγχιτέον εἶ-
 „ ναι, τὸ δυναθῆναι πῶς ταύτην τοσαύταις καὶ τηλικαύταις καταιγίσι σα-
 „ λευθεῖσαν, κύμασι πολλοῖς καταπλαθεῖσαν, τοῖς ἀνέμοις καταβυθιδει-
 „ σαν, καὶ παντοίοις σκαπέλοις τοῖς προσυχῆσι προσκρηθεῖσαν, καὶ πλεο-
 „ νάκις εἰς σύρτεις ἄκισαν ἐξωθεῖσαν ἐν τοσάτοις δεινοῖς περιστάσιν.
 ἀνάγνωθι παρ' αὐτῶ τῷ Βαρωνίῳ καὶ ἄλλας δεινολογίας (δ), καὶ παρ'
 ἄλλοις.

§. 8. Ταῦτα τὰ δεινὰ ἔμετρίως ἐπετάθησαν, δηλαδὴ ἐπολυκαίρι-
 „ σαν ἀπὸ τὰς τῶν Σαρακηνῶν καταδρομὰς εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὰς ὁποίας γὰρ
 „ τὰς ἐμπεδίσθη ἀλλοστράπως δὲν ἐδυνάθη ὁ Ρώμης Γωάννης ἡ. παρέξ μὲ ἐ-
 „ τήσιον δόσιμον, ὡς ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς τῆς πρὸς τὸν Καρολόμανον ἀπο-
 „ δείκνυσιν ὁ Βαρώνιος (ε).

ΚΕΦΑ-

(α) Βιβλ. Β'. κεφ. κδ'. γράμ. 48. σελ. 63. Praesertim quod ea tempestate
 summorum Pontificum execrabilis contentio auctoritatem ejus sedis faceret
 contemptiorem.

(β) Χρον. ἔτει ωπζ'. ἀριθ. 4. (γ) Χρον. ἐν ἔτει ωγδ', ἀριθ. 2. (δ)
 Χρον. ἐν ἔτει 900. ἀριθ. 1. καὶ 3.

(ε) Χρον. ἐν ἔτει ωζ', ἀριθ. 26.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Περὶ τοῦ σχίσματος μεταξὺ τοῦ Φορμώστε, καὶ τοῦ
 Σέργιου, καὶ τῆς ἐξαγίσε ὀμότητος Στεφάνου
 τῷ ζ'. τῆς Ρώμης Ἐπισκόπων.

§. 1.

Ἀποθανῶν Στέφανος ὁ Ρώμης Ἐπίσκοπος, θόρυβος καὶ ταραχὴ ἐκ
 ὀλίγῃ εἰς τὴν Ρώμην ἔγινε, περὶ ἐκλογῆς τῆς διαδόχου τῆς ἐπειδὴ
 τινὲς μὲν ἀπὸ τὰς ἐν Ρώμῃ Ἐπισκόπων ἐψήφισαν Σέργιον, ὅπῃ ἐχηματί-
 „ σε διάκονος τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν, ἄλλοι δὲ Φόρμωσον τὸν Ἐπίσκοπον
 τῷ Πόρτε· καθ' ἣν δὲ ὄραν ἐμελλεν ὁ Σέργιος τὴν χειροθεσίαν τῶν Ἐ-
 „ πισκόπων νὰ δεχθῆ, με' ὀρμὴν σφοδροτάτην διώκεται τῷ δυσια-
 „ στήρι, ἀπὸ τὴν πατρίαν τῷ Φορμώστῃ, καὶ Πάπας γίνεται ὁ Φόρμω-
 „ σος.

§. 2. Αὐτὸς ὁ Φόρμωσος ἀ. ἀπὸ Ἐπίσκοπος τῷ Πόρτε, μετατεθεὶς
 εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, καὶ Πάπας γενόμενος, εἰς ὅσον μὲν καιρὸν εἰς
 αὐτὸν τὸν θρόνον ἐμεινεν, εἶχεν ἐναντίον τὸν Σέργιον, τὸν ὁποῖον Βίδων
 ὁ Δεξ, περὶ ἔ. ἀνωτέρω εἶπομεν, εἶχεν εἰς τὴν ἐπίσκεψίν τε, καὶ τὸν
 ὑπερασπίζετο· ἀφ' ἔ. δὲ ἀπέθανεν ὁ Φόρμωσος, δὲν τὸν διεδέχθη ὁ Σέρ-
 „ γιος, ἀλλ' ὁ ζ'. Βονιφάτιος, καὶ μετὰ τῶτον Στέφανος ζ'. ἢ ζ'. ὡν δὲ ὁ
 Φόρμωσος ἀπὸ τὰς λέγοντας τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ ἐκ τῷ Γ' ἔκπο-
 „ ρεύεσθαι, ἀπέσειλε μὲν καὶ αὐτὸς τὴν ὁμολογίαν τῷ ἁγίῳ Συμβόλῳ τοῖς λοι-
 „ ποῖς Πατριάρχαις, καθὼς οἱ πρὸ αὐτῆ κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνθήκην,
 κρυφίως δὲ τὸ Πνεῦμα καὶ ἐκ τῷ Γ' ἔκπορεύεσθαι ἐδίδασκεν, εἰς τὸν ὁ-
 „ ποῖον σύμφρονες καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγιναν, μέχρι Χριστοφόρου, οἵτινες πάντες
 τὴν μὲν ὁμολογίαν τῷ συμβόλῳ χωρὶς τὴν προδήκην ἐπέμψαν, τὸ δὲ ἐκ-
 „ πορεύεσθαι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ ἐκ τῷ Γ' ἔ. ὡς δόγμα τῆς πίστεως τὰς
 περὶ αὐτὰς ἐδίδασκον.

§. 3. Αὐτὸς ὁ Στέφανος ὁ μετὰ τὸν ζ'. Βονιφάτιον ἀρχιερατεύσας,
 πάντα τὰ ὑπὸ τῷ Φορμώστῃ γενόμενα, καὶ δεσπιθέντα ἔσχιτε, καὶ ἀπέ-
 „ βαλε, καὶ τόσῃ ὀμότητι, καὶ σκληρότητι εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα τα' εἰδείξεν,
 ὅ, τι λογῆς ποτὲ δὲν ἠκέσθη τὸ ὅμοιον· με' ποῖον τρόπον αὐτὴ ἡ ἀπάν-
 „ θρωπος ἀσπλαγχνία ἐπράχθη, δὲν συμφωνῆσι πάντες· εἰς τὴν σύ-
 „ νοδον τῆς Ρώμης ὑπὸ Γωάννη Θ'. τῆς ὁποίας τὰ πρακτικὰ διηγείται ὁ
 Βα.

Βαρώνιος (α), ἔδεν ἄλλο λέγεται, εἰμὴ ὅτι τὸ σῶμα τῷ Φορμώσῃ, ἀπὸ τὸν ἐνταφιασμὸν βιασικῶς ἐκ τῆς γῆς ἐσύρθη, καὶ ὡς εἰς κριτήριον φερθὲν, κρηθῆναι, καὶ καταδικασθῆναι ἐσάθῃ, καὶ κατωτέρω (β), οἱ βιασταί, ἦτοι οἱ ὑβρισταί τῶ ἱερῷ τύμβῳ τῷ αὐτῷ Φορμώσῃ ὑπὸ συνθήκῃ συμπτῶσας, πρὸς τὸ λαβεῖν οἷον τινὰ θησαυρὸν τὸ σῶμα ἐκείνου ἐξαρύξαντες, καὶ μετακομίσαντες, εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἀπορρίψαι ἐκ ἐδειλίασαν.

§. 4. Εἰς αὐτὸ ἄλλοι τινὲς ἐπρόφεσαν, ὅτι διὰ προσαγωγῆς τῷ Στεφάνῳ ἀνασκάψαντες τὸ νεκρὸν σῶμα τῷ Φορμώσῃ, καὶ ἐκκόψαντες τὰ τρία δάκτυλα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆ, μετὰ τὰ ὁποῖα συνηθίζουσι νὰ τελευτῶσιν τὴν ἱερὰν θυσίαν, εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν τὸν ἔρριψαν, ὡς παρὰ τῷ Πλάτῳ ἐν τῷ Στεφάνῳ ε', ἀναγινώσκεται. ὁ δὲ συγγραφεὺς Μαρτίνος, δὲν λέγει πῶς τὸ σῶμα τὸ νὰ ἔρριψῃ εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν, ἀλλὰ μόνον πῶς νὰ ἐκκόψωσιν τὰ τρία δάκτυλα τῆς χειρὸς τῆ (γ), συμφωνεῖ μετὰ αὐτὸν καὶ ὁ Βαρώνιος ωζ'. 2. (δ), καὶ ὁ τὴν ἐπιτομὴν αὐτῶν τῶν Χρονικῶν ποιήσας Λεοδοβίκος Αὐγύλιος (ε), τῷ αὐτῷ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Σιγίβερτος νὰ ἀνέγνωσε ἐν τῷ βίῳ Στεφάνου τῆ ε'. (ζ).

§. 5. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκείνο ὅπῃ διηγεῖται δι' αὐτὴν τὴν ἀνοσίαν πράξιν τῷ Στεφάνῳ, τὸ ἀποδίδουσι τῷ Σεργίῳ, καθὼς ὁ Λαίτπράνδος (η), Ἀββᾶς ὁ Οὐρσπεργίνσιος (θ), καὶ Σταδίνσιος (ι), ἡ χρονολογικὴ συνάθροισις (κ), ὁ Καρατζᾶς (λ), καὶ ἄλλοι, ἀπὸ τῆς ὁποῖας οἱ πλείονες προδέττει πῶς νὰ ἐπρόσβαξεν ὁ Σέργιος νὰ ἀποκεφαλιωθῇ ἔτω νεκρὸς ὁ Φορμώσος.

§. 6. Τελευταῖον ἄλλοι καὶ εἰς τὰς δύο, τόσον εἰς τὸν Στέφανον, ὅσον καὶ εἰς τὸν Σέργιον αὐτὰ τὰ ἀνόσια προσγράψουσιν, ὡς Σιγίβερτος (μ), Γραντζῖος (ν), ὁ Πλάτῳ ἐν τῷ βίῳ ἑκατέρω, οἱ Μαγδεμβερ. Ἐκατοντ (ξ), καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν μεταγενεστέρων, τῆτον ὁμοῦ τὸν

τρό-

(α) Χρον. 904. ἀριθ. 4. (β) Αἰριθ. 12.

(γ) Μαρτίνος Πολωνός, εἰς τὸ Χρονικὸν ἐκδ. Βασιλείας ἔτει 1559. λέγει ἔτσι ἐν ἔτει ωμῆ. σελ. 158. Legitur etiam, quod ipse (δηλαδὴ ὁ Στέφανος) corpus Formosi in concilio positum, & in Papali veste exutum, laicali induit, & duobus digitis dextrae ejus abmissis, manus ejus in tumultum (τάφον, εἰς ἄλλην ἐκδοσιν φαίνεται in Tyberin, εἰς Τίβεριν) jactari praecipit.

(δ) Παραδρομὴ βέβαια τῆς συγγραφῆς, διότι ὁ Βαρώνιος πρῶτον μὲν ἐν ἔτει ωζ'. ἀριθ. 2. μάστιχα λέγει πῶς εἰς τὸν Τίβεριν ἔρριψαν τὸ νεκρὸν σῶμα, καὶ ἀνωτέρω ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τὴν μαρτυρίαν τῶ Βαρωνίου ἐν τῶν Χρον. ἔτει 904. ἀριθ. 12. ὅπῃ λέγει. εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἀπορρίψαι ἐκ ἐδειλίασαν.

(ε) Ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει. (ζ) Χρον. ἐν ἔτει 902. (η) Βιβλ. α'. κεφ. η'. τῶν κατορ. τῶν Αὐτοκ. καὶ Βασιλ. καὶ περὶ τῆ βίης τῶν Ρώμης Ἐπισκ. ἐπὶ Φορμώσῃ. (θ) Χρον. ἐπὶ Αὐγύλιος σελ. 198. (ι) Χρον. σελ. 34. περὶ Φορμώσῃ. (κ) Ἐν ἔτει 900. (λ) Εἰς τὸ περὶ θρόνου τῶν Ἐπισκόπων. (μ) Χρον. ἔτει 902. (ν) Βιβλ. ε'. κεφ. α'.

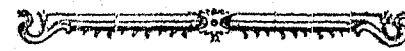
(ξ) Ἐκατοντ. Θ'. κεφ. Γ'. σελ. 293.

τρόπον, ὡς τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς εἰς μόνον τὸν Σέργιον ἀποδίδουσι, καθὼς θέλει Μάρκος Ἀντώνιος, ὁ δὲ Δόμινος (α), ἀκολουθῶν εἰς τὸν Μαρτίνον τὸν ὑπὸ τῷ Πλάτῳ προσφερόμενον εἰπόντα; τὸν μὲν Στέφανον, τὸν τῷ Φορμώσῃ νεκρὸν τῷ Τύμβῳ ἐξαρύξαι, καὶ τῶν δακτύλων ἀποσερῆσαι τὸν δὲ Σέργιον ποιῆν κεφαλικῇ, ὡς ζῶντα ὑποβαλεῖν, καὶ τὸ σῶμα αὐτῷ εἰς τὸν Τίβεριν ἀπορρίψαι:

§. 7. Οὔτε πρέπει νὰ θαυμάζωμεν εἰς αὐτὰ, διότι καθὼς αἱ ἐκλογαὶ τῶν κατ' ἐκείνας τὰς καιρὸς ἀρχιερατευσάντων ἐν Ρώμῃ, καὶ αἱ πράξεις πολλὰ συγκεχυμέναι ἦσαν, ἔτσι συγκεχυμένως καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν οἱ συγγραφεῖς διηγούνται, εἰάνλοιπὸν εἶναι ἀληθὲς ἐκεῖνο ὅπῃ βεβαιῶσι Λαίτπράνδος, Ἀββᾶς Οὐρσπεργίνσιος, καὶ ὁ Σταδίνσιος κτ'. ὅτι τὸν μετὰ τὴν τελευτὴν τῷ Φορμώσῃ διηλαθὴ γενόμενον Πάπαν Βονιφάτιον ε'. ὅπῃ ἐξώδη τῷ θρόνῳ, καὶ διεδέχθη ὁ Σέργιος διὰ μέσῃ τῷ Ἀλβέρτῳ τῷ τῆς Τροσκίας Μαρκίανος, ἐδύνοντο νὰ γίνωσιν αὐτὰ ἀπὸ τὸν Σέργιον ὅπῃ ἀποδίδουται αὐτῷ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐν Ρώμῃ σύνοδος, ὡς ἀνωτέρω εἰρηται ἀριθ. 3. αὐτὸ τὸ ἀνοσίργημα προσγράφει εἰς τὸν Στέφανον, καὶ κοινὴ γνώμη ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν, καὶ ἐκείνων ὅπῃ διηγούνται τῆτον περὶ τῷ Σεργίῳ, μεταξὺ τῷ Φορμώσῃ, καὶ τῷ Σεργίῳ, Ρώμης Ἐπισκόποι νὰ ἔγιναν ὁ Βονιφάτιος ε'. Στέφανος ε'. Ρωμανός, Θεόδωρος Β'. Γεώργιος Σ'. Βενέδικτος δ', Λέων ε'. καὶ Χριστόφορος. τῶν ὁποῖων ἡ ἀρχιερατεία δὲν φαίνεται νὰ ἐπεκράτησε πλέον ἀπὸ ἑκτῶ χρόνος, μετὰ ποῖον τρόπον δὲ ἀφ' ἑ ἐπέβησαν ὅκτω χρόνοι, ἢ καὶ περισσότεροι ἴσως, ἐδύνετο νὰ ξεσκαφθῇ τὸ νεκρὸν σῶμα τῷ Φορμώσῃ μετὰ καιρὸν ἀπὸ τὸν Σέργιον, καὶ νὰ γυμνωθῇ ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἄμφια, καὶ τελευταῖον νὰ ἀποκεφαλιωθῇ; διὰ τῆτον λοιπὸν πιθανωτέρω φαίνεται ἡ γνώμη ἐκείνων ὅπῃ ἀποδίδουσι τὸ τοῖτον τῷ Στεφάνῳ, ἀπὸ ἐκείνου ὅπῃ τὸ ἀποδίδουσι τῷ Σεργίῳ.

§. 8. Ἄλλ' ἢ ἀπὸ Στέφανον, ἢ ἀπὸ τὸν Σέργιον ἔγινε τῆτον, βέβαια τόλμημα ἀνοσιώτατον ἦν, τοῖτον ὅπῃ ποτὲ δὲν ἔγινε, τὸ ὁποῖον εἰς μόνον τὰς τῶν Χριστιανῶν ἀκοὰς φρίττει, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπανδρωποτέρων βαρβάρων τὸ τοῖτον μιαιρὸν ἄκασμα. διὰ δὲ ἐκείνου ὅπῃ ἔπραξε τὸ τοῖτον, τί πρέπει νὰ λέγωμεν πᾶς τις τὸ διακρίνει. ὅρα τὸν Βαρώνιον (β).

Γνώμη πιθανωτέρα περὶ τῆτον.

Ττ 2

ΚΕΦΑ'

(α) Βιβλ. δ'. κεφ. ζ'. ἀριθ. 35.

(β) Χρον. ωζ'. ἀριθ. 6.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ.

Περὶ τῆς ἐγερθείσης ἀντιλογίας ὑπὲρ τῆς θείας εὐχαριστίας κατὰ τέτας τὲς χρόνας, μεταξὺ Βερτράμου, καὶ Γωάννου τῆς Ερίγγενα Σκώτης, καὶ Πασχασίου τῆς Ραβέρτε, καὶ περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν Δύσει.

§. 1.

Κατὰ τέτας τὲς χρόνας ἐγένετο ἀμφισβήτησις περὶ τῆς μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας, καὶ ἐκινήθη τοιοῦτρόπως. Τινὲς τῶν Δυτικῶν θεολόγων ἀρχίσαν ὑπερηφάνως νὰ διαλέγωνται περὶ τῆς πραγματικῆς παρουσίας τῆς Κυριακῆς Σώματος, καὶ Αἵματος εἰς τὸν μυστικὸν δεῖπνον, ὥστε ὥστε νὰ εἰσφέρουσιν σπέρματά τινα τῆς μετασχηματώσεως, καθὼς εἶχον τότε συνήθειαν νὰ λέγωσιν, ἢτοι μεταστώσεως, ὅτι αὐτοὶ πρῶτοι ἀπετόλμησαν νὰ τὴν διασπείρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰς αὐτὲς ἀντεστάθη ἀνδρείως περὶ τὰ μέσα τῆς παρόντος αἰῶνος διὰ προσαγωγῆς Καρόλου τῆς Κράσσε Ρηγός τῆς Φραγκίας, Βέρτραμος πρεσβύτερος, καὶ μοναχὸς Κορβιήνσιος, συγγράψας βιβλίον περὶ τῆς Σώματος, καὶ Αἵματος τῆς Κυρίας, εἰς τὸ ὁποῖον θέλων νὰ ἀποφύγῃ τὴν Χάρυβδιν, ἔπεσεν εἰς τὴν Σκύλλαν, λέγων ὅτι ἄρτος καὶ οἶνος τῆς Εὐχαριστίας τυπικῶς μόνον νὰ εἶναι σῶμα, καὶ νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς γεννηθέντος ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου, τῆς Σταυρωθέντος, θανόντος, καὶ ταφέντος, τῆς καὶ νῦν καθεζομένης ἐκ δεξιῶν τῆς Πατρὸς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Δόξα Βερτράμου.

Πασχασίος Ραβέρτε.

§. 2. Αὐτὴν τὴν δόξαν τῆς Βερτράμου ἀνέτρεψεν ὕστερον Πασχάσιος ὁ Ραβέρτος, ὁ Κορβιήνσιος Ἀββάς, γράφων βιβλίον περὶ τῆς μυστηρίου τῆς εὐχαριστίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδαξεν εἰπὼν, πῶς ἡ τῆς Θεοῦ θέλησις τόσον νὰ εἶναι δρασιμὴ, καὶ παντοδύναμος, ὥστε τὸ θέλει μόνον αὐτῆς, εἶναι τὸ γίνεσθαι, καὶ διὰ τῆς τῆς ἐθέλησαι ἐκείνον πεποιηκέναι (α), β'. τὴν ἐν τῷ μυστικῷ δεῖπνῳ ἐδοιμένην σάρκα, νὰ μὴν εἶναι ἄλλη, πᾶρξ ἢ ἐκ Παρθένου Μαρίας γεννηθεῖσα, καὶ ἐν τῷ Σταυρῷ παθεῖσα, καὶ ἐκ τῆς μνήματος ὑπερφυῶς ἀνασταθεῖσα (β), γ'. ἐν ἀληθείᾳ εἰς τὴν τελείωσιν τῆς

μυ-

(α) Γνώμη α'. κεφ. β'. (β) γνώμη α'. κεφ. δ'.

μυστηρίου Σῶμα ὁ ἄρτος νὰ γίνεσθαι, καὶ Αἷμα ὁ οἶνος, καὶ περὶ τέτα ἔδει νὰ ἀμφιβάλλῃ εἰς τὰ θεία ῥήματα (α). αὐτὸ τὸ μυστήριον δικαίως ὀμῶς ἀλήθεια καὶ τύπος νὰ λέγηται (β), ε. ἢ ἔστω τῆς ἄρτος, καὶ οἶνος μετὰ τὴν δύσταν νὰ πιεῖται σὰρξ ἀληθῆς, καὶ αἷμα πραγματικῶς καὶ ἀληθῆς (γ), δ'. σαρκικῶς νὰ νομίζωμεν πῶς νὰ ἴξωμεν ἐκεῖνος ὅτι διὰ τῆς τῆς πιεῖται Σὰρξ τῆς Χριστοῦ νὰ εἶναι, καὶ Αἷμα, ὅτι τὸ εἶδος, καὶ τὸ χρώμα ἔξωθεν δὲν μετέβαλε κεφ. 1. καὶ ἄλλα παρόμοια με' αὐτά.

§. 3. Ἐπειτα μετὰ τὸν Βέρτραμον κατὰ τῆς Πασχασίου ἠγέρθη καὶ Γωάννης Ερίγγενα Σκώτος, συνθέσας ὁμοίως βιβλίον περὶ τῆς μυστηρίου τῆς εὐχαριστίας, ἣν δὲ αὐτὸς ὁ Σκώτος περιφήμος εἰς τὸ ὄνομα, καὶ ποδηγὸς εἰς τὰς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, καὶ Ἀγγλίας, ὅσις τρυπηθεῖς ἀπὸ τῆς μαθηταίας τῆς μετὰ τὰ κοντήλια ἀπέθανε τῷ ωπύ. καθὼς τινες διηγούνται, ὅθεν ὡς μάρτυς ὑπότινον νομίζεται. ἀλλὰ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ταῦτα παθῶν, μάρτυς ἐνομιόθη ἔδει διηγείσθαι λέγει ὁ Βαρώνιος (δ).

Γωάννης Ερίγγενα Σκώτος.

§. 4. Τὴν τῆς Βερτράμου, καὶ Σκώτου δόξαν περὶ τῆς θείας εὐχαριστίας, τῷ 11. αἰῶνι Βηρεγγάριος ὁ Ἀνδεγάου πόλεως τῆς ἐν Γαλλίᾳ διάκονος ἀνεκάνισε, τῷ ὁποῖῳ ἀντεστάθησαν Ἀδελμανδὸς ὁ ἐκ Βριξίας, Λάνφραγκος ὁ ἐκ Καντβαρίας, Γαϊτμῆνδος ὁ Ἀνερσανδός, καὶ Ἀλγερος ὁ μοναχός, περὶ ὧν ὡς καιρὸς ἐκ ἔστιν εἰπεῖν, τῆς μόνον ὡς προσέσωμεν, ὅτι κινήθέντος τέτας τῆς ἀγῶνος κατὰ τῆς Βηρεγγαρίου ἐπὶ Λέοντος Σ'. τῆς Ρώμης, ἐν ἔτει αλ'. -συνεδροῖσθαι ἢ ἐν Οὐρκέλλῃ σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγνωθὲν τὸ περὶ τῆς θείας εὐχαριστίας βιβλίον Γωάννου τῆς Σκώτου, παντάπασι κατακρίθη.

Βηρεγγάριος.

§. 5. Σύνοδος εἰς τέτας χρόνας Ἀρνέλφου τῆς Αὐτοκράτορος συνεδροῖσθαι ἢ ἐν Μογυντία ἐν ἔτει ωπύ. πρὸς διόρθωσιν τῆς ἀθλίας τῶν ἐν Γερμανίᾳ Ἐκκλησιῶν καταστάσεως, περὶ ἧς ἐν τῷ προοίμῳ πολλὰ δεινολογούνται οἱ πατέρες. σώζονται κανόνες ταύτης τῆς συνόδου κα' ἐν τόμῳ δ'. τῶν συνόδων.

Σύνοδος Μογυντίας.

§. 6. Ἡ Ἐμετηνσία ἐν ἔτει ωπδ'. κατὰ τὴν κοινοτέραν δόξαν (ε), ἣτις ἐξέδετο κανόνας Σ'. τῆς ὁποίας, ἀνάγνωθι ἐν τόμῳ δ'. τῶν συνόδων.

Ἐμετηνσία.

§. 7. Ἡ Τριβαρηνσία καταγγελεθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρνέλφου ἐν ἔτει ωμῆ. τὴν ὁποίαν μεγάλην σύνοδον καλεῖ ὁ Ρηγίνων (ζ), καὶ συγκροτηθεῖσα ὑπὸ Ἐπισκόπων κβ'. ἐξέδωκε κανόνας νη'. πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἡδὴ καταπεσούσης Ἐκκλησιαστικῆς μαθήσεώς τε, καὶ εὐταξίας. τῆς ὁποίας ἀνάγνωθι ἐν τόμῳ δ'. τῶν συνόδων, καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίως, ὅρα τὸν Βαρώνιον (η).

Τριβαρηνσία.

Ττ 3

§. 8.

(α) Γνώμη δ'. κεφ. 12. (β) Γνώμη δ'. κεφ. 14. (γ) Κεφ. κ'. (δ) Χρον. ἐν ἔτει ωπγ'. ἀριθ. τελευταία. (ε) Κάλιον τῷ ωπ'. καὶ κανόνες σώζονται ἐκ Σ'. ἀλλὰ 19'. (ζ) Χρον. βιβλ. β'. ἔτει 905. (η) Χρον. ἐν ἔτει ωμῆ. ἀριθ. 4.

Αγαννεθ-
σία.

§. 8. Η Αγαννεθσία συνήθροισθη κατά τήν κοινοτέραν δόξαν εν έτει
ωιζ'. (α) τούτης κανόνες κ. σώζονται εν τόμ. δ'. τών συνόδων (β).

ΚΕΦΑΛ.

(α) Α'δηλος ο χρόνος αυτής τής συνόδου, τινές μὲν λέγουσι τῷ ω'. τινές δὲ ἀρ-
χαιοτέραν νομίζουσι αὐτήν, θέλοντες νὰ συνήχθῃ τῷ χνζ'.

(β) Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα συνήχθησαν ἢ ἕτεραι σύνοδοι, ὧν πρώτη ἐστὶν ἡ ἐν
Ρ'ατισβάνῃ τῷ ωπ'. περὶ τῶν χωρεπισκόπων, ἢ ἐθέσπισεν ὅτι οἱ τότε Χωρεπίσκοποι
νὰ μὴ μετέχωσι τῷ Ἐπισκοπικῷ Ἐπαγγελματός, β'. ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ γίνωνται
πλέον Χωρεπίσκοποι, ἢ τρίτον τὰ πραχθέντα παρὰ τῶν Χωρεπισκόπων ἀκύρα νὰ
εἶναι.

Τῷ ωγ'. συνήχθη ἡ ἐν Κλοσεσχόια παρ' Α'θηνάρεδου Δοροβερνίου Ἀρχιεπισκόπου,
παρόντων δώδεκα ἑτέρων Ἐπισκόπων, πολλῶν πρεσβυτέρων, διακόνων, ἢ Ἀββάδων, ἐν
ἢ ἐξωθέντος τῷ Λιχερηνδηνσίῳ Ἀρχιεπισκόπῳ, ὁ θρόνος τῆς Κωνσταντίας εἰς τὸν πρῶ-
τον τῆς βαθμῶν τιμῆς ἐδιωρίσθη.

Τῷ ωδ'. εἰς Κωνσταντινέπολιν σύνοδος ἐγένετο διὰ τὴν ἐκλογὴν Νικηφόρου εἰς τόπον
τῷ θανάτου Ταρασίου· ἢ τῷ αὐτῷ ἔτει συνέδριον ἐγένετο περὶ Γωσφ' τινος ἱερέως, ὃν
ἐκάθησεν ὁ Πατριάρχης Ταρασίος.

Τῷ ωε'. εἰς Ἀκκισογράνα περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῷ ἁγίῳ Πνεύματος, ἢ περὶ τῆς
Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Τῷ ωστ'. συνήχθη ἐν Κωνσταντινίῳ παρὰ Νικηφόρου
Πατριάρχου, παρόντων Ἐπισκόπων σθ'. κατὰ Ἀντωνίου Μητροπολίτου Σιδαίης.

Τῷ ωιθ'. οἱ ἐκονοκλάσαι τρεῖς συνόδους εἰς Κωνσταντινέπολιν συνήθροισαν, εἰς τὴν
πρώτην καθεῖλον, τὸν ὀσιώτατον Πατριάρχην Νικηφόρον, εἰς τὴν β'. κατόκριναν οἱ ἀνο-
μοιοὶ τὴν ἐν Νικαίᾳ Β'. Οἰκουμενικὴν σύνοδον, ἢ εἰς τὴν γ'. ἀνεκάλυσαν τὴν ἀπηγορευμένην
αἵρεσίν τῆς, ἢ τὴν ἐσερέωσαν.

Τῷ ωιθ'. συνήχθη σύνοδος εἰς Κελχιδ τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ Χενέλφου τῷ Βασι-
λέως Μερκίων, παρόντος Οὐλφρέδου Δοροβέρνου, πρεσβυτέρων, διακόνων, ἢ Ἀββάδων
πολλῶν, ἢ ἑνδεκα κανόνες περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας· ἀπὸ ἑνὸς κανόνα αὐτῆς τῆς
συνόδου φαίνεται νὰ ἐθεσπίσθη τὸ βάπτισμα νὰ γίνηται καταδύοντες τὸ Βρέφος, ἢ ἰ-
χι' φαντίζοντες, προσέτι ὁποιαδήποτε κρίσις, ἢ ἀπόφασις, ἢ ὑπόσχεσις γίνηται διὰ τῷ
σημεῖο τῷ Σταυρῷ, νὰ ἔχη τὸ κύρος ἀπαρβατάως.

Τῷ ωκα'. σύνοδος συνήχθη Ἐπισκόπων λβ'. εἰς Θέωνος βίβλαν, ἢ ἐκτέθησαν κανό-
νες τέσσαρες εἰς ἀσφάλειαν τῶν κληρικῶν.

Τῷ ωκβ'. ἐγένετο ἡ ἐν Παρισίοις Πseudoσύνοδος, ἣτις ἐκύρωσε τὰ παρ' Ἀδριανῶ
τῷ Πάπα πραχθέντα κατὰ τῶν ἐκονοκλασῶν, ἀλλ' ἐν ταυτῷ ἀπηγόρευσε τὴν λατρείαν
τῶν εἰκόνων, ἢ κατεδίκασε τὴν ἐν Νικαίᾳ Β'. Οἰκουμενικὴν σύνοδον.

Τῷ ωκγ'. συνήχθη ἡ ἐν Κωνσταντινίῳ ἐν τοῖς Κωνσταντῶν, ἐπὶ τῷ Αὐτοκρά-
τορος Μιχαὴλ, ἢ τῆς μητρὸς τῆς Θεοδώρας τῆς Ἀ'. Κυριακῆ τῶν Νησιῶν, ὅθεν ἢ Κυ-
ριακῆ τῆς ὀρθοδόξου λέγεται. Αὕτη ἡ σύνοδος καθεῖλε μὲν Γωάννην τὸν μισαρὸν,
προεχειρισάτο δὲ Μεθόδιον ἐν ἁγίοις Κωνσταντινέπολεως πατριάρχην, ἢ τὰς ἁγίας Ζ.
Οἰκουμενικῆς συνόδου ἀποδεξάμενοι, τὰς ἁγίας εἰκόνας ἀνεσῆλωσαν.

Τῷ ωκδ'. συνήχθη ἡ ἐν Βιταρβίῳ ἣτις ἐκύρωσε τὴν καθάρεισιν Ἐβρωνος. Ρ'εμῶν
Ἀρχιεπισκόπου. Τῷ ωκε'. συνήχθη ἡ Γερμανικὴ Ἐπισκόπων λβ'. ἢ Ἀββάδων
ιβ'. εἰς διόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνταξίας. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη ἢ ἐν Λαυ-
ριάνῳ τῆς Ἀνδραγαίας, ἢ ἐξέθετο τέσσαρες κανόνες περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας,
τῶν ὁποίων οἱ δύο πρῶτοι ἀναθεματίσθησαν, ἐκείνους ὅπῃ δὲν ὑποτάσσονται εἰς
τὸς βασιλεῖς. Τῷ ωκε'. ἐν Κωνσταντινίῳ διὰ νὰ ἐκλιξοσι τὸν Γρηγόριον διάδο-
χον τῷ Μεθόδιῳ.

Τῷ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ.

Περὶ τῶν ἐπ' ἀρετῇ διαπρεφάντων ἀνδρῶν κατὰ τέττες
τὲς χρόνας.

§. Ι.

Ἀπὸ ἐκείνους ὅπῃ εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας διέπρεψαν εἰς μάθησιν ἄνδρες,
διαφανέστερος ἐχηρημάτισεν ὁ Αὐτοκράτωρ Λέων ὁ φιλόσοφος, περὶ
ἢ ἢ ἀνωτέρω εἴρηται, ὅσις πολλὴν σπεδὴν περὶ πάσας τὰς ἐπιστήμας, ἢ
μάλις τὰς ἀποτελεσματικὰς, τῶν ὁποίων ἐραστὴς θερμότατος ἦν, ἐξοδιά-
σας, ἢ ἦλθεν εἰς μεγάλῃς δόξης ὄνομα, ὅθεν ἢ πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν υἱὸν
τῷ Ἀνδρονίκῳ εἶπε ποτέ. „Μὴ ἀπατάτω σε Κωνσταντίνε τὸνομα, μὴδ'
οἶσ

Λέων ὁ
φιλόσοφος.

Τῷ ωμθ'. συνήχθη ἡ Καρισιανὴ ἡσία, ἣτις κατεδίκασε τὸν Γοδεσκαλκὸν νὰ τυφ-
θῇ μὲ μάστιγας, ἢ νὰ φυλακωθῇ, ἐξέθετο ἔτι ἢ κανόνες δ'. κατὰ τῶν προοριστικῶν.

Τῷ ων'. ἐγένετο ἡ ἐν τῇ βασιλικῇ Γκιῶν πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς,
ἢ πολιτικῆς ἐνταξίας, ἣτις ἐξέθετο κανόνες κ'. ἀνήκοντας τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἐνταξίᾳ
ἢ ε'. τῇ πολιτικῇ. Τῷ ωνά. συνήχθη Πseudoσύνοδος εἰς Κορδέβαν, ἣτις ἀπηγόρευσε
τὸ μαρτύριον, ἢ τὴν πρὸς τὲς μάτυρας λατρείαν.

Τῷ ωνε'. ἡ Καρισιανὴ Β'. ἣτις δ'. κεφάλαια ἐξέθετο κατὰ τῆς αἵρεσεως τῷ
Γοδεσκαλκῷ. Τῷ ωστ'. εἰς Ρ'ώμην κατὰ Ἀναστασίου τῷ Πρεσβυτέρου.

Τῷ ωζ'. συνήχθη ἡ Γεσιανὴ ἡσία, ἣτις ε'. κανόνες ἐξέθετο, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς
Ἐνταξίας, ἢ ὕστερον διελέχθησαν οἱ Πατέρες περὶ προορισμῶν, ἢ ἐβεβαίωσαν τὸ ἀντε-
ξέσθαι τῷ ἀνθρώπῳ. Παρήσαν μ'. Ἐπίσκοποι, ἀλλ' ὑπέγραψαν νε'. ἐπειδὴ ἔπεμψαν
ἢ ἢ οἱ τὰς ὑπογραφὰς τῶν, ἢ νὰ εἰπῶ κάλιον ἐπέμψθησαν τὰ πρακτικὰ ταύτης
τῆς συνόδου εἰς ἄλλας Ἐπισκόπους ἀπόντας, οἵτινες τὰ ὑπέγραψαν.

Τῷ ωα'. συνήχθη ἡ Δελφικὴ ἡσία εἰς καθάρεισιν Γρηγόριου Λαυδένου, εἰς τὴν ὀ-
ποῖαν ὑπέγραψαν παρόντες Ἐπίσκοποι κἀ. ἕτεροι ὀκτώ δι' ἐπιτρόπων ἢ ὀκτώ ἄλλοι
Ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες. Τῷ ωαβ'. συνήχθη ἡ Δελφικὴ Β'. κατὰ τῶν ἀνομιῶν
γάμων. προσέτι καθηρέθη Οὐμβετος πρεσβύτερός τις, ὁ διαφθείρας τὴν μοναχὴν Δέ-
δα, ἣτις κατεδικάθη, ὅμῃ μὲ ἄλλας δύο ὅπῃ ἐσύνησαν εἰς τὴν ἱεροσουλίαν, Βέρταν
δηλαδή, ἢ Ἐρπεδα. Περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἢ κεφάλαια ἐξέθετο ἢ σύ-
νοδος.

Τῷ ωαγ'. ἢ ωαδ'. Γωάννης Η'. ἢ Θ'. συνήθροισε σύνοδον εἰς Ρ'ώμην, ἢ Ρ'ά-
βενναν, τὴν μὲν κατὰ τῷ Φορμῶσι, Γρηγορίῳ τῷ Νομενκλάτορος, ἢ ἄλλων, τὴν δὲ,
παρόντων ἢ Ἐπισκόπων ρλ'. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας, κανόνες ιθ'. ἐκδέσασα αὐ-
τῇ ἢ σύνοδος.

Τῷ ωαε'. συνήχθησαν ἡ Κολωνικὴ ἢ Καβιλονικὴ, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς
Ἐνταξίας, τῆς πρώτης σώζονται κεφάλαια ε'. κατὰ τῶν ἀρπαζόντων τὰ Ἐκ-
κλησιαστικὰ ὑπέρχοντα, κατὰ τῶν καταθλιβόντων τὲς πτωχῶς, ἢ κατὰ τῶν ἀνο-
μίμων γάμων.

... οτι της βασιλείας τυχεῖν, ως Κωνσταντίνος Ρωμαίων μέλλοντος ἄρχειν ἔ-
... δι γὰρ ἀκριβῶς, τῆτον εἶναι τὸν υἱὸν τὸν ἐμὸν. σὺ δὲ εἰ μὲν ἦν ἔλα-
... χες σπάρταν κοσμεῖς, ἔσω σοι εὖ· εἰ δὲ νεωτερίσεις, καὶ τυραννίδι ἐπι-
... χειρήσεις, ἔσο βεβαίως εἰδώς, ὡς δια τῆς δε τῆς πύλης (τὴν πρὸς
... Δύσιν ἔσαν τῆ Χρυσοτρικλίνε δεξιάς αὐτῶ) ἢ κεφαλῇ σε τῆ λοιπῆ
... σώματος χωρὶς εἰσαχθήσεται, ὃ καὶ γέγονεν ὕστερον Ζωναράς (α),
Κεδρηνός (β).

Μάρκος
Μοναχός.

§. 2. Μάρκος μοναχός, ὁπῶ τὸ τετραώδιον τῆ μεγάλης σαββάτα τῆ
Κυρία Κοσμά ἀνεπλήρωσε, σοφώτατος εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐχηρημάτισε,
καὶ εἰς ἀγιότητα περιήμιος, ὅστις πρὸς Λέοντα τὸν Βασιλέα, ὁπῶ ἐπλή-
γη εἰς τὴν κεφαλὴν ἀπὸ ἑνα ἀπλῆν ἄνδρωπον εἰς τὸν ναὸν τῆ ἀγίης Μω-
κίας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς, (τῆ ὁποία ναὶ οἰκονόμος ἦν αὐτός·
ὁ Μάρκος) εἶπε· τῆτο τὸ προεῖπειν ὁ Δαβὶδ, ὅσα ἐπονηρεύσατο ὁ ἐχ-
... πρὸς τῶ ἀγίῳ σε, καὶ ἐνεκαυχῆσαντο οἱ μισῶντες σε ἐν μέσῳ τῆς ἐορ-
... τῆς σε· γίνωσκε λοιπὸν ὦ βασιλεῦ, ὅτι ἀπὸ τῆ νῦν θέλει βασιλεύ-
... σεις δέκα χρόνας, καὶ ὁ λόγος ἐργον ἔγινε· διότι ὕστερον ἀπὸ δέκα χρό-
... νας, ἀπέθανεν ὁ Λέων, τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλήγη
... τὴν κεφαλὴν Ζωναράς (γ), καὶ Κεδρηνός (δ).

Πασχάσιος
Ράββετος.

§. 3. Πασχάσιος Ράββετος, ὁ Κερβιήνσιος Ἀββᾶς, ἐκ τῆ τάγματος
τῶν Βενεδικτινῶν, ἐξέδωκε βιβλίον περὶ τῆ ἀληθῆς σώματος, καὶ αἵματος
τῆ Κυρία ἐν τῆ Εὐχαριστίᾳ ἐναντίον τῆ Βερτάμυ ἀμφιβάλλοντος περὶ
τῆς πραγματικῆς αὐτῆ παρουσίας· συνέγραψε προσέτι καὶ τὸν βίον τῆ Ἀ-
δελάρδε, καὶ εἰς τὰς θρήνας τῆ Γερμανίᾳ· ἀνάγνωδι τὸν Βελλαρμίνον (ε).

Ουβαλδος.

§. 4. Ουβαλδος μοναχός ἐκ τῆ Βενεδικτινῆ τάγματος (ζ), ἀνήρ δια-
βεβοημένος ἐν τοῖς Λατίνοις διὰ τὴν ἐπισήμην ἐν τε τῆ ποιήσει, καὶ μισι-
κῆ· κατέλιπε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐποποιῖαν ἐν εἰχνοῖς τετρακοσίοις εἰς ἔ-
παινον τῶν κάλβων, ἧτοι φαλακρῶν, ἀνατεθεῖσαν Καρόλω τῶ Κάλβω,
τῆς ὁποίας κάθε ῥήμα ἀρχεται ἀπὸ τῆ Κ'. φοιχεῖς, τὴν ὁποίαν ὁ Τριδέμιος
Σαυμάσιον καλεῖ ποίημα (η), ὃ ἀ. εἰχος ταύτης ἕτως ἔχει

Γωάννης
διάκονος.

Κάρμυνα κλαρίσονται Κάλβις,
Καντάτε Καμαῖναι (θ),
ὅρα περὶ αὐτῆ καὶ τὸν Σιγύβετον (ι).
§. 5. Γωάννης διάκονος τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας, ἐγραφε βιβλία ε'.
περὶ τῆ βίᾳ Γρηγορία τῆ Μάγνης πρὸς Γωάννην ἢ τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον,
καὶ καὶ ὁ Σιγύβετος (κ), καὶ Τριδέμιος (λ), πρὸς τὸν ζ'. Δέλωσι.

§. 6.

(α) Χρον. βιβλ. 15. σελ. 142. (α) Σελ. 471. (γ) Χρον. βιβλ. 15. σελ.
140. (δ) Σελ. 473. (ε) Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν συγγ. ἐν ἔτει 'ων'. (ζ) Ἐ-
τεροι καλεῖσιν αὐτὸν Οὐσάαρδον, ἕτεροι Οὐσβαλδον. (η) Σελ. 58. ὅπως λέγει πῶς
τὸ βιβλίον περιέχει εἰχνοῦς εἰς 5'.
(θ) Carmina clarionē Calvis cantate Camænenæ. ἧτοι λαμπρόφωνοι μῦσαι
ψάλλετε, ἔπη Φαλακρῆ, δηλαδὴ εἰς ἔπαινον Καρόλου τῆ Κάλβε, κάλβος γὰρ παρὰ Λα-
τίνοις φαλακρός δηλοῖ.
(ι) Χρον. ἔτει ωσθ. (κ) Ἐν ἔτει ωσθ. (λ) Σελ. 57.

§. 6. Ἄδων, ὁ τῆς ἐν Γαλλίᾳ Οὐιέννης Ἐπίσκοπος, ἀνήρ εἰς ἀρετὴν
παρὰ τοῖς Λατίνοις διαβεβοημένος, ἐξέδωκεν ἐπιτομὴν χρονολογικὴν, διη-
ρημένην εἰς ἕξ ἡλικίας, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆ ωσθ'. ἔτις ἀπὸ τῆς
Ἐνσάρκα Οἰκονομίας, ὁμοίως συνετάξατο, καὶ τὸ μαρτυρολόγιον τὸ ὁποῖον
ἀπονέμισιν, ὃ, τε Ἀλαΐσιος ὁ Λιπομάνος (α), ὁ Βελλαρμίνος (β), καὶ
ἄλλοι, Ἄδωνι, ἢ Ὀδωνι τῶ ἐκ πόλεως Τρεβίρεως, ὑπάρξαντι τῶ ια'.
αἰῶνι.

Ἄδων Οὐι-
έννης.

§. 7. Ρημίγιος ὁ ἐκ τῆ Ἀντισιοδάρε τῆς Γαλλίας, μοναχός Βενεδικ-
τινός, εἰς ἄκρον ἀρετῆς φθάσας, καὶ κοινός ὑπάρξας διδάσκαλος ἐν τῆ τῶν
Ρήμων πόλει, ἐγραφε σχόλια εἰς τὸ Ἄσμα, εἰς τὰς ψαλμῶς, εἰς τὰς
ιβ'. προφήτας τὰς ἐλάσσονας, καὶ ἄλλα· ἀνάγνωδι τὸν Τριδέμιον (γ).

Ρημίγιος.

§. 8. Ἀμβρόσιος Ἀνσβετος πρεσβύτερος μοναχός ἐκ τῆ τάγματος
τῆ Βενεδίκτη, ἐγραψεν εἰς τὸ ἄσμα, εἰς τὰς ψαλμῶς, εἰς τὴν ἀποκάλυ-
ψιν, καὶ εἰς ἄλλα τῆς θείας γραφῆς· ὅρα παρὰ τῶ Τριδέμιῳ (δ).

Ἀμβρόσιος
Ἀνσβετος.

§. 9. Ρηγιάν ὁ τῆ Πρεμηνσίᾳ κοινοβία Ἀββᾶς, τὸ ἔθνος Γερμανός,
ἐξέδωκε χρονικὰ, ἧτοι ἰσορίαν ἐν βίβλοις δυσὶν, Ἀλβέρωνι τῶ Μπτηνσίῳ
Ἐπισκόπῳ ἐγγεγραμμένοις, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῆ Χριστῆ ἀρχομένην καὶ
μέχρι τῆ 900. ἔτις καταλήγασαν· ἢ δὲ ἀπ' αὐτῆ τῆ ἔτις μέχρι τῶν χρό-
νῶν Ὀττωνος τῆ β'. προσεδειμένη, τῆ Ρομερίας εἶναι, κατὰ τὸν Βόσσιον
(ε), ἀνάγνωδι καὶ τὸν Σιγύβετον (ζ).

Ρηγιάν
Πρεμηνσί-
ος.

ΣΥ'

(α) Εἰς τὰς βίβλ. τῶν ἀγίων. (β) Περὶ Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐν ἔτει 1050.
(γ) Σελ. 58. (δ) Σελ. 58. (ε) Περὶ ἰσορ. Λατίνων βιβλ. β'. κεφ. λθ'.
(ζ) Χρον. ἐν ἔτει 910.

Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχηρημάτισαν καὶ ἕτεροι περιφανῆς ἄνδρες, ὧν πρῶτος ἐστὶν
Ἀνσήμετος Ἀββᾶς Λοβήνσιος ἐκ τῆ τάγματος τῆ Βενεδίκτη, ὕστερον Σενοβήνσιος
Ἀρχιεπίσκοπος χηρημάτισας, ἀνήρ πεσπαιδευμένος εἰς τὰς θείας γραφῆς, καὶ θερμὸς
ζηλωτῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας· ἐγραψε βιβλίον ἐν περιέχον τὰ Ἐκκλησιαστικὰ
θεσπίσματα τῆ Καρόλου, ἐπὶ βιβλία β'. περιέχοντα τὰς πολιτικὰς νόμους τῆ αὐτῆ
Καρόλου, καὶ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς, καὶ πολιτικὰς νόμους τῆ Λεδοβίης εἰς βιβλία δ'. καὶ
ἄλλα τινά.

Νετσηρος, Γερμανός τὸ γένος, μοναχός εἰς τὸ κοινοβίον τῆ ἀγίης Γάλλε, τῆ
ὁποία καὶ Ἀββᾶς ἐχηρημάτισε, ποιητῆς, ἀερονόμος, μισικός, καὶ Θεολόγος περιφανῆσα-
τος· ἐγινε τέλος πάντων Λεοδίντιος Ἐπίσκοπος ἐπὶ Λοθαριῆ· τὸν κατάλογον τῶν
αὐτῆ συγγραμμάτων ὅρα παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ.

Ἀσσερίος Β'. Βρεταννὸς μαθητῆς καὶ συγγαχρονος Γωάννη τῆ Σκότς, γραμμα-
τεὺς χηρημάτισας τῆ Ἀρχιεπισκόπου Ἀσσερίε τῆ α'. καὶ ὕστερον Ἀρχιεπίσκοπος Σχοι-
ρεβερηνσίος. Ἐγραψεν ἐχηρημίδιον χρυσῶν γνώμων. Τὰς πράξεις Ἀλφρέδου βασι-
λέως, τῶν υἱῶν τῆ ὁποία ἦν παιδαγωγός. Χρονικὰ τῆς Βρεταννίας, ὁμιλίας, λό-
γους, καὶ ἄλλα.

Χρι-

Σ Υ Ν Ο Ψ Ι Σ

τ η ς

Διδασκαλίας, Εὐταξίας, ἢ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς
τον παρόντα Θ. αἰῶνα.

§. I.

Διδασκαλία

Διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔδεν λέ-
γομεν, ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἦν τῶν πρώτων αἰῶνων, ἢ εἰς τὴν ἰσορίαν
τῶ παρόντος αἰῶνος περιέχεται, ὅ, τι ἐδοκίμασαν οἱ εἰκονομάχοι, ἢ ἄλ-
λοι διὰ τὴν νοδέυσασιν τὴν καθαρὰν πηγὴν τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀπο-
στόλων, ἢ Πατέρων, ἀλλὰ ματαίως, διότι πύλαι ἄδα ἔκατισχύσασιν
αὐτῆς.

Εὐταξία

§. 2. Ἡ Εὐταξία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς ἐπολιτεύετο κατὰ
τὰς κανόνας τῆς ἐν Τρεβζῶ συνόδου, ἢ δὲ τῆς Δύσεως διάφορος ἦν, κατὰ
τὰ διάφορα ἔθνη, ἢ βασιλεία. Οἱ πρόεδροι τῆς Ρώμης ἐσμίκρυναν τὰ
προνόμια τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων, θέλοντες τὴν γίνωσι κριταὶ εἰς πάσας
τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις. Οἱ Ἐπίσκοποι ἐσύναξαν θησαυροὺς μὲ
πρό-

Χριστιανός, ὅς ἢ Δεσφμαρος λέγεται, μοναχός ἢ πρεσβύτερος Κορνήσιος, ἀνὴρ
πεπαιδευμένος εἰς τὴν Λατινικὴν, ἢ Ἑλληνικὴν παιδείαν, ἔγραψεν ὀλίγα τινὰ εἰς τὰς
Εὐαγγελιστάς.

Εἰρηικός, ἢτε Ἐρρίκος μοναχός Ἀντισιοδωρήσιος, ἔγραψε τὸν βίον τῶ Ἁγίου
Γερμανῆ εἰς Ἡρωϊκὰς στίχους πρὸς τὸν αυτοκράτορα Κάρολον, ὀμίλιας, λόγους ἢ ἐ-
σολὰς διαφόρους.

Ότφρείδος Γερμανός τὸ γένος, ἀνὴρ πεπαιδευμένος εἰς τὴν ποιητικὴν, φιλοσο-
φίαν, νομικά, ἢ εἰς τὰς θείας γραφάς. ἔγραψε βιβλία εἰς τὸ Εὐαγγελίον, εἰς
τὰς ψαλμὸς βιβλία γ. περὶ μελέσεως κρίσεως βιβλίον ἐν, περὶ χαρᾶς τῆς Οὐρανῆς
βασιλείας βιβλίον ἐν, ἢ ἄλλα τινὰ.

Ἀρτμανός μοναχός Οὐδενβεργηνσιος μαθητὴς τῶ Ραβάνου, ἐμπειρος εἰς τὴν Ἑλ-
ληνικὴν, Λατινικὴν, Ἑβραϊκὴν, ἢ Ἀραβικὴν διάλεκτον, ἔγραψεν εἰς τὴν Γραφὴν ὀ-
λίγα τινὰ, λόγους, ἄσματα, ὕμνος, ἢ ἐπιστολάς πρὸς διαφόρους.

Βερένβεργος μοναχός, ἀνὴρ πεπαιδευμένος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἢ Λατινικὴν
διάλεκτον, ἔγραψε βιβλία δ. εἰς τὰς Εὐαγγελιστάς, λόγους, ἐπιστολάς, ἢ ἐπιγράμμα-
τα εἰς βιβλία γ. ἢ ἄλλα τινὰ.

πρόφασιν ἀνάγκης τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' οἱ λαϊκοὶ βλέποντες πῶς ἡ φι-
λαργυρία εἶχε μέρος, ἰδιοποιεῖντο τὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅθεν ἔγιναν
πολλοὶ κανόνες περὶ τοιαύτης ὑποθέσεως. Τὰ εἰσοδήματα τῶν Ἐκ-
κλησιῶν εἰς τέσσαρα μέρη ἐγίνοντο· τὸ ἐν διὰ τὸν Ἐπίσκοπον, τὸ
δεύτερον διὰ τὰς κληρικούς, τὸ τρίτον διὰ τὰς πτωχούς (καὶ ἴσως δὲν
ἦσαν πτωχοὶ τότε, ἐπειδὴ τὸ ἰδιοποιεῖντο οἱ Ἐπίσκοποι) ἢ τὸ τέ-
ταρτον διὰ εὐτρεπισμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδιωρίθη ὁ βαθμὸς τῆ
γάμου. Τὸ βάπτισμα ομοίως ἐδιωρίθη νὰ γίνεταὶ τὸ Πάσχα, κα-
τὰ τὴν Πεντηκοστὴν, οἱ Δυτικοὶ ὁμοίως Ἐπίσκοποι, ὑπέβησαν τὰς ἱερεῖς
ἀπὸ τῶ νὰ χρίσασιν, θέλοντες μόνοι αὐτοὶ τὴν χρίωσιν. Ἡ θεία
Εὐχαριστία ἐπετελεῖτο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Τὸ εὐχέλαιον, ἢ
τοὶ τὸ χρίσμα τῶν ευρισκομένων εἰς κίνδυνον θανάτου ἐφυλάττετο
ακριβῶς. Οἱ μοναχοὶ ἡμέρᾳ τῆ ἡμέρᾳ ἤυξαναν, καὶ μὴ ὅλον ὅπῃ
ἐγίνοντο πολλοὶ κανόνες περὶ τῆς μοναχικῆς Εὐταξίας, δὲν ἔλιπαν
ὁμοίως ὅπῃ αὐτοὶ εἰ κανόνες νὰ μένωσιν ἀνεξέργητοι. Οἱ Χριστιανοὶ ἐ-
πρόσφερον τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰ μοναστήρια διὰ τὴν ἀναστροφῶσιν εἰς
τὰ Χριστιανικὰ ἔθνη, ἀλλὰ πολλάκις συνέβαινεν ἀντὶ τὴν ἐπιστρέψωσιν
εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐγίνοντο μοναχοὶ, ἢ εἰς τῆτο ἄς μὴ θανα-
σῆ τις, διότι νέοι, ἀδόκιμοι, κατ' ἡμέραν διδασκόμενοι ἀπὸ μοναχῶν,
ζῶντες μίαν ζωὴν ἡσυχον, ἀναπαυσικὴν, καὶ ἀπειρακτον, ἐνόμιζον νὰ
μὴν δίδωται ἄλλος τρόπος διὰ τὴν φυλάξωσιν ἀμόλυπτον τὴν ψυγὴν
τὰς ἀπὸ τὰς ἐνέδρας ὅπῃ ὁ Κόσμος μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ ἀπα-
τήσῃ τὰς Χριστιανούς, ἢ ὅπῃ ἀπὸ τὰ μοναστήρια λείπασιν τοιαῦτα ἐνεδ-
ραι· ὅθεν τοιαυτοτρόπως ἤυξανεν ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν, καὶ
μονασιῶν, τὸσον ἀνδρῶν, ὅσον καὶ γυναικῶν, μάλιστα εἰς τὴν
Δύσιν.

§. 3. Ὡς πρὸς τὰς τελετάς εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὁμοίως παντὸς ἐγί-
νοντο, εἰς δὲ τὴν Δύσιν διαφόρως τελεμένων, τέλος πάντων ἢ τῆς
Ρώμης Ἐκκλησία ἔστρε πάντας εἰς τὴς νεωτερισμῆς τῆς. Ὁ ἀριθ-
μὸς τῶν ἐορτῶν ἤυξανεν, ἢ ἐορτὴ τῶν Εἰσοδῶν ὅπῃ ἤδη ἡ Ἀνα-
τολικὴ Ἐκκλησία ἐώρταζεν, ἀπέρασε ἢ εἰς τὴν Δύσιν.

§. 4. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἔλαβεν ἰσχὺν εἰς τὴν Δύσιν μία συ-
νήθεια ὅσον ἄνομος ἐν αὐτῇ, ἄλλο τὸσον βάρβαρος, ἢ ἀπάνθρωπος,
τὸ νὰ ἀδωνήται δηλαδὴ ὅσις ἐγκαλεῖτο, εἰς πταίσμα τι, διὰ μέ-
σε τινὸς σκληρῶ τρόπου, ἢ διὰ τῆς μονομαχίας, ἢ βασιῶν τὴν
χεῖρα εἰς ἀναβραστὴν νερόν, ἢ ἔχων ἀνα χεῖρας μίαν σιδηρὰν σφαί-
ραν κεκαυμένην. Καὶ αὐτὰ ἐμεταχειρίζοντο ἄχι μόνον οἱ ἄπλοὶ τῶ
λαῶ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν ἀξίᾳ ὄντες, καὶ ἔχομεν τὸ παράδειγμα Ρι-
χάρδου Σουατρὸς τῶ βασιλέως τῶν Σκότων, καὶ γυναικὸς Καρόλου
τοῦ Κράσσε, ὅπῃ ἀπεδιώχθη ἀπὸ τὸν ἀνδρα τῆς διὰ μοιχείαν. Τοι-

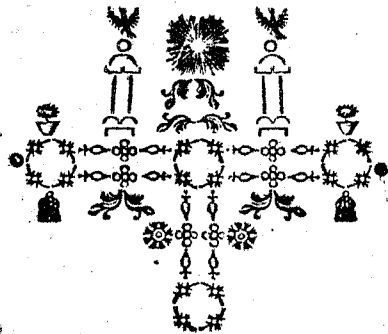
Uu 2

κῆτι

αὕτη δεισιδαιμονία δὲ, καὶ ἀπανθρωπία ἐπροξενῶσεν, ὅτι ὁ ἄδῶς ἀπὸ φό-
βου γὰ φανῆ ἔνοχος τῷ ἐγκαλημένῳ ἐγκλήματος, καὶ ὁ ἔνοχος τεχνιέν-
τως γὰ φανῆ ἄδῶς.

Ἡθική.

§. 5. Ἡ ἠθική τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἢ αὐτὴ ἦν,
ὅμως οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἠκολούθησαν κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλὰ εἰς πολλὰς δεισι-
δαιμονίας περιέπιπτον, ἀφίνοντες τὸ ὄρθρῳ νόημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἠ-
θικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΝ Ι.
ΑΙΩΝ Γ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Περὶ Λεοδοβίκου τοῦ Δ'. Αυτοκράτορος Δύσεως, καὶ τῶν
γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκ-
κλησίᾳ.

§. 1.

Λέοντος τῷ φιλοσόφῳ βασιλευστος ἐν Κωνσταντινῶν πόλει, Ἀυ-
τοκράτωρ ἐν τῇ Δύσει ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν τῆς Γερμανίας
ἡγεμόνων μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῷ Ἀρνόλφῳ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ
Λεοδοβίκος Δ'. ἐν ἔτει τῆς οἰκονομίας 900. εἰς τὸν ὁποῖον ὄντα
ἔτι παιδίον δώδεκα χρόνων, κηδεμόνες, καὶ φροντισαὶ ἐδόθησαν Ὀττων ὁ τῆς Σα-
ξονίας Δεξ, καὶ Ὀττων ὁ τῆς Μογεντίας Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ μόλις τῷ κδ.
ἔτει τῆς ἡλικίας τε φθάσας ἐτελεύτησε, βασιλεύσας ἔτη ιβ'. ταφεῖς ἐν
τῷ τῆς Ρατισβόνης μοναστηρίῳ, τῷ ἐπ' ὀνόματι τῷ ἁγίῳ Ἐμμερανῶ.

Uu 3

§. 2.

Λεοδοβίκος
Δ'. Αυτο-
κράτωρ Δύ-
σεως ἀπὸ
X. Γ.
900.

§. 2. Τάτος ο Λεδοβίκος από την φυλήν τῆ Καρόλα τελευταίος να ἐξημεράτισεν Ἀυτοκράτωρ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Φραγκίαν, εἶναι ἀληθές, ἀν πολλοὶ λέγουσι, πῶς ἐχρὶ εἰς αὐτὸν κατέληξεν ἡ φυλὴ τῆ Καρόλα, ἀλλ' εἰς τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντα Κερράδον Α'. ὡς ὁ Ἀββᾶς Οὐρσπεργήσιος (α), Ὄττων ὁ Φρισιγήςσιος (β), καὶ ὁ Σταδίνσιος (γ), ὁμοίως Ἐρμανὸς ὁ Κόντρακτος (δ), ὁ Σάφριδος (ε), καὶ ἡ Χρονικὴ Κοπιλατιῶν (ζ).

Ρώμης Ἐπισκοποί.

§. 3. Ἐπὶ τέττε τῆ Ἀυτοκράτορος Λεδοβίκε Δ'. Ρώμης Ἀρχιερεῖς ἐγέναν Βενέδικτος δ'. Λέων ε'. Χρισοφόρος, Σέργιος γ'. καὶ Ἀναστάσιος γ'. εἰς τὰς χρόνας λοιπὸν αὐτῶν τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, κακῶς ἡ Ἰταλία ἐταράττετο ἀπὸ τὰς διχοστασίας Λεδοβίκε τῆ Βόσωνος καὶ τῆ Βηριγγαρίε, ὁμοίως καὶ ἀπὸ τὰς καταδρομὰς τῶν Οὐγγρων, καὶ ἀκολούθως αὐτῆς Ἐκκλησίας.

Λέων ε'.
Χρισοφόρος Α'.
Σέργιος Γ'.

§. 4. Λέοντα τὸν ε'. μετὰ μ'. ἡμέρας καταβιβάσας τῆ θρόνα ὁ Χρισοφόρος εἰς δεσμὰ ἄλυτα ἔβαλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τῆτο τὸ ἴδιον ἔπαθεν μετὰ μῆνας ἑπτὰ ἀπὸ τὸν Σέργιον γ'. ὅπῃ ἐποίησεν ἀκύρος πάσας τὰς πράξεις Φορμῶσα τῆ παλαιῆ τῆ ἐχθρῆ. „ ὅρα λέγει ὁ Πλάτινας ἐν Σεργίω γ'. ὅσον ἔτοι ἀπὸ τῶν προγενεσέρων αὐτῶν ἐξετράπησαν. ἐκείνοι γὰρ οἷα δὴ ἄνδρες ἀγιώτατοι τὴν ἐκείως προσφερομένην αὐτῆς ἄξιαν παρεώρων, τῆ προσευχῆ, καὶ τῆ Χριστιανικῆ διδασκαλίᾳ σχολάζοντες. ἔτοι δὲ ἐπίδοσσι χρημάτων, καὶ φιλοδοξίᾳ ζητῶντες τὴν ἀρχιερωσύνην, καὶ λαμβάνοντες, τῆ δὲ θείᾳ λατρείᾳ τὸ χαίρειν λέγοντες, καὶ ἐχρὶ ἦτον τῶν ἀπηνεσάτων Τυράννων ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ἐχθραῖς ἀπεχθῶς ἀσχολέμενοι, ἐ δὲ ἄλλο τι, ἀλλ' ὅπως ἀμεριμνέσερον ἐχῶσιν ἐν ὑσέροις τὰς οἰκείας ἡδονὰς ἀποπληρῶν, μηδαμῶδι ὄντος τῆ τὰς αὐτῶν κακίας ἀνῆχαιτίζοντος κτ'. ὁ αὐτὸς Πλάτινας ἐν τῷ δ'. Βενέδικτῳ, καὶ τῷ ε'. Χρισοφῶρῳ τάτας τῆς Ρώμης Ἐπισκόπος, ἀλλόκοτα τέρατα, καὶ ἀποφῶλια καλεῖ, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τὰ ἡγείρεν ἀπὸ τὸ μέσον.

§. 5. Ὅμοίως καὶ ὁ Βαρώνιος ἐν ἔτει 907. ἀριθ. 2. καὶ 98. ἀριθ. 1. „ 2. 3. ἐλευσιολογόμενος περὶ αὐτῶν φησὶν, εἶναι βέβαια αὐτοὶ χρόνοι ἀπὸ τὴν τυραννίδα τῶν ἐπιβαινόντων τῆ Ἀποστολικῆ θρόνε σκληροὶ. „ σκληρότατοι φωνάζωντας οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι, εἰς τὰς ὁποίας ὁ εἰς τῆ ἄλλα τὰς πράξεις γινόμενος Ἐπίσκοπος Ρώμης ἐξῆλειφε (η), πρὸς ταῖς τοῖς.

(α) Χρον. σελ. 199. ἐπὶ Λεδοβίκε, ὅπως λέγει πῶς ὁ ἔσχατος κατὰ τινὰς ἦν Λεδοβίκος, κατ' ἄλλους ὁ μετ' αὐτὸν βασιλεύσας Χέρραδος ἦτοι Κερράδος.
(β) Χρον. βιβλ. 5. κεφ. 16. (γ) Χρον. ἔτει 912. καὶ τὰ αὐτὰ λέγει μετ' τὸν Οὐρσπεργήσιον.
(δ) Ἐν ἔτει 910. (ε) Βιβλ. α. τῆς ἐπιτομῆς ἐν ἔτει 917.
(ζ) Τῷ 917. (η) Χρον. ἐν ἔτει 907. ἀριθ. 2. ὅπως ἔνω λέγει „ Χρόνοι εἰσὶν ἀντοι.

τοῖς ὁ Βαρώνιος (α), καλεῖ Σέργιον Γ'. ἄνθρωπον πασῶν τῶν κακιῶν δδλον, ἀνοσιώτατον ὄλων ἐκείνων ὅπῃ δὲν ἀπεδοκίμασαν καμμίαν κακίην, καὶ ἄτοπον ἐργασίαν. Τάτος ὁ Σέργιος, τὸν ὅποιον Ἀναστάσιος γ'. διεδέξατο, καὶ ἀπὸ τὸν ὅποιον, κατὰ τὸν Πλάτιναν, ἔδεν ἀξιωμαθμόνευτον ἐπράχθη, λέγουσι τινὲς πῶς ἀνοήτως κινήσει ἐτόλμησε να προσδέσῃ εἰς τὸ ἱερὸν σύμβολον τὴν καὶ ἐκ τῆ Υἱῆ λέξιν.

Ἀναστάσιος Γ'.

§. 6. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὸν καιρὸν Ἀλφόνσο δ'. καὶ Ραμίρε τῆ β'. καθῶς καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπὶ τῆ Εἰδαάρδε, μηδεμίᾳ μεταβολῇ, ἡ σύγχυσις εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν ἐγένεν.

Κατάστασις Ἰσπανίας, καὶ Ἀγγλίας.

§. 7. Εἰς τὰς Γαλλίας, βασιλεύοντος Καρόλα Σίμπλικος, ἦτοι ἀπλῆ, πάλιν οἱ Νορδμανοὶ ἡγεμόνα ἔχοντες τὸν Ρόλλωνα, ἀκράτητα ἐκέλευσαν, ἕως ἂν τελευταῖον ὁ Ρόλων μετ' τὴν σπαθὴν Φράγκωνος τῆ Ροδομαγικῆ Ἐπισκόπος, εἰς τὴν πῖσιν τῆ Χριστῆ ἐπιστρέψας, ἔλαβε δια γυναικῆ τὴν θυγατέρα Καρόλα τῆ Σίμπλικος Γισλάαν λεγομένην, καὶ σὺν αὐτῇ τὴν Νευερίαν ἐπαρχίαν, ὅπῃ ὑσέρον ἀπὸ τῆς Νορδμανίας, Νορδμανία ἐκλήθη.

Κατάστασις Γαλλίας.

§. 8. Κατὰ τῆς Γερμανίας πολλὰ ἐχθρικά οἱ Οὐγγροὶ συμβοηδοὶ προσκαλεσθέντες ἀπὸ τὸν Ἀρνέλφον κατὰ τῶν Μοραύων ἐξεμάνησαν, καὶ ἐκινήθησαν, ὡς ἀναγινώσκειται ἐν τῷ παραπληρώματι τῆς τῆ Ρηγίνωνος ἱστορίας (β), κατὰ τὸ 911. ἔτος, περὶ ὧν λέγει ὁ Σιγίβερτος (γ), τὸ „ τῶν Οὐγγρων Βάρβαρον γένος. τελευτήσαντος τῆ Ἀρνόλφε, „ δι' ὅλης τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, καὶ τῆς Ἰταλίας, ὡς ζάλη τις ἀγρία διασκεδάννυται. καὶ μάλιστα ἐν τῆ Σαξονίᾳ, πολλὰ ὑπ' αὐτῶν Ἐκκλησίαι, καὶ ὑπ' ἄλλων ἐθνῶν ἡρῶνται. οἷον τῶν Δάουων, τῶν Σλαύων, καὶ τῶν Βοήμων, ὡς μαρτυρεῖ Ἀββᾶς ὁ Σταδίνσιος (δ), καὶ Ἀλβερτος ὁ Γράντζιος (ε).

Κατάστασις Γερμανίας.

ΚΕΦΑ'

τοὶ διὰ μὲν τὴν ἔλλειψιν τῶν συγγραφέων, σκοτεινοί, διὰ δὲ τὴν τυραννίαν τῶν ἐπιβαινόντων τῆ Ἀποστολικῆ θρόνε σκοτεινώτατοι. καὶ κατωτέρῳ ἔτει 928. ἀριθ. 3. 1. δυσχεράται εἶναι αὐτοὶ οἱ χρόνοι εἰς τὰς ὁποίας, ὁ εἰς τῆ ἄλλα τὰς πράξεις, γινόμενος Ρώμης Ἐπίσκοπος, ἐξῆλειφε.

(α) Χρον. ἐν ἔτει 908. ἀριθ. 5. (β) Ἐν ἔτει 908. (γ) Χρον. ἐν ἔτει 903. (δ) Χρον. ἐν ἔτει 913. (ε) Βιβλ. 5. κεφ. 8.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις Λαδοβί-
κῃ τῆ Β΄.

§. 1.

Σύνοδοι ἐν τῇ Δύσει κατὰ τάτας τὰς χρόνας συνήχθησαν αὐταὶ, ἢ ἐν Οὐβέτω, ἢ ἐν Ρώμῃ, ἢ ἐν Ραβέννῃ, ἢ ἐν Σηησιόνῳ, ἢ Κομφλαεντινῇ, καὶ ἢ ἐν Ἀλθαίμῳ.

§. 2. Ἡ ἐν Οὐβέτῳ σύνοδος συνεκροτήθη ἐν ἔτει π.α. κατὰ τὰς Γαλλίας, ἣτις τὴν Ἐκκλησίαν τῆς αὐτῆς πόλεως Οὐβέτῃ, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν βασιλικὸν θρόνον αὐτῆ Ἀλδεφάντος ὁ Ρῆξ ἔβαλεν, εἰς ἀξίαν μητροπόλεως ἀνεβίβασεν, Ἀρχιεπίσκοπον ἀναγορεύσασα τὸν πρόεδρον αὐτῆς Ἐρμενέγιλδον. Ἐπὶ τέτοις ἐδέσπισε τὰς Ἐπισκόπους δις τῆ χρόνος νὰ συναθροίσωσι σύνοδον, διὰ νὰ φυλάττηται, καὶ νὰ διορθῆται ἡ Εὐκόςμια, καὶ ἡ παιδεία ἢ Ἐκκλησιαστικῇ, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι τῶν ἐρημοθεσιῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὰς Σαρακηνῶν, νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν Οὐβέτων πόλιν, καὶ ἐκεῖ διὰ τὸν ἴδιον ἀγῶνα τὰ προσηκόντα σιτηρέσια νὰ λαμβάνωσιν ἀνάγνωδι τὸν Βαρώνιον (α), καὶ τὸν Κοριόλανον (β).

§. 3. Ἡ ἐν Ρώμῃ ὁμοίως, καὶ ἢ ἐν Ραβέννῃ συνήχθησαν ἐν ἔτει 904. ἀπὸ Γεωργίου Σ. τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον διὰ τὴν αἰτίαν Φορμώσῃ, καὶ Στεφάνου τῶν Ἐπισκοπιτάντων εἰς Ρώμην, περὶ τῆς ἐν Ραβέννῃ ἔτω γράφει ὁ Σιγίβερτος (γ) ὡς Γεωργίου πρῶτος εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ τὴν χειροτονίαν τῆ Φορμώσῃ, τὸν ὁποῖον ὁ Πάπας Στέφανος καθεῖλε, σύνοδον Ἐπισκόπων οὐ. ἐν Ραβέννῃ συνήχθησαν, ἐρχόμενοι εἰς αὐτὴν καὶ οἱ τῆς Φραγγίας Ἐπίσκοποι, καὶ ὁ Ρῆξ αὐτῶν ἐνώπιον λοιπὸν πάντων αὐτῶν, τὰ συνοδικὰ αὐτῆς τῆς συνόδου τῶ πυρὶ παραδιδόμενα κατεκάλυσαν. τὴν ὁποίαν ὁ Στέφανος συνήχθησε διὰ νὰ κατακρίνῃ τὸν Φορμώσον, καὶ νὰ καθήσῃ τῆς ἀρχιερατείας αὐτόν. καὶ τῆς μίας, καὶ τῆς ἄλλης συνόδου, ταύτης δηλαδὴ καὶ τῆς ἐν Ρώμῃ, τὰς πράξεις ὁ Βαρώνιος ἐκτίθησι (δ), λαβὼν αὐτὰς ἐκ τῆ Κώδικος Ἀντωνίου τῆ Ἀυγαρίνα.

§. 4. Ἡ ἐν Σηησιόνῳ ἐγένετο ἐν ἔτει 909. διαλαβῆσα πρῶτον μὲν περὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τιμῆς, εἶτα καὶ κανόνα ὑπέγραψε, καὶ ὃν πρέπει ὁ
Ρῆξ

(α) Χρον. ἐν ἔτει 901. ἀριθ. 10.

(β) Σελ. 697.

(γ) Ἐν ἔτει 903.

(δ) Χρον. ἐν ἔτει 904. ἀριθ. 3.

Ρῆξ νὰ πολιτεύηται δωρίσασα, καὶ τελευταῖον τὴν καταπεσῆσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἀκόλαδιαν, καὶ μάθῃσιν ἀνόρθωσεν (α).

§. 5. Ἡ ἐν Κομφλαεντίᾳ συναθροισθεῖσα ἐν ἔτει 912. (β), ἐδογματίσισε τὰς ὄντας Χριστιανὰς συγγενεῖς μέχρι τῆ Ζ΄ βασιμῆ νὰ μὴ τελευτήσωσιν αὐτῶν.

§. 6. Ἡ ἐν Ἀλθαίμῳ συνήχθη ἐν ἔτει 916. ἐπὶ Κορράδῳ Α΄. περὶ ἧ ἐν τοῖς ἐφ' ἑξῆς ῥηθῆσεται, τῆς ὁποίας τὰ θεσπίσματα παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατοντ. ἀναγιγνώσκονται (γ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ Κορράδου Α΄. τῆ ἐν τῇ Δύσει Ἀυτοκράτορος, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Λαδοβίκα τῆ Δ΄ ἀποθανόντος, καὶ μὴ ἀφήσαντος υἱόν, πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Φράγκων, καὶ τῶν Σαξόνων μετὰ τὴν ἐκεῖνα τελευταίαν ἐπιπόνησιν ἐζήτησε νὰ δεσῆ τὸ τῆς Ἀυτοκρατορίας διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Ὀττωνος τῆ Σαξόνων δακός, ἀλλ' αὐτὸς μὲν πονηρὸς ὢν, τὸ τῆς Ἀυτοκρατορίας φορτίον δι' ὅλα ἀπέφευγε, καὶ συνεβέβηκε Κορράδον τὸν ποτὲ δέκαν τῶν Φράγκων υἱὸν τῆ ὑπὸ τῆ Ἀλβέρτου θανατωθέντος Κορράδου νὰ σεφθῆ. ἡ γενομένη ἐν ἔτει 912. ἢ αὐταρχία ξυνόλως πάντοτε ἦν, καὶ πανταχῶς, εἰς αὐτὸν τὸν Ὀτωνα, τὸ δὲ ὄνομα μόνον εἰς τὸν Κορράδον, ὡς ἰσορῆσιν Ἀββᾶς ὁ Οὐρσπεργγίνσιος (δ), Ὀττων ὁ Φρισιγίνσιος (ε), καὶ ἄλλοι.

§. 2. Τέτοις τῆ Κορράδου ἢ Εὐσέβεια πολὺ ἐπαινῆται, εἰς πολλὰ, καὶ ἀπὸ πολλῶν, ὁμοίως ἢ πραότης, ἢ φρόνησις, καὶ ἢ ἐν πολέμοις ἐμπειρία, ὅσας μέλλων νὰ ἀποθάνῃ, ἐπρόσβαξε τὰς Μεγιστάνους τε νὰ μὴν ἐκλέξωσιν ἄλλον διάδοχον αὐτῆ, εἰμὴ Ἐρρίκον τὸν τῆ Δεκός τῆς Σαξονίας υἱόν, ὁ-
σις

(α) Σώζονται κανόνες ἰε. τῆς αὐτῆς συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν παρῆσαν Ἐπίσκοποι ἰβ'.
(β) Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνήχθη τῷ 912. ἔτει, ἐπειδὴ εὐρίσκειτο παρῶν, καὶ ὁ τῆς Γερμανίας βασιλεὺς Ἐρρίκος, ὅστις πρῶτον ἐβασίλευσε τῷ 919. διὰ τῆτος δοκεῖ νὰ συνήχθη τῷ 922. σώζονται μόνον ὁ α'. δ'. ε'. ζ'. καὶ η'. κανὼν αὐτῆς τῆς συνόδου.
(γ) Ἐκατοντ. Γ. κεφ Θ. σελ. 231. (δ) Σελ. 199. (ε) Βιβλ. 5. κεφ. 15.

Οὐβέτε σύ-
νοδος.

Ρώμης.

Σηησιόνος.

Κομφλαεν-
τίας.

Αλθαίμ.

Κορράδος
Α΄. Ἀυτο-
κράτωρ Δύ-
σεως ἀπὸ
Χ. Γ.
912.Ἀρεται τῆ
Κορράδου.

εις τελευταίον με την παρακίνησιν, ἢ συμβελὴν τῷ Κορράδῳ ἀνήχθη εἰς τὸν Αυτοκρατορικὸν θρόνον, ὡς ἐν τῇ συχνῇ ἰστορίᾳ τῷ Ρηγίνῳ ἀναγιγνώσκεται (α), ἠγεμόνευσεν αὐτὸς ὁ Κορράδος χρόνας ὀκτώ, ἢ ἀποθανὼν ἐτάφη εἰς τὸ Φαλδικὸν μοναστήριον.

Ρώμης Ε-
πίσκοποι.

§. 3. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Κορράδου, Ρώμης Ἐπίσκοποι ἔγιναν ἔτοι· Λάδων ὁ τῷ Ανασασίῳ Γ. διάδοχος, ὅστις ἀποθανὼν, ἔλαβε τὸν παπικὸν θρόνον, διὰ μέσσω τῆς περιβοήτου Εὐγενῆς πόρνης Θεοδώρας Γωάννης Γ. ἀνὴρ πλέον εἰς τὰ πολεμικὰ, ἢ στρατιωτικὰ καταγινόμενος, παρέξ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, ἀπὸ τῶν ὁποῖον τὸν ἐρώτα κατὰ πολλὰ τραφεῖσα ἐκείνη, ἀίσχρότατα ἐμαίνετο, ἠτις πρῶτον Ἐπίσκοπον Βονωνίας ἀπόπρεσβύτερον Ραβέννης, ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπον Ραβέννης ἀπὸ Ἐπίσκοπον Βονωνίας, ἢ τελευταίον Πάπαν Ρώμης ἀνέδειξε· διότι μεγάλη δύναμις εἰς ἐκείνας τὰς χρόνας εἶχεν αὐτὴ ἡ μαχλας, ἢ αἱ δύο τῆς θυγατέρες αὐτῆς, ἢ Μαροτζία λέγω, ἢ Θεοδώρα (β).

§. 4.

(α) Ἐν ἔτει 919.

(β) Ἐπειδὴ Θεοδώρα μήτηρ, ἢ αἱ θυγατέρες αὐτῆς πολλὰ ὑπερῆχσαν εἰς Ρώμην, ἢ ἔλαβον μέρος ἐξ ὀλίγων εἰς τὰς χειροτονίας, τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, ὡς εἰπόμεν ὀλίγα τινα εἰς διασάφησιν τῆς ἰστορίας τῶν Παπῶν τῷ παρόντος αἰῶνος. Θεοδώρα ἀρχόντισσα εὐγενῆς μήτηρ Μαροτζίας, ἢ Θεοδώρας, λαβῆσα μεγάλην ἰσχύον μεταξὺ τῶν Ρωμαίων, ἀνεβίβασεν εἰς τὸν Ρώμης θρόνον Σέργιον Γ. Τσκακλόν, ἐν ἔτει 908. ἐρασὴν τῆς θυγατέρος τῆς Μαροτζίας, ἢ Θεοδώρας, ἢ πατέρα τῆς παπῆσαντος ἐν ἔτει 921. ἐκ τῆς Μαροτζίας. Ἀποθανόντος τῷ Σεργίῳ, ἔγινε διάδοχος Ἀνασασίος Γ. τῶν ὁποῖον τελευτήσαντος, Μαροτζία, ἢ Θεοδώρα ἢ ἀδελφὴ τῆς συμφώνως ὑπερμάχησαν, ἢ ἀνέβη εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον Λάνδος, ἢ Λάνδων, τὸν ὁποῖον ἠγάπην ὑπερβολικῶς, ἀλλὰ μετὰ μῆνας ἕξ, ἀποθανόντος τῷ Λάνδων Θεοδώρα ἢ ἀδελφὴ τῆς Μαροτζίας ἔλαβε τὸ πρὸ πολλῶν ἐπιθυμήμενον, δηλαδὴ ἀνέβασεν εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον Γωάννην Γ. Ἀρχιεπίσκοπον Ραβέννης· μὴν ὑποφέρουσα τῷ τῷ ἢ Μαροτζία ἐπεβλήθη τὸν ἐρώμενον τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἢ ἐκαμε νὰ θανατωθῇ τῷ 928. ἢ ἀνέβασεν εἰς τὸν θρόνον Λέοντα τὸν 5. τὸν ὁποῖον, ὕστερον ἀπὸ ὀλίγου καιροῦ μετανοήσασα, ἐφυλάκωσε, ἢ ἐθανάτωσε, ἢ ἀντ' αὐτῆς κατέστησε Πάπαν Στέφανον Ζ. ἢ Η. τέλος πάντων μὴν ἐυρίσκεισθα ἀξίως ἐρωμένης διὰ τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, κατέστησεν εἰς αὐτὸν, τὸν νόμον τῆς Γωάννη ΙΑ. ὅπῃ ἔλαβε ἀπὸ Σέργιον Γ. ἢ τότε ναὶ ἐδιοῖκε κατ' ἐπιθυμίαν ἢ Μαροτζία ἢ τὰς πολιτικὰς, ἢ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις τῆς Ρώμης. Τέλος πάντων βεβληθεῖσα νὰ γίνῃ ἢ Αυτοκράτειρα Ρώμης, λαμβάνει διὰ δεύτερον ἄνδρα Οὐγγονα τῆς Λομβαρδίας βασιλεῖα, ἐπειδὴ φαρμάκω ἐθανάτωσε πρότερον τὸν πρῶτον τῆς ἄνδρα Γεϊδόνα Μαριέσιον τῆς Τοσκάνιας. Ἀλβερτος δὲ υἱὸς τῆς ἑτέρας, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ Ἀδάλβερον τὸν πατέρα τῆς προτέρας τῆς ἄνδρος, ἢ ἐσιώσας ἐδίωξε τὸν μητερόν, ἢ θεῖον τῆς (ἐπειδὴ ὁ Οὐγγων ἦν ὁμομήτριος ἀδελφὸς τῷ Γεϊδῶνος, υἱὸς τῷ Ἀδάλβερον τῷ πατρὸς τῆς) ἢ λαβὼν τὸν Πάπαν Γωάννη ΙΑ. ἢ τὴν μητέρα τῆς ἐσφάλισεν εἰς φυλακὴν ὅστις βέβαιον νὰ μάθῃ πλατύτερον τὰς αἰσχυραγίας, ἀσωτίας, ἢ ἀδιαντροπίας αὐτῶν τῶν τριῶν γυναικῶν, ἢ τῶν παρ' αὐτῶν ἀναβιβαζέντων Παπῶν. ὡς ἀναγνώσῃ τὸν Βαρώνιον, τὸν Πλάτιαν, τὸν Λεϊππρανδον, ἢ ἄλλας Ἰστορίας.

§. 4. Διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἐλσειολογόμενος ὁ Βαρώνιος, μεγαλοφώνως ὀδύρεται λέγων (α), ὁποῖον τότε τὸ τῆς ἐν Ρώμῃ ἁγίας Ἐκκλησίας πρόσωπον; ὡ πόσον δυσειδέστατον, μαχλάδων ἰσχυροτάτων, ἢ ὑπαρωτάτων τῆς Ρώμης κατακυριευστῶν, ὡν τῇ αὐτεξουσίᾳ θρόνοι μεταβάλλονται, Ἐπίσκοποι παρέχονται, ἢ ὁ ἐστὶ τῇ ἀκοῇ φρίκης γέμον, ἐκπλήξεώς τε, ἢ παντὸς λόγου ἐκφυλον, εἰσωθῆναι εἰς τὸν τῷ Πέτρῳ θρόνον οἱ ἐρώμενοι ἐκείναις ψευδοποντίφικες, οἵτινες εἰ δεῖ παντάπασι ἀπογράφεσθαι, εἰ μὴ πρὸς τὸ διασημαίνεσθαι τὰς χρόνας μόνον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν τῆς Ρώμης ἀρχιερέων· τίς γὰρ τὰς ὑπὸ τοιούτων πορνῶν εἰσαχθέντας παρὰ τὸν νόμον, νομίμως δύναται καλεῖσθαι ἀρχιερεῖς Ρώμης γεγονέναι ; ἄτω πάντα ἑαυτῇ ἢ ἀσελγεια ἰδιοποιήσατο κοσμικῆς δυνάμεως ἀπολάυσασα, οἰζυρηλατῆσα, καὶ ἐπὶ τὸ ἄρχεῖν μαργαρίτῃσα , ὅσας δὲ πεφυκέναι τὰς ὑπὸ τῶν τηλικῶν τεράτων ἐπικρίτας πρεσβυτέρας, ἢ διακόνους Καρδινάλιας, δεῖ νομίζειν, ἐπειπερ ἔδεν τῇ φύσει ἄτως ἐμφυτὸν εἶναι, ὡς τὸ γεννῆν ἕκαστον ὁτιῶν ὁμοιον ἑαυτῷ· διὰ ταῦτ' ἄρα δύναται τις ἀπορῆσαι, ἢ μὴ κατὰ πάντα τέτοις συνανέσθαι τοῖς ὑφ' ὧν ἐπεκρίθησαν; ἢ ἄλλα πολλὰ ὅμοια (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου ἀδελφοῦ Λέοντος τῷ Φιλοσόφῳ, Κωνσταντῖνα Η. τῷ πορφυρογεννήτῃ, Ρωμανῷ τῷ Λεκαπηνῷ, ἢ Ρωμανῷ τῷ νεωτέρῃ, τῶν Αυτοκρατόρων, ἢ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἢ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ρώσων.

§. 1.

Λέοντος τῷ φιλοσόφῳ τελευτήσαντος τῇ 14. τῷ μαΐῳ, Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς τὴν βασιλείαν ἐδέξατο ἐν ἔτει 911. νεανίας ἔτι ὡν ὡς ἑτῶν 17. ὅστις βασιλεύσας, ἔδεν ἀρμόττον τῷ βασιλεῖ ἐποίησεν, ἢ εἰς τρυφὰς, κυνήγια, φαγοπότια, ἢ ἀσελγείας ἐδόθη, τὰ δὲ τῆς βασι-

Ἀλέξαν-
δρος Ἄστο
κράτωρ ἀπὸ
X. Γ.
911.

Χ x 2

(α) Ἐν ἔτει 912. ἀριθ. 8. (β) Ἀναγνώσθαι ἢ ἐν ἔτει 900. ἀριθ. 3.

σιλείας, ἡ τὰ κοινὰ τῶν πραγμάτων τὰ ἄφησεν εἰς ἀνδρώπας ἀπαιδευ-
 τας, ἡ χυδαίως τὰς ὁποίας πρὶν βασιλεύσει εἶχε κοινωνῆς εἰς τὰς κρυπ-
 τὰς τε πράξεις, τῶν ὁποίων ἕνα Βασιλίτην ὀνόματι διάδοχον τῆς
 βασιλείας νὰ καταστήσῃ διενόητο, διότι τὸν ἀνεψιὸν τῆ Κωνσταντίνου ἤθε-
 λε νὰ μείνῃ ἰδιώτης, ἡ νὰ τὸν εὐνεχήσῃ, ἡ ἂν δὲν ἀπέθνησκε, τάχα
 τὰς βαλὰς τε ἤθελε τὰς τελειώσῃ· διότι εἰς συμπόσια, ἡ μέδαι ὧν
 δεδομένος, ἀφ' ἧ ποτὲ ἔφαγε, ἡ ἠγέρθη τῆς τραπέζης, ἡδέλγησε νὰ
 παίξῃ σφαίρας, ἡ κοπιᾶσαι πολλὰ ἀπὸ τὴν ὀπασίαν, ἡ λιγύσματα
 τῶν σφαιρῶν, ἔλυσεν ἡ μύτη τε, ἡ ἔτρεχεν αἷμα, ὁμοίως ἡ ἀπὸ τὰ
 αἰδοῖα τε, ἡ ἔτω μετὰ μίαν ἡμέραν ἀπέθανεν, ἀφίει ἐπιτρόπος εἰς τὸν
 ἀνεψιὸν τε, ἡ κυβερνήτης τῆς βασιλείας Νικόλαον τὸν Πατριάρχην,
 ἡ ἐκ τῶν Πατρικίων, Στέφανον τὸν Μάγισρον, Γεώργιον Μάγισρον τὸν
 Ἑλλάδαν, ἡ ἄλλας μετὰ τὸ βασιλευσάι κακῶς χρόνον ἕνα, ἡ μῆ-
 να ἕνα.

Κωνσταν-
 τίνος πορφυ-
 ρογέννητος
 Αυτοκρά-
 τωρ ἀπὸ Χρ.
 Γ. 912.

§. 2. Ἀποθανὼν ὁ Ἀλέξανδρος, ἔλαβεν τὴν ἑξουσίαν Κωνσταντίνος ἡ.
 τῆ Λέοντος υἱὸς ἀπὸ τὴν Ζωὴν γεννηθεὶς τὴν τετάρτην γυναῖκα, ὅσις ἡ
 πορφυρογέννητος ἐκαλεῖτο, ἔτι μικρὸς ὢν, ἡ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω βιθέντας
 ἐπιτρόπος, ἡ Ζωὴν τὴν μητέρα αὐτῆ· ὅσις εἰς τὸ ἡ. ἔτος τῆς αυτοκρα-
 τορίας τε μέγαν ἐταιρειάρχην ἐποίησε Ρωμανὸν τὸν Δεκαπηνόν, τῆ ὁποία
 τὴν θυγατέρα Ἐλένην ἔλαβε διὰ γυναῖκα, ἱερολογήσατος τῆ Πατριάρχα
 Νικολάου τῆ γ. τῆ Πάσχα, ἡ εὐδύς ὁ Ρωμανὸς Βασιλεσπάτωρ ἐτιμή-
 θη, ἔπειτα ἡ Καῖσαρ τῆ κδ. τῆ Σεπτεμβρίου μηνός, ἡ τελευταῖον κατὰ
 τὸν δεκέμβριον μῆνα, ἡ βασιλεύς, ἡ σύντροφος τῆς βασιλείας ἐσέφθη,
 με' ἄδειαν ἴσως τῆ Κωνσταντίνου, ἐπειδὴ ἡ ὡς νέον τὸν ἐπλάνησε.

Ρωμανὸς
 Δεκαπηνός
 Αυτοκρά-
 τωρ ἀπὸ
 Χ. Γ. 919.

§. 3. Στεφθεὶς λοιπὸν Ρωμανὸς ὁ Δεκαπηνός ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 919
 ἡ τῆς Κωνσταντίνου αυτοκρατίας 3. μετ' ὀλίγον καιρὸν ἡ τὴν γυναῖκα τε
 ἐσέφθη βασιλίσσαν, ἡ τῶ ἐπομένῳ ἔτει τὸν υἱὸν τῆ Χριστοφόρου με' τὴν
 δέλησιν εἰς τὸ φαινόμενον τῆ Κωνσταντίνου, τῆ δ' ἀληθεία με' βίαν, ἡ με'
 πολλὴν τε ἀδμιονίαν, μὴ τολμῶν νὰ ἀντισταθῇ· ὡς ἀχόρταγος δὲ φερό-
 μενος ὁ Ρωμανὸς εἰς τὴν βασιλείαν, ἡ λησιμονῶν τὰς ὄρκας ὅπῃ ἄμωσεν
 εἰς τὰς ἱεράς εἰκόνας, ὅτι νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃ τὸν θρόνον· ἡ μὴν ἀρκέμενος
 ὅτι ἑαυτὸν, ἡ τὸν μεγαλύτερον υἱὸν τῆ ἡξίωσε διαδήματος, ἡ τὰς δύο
 τε υἱὰς Στέφανον, ἡ Κωνσταντίνον ἐν ἔτει 925. βασιλικῶς ἐσέφθη· ὕπε-
 ρον ἡ τὸν ἀπὸ Χριστοφόρου γεννηθέντα ἔκγονόν τε· ἔτι τὴν τῶν Ρω-
 μαίων βασιλείαν, ἀντὶ μοναρχίαν, εἰς πολυαρχίαν ἤφερε· νο-
 μίσαις δὲ πῶς δὲν ἀρκεῖ, νὰ κατέστησε κατώτερόν τε Κωνσταντίνον τὸν πορ-
 φυρογέννητον, ἐκατάστησεν εἰς τὸν καιρὸν πᾶ γάμος διὰ μέσσω τῶν Βαλγα-
 ρων, νὰ εὐφημίζηται ὁ Χριστοφόρος πρότερος ἀπὸ τὸν Κωνσταντίνον, ὕπερον
 ἔτε θεὸν φοβηθεὶς, ἔτε τὸ ὑπήκοον ἐντραπεῖς, ἡ τὰς δύο ἄλλας υἱὰς
 αὐτῆ πρὸ τῆ Κωνσταντίνου νὰ εὐφημῶνται ἐπρόσθαξας, ἡ ἔτως ὁ πρῶτος
 πέμπτος ἔγινε· ἡ εἰάν ὁ μικρὸς υἱὸς τῆ Χριστοφόρου ὁ Ρωμανὸς δὲν ἀπέθ-
 νησκε,

νησκε, ἡ ἐκείνος ἤθελε προτιμηθῆ ἀπὸ αὐτόν. Ὁ καθολικὸς λοιπὸν, ἡ
 γνήσιος βασιλεύς, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμοῦσεν ἡ βασιλεία, ὡς ἀπορριμμένος
 ἦν· ἀλλ' ἐπὶ τέτοις ἡ δίκη δὲν ἐνύσταξεν, εἰάν ἡ αὐτὸς ὁ βασιλεύς Ρω-
 μανὸς εἰς συναίδησιν τάχα φαινόμενος νὰ ἤλθε, διὰ τὴν ἐπιτοχίαν, ἡ
 τὴν ἀθέτησιν τῆς συμφωνίας, τὴν ὁποίαν πρὸς τὸν βασιλέα Κωνσταντίνον
 ἐποίησε, με' εὐποίας ἐσπάδασε νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν.

Ἐξουσία Ρω-
 μανῶ.

§. 4. Τοιζτοτρόπως μὲν ἐβασιλευσεν ὁ Ρωμανὸς κς. χρόνος, ὁ δὲ
 πορφυρογέννητος Κωνσταντίνος ὕπερημένος ὢν ταύτης λογῆς τῆς βασιλείας,
 ἐσυλλογίζετο πάντατε διὰ νὰ τὴν ξαναλάβῃ· ὅθεν εὐρῶν ὄργανον ἀρμό-
 διον τῶν γυναικίδελφόν τε, ὅπῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ρωμανὸν ἦν μισημένος
 διὰ τὰ ἄτοπὰ τε κατορθώματα, τὸν ὁποῖον τόσον τὸν ἐκατάπεισεν, ὡσε
 νὰ ἀποσταθῆ κατὰ τῆ πατρός τε, ἡ ἔτω λαβὼν αὐτὸν τὸν ἐξώρισεν
 εἰς τὴν νῆσον πρώτην, ἡ κερύσαι αὐτὸν τὸν ἐκλείσεν εἰς μοναστήριον·
 αὐτὸς δὲ ὁ Στέφανος ὁμῆ με' τὸν γαμβρὸν τε τὸν πορφυρογέννητον· ἡ
 ἀδελφόν τε Κωνσταντίνον ἔλαβον τὴν βασιλείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀδύνατον ἡ-
 τον νὰ συμφωνήσωσι ἡ οἱ τρεῖς, εἰς τὴν διοίκησιν διαφέροντες ἀνάμεσόν τε,
 ἀρχισαν νὰ ὑποπτέωνται ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· ὅθεν ὁ Στέφανος ὁμῆ
 με' τὸν ἀδελφόν τε νὰ ἀποξενώσωσι τῆς βασιλείας τὸν Κωνσταντίνον ἐφ-
 ρόντιζαν· ὁ δὲ Κωνσταντίνος ὀξύτερος πρὸς τὸ ἔργον γενόμενος, ἐπίασε ἡ
 τὰς δύο ἀδελφὰς ὅπῃ ἔτρωγαν ὁμῆ με' αὐτόν, ἡ εὐδύς τὰς ἐξώρισε,
 τὸν μὲν εἰς τὸ νησίον τῆ Ἀντιγόνας, τὸν δὲ εἰς Τερέβινθον, ἡ κληρικὰς
 τὰς ἐκέρουσε· ἡ ἔτως αὐτὸς Κύριος μόνος τῆς βασιλείας ἔμεινεν, ὕπερον
 ἀπὸ τούτων χρόνων καταφρόνησιν τῆς ἰδίας ἐξουσίας· ἔθετο ἔπειτα Στέ-
 φανον εἰς τὴν κεφαλὴν τῆ υἱῆ τε Ρωμανῶ, ὅσις ἔλθων εἰς ἡλικίαν ἀν-
 δρός, ἡ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ τὴν ἑξουσίαν, ἐπιβουλεύεται τὴν ζωὴν τῆ πα-
 τρός τε, συμβουζὸν ἔχων ἡ τὴν γυναῖκα τε, ἡ με' δηλητήριον φαρμάκι
 αὐτὸν ἐθανάτωσε, μ' ὄλον ὅπῃ ἐξ ἀπροσεξίμης περισσότερον ἀπὸ τὸ μισὸν
 ἔχουσε, ζῆσας ἀφ' ἧ τὸ ἐπὶ χρόνον ἕνα.

§. 5. Ἦν δὲ αὐτὸς ὁ Κωνσταντίνος τὰ πρὸς Θεὸν εὐσεβής, ἡ φιλό-
 τιμος, μηδέποτε εἰς τὰς πρὸς Θεὸν τυπικὰς τῶν θείων ναῶν ἀκολαθίας
 ἀδειος ἔμεινε, ἡ ἀκαρπὸς πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ χαρίζων ἀφιερῶματα
 μεγαλοπρεπῆ, ἡ βασιλεῖ πρέποντα· ἐκαταγίνετο δὲ ἡ εἰς τὰς λόγους
 πολλὰ, καθῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μάθωμεν ἀπὸ τὰ συγγράμματά τε, ὅ-
 πῃ ἄφησε τοῖς μεταγενεστέροις, ὡς τὴν ἀνακάταρσιν τῶν βασιλικῶν,
 νεκρὰς διαφόρας, βιβλία περὶ τῶν θεμάτων τῆς Ἀνατολῆς, ἡ τῆς Ευρώ-
 πης, ἡ περὶ τῆ με' ποῖον τρόπον νὰ διοικήσῃ τὴν αυτοκρατορίαν πρὸς
 Ρωμανὸν τὸν υἱὸν τε, περὶ ταξιδίων βασιλικῶν, ἡ ἄλλα τινὰ· ὁμοίως
 με' τὴν ἰδικὴν τε σπαδὴν ἀνεκτίσατο, ἡ ἤφερον εἰς φῶς τὰς ἐπισήμας,
 ἀριθμητικὴν, μουσικὴν, αστρονομίαν, γεωμετρίαν, ἡ τὴν ἐπὶ πᾶσιν ἐποχὸν
 φιλοσοφίαν, ὅπῃ δι' ἀμέλειαν ἡ ἀμάθειαν τῶν Κρατάντων εἶχε χαθῆ·
 ἡ ἀναζητήσας τὰς ἐπ' αὐτὰς τὰς ἐπισήμας ἀρίστας, ἡ εὐρῶν
 ἐδίω-

Ἀρεταὶ τῆ
 Κωνσταντίνου

ἐδιώρισε διδασκάλους, καὶ τὰς σπουδαίας ἀποδεχόμενος ὑπερασπίζετο· διὰ τὸτο καὶ τὴν ἀλογίαν διώξας, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπὶ τὸ λογικώτερον μετεβήθη τὸ πολίτευμα· ἐπεμελήθη δὲ καὶ τὰς ἰδιωτικὰς, καὶ βαναύσας τέχνας, καὶ εἰς αὐξήσιν μεγάλην ἔφερε καὶ αὐτά· αὐτὰ ἦσαν τὰ προτεροῦντα τε.

Ἐλαττώματα τῆς Κωνσταντίνου.

§. 6. Περὶ δὲ τὴν κυβέρνησιν τῆς βασιλείας μαλακώτερον διέκειτο· διότι ἦν θυμώδης, καὶ μνηστικός εἰς τὰς πταιόντας, καὶ παιδευτὴς ἀπαραίτητος, καὶ ἔπινεν οἶνον πλεον τῆ δέοντος· καὶ δίδων τὰς ἐξουσίας, δὲν ἔβαλεν εἰς τὰς κρατηγίας τὰς ἀξίας, καὶ εἰς τὰς ἡγεμονίας τὰς πολιτικὰς τὰς πρακτικὰς, ἀλλὰ τὰς κακὰς, καὶ ἀδοκίμους, καὶ ἐκείνους ὅπῃ ἡ βασιλισσα, καὶ οἱ παρακοιμώμενοι ἐδιώριζαν, οἵτινες ἔδιδαν τὰς ἐξουσίας, καὶ ἡγεμονίας, μετὰ χρήματα· ὅλος δὲ ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς τῆς ἦσαν χρόνοι πδ. καὶ δύο μῆνες· συμβασιλεύσας μετὰ τὸν πατέρα τὸν Λέοντα, καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Θεῖον τε, καὶ τὴν μητέρα τὴν χρόνος γγ. μετὰ τὸν Ῥωμανὸν τὸν Δεκακλήνον τὸν πενθερόν τε, ὅπῃ ἤρπασε τὴν βασιλείαν χρόνος ἐξ, καὶ τελευταῖον μόνος τὴν χρόνος κε.

Ῥωμανὸς ὁ νέος Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 959.

§. 7. Ἀποθανὼν λοιπὸν Κωνσταντίνος ὁ πορφυρογέννητος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ῥωμανὸς, ὅστις καὶ παιδίον ἐλέγετο πρὸς διαφορὰν τῆ μητροπάτορος αὐτοῦ Ῥωμανῆ, ὅπῃ ἦτον γέρον, καὶ ὑπερήλικος, καὶ τὸ περισσότερο ὅτι ἦτον ἡ ζωὴ τε παιδαριώδης, καὶ αὐτὴ ἡ ὀνομασία ἦν ἀρμόδια εἰς τὸ ἦθος ἐκείνου, ἐπειδὴ ἐδόθη εἰς τρυφὰς, καὶ ἡδυπαθείας, καὶ μετὰ ζωνὴν τρυφίλην, καὶ μετὰ ἀνθρώπους διαβεβλημένους, καὶ βλαβερὰς συνευρίσκετο, τὴν δὲ διοίκησιν τῆς βασιλείας ὑπὸ τὸν πραιπόσιτον, καὶ παρακοιμώμενον τὸν Βρίγκαν Γωσήφ ἐνεχείρισε· Λαβὼν λοιπὸν τὴν βασιλείαν, εὐθύς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βασίλειον ἐσεψε διὰ χειρὸς Πολυεύκτου τῆ Πατριάρχου, καὶ τὸν ἠξίωσεν ὀνόματος βασιλικῆ· ἐπειτα ἐγεννήθη αὐτῷ καὶ δευτέρος υἱός, καὶ τὸν ὀνόμασεν Κωνσταντίνον εἰς τὸ ὄνομα τῆ πάπης τῆ βασιλεύσας δὲ χρόνος τρεῖς, καὶ μῆνας τέσσαρας, ἀπέθανεν, ὡν ἐπὶ κδ. ἡ μετὰ δηλητήριον φαρμάκι, ὡς λέγουσι τινες, ἢ ἀπὸ τὴν πολλὴν τρυφὴν, καὶ φιληδονίαν, καὶ σμίξιν ὅπῃ ἐθανάτωσε μετὰ αὐτὰ τὸν ἑαυτὸν τε, καὶ ὅπῃ μετὰ αὐτὰς ἀδυνατήσεν ἑαυτὸν, ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τὰς δύο τὰ υἱὰς, καὶ τὴν μητέρα τὴν Θεοφανῶ· ἀνάγνωδι περὶ αὐτῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Κεδρηνὸν (β), τὸν Σκυλίτζην (γ), τὸν Γλυκᾶν (δ), καὶ ἄλλους.

Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως.

§. 8. Εἰς τὰς καιρὰς αὐτῶν τῶν βασιλέων Πατριάρχαι ἔγιναν, Νικόλαος ὁ μουσικός· τὸ β. Στέφανος ὁ Ἀμασειᾶς, Τρύφων ὁ μοναχός, Θεοφύλακτος ὁ υἱὸς τῆ Ῥωμανῆ, καὶ Πολυεύκτος ὁ μοναχός.

§. 9.

(α) Βιβλ. 15. σελ. 143. ἕως 154. (β) Σελ. 475. (γ) Σύνοψ. Γεωρ. εἰς τὰς χρόνους αὐτῶν. (δ) Χρον. τιμῆ. Δ. σελ. 232.

Νικόλαος
Α΄.

§. 9. Νικόλαον, διὰ τὸν ὁποῖον εἶπομεν ἀνωτέρω, Ἀλέξανδρος, ὁ προβήθεις Ἀυτοκράτωρ, εὐθύς ὅπῃ ἔγινε βασιλεὺς ἐν τῷ ἅμα ἐκ τῶν Γαλακηνῶν, ὅπῃ ἦν ἐξέθριος, ἤφερεν εἰς τὸν Κωνσταντινουπόλεως θρόνον τὸ β. καταβιβάσας τὸν Εὐθύμιον, τὰ ὁποῖα ἡ καθαίρεσις ἐπὶ βήματος ἔγινεν· ἐποίησαν δὲ πολλὰς ἀταξίας εἰς τὸν Εὐθύμιον οἱ ὁμογνώμονες τῆ Νικόλα· διότι ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτὸς ὡς ἄγρια θηρία πηδῶντες τὸν ἐκτυπᾶσαν, ἄλλοι δὲ κονδύλια ἐτζάκιζαν, ἐκολάφιζαν τὸν ἱεροπρεπῆ, ἐκρίζωναν τὰ γενεῖα, τὸν ἔστυραν ἔξω λαβόντες αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαϊκόν, καὶ ἄλλας ἀνηκέστες τιμωρίας ἐποίησαν, ἐπιβάτην ὀνομάζοντες, καὶ μοιχόν, ὡς νὰ ἔλαβε τάχα ξένην γυναῖκα, δηλαδὴ τὸν θρόνον κτ. ὁ δὲ ἱερός ἐκείνος ἀνήρ ὑπομονητικῶς πάντα καὶ ἡσύχως τὰ ὑπέφερε, τέλος ἐξωρίσθη εἰς τὸ μέρος τῆ Ἀγαθῆ, καὶ μετὰ μικρὸν χρόνον ἀπέθανε, καὶ φερθεὶς εἰς τὴν πόλιν ἐτάφη εἰς τὸ μοναστήριόν τε, κατὰ τὰς ἀνωτέρω ρηθέντας συγγραφὰς (α).

§. 10. Μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῆ Νικόλας, ὅπῃ ἐπατριάρχευσε χρόνος γγ. τὸ β. Στέφανος ὁ Ἀμασειᾶς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἐβάλθη, καὶ τρεῖς χρόνους Πατριαρχεύσας ἀπέθανε, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔγινεν μοναχός τις Τρύφων, μετὰ συμφωνίαν ὅτι, ὕψηρον ἀπὸ διωρισμένον καιρὸν, ἐκασίως νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον, ἵνα γένῃ Πατριάρχης Θεοφύλακτος ὁ τῆ Βασιλέως Ῥωμανῆ υἱός, τὸν ὁποῖον πρότερον ὁ πατήρ τε ἐποίησε κληρικόν διὰ μέσε Νικόλας Πατριάρχη, καὶ σύγγελον, μετὰ ὅλον ὅπῃ ἦτον ἐτι παιδίον· ἀφ' ἧ ἐπέρασσε λοιπὸν ὁ διωρισμένος καιρὸς, ὁ Πατριάρχης Τρύφων δὲν ἠθέλε νὰ παραιτήσῃ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν τε, ἀλλ' ἐναντιώμετο, καὶ ἐζήτην κρίσιν, καὶ αἰτίας νὰ προβληθῶσι κατ' αὐτὸ, διὰ νὰ ἐξέλθῃ νομίμως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν· ὁ μὲν βασιλεὺς ἀπορῶν καὶ ἀδημονῶν διὰ τὴν ἀπάτην, ἐλυπέιτο, Θεοφάνης δὲ ὁ Καισαρείας, τὸν ὁποῖον χοιρικὸν ἐκάλεν, βεβλόμενος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα, μετὰ δόλον τὴν ἀπλότητα τῆ Πατριάρχου Τρύφωνος ἐμεταχειρίσθη, καὶ προσποιώμενος πῶς εἶναι φίλος, λέγει τῷ Πατριάρχῃ, ἡ μὲν βία τῆ βασιλέως κατὰ σὲ μεγάλη, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἄλλας αἰτίας διὰ νὰ σὲ ἀποδείξωσιν ἄξιον καθαίρεσεως, εἰμὴ μόνον πῶς εἶσαι ἀγράμματος· ἀλλὰ σπένδασον καὶ αὐτὸ ὅπῃ μελετῆσι κατὰ σὲ νὰ τὸ ἀποβάλλῃς· θέλεις δὲ ἀναιρέσει τὴν σπουδὴν τῶν τοιούτων, εἰάν πράξεις αὐτὸ ὅπῃ σοὶ λέγω, καὶ ἐνώπιον πάντων λαβὼν χαρτίον νὰ γράψῃς τὸ ὄνομά σε, καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης σε, καὶ προσφέρων αὐτὸ τὸ χαρτίον τῷ βασιλεῖ, δὲν θέλει μείνει πλέον εἰς ἐσὲ κατηγορία· αὐτὸς δὲ πεισθεὶς, καὶ πολλῶν παρόντων εἰς ἄγραφον χαρτίον ἔγραψε ταῦτα.

Στέφανος
Ἀμασειᾶς.

Τρύφων.

Τρύ-

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Τρύφων ἐλέω Θεῷ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινῶ-
λεως Νέας Ρώμης, ἔ Οἰκεμενικός Πατριάρχης.

Αββάν δὲ τὸ χαρτίον ὁ Καισαρείας ὑπῆγε νὰ τὸ δείξῃ εἰς τὸν βασι-
λέα, ἔ ἔτως ἐγράφεν ἄνω παραίτησις τῷ Πατριάρχῃ, ὅτι δεληματικῶς
παραίτεται, ἔ ἀφίνει τὸν θρόνον, ἔ ἦτον ἡ ἄνωθεν ὑπογραφή κάτωθεν.
μαδῶν δὲ ὁ Πατριάρχης αὐτὸ, ἐνόησε τὴν ἀπάτην τῷ Καισαρείας, ὅμως
ὄ, τι ἐγινε, πλέον ἐγινε, ἔ ἔτως ἐξεβλήθη τῷ θρόνῳ.

Θεοφύλακ-
τος.

§. 11. Μετὰ χρόνον ἕνα λοιπὸν, ἔ μῆνας τινάς (α), Κωνσταντι-
νῶλεως Πατριάρχης χειροτονεῖται Θεοφύλακτος ὁ υἱὸς Ρωμανῶ τῷ Βα-
σιλέως, δεκάεξ ἐτῶν ὧν, ὅταν παρανόμως ἔλαβε τὴν ἀρχιερωσύνην.
ὄθεν ὑπὸ παιδαγωγῆς εὐρίσκειτο ὁ Πατριάρχης ἕως ὅπῃ ἐβασίλευεν ὁ
πατὴρ τε, ἔ ἀμποτες νὰ ἦτον τῆτο πάντοτε, νὰ ἐπισταῶσι δηλαδὴ
ἄλλοι εἰς τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων· διότι τότε
ἦν σεμνός, ἔ μέτριος ὅταν ἄλλοι ἐφρόντιζον περὶ αὐτῶ· ἀλλ' ὅταν
προέβη εἰς τὴν ἡλικίαν, τὰς μὲν ἐπιτρόπας ἀπέβαλε, πολλὰ δὲ ἄ-
πρεπα ἔ ἄνομα ἐποίησε, θρέφων ἄλογα, σκυλία, ἔ καταγινόμενῃ
εἰς κυνήγια, ἔ τὰ ὅμοια τῶν πράττων· εἶχε δὲ πολλὴν ἔφεσιν εἰς
ἄλογα, ἔ ἔθρεφε πολλὰς φοράδας, ἀπὸ τὰς ὁποίας μία ἡ ἐπισημό-
τερη ἔσα ἐγγασρωμένη, ἔτυχε νὰ γεννήσῃ κατὰ τὴν ἱερὰν ἡμέραν τῆς
μεγάλης πέμπτης, ἔ λειτουργῆντος τῷ Πατριάρχῃ, ἔρχεται τις λέγων,
ὅτι ἐγέννησεν, ἡ φοράδα· αὐτὸς δὲ ἀέσας ἐχάρη πολλὰ, ἔ τελειώσας
τὴν ἱερὰν λειτουργίαν σύντομα, ἔτρεξε προθύμως εἰς τὸ κοσμίδιον (διότι
ἐκεῖ εὐρίσκοντο τὰ ἄλογα τῶ) ἔ ἰδὼν τὸ πελαράκι, ἐπέσρεψεν εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν, ἔ ἐτελειώσας τὴν τελετὴν τῶν ἁγίων παδῶν τῷ Σωτήρῳ
Χριστῷ κτ'. τελευταῖον κατέσρεψε τὴν ζωὴν ἀπὸ ἰππασίαν, διότι τρέχων
με ὀρμὴν, ἐκτύπησεν εἰς ἕνα τειχίον παραθαλάσσιον, ἔ ἔτρεξεν αἷμα ἀ-
πὸ τὸ σῶμα, ἔ ἔτως ἠρρώσθησεν διὰ δύο χρόνας, ἔπειτα ἔ εἰς ὑδρώπι-
κα κατανήσας, ἀπέθανε τῷ 13. ἔτει τῆς βασιλείας τῷ Κωνσταντίνῳ, ἀρ-
χιερατεύσας (ἂν πρέπει νὰ εἰπῶμεν ἔτω) χρόνας κγ'. ἔ ἡμέρας κε'. ἔ
ἀντ' αὐτῶ ἐγινε Πολύευκτος μοναχός.

Πολύευκ-
τος.

§. 12. Οὗτος δὲ ὁ Πολύευκτος ἦν εὐνόχος, γέννημα ἔ θρέμμα τῆς
Κωνσταντινῶλεως, ἔ ὅπῃ διέπρεπε με' λόγον, ἔ ἀρετὴν, χειροτονηθεὶς
παρὰ τῷ Καισαρείας Βασιλεῖ, διότι ὁ Ἡρακλείας Νικήφορος ἀμαρτήσας
κατὰ τῷ βασιλέως, ἐμποδίσθη ἀπὸ αὐτὸ τὸ προνόμιον τῷ νὰ χειροτονῇ
δηλαδὴ τὸν Πατριάρχην· ὄθεν ἔ κατηγορία ἐχθὶ ὀλίγη προσήφθη, ἐχθὶ
μόνον εἰς ἐκεῖνον ὅπῃ ἐπρόσασε τῆτο, ἀλλὰ ἔ εἰς ἐκεῖνον ὅπῃ τὸν ἐχει-
ροτόνησε, ἔ εἰς τὸν χειροτονηθέντα, ὡσάν ὅπῃ ἐκαταδέχθη τὴν ἀκανόνι-
σον αὐτῶ χειροθεσίαν. Χειροτονηθεὶς δὲ ἔ πλησιάσας πρὸς τὸν βασιλέα
τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ ὅπῃ ἦλθεν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔ εἶχε κατα-
τρέξει τὰς συγγενεῖς τῷ γέροντος Ρωμανῶ, τὸν ἐσυμβέλευσε δερμῶς

(α) Χρόνος δύο ἔ μῆνας τινάς.

νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν· δὲν τὸν ἦκασεν ὅμως ὁ βασιλεὺς, ἀλλ-
λὰ ἔ ἀδημόνησε κατ' αὐτῶ εἰς τῆτο, ὁμοίως ἔ ἡ βασίλισσα Ἑλένη ἀ-
ναγκαθεῖσα ἀπὸ τὸν Βασιλεῖον τὸν αὐτονόμιον, ὅπῃ ἦτον γεννημένος ἀ-
πὸ τὸν Ρωμανὸν ἐκ μιᾶς δέλης, ἔ ἐγινεν ὑπερον παρακοιμώμενος, ἐπα-
ρακίνησεν ἐναντίον τῷ Πατριάρχῃ τὸν βασιλέα, ἔ ἐξίτηι αἰτίαν διὰ νὰ
τὸν διώξῃ τῷ Πατριαρχεῖ, ἔ ἔως ἔξῃ, εἰς αὐτὴν τὴν φροντίδα ἦν, πῶς
νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀπὸ τὸν θρόνον· ἔρα περὶ τῶν ρηθέντων τὸν Ζωναρᾶν
(α), τὸν Κεδρῖνον (β), ἔ ἄλλους.

§. 13. Πρὸς τῆτοις Κωνσταντίνος ὁ πορφυρογέννητος ἰδὼν, ὅτι τὸ
σχίσμα τῆς Ἐκκλησίας ὅπῃ ἐγινε διὰ τὴν τολμηθεῖσαν τετραγαμίαν
ἀπὸ Λέοντα τὸν βασιλέα, ὡς ἄνωτέρω εἴρηται, ἔ μετὰ τὴν ἔξωσιν τῷ
Εὐδυμί, ἔ τῷ προεκδηλωθέντος Νικολάου, πάλιν προχειρήσιν δὲν ἐπαυσε·
ἀλλὰ διασχιθέντων τῶν ἀρχιερέων, ἄλλοι μὲν ἦσαν ἐκ τῷ μέρῃ τῷ
ἐκβληθέντος Εὐδυμί, ἄλλοι δὲ τῷ Νικολάου, ἔ πολλῆς, ἔ μεγάλης
συγχύσεως γενομένης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπροσκάλεσε τὸν ἔτοτε Πα-
τριάρχην Νικόλαον, ἔ πάντας τὰς περὶ αὐτὸν ἀρχιερεῖς (ἐπειδὴ ὁ Εὐδύ-
μιος εἶχε ἐκδημήσει πρὸς Κύριον) ἔ κατέπεισεν αὐτὰς νὰ συμφωνήσωσι,
ἔ νὰ συγχωρήσωσι ἔ μετὰ θάνατον τὸν πατέρα τε Λέοντα διὰ τὴν
τετραγαμίαν, ἔ νὰ ποιήσωσι κανονικὴν ψήφον ὅπῃ εἰς τὸ ἔξῃς νὰ μὴ
ἀκολαθήσῃ παρόμοιον σφάλμα.

§. 14. Συγκροτηθεῖσα λοιπὸν ἐν Κωνσταντινῶλεϊ σύνοδος ἐν ἔτει
921. κατὰ μῆνα Γάλιον, τὸν λεγόμενον τόμον τῆς ἐνώσεως ἐξέθετο, εἰς
τὸν ὁποῖον ἐθέσπισε νὰ μὴν ἀποτολμᾷ τις εἰς τέταρτον γάμον, ἀλλὰ
νὰ εἶναι πάντοτε, ἔ νὰ ὀνομάζηται ἀπόβλητος· β'. ὁ τρίτος γάμος νὰ
καλῆται ῥύπασμα, ἦτοι μόλυσμα, ἔ ἡ τριγαμία νὰ εἶναι ἀσυγχώρητος
εἰς ἐκεῖνος ὅπῃ ἔχασι τέκνα, ἐκεῖνοι δὲ ὅπῃ δὲν ἔχασι τέκνα πρὶν τῶν
τεσσαράκοντα χρόνων νὰ ἔχωσιν ἄδειαν νὰ ἔρχωνται εἰς τρίτον γάμον,
ὅμως διὰ πέντε χρόνας νὰ μὴ μεταλαμβάνωσι τὰ ἄχραντα μυστήρια κτ'.
εἰς τὰς ὁποίας προέβη ἔτος ὁ τόμος παρέχων ταῦτα ἀπὸ τὰς κοινῶς συ-
ναθροισθέντας ἀρχιερεῖς τε, ἔ Γερεῖς.

„ Ἀποφαινόμεθα κοινῇ γνώμῃ ἔ κρίσει, ἀπόγε τῷ παρόντος ἔτας,
„ ὁ ἐστὶ ἔξακισχιλιοσὸν τετρακοσιοσὸν εἰκοσὸν ὄγδον, ἐπινεμήσεως ὄγ-
„ δῆς, τέταρτον γάμον μηδεὶν τολμᾶσθαι, ἀλλ' εἶναι ἀπόβλητον πάντε-
„ λῶς· ἔ τὸν, εἴτις ἐπὶ τοῖστο ἐλθεῖν συνοικέσιον προδυμηθεῖν, πᾶ-
„ σης ἀπεσερημένον εἶναι συνάξεως Ἐκκλησιαστικῆς, ἔ αὐτῆς τῆς πρὸς
„ τὸν ἅγιον πατὴρ εἰσὸδα ἄλλότριον, μέχρις ἂν ἐπιμένοι τῷ συνοικεσίῳ
„ κτ'. ἀνάγνωθι αὐτὰ ἐν βιβλ. β'. τῷ ὑπὸ Γωάννη Λεωγλαβίς ἐκδοθέν-
„ τος

Ἐνωσις ἐπὶ
Κωνσταντίνῳ

Τόμος ἐνώ-
σεως ἐπὶ
Κωνσταντίνῳ

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(β) Σελ. 501.

ΤΟΜ. II.

Υ Υ

», τος Γραικορωμαϊκῆ Νομίμω (α), ἢ παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β), ἢ παρὰ ἄλλοις.

Τὸ ἅγιον
μανδήλιον
φέρεται εἰς
Κωνσταντῆ
πολιν.

§. 15. Τῆ Ρ'ωμανῆ βασιλεύοντος, ἢ ἀχειροποιήτος εἰκὼν τῆ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἦτοι τὸ ἅγιον Μανδήλιον πρὸς τὴν βασιλεύσαν τῶν πόλεων ἐκομίσθη, διότι τότε εἶχεν αὐτὸ ἡ Ἐδεσσα, ἣτις κινδυνεύουσα νὰ κυριευθῆ ἀπὸ τὰς Ρ'ωμαῖαις ὅπῃ τὴν ἐπολιόρκεν, ἔσαν κυριευμένην ἀπὸ τὰς Ἀγαρηνῶν, διὰ νὰ φύγωσιν οἱ Ἐδεσηνοὶ τὴν αἰχμαλωσίαν, λύτρον αὐτῶν τὸ θεῖον ἔδωκαν ἐκτύπωμα, τὸ ὁποῖον ὑπεδέξατο ὁ βασιλεὺς μετὰ λαμπρᾶν, ἢ πρέπασαν δορυφορίαν.

Ἡ τῆ προ-
δρόμω χειρ
φέρεται εἰς
Κωνσταντῆ
πολιν.

§. 16. Εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τῆ αὐτῆ Κωνσταντῆ τῆ πορφυρογεννήτη ἐκομίσθη εἰς Κωνσταντινῆπολιν, ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν ἢ ἡ τιμία χειρ τῆ προδρόμω ἀπὸ διάκονον τινὰ Γ'ῶβ καλέμενον, τὴν ὁποίαν, φθάσασαν εἰς Χαλκηδόνα, ὁ βασιλεὺς πέμψας τὸ βασιλικὸν κάτεργον, ἢ τινὰς τῶν ἐνδοξατέρων ἀρχόντων, ἐξερχομένω, ἢ τῆ Πατριάρχῃ Πολυεύκτῃ μετὰ τὸν κλῆρον, μετὰ κηρία, λαμπάδας, ἢ θυμιάματα, ἤφεραν εἰς τὰ Βασιλεία.

Ὁ συγγροῖ
ἐπιστρέφουσιν
εἰς Χερίον.

§. 17. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας τῆ αὐτῆ Κωνσταντῆ τὸ ἔθνος τῶν Οὐγγῶν, τὰς ὁποίας οἱ προγενέστεροι Τέρκω ἐκάλεον κατὰ τὸν Ζωναρᾶν (γ), ἢ Κεδρηνὸν (δ), τὰ μέρη τῶν Ρ'ωμαίων ὀρηκτικῶς ἐκέρσεν, συνέβη δὲ νὰ ἠσυχάσωσι μερικὸν καιρὸν, διότι ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Βαλογυδῆς καλέμενος κατὰ τὸν Ζωναρᾶν, ἢ ἕτερος πάλιν Γυλαῖς τὸ ὄνομα, ἢ αὐτὸς ὀρίζων ἓνα μέρος, ἐρχόμενοι εἰς τὸν βασιλεῖα μετὰ ἄλλω τινὰς ἐβαπτίσθησαν, ἢ τὸ κατ' ἡμᾶς ἐμυήθησαν μυζήριον, ἢ Πατρικίος ὁ εἰς ἐτιμῆν· φιλοδοξηθέντες δὲ μετὰ χρήματα ἔσπεσαν εἰς τὰς τόπαις αὐτῶν, λαβόντες ἀρχιερεῖα Γερόθεόν τινὰ Ἐπίσκοπον Τερκίας, παρὰ τῆ Θεοφυλάκτῃ χειροτονηθέντα, ὅστις φθάσας ἐκεῖ πολλὰς ἀπὸ τὴν βαρβαρικὴν πλάνην πρὸς ἐπίγνωσιν Θεοῦ ἤφερον· ἀπὸ αὐτῆς δὲ τὰς ἀρχοντας ὁ μὲν Γυλαῖς ἢ εἰς τὴν πίσιν ἔμεινε, ἢ τὴν πρὸς Ρ'ωμαῖαις εἰρήνην ἐφύλαξεν, ὁ δὲ Βαλογυδῆς τὰς πρὸς Θεὸν συμφωνίας ἀβετήσας, πάλιν κατὰ Ρ'ωμαίων ὤπλιζετο· τῆτο δὲ ἢ κατὰ Φράγκων νὰ ποιήσῃ ἐδοκίμαζεν, ὁμωσὶ νικηθεὶς ἐπίαθη, ἢ ἐπαλκώθη, καθὼς οἱ ἀνωτέρω συγγραφεῖς γράφουσιν (ε).

Θέμελ προ-
βύτερος πολ-
λά κακὰ προ-
ξενεῖ εἰς τὴν
Ἀνατολήν.

§. 18. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας οἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανοὶ πολλὰ ἐπάσχον ἀπὸ τὰς Ἀγαρηνῶν, ὑποτάξαντας πολλὰς πόλεις, καθὼς ἢ τὴν Ταρσὸν, τῆς ὁποίας ὁ Σαρακηνὸς Ἡγεμὼν ἐκστρατεύων κατὰ Ρ'ωμαίων, ἢ εἰς κώμην τῆ Ἡρακλέει πέμψας λαὸν εἰς αἰχμαλωσίαν τῶν ἐκείσε, πρεσβύτερός τις Θεμέλ λεγόμενος, ποιῶν τὴν ἱεράν λειτουργίαν, καθὼς ἐκα-

(α) Σελ. 106. γραμ. ἠ. ἐνδοσ. Φραγκρ. αφης. (β) Ἐν ἔτει 921. ἀριθ. 3.
(γ) Βιβλ. 15. Σελ. 152. (δ) Σελ. 499. (ε) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

ἐκατάλαβε τὸν ἐρχομὸν τῶν Σαρακηνῶν, ἀφείκε τὴν Γεωργίαν, ἢ μετὰ τὴν σολὴν ὅπῃ ἐφόρει, ἐξερχόμενος τῆ ναῦ, ἔλαβε τὸ σήμαντρον τῆς Ἐκκλησίας, ἐναντιόμενος μετὰ αὐτὸ, εἰς τὸν ἐρχομὸν τῶν ἐχθρῶν, ἢ πολλὰς μὲν ἐπλήρωσεν, ἐφόνευσε δὲ ἱκανὰς, τὰς δὲ λοιπὰς εἰς φυγὴν ἐδίωξεν· ἐμποδιθεὶς δὲ ἀπὸ τὴν ἱερωσύνην δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, ἐπειδὴ δὲν ἐκαταπαίδετο νὰ τὸν συγχωρήσῃ ὁ ἀρχιερεὺς, ἠγανάκτησεν αὐτὸς ὁ πρεσβύτερος, ἢ ἔγινε σύμφωνος μετὰ τὰς Ἀγαρηνῶν, ἢ κατέφυγεν εἰς αὐτὰς, ἀνάμμενος τὸν Χριστιανισμόν· ἐξερχόμενος δὲ μετὰ αὐτὰς, ἢ μόνον τὴν Καππαδοκίαν, ἢ τὰ πλησιόχωρα ἐκέρσεν δέματα, ἀλλ' ἔτι ἢ ἕως τῆς λεγομένης μικρᾶς Ἀσίας ἐφθασεν· ὅσα δὲ κακὰ ἐποίησεν, ἔτε νὰ τὰ γράφωμεν εἶναι πρέπον, ὡς ὁ Κεδρηνὸς ἱστορεῖ (α).

§. 19. Πρὸς τῆτοις πρέπει νὰ γράφωμεν ὀλίγα τιὰ περὶ τῆς τῶν Ρ'ώσων καταγωγῆς, ἢ ἀρχῆς, ἐπειδὴ ἢ εἰς τὰς χρόνας τῆ Κωνσταντῆ ἦλθεν εἰς τὸ φῶς τῆ εὐαγγελίᾳ. Ἡ ἀρχὴ λοιπὸν αὐτῶν, ὡς φαίνεται εἰς τὰ χρονικά τῶν Ρ'ώσων, καταγεται ἀπὸ γένος λεγόμενον Βαγριάνοι, τὰς ὁποίας νόμιζουσι πολλοὶ νὰ εἶναι οἱ Βαυδάλοι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον γένος ἔλαβον οἱ Ρ'ῶσοι τὰς πρώτας αὐτῶν ἡγεμονίας, ὅτινες ἐκατοίκαν εἰς τὰ περιγιάλια τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης· πρῶτος δὲ ἡγεμὼν αὐτῶν ἐχρημάτισε Μπαρτίκῃς ἐν ἔτει ωξά. ἀπὸ Χριστοῦ, ὅστις ἡγεμονεύσας χρόνας 18. ἀπέθανε, ἢ ἀφῆκεν Γ'γῶρ τὸν υἱὸν τῆ διάδοχον τῆς ἡγεμονίας ἐν ἔτει ωπ'. ὅστις ἀπέκτησε πολλὰ πρὸς τὰ μέρη τῆ Βορουθῆνης ἢ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Οὐγαν, ἢ Ἐλγαν εὐγενικὴν ἀπὸ τὸ Πλεσκόβ· δι' αὐτὸν λέγουσι, νὰ ἤφερε τὰ ἄρματα τὰ ἕως εἰς τὴν Βαλγαρίαν, ἢ Θράκην, ποιῶν μεγάλας ἀρπαγὰς, ὁμωσὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τὰ ἐφονεύθη ἀπὸ τὰς Τατάρω τῆ Δάν, μετὰ πολλὰς τῆ στρατεύματός τῆ· αὐτὸς ἀφῆκεν υἱὸν ὀνόματι Γ'βατοσλάον, ἀλλ' ἐπειδὴ νέος ἦν, ὅθεν ἀνεπιτήδειος διὰ τὸν θρόνον, ἐβαπτίσεν ἢ μῆτηρ τῆ αὐτῆ ἐν ἔτει 943. ἣτις ἐφέρθη μετὰ μεγάλην φρόνησιν· ἢ διὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θρόνον τῆ ἀνδρός τῆς, ἐποίησε πολλὰ δεινὰ εἰς τὰς Τατάρω τῆ Δάν, φονεύουσα ἐξ αὐτῶν πέντε χιλιάδας τῶν ἐγκρίτων, ἢ τὰς λοιπὰς ὑπέτελεις ἐποίησε. Μετὰ δὲ ταύτας τὰς νίκαις ἐκπεύσασα διὰ τὴ Μαύρης Θαλάσσης ἦλθεν εἰς Κωνσταντινῆπολιν πρὸς τὸν αυτοκράτορα Κωνσταντῆνον, ἢ ἔλαβε τὸ θεῖον βάπτισμα ἐν ἔτει 955 μετωνομαθεῖσα Ἐλένη, ἢ τιμηθεῖσα καθὼς ἔπρεπεν, ἐσπεφεν εἰς τὸ βασιλείον τῆς, αἰτίος γενομένη νὰ λάμψῃ τὸ φῶς τῆ εὐαγγελίᾳ εἰς τὰς ὑπὸ τῆς τῆς· ὁμωσὶ τὸν υἱὸν τῆς Γ'βατοσλάον δὲν ἐδυνήθη νὰ καταπαίση, μείνας εἰς τὴν προτέραν τῆ πλάνην, τέλος αὐτὴ ἀπέθανε, ἢ ἐσυναριθμήθη μετὰ τὰς ἁγίας ὑπὸ τῶν Ρ'ώσων, ἐσταζομένης τῆς μνήμης τῆς τῆ ἰά. τῆ Ἀπριλίου· ὁ δὲ Γ'βατοσλάος ὑσερον ἀπὸ μίαν πολυκαίριον ἡγεμονίαν,

Ἀρχὴ τῶν
Ρ'ώσων.

Μπαρτίκῃς
ἢ Ἡγεμὼν
αὐτῶν Γ-
γῶρ Β. Ἡ-
γεμὼν.

Γ'βατοσ-
λάος.

Ἐλγαν γίνε-
ται Χριστι-
ανῆ.

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

νίαν, ἡ πολλὰ ἐνδοξον, ὅπῃ ἐφθασε, νὰ πολεμήσῃ ἡ μετὰ τὴν ἐν Κων-
σταντινουπόλει βασιλεία, ἀπέθανεν ἐν ἔτει 980. ἀφίει διάδοχον Βλαδιμήρην
τὸν υἱὸν τῆ, διὰ τὸν ὁποῖον ἠδησεται εἰς τὸ ἕξῃ ἐν κεφ. ἡ. ἀριθ. 8.
τῆ παρόντος αἰῶνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ Εἰρήνης τῆ Γεωργίας, ἡ Οὔττωνος τῆ ἐπικληθέντος
μεγάλου, τῶν ἐν τῇ Δύσει βασιλευσάντων, ἡ
τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Δυτικῇ
Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Κορράδα, κατὰ τὴν προσαγῆν αὐτῆ συμφωνή-
σαντες ἡ οἱ ἄρχοντες τῆ Συγκλήτε, αυτοκράτωρ Δύσεως ἀνη-
γορεύθη ἐν ἔτει 919, Εἰρήνης, ὁ ἐπωνομασθεὶς Γεωργίας, ὁ υἱὸς τῆ Οὔ-
ττωνος Δεκάς τῆ Σαξονίας, ἡγεμῶν διὰ τὴν πρὸς θεὸν εὐσέβειαν, σύνε-
σιν, ἀνδρείαν, ἡ τὰς λοιπὰς αὐτῆ βασιλικὰς ἀρετὰς, παντὸς ἐπαίνου ἡ-
ξιος, κατὰ τὴν τὸν Ἀββῶν Οὐρσπεργίνσιον (α), τὸν Βαράνιον (β), ἡ
ἄλλας. αὐτὸς ὁ Εἰρήνης ἐπέβησε τὰς Οὐγγρας ὅπῃ ἐκέρσευον τὴν Γερ-
μανίαν, καθὼς Οὔττων ὁ Φρισιγγίνσιος μαρτυρεῖ (γ), εἶχε δὲ σύζυγον
τὴν Μεχτίλδαν (τὴν ὁποίαν ἕτεροι καλεῖσι Ματίλδα) ἀπὸ τὴν ὁποίαν
ἐγεννήθη αὐτῷ ἕξω ἀπὸ τὰς ἄλλας υἱὰς, ἡ τὰς θυγατέρας, ὁ Οὔττων,
ὁ ἐν ὑτέροις Μάγνος, ἡτοι Μέγας κληθεὶς· τελευταῖον εἰς νόσημα
πεσὼν παραλυσίας, ἀπέθανεν ὡν 8. ἔτων, ἐξ ὧν ἐβασίλευσεν ἡ. ἡ
ἄφησε διάδοχον τὸν υἱὸν τῆ Οὔττωνα.

§. 2. Ἀρχισε λοιπὸν αὐτὸς ὁ υἱὸς τῆ Οὔττων ὁ ἐπικληθεὶς Μά-
γνος νὰ βασιλεύσῃ ἐν ἔτει 936. σεφεθεὶς ἀπὸ Γλδαβέρτον τὸν Μο-
γνεντικὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐν Ακκίσγρῶναις τῇ πόλει, ἀνδρωπος διὰ τὴν
πρὸς Θεὸν εὐσέβειαν, τὴν δικαιοσύνην, ἡ τὰς ἐνδόξας αὐτῆ πράξεις, ὁ-
μοιος Καρόλῳ τῷ Μάγνῳ, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ὅστις Εἰρήνην τὸν ἀ-
δελφόν τῆ, ἡ Λιέδελφον τὸν υἱὸν τῆ, ὅπῃ ἀσεβῶς κατ' αὐτῆ ἡγέρθη-
σαν μετὰ ἄρματα, ἐσφάλισεν εἰς φυλακὴν ἡγωνίῳ εὐτυχῶς κατὰ τῶν
Οὔγγρων, ἡ ἄλλων ἐναντίων τῆ, ὁμοίως ἡ κατὰ Βιρεγκάρη, ἡ τῆ
υἱῶ

(α) Σελ. 208.

(β) Ἐν ἔτει 935. ἀριθ. 2.

(γ) Βιβλ. 5. κεφ. 11.

υἱῶ αὐτῆ Ἀδαλβέρτε, ὅπῃ ἀπεσάτησεν εἰς Ἰταλίαν· ἔλαβε δύο γυναῖ-
κας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μὲν προτέρα Εἰρήνη ἡ τῆ Εἰδμάνδε βασιλέως
τῶν Ἀγγλων θυγατῆρ, ἐγέννησεν αὐτῷ υἱὸν Λιέδελφον, ἡ θυγατέραν Λιέ-
γάρδαν, ἡ δὲ δευτέρα Ἀδελεῖς θυγατῆρ μὲν Ραδόλφε τῆ Βεργάνδε,
Χίρα δὲ Λοθάριε Βασιλέως Ἰταλίας, τρεῖς υἱὰς αὐτῷ ἐγέννησεν, Οὔ-
ττωνα τὸν διάδοχόν τῆ, Εἰρήνην τῆ Σαξονίας δεκά, ἡ Βράνωνα, ἡ θυ-
γατέρα μίαν Ἀδελεῖς λεγομένη· ἀπέθανε τελευταῖον ἐν ἔτει 972. περὶ
τὰς Νόννας τῆ Μαῖε, ἡμέρᾳ τετάρτῃ τῆ πρὸ τῆς πεντηκοστῆς, ἡ ἔταφη
ἐν Μαγδαβέρτῳ κατὰ τὸν Ἀββῶν Οὐρσπεργίνσιον (α), βασιλεύσας
χρόνος 15.

§. 3. Κατὰ τὰς τῆς χρόνος εἰς τὴν Ἰταλίαν ἄρχισαν κοινῶς νὰ
βασιλεύωσι Βιρεγκάριος, Ραδόλφος, ἡ Οὔγων, οἵτινες ἡ πολλὰς θορύ-
βας εἰς αὐτὴν ἡγειραν· διότι ὁ Ρήξ αὐτῶν Οὔγων τῆς Ρώμης ἀπωθεῖς,
ἡ διωχθεὶς, Ἀλβέρτος ἡγεμῶν ὁ τῆς Μαροτζίας υἱὸς ἐπεκράτησε τὰυ-
τῆς· ὁ δὲ Οὔγων θέλων νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν διὰ τὴν γενομένην αὐτῷ
καταφρόνησιν, ἡ ἀτιμίαν, ἐπολιόρησε τὴν Ρώμην, ἀλλ' ὑπερέμμενος τῶν
ἀναγκαίων, ἡ βιασθεὶς ἀπὸ ἄλλας δυσκολίας, ἡ περιστατικῶς ἡγαπήθη
μετὰ τὸν Ἀλβέρτον τὸν Ρώμης ἡγεμῶνα, συνάψας αὐτῷ πρὸς γάμους
κοινωνίαν τὴν θυγατέρα τῆ Ἑλδαν. Μετ' ὀλίγον καιρὸν, ὀλίγον ἔλει-
ψεν ὁ Οὔγων νὰ πέσῃ εἰς μεγάλας συμφορας ἀπὸ τοῦ μίσους τῶν Ἰ-
ταλῶν, ἡ μάλις Βιρεγκάρη τῆ δευτέρα, (ὅστις ἦν ἀνεψιὸς τῆ ἡ Βι-
ρεγκάρη) ἡ νὰ διωχθῆ ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τῆς Ἰταλίας τελείως, ἀλλ'
ἐπειδὴ εἶχε πέμψει τὸν υἱὸν τῆ Λοθάριον πρὸς τὸν Βιρεγκάριον, ἡ
πρὸς τὰς ἐν Μεδιολάνῳ (ὅπῃ ἦν ὁ Βιρεγκάριος) ἡ ζητήσας τὸ ὀλιγό-
τερον νὰ μείνῃ τὸ βασιλεῖον εἰς τὸν ἀπταῖσον υἱὸν τῆ, ἀν τὸ λάβωσιν
ἀπὸ αὐτὸν, τότε αὐτὸς τὸν μὲν Ρήγος τίτλον δι' αὐτὸν, ἡ τὸν υἱὸν
τῆ ἐκράτησε, τὴν βασιλικὴν δὲ ἐξουσίαν, ὅπῃ μετέβη εἰς τὸν Βιρεγκά-
ριον, ἔχασε. τῆτο δὲ ἐγένετο ἐν ἔτει 945. ἐπὶ τῆτοις ὁ Οὔγων ἀφίει
τὸν υἱὸν τῆ Λοθάριον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἡ ἐπιστρέψας μετὰ πάντας τὰς
περὶ αὐτὸν εἰς τὴν Προβεγκίαν, τὴν ὁποίαν ἐπεβελύετο ὁ Βιρεγκάριος
συλλογιζόμενος νὰ τὴν ὑποτάξῃ, ὀλίγον ὑπερον ὅπῃ ὑπῆγεν ἐκεῖ ἀ-
πέθανεν.

§. 4. Ἐπειτα ἀποθανὼν ἡ ὁ Λοθάριος, τότε ὁ Βιρεγκάριος, ἡ
τὸν τίτλον τῆ Ρήγος ἔλαβεν ἐν ἔτει 950. ὁμῶς μετὰ τὸν υἱὸν τῆ Ἀ-
δαλβέρτον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐζήτηε νὰ δοθῆ σύζυγος ἡ Ἀδελεῖς ἡ τῆ Λο-
θάριε Χίρα, ἀλλ' εἰς μάτην ἐπολέμει εἰς τῆτο, διότι ἐκεῖνη ὑπανδρῆσθη
ἐν ἔτει 951. μετὰ Οὔττωνα τὸν ἠιδέντα αυτοκράτορα, ὅστις προσκαλεσθεὶς
ἐγένετο Κύριος ἡ τῆς Ἰταλίας, διωχθέντων τῆ Βιρεγκάρη, ἡ τῆ υἱῶ
ΥΥ 3
τῆ

(α) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Κατέσασιν
τῆς ἸταλίαςΒιρεγκά-
ριος Ρήγος
Ἰταλίας.

τα Αδαλβέρτα· ὑπερον δὲ ὁ Βιρεγκάριος τὸ τῆς Ἰταλίας βασιλεῖον λαβὼν χάριν εὐεργεσίας ἀπὸ τὸν Ὄτωνα, τελευταῖον πάντες οἱ Ἰταλοὶ φεύγοντες τὴν τυραννίδα αὐτῆ ἐζήταν τὴν τῷ Ὄτωνα ἀφελίμου ἐπίσκεψιν.

§. 5. Ἐπανελθὼν πάλιν ὁ Ὄττων εἰς Ἰταλίαν, καὶ διώξας τὸν Βιρεγκάριον, Ἀυτοκράτωρ σέφεται ὑπὲρ τῆς Ρώμης Ἐπισκόπου Γωάννη β'. ἐπιστρέψας δὲ ὁ Ὄττων, οἱ Ἰταλοὶ ἀπεσάτησαν ἐνωθέντες μετ' αὐτὸ μέρος τῆς υἱῆς τῆς Βιρεγκαρίας· ἐκστρατεύσας λοιπὸν ὁ Ὄττων τὸ γ' κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐν ἔτει 966. αἱ ἀποστατικαὶ ταραχαὶ ἠσύχασαν, καὶ ὁ Βιρεγκάριος ὅστις μέχρι τῆς χρόνου ἐκεῖνα ἐφώλευεν εἰς τὸ φρέριον τὸ ἐν τῇ Οὐμβρία τῆς ἀγίας Λέοντος, ὁμῶς μετ' αὐτὴν γυναῖκα τῆς Οὐίλλαν ὑπήγεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅτε μετὰ δύο χρόνους εἰς τὸ Βανβερ φρέριον ἀπέθανεν· ἐν ταῖσι δ' Αδαλβέρτος εἰς φυγὴν δοθεὶς, δὲν ἐπιάθη ἀπὸ τὸν Ἀυτοκράτορα.

§. 6. Εἰς τὰς κειρὰς αὐτῶν τῶν βασιλέων πατρὸς, καὶ υἱῆς, Ρώμης Ἐπίσκοποι ἔγιναν Γωάννης Γ'. Λέων δ'. Στέφανος Ζ'. ἢ Η'. κατ' ἄλλους, Γωάννης ΙΑ'. Λέων Ζ'. Στέφανος Η'. ἢ Θ'. Μαρτίνος Β'. ἢ Γ'. παρ' ἄλλοις, Ἀγαπιτὸς Β'. Γωάννης ΙΒ'. Λέων Η'. Βενέδικτος ε'. Γωάννης ΙΓ'. Δῶνος Β'. καὶ Βενέδικτος ζ'.

§. 7. Γωάννης Γ'. ὁ ὑπὸ Θεοδώρου τῆς περιβοήτου ἐκεῖνα κισσώρι εἰς τὸν παπικὸν θρόνον βαλθεὶς, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἀπὸ Μαρτζιαν τὴν θυγατέρα τῆς, ὅτε ἦν χειρότερη ἀπὸ τὴν κακὴν μητέρα τῆς, ἐφυλακώθη, καὶ ἐπινίγη κρεμασμένος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βαρώνιος λέγει (α) ὅτι ὅτι τοῖνον ἐπάξιον τέλος ταῖς αὐτῆς ἀθεμιτοῦται προσέλιπον ὁ ἐπιβάτης, καὶ ἀδίκως κατεσχηκῶς τὸν Ἀποστολικὸν θρόνον Γωάννης, ὅπως ἐν τῷ τρόπῳ δι' ἀσελγῆς γυναικὸς τὸν ἀγιώτατον ἀποστολικὸν θρόνον βιαίως ἀφῆραπασεν, ἔτω παρομοίως δι' ἀσελγῆς γυναικὸς ἀποβληθεὶς, καὶ εἰρηκτῆ ἐμβληθεὶς, σὺν ἐκείνῃ καὶ τῆς ζωῆς ἀπεσφραγίσθη κτ'.

§. 8. Λέων δ'. ὅτε ἀντὶ τῆς ρηθέντος Γωάννης βαλθεὶς εἰς τὸν θρόνον μετὰ μῆνας ζ'. καὶ ἡμέρας ιε'. φυλακωθεὶς καὶ αὐτὸς, ἀπέθανεν εἰς φυλακὴν, ὅστις κατὰ τὸν Πλάτιναν εὐδὲν τυραννικὸν ἔδειξεν εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ καθαρώς, καὶ σωφρόνως τὴν ζωὴν ταῖς ἐξῆς, καὶ ἐπεμελεῖτο τὸ θεῖον ἔργον, ὅπόσον ἐκεῖνοι οἱ χρόνοι εἰς τοιαῦτα διεφθαρμένα ἤδη ἐγνωρίζοντο, καὶ ἐπασχον κτ'.

§. 9. Διάδοχος τότε τῆς Λέοντος ἔγινε Στέφανος Ζ'. ἢ ὡς ἄλλοι αὐτὸν ἀριθμοῦσι Η'. ὅστις μετὰ δύο χρόνους ἀποθανὼν, ἐμβήκεν εἰς τὸν θρόνον Γωάννης ΙΑ'. ἢ ΙΒ'. ὁ υἱὸς Σεργίου τῆς Πάπα, καὶ Μαρτζίας τῆς πόρνης, μετ' αὐτὴν συνέργειαν, καὶ δύναντι τῆς μητρὸς, καὶ τῆς συζύγου αὐτῆς

(α) Ἐν ἔτει 928. ἀριθ. 2.

Ρώμης Ἐπίσκοποι.

Γωάννης Γ'.

Λέων δ'.

Στέφανος Ζ'.

Γωάννης ΙΑ'.

τῆς Βίβλωνος, καὶ τῆς Ἀλβερίχου, τῆς ὁποῖα ἦν ἀδελφὸς ὁμομήτριος, τοιαῦτα νὰ πάσχη ἐβιάσθη ἢ τῆς Θεῆ ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησία, λέγει ὁ Βαρώνιος (α), ὡσεὶ ἔως ἀσχημόνας, καὶ ἀσχερῶς ἀπὸ τοῦτον τέρας συγκαταπατηθεῖσα νὰ λακτίζηται, καὶ νὰ περιφρονῆται καὶ πάλιν μετ' ὀλίγου, ἔτω φανερὰ τοιαύτη δύναντι τῶν τῆς Τυρρηνίας ἡγεμόνων εἰς τὴν πόλιν ἦτον, ὡσεὶ κατὰ τὰς ἐφαίνοντο, ἐκείνης ὅτε ἠδελον κατεβίβαν ἀπὸ τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον, καὶ ἄλλως ἀντ' αὐτῶν ἔβαναν· ἐν ὅσῳ λοιπὸν ἠκμαζεν ἡ Τυρρηνία αὐτῶν, δυσυχεστάτη κατάστασις εἰς πάντας τὰς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας ὄντας ἦν, ὡσεὶ πολλὰκις νὰ ἀκολουθῆ νὰ μὴν ἔχη νομίμως ἀρχιερεῖς, καὶ κανονικῶς προχειρισθέντας, ἀλλὰ ἐκείνης ὅτε ἡ κασμικὴ δύναντι ἔβανεν, αὐτὰ γράφει ὁ Βαρώνιος.

§. 10. Αὐτὸς ὁ Γωάννης, ὅτε μᾶλλον ἐβεβίλωσε τὸν θρόνον κατὰ τὸν Βαρώνιον, παρὰ ὅτε τὸν ἐκυβέρνησεν, ἀποθανὼν τῷ ε'. ἢ ζ'. ἔτει τῆς Ἀρχιερατείας τα, Λέων Ζ'. Πάπας ἐπροχειρίσθη, ὅστις εἰς ἐκείνης τὰς τρεῖς χρόνους καὶ μῆνας δ'. ὅτε ἐζήσεν εἰς τὸν θρόνον, εὐδὲν ἄξιον μνήμης ἐποίησεν, ὡς ὁ Πλάτινας μαρτυρεῖ.

§. 11. Μετὰ τὸν θάνατον Λέοντος τῆς Ζ'. Στέφανος Η'. Πάπας προχειρίσθη, ὅστις τόσον πολλὰ ἀπὸ τὰς ἐν Ρώμῃ φιλονεικήσαντας μεταξὺ αὐτῶν ἠνωχλήθη, κατὰ τε τὸν Πλάτιναν, καὶ Βαρώνιον (β), ὡς τε νὰ μὴν ἐπράχθη ἀπὸ αὐτὸν λόγος, ἢ μνήμης ἄξιον, μάλιστα ἀπὸ αὐτῆς ἀκρωτηριασθεὶς, καὶ βλαφθεὶς τὸ σῶμα, μετ' ἀσχημίαν εἰς μερικὸν χρόνον ζήσας, διὰ τὰς ἐντυπωθεῖσας ἀτίμως αὐτῷ πληγὰς ἐντρέπετο παρρησία νὰ φαίνεται εἰς τὰς πολλὰς κατὰ τὴν συνήθειαν.

§. 12. Μαρτίνος Β'. καὶ Ἀγαπιτὸς Β'. διὰ τε τὴν προδοτικὴν ὅτε εἰχον, καὶ τὴν σπεδὴν τῆς τε εἰρήνης, καὶ τῆς πρὸς Θεὸν τιμῆς ἀρκετὰ ἐπαινῶνται (γ).

§. 13. Γωάννης ΙΒ'. υἱὸς τῆς Ἀλβερίκα ἡγεμόνος, ἔτι μικρὸν παιδίον ὡν ἀνέβη εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν θρόνον, καὶ ἐφάνη πάντων τῶν πρὸ αὐτῆ ὀλεθριώτατος, καὶ μεμολυσμένον καθαρίαν, τὸν ὅποιον φέγων ὁ Πλάτινας λέγει, ὅτι ἄνθρωπος ἐκ νεότητος πάσῃ ἐντροπῇ καὶ ἀσχημοσύνῃ συμπεφυρμένος, εἰς τὰ κυνήγια περισσώτερον, ἢ εἰς τὴν καλὴν μεταχειρίσιν τῆς καιρῆς ἀφέλιμος, ἐπειδὴ ἐκαταγίνετο εἰς ἀσελγείας συμφωνῶν μετ' αὐτὸν λέγει καὶ Καρατζῆς εἰς τὴν περίληψιν τῶν Ρώμης ἀρχιερέων. Οὗτος ἂν καὶ μετ' ὄρακα ὑπεσχεθῆ Ὄττωνι, τὸν ὅποιον ἔσπευεν Ἀυτοκράτορα, νὰ φυλάξῃ πάντοτε τὸ πῖσόν εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ μὴν βοηθήσῃ τὸν Βιρεγκάριον, ἢ τὸν υἱὸν αὐτῆ Αδαλβέρταν, ὅμως μετὰ τὴν

(α) Ἐν ἔτει 931. ἀριθ. 1.

(β) Ἐν ἔτει 940. ἀριθ. 1.

(γ) Ὁ μὲν Μαρτίνος ἀρχιεράτευσεν ἔτη γ'. καὶ μῆνας δ'. ὁ δὲ Ἀγαπιτὸς ἔτη 10. καὶ μῆνας τινάς.

Λέων Ζ'.

Στέφανος Η'.

Μαρτίνος Β'.
Αγαπιτὸς Β'.

Γωάννης ΙΒ'.

την αναχώρησιν τῆ Ὀττωνος, λησμονῶν τὰς δοδεκάσας ἐμπιστώσας, εἰς Ρώμην προσκαλεῖται κατὰ τῆ Ὀττωνος τὸν Ἀδάλβερο· ὁ δὲ Ὀττων ἐρχόμενος πάλιν μετ' ἑαυτὸν, Γωάννης ὁ Πάπας, καὶ ὁ Ἀδάλβερος φεύγουσιν ἀπὸ τῆ Ρώμης, οἱ δὲ πρόκριτοι τῆς Ρώμης πολιταὶ ὑπόσχονται μετ' ὅρκου τῷ Ὀττωνι νὰ μὴν διαλέξωσι πάπαν, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τῆ, καὶ τῆ υἱῆ τῆ. Ἐπιτέτοις ἐν Ρώμῃ καταγγέλεται ἀπὸ τὸν Ὀττωνα σύνοδος μεγάλη, εἰς τὴν ὁποίαν προσκαλεῖται καὶ Γωάννης ὁ Πάπας, εἰς τὸ νὰ ἀδωδῆ, εἰς τὰ προβαλλόμενα κατ' αὐτὴν κακουργήματα. Ἐκεῖνος δὲ τὰς ἐν τῇ συνόδῳ πατέρας τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλε, καὶ τῷ αὐτῷ ἀναδέματι καὶ ὁ Πάπας Γωάννης ὑποβάλλεται ὁμοίως ἀπὸ αὐτῆς, καὶ κοινῇ ψήφῳ πάντων, πάσης ἀρχιερατικῆς ἀξίας ὑσερεῖται, προχειριθεὶς ἀντ' αὐτῆ Λέων Η'. ὁ πρωτοσκηνιάριος, ἐν ἔτει 963. ὅρα τὸν Λεὶτπρανδρον (α), τὸ παραπλήρωμα τῆ Ρηγίνωνος (β), καὶ τὸν Σιγίβερτον (γ)

Λέων Η'.

§. 14. Τῆτον τὸν Η'. Λέοντα ὁ Βαρώνιος ὡς νόμιμον, καὶ γνήσιον Πάπαν δὲν θέλει νὰ ἰξεύσῃ, ὅτι τὴν σύνοδον αὐτὴν, ἣτις καθεῖλε τὸν Γωάννην, καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὸν τὸν Λέοντα, ψευδοσύνοδον ἀνακηρύττει (δ), ὁ δὲ Ὀνέφριος, καὶ ὁ Πλάτινας συγκαταριθμῶσιν αὐτὸν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐν Ρώμῃ Ἀρχιερέων.

§. 15. Τῆτε τῆ Λέοντος ἀρχιερατεύοντος, οἱ ἐν Ρώμῃ μετ' ἁμαρτίας, καὶ χρήματα διαφθαρέντες, Γωάννης τὸν ΙΒ'. ἀνακαλεῖσιν, ὅσους συναθροίσας σύνοδον, καδαιρέσει ὑποβάλλει τὸν Λέοντα, τὰς πράξεις αὐτῆ ἀκύρους κηρύττει, τὴν σύνοδον εἰς τὴν ὁποίαν ἐψηφίσθη κατακρίνει, καὶ αὐτὴν ἐκ τῆς σύνοδου, ἀλλὰ χαμαιτυπεῖον, ὁ προσκειμένος τῇ μοιχείᾳ, προσάξει νὰ καλῆται, καὶ τὰς χειροτονιθέντας ἀπὸ τὸν Λέοντα καδαιρεῖ, καδῶς ἐκ τῶν πρακτικῶν ταύτης τῆς ψευδοσύνοδος ἐκτεθειμένων ὑπὸ τῆ Βαρωνία (ε), καὶ τῆ Σιγίβερτε (ζ), δηλαῖται.

§. 16. Ἀλλὰ τῆτο τὸ τέρας, ὁ ἐναγέσατος Πάπας Γωάννης, εἰς ὀλίγον καιρὸν κατέσχεψε τὴν ζωὴν μετ' ἄπονοντα θάνατον ταῖς αὐτῆ ἀδεμιτηργίαις, διότι τόσον δυνατὰ ἐπλήγη ἀπὸ τὸν διάβολον· καδ' ἦν ὡραν τῆς νυκτὸς τὴν μοιχείαν ἐποιεῖ ἔξω τῆς Ρώμης, ὡσεὶ εἰς ὀκτῶ ἡμέρας νὰ ἐκπνεύσῃ τὴν ἀκάθαρτον ψυχὴν τῆ, ὡς Λεὶτπρανδος ὁ τῆτων τῶν χρόνων συγγραφεὺς μαρτυρεῖ (η), καὶ ὁ Σιγίβερτος (θ). ὁ δὲ Πλάτινας λέγει, πῶς πολλοὶ ἐγράφαν, ὅτι αὐτὸς εἰς τὴν μοιχείαν, ὑπὲρ φανερά ἐπιάθη, καὶ δισπάρη, νὰ ἀπέθανεν, αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ Γωάννης, ὁ πᾶ πρώτος ἀπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ ἀρχιερεῖς μετέβαλε τὸ ὄνομά τῆ, διότι

πρό-

Γωάννης ΙΒ' Ρώμης πρῶτος ὅπῃ μετέβαλε τὸ ὄνομά τῆ.

(α) Βιβλ. 5'. (β) Ἐν ἔτει 962. καὶ 963. (γ) Ἐν ἔτει 963. (δ) Ἐν ἔτει 963. ἀριθ. 38.
(ε) Ἐν ἔτει 964. ἀριθ. 7. (ζ) Ἐν ἔτει 963. (η) Βιβλ. 5'. κεφ. 14.
(θ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

πρότερον ἐκαλεῖτο Ὀκταυιανὸς, ὡς ὁ Ὀνέφριος, καὶ ὁ Βαρώνιος λέγουσι (α), καδῶς εἴρηται ἀνωτέρω.

§. 7. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆ Γωάννη, ἐκεῖνοι ὅπῃ παρέβησαν τὰ ὅρκου εἰς τὴν Ρώμην, Βενέδικτον τὸν ε'. χωρὶς τὴν συναίνεσιν τῆ Ὀττωνος, καὶ τῆ υἱῆ αὐτῆ, Πάπαν προεχειρίσαν, τὸ ὁποῖον ἀκέραιος ὁ Ὀττων τὴν Ρώμην πολιορκεῖ, καὶ τελευταῖον μετ' αὐτὴν πείναν κακωθεῖσαν ἐκυρίευσεν, τὸν δὲ Βενέδικτον συνοδικῶς ἐ μόνον τῆς ἀρχιερωσύνης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱεροσύνης ἀπογυμνώσας, πέμπει εἰς Γερμανίαν, Λέοντα δὲ τὸν Η'. ἀντικατέστησιν· ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ λέγουσι τὸν Λέοντα νὰ παρεχώρησεν εἰς τὸν Ὀττωνα, καὶ εἰς τὸν διάδοχόν τῆ, ἄδειαν, καὶ ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ ἐκλέγῃ πάπαν, καὶ νὰ ἐνδύνη μετ' ἀρχιερατικὰ ἱμάτια τὰς Ἀρχιεπισκόπους, καὶ Ἐπισκόπους· Αὐτὴ δὲ ἡ ὑπὸ τῆ Λέοντος δοθεῖσα ἄδεια κεῖται ἐν τῷ Θεσπίσματι τῆ Γρατιανῆ (β), ὅρα καὶ τὸν Πλάτιναν ἐν Λέοντι Η'.

Βενέδικτος Ε'.

Λέων Η'.

§. 18. Ἀποθανόντος Λέοντος τῆ Η'. ἐν ἔτει 966. μετ' αὐτὴν συναίνεσιν τῆ Ὀττωνος ἐψηφίσθη Γωάννης ΙΓ'. ἢ ὡς ἄλλοι ἐπαριθμῶσιν ΙΔ'. ὅσους ἀπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ φυλακωθεῖς ἐξορίζεται, ἀπεκατέστη ὁμοῦς εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Ὀττωνα, ὅπῃ δι' αὐτὰς τὰς ταραχὰς ἐπέσχεψεν εἰς Ἱταλίαν· τῆτον τελευταῖον διαδέχεται Δῶνος Β'. καὶ τῆτον Βενέδικτος ε'. ἢ Ζ'. (γ), τινὲς δὲ τὸν Βενέδικτον τῆ Δῶνος προτίθενται.

Γωάννης ΙΓ'.

Δῶνος Β'. Βενέδικτος ε'.

§. 19. Αὐτὸς ὁ ΙΓ'. Γωάννης πρῶτος τὴν τῶν καμπανῶν καδιδέρωσιν, ἣτοι Βαπτισμὸν, ὡς εἶχον συνήθειαν νὰ καλῶσιν εἰσήγαγε, καδ' ὅσον τὴν πρώτην τὸ μέγεθος καμπάναν, τῆς ἐν Λατεράνῳ Ἐκκλησίας, ὅπῃ νεωστὶ ἐκ χαλκῆ ἐχούθη, μετ' ἱεροτελεσίας ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεόν, ὄνομα ταύτῃ ἐκτεθεικῶς τῆ Γωάννη· ἀπὸ τότε δὲ ἀρχισεν αὐτὴ ἡ συνήθεια εἰς τὰς δυτικὰς Ἐκκλησίας συχνὰ νὰ γίνετα· τὰ ὀνόματα δὲ ἐβάλλθησαν εἰς αὐτὰς, ἢ νὰ διακρίνωται μίᾳ ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἢ ἐκεῖνο ὅπῃ εἶναι πιθανώτερον, χάριν εὐλαβείας· διότι εἰς ὄνομα τινὸς ἀγία καλεμένη, τὸν λαὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν συγκαλεῖ, καδῶς λέγουσι ὁ Βαρώνιος (δ), συμφώνως μετ' ὁ Βελλαργίου (ε), τὸν λέγοντα, αὐτὴ ἡ ἱερὰ συνήθεια ἀπὸ τὸ πλῆθος Βαπτισμὸς νὰ καλῆται διὰ τὴν ὁμοιότητά· διότι βλέπωσι τὰς καμπάνας νὰ βαντίζωνται μετ' ἀγίασμα, καὶ νὰ βάνωνται εἰς αὐτὰς ὀνόματα, τῆ δὲ ἀληθείᾳ νὰ μὴν εἶναι Βαπτισμὸς, ἀλλὰ μόνον εὐλογία, καὶ ἀφιέρωσις· “ βέβαια δὲ δὲν δύναται ὁ Βαρώνιος νὰ ἀρνηθῇ, ὅτι ἀφ' ὅ ἀρχισεν ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία νὰ ἀντιπράτ

Βαπτισμὸς τῶν Καμπανῶν παρὰ Λατίνους.

τη

(α) Ἐν ἔτει 955. ἀριθ. 4. (β) Μέρ. Α'. Διαμ. 89'. καν. ἐν συνόδῳ σελ. 322. (γ) Ὁ Δῶνος ἀρχιερεύσει μῆνας τινὰς, ὁ δὲ Βενέδικτος ἔτος ἓν, καὶ μῆνας τέσσαρας. (δ) Ἐν ἔτει 968. ἀριθ. 93. (ε) Περὶ τῶν Ρώμης ἀρχιερέων βιβλ. δ'. κεφ. 18'.

τη εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, καὶ νὰ βαπτίζῃ τὸς εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος πιστεύοντας, καὶ ἔχῃ νὰ τὸς βαπτίζῃ, κατὰ τὴν ἐντολὴν τῆς Κυρίας, ἐφύτρωσαν εἰς τὸς Χριστιανὸς αὐταὶ αἱ καταχρήσεις τῶν φωνῶν, ὥστε νὰ μὴ διακρίνωσι τὸν βαπτισμόν ἀπὸ τὸ βάπτισμα· ὅθεν σωζομένης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δοκιμῆς λέγομεν, καθὼς εἶναι καὶ παρὰ τοῖς Λατίνοις βαπτισμὸς τῶν οἰκείων Καμπανῶν; τοῖστος εἶναι καὶ ὁ Βαπτισμὸς αὐτῶν, διότι τόσον ἐκεῖναι βαπτίζονται, ὅσον καὶ αὐτοὶ, πλὴν ὅτι εἰς τὸ ὄνομα τῆ πατρὸς, καὶ τῆ Υἱοῦ, καὶ τῆ Ἁγίας Πνεύματος.

§. 20. Ἐν ἔτει 923. εἰς τὴν Αὐγίαν ἐκοιμήθη ὁ τιμαλφέςτατος Δυσσαυρὸς τῆ Αἵματος τῆ Κυρίας περὶ τὰς ἑξ εἰδῆς τῆ Νοεμβρίου μηνός, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τῷ Ρηγίνῳ ἰσορικόν (α), καὶ τὸν Μαριανὸν Σκώτον (β), ὅσις λέγει ἕτως, αὐτὸ τὸ Αἷμα εἶναι ἐκεῖνο ὅπῃ ἔτρεξεν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆ Χριστοῦ, κατ' ὃν καιρὸν αὐτὴ ἀπὸ τὰς Γεδαίης ἐν Βέργῳ τῆ πόλει ἔπασχεν αὐτὰ ἐκεῖνα, ὅπῃ καὶ εἰκονίζομενος ἔπαθεν ἀπὸ αὐτῆς· συμφωνεῖ μὲ αὐτὸν, καὶ Σιγίβερτος ὁ Γεμβλακηνσίος (γ), εἰάν καὶ αὐτὸς πολλὰ διαφωνεῖ περὶ τῆ τότε, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται νὰ μετεφέρθη τὸτο τὸ Αἷμα, Ἀγγλίαν ὀνομάζων, τὴν ὁποῖαν ἄλλοι Ἀγγίαν λέγουσι, ἀνδὲν ἤθελε νὰ εἰπῇ τις νὰ ἔγινε σφάλμα διὰ τὴν οἰκειότητα τῶν χειρῶν, ὁ Βαρώνιος (δ), ἠδέως εἰκαιμοιδεῖ προσέτι καὶ διὰ τὰ γένεια τῆ Ἀποστόλου Πέτρου, μὲ τῶν ὁποίων τὴν δύναμιν πολλὰ θαύματα ἔγιναν, εἰς τὴν Παρισιακὴν κώμην.

§. 21. Κάρολος ὁ Σίμπλιξ, ὁ τῆς Γαλλίας βασιλεὺς διὰ Ληγάτα ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἐρρίκον τὸν ἱερευτὴν, τὴν τῆ ἁγίας Διονυσίας χεῖρα, μὲ χρυσίον, καὶ πολυτίμους λίθους κεκοσμημένην, ὡς ἐνέχειρον παντοτινῆς συμφωνίας, καὶ ἀμοιβαίας κατὰ Θεὸν ἀγάπης, καὶ μέρος μόνης παραμυθίας τῶν τῆ Γαλλίαν οἰκόντων Φράγκων, ὡς ἔχει τὰ λόγια τῆ πρέσβευος παρὰ τῷ Οὐρσπεργινσίῳ εἰς τὰς χρόνας τῆ Ἐρρίκου (ε), ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος πρέσβυς δεινολογεῖται, ὅτι ἀφ' οὗ τὸ τῆ Διονυσίας σῶμα μετετέθη ἀπὸ τὴν Γαλλίαν νὰ ἐκακόπαθεν αὐτὴ τόσον μὲ τὰς ἐμφυλίους πολέμους, ὅσον καὶ μὲ τὰς ξένας νὰ καταταραχῶν καὶ νὰ ταλαιπωρηθῆ· ὁ δὲ Ἐρρίκος μὲ πᾶσαν χαρὰν εὐχαριστῶς ἀποδεξάμενος τὸ θεῖον δῶρον, καὶ προσπεσὼν καὶ καταφιλήσας αὐτὰ τὰ ἅγια λείψανα, μὲ ἄκραν εὐλάβειαν ἐτίμησεν αὐτὰ, καθὼς ὁ αὐτὸς Οὐρσπεργινσίος γράφει (ζ), μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ Ἀββᾶς ὁ Σταδίνσιος (η), εἰς τὰς ὁποίας προσέτι δέλεαι ἰδῆ, μὲ ποῖον τρόπον Ἐρρίκος ὁ ἱερευτὴς λόγχην κεκοσμημένην μὲ τὰ καρφία, μὲ τὰ ὁποία ὁ Χριστὸς ἐκαρφώθη εἰς τὸν Σταυρὸν, Ραδὸλφῳ τῷ Βεργενδίας βασιλεῖ, ἄλλο μὲ φοβερισμὸς, ἄλλο μὲ δῶρα ἔγραψε.

Αἷμα τῆ Κυρίας φέρεται εἰς Αὐγίαν.

Περὶ τῆς χεῖρός τῆ Ἁγίας Διονυσίας.

(α) Ἐν ἔτει 923. (β) Ἐν ἔτει 923. (γ) Ἐν ἔτει 963. (δ) Ἐν ἔτει 922. ἀριθ. 3. (ε) Σελ. 208. (ζ) Αὐτόθι. (η) Ἐν ἔτει 920.

ψε, καὶ πρὸς σημεῖον, καὶ ἀσφάλειαν τοῖς μεταγενεστέροις ἄφησεν· αὐτῷ ἐσὺ ἐγκωμιάζε, λέγει ὁ Βαρώνιος (α), τὴν τῆ Χριστιανικῆ Ἡγεμόνος εὐσεβειαν, τὴν εἰς τιμὴν τῶν ἱερῶν λειψάνων παρεχομένην.

§. 22. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν βασιλεῖς ἐχρημάτισαν κατὰ τὴν κοινὴν χρονολογίαν, Ραμῆρος Β'. Οὐδάνιος Γ'. Σάνκτιος ὁ Κράσσοι, Ραμῆρος, καὶ καὶ Ραυμῆρος Γ'. ὅσις μεγάλην νίκην κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, ὅπῃ ἐφοβέριζαν τὸν ἀφανισμόν τῶν Χριστιανῶν λέγεται νὰ ἐποίησε, κατ' ἣν ἐφρονεύθησαν ἐξ αὐτῶν χιλιάδες ἐγδοήκοντα, καὶ Βαρεμῆνδος ὁ Β'.

§. 23. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, μετὰ τὸν Ἀεθέλσανον ἐβασίλευσεν Ἐδμῆνδος, Ἐβραδος, Ἐδβίνος, καὶ ὁ Ἐδγαρος.

§. 24. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐξασίασάν μετὰ τὸν Μάγνον Οὐγωνα, καὶ Ἐρίβερτον τὸν Κόμητα, καὶ τὰς υἱὰς τῆ Μάγνη Οὐγωνος, Λυδοβίκος Τρανσμαρῖνος ὁ τῆ Σίμπλικος Καρόλου υἱός, καὶ Λοθάριος ὁ τῆ Λυδοβίκου υἱός, ἐπὶ τῶν καιρῶν δὲ αὐτῶν ἡ τῆς Ἐκκλησίας κατάστασις, ὡσπερ καὶ τῆς πολιτείας δὲν ἦτον εἰς θορύβους, καὶ ταραχάς.

§. 25. Εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ἄλλῃ, Ὄττων ὁ Μάγνος εὐσεβῆς ὢν, ὡς εἶρηται, πολλὰς Ἐπισκοπάς ἐγκατέστησεν, τὰς ὁποίας διηγείται ὁ Γραντζίος (β), καὶ Παῦλος ὁ Λάγγιος (γ). Ὁ αὐτὸς Ὄττων, τόσον κατετρόπωσε τὰς Οὐγγρους κατ' ὅλης τῆς Γερμανίας ἐκστρατεύσας ἐν ἔτει 951. ὅπῃ ἦσαν ἀναρίθμητοι, ὥστε τοιαύτη νίκη πρότερον ἔτε ἠκόσθη, ἔτε ἔγινε, καθὼς γράφουσιν ἐν τῷ παραπληρώματι τῆς τῆ Ρηγίνωνος ἰσορίας (δ), καὶ Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργηνσίος (ε).

§. 26. Τετευταῖον εἰς τὴν Πολωνίαν, καὶ Σιλεσίαν περὶ τὸ 955. ἔτος τὰ Θεμέλια τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἐτέθησαν, καθὼς διηγῶνται οἱ τῶν Πολωνιακῶν Ἱστοριῶν συγγραφεῖς.

Βασιλεῖς Ἰσπανίας.

Βασιλεῖς Ἀγγλίας.

Γαλλίας.

Κατάστασις Γερμανίας.

Πολωνίας καὶ Σιλεσίας Χριστιανισμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ζ΄.

Περὶ Νικηφόρου τοῦ Φωκά, καὶ Γεωργίου τοῦ Τζιμισκῆ, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆ βασιλείας Ρωμανῆ, διὰ προσαγωγῆς τῆς βασιλίσσης ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον Νικηφόρος ὁ Φωκάς ἐν θριάμβῳ, φέρων εἰς

Νικηφόρος Φωκάς Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 953.

(α) Ἐν ἔτει 929. ἀριθ. 4. (β) Βιβλ. γ'. κεφ. κς'. (γ) Ἐν τῷ Κυζικῶν Χρονικῶ. (δ) Ἐν ἔτει 955. (ε) Ἐν ἔτει 955.

εις τὸ μέσον τὰ ὄσα ἄξια, καὶ πολύτιμα κέρση, καὶ λάφυρα πολέμων, καὶ νικῶν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Βέρροϊαν, ὁμοίως καὶ ἕνα μέρος τῆς τιμίας ἐδῆτος Γωάννε τῷ Βαπτιστῷ, ὁπῶς εὖρεν εἰς Βέρροϊαν, καὶ ἐπομένως διαδέχεται τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας ἐν ἔτει 963. Αυτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς ἐν Καππαδοκίᾳ ἀπὸ ὅλα τὰ Ἀνατολικά τὰ γέματα· ὅθεν ἔλθων εἰς Κωνσταντινῶπολιν ἐσέφθη ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Πολύευκτον, ἄνθρωπος εἰς τε τὰς στρατηγίας, καὶ εἰς τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν κατὰ Σαρακηνῶν ἐν Κιλικίᾳ, καὶ Συρίᾳ, περιφανέστατος, ἀλλὰ τοιαύτην δόξαν τὴν ἠμαύρωσε, καὶ ἄδοξον αὐτὸν ἐποίησεν ἡ ἐκλυτος στρατιωτικὴ ἐμπειρία, ἡ τῶν ὑπηκόων ταλαιπωρία, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, διὰ τὰ ὁποῖα πρῶτον μισητὸς ἔγινε τοῖς πᾶσι, καὶ ἐπομένως ὀγλήγορα ἀπώλεθη· διότι ἐλεεινῶς ἐφθάρη ἀπὸ Γωάννη τὸν Τζιμισκὴν ὁπῶς συνήργησε μετ' αὐτὸν ἡ μοιχαλις γυνὴ τῆς ἡ Θεοφανῶ τὴν ὁποῖαν ἐμοίχευεν ὁ Τζιμισκῆς, καὶ ἄλλοι τινὲς σύνεργοι, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντες τὸν τὴν νύκτα ὁπῶς ἐκοιμάτο κατὰ γῆς, καὶ ἐξυπνήσαντες τὸν, τὸν ἐκλώτρισαν· ἦν δὲ ὁ θανατωθεὶς βασιλεὺς χρόνων 17. ἀπὸ τὰς ὁποίας ἕξ χρόνας, καὶ ἕξ μῆνας ἐβασίλευσεν.

§. 2. Αὐτὸς ὁ Νικηφόρος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεοφανῶ χήραν τῆς Ρωμανῆ βασιλέως, ἀφ' ἧς δὲ ἐτελέθη ἡ γαμικὴ ἱερολογία ἀπὸ τὸν πατριάρχην Πολύευκτον εἰς τὴν κατὰ τὰ βασιλεία Ἐκκλησίαν, ἐμποδίσθη ἀπὸ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὰ βημόθυρα, καὶ ἤθελε νὰ ἔμβη εἰς τὸ ἅγιον βῆμα κατὰ τὴν συνήθειαν, λέγων αὐτῷ, ὅτι ἂν δὲν πληρώσῃ πρῶτον τὸν κανόνα ὡς δευτερόγαμος, νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ἔμβη εἰς τὸ θυσιαστήριον· ἔγινε δὲ καὶ ὑσπερον λόγος πῶς τάχα νὰ ἔγινεν ἀνάδοχος ὁ Νικηφόρος τῶν παιδίων τῆς Θεοφανῶ ἐκ τῆς ἁγίας βαπτίσματος, καὶ ἐζήτησι ὁ Πατριάρχης ἢ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν βασίλισσαν, ἢ νὰ εἶναι ἔξω τῆς Ἐκκλησίας· ἐκεῖνος δὲ παντελῶς δὲν ἤθελε νὰ ἀφίσῃ τὴν Θεοφανῶ, διότι τὸν ἐφλογεν ὁ ἔρωσ. Ἐγένετο λοιπὸν δι' αὐτὸ σύνοδος ἐν Κωνσταντινῶπολει ἐν ἔτει 965. καὶ ἐφανερῶδη τὸ ζήτημα εἰς τὰς παρόντας τότε Ἀρχιερεῖς, καὶ εἰς τὰς λογιωτέρας τῆς γερασίας, οἱ δὲ τὸν περὶ τῆς κανόνα ἐγγράφοντες τὸν εἰς τὸν Κοπρώνυμον ἔλεγον, πῶς δὲν πρέπει νὰ ἔχη τὸ κύρος τοῖσδε ἀνθρώποις νομοθέτημα, καὶ πάντες ἐγγραφὸν ἔδωκαν αὐτῷ τὴν περὶ τῆς συγχώρησιν· ὁ δὲ Πατριάρχης πάντοτε ἐναντιώμετο, ἕως ὁπῶς ἐμαρτυρήθη πῶς δὲν ἔγινεν ἀνάδοχος τῶν παιδίων τῆς Θεοφανῶ, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς βασιλέως Βάρδα, ὅσις μετ' ὅσῃ πληροφορήσας περὶ τῆς, ὁμοίως καὶ ὁ πρωτοπαπᾶς τῶν βασιλείων Στυλιανός, ὅσις ἐλέγετο πῶς νὰ ἔγινε πρῶτος κήρυξ τῆς φήμης αὐτῆς εἰς τὴν σύνοδον, καὶ ἔλεγε πῶς ἢτε εἶπεν ἢτε εἶδεν, ἢτε εἰς τινὰς ἐκφώνησε τὸν τοιαῦτον λόγον, καὶ ὤμοσε περὶ τῆς, καὶ ἤτως ἐδέχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Νικηφόρος ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Πολύευκτον.

§. 3.

§. 3. Αὐτὸς ὁ Νικηφόρος τῷ β'. ἔτει τῆς βασιλείας τε κατὰ τῆς Κιλικίας ἐκστρατεύσας, πολλὰς πόλεις, καὶ κᾶσρη αὐτῆς ἔλαβε, νικῶν τὰς κρατῆντας Ἀγαρινὰς, καὶ πρὸς τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων ἐπιστρέφων ἤφερε καὶ τὸ ἐκτύπωμα τῆς Σατῆρος Χριστῷ, τὸ ὁποῖον εἰς κέρμαον εὖρε κατὰ τὴν Γεράπολιν τῆς Συρίας, καὶ μαλίον τῷ Βαπτιστῷ Γωάννε μετ' Αἶμα αἱματωμένον.

§. 4. Ἐπὶ τῆτοις διὰ τὰς συχνὰς ἐκστρατείας προφρατίζόμενος νὰ ἔχη χρῆσαν χρημάτων, καὶ μόνον τὰς διανεμομένας τῇ Γερουσίᾳ βασιλικὰς δαρεὰς κατὰ μέρος ἐσμίκρυνε, καὶ τὰς ἀρχίδην παρεχομένας εἰς ἱερὰ τεμένη, καὶ εὐαγεῖς οἴκας ἐπετείε· δόσεις τελείως ἐσχόλασεν, ἀλλὰ καὶ ψήφισμα βασιλικὸν ἔθετο νὰ μὴν πλατύνωνται αἱ Ἐκκλησίαι εἰς ἀκίνητα, τὸ ὁποῖον ἀνάγνωθι εἰς τὸ β'. βιβλίον τῆς Γραικο-Ρωμαϊκῆς νομίμας (α), καὶ ἡ πρόφασις, ὡς ἔλεγεν ἦν, ὅτι ἀπὸ τὰς Ἀρχιερεῖς δὲν ἐξοδιάζονται εἰς πρέποντα· αὐτὸς ἐξέδωκε καὶ βιβλίον στρατηγικῶν, τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς τὴν παλαιὰν Βιβλιοθήκην.

§. 5. Οἱ τότε Ἀρχιερεῖς, καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πολύευκτος διαφερόμενοι περὶ τῶν ψήφων, καὶ ἄλλοι μὲν πρὸς ἑαυτὰς σύροντες τὴν ἀδειαν τῆς ψιφίζεσθαι, ἐκεῖνος ὁπῶς αὐτοὶ εἶχαν ἐκλέξει, αὐτὸς δὲ ὁ Πατριάρχης μεμφόμενος τὰς ψήφους πῶς δὲν γίνονται ἀπαθῶς, μήτε μετ' εὐδύτητα γνώμης, καὶ σπουδᾶς νὰ κοινολογῶσιν αὐτῷ οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ ἐκεῖνας ὁπῶς ἔμελλον νὰ ψιφίζωσιν, ὁ βασιλεὺς λαβὼν ἀπὸ τότε αἰτίαν, μετέφερε πᾶν τὸ περὶ Ἐπισκόπων προχειρήσεως εἰς ἑαυτὸν, προσάξων νὰ μὴν ἔχη τις ἀδειαν χωρὶς τὴν γνώμην τῆς νὰ πέρηται εἰς τινὰ ἐπαρχίαν. ὅσοι δὲ Ἀρχιερεῖς δὲν ἠδέλησαν νὰ ὑπογράψωσιν εἰς τὸν τόμον αὐτὸν, τὰς ἐξώρισεν· ἀλλ' ἂν καὶ ἀπόδησεν Ἀρχιερεὺς, βασιλικὸν ὑπηρέτην ἐπεμπεν εἰς τὴν χηρεύσαν Ἐκκλησίαν, καὶ πολυεξόδα γενομένης τῆς δαπάνης τῶν ἀναγκαίων, αὐτὸς ἰδιοποιεῖτο τὰ περιττεύοντα.

§. 6. Ἐπὶ τῆτι τῷ Νικηφόρῳ ἀρχισαν μοναχοὶ τινες νὰ κατοικῶσιν εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀΐθωνος κατὰ τὸ 961. ἔτος ὅθεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν καλεῖται πλέον Ἀΐθων, ἀλλ' ἅγιον ὄρος, διὰ τὰς ὁσίως ἐν αὐτῷ ἀσκαμένας Πατέρας, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ πρόκριτον μοναστήριον εἶναι ἡ Λαύρα, κτισθεῖσα ἀπὸ τὸν βασιλέα αὐτὸν διὰ μέσθ τῶ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀΐθωνασίᾳ τῷ ἐν τῷ Ἀΐθωνι.

§. 7. Αὐτὸς ὁ Νικηφόρος καὶ δόγμα ὅσον τὸ κατ' ἐκεῖνον ἐθέσπισεν, ὅτι τῆς εἰς πόλεμον φρονεμένης στρατιώτας ὁμοίως τιμᾶσθαι μετὰ τὰς μάρτυρας, καὶ ὑμνῆσθαι ὁμοίως ἀξιῶσθαι, καὶ γεγαίρεσθαι· ὅμως ὁ Πατριάρχης, καὶ τινὲς τῶν Ἀρχιερέων, καὶ τῶν τῆς Γερουσίας ἀνδρείως ἐναντιώθησαν λέγοντες, καὶ φανερώοντες, πῶς τὰς ἐν πολέμοις φρονεούσας, καὶ φρονεμένας οἱ θεοὶ κα-

Λιβ.

νό-

(α) Σελ. 113. ἐκδ. Φραγκοφ ἔπει ἀφης.

Ἀρεταί, καὶ
ἐλαττωμένα
τὰ τῆς Φω-
κᾶς.Προδίδεται
ἀπὸ τὴν γυ-
ναῖκα τῆς.Εὐρεσις τῆς
ἁγίας Μαν-
δύλης, καὶ
ἄλλων λει-
ψάνων.

νόνας, ἦτοι τῆ μεγάλης Βασιλείας τὴν φέρουσαν εἰς ἐπιτίμιον, ὥστε τρεῖς χρό-
νοι νὰ ἀπέχωσι τῆς ἱερᾶς μεταλήψεως, καὶ πῶς θέλεις ὅτι ὡς μάρτυρες νὰ
τιμηθῶσιν; αὐτὴ ἡ ἀνδίασις ἂν δὲν ἐγένετο ἀπὸ αὐτῆς, τάχα ἦθελε κυ-
ρωθῆ, καὶ βεβαιωθῆ ἐκείνο τὸ δεσπείσιον δεσπῖσμα.

§. 8. Οἱ Σαρακηνοὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν ἐν Συρία καὶ Κιλικίᾳ πό-
λεων, τὸν Ἀρχιερέα Ἱεροσολύμων Γεωργίου ζωντανὸν ἔκαυσαν, ὡς τάχα
μὲ τὰς συμβελάς τὰ νὰ ἐμελεν ὁ Νικηφόρος πρὸς αὐτὸς νὰ ἔλθῃ. Ἐκαυ-
σαν δὲ καὶ τὸν περικαλῆ ναὸν τῆ Κυριακῆ τὰ φεβρουαρίου ἐν ἔτει 967. τὸ αὐτὸ ἐ-
πραξαν καὶ οἱ Ἀντιοχείαι θανατώσαντες τὸν Ἀρχιερέα τῆς Χριστοφόρου, καθὼς
ὁ Κεδρηνὸς γράφει ἐν τοῖς χρόνοις τῆ Φωκᾶ (α).

§. 9. Θανατωθέντος Νικηφόρου τῆ Φωκᾶ, ἔλαβε τὴν βασιλείαν Γεωργί-
ου ὁ Τζιμισκῆς ἐν ἔτει 969. κοινῶς τῆς βασιλείας λαβὼν Βασίλειον,
καὶ Κωνσταντῖνον τὰς υἱὰς Ῥωμανῆ ἐτι μικρὰ παιδία, τὸν δὲ παρακαλιώμενον
Βασίλειον, τὸν ὁποῖον ὁ Φωκᾶς εἶχε τιμῆσαι πρόεδρον, μὴν ὄν πρότερον
αὐτὸ τὸ αξίωμα, λαβὼν αὐτὸν ὡς εἰς γύμνασιν περὶ τὴν τῶν κοινῶν πραγ-
μάτων διοίκησιν, ἐδιώρισεν εἰς αὐτὸν πᾶσαν τὴν διοίκησιν, καὶ οἰκονομίαν.
ἔπειτα ὁ Γεωργίος ὑπήγεν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν νὰ σεφθῆ βασι-
λεὺς, ὅμως δὲν τὸν ἀφῆκεν ὁ Πατριάρχης Πολύευκτος νὰ ἐμβῆ εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν, ὡς μολυσμένον ἀπὸ τὴν αἱματοχυσίαν, ὅστις ὑποφύρων ἡ-
μερα τὴν ἐπιτίμησιν, ἀπελογεῖτο πῶς αὐτὸς μὲ τὸ χεῖρ τὰ δὲν ἐφόνευ-
σε τὸν Νικηφόρον, ἀλλ' ἄλλοι μετὰ ταῦτα πάλιν τῆ ἐζήτησεν ὁ Πατριάρ-
χος, ὅτι ἡ μὲν Θεοφανῶ νὰ διωχθῆ ἀπὸ τὰ βασιλεία, καὶ νὰ ἐξωριθῆ,
οἱ δὲ φονεῖς τῆ Νικηφόρου νὰ διωχθῶσι καὶ αὐτοὶ, καὶ ὁ τόμος ὅπῃ ἐγένετο
ἀπὸ τὸν Νικηφόρον, ὅστις ἐδέσπιζε πῶς χωρὶς τὴν γνώμην ἐκείνου νὰ μὴν
γίνεται Ἀρχιερεὺς, νὰ σχισθῆ, τὰ ὁποῖα ἀπ' αὐτῆς ἐγένετο, κατὰ τὴν γε-
νήθλιον τῆ σωτήρος ἡμῶν καὶ Θεᾶ εὐχαρίστησιν, ὅμῃ ἐσυγχωρήθη τῆς εἰσόδου
τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅμῃ ἐσέφθη ἀπὸ τὸν Πατριάρχην. αὐτὸς ἠγωνιάθη
ἀνδρείως κατὰ τῶν Ἀγαρινῶν, τῶν Βελγάρων, καὶ τῶν Ῥώσων, κατατρο-
πῶσας αὐτὰς, τελευταῖον ἀπὸ Βασίλειον τὸν Εὐνάχον μὲ δηλητηρίον
φάρμακον ὅπῃ δὲν ἦτον δυνατόν, καὶ ὀγληγοροθάνατον, ἀλλ' ἔλαφρον, καὶ
μὲ πολυκαιρίαν φθείρον τὸν ἄνθρωπον, ἀπέθανεν ὑστερον ἀπ' αὐτὸ, ἀ-
φῆς τὴν βασιλείαν εἰς τὰς κληρονόμους αὐτῆς, εἰς τὸν Βασίλειον δηλαδὴ
καὶ Κωνσταντῖνον τὰς υἱὰς τῆ Ῥωμανῆ, βασιλεύσας ἕξ καὶ ἡμισυ χρόνος.
αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐπρόσβαξε, καὶ εἰς νόμισμα, καὶ εἰς τὸν ὄβολον νὰ γρά-
φωσι τὴν εἰκόνα τῆ Σωτήρος, ὅπῃ πρότερον δὲν εἶχε γένῃ σέτο, καὶ νὰ
γράφωνται μὲ Ῥωμαϊκὰ γράμματα εἰς τὸ ἕνα μέρος, Ἰησοῦς Χριστὸς Βασίλεὺς
Βασιλέων τῆτο δὲ καὶ οἱ ὑστέρηνοι βασιλεῖς ἐφύλαξαν.

§. 10.

(α) Σολ. 507.

Σαρακηνῶν
σκληρότης
ἐν Συρία.Γεωργίου
Τζιμισκῆς
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
969.

§. 10. Πατριάρχαι Κωνσταντινπόλεως εἰς τὸν καιρὸν Γεωργίου τῆ Τζι-
μισκῆ ἐγένετο μετὰ τὸν Πολύευκτον, τὸν λέ. ἡμέρας ζήσαντα μετὰ τὴν
ἀνάρρησιν τῆ Τζιμισκῆ, Βασίλειος ὁ Σκαμάνδρηος, μαρτυρούμενος εἰς τελειό-
τητα ἀρετῆς, ὅστις ὑστερα ἀπὸ δ. χρόνος κατηγορηθεὶς εἰς μερικά ἐγκλή-
ματα συνοδικῶς καθήρεθη, καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Ἀντωνίου ὁ Στε-
δίτης.

§. 11. Τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας χηρυσίας Ἀρχιερεὺς, ὁ Γεωργίος
εὐδὺς μετὰ τὴν αὐτῆ ἀνάρρησιν μοναχὸν τινα Θεόδωρον ἐποίησεν (α), ὅ-
στις προεῖπεν αὐτῷ πῶς θέλει βασιλεύσει, καὶ νὰ μὴν βιασθῆ νὰ ἀρπάσῃ
τὴν βασιλείαν, ἀλλὰ νὰ προσμένη τὴν ἐκ Θεοῦ προχείρησιν. λαβὼν λοι-
πὸν αὐτὸς τὴν ἀρχιερωσύνην, ἐπαρακάλεσε τὸν βασιλέα νὰ μετοικήσῃ τὰς
Μανιχαίους ἀπὸ τὴν Ἀνατολίαν εἰς τὰ ἐσπέρια, ἐπειδὴ πολλὰς διαφθείρε-
σι καὶ πλανῶσι μὲ τὴν μαρὰν αἵρεσίν τας, τῆ ὅποια τὴν παρακάλεσιν μὴ
παραβλέψαι ὁ βασιλεὺς, εἰς Φιλιππόπολιν μετήγαγε τὸ γένος τῶν Μανι-
χαίων ἀνάγνωδι περὶ τῶν ρηθέντων τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Κεδρηνὸν (γ),
τὸν Σκυλίτζην (δ), τὸν Γλυκᾶν (ε), καὶ ἄλλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Περὶ τῶν γενομένων Τοπικῶν Συνόδων ἐν τοῖς χρόνοις
τῶν ρηθέντων Ἀυτοκρατόρων, καὶ τῶν διαπρε-
ψάντων ἐν ἀρετῇ ἀνδρῶν.

§. 1.

Σύνοδοι τοπικαὶ εἰς μὲν τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν μιὰ μόνη ἐγένετο,
ἡ ἐν Κωνσταντινπόλει ἐν ἔτει 963. δι' αἰτίαν τῆ συνοικεσίας Νικηφόρου
Φωκᾶ μετὰ τῆς Θεοφανῆς τῆς τῆ Ῥωμανῆ χήρας, ἧτις προσεκύρωσεν αὐ-
τὸ, ὡς ἀνωτέρω, εἴρηται, ὡς ἀνεμπόδιον.

§. 2.

(α) Οἱ Συγγραφεὺς ἔφθασε μὲ τὴν σειράν τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ Πατριάρχων
τῶν ἕως Θεοφυλάκτου, καὶ σιωπᾶ ἕως τῆ Θεοδοσίας, καὶ δικαίως, διότι τὸσον συγχισ-
μένη ἡ χρονολογία, καὶ ἡ ὀνομασία αὐτῶν, ἦν ὅπῃ ἀδύνατον νὰ εἴπῃ τις πὸ ἀληθῆς περὶ
τέτοις ὅστις ἐπιθυμῶμεν ἄς ἀναγνώσῃ τὴν σειράν αὐτῶν τῶν Πατριαρχῶν παρὰ Μιχαὴλ
λέ Κρίστον, τόμ. Β'. Χρῆς. Ἀνατ. καὶ ἄλλοις.

(β) Χρον. βιβλ. 15. σελ. 156. (γ) Σελ. 508. ἕως 535. (δ) Εἰς τὴν χρόνος αὐτῶν
τῶν Ἀυτοκρατόρων. (ε) Χρον. τμήμ. Δ'. σελ. 235.

Πατριάρ-
χαι Κων-
σταντινπό-
λεως.

Ἀντιοχείας

Σύνοδος
Κωνσταντιν
πόλεως.

Ετεροι Δύ-
σεως.
Βώνης.

Αυγέσης.

Γυγελείμω.

Ρώμης.

Ρώμης Ψευ-
δύσυνόδος.

Ρώμης.

Ραβέννης.

§. 2. Εἰς δὲ τὴν Δύσιν πολλαὶ σύνοδοι ἐγέναν, καὶ μὴ ὅλον ὅπῃ ἔδε-
μία αὐτῶν ἦν ἀξιόλογος, ὅτι λογῆς ἢ ἐν Σησσιόνῳ ἐν ἔτει 941. δι-
αίτιαν Οὐγῶνος, καὶ Ἀρτάλτα ὅπῃ διεφέροντο διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν τῶν
Ρήμων, ἣτις διώρισεν τὸν Ἀρτάλτον νὰ ἀπέχη, ἐπειδὴ εἶχεν ὁμολογήσῃ
ποτὲ νὰ μὴ λάβῃ Ἀρχιεπισκοπὴν, τὸν δὲ Οὐγῶνα νὰ τὴν λάβῃ· διὰ
τὴν διαφορὰν αὐτῶν προσέτι συνήχθησαν ἢ ἐν Βιρδάνῳ, ἢ ἐν Μεσόμῳ, ἢ ἐν Γυ-
γελείμῳ, ἢ ἐν Τριβήρῃ, ἢ ἐν Ρώμῃ, καὶ ἢ ἐν Μέλδῳ (α).

§. 3. Ἡ ἐν Βώνῃ συνήχθη τῷ 942. τί δὲ ἐγένετο ἀπὸ αὐτὴν εἶναι
ἄγνωστον.

§. 4. Ἡ ἐν Αὐγέσῃ Ἐπισκόπων 15. ἐν ἔτει 955. (β), διὰ προσα-
γῆς Οὔττωνος τῷ Μάγνῳ, καὶ κανόνικα ἐξέδοτο 15. ὅρα τὸν Κοριόλα-
νον (γ).

§. 5. Ἡ ἐν Γυγελείμῳ ἑτέρα συνήχθη ἐν ἔτει 958. ἀπὸ Ἐπισκό-
που 17. καὶ προεχειρίσατο Οὐιέννης Ἀρχιεπίσκοπον (δ), τὸν Φριδέρικον,
κατὰ τὸ παραπλήρωμα τῷ Ρηγίνῳ (ε).

§. 6. Ἡ ἐν Ρώμῃ ἑτέρα κατηγγέλθη ὑπὸ Οὔττωνος τῷ Μα-
γνῳ ἐν ἔτει 963. ἣτις καθεῖλεν Γεώργιον τὸν ΙΒ'. καὶ ἀντ' αὐτῆ κατέστησε
Λέοντα τὸν Η'. ὅρα τὸν Βαρώνιον (ζ).

§. 7. Ἡ ἐν Ρώμῃ ψευδύσυνόδος συνήχθη ὑπὸ Γεώργιον ΙΒ'. τῷ ψευ-
δοπάπῃ, ἐν ἔτει 964. ἣτις καθεῖλε Λέοντα τὸν Η'. καὶ τὰς πράξεις αὐτῆ
ἀκύρωσεν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

§. 8. Τῷ αὐτῷ ἔτει συνήχθη καὶ τρίτη σύνοδος ἐν Ρώμῃ ἀπὸ Οὔ-
ττωνα τὸν Μάγνον, ἣτις ἐσέλησεν τὸν Βενέδικτον, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται,
καὶ μόνον τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Παπικῆς ἀξίας, ἀντεκατέστησε Λέ-
οντα τὸν Η'. ἀνάγνωθι Λάμβερτον Σχαφναβαργήνσιον (η), καὶ τὸν Βα-
ρώνιον (θ).

§. 9. Ἡ ἐν Ραβέννῃ κατηγγέλθη ἀπὸ Οὔττωνα τὸν Μάγνον ἐν
ἔτει 967. διὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ὅπῃ ἔγραψε τὸ παραπλήρωμα τῆς τῷ
Ρηγίνῳ ἰσορίας λέγει ἕτως (ι).

» Οὐ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Ρώμην τὰ τῷ Κυρίῳ γενέθλια ἐώρτα-
» σεν; ἀπ' ἐκεῖ ἐξερχόμενος διὰ μέσση τῷ Σπαλίτῃ ὑπήγεν εἰς
» Ραβένναν, καὶ ἐκεῖ ἐώρτασε τὸ Πάσχα ὁμῶς μετὰ τὸν Κύριον Γεώργιον
» τὸν Πάπῃ (εἶναι δὲ αὐτὸς Γεώργιος ΙΓ'.) πολλὰς αὐτόθι ἐκ τῆς Ἰτα-
» λίας, καὶ Ρωμαϊκῆς Ἐπισκόπου συνήχθησεν, καὶ σύνοδον συγκροτήσας,
» πολ-

(α) Ἡ ἐν Βιρδάνῳ συνήχθη τῷ 947. ἢ ἐν Μεσόμῳ τῷ 948. ἢ ἐν Γυγελείμῳ τῷ
948. τῆς ὁποίας σώζονται κανόνες δέκα ἢ ἐν Τριβήρῃ τῷ 948, τῆς ὁποίας σώζονται
πράξεις τρεῖς. ἢ ἐν Ρώμῃ καὶ Μέλδῳ τῷ 949. (β) ἔχι τῷ 955. ἀλλὰ τῷ 952.
(γ) Σελ. 699. (δ) Οὐχι Οὐιέννης Ἀρχιεπίσκοπον, ἀλλὰ Σιλβέρτου. (ε)
ἐν ἔτει 958, ὅπῃ λέγει ὅτι παρῆσαν Ἐπίσκοποι 15. (ζ) Ἐν ἔτει 963. ἀριθ. 15.
(η) Ἐν ἔτει 963. (θ) Ἐν ἔτει 964. ἀριθ. 19. (ι) Ἐν ἔτει 968.

» πολλὰ πρὸς ὠφέλειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπενόησε, καὶ εἰς τὸν Ἀποστολι-
» κὸν Γεώργιον τὴν πόλιν, καὶ τὴν γῆν τῶν ἐν Ραβέννῃ, καὶ ἄλλα πολ-
» λά, ὅπῃ ἀπὸ πολλῶν πρότερον χρόνων ἀφιέρθησαν ἀπὸ τῆς Ρώμης ἀρ-
» χιερεῖς ἀνταπέδωκε, καὶ ἀπ' ἐκεῖ αὐτὸν εἰς Ρώμην πολλὰ περιχαρῶς
» ἐπεμφεν, αὐτὸς δὲ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Τυρρηνίας.

§. 10. Ἡ ἐν Γυγελείμῳ Γ'. σύνοδος συνήχθη ἐν ἔτει 972. ἀ-
πὸ Οὔττωνα τὸν Μάγνον, τὰ δὲ πραχθέντα ἀπὸ αὐτὴν ἀμφιβάλλον-
ται (α).

§. 11. Ἄνδρες δὲ ἐν ἀρετῇ διαβεβοημένοι εἰς τὰς Δυτικὰς ἐκχημά-
τισαν κατὰ τέταρτος τὰς χρόνας, Βρῆνων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κολωνίας
υἱὸς Ἐρρίκου τῷ Γεωργίῳ, καὶ Οὔττωνος τῷ Μάγνῳ ἀδελφός, ἔγραψεν ὑπόμ-
νημα εἰς τὴν Πεντάτευχον, καὶ εἰς τὰ τέσσαρα εὐαγγέλια, καὶ βίβας τῶν ἀγίων,
ὡς μαρτυρεῖ Σηξτός ὁ Σενικός (β), καὶ ὁ Στάλβεργος (γ).

§. 12. Λαίτπρανδρος, ἀνὴρ ἐν πολυμαθείᾳ διαβεβοημένος, ἔγραψε πρὸς
Ρηγινῶν τὸν ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ Ἐπιβριτανὸν Ἐπίσκοπον Ἰσορίαν τῶν
ἐπ' αὐτῆ γεγονότων ἐν τῇ Ἑυρώπῃ, ἐν βιβλίῳ ἐξ, εἰς τὴν ὁποίαν τίτ-
λον ἐπέγραψεν, ἀνταπόδοσις, διότι περιγράφει εἰς αὐτὴν τὴν τῷ Βη-
ρεγκάρῃ Τυραννίδᾳ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλὰ ἠνωχλήθη, ὡς ἀν με ζωντα-
νὰ χρώματα.

§. 13. Οὔδων, ὁ Σευήρος, Ἀγγλος τὸ γένος, ἔγραψε περὶ τῆς θείας
Εὐχαριστίας, τὰς συνοδικὰς διαταγὰς, καὶ διάφορα ποιήματα, κατὰ τὸν
Ποσσευῖνον (δ).

§. 14. Φλωδόαρδος ὁ ἐκ Γαλλίας πρεσβύτερος, καὶ Κανονικός ἐν Ρή-
μοις, ἰσορίαν τῆς Ρήμων Ἐκκλησίας ἔγραψε, καὶ χρονικὸν ἀπὸ τῷ 919.
μέχρι τῷ 966. Φλάαλδον τῆτον καλεῖσιν ὁ Σιγίβερτος καὶ ὁ Τριθέμιος,
ἄλλοι δὲ Φιλιάλδον.

§. 15. Στέφανος ὁ Ἐδέας Ἐπίσκοπος, ἔγραψε περὶ τῆς μυστηρίων τῆς
Εὐχαριστίας, καὶ Μωσῆς ὁ Βαρκεφῶς Ἐπίσκοπος Σύρος ἐξέδωκε βιβλίον
περὶ τῆς παραδείσεως, τὰ ὁποῖα καὶ τὰ δύο σώζονται ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ
τῶν Πατέρων (ε).

ΚΕΦΑ-

(α) Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἐθεωρήθη ἡ ὑπόθεσις τῷ Ἀδαλβέρωνος. Οὗτος
ζῶντος ἔτι Οὐδαλρίχου Ἐπισκόπου Αὐγέσης, ἔλαβε τὴν αὐτὴν Ἐπισκοπὴν, ὅθεν ἡ
σύνοδος διὰ παρακινήσεως Οὔττωνος, ἐδιώρισεν, ὁ μὲν Οὐδαλρίχος νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἐπι-
σκοπὴν τῆς, ὁ δὲ Ἀδαλβέρων νὰ προσμησῇ τὴν θανάτῳ τῷ Οὐδαλρίχῳ διὰ τὰ τὸν
διαδεχθῆναι.

(β) Βιβλ. δ'. τῆς 159. Βιβλιοθ. σελ. 270. ἐκδ. Κολωνίας αχχς'.
(γ) Ἐν ἔτει 953. (δ) Γερ. Προπ. Τόμ. Β. σελ. 168.
(ε) Εἰς τὸν παρόντα κῆλον ἐκχημάτισαν καὶ ἑτεροι περιβόητοι ἄνδρες ὧν πρῶτος
ἔστι Ραβέννος 15. Ἐπίσκοπος Οὐλτραϊέκτου, Γερμανὸς τὸ γένος, ἀνὴρ ευχλωττος καὶ
ἀγ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Περὶ Βασιλείας, ἢ Κωνσταντίνου τῶν Πορφυρογεννητῶν
ἀδελφῶν τῶν Αυτοκρατόρων ἐν τῇ Ἀνατολῇ,
ἢ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ, ἢ περὶ τῶν Ρώσων.

• §. 1.

Βασίλειος
καὶ Κωνσταν-
τίνος Πορ-
φυρογεννη-
τοὶ Ἀυτο-
κράτορες
ἀπὸ Χ. Γ.
957.

Μετὰ τὸν θάνατον Γεωργίου τῆ Τζιμισκῆ ἀπεκατέστη τὸ σκήπτρον τῶν
Ρωμαίων εἰς τὰς συγγενεῖς τῆ Βασιλείου, ἢ Κωνσταντίνου λέγω
τὰς υἱὰς τῆ νεωτέρου Ρωμανῆ ἐν ἔτει 975. ἀπὸ τὰς ὁποῖας ὁ εἰς μὲν
ἦν.

ἀρχὴν, μαθητευθεὶς παρὰ Νάννου τῆ φιλοσόφου· ἔγραψεν εἰς ἔπαινον τῆ ἀγίας
Μαρτίνου, ἢ Βουφατίου, Ομιλίας, ἢ λόγους, ἢ ἄλλα τινὰ· ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν
τῆ ἔτη ἡ. εἰς τὸν καιρὸν τῆ διωγμῆ τῶν Δάνων.

Στέφανος Μετήσιος Κανονικός, ἢ ὕψερρον Ἐπίσκοπος Λεοδίνσιος, συνέγραψε
λόγους, Ἐπιστολάς, ὕμνος ἢ ἄλλα τινὰ.

Ραθήριος, ἢ Καθήριος μοναχὸς Λοβιήσιος, ἀνὴρ ἐνάγκτος, καὶ σκεδαίος, Ἐπί-
σκοπος ὕψερρον Οὐρηώσης, ὅθεν δις ἐξεβλήθη, καὶ μετὰ ταῦτα ἔργον Ἐπίσκοπος
Λοβιήσιος, ἀλλ' ὕψερρον ἀπὸ χρόνον ἐδιώχθη, καὶ ἠτύχησεν εἰς τὸ μοναστήριον τῆ,
διὸ καὶ μονόστιχον περὶ αὐτῆ φέρεται, Veronae praelul, sed ter Ratherius exul.
ἦτοι Οὐρηώσης πρόεδρος, ἀλλὰ τρεῖς ὁ Ραθήριος ἐξέτριτος· ἔγραψε περὶ Σώματος,
καὶ Αἵματος τῆ Κυρίας, καὶ κατὰ ἀνθρωπομορφίτων, καὶ ἄλλα τινὰ.

Οὐδων ἄββας Κλερικῆσιος, ὅστις, διὰ τὴν μυστικὴν τῆ τέχνην, ἐχημάτισε
πρωτοψάλτης τῆς Τερβωνησίης Ἐκκλησίας, ἔγραψε χρονικὸν ἐν συνόψει, ὕμνος καὶ
ἄσματα καὶ ἄλλα τινὰ.

Αββος, ἢ κατὰ τὸν Τριθέμιον Αββος, μοναχὸς Φλωρικῆσιος, ἀνὴρ ἐυλα-
τος, καὶ πεπαιδευμένος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἔτος συνέγραψε πολλὰ, τὸν κατάλογον
τῶν αὐτῆ συγγραμμάτων ὅρα παρὰ τοῖς Μαγδεμ. Ἐκατόντ.

Εἰρηόγιος Λοβιήσιος ἄββας, ἀνὴρ πεπαιδευμένος εἰς τὰς θείας, καὶ ἀνθρω-
πίνης γραφάς, ἔγραψε βιβλίον περὶ Σώματος, καὶ Αἵματος τῆ Χριστοῦ, τὰς πράξεις
τῶν Λοβιήσιων Ἐπισκόπων, ἢ ἄλλα.

Θεοδώριμος μοναχὸς τῆ ἀγίας Ἀλβάνου Μορσεντίας, περιβόητος διὰ τὴν ἐμπει-
ρίαν τῆ εἰς τὰς γραφάς, ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸ εὐαγγελίον τῆ Γεωργίου, εἰς
τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων, τὰς πράξεις, καὶ τὴν σειράν τῶν τῆς Μορσεντίας προέ-
δρων.

Οὐϊτίχινδος, ἢ Οὐϊνδὶχίλδος, μοναχὸς Κορβιήσιος, ἔγραψεν ἱστορίαν τῶν Σα-
ξόνων, καὶ Οττωνος τῆ μεγάλης, καὶ τῶν διαδόχων τῆ, εἰς βιβλίον γ'. τὸν βίον
Παύλου τῆ Ἐρημίτου βιβλίον β'. Ἐπιστολάς, λόγους, καὶ ἄλλα.

Ἐρχαρδὸς μοναχὸς Λοβιήσιος, ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὴν ἔξοδον, Λευί-
τικόν, ἀριθμῶν, καὶ Δευτερονόμιον, ἔτι καὶ ομιλίαν τινὰς.

ἦν χρόνων κ'. κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὁ ἄλλος δὲ, ἦτοι ὁ Κωνσταντίνος ιζ'.
χρόνων, εἰς τὰς ὁποῖας νεωτερίσαντες Βάρδας ὁ Σκληρός, ἢ Βάρδας ὁ
Φωκῆς, ὁμοίως ἢ οἱ Βάλγαροι πράγματα, ἢ δυσκολίας ἐπροξένησαν
πολλὰς, τῶν ὁποῖων τὴν δύναμιν καταβαλὼν ὁ Βασίλειος, διότι εἰς τὰς
πολέμας ἀνδρείως ἦν ἢ δραστήριος, ἀγριώτερός τε παρὰ τὸ κρέπον, ἢ
σοβαρῶς ἐχημάτισε, ἢ τὸ ἦθος ὑποκαθήμενος, ἦτοι ἄγριος, ἢ εἰς πάν-
τας εἶχεν ὑποψίαν, ἢ εἰς τὸν θυμὸν ἦν ἀπαραίτητος· διότι τότε πρῶ-
τον ἔγινεν ὡς ἀληθῶς Αυτοκράτωρ, ἢ γνωρίσας πόσας φροντίδας χρειά-
ζεται ἢ τῆς βασιλείας διοικήσεως, κατεφρόνησε ἢ τὴν βασιλικὴν τρυφήν,
ἢ τὰ λαμπρὰ φορέματα, ἢ πᾶν χαροποιὸν ἀπέβαλεν, εἰς τὰ ὅποια
πρότερον ἐκαταγίνετο, ἢ εἰς ἑαυτὸν μόνον λαβὼν τὴν ἐξουσίαν, τὸ δὲ
ὄνομα τῆς βασιλείας, ἢ τὸ ἐπίσημον χρῶμα μετέδιδεν εἰς τὸν ἀδελφόν
τε, ἢ δουροφορίαν τινὰ ἐδιώρισεν εἰς ἐκεῖνον, παραμικρὰν ὅμως, ἢ οὐχὶ
μεγαλοπρεπῆ, ὅθεν ἢ ἀνδραγαθίας ἐκ ὀλίγας κατὰ τῶν πολεμίων ἐποί-
ησεν, φανεῖς εἰς αὐτὰς φοβερῶς, ἢ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρωμαίων ἀνεξώωσε,
ἢ πολλὰ τρόπαια κατὰ τῆ τῶν Βαλγάρων, ἢ ἄλλων ἐθνῶν κήσας, ἢ
πολλὰς πόλεις, ἢ φέρια αὐτῶν λαβὼν· τὸ ἐναντίον δὲ ὁ Κωνσταντίνος
ὦν ἀμελῆς ἦθους, ἢ ἠδονικῆ, ἢ εἰς ξεφραντώσεις ῥίπτων τὸν ἑαυτὸν τε,
διότι ἐνικεῖτο ἀπὸ τὴν κοιλίαν τε, ἢ ἀπὸ τὰ ἀφροδίσια, ἢ ἐμαίνετο εἰς
τὰς ἀγορὰς, ἢ θεάτρων, ἢ εἰς τὰ κυνήγια, ὅθεν ἄξιον ἐφ' ὅλης τῆς
ζωῆς κατορθώσας· ἀπὸ αὐτῆ δὲ ὁ μὲν Βασίλειος ἐξῆσε χρόνος ὁ.
Βασιλεύσας χρόνος νβ'. ἢ ἐπέκεινα· διότι τὰς ἄλλας συνεβασίλευσε
μὲ τὸν πατέρα τῆ, ἔπειτα μὲ τὸν Φωκῆν, ἢ μετ' ἐκεῖνον μὲ τὸν Τζι-
μισκῆν, ὅστις ἀποθανὼν γέρον ἐν ἔτει κκ'. ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν Κωνσταν-
τίνος, ὅστις γενόμενος χρόνων ὁ. ἢ βασιλεύσας ἀναξίως χρόνος γ'. παρὰ
μῆνα ἓνα ἀπέθανεν ἐν ἔτει κκ'.

§. 2. Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως ἐχημάτισαν ἐν τοῖς χρόνοις
τῆτων τῶν Αυτοκρατόρων Ἀντώνιος ὁ Σταδίτης, ὅστις ἀφείκε τὴν Γερω-
σύνην κατὰ τὴν τῆ Σκληρῆ ἀποστασίαν, ὅτῃ ἐκυβέρνει αὐτὴν χρόνος ἐξ,
ἢ εἰς ὀλίγον διάστημα καιρῶ ἀποθανὼν, ἦτον χιρεύεσσα ἢ Ἐκκλησία ἀ-
πὸ Πατριάρχην χρόνος τέσσαρας ἡμισυ, ὕψερρον ὁ Χρυσοβέργης Νικό-
λαος ἐπροχειρίσθη, διαπρέψας εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην χρόνος ιβ'. ἢ μῆνας
ἢ τῆ ὁποῖα ἀποθανόντος, ἔγινε Πατριάρχης ὁ Μάγιστος Σισίνιος, ἀ-
νὴρ λόγιος, ἢ Ἰατρικῆς τέχνης ἐμπειρότατος, ὅστις ἢ τὰς διαχωριζόμενας
διὰ τὴν τετραγαμίαν ἠνώσε, ἢ τόμον ἐξέδωκε περὶ τῆ μὴ λαμβάνειν
δύο ἀδελφῶν δύο ἐξαδέλφους, ὡς ἢ τὸ ἀνάπαλιν ὁμοίως, ἢ θεῖον, ἢ
ἀνεψιὸν μὴ λαμβάνειν δύο ἀδελφῶν, ἀνάγνωδι τῆτον βιβλ. γ'. τῆ Γραι-
κο Ρωμαϊκῆ νομίμ. (α)· τέττα χρόνος τρεῖς τὴν Ἐκκλησίαν κυβερνήσαν-
τοι,

Α α α 2

(α) Σελ. 197.

Κατορθώ-
μα τῆ Βασι-
λείου.

Θάνατος
αὐτῆ.
Θάνατος
Κωνσταντί-
νου.

Πατριάρχαι
Κωνσταντι-
νουπόλεως.
Ἀντώνιος
Σταδίτης.

Νικόλαος
Χρυσοβέρ-
γης.
Σισίνιος ὁ
Μάγιστος.

Σέργιος.

τος, ἢ ἀποθανόντος, ἐχειροτονήθη Σέργιος Πατριάρχης, ὅστις ἦν μὲν ἠγόμενος τῆ μονασιῆς τῆ Μαριῆλ, συγγενὴς δὲ Φωτίῃ τῆ Πατριάρχου. λέγεται αὐτὸς ἀπὸ τινῶν ἢ Εὐλόγιος· ἐξέδωκε δέσπισμα περὶ δωρεῶν ἢ ἀυξήσεων τῶν μονασιῶν, ἢ φροντισιῶν· ἐδεήθη δὲ πολλὰ καὶ τὸν Ἀυτοκράτορα Βασίλειον ὁμῶς μετ' ἄλλων ἱερῶν ἀνδρῶν, διὰ τὴν σχολάσῃ, καὶ τὴν ἀπρακτικῇ ἢ εἰσπραξί, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδογματίσεν, ὅτι τὰς χαμῆνας περιουσίας τῶν ἐνδεῶν νὰ πληρῶνωσιν οἱ δυνατοὶ, καὶ εὐποροὶ, τὸ ὁποῖον ὀνομάσθι ἀλληλέγγυον, ἀλλὰ δὲν εἰσηκόσθι· ὁ αὐτὸς δὲ Σέργιος ποιήσας σύνοδον ἐν Κωνσταντινῶν πόλει τὰ κατὰ Λατίνων ὑπὸ Φωτίῃ πραχθέντα ἐβεβαίωσε, καὶ ἐξήλειψε τὸ ὄνομα τῆ Πάπα ἀπὸ τῶν ἱερῶν δίπτυχα διὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτῶν ἀφρόνως ἐν τῷ συμβόλῳ προδήκην, ποιμάνας δὲ τὴν Ἐκκλησίαν χρόνος κ'. ἀπέθανε, καὶ ἐπροχειρίσθι Εὐστάθιος, ὅστις ἦν Πρωτοπαπῆς τῆ ναῦ τῆ Παλατί, προσὰς δὲ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀρθοδόξων χρόνος ὀκτώ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ὁ δὲ βασιλεὺς ἄρῳσος ὢν, Ἀλέξιος ὅπῃ εἶχε τὴν προσασίαν τῆς τῆ Σταδῆς μονῆς ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα, κομίζων τὴν Γεράν Κάραν τῆ τιμῆς προδρόμου πρὸς αὐτὸν, καὶ εὐδὺς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Πατριάρχην ἐποίησε, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ ἀπέθανε, τότε σώζονται δεσπίσματα περὶ γάμων.

Εὐστάθιος.

Αλέξιος ὁ Στεδότης

Συμεῶν νέος θεολόγος.

§. 3. Κατὰ τὰς τὰς χρόνος ἠκμασε Συμεῶν ὁ νέος Θεολόγος, ἐν ἀρετῇ, καὶ ἀγιότητι διαβεβοημένος, καὶ ὁ θεοδιδάκτος ἠγόμενος τῆς μονῆς τῆς ἐπιλεγομένης Ἐυλοκέρου τῆς ἁγίας Μάμαντος· ἐξέδωκε πολλὰς ὁμιλίας πνευματικῆς, τῆ ὁποῖα τὸν βίον συνέγραψε Νικήτας ὁ Στιδῆς, τος, ὅστις λέγει περὶ αὐτῆ· ἔκ εἶχεν αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀλλ' ἢ τῆ θεῶ χάρις ὅλον αὐτὸν πρὸς ἑαυτὴν ἐπεσπάσατο, τὴν μὲν γλώττιαν αὐτῆ κάλαμον ὀξυγράφον, τὴν δὲ διάνοιαν πηγὴν σοφίας Θεῶ ἀπειργάσατο· διὰ τῆτο καὶ ἀμαδῆς ὢν πάντῃ τῶν δύραθεν μαθημάτων, ὡς ὁ ἠγαπημένος ἐθεολόγει, καὶ τὰς τῆς θεολογίας ὁλαὶ νυξὶν ἀνετάττετο· πικρῶς δὲ αὐτὸν ἐγγίξε Στέφανος ὁ σύγγελος Σεργία τῆ Πατριάρχου, καὶ πρέεδρος τῆς Νικομιδεῖας· τῆτον τὸν Συμεῶν οἱ Λατῖνοι πολλὰ μεμφοῦνται μὴ ἐντρέπόμενοι, ὡς ἀρχηγὸν γεγονότα τῆς τῶν Παλαμιτῶν αἰρέσεως κτ'. ἀνάγνωθι περὶ ὧν αὐτοὶ φλυαροῦσι τὸν λόγον αὐτῆ περὶ γνώσεως ἀληθινῆς, περὶ ἀπαθείας, καὶ ἐναρέτου ζωῆς κτ'.

Βλαδιμήρης ἠγεμῶν τῶν Ρώσων γίνεται Χριστιανός.

§. 4. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Ἀυτοκρατόρων Βλαδιμήρης ὁ τῆς ξηθείσης Ὀλγης, ἢ Ἐλένης ἔγκονος ὁ Γβατοσλαβίτζης λαβῶν τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας ἐν ἔτει 980. ὡς εἶρηται ἐν κεφ. δ'. ἀριθ. 19. ἐδόθη εἰς μίαν ζωὴν πολλὰ τρυφερὴν, καὶ ἄσωτον, εἶχε γυναῖκα ἀπὸ διάφορα ἔθνη, καὶ τὸ περισσότερο παλλακίδας ἕως ἑξακοσίας· αὐτὸς τρυπαιοφόρος ἀπὸ μίαν νίκην ὅπῃ ἐτέλεσεν εἰς τὰ πλησιόχωρα μέρη τῆς βασιλείας τῆ ἐπιστρέφων, πλοσίως ἐδυσίασεν εἰς τὰ εἰδῶλα, φωτισθεὶς δὲ ὑπὸ τῆ πατρὸς τῶν Φώτων, καὶ μετανοήσας εἰς τὰ πραχθέντα, πίσι ἀλη-

ἀληθῆ ἐζῆται νὰ λάβῃ· προσελθόντων δὲ αὐτῷ Ἐβραίων, Σαρακηνῶν, Λατίνων, καὶ ἄλλων, παρεγένετο καὶ Ρωμαῖοι τις, ἦτοι Ἐθνη τὸ γένος, φιλόσοφος, ὅστις ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν τῆ Χριστῆ πίσιν, καὶ ἡ διδαχὴ αὐτῆ πολλὰ ἀφέλησεν αὐτὸν, καὶ ἀρετῇ τῆ ἐφάνη· ὅθεν πρὸς ἀσφαλεσέραν ἀλήθειαν, καὶ πίσωσιν ἀπέσεθεν ἀνδρας συνετὸς εἰς τὸ νὰ δοκιμάζωσι τὰ ἦδη, καὶ τὰς τῆς θρησκείας τάξεις ἐνὸς ἐκάστου τῶν ῥηθέντων, οἵτινες ἐλθόντες εἰς Κωνσταντινῶν πόλιν, εἶδαν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἱεροτελεσίαν ὅπῃ ἐποίησαν εἰς τὴν ἁγίαν Σοφίαν, μετ' τὴν ἄδειαν τῆ Βασιλέως, καὶ τῆ Πατριάρχου, ὅπῃ ἔμαδαν τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθον πρὸς αὐτὸς οἱ Ρῶσοι· ἐπιστρέφοντες λοιπὸν ἔτοι πρὸς τὸν ἠγεμόνα τῆς Βλαδιμήρη, καὶ πολλὰ ἐπαινέσαντες αὐτὴν τὴν ἱεροτελεσίαν, καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπεφάσισεν, ἵνα αὐτὴν δεχθῆ, ὅθεν καὶ πρέσβεις ἔπεμψε πρὸς τὸς βασιλεῖς Ρωμαίων Βασίλειον, καὶ Κωνσταντῖνον, ἵνα δώσωσιν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἄνναν, καὶ νὰ βαπτισθῆ· συγκατανεύσαντες λοιπὸν οἱ Βασιλεῖς εἰς τὴν αἴτησιν αὐτῶν, καὶ κατηχηθεὶς ὁ Βλαδιμήρης τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἐβαπτίσθι, καὶ Βασίλειος ὀνομάσθι ἀπὸ Μιχαὴλ Ἐπίσκοπον Κιαιβῆ, ὅπῃ ἐσάλθη μετ' ἦφρον συνήκην ἀπὸ Σεργίου τὸν Κωνσταντινῶν Πατριάρχην ἐν ἔτει 988. (α), μετ' ἄλλων πέντε Ἐπισκόπων διὰ τὴν κηρύξωσι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τῆς Ρωσίας. Βαπτισθεὶς δὲ αὐτὸς καὶ ὑπανδρευθεὶς μετ' τὴν βασιλίτισσαν Ἄνναν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Χερσῶνα πόλιν Ρωμαϊκῆν, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβε μετ' τὸν Μιχαὴλ, καὶ τῶς λοιπῶν, καὶ εἰς τὸ Κιαιβον τὴν πόλιν ἦλθεν, ὅπῃ τὴν πίσιν τῆ Χριστῆ ἐνεφύτευσε, καθὼς καὶ εἰς πᾶσαν τὴν ἠγεμονίαν αὐτῆ τῆς Ρωσίας· ἐξουσίασας δὲ χρόνος λέ'. ἐν τῇ ἀπιστίᾳ μὲν ἡ μετὰ δὲ τὸ βαπτισθῆναι κτ'. τελευταῖον ἀπέθανεν ἐν ἔτει αἰζ'. καὶ βασιλικῶς ἐτάφη ἐν τῷ ὑπ' αὐτῆ κτιοθέντι ναῷ τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπωνομαζομένης δεκατευσῆς τῆς ἐν τῇ Κιαιβίᾳ τῆ ιε'. Γελίς, καθ' ἣν ἡμέραν ἐορτάζεται καὶ ἡ μνήμη αὐτῆ συναριθμηθέντος μετ' τῆς ἁγίας· αὐτὸς ἀποθανὼν ἄφησε δέκα υἱῶν, οἵτινες διεχώρισαν τὴν ἐπικράτειάν τε εἰς διαφόρους ἐπαρχίας, καθὼς θέλομεν τὸ εἰπεῖ ἐν βιβλ. ΙΑ'. κεφ. Η'. ἀριθ. 20.

Βαπτίζεται

Θάνατος αὐτῆ, καὶ συναριθμηταὶ μετ' τῶν ἁγίων.

§. 5. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ Κιαιβῆ Μητροπολίτης εἰς Νοβογράδα ἀπελθὼν, καὶ κηρύξας τὸν λόγον τῆ Θεῶ, καὶ πολλὰς βαπτίσας, τὰ τε εἰδῶλα αὐτῶν κατασυντρίψας, καὶ Ἐκκλησίαν ἀνοικοδομήσας τὴν τῆ Χριστῆ
Ααα 3 58

(α) Εἰς τὴν Γεωγραφίαν τε λέγει ὁ Συγγραφεὺς, πῶς ὁ Βλαδιμήρης, τὸν ὁποῖον καλεῖ Βλοδιμίρον ἐβαπτίσθι τῷ 961. ἀλλὰ, ψευδῶς· διότι πρῶτον μὲν διεδέχθη ἄποσ τὴν ἠγεμονίαν τῷ 980. καὶ δευτέρου ἐβαπτίσθι ἐπὶ Βασιλεῖς τῆ μικρῆς, ἀλλ' ὁ Βασίλειος ἐδιαδέχθι τὸν Τημισιῆν τῷ 975. ἔτει, ὅθεν δὲν ἐδύνετο νὰ βαπτισθῆ τῷ 961. ὅπῃ τὴν Γεωγραφ. τῆ Μελετίου, Γμήμ. ΙΙ'. κεφ. Α'. σελ. 213. ἐκδ. ἐνοστ. αψικέ.

Γεροσλάβος Ηγεμών Ρωσίας.

σὺ πῶς ἐκεῖ ἀνέσπειρον, ἦν δὲ σὺν αὐτῷ ὁ θεῖος τῆ Βλαδιμήρα ὁ Δοπορίνος, ἢ Ἀναστάσιος ὁ Χερσωνίτης, τῆτο τὸ ἴδιον ἐποίησε ἢ ἐν Ροσοβίω τῇ πόλει ἐλθών· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆ Βλαδιμήρας, ἦτοι τῆ Βασιλείας, ὁ υἱὸς αὐτῆ Γεροσλάβος μοναρχήσας ἐν τῇ Ρωσίᾳ τὰς τε ἀκολουθίας, ἢ τάξεις τῆς Εκκλησίας κατ' ἀκριβείαν διεφύλαττε, ἢ σχολεῖα ἀνωκοδόμησεν, εἰς τὰ ὅποια πολλοὶ ἐγυμνάζοντο εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, ἢ ψαλτικὰ τῆς Εκκλησίας· ὅθεν ἢ προκοπὴν ἐκ ὀλίγων εὐσεβείας μετ' αὐτὸν κατόρθωσε, τελευταῖον ἀπέθανε τῷ ἀντ'.

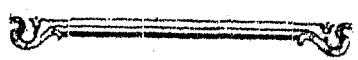
Σαμεὴλ Βελγάρων Ηγεμῶν κατὰ κράτος τῆς Αὐτοκρατορίας.

§. 6. Εἰς τὸν καιρὸν τῆτος τῆ Βασιλείας Αὐτοκράτορος Ρωμαίων, ὁ ἀρχὼν τῶν Βελγάρων Σαμεὴλ, ἀσχολημένων τῶν Ρωμαϊκῶν κρατουμάτων εἰς ἐμφυλίους πολέμους, εὐρῶν ευκαιρίαν τὰ ἐσπέρια τῆς ἡγεμονίας τῶν Ρωμαίων πάντα ἐπεριτρογύρισεν ἐπὶ μόνον κερσεύων, ἀλλὰ ἢ τὰς χώρας ὅμῃ ἢ πόλεις ἰδιοποιήμενος, τῶν ὁποίων ἦν τὸ κορυφαῖον ἢ Λαρίσσα, τῆς ὁποίας τὰς κατοίκους πάντας πανοικί μετῴκησεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Βελγαρίας· μετήγαγε δὲ ἢ τὸ λείψανον τῆ ἀγίας Ἀχιλλείας Ἐπισκόπου Λαρίσσης χρηματίσαντος, ἢ εἰς τὴν Πρέσπαν ἀπέδωκε, ὅπου ἦν τὸ βασιλεῖόν τε.

Ἀζίζ Ἀιγύπτου ἔξουσίας κατὰ κράτος τῆς Γερουσίας.

§. 7. Ὁ Ἐξουσιαστὴς τῆς Αἰγύπτου Ἀζίζ ὀνομαζόμενος διὰ μικρῆς, ἢ ὀλίγας αἰτίας, ἢ πταίσματα μηδενὸς λόγου ἄξια, λύσας τὴν ἀγάπην τὴν πρὸς Ρωμαίους τὸν τε περικαλλῆ ναὸν ἐν Γεροσολύμοις, εἰς τὸν ὁποῖον ἦν τὸ σῶμα τῆ Κυρίας, κατέσρεψε, ἢ τὰ εὐαγγέλιον ἐκείσε μοναστήρια κατηδάρισε, ἢ τὰς ἐν αὐτῇ ἀσκούμενας ἀπανταχῆ τῆς γῆς ἐφυγάδευσεν, ἐν ἔτει αδ'. ὄντος Πατριάρχου ἐν Γεροσολύμοις τῆ Ορέση.

§. 8. Ὑποτάξας δὲ ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος πᾶσαν τὴν Βελγαρίαν, ἢ τὰ μὲν τῶν Φορβίων αὐτῆς κατεδαφίσας, τὰ δὲ κατοχυρώσας, ἢ φύλακας ἀρκετὰς ἀφίσας, ὑπήγαγε εἰς Ἀθήνας νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Θεοτόκον τὰ χαριστήρια, ἢ ἀφιερῶσας εἰς τὸν ναὸν πολλὰ, ἢ πολύτιμα ἀφιερῶματα, ἔστρεψεν εἰς Κωνσταντινῶν· ἀνάγνωδι περὶ τῶν ἰηδέντων τὸν Ζωναρᾶν (α), τὸν Κεδρηνὸν (β), τὸν Γλυκᾶν (γ), ἢ τὸν Σκυλίτζην (δ).

ΚΕΦΑΛ.

(α) Χρον. βιβλ. ιζ' σελ. 169. (β) Σελ. 535. ἕως 565. (γ) Χρον. τμη. Δ'. σελ. 238. (δ) Εἰς τὰς χρόνας αὐτῶν τῶν αὐτοκρατόρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

Περὶ Ὀττωνος τῆ β. καὶ Ὀττωνος τῆ γ. τῶν ἐν τῇ Δύσει Αὐτοκρατόρων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Εκκλησίᾳ τῆς Δύσεως.

§. 1.

Ἀποθανόντος Ὀττωνος τῆ Μάγνης, Ὀττων Β. ὁ ἐκ τῆς Ἀδελείδος υἱὸς αὐτῆ, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ ἔτι ζῶν κοινῶν τῆς ἀρχῆς ἐποίησε, διαδέχεται τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Δύσεως ἐν ἔτει 973. ὅστις Ἐρρίκον τὸν ἐξάδελφον αὐτῆ δέκταν τῆς Βαυαρίας, ἢ νεωτερίζοντα, μετὰ τὰ ἄρματα κατεδάμασε, τὰς ἐγερθεῖσας ἐν τῇ Λοθαριγγίᾳ ταραχὰς ἠσύχασε, ἢ τελευταῖον δυσυχέστατα κατὰ τῶν Γραικῶν, ὅπῃ μετὰ τὴν συμμαχίαν, ἢ συμβουλίαν τῶν Σαρακηνῶν ἐπανελάβον τὴν τε Καλαβρίαν, ἢ Ἀπυλίαν ἀγωνιθεῖς, ἢ κατὰ κράτος τὰς αὐτῆ δυνάμεις μέχρι πανωλεθρίας ἀπωλέσας αὐτὸς διεσώθη· βεβλόμενος δὲ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν ἀτίμον φυγὴν, ἢ συνάξας τὰς διασκεδασθέντας τῶν καταλειφθέντων στρατιωτῶν, τὰς Γραικούς, ἢ Σαρακηνούς κατεδίωκε, λαβωθεῖς δὲ ἀπὸ φαρμακρὸν βέλος ἐφέρθη εἰς Ρώμην, ὅπου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἢ ἀπὸ τοῦ φαρμάκι, ἢ ἀπὸ τῆν λύπην ἀπέθανε, ἢ ἐτάφη ἐν τῇ σοῦ τῆ ἀγίας Πέτρος, αὐταρχήσας μόνον χρόνας δέκα.

Ὀττων Β. Αὐτοκράτωρ Δύσεως ἀπὸ Χ. Γ. 973.

§. 2. Ὀττων Γ. ὁ ἐκ γαμετῆς τῆς Θεοφανῆς τῆς πρώην Ρωμαῖνῆς, ἢ Νικηφόρου τῆ Β'. Ὀττωνος υἱὸς ἀρχισε νὰ αὐτοκρατορῇ ἔτι παιδίον ἐν ἔτει 984. ὅστις λέγουσι νὰ ἦτον χαρῆμενος εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ νὰ ἐσχόλαζε συχνὰ μετὰ νηστίας, ἢ προσευχῆς· ἀπέθανεν ἄπαις αὐταρχήσας χρόνας ιγ'. ὡς λέγουσι τινες, ἀπὸ δηλητηρίου φαρμάκι ὅπου ἐσάλθη ἀπὸ τῆν τῆ Ρωμαίης Κρησκεντίς γυναῖκα, ἢ κατ' ἄλλας ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν, ἐπειδὴ δὲν συμφωνῶσιν οἱ ἱστορικοὶ περὶ τῆτος. Εἰς αὐτὸν τινες τῶν συγγραφέων ἀποδίδουσι τὴν τῶν ἐπλεχτόρων τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας διάταξιν· καλεῖται δὲ αὐτὸς ὁ Γ. Ὀττων κοινῶς Δαυμάσιος τῆ κόσμα, ὁ δὲ Β. πελιδνὸς θάνατος τῶν Σαρακηνῶν, ὅρα Ὀττωνα τὸν Φριστιγγήνσιον (α), τὸν Σιγίβερτον (β), τὸν Σχαφναβεργήνσιον (γ), ἢ ἄλλας.

Ὀττων Γ. Αὐτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 984.

§. 3.

(α) Βιβλ. σ'. κεφ. κς'. (β) Ἐν ἔτει αα. ἢ αβ'. (γ) Ἐν ἔτει 966.

§. 3. Εἰς τὰς χρόνας τέτων τῶν Αυτοκρατόρων Ρώμης ἀρχιερεῖς ἐπὶ-
ξαν Βονιφάτιος Ζ'. Βενέδικτος Ζ'. ἢ κατ' ἄλλας ζ'. Γωάννης ΙΔ'. ἢ αὐδὲς
Βονιφάτιος Ζ'. Γωάννης ΙΕ'. ἢ Ιζ'. Γρηγόριος Ε'. Γωάννης ὁ Γραικός, καὶ
Σιλβέστρος Β'.

Βονιφάτιος
Ζ'.

§. 4. Βονιφάτιος Ζ'. διάκονος πρότερον ἦν Καρδινάλιος ἀξίωμα ἔχων,
ὅσις φυλακώσας ἢ πύξας τὸν πρὸ αὐτῆ Βενέδικτος ζ'. βιαίως ἐμβήκεν εἰς
τὸν θρόνον ἐν ἔτει 974. κατὰ τὸν Βαρώνιον (α), τὸν ὁποῖον ὀνομάζει ἐξάγιον
ἄνδρα, ἀνοσιώτατον ἄνδρα, λησὴν ἀπηνέσρατον, ἢ ἱερόσυλον, ὄρα ἢ τὸν
Πλάτιναν ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ, ὅσις με τὴν ἀφορμὴν αὐτῆ τῆ κακίης ἀνδρώ-
πα, ὀρῶς παραινεῖ, ἢ νουθετεῖ τὰς μέλλοντας κληρικὰς γενέσθαι, πῶς
πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωποι, τῶν ὁποῖων ἡ ζωὴ, ἢ ἡ διδασκαλία νὰ εἶναι
δοκιμασμένη, ἢ ἔχει ἐκεῖνοι ὅπῃ ἀδεμίαν ἀρετὴν ἔχασι, ἢ εὐλάβειαι, ἀλλ'
εἶναι φιλόδοξοι, καὶ δωροδόχοι, καὶ με' αὐτὰ ἔχουσιν ἰσχὺν, καὶ
κράτος.

Βενέδικτος
Ζ'.

§. 5. Τὸν Βονιφάτιον ἐδίωξε τῷ θρόνῳ Βενέδικτος Ζ'. ἀπολαύσας τὴν
χάριν τῆ Κόμητος τῶν Σακαλαῶν, τὸν ὁποῖον διαδέχεται μετὰ χρόνας
ἐννέα ὅπῃ ἀπέθανε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Αυτοκρατορίας Οὔττωνος Γ'. Πέ-
τρος ὁ Παπίας Ἐπίσκοπος, Γωάννης ΙΔ'. ἐπονομάσθαι.

Γωάννης
ΙΔ'.

Βονιφάτιος
Ζ' τὸ β'.

§. 6. Τῆτον τὸν Γωάννην Βονιφάτιος Ζ'. ὅσις ἐν Κωνσταντινῶλει
κατεκλύπτετο μέχρι τῆ τότε χρόνα, εἰς Ρώμην ἐπιστρέψας ἢ με' ἱερόσυλα
χρήματα τῆς ἐν Ρώμῃ διαφθείρας, ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν
μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐλιμοκτόνησε, ἢ τῷ θρόνῳ χιρῆοντος ἐκεῖνος ἐμβήκεν,
ὅσις εἰς ὀλίγον καιρὸν με' αἰφνίδιον θάνατον τὴν ζωὴν κατέσχεψε. τῆτον
τὸν Βονιφάτιον, φησὶν ὁ Βαρώνιος (β), μήτε πῖλον ἐσχηκέναι Ρωμαϊκῆ
,, ἀρχιερέως, εἴτε εἰσερχόμενον, εἴτε ἐξερχόμενον θωρήσῃς αὐτὸν ἢ τὰ
,, ὑπ' αὐτῆ πραχθέντα διασκοπήσῃς, ἢ διὰ ταῦτα μάλλον τοῖς διασήμοις
,, λησαῖς, ἢ τοῖς ἰσχυροτάτοις, ἢ βιαίσις λωποδύταις, τοῖς τε ὀλετήρησι,
,, ἢ λυμεῶσι τῆς πατρίδος τῷ Σύλλῳ, ἢ Κατηλίῳ, ἢ τοῖς τέτῳ πα-
,, ραπλησίοις, ἢ πάντας ὑπερέβη ὁ ἱερόσυλος ἄτος τῷ αἰσχίῳ θανάτῳ
,, τῶν δύο ἀρχιερέων, ἢ περ τοῖς ἐν Ρώμῃ ἀρχιερατεύσασι συναπαρτι-
,, μήσεις.

Γωάννης
ΙΕ'.

§. 7. Τῆ Βονιφάτιος καταστέφαντος τὴν ζωὴν, ἐπέβη τῷ ἐν Ρώμῃ
ἀρχιερατικῷ θρόνῳ Γωάννης ΙΕ'. ἢ κατ' ἄλλας ις'. τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτινας
μαρτυρεῖ με' πολὺ μῖσος κατὰ τῶν κληρικῶν νὰ ἐκινήθῃ. ἢ με' κακὸν
παράδειγμα πάντα τὰ, τε θεῖα, ἢ ἀνθρώπινα εἰς τὰς οἰκείας, ἢ συγγε-
νεῖς τε νὰ ἐχάρισε, ἢ τοῖς νὰ ἐποίησε χάριν, δευτέραν νομίζων τὴν τιμὴν
τῆ Θεῶ, ἢ τὴν ἀξίαν τῆ Ρωμαϊκῆ θρόνου.

Γωάννης ις'.

§. 8. Τῆτον διαδέχεται Γωάννης ις'. ἢ ΙΖ'. εἰς τῆ ὁποῖε τὸν καιρὸν
Κρησκέντιος ὁ Νεμεντανός Υἱπκτος τῶν ἐν Ρώμῃ, ἀντεποιεῖτο τῆς ἐν
Ρώ-

(α) Εἰς ἔτει 974. ἀριθ. 1. ἢ ἔτει 975. ἀριθ. 1. (α) Εἰς ἔτει 985. ἀριθ. 1.

Ρώμῃ Αυτοκρατορίας· βλέπων δὲ τὸν Πάπαν Γωάννην ὅπῃ ἦτον ἐχθρὸς
τῆ, τὸν πέμπει εἰς ἔξορίαν, ἐξωθεῖς δὲ ὁ Γωάννης Οὔττων Γ'. προσκαλεῖ-
ται νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ συμμαζώσῃ τὴν δύναμιν τῆ Κρησ-
κεντίς, τὸ ὁποῖον ἀκέσας ὁ Κρησκέντιος ἀπὸ τὸν φόβον τῆ πλησιάζοντος
Οὔττωνος, φέρει τὸν Γωάννην, ἢ ἐντίμως ὑποδέχεται. Ἐν αὐτῷ ἔλθῶν
ὁ Οὔττων εἰς Ἰταλίαν, ἢ τὸν πρὸ ὀλίγου θάνατον Γωάννης ις'. μαθὼν, τὸν
Σάξωνα Βράνωνα συγγενῆ τῆ Πάπαν Ρώμης ἐποίησε, ἢ εἰς Ρώμην
ἐπέμπε νὰ χειροτονηθῇ, ὅσις χειροτονηθεὶς Γρηγόριος ε'. μετωνομάσθαι.

Γρηγόριος
ε'.

§. 9. Οὔττων ἐπιστρέψας εἰς Γερμανίαν, πάλιν ὁ Κρησκέντιος
τὴν προτέραν ἐξουσίαν μεταχειριζόμενος Γρηγόριον ε'. ἐκβαλεν ἀπὸ τὸν θρό-
νον τῷ 996. ἢ Γωάννην τινὰ Ἐλθῖνα τὸ γένος, Πλακεντίας Ἐπίσκοπον,
ἔχει πλάσιον ὄντα, ἀλλ' εἰς τὴν διδασκαλίαν ἔμπειρον, Πάπαν ἀπεκατέ-
στησε, τὸν ὁποῖον ὑσερον διώξας ὁ Οὔττων, πάλιν ἔβαλε τὸν Γρηγόριον.
Τῆτε δὲ ἀποθανόντος, Πάπας προσχειρίσθαι ὁ Γήβεργος, ἀνὴρ πεπαιδευμέ-
μενος εἰς τὰς σπουδὰς τῶν Ἐπιστημῶν τῆ κόσμου, τῆς φιλοσοφίας δηλαδὴ,
ἀστρονομίας, ἢ τῶν λοιπῶν, ὅσις μετεκλήθη Σιλβέστρος Β'. πολλοὶ γρά-
φουσι, μάλιστα ὁ Πλάτινας, ὅτι αὐτὸς ἦν μάγος, ἢ με' τὴν βοήθειαν τῆ
δαίμονος νὰ ἐπέβη εἰς τὸν θρόνον, τὸ ὁποῖον ὡς μῦθον νομίζουσιν Οὔνφ-
ριος Παννῆνιος εἰς τὰς ὑποσημειώσεις τῆ Πλάτινα ἐν τῷ βίῳ Σιλβέστρο
Β'. ἢ ὁ Βαρώνιος (α).

Σιλβέστρος
Β'.

§. 10. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐβασίλευε Βερεμῆνδος ὁ Β'. ἢ Ἀλφόνσος
ε'. ἀπὸ τὰς ὁποῖες ὁ πρῶτος ὀλίγον πρότερον τῆ θανάτῳ τῆ ἔλαβε τὴν
περιφανεσάτην ἐκείνην νίκην κατὰ τῆ βασιλείως τῶν Ἀράβων Ἀλμάν-
ζορος.

Βασιλεὺς Ἰσ-
πανίας.

§. 11. Εἰς Ἀγγλίαν μετὰ τὸν Εὔγαρον τὸν πατέρα ἐβασίλευσεν
ὁ υἱός, Εὔδανερδος Β'. ὅσις με' τὰς ἐπιβλάς τῆς μητρὸς Ἐλφρέδας ἐφο-
νεύθη, ἢ διεδέχθη αὐτὸν ὁ ἑτεροθλής ἀδελφός Εὔδελφρεδος, ὁ τῆ Εὔ-
δάρα, ἢ Ἐλφρέδας υἱός. Ἐπὶ τῆ Εὔδανέρδῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν μεταξὺ
τῶν κληρικῶν, ἢ τῶν μοναχῶν ἔγινε φιλονεικία περὶ τῆ γάμου τῶν κλη-
ρικῶν, ἢ βέβαια ἤθελαν νικήσει οἱ κληρικοὶ τῷ τιμῷ γάμῳ συζώντες, ἢ
ὁ Δανσανός τῆς Κανταρίας Ἐπίσκοπος με' τὴν ἀπάτην τῆς τῆ ἐσαυρωμένη
Χριστῆ εἰκόνας ἐν συνόδῳ λαλησάσης, δὲν εἶχε, διαλύσει τὴν διαφορὰν ὡς
τοῖς μοναχοῖς ἐφαίνετο.

Ἀγγλίας.

§. 12. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐβασίλευσε Λοδαριος ὁ τῆ Τρανσμαρίνα Λε-
δοβίκα υἱός, ὅσις ἐσυγκρότησε πόλεμον με' τὸν Αυτοκράτορα Οὔτωνα Β'.
διὰ νὰ ἐναλλάβῃ τὴν Λοδαριγγίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Οὔττων εἰς τὸν Κάρο-
λον τὸν ἀδελφὸν τῆ Λοδαρία ἔδωκε, ἢ Λεδοβίκος ὁ Λοδαρία υἱός ὁ τε-
λευ-

Βασιλεὺς
Γαλλίας.

(α) Εἰς ἔτει 999. ἀριθ. 6.

λευταίος τῶν Φράγκων βασιλεὺς ἐκ τῆς γενεᾶς τῆ Πιπίνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελείωσεν ἡ βασιλεία τῶν Καρολίγγων, ἢ Καρολοβίγγων, ὅτῃ εἰς τὸν ἡ. αἰῶνα ἀρχισε νὰ βασιλεύῃ ἐν Γαλλίᾳ, ἢ ἡ βασιλεία τῆς Γαλλίας μετινέχθη τῷ 987. εἰς Οὐγωνα τὸν Κάπητον υἱὸν Οὐγανος τῆ Μάγνη, ἀπὸ τὴν Αὐβίδα τὴν Ἀδελφὴν τῆ Μάγνη Οὐττωνος, ἀφ' ἧ ἀρχίζει τὴν τῶν Φραγκῶν ἱστορίαν Ρ'οδῆλφος ὁ Γλάβρος. Τῆτον τὸν Οὐγωνα διεδέξατο περὶ τὸ τέλος τότε τῆ αἰῶνος ὁ υἱὸς αὐτῆ Ρ'άβερτος, ὅστις συνεβασίλευσε μὲ τὸν πατέρα ἐπὶ ζῶντα, ἀνὴρ καταπολλὰ εὐλαβὴς, φρόνιμος, ἢ πεπαιδευμένος.

§. 3. Μὲ αὐτὸν τὸν Οὐγωνα ἐπολέμησεν εἰς τὴν Γαλλίαν Κάρολος ὁ τῆ Λαοβίκου πατράδελφος, ἢ κυριεύσας τῆ Λαοδάνου, ἢ Δεροκότωρος πόλεων τῶν Ρ'ήμων, Ἀδαλβάρων τὸν Ρ'ήμων Ἀρχιεπίσκοπον ἐδίωξε, ἢ Ἀρναλφον τὸν τῆ ἀδελφῆ αὐτῆ Λοδαρίς ἐκ παλαιῆς ἰδὸν εἰς τὸν θρόνον αὐτῆ ἀντεκατέστηεν, ἀποδανόντος δὲ τῆ Καρόλα, ὁ Οὐγων σύνοδον συγκροτήσας ἐν Ρ'ήμοις τῆτον τὸν Ἀρναλφον καθεῖλε, ἢ διάδοχον αὐτῆ ἔδωκε τὸν Γέβερτον, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν ἀγανακτήσας, ἢ ἀδημονήσας Γωάννης ἑ. ὁ Πάπας, πάντας τὰς Ἐπισκόπους ὅτῃ ὑπέγραψαν τῆ ἐν Ρ'ήμοις συνόδῳ τῷ ἀναθέματι ὑπέβαλε, ἢ ἐπροξένησεν ὡσε διαχθέντος τῆ Ἐρβέρτου νὰ ἀντεισαχθῆ πάλιν ὁ Ἀρναλφος.

§. 14. Εἰς τὴν Γερμανίαν τὰ νεωστὶ διαταχθέντα ὑπὸ Ἐρρίκου τῆ Γ-ξευτῆ, ἢ Οὐττωνος τῆ Μάγνη Ἐπισκοπεῖα πολλὴν ἀύξησιν ἐλάμβανον, ἢ εἰς τὰς ἐπισημοτέρας Ἐκκλησίας ἀνδρες σοφοὶ ἐτρέφοντο, οἵτινες ἐκαταγίνοντο εἰς τὸ διδάσκειν, ἢ παιδαγωγεῖν τὰς εἰς ἐκεῖνας τὰς τόπας ἐν-ρισκομένους νέους, ἀνάγνωδι περὶ τότε τὸν Γραντζιον. (α), ἢ Χύτραιον τὸν Σάξονα (β).

Κατάστασις τῶν ἐν Γερμανίᾳ Ἐκκλησιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I.

Περὶ τῶν γενομένων συνόδων ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Σύνοδοι ἔχθι τόσον ἀξιόλογοι ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἔγιναν αὐταί· ἢ ἐν Μπτινῆ, ἢ ἐν Κωνσταντινῶν, ἢ ἐν Βιττωνίᾳ, ἢ ἐν Ρ'ώμῃ, ἢ ἐν Σιλβανέκτῳ, ἢ ἐν Ρ'ήμοις, ἢ ἐν Μπσωνίᾳ, ἢ ἢ ἐν Ρ'ήμοις ἑτέρα.

Σύνοδος Μπτινῆς.

§. 2. Ἡ ἐν Μπτινῆ συνήχθη ὑπὸ Οὐνέσε τῆ Ρ'αβέννης Ἀρχιεπισκόπου, τῷ 973. ἣτις φιλονεικίαν τινὰ μεταξὺ τῶν διαφθειρομένων μεγιστάνων τῆς Γερμανίας Πέτρου, ἢ Λαμβέρτου συνεβίβασεν.

§. 3.

(α) Βιβλ. γ'. κεφ. μγ'. (β) Βιβλ. τέλει. σελ. 5. ἐκδ. Λιψίας ἀφ' ἧς.

§. 3. Ἡ ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ἔγινεν ἐν ἔτει 683. (α), ἣτις Βασίλειον τὸν Πατριάρχην ἐπὶ ἐγκλήμασι μερικοῖς κατηγορηθέντα καθεῖλε, ἢ Ἀντωνιον τὸν Σταδίτην αὐτῆ αὐτῆ προεχειρίσατο Πατριάρχην.

Κωνσταντινῶν πόλεως.

§. 4. Ἡ ἐν Βιττωνίᾳ τῆς Ἀγγλίας συνήχθη τῷ 983. (β), διὰ αἰτίαν τῶν κληρικῶν, ἢ μοναχῶν ὡς ἀνωτέρω εἶρηται, διαφερομένων περὶ τῆ γάμου τῶν ἱερέων.

Βιττωνίας.

§. 2. Ἡ ἐν Ρ'ώμῃ ἐν ἔτει 989. διὰ αἰτίαν τῆ ἐν Στρώγοις Ἐπισκόπου, ὅστις διὰ τὴν ἀσέβειαν τῆ ποιμνίᾳ, ἔφησε τὴν Ἐπισκοπὴν, προσετάγη δὲ ὑπὸ τῆς συνόδου νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς αὐτὴν, ὅτι οἱ ἀκραταὶ ὑπεσχέθησαν νὰ διορθωθῶσιν.

Ρ'ώμης.

§. 6. Ἡ ἐν Σιλβανέκτῳ τῷ 990. (γ) ἔγινεν, εἰς τὴν ὁποίαν Ἀρναλφος ὁ τῶν Ρ'ήμων Ἐπίσκοπος ὑποπτευθεὶς, ὡς τάχα συνεργὸς τῆς προδοσίας κατ' ἣν ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν Κάρολος ὁ τῆς Λοδαριγγίας Δεξ, πρὸς ἀδώσιν αὐτῆ ἀκοινωνησίας ἀπόφασιν κατεψηφίσατο, κατὰ τῶν ἐν Ρ'ήμοις λησῶν, ἢ πάντων τῶν συνεργῶν ταύτης τῆς προδοσίας, τῆτον τὸ ἴδιον ἐποίησαν, ἢ οἱ λοιποὶ τῶν ἐκείσε συναχθέντων Ἐπισκόπων· σώζεται αὐτῆ τῆς ἀκοινωνησίας ἀπόφασιν ἀναγορευθεῖσα ἐν τῆ Ρ'ήμων συνόδῳ κεφ. ιδ'. παρὰ τοῖς Μαγδ. Ἐκατοντ. (δ).

Σιλβανέκτου.

§. 7. Ἡ ἐν Ρ'ήμοις συνήχθη τῷ 992. (ε), εἰς τὴν ὁποίαν ἐδιωρίθη Ἀρναλφος ὁ Ρ'ήμων Ἀρχιεπίσκοπος νὰ ἐκβληθῆ ἀπὸ Οὐγωνα τὸν Κάπητον, καὶ νὰ ἀποκατασταθῆ ὁ Γήβερτος, ὡς εἶρηται ἀνωτέρω. τὰ πρακτικὰ ταύτης τῆς συνόδου σώζονται παρὰ τοῖς Μαγδ. Ἐκατοντ. (ζ).

Ρ'ήμων.

§. 8. Ἡ ἐν Μπσωνίᾳ, ἢ ἢ ἐν Ρ'ήμοις, ἑτέρα πάλιν διὰ τὸν Γήβερτον, ἢ τὸν Ἀρναλφον διέλαβον, ἢ τελευταῖον καταιρεθέντος τῆ Γηβέρτου ἀπεκατέστη εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἀρναλφος (η).

Μπσωνίας, ἢ Ρ'ήμων.

Bbb 2

ΣΤ'

(α) Αὐτὴ ἡ σύνοδος συνήχθη τῷ 975. ὡς φαίνεται παρὰ τῷ Ζωναρῶ, Κεροπαλάτῃ, Γωάννῃ διακόνῳ, ἢ Βαρονίῳ.

(β) Κάλιον τῷ 975. (γ) Κάλιον τῷ 988.

(δ) Ἐκατοντ. I. κεφ. Θ'. σελ. 246. (ε) Κάλιον τῷ 991. ἣτις ἢ κεφάλαιον νδ'. περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἐξέθετο.

(ζ) Ἐκατοντ. I. κεφ. Θ'. σελ. 246. ἔως 282.

(η) Συνήχθησαν ἢ ἑτεροι σύνοδοι εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ἢ πρώτη ἡ Ρ'εμνησία, τῷ 900. ἔτει, ἣτις ἀναθεμάτισεν τὰς φονεῖς Φέλκωνος τῆ Ἀρχιεπισκόπου. Τῷ 904. ἢ ἐν Ρ'ώμῃ Λατερανῆσιν παρὰ Βενεδίκτου Δ'. παρόντος ἢ τῆ Αὐτοκράτορος Λαοβίκου Δ'. εἰς διόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐυταξίας.

Τῷ 928. ἡ Δαίσβεργησιν συνήχθη ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Βένων ἡσυχάζων εἰς τὰς ἐρήμους τῶν Ἀλπέων ὄρων ἐκλέγεται Ἐπίσκοπος Μετῆσιος, ἀλλ' ὕψιστον, ἀπὸ δύο χρόνων τυφλεῖται ἀπὸ τῆς Μετῆσιος, ἢ μὴ δυναμὲν πλέον νὰ ἐτελέσῃ τὰ τῆς Ἐπισκοπῆς συνήχθη ἢ παρεῖσα σύνοδος ἢ ἀφώρισεν τὰς τολημῆς, καὶ διάδοχον αὐτῆ ἐκλεξε.

Τῷ 932. ἡ Ἐρφορδησιν περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐυταξίας διωρίσασα κεφάλαιον ἑ.

Τῷ

ΣΥΝΟΨΙΣ

τ η ς

Διδασκαλίας, Εὐταξίας, καὶ ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς
τον παρόντα I. αἰώνα.

§. I.

Διδασκαλία

Εἰς τὸν παρόντα αἰώνα ἔδειξεν ἀμφοτερότητα ἐκινήθη περὶ τῶν δογμα-
των τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι δὲν ἐυρέθησαν πονηρὰ πνεύματα
αἰρετικῶν, ὅπως νὰ σφραγίσωσι τὸ νόημα τῶν Γραφῶν, καὶ τῶν Πατέρων.
ἐν μόνον ἐσύγχισε δι' ὀλίγον καιρὸν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως, ἡ δὲ
ἐξα δευτέρου τῶν Κληρικῶν τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες ἤθελον ὅτι ὁ ἄγιος,
καὶ οἶνος τῆς Εὐχαριστίας, νὰ μὴν ὁ αὐτὸς μετὰ τὴν μεταστίωσιν, καὶ νὰ μὴν
εἶναι πᾶρεξ τύπος τῆ Σώματος, καὶ Αἵματος τῆ Χριστοῦ. Τοιαύτη σφαλερὰ
δόξα ἐλέγχθη ἀπὸ πολλὰς. προσέτι ἀναγινώσκειται εἰς ἕνα χρονικὸν τῆ
Καθησίου μοναχίου, ὅτι Δάρανδος Ἀββᾶς τῆ αὐτῆ μοναχίου ἤλεγξε
πρὸς τὸ 953. ἔτος Βάλφρεδόν τινα, ὅστις ἐδίδασκεν ὅτι ἀποθνήσκων ὁ ἄν-
θρωπος, ἀπέθνησκεν ἐν ταυτῷ τὸ σῶμα, καὶ ἡ ψυχὴ. Εἰς τὸν παρόντα
αἰώνα ἔδειξεν ἕνα σύνοδος, ἐγένετο περὶ τῆς Διδασκαλίας, ὅθεν φαίνεται πᾶς
ἔδειξεν ἕνα αἵρεσις ἐσύγχισε τὴν Ἐκκλησίαν περὶ τῆς Διδασκαλίας.

Εὐταξία.

§. 2. Ἡ Εὐταξία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰώνα ἄρχισε
νὰ ξεκλίνει μάλιστα εἰς τὴν Δύσιν, ὅπως οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι μὲ ὄλον ὅπως ἦσαν
δε-

Τῷ 975. συνήχθη σύνοδος ἐν Ρώμῃ, ἣτις ἀφώρισεν Θεόβαλδον τὸν Ἀμβριανή-
σιον Ἐπίσκοπον, ὅπως βεβαίως ἤρπασε τὴν Ἐπισκοπὴν.

Τῷ 989. συνήχθη σύνοδος εἰς Κάρρονον Πικταίων, ἣτις τρεῖς ἀνεθεματισμὸς ἐ-
ξέδωκε κατὰ τῶν ἀρπαζόντων τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰς τῶν πτωχῶν περιουσίας, καὶ κατὰ
τῶν τυκτόνων τῆς κληρικῆς.

Τῷ 996. ἡ ἐν Ρώμῃ, ἣτις ἐθέσπισεν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οἱ Ἀυτοκράτορες νὰ ἐκ-
λέγωνται ἀπὸ ἐπτά ἡγεμόνων τῆς Γερμανίας.

Τῷ 997. ἡ ἐν Τικίνο συνήχθη, καὶ ἡ ἐν Ραβέννη, ἡ μὲν ἀναθεμάτισε τὸν
Κρησκέντιον, ἡ δὲ περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Εὐταξίας γ. κανόνας ἐξέδωκεν.

Τῷ 998. ἡ ἐν Ρώμῃ περὶ Ροβέρτου Βασιλέως, ὅστις συγγενὴ τινα ἔλαβεν εἰς γυ-
ναῖκα. συνήχθη ἐπὶ Γρηγορίου ε. παρόντος καὶ τῆς Ἀυτοκράτορος Γ. ὅπως κανόνας ἐξέ-
δωκε, δύο εἰς ἀποχωρισμὸν τοῖσδε συνοικεσίαι, καὶ εἰς περὶ λοιπῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπο-
θέσεων.

Τῷ 999. συνήχθη ἡ ἐν Πικταίσις σύνοδος, καὶ κανόνας γ. περὶ Ἐκκλησιαστικῆς
Εὐταξίας.

δεδομένοι εἰς πολλὰς ἀταξίας, εἶχον μεγάλην ἐξουσίαν, ἀγκαλιὰ καὶ πολλοὶ
ἐναντιώθησαν εἰς τὴν μάταιον καὶ φαντασιώδη αὐτῶν Ἐκκλησιασι-
κὴν μοναρχίαν, ὡς οἱ τῆς Ἀλαμανίας Ἐπίσκοποι, οἵτινες ἰσχυρῶς ἀντετά-
θησαν διὰ τὴν σύστασιν τῶν Ἐπισκοπικῶν θρόνων, ὅπως οἱ Παπᾶι ἐδοκίμα-
ζαν εἰς τὴν Μοραβίαν, καὶ οἱ τῆς Γαλλίας, ὅπως ἐναντιώθησαν εἰς μίαν νέαν
συνήθειαν ὅπως ἐλάμβανε τότε ἀρχὴν, τὸ νὰ ἐπικαλῶνται οἱ Ἐπίσκοποι
εἰς τὰς διαφορὰς τῶν τὴν κρίσιν, καὶ ἀπόφασιν τῆς Ρώμης πρόεδροι. Οἱ Πα-
πιδες δὲν ἐδιώριζαν τότε τὰς Ἐπισκόπους, καὶ Μητροπολίτας, μόνον μετὰ
τὴν ἐκλογὴν τῶν ἔπρεπε νὰ παρρησιασθῶσιν εἰς τὸν ἱερόν θρόνον διὰ νὰ
λάβωσι τὸ Σκιαδίου, τὸ Πάλλιον, καὶ αὐτὸ ὅπως ἐδίδετο εἰς σημεῖον τιμῆς,
ὑπερον ἐτάπη εἰς σημεῖον ὑπεροχῆς, ὡς εἰς τὰς ἐπομένους αἰώνας δελο-
μεν ἰδῆ. Ἦσαν εἰς αὐξήσιν καὶ οἱ τῆς Ρώμης πρόεδροι, ὅμως ἡ ἐκλογὴ
τῶν ἐγένετο ἀπὸ τὸν κληρὸν, καὶ ἐβεβαίωτο ἀπὸ τὸν Ἀυτοκράτορα. Τὸ
περὶ τῆς ἀμφιάσεως προνόμιον ἐδόθη Ὀττωῖν Α'. παρὰ Λεόντος Ζ'. εἰς
τρόπον ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν Ἐπισκόπων κτ. ἐγένετο ἀπὸ τὸν κληρὸν, ἀπὸ
δὲ τὸν Ἀυτοκράτορα ἐλάμβανον οἱ ἐκλελεγμένοι Ἐπίσκοποι τὸ δακτυ-
λίδιον, καὶ τὴν βάρβον.

§. 3. Εἰς τὸν παρόντα αἰώνα ἄρχισε νὰ συχνοσυνήθῃται ἡ μετάθε-
σις τῶν Ἐπισκόπων ἀπὸ μίαν ἐπαρχίαν εἰς ἄλλην, μάλιστα εἰς τὴν Δύσιν
προσέτι νὰ δίδωνται συμβουλαὶ τοῖς Ἐπισκόποις, με ἐλπίδα νὰ γίνωνται
καὶ διάδοχοι αὐτῶν. Ἡ ὑψηλοφροσύνη καὶ ἐπαρσις τῶν Ἐπισκόπων ἐφθα-
σεν εἰς τὸν παρόντα αἰώνα ὅπως νὰ ἔχωσι καὶ ἄλλαι Ἐπισκόποις ὑποκει-
μέναι, καὶ νὰ χειροτονῶνται Ἐπίσκοποι νέοι, μήπω τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς
ἡλικίας φθάσαντες. Τὰ εἰσοδήματα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ τῶν μονα-
χιῶν, οἱ Ἐπίσκοποι τὰ διεσκόρπιζον ἀσώτως.

§. 4. Αἱ τελεταὶ ἐγένοντο εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὡς καὶ πρότερον, εἰς δὲ
τὴν Δύσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάντες ἐμιμῆντο τὰς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκ-
κλησίας. Ὁ Γάμος ἦτον ἀπηγορευμένος ἕως τῆς Ἐβδόμου Βαθμῆς, καὶ ἡ
πνευματικὴ συγγένεια τόσον εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Δύσιν
ἔλαβε τόπον. Εἰς τὸν παρόντα αἰώνα ἔχομεν δύο παραδείγματα τῶν
Παπιδῶν τῆς διαδόχου Λεόντος Η'. ἦτοι Γωάννη ΙΓ'. καὶ ΙΔ'. καὶ Γωάννη
ΙΕ'. τῆ μὲν τὸ βάπτισμα τῶν Καμπανῶν, τῆ δὲ τὸν κανονισμὸν τῆς ἀγίας
Ὀυλρίας τῷ 995.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ. Αἰών ΙΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Περὶ Ἐρρίκου Β. τῆ ἐν Δύσει Ἀυτοκράτορος καὶ τῶν
γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκ-
κλησίᾳ.

§. 1.

Βασιλεύοντος εἰς τὴν Ἀνατολὴν Βασιλεῖα τῆ πορφυρογεννήτη,
καὶ ἀποθανόντος περὶ τὰς ἀρχὰς τῆ ἰα. αἰῶνος Ὀττωνος Γ.
τῆς Δύσεως Ἀυτοκράτορος, μετηνέχθη ἡ Ἀυτοκρατορία εἰς
Ἐρρίκον τὸν Β. ἐπωνομαζόμενον χωλόν, ἐν ἔτει αβ'. ὅπῃ ἦτον Δεξ τῆς
Βοιαρίας, καὶ ἀνεψιὸς Ὀττωνος τῆ α'. καὶ διὰ τὰς ἀντιζήλιας τῆς Ἀυτοκρα-
τορίας, Ἐγάρδον τὸν Θαιγγικῶν δάκαν, Ἐρμανὸν τὸν τῆς Ἀλαμανίας, καὶ
Ἀλσατίας Πρίγγιπα, καὶ Ἐρρίκον τὸν Ἐγγονον τῆ Ὀττωνος ἐκ τῆ Λα-
δόλφω, Σολερὰν τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τὰς διχοσασίας μερικὸν κχιρὸν ἐβάστα-
ξεν· ἠσύχασε δὲ αὐτὰς δεξιῶς, καὶ ὑποκειμένους εἰς τὴν Ἀυτοκρατορίαν ἐποίη-
σε

Ἐρρίκος Β.
Ἀυτοκρά-
τωρ Δύσεως
ἀπὸ Χ. Γ.
1002.

σε τὰς Σαυρομάτας (τὰς ὁποίας Πολῶνας κοινῶς καλεῖσι) τὰς Βοήμους, καὶ
τὰς Μοραύους, τρεῖς ἐκστρατείας ἐτέλεσεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ πολλὰ ἀπὸ παν-
τῆ ἤλθον βολικά· αὐτῆ ἡ ἀγίοτης ἐπαινείται, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἅγιος
ὑπερον ἐκλήθη, καὶ πατὴρ τῶν μοναχῶν, βασιλεύσας δὲ χρόνος εἴκοσι καὶ δύο
ἀπέθανεν, ὧν ἔτῶν νβ'. καὶ ἐτάφη εἰς τὴν βασιλικὴν τῆ ἁγία Πέτρα τῆς
ἐν Βαβέργῃ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀκοδόμησεν· ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆ Ἐρμα-
νὸν τὸν Κόντρακτον (α), τὸν Σιγίμπερτον (β), τὸν Δίτμαρον (γ), καὶ
ἄλλους.

§. 2. Ἐπὶ τέτα τῆ Ἀυτοκράτορος Ρώμης ἀρχιερεῖς ἔγιναν Γωάννης
ΙΖ. καὶ ΙΗ. Σέργιος Δ'. καὶ Βενέδικτος Η'.

§. 3. Γωάννης ΙΖ. ἢ κατ' ἄλλους ΙΗ. ἢ ΙΘ'. ἀρχιερατεύσας μόνον
μῆνας πέντε ἀπέθανεν, ὅθεν διὰ τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς τῆς, μαρτυρῶντος
τῆ Πλάτινα, ἔδεν ἀξιωματικῶς ἀφίση. τὴν ὑπὸ τῆ Ὀδιλίανος διαταχ-
θεῖσαν ἑορτὴν πασῶν τῶν ψυχῶν προτεβεβαίωσε, καὶ εἰς τὴν ὑπεραίαν πάν-
των τῶν ἁγίων νὰ ἑορτάζηται διατάξατο.

§. 4. Ἐτότον ἀποθανόντα διαδέχεται Γωάννης ΙΗ. ἢ κατ' ἄλλους ΙΘ'.
ἢ Κ. ὅσις ζῶν ἀμελῶς κατὰ τὸν Πλάτιναν, ἔδεν μνήμης ἀξίον ἐποίησε·
τὸν διάδοχον τέτα Σέργιον Δ'. μὲ πολλὰς ἐπαίνας οἱ Συγγραφεῖς μεγα-
λύνησιν. ὁ Βαρώνιος (δ), διηγείται περὶ τέτα τῆ Σεργία, ἐκεῖνα ὅπῃ
διηγῆθη ἀνωτέρω (ε), περὶ Σεργίῳ Γ. ὅτι δηλαδὴ ἐφάνη εἰς αὐτὸν νὰ
μεταβάλλῃ τὸ ὄνομά τῆ, Πέτρος τὸ πρότερον ὀνομαζόμενος, διὰ τὴν ἐυ-
λάβειαν τῆ Ἀποστολικῆς θρόνου, ἐχὼ δὲ διὰ τὴν αἰσχροτήτα τῆ ὀνόματος,
ὡς ἄλλοι δὴσχυρίζονται· αὐτὸς ὁ Σέργιος τολμηρότερος πάντων τῶν ἄλ-
λων ὧν, καὶ ἀνταδέσκατος, ἐπειδὴ πλατυνομένην, καὶ ἀυξανομένην εἶδε τὴν
ἀρεσίαν τῆ, καὶ πάντας σχεδὸν λυμαινομένην, καὶ προχωρῶσαν, καὶ σοχαζό-
μενος πῶς εἶναι καιρὸς νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνο ὅπῃ ἐπενόει, συνόδοισε πάν-
τας τὰς ὁμόφρονας αὐτῆ, καὶ κοινολογήσας μετ' αὐτὰς εἰς τὸ φανερόν ἐκή-
ρυξε παρεφθαμένως τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀζυμοδυσίαν νὰ τε-
λήται παρέδωκε· Ταῦτα μαθὼν Σέργιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρ-
χος νὰ εἶναι ἀληθινὰ, καὶ μὴ καταπειδομένα τῆ ἐν Ρώμῃ Σεργίῳ νὰ ἀ-
φεθῆ ἀπὸ αὐτὴν τὴν καινοφανῆ ἀρεσίαν, ἀποτέμνει τῆ κοινῆ τῶν πιστῶν
τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, καὶ ἔσβεσε, τὸ ὄνομά τῆ ἀπὸ τὰ ἱερὰ Δίπ-
τυχα.

§. 5. Μετὰ τὸν Δ'. Σέργιον ἔλαβε τὸν θρόνον Βενέδικτος Η. ὅσις
Ἀυτοκράτορα Ἐρρίκον Β. ἔσεφεν· ἀποθανόντος δὲ τῆ Ἐρρίκου, τὸν ὁποί-
ον εἶχεν εἰς πάντα ὁ Βενέδικτος ὡς ὑπερασπιστὴν, φιλονεικίαι, καὶ ταρα-
χαὶ εἰς τὴν Ρώμῃν ἠγέρθησαν, καὶ ὁ Βενέδικτος ἐξώδη τῆ θρόνον, δὲν
ἀπέ-

Ρώμης Ἐ-
πίσκοποι.

Γωάννης
ΙΖ.

Γωάννης
ΙΗ.

Σέργιος Δ'.

Βενέδικτος
Η'.

(α) Ἐ'τει αβ'. (β) Ἐ'ν ἔτει αγ'. (γ) Χρον. βιβλ. δ'. καὶ ε'. (δ) Ἐ'ν ἔ-
τει αδ'. ἀριθ. 3. (ε) Ἐ'ν ἔτει αμδ'. ἀριθ. 1.

ἀπέρασεν ὁμοίως πολὺς καιρὸς ὅπῃ πάλιν ἀντεκατεσάθη εἰς τὸν θρόνον τῶν καὶ τὸ σχίσμα τῶν ἐν Ρώμῃ κατέπαυσε, φιλιωθέντος μὲ τὰς ἐναντίας τῶν ὁ Πλάτινας, καὶ ἄλλοι γράφει, μετὰ θάνατον αὐτοῦ ὁ Ἀρχιερεὺς καθήμενος εἰς μαῦρον ἄλογον ἐφάνη εἰς ἕνα Ἐπίσκοπον, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσεν ὅτι τὰ χρήματα ὅπῃ ἐκρύψε, νὰ τὰ διαμοιράσῃ τοῖς πτωχοῖς, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς τιμωρίας, μὲ τὰς ὁποίας ἐτιμωρεῖτο εἰς τὸν ἄδην.

§. 6. Εἰς τὴν χρόνον τότε ἡ Ἰταλία μὲ τὰς διαφορὰς ἀποστασίας, καὶ νεωτερισμὸς δεινῶς ἐταράττετο.

§. 7. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν μετὰ τὸν Ἀλφονσον, ἐβασιλεύει Βιρεμάνδος ὁ γ'. εἰς τὴν ὁποία τὸν καιρὸν συνέβη, ὥστε καὶ αἱ ἐγκοίτοι τῶν Χριστιανῶν ἐπαρχίαι, ἀπὸ ἕνα τὸν μεγαλύτερον Σάγκτιον νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἔξωσιαν τῶν, ἐφαίνετο δὲ ἔτι, πῶς ἠνωμένα ἦσαν αἱ Χριστιανικαὶ δυνάμεις, τὰς Σαρακηνῶν ὅπῃ ἦσαν παντὸς διασκορπισμένοι, ἔυκολα νὰ δυνηθῶσι νὰ διώξωσιν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν. ἀλλὰ τὴν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀπλωσιν, ἐμπόδισεν ὁ μεγαλύτερος Σάγκτιος, διαμοιράσας εἰς τὰς τέσσαρας υἱοὺς τῶν τὸ βασίλειον, οἵτινες ἐμάχοντο ἀναμεταξύ τῶν μὲ ἄρματα, τὰ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἐνώσωσι κατὰ τῶν Σαρακηνῶν.

§. 8. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐβασιλεύει ὁ Ἐθάλρεδος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν οἱ προρρηθέντες χρόνοι ὑπὸ Δανζανῆ τῶν Κανταρίας Ἐπισκόπου, εἰς τὰς ὁποίας δηλαδὴ, Σηήνων ὁ τῆς Δανίας βασιλεὺς τὸν τῆς Ἀγγλίας βασιλέα Ἐθάλρεδον ἐδίωξε, καὶ οἱ Δανοὶ τὴν ἀσπλαγχνίαν εἰς τὰς αἰχμαλωτισθέντας εἰδείξαν, ὥστε τελείως μὴτε τὰς ἱερεῖς, μὴτε τὰ ἱερὰ χρήματα νὰ λυπηθῶσι· μὲ τὸ νὰ ἐπολεμήθῃ δὲ ἡ Κανταρία, κρεμασθέντες πολλοὶ ἀπὸ τὰ αἰδοῖα, ἔδωκαν ἀτιμώτατον θάνατον, καὶ τὸσον ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ βρέφη μόλις ἐφυλάχθη τὸ δέκατον μέρος, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες ἐφονεύθησαν. Τὸν Σηήωνα διεδέξατο Κανῆτος ὁ υἱός, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐθάλρεδος εἰς τὰς ἑαυτοῦ Δάνους ἐβίασε νὰ ἐπιστρέψῃ· ὁ δὲ Κανῆτος μὲ μεγάλας δυνάμεις ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἰσχυρῶς τὸν ἀντεσάθη ὁ Ἐδμουνδος, ὅστις τὸν πατέρα Ἐθάλρεδον ἀποθανόντα διεδέξατο, ὁ δὲ Ἐδμουνδος μὲ ἐπιβαλὰς θανατωθεὶς, μόνος τὸ βασίλειον τῆς Ἀγγλίας ἔλαβεν ὁ Κανῆτος ἐν ἔτει αἰ'. εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον πολλὴ φροντίς διὰ τὴν δικαιοσύνην, καὶ διὰ τὴν πρὸς Θεὸν Εὐσεβείαν.

§. 9. Εἰς τὴν Δανίαν μετὰ τὸν Σηήωνα, ἐβασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κανῆτος, ὅστις ἐκ τῆς Ἀγγλίας Ἐπισκόπος εἰς τὴν Δανίαν μετέγαγεν, οἵτινες τὴν Χριστιανικὴν πίσιν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔθνος κατὰ πολλὰ ἐβεβαίωσαν, ὡς μαρτυρεῖ Ἀββᾶς ὁ Σταδῆσιος (α), καὶ ὁ Γράντζιος (β).

§. 10.

(α) Χρον. ἐν ἔτει κηβ'. (β) Βιβλ. δ'. κεφ. γ'.

Καταστάσις
τῆς Ἰταλίας

Βασίλειον
Ἰσπανίας.

Ἀγγλίας.

Δανίας.

§. 10. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰς πλεονασίας δωρεῶν Ἐρρίκου τῶν Αυτοκράτορος, ὅπῃ ἐποίησεν ἀδιακόπως εἰς τὰς ἐν αὐτῇ Ἐκκλησίαις, καὶ ὀλίγην ἀύξεισιν ἐλάμβανεν, ὅρα τὸν Δίτμκρον (α), καὶ τὸν Γράντζιον (β).

§. 11. Εἰς τὴν Σαξονίαν, μεγάλην βλάβην ἐπροξένησεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας Βερνάρδος ὁ Δεξ τῆς Σαξονίας, ὡς ὁ Γράντζιος διηγεῖται (γ), ὁ υἱὸς τῶν, καὶ ἄλλοι τινὲς, ὅρα τὸν Γράντζιον (δ).

§. 12. Εἰς τὴν Οὐγγρίαν, ἐπιστρέψας Στέφανος ὁ βασιλεὺς αὐτῆς εἰς τὴν τῶν Χριστῶν πίσιν, ὅμῃ καὶ τὸ ὑπήκοόν τῶν, παντὸς ἡ Χριστιανικὴ πίστις ἐξαπλώθη, ὡς καὶ εἰς τὰ πλησιόχωρα ἔθνη διὰ μέσσω Γισίλης ὅπῃ ἐσυνάφθη μὲ τὸν βασιλέα τῶν Οὐγγρων, διὰ παρακινήσεως τῶν ἀδελφῶν Ἐρρίκου τῶν χωλῶν, ὅρα Ἐρμανὸν Κόντρακτον (ε), Ὄτωνα τὸν Φριστιγγῆσιον (ς), καὶ Ἀββᾶν τὸν Σταδῆσιον (η).

§. 13. Εἰς τὰς χρόνους τότε μία αἵρεσις εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Αὐρηλιαν πάλιν διεσπάρη ἀπὸ μίαν γυναῖκα τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας μὴμην ποιεῖται ὁ Γλάβρος (θ). ταύτης τῆς αἵρεσεως τὰ πρόκριτα κεφάλαια ἦσαν τὰ παρόντα. α'. πῶς φλυαρίαι εἰσὶν ὅσα εἰς τὴν παλαιὰν καὶ νέαν διαθήκην ἐλαλήθησαν διὰ τὴν τριττὴν, καὶ μίαν θεότητα μὲ σημεῖα ἀληθῆ, καὶ τέραττα. β'. ὅτι ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ νὰ εἶναι ἀπ' αἰῶνος χωρὶς ποιητῆν.

§. 14. Αὐτὴν τὴν μαρίαν τῆς γυναικὸς ἐνηγκαλίστατο μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας Ἐρρίβερτος, καὶ Λισώσιος, ἄνδρες φίλοι τῶν μεγιστάνων τῆς αὐλῆς, καὶ τῶν βασιλέων, οἵτινες διέσπειραν ταύτην εἰς τὰς πλησίον τόπους, καὶ ἐλευθέρως ἐξεφώνησαν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ σερωθῇ εἰς αὐτὰ τὰ δόγματα πᾶν τὸ πλῆθος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔτε μὲ φοβερισμὸς, ἔτε μὲ παρακαλέσεις ἐδυνήθη Ἐρρίβερτος ὁ τῶν Φράγκων βασιλεὺς νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὰς ἀπὸ τοιαύτης φρενοβλαβίαν, διὰ προσαγῆς τῶν ἐρρίβησαν εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐκάησαν ὅμῃ μὲ ἄλλας, ὅπῃ ἐδόξαζον αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, καὶ πάντες μὲ ὁμοῖον θάνατον ἀπετεφερώθησαν.

§. 15. Συγκροτήθη ἀπὸ Ἐρρίβερτον τὸν Ρῆγα τῶν Φράγκων καὶ σύνοδος εἰς Αὐρηλιαν τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ αἰ'. ἔτος κατὰ τῶν νέων Μανιχαίων τῶν αἵρετικῶν, οἵτινες ἐδόξαζον, τὴν ρηθεύσαν αἵρεσιν.

§. 16. Ὁμοίως κατηγγέλθησαν ὑπὸ Ἐρρίκου τῶν Αυτοκράτορος σύνοδοι δύο, ἡ μὲν ἐν Φραγκοφάρτῳ πόλει τῆς Γερμανίας, ἐν ἔτει αἰ'. παρόντος καὶ αὐτὴ τῶν Αυτοκράτορος, ἡτις διέλαβε περὶ τῶν ἀνὸρθῶσαι Ἐπισκόπων.

(α) Χρον. βιβλ. 5. (β) Βιβλ. δ'. κεφ. 1. (γ) Βιβλ. δ'. κεφ. μ'. (δ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ βιβλ. γ'. κεφ. λ'. (ε) Εἰς ἔτει αἰλῆ. (ς) Βιβλ. 5. κεφ. κς. (η) Εἰς ἔτει αἰ. (θ) Βιβλ. γ'. κεφ. η'.

ΤΟΜ. II.

С С С

Κατάστασις
Γερμανίας.

Σαξονίας.

Οὐγγρίας.

Αἵρεσις
γυναικὸς
τῆς
Γαλλίας.

Ὁπαδοὶ
αὐτῆς
τῆς
αἵρεσεως.

Σύνοδος
κατ' αὐτῆς
τῆς
αἵρεσεως.

Σύνοδος
Φραγκοφάρ-
τικῆς, καὶ
Σα-
λομυσαδίας.

κοπήν εις Βαμβέργην πόλιν τῆς Γερμανίας, ὅρα τὸν Βαρώνιον (α), ἡ δὲ ἐν Σαλιγενσαδίῳ τῷ ακβ. ἔδειξεν ὅτι ἔδειξεν νὰ ἐμβῆ ἀρματωμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πλὴν τῆ βασιλείας. Τὰ θεσπίσματα αὐτῆς ἀνάγνωσι παρὰ τοῖς Μαγδ. Ἐκατ. (β), ἔ τῷ Βαρώνιῳ (γ), τὴν δὲ περίληψιν αὐτῆς παρὰ τῷ Οἰσιάνδρῳ (δ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ Ρωμανῶν τοῦ Ἀργυροπέλα, ἔ Μιχαὴλ τοῦ Παφλαγό- νος, ἐν δὲ τῇ Δύσει Κερρόαδε Β΄. ἔ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκ- κλησίᾳ.

§. 1.

Ρωμανὸς
Γ. Ἀυτο-
κράτωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
1028.

Μετὰ τὸν Βασίλειον, ἔ Κωνσταντῖνον τὰς Πορφυρογεννήτας ἀδελφός, Ρωμανὸς Γ. ὁ Ἀργυρόπελος, ἀνὴρ εὐγενής, ὅπῃ ἦτον ἀναδρεμμέ- νος εἰς λόγους μαθημάτων, ἔ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας μετέχων, ἐμπειρος ἔ εἰς τὰ πολιτικὰ νόμους, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ἐν ἔτει ακη. βικίως πρὸ τῆς ἀναρρήσεως χωριθεὶς τὴν νόμιμον τὴ γυναῖκα, ἔ συναφθεὶς μετὰ Ζωὴν τὴν θυγατέρα τῆ βασιλείας Κωνσταντίνου, ἔ εὐθὺς ἐξέκοψε τὸ ἀλλοιόγ- γυον, ἔ εἰς τὰς ὑμνωδὰς τῆ Θεῶ ὅπῃ ἦσαν κεκληρωμένοι εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν, τὴν χορηγημένην τῶν φλωρίων δόσιν ἀπὸ βασιλικῶν ταμεί- ον, ἔ ἤρξασεν, ἔ νὰ δίδονται χρυσία λίτρας π'. κατ' ἔτος, ἔξουρων πῶς δὲν τὰς ἔφθανεν ὅσα ἔλάμβαναν πρότερον, διότι ἔγινε ποτὲ οἰκονόμος τῆς τῆ Θεῶ Λόγου ἐπώνυμη Σοφίας, ἔ ἄλλα κατὰ εἰς τὸ ὑπῆκοον ἐποίησεν ἐτίμησε δὲ ἔ συγγέλας τρεῖς μητροπολίτας ἀναδείξας, τὸν Ἐφέσου Κυ- ριακὸν, ὡς ἀδελφὸν τῆ Πατριάρχου, Δημήτριον τὸν Κυζίκου, ὡς ἑταίριον τὸν τῆ πρὶν λάβῃ τὴν βασιλείαν, ἔ Μιχαὴλ τῶν Ευχαϊτῶν, συγγε- νῆ τῆ ὄντα ἐξ αἵματος. Ἐπὶ τῶτοις ὁρμῶν κατὰ τῶν ἐν Συρίᾳ Ἀράβων, ἔ νικηθεὶς ἀπὸ αὐτῶν, δὲν ἔδειξεν εἰς τὰς ὑπὸ τῆς τῆ πρώτης γνώ- μιν, ἐπιστρέψας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔ ἄλλοιῶσθαι τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀλλοίωσιν. Τελευταίον ἀγαπήσασα ἐρωτικῶς ἡ Ζωὴ, Μιχαὴλ τὸν Παφλα- γόνα (εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἐχάρησε μεγάλην ὠραιότητα), διὰ τὸν ἔ- ρω-

(α) Χρον. ἐν ἔτει ας'. ἀριθ. 1. (β) Ἐκατοστ. ΙΑ'. κεφ. Θ'. σελ. 238. (γ) Ἐν ἔτει ακβ. ἀριθ. 18. (δ) Ἐκατοστ. ΙΑ'. βιβλ. α. κεφ. ζ'.

ρωτα αὐτῆ ἐπεβελούθη ὑπ' αὐτῆς ὁ βασιλεὺς Ρωμανὸς, ἔ ἀδελφὸς ἀπε- πύγη ἐν τῇ Κολυμβήθρῃ τῆ Λατρῶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης πέμ- πτης, βασιλεύσας χρόνος πέντε ἡμισυ.

§. 2. Τελευτήσαντος τοιαυτοτρόπως Ρωμανῆ τῆ Ἀργυροπέλα, ἡ βα- σιλίς Ζωὴ εὐθὺς λαβῆσα τὸν Μιχαὴλ, ἔ σολὴν βασιλικὴν φορέσασα αὐτὸν, ἔ μετὰ διάδημα σεφανώσασα τὴν κεφαλὴν τῆ, τὸν ἐκίδισεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, καδίσασα ἔ αὐτῇ πλησίον τῆ, ἔ ἔλεγεν εἰς τὰς ἐκεῖ παρόντας νὰ τὸν εὐφημίσωσι, ἔ νὰ τὸν προσκυνήσωσιν, ὅπῃ πρότερον ἐ- μοιχεύθη μετὰ αὐτὸν, ἔ τὸν ἔκαμε κοινωνὸν ἔ τῆς κλίτης, ἔ τῆ βασιλείας· μάλις ἀλέγει τινὲς, ὅτι εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα ὅπῃ ἔφαλλον τὰ ἅγια Πάτρι, νὰ ἔγινε ἔ ὁ γάμος, καλέσασα τὸν Πατριάρχου Ἀλέξιον παρὰ- καιρῶ, ἔ βιάσασα αὐτὸν νὰ ποιῆσθαι τὰς γάμους, ἔ διὰ νὰ τὸν καταπέ- σθαι τῆ ἔδωκε λίτρας ν'. χρυσία, ἔ ἄλλας τόσας ἔδωκε τῷ κλήρῳ. Ταῦ- τα λοιπὸν κατορθώσασα ἡ βασιλίς τῷ κλδ. ἔδάρρει νὰ λάβῃ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας, ἔ νὰ ἔχη τὸν Μιχαὴλ ὡς ὑπὸ τῆς τῆς, ἀλλ' ἔκοιμήθησε τὸ ἐναντίον· διότι ὁ Μιχαὴλ ἔως καιρὸν τινα τὴν εὐχαριστῆσε περὶ τῆς, ἀλλ' ἔπειτα ὑποπτειθεὶς εἰς αὐτὴν, ἔ φοβηθεὶς δι' αὐτὸν, μετέβαλλε τὴν γνώμην τῆ, ἔ τὴν ἐσφάλισεν εἰς τὸν γυναικωνίτην, δια- ρίσας ἔ φύλακας δι' ἀσφάλειαν, ἔ ἔως ἔλαβε πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας· ἀλλ' ἔπειδὴ ἔξυξεν ἡ ἀρρώστια τῆ, τὴν ὁποῖαν ἔλλοι καλῶσι δαιμόνιον μῆνυμα, ὅπῃ ἔσυνέβη εἰς αὐτὸν, διὰ τὴν ἐπιστρίαν πρὸς τὸν Ρω- μανὸν, ὅταν τὸν ἠρώτησεν ἂν τὸν ἀγαπᾷ ἡ βασίλισσα, ἔ τὸν ἔπνιγε κατὰ παλαιὸν τὸν Σαδλ, ἔλλοι δὲ μανίαν, ἔ παραφορὰν, ἔ ἐπιλη- ψίαν, ἔλαβε πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας ὁ ἀδελφός τῆ Γεωργίου ὁ εὐνῆχος, ἐμπειρος ἂν, ἔ δραστήριος, ἔ πρὸς ἔγκον φροντίδων ἀκέραι- ος. ὁ δὲ βασιλεὺς κατατυραννόμενος ἀπὸ τὴν ἀρρώστιαν, ἔ μὴ εὐρίσκων ἐλευθερίαν τῆ πᾶσιν, ἐμοίραζε χρήματα πολλὰ, ἔ οἰκοδομῆ Ἐκκλησίας, ἔ ὑπῆγεν εἰς Θεσσαλονίκην δεόμενος τῆ καλῶν μάρτυρας Δημητρίου, διὰ νὰ εὐρη θηραπείαν τινα εἰς τὸ πάθος τῆ, ἔ παιδία ἀρτιγενῆ ἐβάπτι- ζεν, ἔχι ἀπὸ δεισιδαιμονίαν, ὡς οἱ Λυθηνισαὶ φλυαροῖσιν, ἀλλ' ἀπὸ εὐλάβειαν, ἔ εὐεργεσίαν κινῶμενος. τέλος εἰς ὑδρώπικα πεσὼν, Καίσαρα προεχείρισε τὸν ἀνεψιὸν τῆ Μιχαὴλ τὸν Καλαφάτην, τὸν ὁποῖον θετὸν υἱὸν τῆς ἡ βασίλισσα ἐκήρυξε, ἔ ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆ βασιλείας ἔκοψε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆ, ἔ ἔγινε μοναχὸς εἰς τὸ μοναστήριον τῶν θαυ- ματουργῶν Ἀναργύρων, ὅπῃ αὐτὸς ὠκοδόμησε, ἔ ζήσας ὀλίγον καιρὸν μετῆς πρὸς τὰς αἰδίας μονὰς, μετὰ ἐσχάτης τῆ ἀναπνοῆς κλαίων ἔ ὀδυ- ρόμενος διὰ τὸ τὸλμημα ὅπῃ ἔπραξε πρὸς τὸν βασιλέα Ρωμανόν· ἦτον δὲ βασιλεὺς καλός, ἔ ἡμερος ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν, ἔ ἐβασίλευσεν ἔπτὰ χρόνους, ἡ κατὰ τὸν Κεδρητὸν (α), ἔ μῆνας ὀκτώ.

Ссс 2

§. 3.

Μιχαὴλ ὁ
Παφλαγῶν
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ
Χ. Γ.
1034.

Εγγράφος
επισολή τῆς
Χριστῆ πέμ-
πεται εἰς
Κωνσταντι-
νόπολιν.

Ἀλέξιος ὁ
σεβίτης
Πατριάρχης
Κπ.

Ἀκαταστά-
σται, ἡ δει-
νὰ ἐν Κων-
σταντινὸ-
πολει.

Οἰκοδομή
τῆς τῶν
Γβήρων μο-
νῆς.
Κατάσσις
τῆς Αἰγύπτου.

§. 3. Ὁ πρωτοπαπάριος Γεώργιος ὁ Μανιάης, στρατηγὸς ὢν εἰς τὰς χώρας περὶ τὸ Ευφράτη ποταμῷ, ἔλαβε τὴν Ἐδεσσαν, ὅπερ καὶ τὴν αὐτόγραφον ἐπισολὴν τῷ Θεῷ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐρών, ἀπέστειλε τῷ βασιλεῖ Ρωμαῶν.

§. 4. Εἰς τὰς καιρὰς αὐτῶν τῶν Αυτοκρατόρων Πατριάρχης Κωνσταντινῆς πόλεως ἦν Ἀλέξιος ὁ Σταδίτης, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμαζον νὰ καθήρωςιν τινὲς ἀπὸ τὰς ἀρχιερεῖς τὰς φίλας Ἰωάννη τῷ ἀδελφῷ τῷ βασιλέως Μιχαήλ, ὅπερ ἠγάπα κατὰ πολλὰ νὰ προσατεύη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡσαν ὅπερ δὲν ἔγινεν ὁ Ἀλέξιος μετ' κοινῆν ψήφον, ἀλλὰ μετ' βασιλικὴν ἐξουσίαν· εἰς τὰς ὁποίας ὁ Ἀλέξιος ἀπεκρίθη, καὶ ἐπέβαλε πῶς εἰν δὲν ἔγινεν, ὡς λέγεται κανονικῶς Πατριάρχης, καὶ ὅσοι παρ' ἐμῶ ἐχειροτονήθησαν Μητροπολίται, πρέπει νὰ καθαιρεθῶσι μετ' ἐμῆ, ὅπερ ἔνδεκα ἡμισυ χρόνος ἐκυβέρνησα τὴν Ἐκκλησίαν. Τάτο τὰς λοιπὰς ἀρχιερεῖς κατὰ τῶν τῷ Πατριάρχῃ κατηγόρων νὰ κατασώσῃ ἐκίνησε, καὶ ἔμεινε ὁ πόδος τῷ ὀρφανοτρόφῳ Ἰωάννη ἀτελείωτος, διὰ τὸν Κυζίκου Δημήτριον, τὸν Νικομηδείας Ἀντώνιον, τὸν Σίδης, καὶ Ἀγκύρας τὰς ἀδελφὰς, καὶ ἄλλας τινὰς.

§. 5. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῷ τῷ Πατριάρχῃ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας τῷ Ρωμαῶν ἔγινε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς ταραχὴ εἰς τὰς ἀρχιερεῖς διὰ τὴν καθέδραν εἰς τὴν Λαϊταργίαν, μὴ καταδεχόμενοι οἱ μητροπολίται νὰ προκαθίσωσιν αὐτῶν οἱ σύγγελοι εἰς τὸ σύνδρονον. Εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἔγινε καὶ πείνα, σεισμός, ἔπεσεν ἀκρις, ἐσυνέβη ἀνομβρία, ὡστε διὰ μῆνας ἕξ νὰ μὴν ἔβρεξε· ποιῶντες δὲ λιτανεῖαν οἱ ἐν Κωνσταντινὸπολει ἄχι μόνον δὲν ἔβρεξεν, ἀλλὰ καὶ χαλάζι πολὺ ἔπεσε, καὶ ἐσύνηριψε δένδρα, καὶ κεραμίδια τῆς πόλεως.

§. 6. Εἰς τὸ ὄρος τῷ Ἀθῶνος ὁ Βαρασβατζέτης τὴν τῶν Γβήρων μονὴν κατὰ τάτας τὰς χρόνας ὠκοδόμησεν.

§. 7. Εἰς τὴν Αἰγύπτου Φανόντος Ἀμερ τῷ ἡγεμόνῃ αὐτῆς, κατὰ τὸν Ζωναρᾶν (α), ἢ Ἀζιος κατὰ τὸν Κεδρηνόν (β), ὅπερ ἐλυσοῖσσε κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐπροξένοι πολλὰ κακὰ εἰς αὐτὰς, ἡ γυνὴ ἐκείνη Χριστιανὴ ἔσα ἐκατάπεισε τὸν υἱὸν τῆς νὰ φιλιωθῆ μετ' τὰς Ρωμαίαις, ὅστις ἔδωκεν ἄδειαν εἰς ἐκείνας ὅπερ θέλασι νὰ οἰκοδομήσωσι τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν τῷ Κυρίῳ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπερ ὁ πατήρ τῆ ἐγκρήμισεν· ἔπεμψε λοιπὸν ὁ Μιχαήλ, καὶ ὠκοδόμησε τὸν ναὸν ἀνάγνωδι περὶ αὐτῶν τὸν Ζωναρᾶν (γ), τὸν Κεδρηνόν (δ), τὸν Γλυκᾶν (ε), τὸν Σκυλίτζην (ς) κτ'. Καὶ αὐτὰ μὲν περὶ τῶν τῆς Ἀνατολῆς Αυτοκρατόρων.

§. 8.

(α) Χρον. βιβλ. ΙΖ. σελ. 189. (β) Σελ. 572. (γ) Χρον. βιβλ. ΙΖ. σελ. 180. (δ) Σελ. 564. ἕως 585. (ε) Χρον. Γμή. Δ'. σελ. 246. (ς) Εἰς τὰς χρόνας αὐτῶν.

§. 8. Εἰς δὲ τὴν Δύσιν περὶ τὰς ἐσχάτας ἀναπνοὰς ὢν Ἐρρίκος Β' συνεσήσατο, καὶ παρήγγειλε τὰς ἐγκριτωτέρας μεγιστάνας διὰ νὰ διαδεχθῆ τὴν αυτοκρατορίαν Κάρραδος ὁ Δεξ Φράγκων, μετ' τῷ ὁποίῳ τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἐκεῖνοι ὁμοφωνήσαντες τὰ αυτοκρατορικὰ γνωρίσματα εἰς τὸν Κάρραδον ἀποστέλλονται φανερᾶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντίνου τὴν Αὐγῆσαν ἐν ἔτει αχδ'. ἦτον δὲ ἐκεῖνος ὡς μαρτυρεῖ Ὄττων ὁ Φρισιγγήσιος (α), ἡγεμῶν, εἰς μὲν τὰ ἄρματα ἀνδρείος, εἰς δὲ τὰς συμβελάς προβλεπτικός, μετ' σοφίαν τόσον ἐξωτερικὴν, ὅσον καὶ πολιτικὴν σολισμένος, κρεττῶς εὐλαβῆς εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίσιν, καὶ προσφέρων τὴν πρέπσαν ταπεινώσιν εἰς τὰς βασιλεῖς· εἰς δὲ τὸν υἱὸν τῆς Ἐρρίκου, Ρ' ὀδελφος ὁ τῆς Βουργεντίας βασιλεὺς, ὡς ἀνεψιὸν τε εἰς τὴν διαδίκην ἀφῆκε τὸ βασιλεῖόν τε, τὸ ὁποῖον θέλων μετ' τὰ ὄπλα νὰ τὸ περιποιήθῃ Ἀθῶν ὁ τῆς Κελτικῆς κόμης, σφοδρῶς ἀπὸ τὸν Κάρραδον πολεμηθεὶς ἐνίκηθη, καὶ τὸ βασίλειον τῆς Βουργεντίας εἰς ἐπαρχίαν μετηνέχθη, ὁμοίως ὁ αὐτὸς Κάρραδος τὰς Βοήμης, τὰς Πολωνίας, καὶ τὰς Οὐγγρῶν ἐταπεινώσε, καὶ πολλὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας ὅπερ ἠθέλων, καὶ ἐπαραινῶντο νὰ νεωτερίσωσι δεξιῶς ὑπέταξε· διὰ τὴν ὁποῖαν αἰτίαν πολλοὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ἰταλίας ἐξωρίσθησαν· τελευταῖον ἐπανελεθῶν, καὶ ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, ἐν Οὐλτραϊέκτῳ τῆς Φρισίας ἀπέθανε, τῷ ἰδ. ἔτει τῆς Αυτοκρατορίας τε, ὡς γράφει Ὄττων ὁ Φρισιγγήσιος (β), καὶ Ἐρμανὸς ὁ Κόντρακτος (γ), ἂν καὶ ἄλλοι λέγῃσι τῷ ἰδ. νὰ ἀπέθανε. Τὸ σῶμα αὐτῷ ἐτέθη ἐν τῷ ναῷ τῆς ἀγίας Μαρίας τῷ ἐν Σπείρα τῆ πόλει.

§. 9. Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς τῷ Αυτοκράτορος Ρ' ὀμης ἀρχιερεῖς ἐχειματίσαν Ἰωάννης ΙΘ'. ἢ Κ'. ἢ ΚΑ'. ὁ τῷ Βενεδίκτη διάδοχος, ὅστις Κάρραδον τὸν Αυτοκράτορα ἔσεψε· τὸν βίον τῆς νὰ ἐπαινῆται πολλὰ γράφει ὁ Πλάτινας· ὁ δὲ Βαρόνιος (δ), διηγεῖται, πῶς αὐτὸς μετ' μαγανείας, καὶ μαγείας νὰ ἐπέβη τῷ θρόνῳ· ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ἀποδείχνη κατατῆρω (ε), ἀπὸ τὸν κακέμφατον Γλάβρον, ἦτοι τὸν κακῶς λέγοντα, ὅτι οἱ Γραικοὶ προσκομίσαντες δῶρα, ἐζήτησαν, ὅτι νὰ σέξῃ ὁ Ἰωάννης νὰ ἐνδώσῃ ὅπερ νὰ εἶναι, καὶ νὰ λέγηται ἢ ἐν Κωνσταντινὸπολει Ἐκκλησία εἰς τὴν ὑπ' αὐτὴν οἰκαμένην Οἰκαμενικὴν, κατὰ τὴν ἐν Ρ' ὀμῃ ἐν τῇ καθόλου καθολικῇ, καὶ ἐκεῖνος κρυφίως τὸ νὰ λέγηται ἔτις ἐκρινε, καὶ εὐρεν εὐλογον σέξας, καὶ ἠθέλε συγχωρήσῃ βέβαια, ἀνίσως Βίλλελμος ὁ Ἀββᾶς γράψας πρὸς αὐτὸν ἐπισολὴν δὲν τὸν ἐμπόδιζε, φανερὰ εἶναι ψεῦμα, διότι οἱ Γραικοὶ πρὸ χρόνων τούτων βεβαιωμένον ἔχοντες τάτο ἀπὸ τε βασιλεῖς, καὶ συνόδας, ὡς δηλῆται ἐκ τῶν ἐπισολῶν τῷ Ἰβερνιανῷ

Ccc 3

Κάρραδος Β'. Αυτοκράτωρ Δύσεως ἀπὸ Χ. Γ. 1023.

Ἰωάννης ΙΘ'. Ρ' ὀμης Ἐπίσκοπος.

(α) Βιβλ. 5'. κεφ. κη'. (β) Βιβλ. 5'. κεφ. κδ'. (γ) Ἐν ἔτει αχδ'. (δ) Ἐν ἔτει αχδ'. ἀριθ. 3. (ε) Τῷ αὐτῷ ἔτει ἀριθ. 5.

νῆ πρὸς τὰς Πατριάρχας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἐπιφάνιον, Ἀνδριμον, καὶ Μηνᾶν, εἰς τὰς ὁποίας Μακαριωτάτας αὐτὰς, καὶ Οἰκαμενικῆς Πατριάρχας ἀναφωνεῖ, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν, πῶς ἠδελαν ζητεῖ τῆτο ἐπὶ Γεώργια τῆ Μαργνε κατ' αὐτὸν νὰ βεβαιωθῆ; ἀλλ' αὐτὰ εἶναι φλυαρία, ἀπὸ τὰ ὁπῖα ἄλλο δὲν φαίνεται, παρὰ μόνον, ὅτι δὲν δύνανται οἱ τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας προσάται μέγα μῦθος νὰ μὴ παρανομήσωσιν, παρὰ εἶναι διὰ τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, νὰ ἠδελαν ἀσυνκώσι τὶ τῆς τῆ Ἀποστολικῆς θρόνου ἐξουσίας. καὶ Βενέδικτος Θ'. διὰ τὸν ὁποῖον ἐν τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ ρηθῆσεται.

Ψευδοσύνοδος ἐν Βιτινῶν.

§. 10. Ἐπὶ τῆς τῆ Κερράδα ἔγινεν ἡ ἐν Βιτινῶν Ψευδοσύνοδος ἐν ἔτει αλδ'. (α), ἣτις ἐθέσπισε τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κεράν, τατέσι τὰς κληρικὰς νὰ ξυρήσωσι τὸ γένειον, καὶ τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς νὰ κόπτωσιν· ἀπηγόρευσε προσέτι τὸν γάμον τελείως ἀπὸ τὰς κληρικὰς, ἐναντίον τῆς ἁ. Οἰκαμενικῆς συνόδου, καὶ ἐπρόσβαξεν εἰς ἐκεῖνας ὅπῃ ἔξεν μὲ τίμιον γάμον, πῶς εἶναι δὲν δελήσωσι νὰ ἀφίσωσι τὰς γυναῖκας τῶν, νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν λειτῆργημα. προσέτι ἀπηγόρευσε, νὰ μὴ τύχη τινὰς νὰ συνάψῃ τὴν θυγατέρα τῆ εἰς γάμον μὲ πρεσβύτερον, μῆτε μὲ διάκονον ἢ ὑποδιάκονον, ἄτε μὲ τὰς υἱὲς τῆ, ἄτε γυναῖκα, ἢ θυγατέρα κληρικῆ, καὶ λάβῃ τις εἰς γυναῖκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Περὶ τῶν Ἀυτοκρατόρων ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ Μιχαὴλ τοῦ Καλαφάτε, Ζωῆς, καὶ Θεοδώρας, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχε, ἐν δὲ τῇ Δύσει Εὐρῆκου Γ. καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

§. 1.

Μετὰ τὸν θάνατον Μιχαὴλ τοῦ Παφλαγόνου ἦλθεν ἡ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων τῷ ἀμὰ. εἰς Μιχαὴλ τὸν Καλαφάτην, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀνά-

Μιχαὴλ ὁ Καλαφάτης Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 1041.

(α) Οὐχὶ τῷ αλδ'. ἀλλὰ τῷ αλά. συνήχθη αὐτὴ ἡ σύνοδος· διότι ἡ τῷ αλδ' συναχθεῖσα ἐν Βιτινῶν σύνοδος εἶδεν ἄλλα διέταξεν, εἰμὴ ἐκύρωσε τὸ προνόμιον καὶ ἀδειαν ὅπῃ ὁ Ἀυτοκράτωρ εἶδωκε Μαθίλδα τινὶ εὐγενεῖ, νὰ εἰκοδαμήσῃ τὸ μονασῆριον τῆ ἁγίας Σατύρας.

νάξιος ἦν, ἔχι τὸσον διὰ τὸ ἀγενὲς, καὶ ἀφανὲς τῆ (ὡς υἱὸς καλαφάτε τῶν καραβίων) ὅσον διὰ τὴν κακὴν τῆ διάθεσιν, διότι παμπόνηρος ἦν τὴν γνώμην, ἀγνώμων δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ ἀχάριστος, καὶ μῆτε τὰς συγγενικὰς δεσμὰς, μῆτε τὴν φιλίαν ἐντρέπόμενος· ὅσις πολλὰς μὲν συγγενεῖς τῆ προβεβηκότας τῆ ἡλικία, καὶ πατέρας παιδίων, ἀπεσέρησε τῶν παιδογόνων μορίων, ἄλλας δὲ ἀπὸ αὐτῆς ἐξώρισε, ἄλλας ἐδίωξεν ἀπὸ τὰ βασιλεία, ὁμοίως καὶ τὴν εὐσεργέτιν τῆ βασιλισσῶν Ζωῆν ἐξορίσας εἰς Πρίγγισον νῆσον, τὴν ἐκέρυσε καλογραῖαν· δι' αὐτὰς λοιπὸν τὰς ἀσπλάγχχνας τῆ πράξεις εἰς ἀποσασίαν φανερὰν ἐκινήθησαν πάντες οἱ τῆς πόλεως, καὶ λαβόντες Θεοδώραν τὴν ἀδελφὴν τῆς βασιλισσῆς Ζωῆς, τὴν ἀναγορεύσασιν βασιλισσῶν, καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς ὁμοίως τὴν βασιλισσῶν Ζωῆν φέροντες ἀπὸ τὴν ἐξορίαν ἀκσίως τῆ Μιχαὴλ καταπειθεσιν νὰ συγκοινωνήσῃ τῆς βασιλείας μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τιμῶντες οἱ ἄρχοντες τῆς Συγκλήτου, τὴν μὲν Ζωῆν, ὡς βασιλισσῶν τῆς παλαιᾶν, τὴν δὲ Θεοδώραν ὡς νέαν βασιλισσῶν, καὶ αἴτιον τῆς καταλύσεως τῆς τυραννίδος· τὸν δὲ ἀλιτήριον Καλαφάτην, εὐρόντες εἰς τὸ μονασῆριον τῆ Στεδία, ὅπῃ κατέφυγε μὲ Κωνσταντῖνον τὸ Θεῖον τῆ φορβῆντα μοναχικὰ ἱμάτια, τοὺς ἐσυραῖν ἔξω τῆ Δυσιασηρία, καὶ τυφλώσαντες αὐτὰς διὰ προσαγῆς τῆς Βασιλισσῆς Θεοδώρας εἰς τόπον Σίγμα καλέμενον, καὶ ὑπερον τὰς ἐξώρισαν, βασιλεύσας μῆνας τέσσαρας, καὶ ἡμέρας πέντε, καὶ ἔτως ἔγιναν Κύρια τῆς βασιλείας Ζωῆ, καὶ Θεοδώρα αἱ πορφυρογέννητοι ἀδελφαί.

Τυφλεῖται, καὶ ἐξορίζεται.

§. 2. Ἡ Ζωῆ λοιπὸν ἔτε φοβηθεῖσα μήπως ἡ ἐξουσία πᾶσα ἀπομείνῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Θεοδώραν, ἐπειδὴ ἐψυδιρίζετο ἀπὸ τινὰς πᾶς ἡ βασιλεία ἀρμόζει κάλλιον εἰς τὴν Θεοδώραν, ὡς αἰτίαν τῆς καθαιρέσεως τῆς τυραννίδος, εἶτε καὶ ἐπιθυμῶσα νὰ ἔχη ἄνδρα, ἐσοχάσθη νὰ φέρῃ εἰς τὰ βασιλεία ἐκεῖνον ὅπῃ ἠδελαν νὰ βασιλεύσῃ καὶ νὰ ζήσῃ μὲ αὐτὴν, ὅθεν συνάπτεται μὲ τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Μονομάχον, τὸν ὁποῖον ὁ μετὰ Ῥωμανὸν τὸν Ἀυτοκράτορα Μιχαὴλ ὁ Παφλαγὼν δι' ὑποφίαν ὁμιλίας μὲ τὴν Ζωῆν εἰς Λέσβον ἐξώρισε, καὶ ὁ γάμος αὐτῶν ἀπὸ ἰερέα τινὰ τελεῖται, διότι ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος δὲν ἠδέλησε διὰ τὴν τριγαμίαν νὰ εὐλογήσῃ τὰς γάμους, ὁμοίως τὸ Στέψιμον τῆς βασιλείας, βιασθεῖς τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἐτέλεσε, καὶ ἔτως ἔλαβον τέλος ἡ τῶν ἀυταδέλφων ἐξουσία, τρεῖς χρόνους μόνως κρατήσασα.

Κωνσταντῖνος Μονομάχος Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 1045.

§. 3. Ἦτον δὲ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος εὐγενὲς, καὶ ἀπὸ ἐπισήμους, καὶ συμπέθερος μὲ τὸν βασιλέα Ῥωμανὸν εἰς τὴν ἀνεμίαν τῆ, καὶ ἄραϊος εἰς τὸ πρόσωπον, τῆς δὲ τῶν κοινῶν, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων διοικήσεως ἀπρακτὸς, καὶ τῆς βασιλείας ἀπειρος, καὶ ἀφυσῆτος· ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτὸν ἄρχισαν τὰ τῶν Ῥωμαίων πράγματα νὰ σμικρύνωσι, καὶ ἔκτοτε ἔως

ἕως τώρα κατ' ὀλίγον εἰς τὸ χεῖρον νὰ καταπτῶσι, ἢ νὰ ἔρχωνται εἰς τελείαν ἀδυναμίαν, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἄρχισαν ἢ τὰ ἀπὸ τῶν Τέρκων κακὰ, ὡς ὁ Κεδρηνὸς γράφει (α). Αὐτὸς κατέπεισε τὴν βασιλισσαν Ζωὴν νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Μιτυλήνην ἢ Σκληρίαινα, με' τὴν ὁποίαν πρότερον συνεφείβετο, ἢ ἀφ' ἧ ἦλθεν, ἔχι ὡς παλλακίδα, ἀλλ' ὡς γυναῖκα τε φανερώς συνεμίσητο με' αὐτὴν ἢ τελευταῖον Σεβασὴν τιμήσας αὐτὴν, ἢ Δέσποιναν ὀνομάσας, κατέπεισε πάλιν τὴν Ζωὴν νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὰ βασιλεια, ἢ ὁμῶς με' αὐτὴν νὰ κατοική· τὸ ὁποῖον ἢ ἔγινε, καὶ μεταξὺ τῶν δύο ἐκοιμάτο ὁ βασιλεὺς, ποτὲ με' τὴν μίαν, ἢ ποτὲ με' τὴν ἄλλην· Τέτον τὸν Μονομάχον λέγει Βίλελμος ὁ Τύριος (β), νὰ ἔδωκε χρήματα εἰς τὰς ἐν Ἱεροσολύμοις Χριστιανὰς πρὸς ἀνακαίνισιν τῆ ἱερῆς. Ἡ δὲ βασίλισσα Ζωὴ φθάσασα εἰς γῆρας βαδὺ ἀπέθανε, ἢ πρότερον ὁ βασιλεὺς ἤφευγεν εἰς τὰ βασιλεια μίαν νεαν ἀπὸ τῆς Ἀλανῆς ὁπῆ ἦτον ὡς ἐνέχυρον εἰς τὰς Ρωμαῖας, ἢ ὀνομάσας αὐτὴν Σεβασὴν, τὴν εἶχε διὰ παλλακίδα τε, τέλος ταλαιπωρηθεὶς ἀπὸ ἀφροδισιακὸν πάθος, ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνος δώδεκα, ἢ μῆνας ὀκτώ, ἢ ἐτάφη εἰς τὸ οἰκοδομηθὲν ἀπὸ αὐτὸν μοναστήριον τῶν Μαγκάνων.

§. 4. Μετὰ τῆτον τὸν Μονομάχον, ἢ βασίλισσα Θεοδώρα ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἢ ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νὰ αυτοκρατορήσῃ μόνῃ της χρόνον ἕνα, ἢ ἐννέα μῆνας, ἔσα δὲ γράϊα, ἢ περιπεσῶσα εἰς ἀσθένειαν ὅτῃ λέγεται εἰλαῖος, σέφει με' τὸ βασιλικὸν διάδημα τὸν ψιφιδέντα ἀπὸ τῆς Γερμανίας Μιχαὴλ τὸν Στρατιωτικὸν, καὶ ἔτως ἀπέθανεν αὐτή.

§. 5. Εἰς τὰς χρόνας τῆ Μονομάχα ἀπέθανεν ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος, ἀπολαύσας τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον χρόνας ιβ'. ἢ θησαυρίσας ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ κεντηνάρια χαυσίς κέ. τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ Μονομάχος. ἀνέβη δὲ εἰς τὸν θρόνον τὸ Μιχαὴλ ὁ Κηρωλάριος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆ Εὐαγγελισμοῦ, μοναχὸς ὡς πρότερον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θρόνον ὁ ὀρφανοτρόφος Γωάννης αὐτὸν ἐδίωξεν· αὐτὸς δὲ ὁ ὀρφανοτρόφος Γωάννης ἦν ἀδελφὸς τῆ βασιλέως Μιχαὴλ, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· ἔτος ὁ Κηρωλάριος ἤλεγξε τὰς Λατίνας διὰ πολλὰ, μάλιστα διατὶ δὲν ἐτίμων πρεπόντως τὰ λείψανα τῶν ἁγίων, ἢ τὰς εἰκόνας αὐτῶν, ἔτε τὸν μέγαν Βασίλειον, ἢ τὸν θεῖον Χρυσόσομον ἐσυναρίθμεν με' τὰς ἁγίας, διατὶ ἐξύριζαν τὸ γένειον, ἐφόρην δακτυλίδιον, μνησευόμενοι τὰς Ἐκκλησίας, ὡς τὰς γυναῖκας· ἀνάγνωδι τὴν ἐπιστολὴν αὐτὰ πρὸς Πέτρον Ἀντιοχείας, ἢ Νικήταν τὸν Στηθάτον (γ). ἔτι ἀναθεμάτισε φανερώς τὰς καινοτομήσασατας Λατίνας, εἰς τε τὴν ἐκπόρευσιν τῆ Παναγίας Πνεύματος, ἢ εἰς τὴν προσθήκην τῆ συμβόλου, ὡς παρὰ Ἐπιφανίῳ τῷ μοναχῷ.

Θεοδώρα
μόνη Αὐτοκρά-
τορι-
σα.
Στέφεται
Αὐτοκρά-
τωρ Μι-
χαὴλ ὁ
Στρατιωτι-
κός.
Πατριάρ-
χαι Κων-
σταντινου-
πό-
λεως.
Μιχαὴλ ὁ
Κηρωλάριος

(α) Σελ. 599. (β) Ἐν τῷ περὶ ἱερῆς πολέμου βιβλ. α. κεφ. 5. (γ) Εἰς τὸ κατὰ Λατίνων Βιβλίον.

χῶ ἰσορεῖται, ἀλλὰ περὶ τῆτε ἐν τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ· τῆς Ἀντιοχείας Ἀρχιεπίσκοπος ἦν Πέτρος, ὅστις ὡς θερμὸς ζηλωτὴς τῆς πίστεως ἐπέμφεν Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ρώμης Ἀρχιεπίσκοπον, ἢ πρὸς τὸν Ἀκυλίνας περὶ τῶν Ἀζύμων ἢ ἄλλων τινῶν, ὁμοίως ἢ πρὸς τὸν Κωνσταντινὸν κτ'. ἢ ταῦτα μὲν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

§. 6. Ἐν δὲ τῇ Δύσει Ἐρρίκος Γ. ὅπῃ ἀπὸ τὴν μαυράδα τῶν τριχῶν τε Νίγρος, ἦτοι μαῦρος ἐπωνομάσθη, υἱὸς τῷ β'. Κερράδα, ἐκ τῆς Γισίλης, ἄρχισε νὰ ἐξεσιάζῃ ἐν ἔτει αμ'. ἢ ἔτως ἢ αυτοκρατορία ἦλθε πάλιν εἰς τὴν φυλὴν τῆ Καρόλα· διότι ἢ Γισίλη ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεάν τῆ Μάγνα Καρόλα ἐκατάγετο, καθὼς Ὀττων ὁ Φρισιγγῆσιος σημειοῖ (α), ὅστις προσέτι λέγει (β), ἔτος ὁ Ἐνρικός (ὁ Ἐρρίκος δηλαδὴ) ἔχι μόνον κατὰ πάντα εἰς τὰς ἀρετὰς ὁμοίος ἔγινε τῷ Καρόλῳ, ἀλλ' ἔτι λέγεται νὰ τὸν ὑπερέβῃ· ἐτελείωσε διαφόρος πολέμους κατὰ τῶν Οὐγγρων, ἢ Σελάβων, ἢ κατὰ τῆ Δακὸς τῶν Βνήμων, ὁμοίως ἐκστρεψάσας κατὰ τῆς Ἰταλίας, τὰς ταραχὰς ὅπῃ εἶχον οἱ Ρώμης ἀρχιερεῖς κατέπαυσεν, ὁμοίως ἢ τὰς τῶν Νορμαννῶν· τελευταῖον ἐν ἔτει ανς. ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνος ιζ'. ἢ ἐτάφη πλησίον εἰς τὸν πατέρα τε Κερράδον· ὅρα περὶ αὐτὰ ἢ Ἐρμανὸν τὸν Κόντρακτον (γ), ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγει, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ ἔσχατος, ὅστις τὴν Τυραννίδα τῶν Ρώμης ἀρχιερέων ἐμπόδισε, ἢ τὴν μεγαλειότητα τῆς Αὐτοκρατορίας κατὰ τῶν τῆς Ρώμης προσατῶν προσβάλλετο.

§. 7. Τῆτε βασιλεύοντος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ἦτις ἀπὸ τὰς συχνὰς ἐφόδες, ἢ ἀπὸ τὰς ταραχῶδεις τόλμας τῶν ἐν Ρώμῃ ἀρχιερέων δεινῶς ἐταράττετο) Ρώμης ἀρχιερεῖς ὑπῆρξαν Βενέδικτος Θ'. Σίλβεσρος Γ'. Γρηγόριος ζ'. Κλήμης Β'. Δάμασος Β'. Λέων Θ'. ἢ Βίκτωρ Β'.

§. 8. Βενέδικτος Θ. μαρτυρῶντος τῆ Πλάτινα, ἀνδρωπος μωρός, ἢ τρυφιλὸς, ἢ ἐδενὸς λόγῳ ἄξιος, ἀπὸ τὸν πατέρα Ἀλβερίκῃ τῆ Τασκάλανς κόμητος ἔτι παιδίον ὢν, εἰς τὸν θρόνον ἀναβιβάζεται, ἢ καθὼς ὁ Βαρώνιος λέγει (δ), τέρας ἀνυφέται, ἢ ἀλλόκοτον ἔθρονον ἰδρύνεται· τόσον αὐτὸς ἐκαυχῆθη, ὡς Ἐρρίκον τὸν Γ. νὰ ὑπερέβῃ τῆς Βασιλείας· ὅθεν εἰς Πέτρον τῶν Οὐγγρων βασιλέα ἐπέμφε Στέφανον, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα „ ἢ πέτρα δέδωκε τὴν Ρώμην τῷ Πέτρῳ, Σοὶ ὁ „ Πάπας τὸ διάδημα „ ἀναξίως δὲ ἀρχιερατεύσας χρόνος δώδεκα, ἀπεβλήθη ἀπὸ τῆς Ρωμαίας, ἢ Γωάννης ὁ Σαβίνων Ἐπίσκοπος ἔλαβε τὸν θρόνον, ὅστις μετωνομάσθη Σίλβεσρος Γ. τῆτον ἀρχιερατεύσαντα μῆνας τρεῖς

Ἐρρίκος Γ.
Αὐτοκρά-
τωρ Δύσεως
ἀπὸ Χ. Γ.
1040.

Ρώμης Ἀρ-
χιερεῖς.

Βενέδικτος
Θ.

Σίλβεσρος
Γ.

(α) Βιβλ. 5. κεφ. λβ'. (β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (γ) Ἐν ἔτει ανς.
(δ) Χρον. ἐν ἔτει ανδ. ἀριθ. 3.

τρεις διώξας ο Βενέδικτος, συμβουλάς έχων τας αρχοντας ὅπῃ ἦσαν συγγενεῖς τῆ ἐξ αἵματος Τασκλανῆς, ἔλαβε πάλιν τὸν θρόνον τῆς Ρώμης· εἰς ὀλίγον καιρὸν δὲ ἰδὼν ὅτι πάντες ἐμίσησαν αὐτὸν, ἔταξε νὰ ἀνεβάσῃ εἰς τὸν θρόνον Γωάννην τὸν πρεσβύτερον, κατὰ τὸν Ὀσιακὸν Λέοντα (α).

Γρηγόριος
5.

§. 9. Αὐτὸς ὁ Γωάννης, ἀπὸ ὄλης Γρατιανὸς λεγόμενος ἀρχιερατεύσας Γρηγόριος 5. μετωνομάδῃ, καὶ ἐπλήρωσε τὸν Βενέδικτον διὰ τὰ παραίτησιν τὸ παπᾶτον χιλίας πεντακοσίας λίτρας χρυσοῦ, ὡς ὁ Βήνων γράφει (β), ὁ δὲ Πλάτινας ἐν Σιλβερνῶ τῷ Γ. λέγει· ἐπειδὴ εἰς τὸσον τότε ἢ τῶν ἐν Ρώμῃ Ἀρχιεπισκόπων ἀρχιερωσύνη καταπέπτωκεν, ὡς ἐκεῖνοι ὅπῃ περισσότερον ἐδύνητο, καὶ εἶχε δύναμιν εἰς τὴν δωροδοκίαν, καὶ φιλοτιμίαν, δὲν λέγω ἀγιότητα ζωῆς, καὶ διδασκαλίαν, ἐκεῖνος, μόνον νὰ ἔχη τὸν βαθμὸν τῆς ἀξίας, καὶ οἱ κυλοὶ νὰ ταλαιπωρῶνται, καὶ νὰ διώκωνται, ὡς ἦδη, ὡς καιροὶ, ὡς κατάστασις φεῦ, φεῦ, τὸ ὁποῖον ἀμποτε νὰ μὴν ἤθελε συνέβῃ εἰς τὰς ἡμετέρας καιροὺς, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ὀλίγον τι, τὰ χειρότερα, (εἰάν μὴ Κύριος φυλάξῃ) θέλομεν ἰδῆ ποτε Ὀττων ὁ Φρισιγγήσιος, γράφει (γ), πῶς νὰ ἤκασε μετὰ τὰ ὅσα τε, ὅτι μερικοὶ Ρωμαῖοι ἀψευδῶς ἔλεγον, αὐτοὶ οἱ τρεῖς πάπιδες νὰ ἔζησαν ἀσελγῆ, καὶ ἀίσχρῶν βίον, καὶ κακῆν πολιτείαν, καὶ ὁ Βαρώνιος (δ), τὰς αὐτὰς ὀνομάζει ἕνα θηρίον τρικέφαλον, ὅπῃ ἐφύτρωσεν ἀπὸ τὰς πόρτας τῆς ἁδᾶ.

§. 10. Διὰ τὸ σχίσμα αὐτῶν τῶν τριῶν πάπιδων Ὀττων ὁ Φρισιγγήσιος ἔτω γράφει (ε): περὶ τῶτον τὸν χρόνον, ἦτοι τὴν ἀρχὴν τῆς αυτοκρατορίας Εἰρήκᾳ Γ. σύγχυσις, ἐντροπῆς πλήρης, τῆς τῆ Θεῶς Ἐκκλησίας εἰς πόλιν Ρώμην ἔγινε, τριῶν ἐκεῖ ἐπεμβατῶν, ἦτοι ὅπῃ βιαίως ἔγιναν Πάπαι, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ εἰς Βενέδικτος ἐλέγετο, τὸν θρόνον ἐκεῖνον ὁμῶς κατεχόντων, καὶ πρὸς προδήκην μεγαλητέρας ἀδλιότητος διαμοιραθέντων ὁμῶς μετὰ τὰς προσόδους τῶν Πατριαρχείων, εἰς μὲν εἰς τὸν ἀγιον Πέτρον, ἄλλος δὲ εἰς τὴν ἀγίαν Μαρίαν τὴν μεῖζονα, καὶ ὁ γ. τατέσι Βενέδικτος ἐν τῷ Λατερανικῷ Παλατίῳ καθεζόμενοι, ἀσελγῆ, καὶ κίττην ζωὴν εἶχον, καθὼς ἐγὼ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ρωμαίων διηγεμένω ἤκασα. Ταύτην τὴν ἀδλιωτάτην τῆς Ἐκκλησίας κατάστασιν, εὐλαβῆς τις πρεσβύτερος Γρατιανὸς ὄνομα ἰδὼν, καὶ ἀπὸ ζήλον θεοσεβείας συμπάσχων μετὰ τὴν μητέρα τῆ Ἐκκλησίας ἐπενόησε τὰς προβηθέντας ἀνδρας νὰ δελεάσῃ, καὶ νὰ καταπέσῃ αὐτὰς νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὸν θρόνον μετὰ χρήματα, μείνας αἱ πρόσοδοι τῆς Ἀγχίας εἰς τὸν Βενέδικτον, διότι

(α) Βιβλ. β. κεφ. 79.

(γ) Βιβλ. 5. κεφ. λβ.

κεφ. λβ.

(β) Κασσιον. Ἱστορ. σελ. 289. ἐκδ. Παρισ. αχξή.

(δ) Χρον. ἐν ἔτει αμδ. ἀριθ. 5.

(ε) Βιβλ. 5.

τι αὐτὸς ἐφάνητο νὰ εἶπαι μεγαλητέρας ἐξουσίας· διὰ ταῦτα οἱ πολῖται τὸν βηθέντα πρεσβύτερον, ὡς ἐλευθερωτὴν τῆς τῆ Θεῶς Ἐκκλησίας, ἀκρον ἀρχιερέα ἔκλεξαν, καὶ μεταβαλόντες τὸ ὄνομά τε, Γρηγόριον 5. ὀνόμασαν.

§. 11. Ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν γίνεται φανερὸν πῶς τρεῖς ὁμῶς Ρώμης ἀρχιερεῖς νὰ ἔγιναν, εἰς τὰς ὁποίας τελευταῖον μετὰ τὰς προτέρας ὅπῃ μετὰ χρήματα παραίτησαν, ἠκολούθησε τέταρτος ὁ Γρατιανὸς, μετωνομασθεὶς ἐν ὑσέροις Γρηγόριος 5. ὅθεν ὁ Βαρώνιος (α), τὸν Γρατιανὸν εἰς τὰς σχισματικὰς ἀρχιερεῖς νὰ μὴν ἐπαριθμῶσιν ἀποφαίνεται, καὶ ὁ Οὐνέριος Πανέσιος ἐν ταῖς πρὸς Πλάτινας σημειώσεσι, Γρηγόριον τὸν 5. μετὰ τὸν 5. Βενέδικτον, τὸν Γ. Σιλβερν, καὶ Γωάννην τὸν Ἀρχιεπρεσβύτερον, τέταρτον συντάττει τὸν Γρατιανὸν, τὸν ὁποῖον Γρηγόριον 5. νὰ ὀνομάσῃ διατείνεται.

§. 12. Οἱ συγγραφεῖς δὲ τῶν Μαγδεμβουργικῶν ἑκατονταετηρίδων ὁμῶς μετὰ τὸν Πλάτιναν, καὶ ἄλλως, Γρηγόριον τὸν 5. ὁμῶς μετὰ τὰς σχισματικὰς Πάπας ἐπαριθμῶσι (β). βέβαια δὲ αὐτὸς ὁ Εἰρηανὸς Κόντρακτος προγενέστερος ὢν ἀπὸ Ὀτωνα τὸν Φρισιγγήσιον χρόνος ἑκατὸν, τῶν τῶν μόνον ἀρχιερέων μνήμην ποιεῖται, λέγων ἔτις (γ), οἱ Ρωμαῖοι Βενέδικτον τὸν Πάπαν εἰς πολλὰ κατηγορηθέντα διώκωσιν ἀπὸ τὸν θρόνον τε, καὶ ἕνα Σιλβερν Γ. βάνωσιν εἰς τὸν τόπον τε, ἀλλ' ὁμῶς ὑσέρον τῶτον ὁ Βενέδικτος ἔχων βοηθὰς τινὰς κατήρων αὐτὸν τὸν κατεβίβασε, καὶ ἔλαβε τὸν θρόνον· μετὰ ταῦτα μετανοήσας, ἄλλον αὐτ' αὐτὸν διὰ τὴν φιλαργυρίαν, ἐναντίον τῶν κανόνων προεχειρίσατο, αὐτὸς ἄλλος εἶναι ὁ Γρατιανὸς, ὅστις ἀρχιερατεύσας, Γρηγόριος 5. ἐκλήθη.

§. 13. Ἐπιβάται λοιπὸν ἀλιτήριοι τῶ ἐν Ρώμῃ θρόνῳ ἔγιναν, κατὰ τὰς τὰς χρόνος Βενέδικτος ὁ Θ. Σιλβερνὸς ὁ Γ. καὶ Γρηγόριος ὁ 5. τῶν ὁποίων τὸν ἔσχατον καταλαῖς διίσχυρίζεται ὁ Βαρώνιος (δ), τῆς σιμωνιακῆς ἐγκλήματος νὰ ἀδωῶσῃ, διότι Εἰρηανὸς ὁ Κόντρακτος (ε), σαφέστατα λόγια λέγει διὰ τὸν Γρατιανὸν, ἢ Γρηγόριον 5. ἐν τῇ συνόδῳ τῆς πλησίον Σατρίας συναθροισθείσῃ διὰ τὴν Σιμωνίαν νὰ καταδικάσῃ.

§. 14. Τελευταῖον αὐτὸ τὸ σχίσμα ἐξέλειψεν Εἰρηανὸς ὁ Γ. μετὰ δυνάμειν πολλῆς ἐλθὼν εἰς Ἰταλίαν, τὸν ὁποῖον προυπαντήσας Γρατιανὸς παρὰ τῆ Σατρίας, διὰ νὰ ἐξιλεῶσῃ τὴν ψυχὴν τε, διάδημα πολυτίμον ἐπέσπερεν, αὐτὸς δὲ συναθροίσας σύνοδον ἐν Ρώμῃ τὸν Γρατιανὸν μετὰ ἄλλως δύο ἀρχιερεῖς τὸν Βενέδικτον Θ. καὶ τὸν Σιλβερν τὸν Γ. καθεῖλε, καὶ Σβιδήγερον τὸν Βαμβέργης Ἐπίσκοπον Ρώμης ἀρ-

Ddd 2

(α) Ἐν ἔτει αμδ. ἀριθ. 11. (β) Ἐκατοντ. ΙΑ. κεφ. Η. σελ. 209.

(γ) Ἐν ἔτει αμδ. ἀριθ. 6. καὶ 7. (ε) Ἐν ἔτει αμδ.

ἀρχιερέα προχειρίσατο, ὡς ὁ Γράντζιος (α), ἐκτίθεισι. * περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργίνσιος (β), ἔτω γράφει: „ ὁ βασιλεὺς τὰ τῆ Κυρία γενέθλια ἐν Ρώμῃ ἐώρτασεν, ὅπως καθαιρέσει τῶν τριῶν, οἵτινες ἔλαβον τὸν θρόνον τῆς Ρώμης ἔξω τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κανόνων, Σβιδήγερτον τὸν Βαυβεργικὸν Ἐπίσκοπον, Βικάριον τῶν Ἀποστόλων, τατέσι ὅπως ἀναπλήρωσε τὸν τόπον τῶν ἀποστόλων κατέστησε, Μαριανὸς Σκάτος λέγει (γ), Ἐρρίκος ὁ βασιλεὺς ἐμβὰς εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰρηνικῶς παρὰ τῶν ἐν Ρώμῃ ὑπεδέχθη, καὶ Πάπιδας τρεῖς ὅπως ἀναξίως ἐκαταστάθησαν, συνοδικῶς καθείλε. Σιγύβετος ὁ Γεμβλακίνσιος ἰσορεῖ (δ), ἐν Ρώμῃ ἐνὸς κατὰ τῶν δύο, καὶ τῶν δύο κατὰ τὸ ἐνὸς περὶ τῆ Παπάτε φιλονεικούντων, ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος κατ' αὐτῶν ἐπορεύθη εἰς Ρώμην, καὶ καθαιρεθέντων αὐτῶν μετὰ κανονικῆν, καὶ αυτοκρατορικῆν δοκιμασίαν, Σβιδήγερτος ὁ Βαυβεργικὸς Ἐπίσκοπος, ὅστις καὶ Κλήμης ἐκλήθη, ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. τοσούτων λοιπὸν μαρτυριῶν, δὲν αἰσχύνηται ὁ Βαρώνιος (ε), νὰ λέγη, πῶς πλανῶνται, καὶ λανθάνονται οἱ λέγοντες, ὅτι Ἐρρίκος ὁ βασιλεὺς νὰ ἦλθεν εἰς Ρώμην διὰ νὰ διώξῃ τὰς τρεῖς ἀρχιερεῖς, ὅπως πολλὰ ἀλλόκοτα εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν τὸν θρόνον τῆ Πέτρε ἐκάθισαν;

§. 15. Ἀποκαταστάσεως λοιπὸν Ἐρρίκος ὁ Ἀυτοκράτωρ Πάπαν Κλήμεντα τὸν Β'. καὶ λαβὼν ἀπ' αὐτὸν τὸ διάδημα τῆς Ἀυτοκρατορίας, ἐβίασε τὰς Ρωμαίους νὰ ὁμώσωσι, νὰ μὴ ψιφίσωσι ποτὲ ἀρχιερεῖς, εἰάν δὲν λάβωσι πρότερον ἄδειαν περὶ τὰτα ἀπὸ τὸν Ἀυτοκράτορα, ὡς ὁ Πλάτινας ἐν τῷ Β'. Κλήμεντι. Ὅττων δὲ ὁ Φρισιγγίνσιος ἔτω διηγείται (ζ), ἀπὸ ἐδῶ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία εἰς τὴν κανονικὴν ἐκλογὴν τῶν Ἀρχιερέων, τόσον ἀδρανῆς, καὶ ἀσύστατος εὐρίσκειτο, ὡς αὐτὸν καὶ τὰς τέσσαρας ἐπομένους ὑπὸ τῷ Ἀυτοκράτορι ἐκεῖ τεθειμένους εἰς τὸν κατάλογον νὰ ἔσκη, καὶ ἐχθὶ μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκείνου τὸν χρόνον ὁ Ἀυτοκράτωρ Πατριῆος τῶν Ρωμαίων ἐγένεν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ πρωτεῖον ἐν τῇ τῷ ἀρχιερέως ἐκλογῇ ἔλαβε, τῷτο δὲ τὸ προνόμιον ἐν ὑσέροις Νικόλαος Β'. συνοδικῶς εἰς Ρώμην Ἐρρίκῳ Δ'. προσεβεβαίωσε, καθὼς φανερεῖται ἐκ τῆ βασιλικῆς συνηγόρου διατάξεως, τὴν ὁποίαν ὁ Βαρώνιος ἀπὸ Πέτρον τὸν Δαμιανὸν φέρει (η). αὐτὸς ὁ Β'. Κλήμης μόλις ἀρχιερατεύσας χρόνον ἕνα, ἀπέθανεν. αὐτὸν λοιπὸν, καὶ τὰς ἐπομένους ἀρχιερεῖς ἕως Γρηγορίου Ζ'. διὰ χάριν τῆ ὁποίας μάλιστα τὸν Διαγεράρδον τὸν Βρατζέτον μετὰ διλητήριον φαρμάκι νὰ ἀπέθανεν, οἱ συγγραφεῖς, καὶ ἐξαιρετῶς Βήνων ὁ Καρδινάλιος μαρτυροῦσι (θ).

§. 16.

(α) Βιβλ. 5. κεφ. κ'. (β) Ἐν ἔτει αμζ'. (γ) Χρον. βιβλ. β'. ἡλικ. 5. ἐν ἔτει αμζ'. (δ) Ἐν ἔτει αμζ'. (ε) Χρον. ἐν ἔτει αμζ'. ἀριθ. 3. (ζ) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. (η) Ἐν ἔτει αμθ'. ἀριθ. 23. (θ) Εἰς τὸν βίον τ.

Κλήμης Β'.

§. 16. Μετὰ τὸν Κλήμεντα Βενέδικτος Θ'. πάλιν ἐν Ρώμῃ πολλὰς συγχύσεις ἤγειρε, καὶ τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ὀκτὼ μῆνας ἐκράτησεν, ἔπειτα μετακομιθεὶς ὑπὸ τῷ Ἀυτοκράτορι ἐκ τῆς Γερμανίας Πόππων, ὁ τῶν Βριξινῶν Ἐπίσκοπος, ἐμβῆκεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης, καθὼς Λέων ὁ Ὀσιακὸς μαρτυρεῖ (α). περὶ τὰτε δὲ Ἐρμανὸς ὁ Κόντρακτος (β) ἔτω γράφει: „ Πόππων ὁ τῆς Βριξίας Ἐπίσκοπος προχειρίσθεις ὑπὸ τῷ Ἀυτοκράτορι εἰς Ρώμην πέμπεται, καὶ ἐντίμως ὑποδεχθεὶς, ἐν τῷ Ἀποστολικῷ θρόνῳ μετατίθεται, καὶ μεταβληθέντος τῆ ὀνόματος Δάμασος β. καλεῖται. Μᾶλλον δὲ ὁ Πλάτινας δίσχυρίζεται τὸν Δάμασον βιαίως νὰ ἐπέβη εἰς τὸν θρόνον, ὅπως εἶδες ἄτε ἀπὸ τὸν κλῆρον, ἄτε ἀπὸ τὸν λαὸν δὲν ὁμοφώνησεν, ἄτε πρέπει νὰ ἀριθμῆται, εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἀρχιερέων, ἀλλ' Ἐρμανὸς ὁ Κόντρακτος σύγχρονος εἰς τὰ γενόμενα ἀπὸ αὐτὸν μετὰ φανερά λόγια διηγείται, πῶς ὁ Δάμασος νὰ ἐπροχειρίσθῃ ἀπὸ τὸν Ἀυτοκράτορα, καὶ ἀπὸ τὰς Ρωμαίους νὰ ὑπεδέχθῃ ἐντίμως, καὶ Πάπας τῷ Ἀποστολικῷ θρόνῳ νὰ διατάχθῃ, καὶ κοινῇ ψήφῳ νὰ ἐκλήθῃ ἔυλογος, καὶ νὰ ἐδοκιμάσθῃ, καὶ ἀρχιερεὺς νὰ ἀφιερωθῇ, γράφει ὁ Βαρώνιος (γ). ὁ Δάμασος ὀλίγων ἡμερῶν παρελθουσῶν τὸν βίον ἐξεμέτρησε, καὶ πάλιν ὁ Βενέδικτος μῆνας τινὰς τὸν θρόνον ἐκράτησεν, ἕως ἃ ἦλθεν ὁ τὰτε Ἐπίσκοπος εἰς Ρώμην, ὁ ὑσέρον μετωνομασθεὶς Λέων Θ'.

§. 17. Ἀποθανὼν γὰρ ὁ Δάμασος, οἱ πρέσβεις τῶν Ρωμαίων νέον διοικητὴν τῆς ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας παρὰ τῷ Ἀυτοκράτορι ἐζήτησαν, ὡς μαρτυρεῖ Ἐρμανὸς ὁ Κόντρακτος (δ), καὶ Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργίνσιος (ε), ὁ Ἀυτοκράτωρ λοιπὸν σοχαδεῖς, καὶ μὴν ὄντος εἰς τὰς Ἐπισκόπας τῆς Γερμανίας ἐκεῖνα ὅπως ἐδύνετο νὰ ἀντισταθῇ ταῖς μάγισαις, Βρένωνα προβατογνώμονα ἄνθρωπον τὸν Τέλλων Ἐπίσκοπον, ἡ τῶν Λευκῶν κατὰ τὸν Ἐρμανὸν ἀποσέλει, καὶ ἀρχιερεὺς ἀφιερεῖται, ὡς γράφει ὁ Γράντζιος (ζ), ὁ Πλάτινας τῷτον ἀπλάν, καὶ μωρὸν καλεῖ, ὅστις βεβλόμενος μετὰ ἱσάχα Παπικὰ νὰ ἐμβῆ μέσα εἰς Ρώμην, κατεπέσθη ἀπὸ τὴν ἐμφυτὸν τε τρέλαν ἀπὸ Ἰνδελβράνδον μοναχὸν, νὰ ἀφίσῃ τὸ λαμπρὸν ἱμάτιον, καὶ μετὰ πτωχικὸν φόρεμα νὰ ἐμβῆ εἰς τὴν πόλιν, καὶ νὰ ψιφισθῇ ἀπὸ τὸν ἐν Ρώμῃ κλῆρον, καὶ λαὸν, μετωνομασθεὶς μετὰ ταῦτα Λέων Θ'. ὄρα τὸν Φρισιγγίνσιον (η) τὸν Πλάτιναν, τὸν Βαρώνιον (θ), καὶ ἔτω, νομίζει ὁ Φρισιγγίνσιος, τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἔλαβεν ἀπὸ ἕνα μέρος τὴν ἐλευθερίαν τῆς. Εἰς αὐτὸν τὸν Λέοντα πρέσβεις εἰς Ρώμην ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος, καὶ ὁ Πατριάρχης Μι.

Ddd 3

(α) Κασσι. ἰσορ. βιβλ. β'. κεφ. π'. σελ. 295. (β) Ἐν ἔτει αμθ'. (γ) Ἐν ἔτει αμθ'. ἀριθ. 1. (δ) Ἐν ἔτει αμθ'. (ε) Ἐν ἔτει αμθ'. (ζ) Βιβλ. 5. κεφ. α'. (η) Βιβλ. 5. κεφ. λγ'. (θ) Ἐν ἔτει αμθ'. ἀριθ. 2.

Δάμασος Β'

Λέων Θ'.

Μιχαήλ ὁ Κιρκαρίος, διὰ μέσθ τῶν ὁποίων ἤθελεν νὰ ἰξεύρωσιν ἂν προαιρῶνται νὰ ματαβαλῶσιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν νέαν αἵρεσιν· ἀλλ' ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν ἀρχιερεῖα ὑβρισθέντες οἱ πρέσβεις, ἀπρακτοὶ ἔμειναν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς βιβλίσεται· αὐτὸς ὁ Ὁ. Λέων πόλεμον ἐποίησε μετὰ τὸς Νορμαννοὺς, καὶ νικηθεὶς ἀπ' αὐτοὺς δορυβάτωτος γίνεται καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ἀροκτόν καιρὸν ὧν κρατημένοι εἰς Βενεβεντόν τὴν πόλιν, τελευταίον εἰς Ρώμην ἀββάσος ἐσρέφεν, καὶ ἐκεῖ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανε· μωρὸς δὲ ὧν ἀσώχασα ἠγωνίσθη κατὰ Μιχαήλ Κιρκαρίου τῷ ἀοιδίμῳ Πατριάρχῳ Κωνσταντινπολίτῳ, ἀναθεματισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐξαλειφθεὶς ἀπὸ τὰ ἱερά διπτύχα.

Οὐίκτηρ Β'

§. 18. Τὸν Λέοντα διαδέχεται Οὐίκτηρ Β'. Πάπας προχειρισθεὶς ὑπὸ τῷ Αυτοκράτορος· ἐπὶ τῶν καιρῶν αὐτῷ τὴν ψυχὴν ἀπέριψε τέλος πάντων Βενέδικτος Θ'. ὅστις πρὶν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν εἰς Ρώμην ὁ Οὐίκτηρ διὰ πέμπτον ἐμβήκεν εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἀρχιεράτευσε μῆνας ἕνδεκα.

§. 19. Εἰς τὸν καιρὸν τότε τῷ Οὐίκτηρ ἀρχὴν ἔλαβεν εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἡ συνήθεια, ὡσεὶ οἱ ἄνθρωποι ἀφ' ἑαυτῶ τῶν ὡσεὶ τρελοὶ καὶ δαιμονισμένοι νὰ δέρονται τάχα διὰ μετάνοιαν μετὰ σπονδία περὶ τότε πολλὰ ἐπιτήδεια, ἧτις συνήθεια ὑπ' αὐτῷ προσέτι τῷ Αυτοκράτορος νὰ ἐπροχώρησε, καὶ νὰ ἐδέροντο, καὶ αὐτὸς, ἀποδείχνει ὁ Βαρώνιος (α).

Κατασάσις
Γαλλίας.

§. 20. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Γαρσία Φερδινάνδου, Κασάλβε, καὶ Ρανιμῆρ, πάντοτε διχοσασίαι ἦσαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας μάλις διέφερε, καὶ ὑπερτεροῦσε Φερδινάνδος ὁ τῆς Κασιλίας βασιλεὺς, ὅστις τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ὅτῃ διὰ τῆς πολεμικῆς θορύβου ἦν καταπεσμένη, καὶ χαμένη μετὰ πᾶσαν σπαδὴν ἐπιμεληθεὶς ἀνώρθωσε, καὶ ἐχθὶ ὀλίγων τῶν Σαρακηνῶν μέρος λαβῶν τὸ ἤφερεν εἰς τὰς Χριστιανὰς· Οὐίκτηρ δὲ ὁ Β'. ἀνάθεμα ἐφοβέρισεν εἰς τὸν Φερδινάνδον ὅτῃ ἠθέλησε τὴν Αυτοκράτορος νὰ ἰδιοποιήσῃ, ἀνίσως νεβετηθεὶς δὲν ἤθελεν ἀπέχει ἀπὸ αὐτὸν τὸν τίτλον· ὁ δὲ Φερδινάνδος ἀφῆσεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν νὰ τὴν ἐξετάσωσιν οἱ ἠγεμόνες, καὶ ἀρχιερεῖς τε, οἵτινες ἀπεφάσισαν πῶς πρέπει νὰ ἀπέσωσι τὸν ἀρχιερεῖα.

Γαλλίας.

§. 21. Εἰς τὴν Γαλλίαν Εἰρικός ὁ τῷ Ροβέρτου υἱὸς ἐξουσίαζεν, ὅστις ἔδεν ἀξίον μνήμης ἐποίησε, μόνον τῷ Ρώμῃ θρόνῳ ἀντεσάβη εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου τινός, διὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπεν ὀλίγωρα νὰ ἀποδάνῃ, καὶ νὰ παρασάδῃ εἰς τὸν ἀδέκασον κριτὴν, νομίζει ὁ Βαρώνιος (β), ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις ἢ τῷ βασιλεῖ τε κατάστασις ἦν ἀτάραχος.

§. 22.

(α) Ἐν ἔτει ἀνέ. ἀνθ. ΙΙ.

(β) Ἐν ἔτει ἀνθ. ἀνθ. 79.

Αγγλίας.

§. 22. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν Κανῶτον τὸν Μάγνον διεδέξατο Κανῶτος ὁ Β'. ὁ υἱὸς αὐτοῦ, εἰάν τινὲς λέγουσιν, ἐχθὶ ἔτος ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος υἱὸς αὐτοῦ Ἀραλδος νὰ ἔλαβε τὸ πατρικὸν Βασίλειον· ἀλλ' ὁ Γράντζιος (α), γράφει πάντες οἱ τῷ Μάγνῳ Κανῶτι υἱοὶ νὰ ἀπέθαναν προητέρω ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ἔξω ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κανῶτον· αὐτὸς ὁ Κανῶτος Ἐδάρδον τὸν τῷ Ἐδάρδῳ ἐκ τῆς Γῆμις υἱόν, τὴν ὁποίαν ὕπερον Κανῶτος ὁ Μάγνος ἔλαβε διὰ γυναῖκα, κοινωὸν τῆς βασιλείας ἐγράβισε, καὶ ἐποίησεν, ὅστις μετὰ δύο χρόνους ἀπέθανε μὴν ἀφῆς κληρονόμον· μετὰ τὸν θάνατον τῷ Κανῶτι, Σηήνων ὁ τέτα ἀνεψιὸς ἀφροντίς περὶ τῷ τῆς Ἀγγλίας βασιλείας, διὰ τὴν ἀπόνοιαν μάλις τῷ Ἐδάρδῳ τὴν Δανίαν ἐδοκίμασε νὰ ἀποκτήσῃ, καὶ νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶ· ἐν τέτοις Ἀραλδος ὁ Γαοδβίνε τῷ Κακτίῳ Κόμητι υἱὸς ἐρχεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὰς φρενάς τῶν Δάνων, τὰς ὁποίας ἀφῆσεν εἰς τὸν Σηήνωνα, περιποιήθεις εἰς τὰ συμπόσια, καὶ καταμεθύσας, καὶ πέμψας ἀρματωμένους, κατέκοψεν ἡ νύξ ἐκεῖνη ὡς λέγει ὁ Γράντζιος (β). Εἰς ὀλίγον διάστημα καιρῶ τὴν παλαιὰν ἠγεμονίαν τῶν Δάνων, καὶ τὸ ἀποκτηθεὶς βασιλείον μετὰ τὴν ἀρετὴν τῶν μεγαλιτέρων ἐτελείωσεν. Ἀλλ' ὁ Ἀραλδος τὸν μὲν βασιλικὸν τίτλον ἀφῆσεν εἰς τὸν Ἐδάρδον, αὐτὸς δὲ τὴν τῆς βασιλείας διοίκησιν ἔλαβεν, ὡσεὶ ἐκεῖνος μὲν νὰ ἔχῃ τὸ ὄνομα, αὐτὸς δὲ τῷ ἀληθεῖ νὰ νομίζεται βασιλεὺς, εἰς αὐτὸν τὸν Ἐδάρδον ἀκρα ἦν ἐπιμέλεια τῶν Ἐκκλησιῶν.

Γερμανίας.

§. 23. Εἰς τὴν Γερμανίαν Εἰρικός ὁ Αυτοκράτωρ πᾶσας τὰς διαφοράς, καὶ ἐχθράς διαλύσας, καὶ ἡσυχάσας, γαλήνην, καὶ ἡσυχίαν μέχρι τότε ἀνήκασον εἰς πᾶσαν τὴν Σηβίαν, καὶ τὰς λοιπὰς τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπαρχίας διὰ κοινῷ Ἐδίκτη ἐβεβαίωσεν, ὡς μαρτυρεῖ Ἐρμανὸς ὁ Κόντρακτος (γ), καὶ Ἀββᾶς ὁ Σταδῆσιος (δ)· οἱ λεηλατᾶντες καὶ κερσεύοντες Οὐγγροὶ τὰ πέρατα τῆς Γερμανίας ἀνδρείως ἐδιώχθησαν ὑπὸ Ἀλβέρτου τῷ Μαρκίῳ κατὰ τὸν Ἐρμανὸν Κόντρακτον (ε), οἱ Σκλάβοι ἐπίδρομας κατὰ τῆς Σαξονίας ποιῶντες, πολλὰ τὰς Ἐκκλησίας αὐτῆς ἐζημίωσαν, καὶ πολλὰς ἀξιωματικὰς Σάξονας ἐθανάτωσαν, ἀνάγνωδι τὸ τῆς ἰσορίας τῷ Ἐρμανῷ παραπλήρωμα (ζ).

Οὐγγρείας.

§. 24. Εἰς τὴν Οὐγγρίαν πολεμικὴν χεῖρα ἤφερεν Εἰρικός Γ'. διότι Οὐβων ὁ τῶν Οὐγγρων βασιλεὺς ἐπειδὴ ὑπεδέχθη ὁ Εἰρικός Πέτρον τὸν βασιλέα ὅτῃ αὐτὸς ἐδίωξε, τὰ τῆς Βυσαρίας πέρατα ἐληλάτισε, καὶ μετὰ διαφορὰς ἀγῶνας ὁ Εἰρικός ἀπεκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τῶ αὐτὸν τὸν βασιλέα Πέτρον, ἀλλ' εἰς ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶ ἐτυφλάδῃ, καὶ ἐκλέξαντες βασιλέα τὸν Ἀνδρέα, τὸν Πέτρον τυφλὸν

(α) Βιβλ. β. τῆς Δανίας κεφ. γ'. (β) Αὐτόθι κεφ. κ'. (γ) Ἐν ἔτει ἀμγ'. (δ) Ἐν ἔτει ἀρδ'. (ε) Ἐν ἔτει ἀμβ'. (ζ) Ἐν ἔτει ἀνέ.

τυφλόν ὄντα, ὁμῶς μετὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐξορίζεσι, τῷ ὁποίῳ τὴν ἐκδικητικὴν βεβλόμενος ὁ Ἑρρίκος νὰ ποιήσῃ, πάλιν κατὰ τῶν Οὐγγρων ἐκστρατεύει, καὶ ἠνάγκασε τὸν Ἀνδρέα νὰ ζητήσῃ εἰρήνην. Οὗτος ὁ Ἀνδρέας πρὸ τῆς αὐτῆς ἀναβήσεως ὑπεσχέθη μετ' ὅρκου τῶν Οὐγγρων νὰ ἀφίσῃ αὐτὸς νὰ κερσέυσωσι τὰ ἱερά τῶν Ἑθνικῶν, καὶ ἐκεῖνας μάλιστα τὰς Χριστιανὰς ὅπῃ δὲν ἦσαν ἀπὸ τὰς ἰδικὰς τε νὰ κακώσωσιν, ὡς τὰς ἐφαίνετο ἔυλογον· ὁ δὲν τὸ πλῆθος ἐκείνο ἐχρὶ ὀλίγην ὁρμὴν κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν ἱερῶν αὐτῶν ἐπόησαν, ἀλύπητα, ἀνήμερα, καὶ ἀσπλαγχνά πάντα κατεργασάμενοι. Γενόμενος δὲ τῷ διαδήματι Κύριος καὶ ἐξουσιαστὴς ὁ Ἀνδρέας πρόγραμμα ἐξέδωκε διὰ μέσσω τῶν ὁποίων ἐπρόσβαξε πάντας εἰς τὴν ἀπολελειμμένην πίστιν νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὸ τὸ Ἐδικτον σώζεται παρὰ τοῖς Μαγδεμβ. Ἐκατονταετηρισταῖς (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Περὶ τοῦ Σχίσματος τῶν Λατίνων ἀπὸ τῆς Καθολικῆς καὶ ὀρθοδόξης Ἐκκλησίας.

§. 1.

Εἰς τὸν καιρὸν Καρόλου τῆς Μάγνα, ὡς εἴρηται, ἀρχισεν ἀπὸ τὰς λεγομένους Θεολόγους τὴν ἡ ἐξέλιξιν αἱρέσεων τῶν λεγόντων τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκ τῆς Υἱοῦ ἐκπορεύεσθαι, ἡτις κατ' ὀλίγον διασπαρέϊσα, καὶ εἰς αὐτὰς ἐπομένως, ἀλοίμονον, τὰς Ρώμης προέδρου ἐπροχώρησεν, ὅπῃ δὲν ἠδέλησαν νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν πλάνην διὰ τὴν φιλοδοξίαν τῆς, καὶ φιλαρχίαν, τὰς ὁποίας πολλὰκις νὰ δετήσαντες οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι, καὶ οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν πρόεδροι, καὶ ἐλέγχαντες δι' αὐτὴν τὴν κακὴν καινοτομίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ συμβόλῳ προσθήκην (ἀφίνω νὰ λέγω τὰς ἄλλας φρενοβλαβείας τῆς, τὰς ὁποίας ἐξω ἀπὸ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν κανόνα, καὶ τὴν παλαιὰν τῶν πατέρων παράδοσιν ἐκαινοτόμησαν) διότι τὸ κακόν, καὶ τῶν κακῶν κάκιστον, κατὰ τὸν Ἀντιοχείας Πέτρον ἐν τῇ πρὸς τὸν Κιρηνάριον ἐπιστολῇ αὐτῆ, ἡ γενομένη ἐν τῷ συμβόλῳ προσθήκη εἶναι, τελευταῖον ἀπὸ τὰ ἱερά διπτύχα ἀπόξεσαν, καὶ τὰς ἀναθεμάτισαν.

§. 2. Ἐπειδὴ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς αἰῶνος βασιλευόντων ἐν τῇ Ἀνατολῇ Βασιλεῖς, καὶ Κωνσταντῖνος τῶν πορφυρογεννητῶν, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦν Σέργιος ἀπὸ τὸ γένος τῆ Φωτίε, ὅστις πρῶτος σοχαδεῖς τὴν ἐν τῇ κοινῇ ὁμολογίᾳ προσθήκην, ὅπῃ τολμηρῶς ἐγένετο ἀπὸ Χριστοφόρον τὸν Πάπαν, καὶ συγκαλέσας σύνοδον ἐν Κωνσταντινουπόλει τὰ

ὑπὸ

(α) Ἐκατοντ. ΙΑ. κεφ. ιε'. σελ. 384.

ὑπὸ Φωτίε κατὰ Λατίνων προαχθέντα προτεβεβαίωσε, καὶ ἀπὸ τὰ ἱερά διπτύχα τὸ ὄνομα τῆ Πάπα ἐξήλειψε, κατὰ τὸν Γεωργικὸν μοναχὸν Ἐπιφάνιον, καὶ ἄλλας. Τῷ Σεργίῳ ἠκολούθησαν καὶ οἱ τῆς διαδόχου Ἐυστάθιος τε, (περὶ ἧ γραμμάδας λόγους πλάττει Γλάβρος τις μοναχὸς (α), καὶ ἐξ αὐτῆ ὁ Βαρώνιος (β), ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· ὅτι ὁ Βασιλεὺς δηλαδὴ Βασιλεῖος, καὶ αὐτὸς ὁ Εὐστάθιος εἰς τὸν ΙΘ'. ἢ Κ'. Γεωργίῳ τὸν Πάπαν διεπροσβεύσαντο διὰ νὰ ἐκδώσῃ εἰς τὸν Κωνσταντινουπόλεως τὸ νὰ γραφῆται Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης), Ἀλέξιος, καὶ Μιχαὴλ ὁ Κιρηνάριος ὑπερασπιστὴς τῆς ὀρθοδοξίας γενναϊώτατος, ὅστις τὴν διαστροφὴν τῶν ὁρθῶν δογμάτων, καὶ κανόνων βλέπων καθ' ἡμέραν νὰ λαμβάνῃ αὐξήσιν ἀπὸ τὰς προέδρους τῶν Ρωμαίων, καὶ καλλίτερα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τε προτιμῶν τὸ νὰ σαματήσῃ τὴν τῆς κακίας αὐτῶν ὁρμὴν, Οἰκουμενικὴν σύνοδον συνήρῳσε, καὶ μετ' ἤφρον αὐτὰς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας κοινῶς ἐξέκοψεν. ἦν παρῶν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος, ἦν καὶ ὁ Ἀντιοχείας, ἐτι δὲ καὶ ὁ Βαλγαρίας, καὶ ὁ Κύπρου, καὶ τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἐπισημώτεροι, καὶ ἐπισιμώτεροι· ὁ Ἀλεξανδρείας ὁμοως, καὶ ὁ Ἱεροσολύμων, εἰάν καὶ εἰς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων τότε δὲν ἦσαν ἐπιχωριάζοντες, ἐκεῖνα δὲ ὅπῃ ἐπράχθησαν, καὶ ἐπῆνεσαν καὶ ἐβεβαίωσαν, καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῆς καὶ αὐτοὶ τὸν Πάπαν ἐδίωξαν, καθὼς αὐτὰ μαρτυροῦσι τὰ πράγματα, μηδεκαμία ἀπὸ τὰς τέσσαρας Ἐκκλησίας εἰς κοινωνίαν μέχρι τῆ νῦν τὸν Πάπαν νὰ μὴν δέχεται· ἔτω Ματθαῖος ὁ Βλάσαρις γράφει ἐν τῷ κατὰ Λατίνων καὶ ἄλλοι τινές.

§. 3. Ὁ δὲ Βαρώνιος (γ), καὶ ἄλλοι τινές ὡς πῶς περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως διαλαμβάνουσι. μετὰ τὸ διαλειφθῆναι μετὰ τῶν Γραικῶν, καὶ Λατίνων ἐπαρκέντως περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ Παναγίας Πνεύματος ἐν ἔτει ἀνγ'. ὁ Κιρηνάριος ὑπὸ τῷ αὐτῷ ὀνόματι καὶ τῷ τῆ Λέοντος τῆ Ἀρχιδῶν Ἐπισκόπου ἐπιστολὴν ἐπέμψεν πρὸς Γεωργίῳ τὸν Τραυίε ἐν τῇ Ἀπτελίᾳ Ἐπισκόπου, καὶ δι' αὐτῆ πρὸς τὸν Πάπαν, καὶ πᾶσαν τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιστολὴν μάλιστα κατακρίνει τὰς Λατίνους α'. ὅτι τὰ ἄζυμα εἰς τὸν μυσικὸν δεῖπνον μεταχειρίζονται. β'. ὅτι τὰ σάββατα εἰς τὴν τεσσαρακοσὴν παρατηροῦσι μετ' Ἰουδαϊκῆν συνήθειαν· γ'. ὅτι πνικτὰ τρώγουσι κτ'. πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπερηφάνως ἀπεκρίθη Λέων Θ'. Πάπας ὡς Οὐρανὸν τὴν ἐξουσίαν τε ἀναβιβάζων, καὶ ὡς τὸσον ὅπῃ προδέτει μεμφόμενος ὅτι ἐδιώρισεν, καὶ παρήγγειλεν ὁ Μιχαὴλ νὰ σφραλισθῶσιν αἱ τῶν Λατίνων ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλικαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ μοναστήρια, καὶ ὅπῃ φυλάτ-

τ8-

(α) Βιβλ. δ. κεφ. ιε'. (β) Ἐν ἔτει αμδ'. ἀριθ. 5. (γ) Χρον ἐν ἔτει ἀνγ'. ἀριθ. 22.

Σύνοδος Οἰκουμενικὴ Κωνσταντινουπόλεως.

τεσιν ἔτι εἰς αὐτὰς τὰς τῶν Γραικῶν συνηθείας, μὲ ὅλον ὅπῃ ἡ Ρώμῃ
ἢ Ἐκκλησία συγχωρεῖ μέσα, ἢ ἔξω τῆς Ρώμης νὰ γίνωνται αἱ ἱερο-
τελεσθαὶ κατὰ τὴν συνηθειαν τῶν Γραικῶν. Τὴν τῆ Κηραλαρία ἐπιστολὴν
δηγεῖται ὁ Βαρώνιος (α), τὴν δὲ τῶν τῆ Λέοντος γραφῶν ὑπόδεσιν ἐξηκ-
ριβωμένως ἐκδεδώκασιν οἱ Μαγδεμ. Ἐκατοντ. (β). ἀποκρίνεται προσέ-
τι τῆ τῆ Κηραλαρία ἐπιστολῇ Οὐμβερτος ὁ Καρδινάλιος ἐν εἶδει διαλόγου,
τὸν ὁποῖον ἐκτίθεισιν εἰς τὴν παρενθήκην τῆ ἰα. τόμῃ, ὁ ποιήσας τὴν πα-
ρενθήκην τῶν Χρονικῶν.

§. 4. Λαβῶν δὲ ὁ Μιχαὴλ τὰς ἐπιστολάς τῆ Λέοντος, ἀντέσειλεν
αὐτῷ ἐπιστολὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπαραινεῖ τὰς Λατίνους εἰς εἰρήνην, ἢ ὁ-
μόνοιαν προσέτι ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μονομάχος πρέσβεις εἰς
Ρώμην με ἐπιστολάς ἐπέμψεν, ὅτινες διὰ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ
διαίτησιν τῶν φιλονεικιῶν ὅπῃ ἠγέρθησαν, ἢ ἐκινήθησαν μεταξύ Γραι-
κῶν, ἢ Λατίνων, κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον ἐπρεσβεύσαντο. Τότε ὁ Λέων
ἀποκρισάριος αὐτῆ Οὐμβερτον Καρδινάλιον τὸν Σιλβεκανθίδας Ἐπίσκοπον,
Πέτρον τὸν Ἀμάλφειος Ἀρχιεπίσκοπον, ἢ Φριδερικὸν τὸν Καγγελάριον
εἰς Κωνσταντινῆπολιν ἐπέμψεν με ἐπιστολάς πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Κων-
σταντῖνον, ἢ Κηραλάριον τὸν Πατριάρχην· τὴν ἐπιστολὴν ὅπῃ ἐγράφη πρὸς
τὸν Αὐτοκράτορα ἐγχαράττει ὁ Βαρώνιος (γ), εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Λέων
μέμφεται τὸν Κηραλάριον ἄ. ὅτι με ἀξιοσκεπασὸν διωγμὸν κατὰ τῶν Λα-
τίνων φέρεται, ἢ ἀναθεματίζει πάντας τὰς ἀζύμους χρωμένους εἰς τὴν εὐ-
χαρισίαν, β. ὅτι τὸν Ἀντιοχείας, ἢ Ἀλεξανδρείας Πατριάρχης θέλει
ἔξω τῆ δικαίαν νὰ ὑποτάξῃ, τὰ ὁποία ἕως ὅπῃ ἄτως ἔχασιν, ἀδύνατον νὰ ἔ-
χῃ εἰρήνην με αὐτόν· ἐν δὲ τῇ πρὸς Μιχαὴλ τὸν Κηραλάριον ἐπιστολῇ,
ἔξω ἀπὸ τὰς ῥηθείας δεινολογίας προβάλλει ἔτι ἄ. νὰ εἶναι νεόφυτος, ἢ
ἔχι κατὰ βαθμὸν εἰς τὴν Ἐπισκοπικὴν κορωνίδα νὰ ἀνέβῃ. β. ὅτι τὸ τῆ
Οἰκουμενικῆ ὄνομα ἰδιοποιεῖται, τῆ ὁποία ὀνόματος τὴν ἰδιοποίησιν ἐξάγιον
δρηνητέαν, ἢ ἱερόσυλον καλεῖ.

§. 5. Ἐν τέτοις Νικήτας ὁ Στιθάτος ἐκ τῆ περιφήμου μοναχικῆς τῆ Στε-
δία πρὸς χάριν Μιχαὴλ τῆ Κηραλαρία βιβλίον κατὰ Λατίνων ἔγραψε περὶ ἀζύ-
μων, περὶ νηστείας τῆ σαββάτου, περὶ γάμου τῶν ἱερέων, εἰς τὸν ὁποῖον
ἐναντιῖται ὑβριστικῶς ὁ Οὐμβερτος, τῆ ὁποία τὰ συγγράμματα μετα-
φραδέντα ἐκ τῆς Λατινίδος φωνῆς εἰς τὴν Ἑλληνίδα διὰ προσαγῆς τῆ Αὐ-
τοκράτορος Κωνσταντῖνε νὰ ἐδέχθησαν ἀπὸ τῆς Γραικῆς, λέγει ψευδῶς Σι-
γύβερτος ὁ Γεμβλακήσιος (δ), ὅπῃ ψευδόμενος ὁμοίως λέγει, πῶς ὁ Νι-
κήτας τὸ βιβλίον ὅπῃ αὐτὸς ἔγραψε νὰ ἀναθεματίσει, ἢ νὰ ἔκαυσε· ἢ
ταῦτα λέγων ὁ γεννάδας φανερὰ ψευδόμενος, δὲν ἐντρέπεται, δι-
τι

(α) Τῷ αὐτῷ ἔτει, ἀριθ. 23.
Χρον. ἐν ἔτει ἀνδ. ἀριθ. 2. ἢ 3.

(β) Ἐκατοντ. Γ. κεφ. Ι. σελ. 281.

(δ) Ἐν ἔτει ἀνδ.

(γ)

τι ἂν ἐκείτο, πῶς τώρα σάζεται, ἄδεν παράλογον ἀπὸ ἐκείνα ὅπῃ φρο-
νῶσιν οἱ Γραικοὶ μὴ περιέχον;

§. 6. Τελευταῖον Μιχαὴλ ὁ Κηραλάριος ἰδὼν τὸ ἀμετάδετον τῆς
γνώμης τῶν λιγύτων τῆ Πάπα, ἢ τὴν ἐν ταῖς καινοτομίαις, ἢ αἰρέσεσι
διαμονὴν αὐτῶν, δὲν ἐδέξατο πλέον τὴν διάλεξιν, ἢ παρουσίαν αὐτῶν, ἀλ-
λά με συνοδικὴν ψήφον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξεκοψε, ἢ ἀναθεμα-
τίσεν, ὡς προδήκην ποιήσαντας εἰς τὸ σύμβολον, ἐναντίον τῶν ὄρων ἢ οἰ-
κουμενικῶν συνόδων.

§. 7. Οἱ δὲ Λατίνοι ἄλλως πως πλάττονται τὸ γεγονός, ἢ γρα-
φῶσιν, ὅτι ἐπειδὴ ἀπεσρέφετο ὁ Κηραλάριος τὴν διάλεξιν ἢ παρουσίαν τῶν
λιγύτων τῆς Ρώμης, αὐτοὶ τόσον αὐτόν, ὅσον ἢ Λέοντα Ἀχριδῶν, ἢ
πάντας τὰς ὁπαδὰς αὐτῶν ἐνώπιον τῆ κλήρα, ἢ τῆ λαῶ, ἢ αὐτῆ τῆ
Αὐτοκράτορος Μονομάχε ἀναθεματίσαν ὁμῶ με πάντας τὰς αἰρετικὰς, μάλ-
ιστα με τὸν διάβολον, ἢ τὰς Ἀγγέλας αὐτῆ, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι φλυα-
ρίαι αὐτῶν· τὸν Δίβελον τῆς ὑπὸ τῶν ἐν Ρώμῃ γενομένης ἀκοινωνησίας δι-
δασιν οἱ Μαγδεμ. συγγραφ. (α), ἢ ὁ Βαρώνιος (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῆς Βηρεγκαριανῆς ἀντιλογίας τῆς Μετε-
σιώσεως.

§. 1.

Ἐἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἀνέκυψεν εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἢ τῆ Βη-
ρεγκαρίας ἀντιλογία τῆ κατὰ τῆς ἐν Αὐδεγάνω πόλει Γαλλικῆ
Ἐκκλησίας διακόνε, ὅσις μαθητῆς ὑπῆρξε Φελβέρτε τῆ ἐν τῇ Καροτιν-
σία σχολῇ διδάξαντος, ἀνὴρ τῆς φιλοσοφίας, ἢ μάλιστα τῆς διαλεκτι-
κῆς πολλὰ ἔμπειρος, ἢ εὐφραδέστατος, τὸν ὁποῖον ἀνωτέρω αἰῶνι Θ. κεφ.
ΚΒ. ἀριθ. δ. εἶπαμεν νὰ ἀνανέωσε τὴν Γεωάννη Εὐρίγενα τῆ Σκόττε, καὶ
Βερτράμν γκώμην περὶ τῆς θείας εὐχαριστίας εἰς τὸν παρόντα ΙΑ.
αἰῶνα.

§. 2. Ἐβλεπε γὰρ ἔτος τὸν διδάσκαλόν τε Φελβέρτον, ἢ ἄλλος
ἀπῆ ὀλίγον ὀρθῶς περὶ τῆς Εὐχαριστίας ἐλάλην, καθὼς τῆ ἐφαίνετο, ἐν
ὅσῳ τὴν ἑσίαν τῆ ἄρτε, ἢ τῆ οἶνε εἰς τὴν εὐχαρισίαν μετὰ τὸν ἀγιασ-
μὸν νὰ ἐξίστανται ἀπὸ τὴν φύσιν τας, ἢ εἰς τὴν ἑσίαν τῆ Σώματος, καὶ
Εεε 2 Αἴμα

(α) Ἐκατοντ. ΙΑ. κεφ. Η. σελ. 216.

(β) Χρον. σελ. ἀνδ. ἀριθ. 23.

Αίματος τῷ Χριστῷ νὰ μεταβάλλωνται. πρῶτον λοιπὸν εἰς τὰς προσκειμέ-
νας αὐτῷ ὁμολογεῖ τὸν ἑαυτὸν τε νὰ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὸ τὸ δόγμα,
ἀλλὰ πλανηθεὶς ἀπὸ τὸ βιβλίον τῷ Σκώτῃ ὅπῃ ἀνεγίνωσκε, καὶ μὴ δυ-
νάμενος νὰ περιπατήσῃ τὴν μέσσην ὁδὸν, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τελείως ἐγλύ-
σσει, καὶ ἐξέλκινεν, ἀποφασίζων πῶς ὁ ἄρτος, καὶ οἶνος νὰ μὴν εἶναι
ἄλλο εἰμὴ σύμβολα καὶ ἀντίτυπα τῷ Σώματος, καὶ Αἵματος τοῦ
Χριστοῦ.

§. 3. Ὑστερον τὴν διδασκαλίαν τε παρήσιαστικώτερον ἄρχισε νὰ σπέρ-
νῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐν ἔτει αὐγ'. ἤτις κατεκρίνετο ἀπὸ τὸν Ρ'ῳμη τῆς
Γαλλίας, ὅσις μετὰ κάθε σπαθὴν ἐκείνων ἔδλιβεν. Εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον,
Βράνωνα τὸν Ἀυδεγάου Ἐπίσκοπον, τῷ ὁποίῳ διάκονος ἦν ὁ Βιρεγκάριος
τὸ αὐτὸ περὶ τῆς εὐχαριστίας δόγμα νὰ ζωογονήσῃ, ἢ ἐπιστολὴν δηλοῖ
Δαράνδῃ τῷ Λεοδία Ἐπισκόπῃ, παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (α), εἰς τὴν ὁποίαν ἔ-
τι κατηγορεῖται ὁ Βιρεγκάριος ἀπὸ τῆς Λατίνας περὶ τῆ γάμο, καὶ τῆ
Βαπτίσματος. Τελευταῖον διεδόθη παντὲ ἢ φήμη διὰ τὸ δόγμα τῷ Βι-
ρεγκάρῳ· διότι γράφας αὐτὸς ἐπιστολὰς περὶ τῷ Σώματος καὶ Αἵματος
τῷ Κυρίῳ πρὸς Λάνφρακον τὸν τότε Ἀββᾶν Καδομήνσιον ἐν τῇ Γαλλίᾳ, καὶ
πέμψας αὐτῷ, ἔπεσον εἰς χεῖρας τινῶν κληρικῶν, οἵτινες παροξυνθέντες ἀπὸ
τὰ περιεχόμενα τὰς ἐπέμψαν εἰς Ρ'ῳμην.

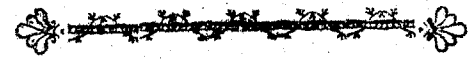
§. 4. Ἀπὸ αὐτὰς λοιπὸν τὰς ἐπιστολὰς φανερωθεὶς ὁ Βιρεγκάριος,
τὸ μὲν τῷ Σκώτῃ βιβλίον ἄρχισαν νὰ ἐπαινῶσι, Πασχάσιον δὲ τὸν τῷ
Σκώτῃ ἀντιπολέμιον νὰ κατακρίνωσι, καὶ Λέων ὁ Θ'. τὸ τῷ Βιρεγκάρῳ
δόγμα ἐν δυσὶ συνόδοις τῇ ἐν Ρ'ῳμῃ, καὶ Οὐρκέλλῃ κατεδίκασεν, ὡς μαρ-
τυρεῖ Ἐρμανὸς ὁ Κόντρακτος (β), ἐν συνόδῳ δὲ τῇ ἐν Ρ'ῳμῃ προστάγῃ
προσέτι τὴν πίστεως αὐτῆ ὁμολογίαν νὰ δώσῃ ὁ Λάνφρακος, ὅσις διὰ τὴν
κοινωνίαν τῶν ἐπιστολῶν μετὰ τὸν Βιρεγκάριον ἦτον εἰς ὑπόψιν. Ἐκεῖνος
δὲ τὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας πίστην νὰ ἀσπάζεται μετὰ ὅλην τὴν τὴν
ψυχὴν ἀπέδειξεν. Ἐν τῇ συνόδῳ τῇ ἐν Οὐρκέλλῃ, αὐτὸς μὲν ὁ Βιρεγ-
κάριος δὲν ἦλθεν, ἀλλὰ δύο αὐτῷ Λιγάτοι ἦσαν παρόντες, οἵτινες ἐν-
δύς εἰς τὴν πρώτην ἀκρόασιν ἐπιλάοιθον, φανερώνει ὁ Λάνφρακος (γ).
ὁ μετὰ τὸν Θ. Λέοντα, Οὐίκτωρ Β'. διὰ Γλδεβράνδῃ τῷ ὑποδιακόνῳ ἐ-
κάλεσε τὸν Βιρεγκάριον εἰς τὴν Τερωνικὴν σύνοδον εἰς τὴν ὁποίαν ἔλθων
ὁ Βιρεγκάριος, ὡμοσεν, ὅτι πιστεύει εἰς τὴν δόξαν ὅπῃ ἔχει ἡ Ἐκκλη-
σία. Περὶ τῆτον τὸν χρόνον τιμωρίαν θανάτου Ἐρρίκος Α'. εἰς ἐκείνας διε-
τάξατο ὅπῃ ἀμαθῶς ἐσυμφώνη μετὰ τὸν Βιρεγκάριον. ὁ τῷ β'. Οὐίκτωρ
ρος Νικόλαος Β'. διάδοχος σύνοδον Ἐπισκόπων ἐργ'. ἐν Ρ'ῳμῃ συνήθροισεν,
εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Βιρεγκάριος μετὰ τὸ συνδιαλεχθῆναι ἀνδρείως περὶ τῆ
αὐτῆ δόξης, εἰς τὸν Ἀλβέρικον τὸν Κασινικὸν διάκονον τὴν δόξαν αὐτοῦ
τευ

(α) Χρον. ἐν ἔτει αὐγ'. ἀριθ. 2. (β) Ἐν ἔτει αὐγ'. (γ) Ἐν τῷ περὶ τῆς
ἀληθείας τῷ Σώματος καὶ Αἵματος, τῷ Χριστῷ ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ. κεφ. δ'.

τελευταῖον μετ' ὅρα ἀπέβαλε, καὶ τὸ βιβλίον ὅπῃ περὶ αὐτῆς ἔγραψε
τὸ ἔκασεν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἐκ Κωνσταντίας Βέρτολδος ἐν τῇ προδήκῃ
πρὸς τὸν Ἐρμανὸν Κόντρακτον (α), τὸ τῷ ὅρα σχέδιον συγγραφῆν ὑπὸ
τῷ Οὐμβέρτῳ σάζεται παρὰ τῷ Γρατιανῷ (β). ἄλλ' ἔτος ὁ Βιρεγκάριος ἀπὸ αὐ-
τὴν τὴν σύνοδον ἀφεθεὶς, καὶ εἰς τὴν κοινὴν τῶν Παπιστῶν γνώμην περὶ τῆς εὐχαρι-
στίας μὴν ἠμπορῶν νὰ ἡσυχάσῃ, εἰς τὴν πατρίδα τα διέβη· καὶ κατηγορίαν φανεραν ἐ-
πέφερεν εἰς ἐκείνας ὅπῃ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ὁμολογήσῃ, ὅθεν πάλιν ἀπὸ Γρη-
γόριον Ζ'. εἰς τὴν ἐν Ρ'ῳμῃ σύνοδον ἐβιάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, καὶ νὰ ὁμολο-
γήσῃ, πῶς πιστεύει, ὅτι ὁ ἄρτος, καὶ ὁ οἶνος ἐσιωδῶς μεταβάλλεται, καὶ με-
τὰ τὴν τελείωσιν νὰ εἶναι ἀληθὲς σῶμα, καὶ Αἷμα Χριστοῦ, καὶ αὐτῇ ἐ-
σάθη ἢ ἐσχάτῃ τῆς πίστεως του ὁμολογία, τὴν ὁποίαν παρήσιαστικῶς ἔ-
δωκεν.

§. 5. Ἐξω ἀπὸ τὰς ῥηθείσας συνόδους τὰς κατὰ Βιρεγκάριον συνα-
θροισθείσας, ἔγραψαν κατὰ τῶν τῆς αὐτῆ δόξης συγγραμμάτων, οἱ ῥηθέν-
τες ἐν τῷ Σ'. Αἰῶνι ΚΦ. τοῖς ὁποίοις πρόδες καὶ Οὐγωνα του Λιγ-
υονικόν, ὅσις ἔγραψεν ἔτι κατὰ τῷ Βιρεγκάρῳ περὶ τῷ Σώματος, καὶ Αἵ-
ματος τῷ Κυρίῳ, Ἀλβερικόν τὸν Κασινικὸν διάκονον, ὅσις ἐν τῇ ἐν Ρ'ῳμῃ
συνόδῳ ἐπὶ Νικόλαο Β'. λαβὼν διάστημα ἑβδομάδος μιᾶς, βιβλίον ἐξέ-
δωκε κατὰ τῷ Βιρεγκάρῳ περὶ τῷ Σώματος τῷ Κυρίῳ· σημειῶσαι δὲ,
ὅτι ἂν καὶ πολλὰ ἠγωνιάσθησαν οἱ Δυτικοὶ νὰ ἐξαλείψωσι τὴν δόξαν τῷ Βι-
ρεγκάρῳ, πολλοὶ ὅμως λέγουσι νὰ εἶναι εἰς Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, καὶ Ἰτα-
λίαν ὅπῃ ἐδέχθησαν, καὶ φρονῶσιν αὐτὴν τὴν δόξαν.

§. 6. Τοιαύτην δόξαν ἔλαβεν ὁ Βιρεγκάριος ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Πατέ-
ρας, μάλιστα ἀπὸ τὸν Θεοδώρητον φανερόν εἶναι· διότι λέγει αὐτὸς εἰς
" λόγον α'. τῷ ἔρανισθ' τὰ ὁράμενα σύμβολα τῇ τῷ σώματος, καὶ αἵμα-
" τος προσηγορίᾳ τετίμηκεν, καὶ τὴν φύσιν μεταβάλλων, ἀλλὰ τὴν χάριν
" τῇ φύσει προσεθετικῶς κτ'. καὶ ἐν λόγῳ β'. εἶδ' γὰρ μετὰ τὸν ἀγιασ-
" μὸν τὰ μυσικὰ σύμβολα τῆς οὐσίας ἐξίσταται φύσεως, μένει γὰρ ἐπὶ
" τῆς προτέρας ἐσίας, καὶ τῷ σχήματος, καὶ τῷ εἶδει, καὶ ὁρατὰ ἐστὶ, καὶ
" ἀπτά, οἷα καὶ πρότερον ἦν· νοεῖται δὲ ἄπερ ἐγένετο, καὶ πιστεύεται, καὶ
" προσκυνεῖται, ὡς ἐκεῖνα ὄντα ἄπερ πιστεύεται· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ γ'. λό-
" γῳ, εἶδε ἡ σὰρξ· εἰς θεότητος μετεβλήθη φύσιν, τῷ δὲ χάριν με-
" ταλαμβάνουσι τῶν ἀντιτύπων τοῦ σώματος κτ'. καὶ εἰς ἄλλας τόπους
πολλὰς.

(α) Ἐν ἔτει αὐγ'. (β)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις γενομένων συνόδων.

§. 1.

Σύνοδοι εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐγέναν ἐν μὲν τῇ Κωνσταντινπόλει, ἢ ἐπὶ Μιχαὴλ τῷ Κηρυλαρίῳ, διὰ τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω εἶπομεν, ἐν δὲ τῇ Δύσει, ἢ ἐν Ρώμῃ Α'. ἢ ἐν Ρήμοις, ἢ ἐν Ρώμῃ Β'. ἢ ἐν Οὐρκέλλῃ, ἢ ἐν Κεϊάκῳ, ἢ ἐν Ρώμῃ Γ'. ἢ Δ'. ἢ ἢ ἐν Τερωνῇ.

Ρώμης Α'.

§. 2. Ἡ ἐν Ρώμῃ α'. ἐγένεν ἐν ἔτει αμθ. ἡτις τελείαν ἐκρίζωσιν τῆς Σιμωνίας διατάξατο, καὶ τὸ δέσπισμα Κλήμεντος Β'. κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν προσεκύρωσεν.

Ρήμων.

§. 3. Ἡ ἐν Ρήμοις συνεκλήθη ἐν ἔτει αργ. (α), ἀπὸ Λέοντα τὸν Σ'. εἰς τὴν ὁποίαν προετέθη ἐνώπιον πάντων τὸ ἀγίον αὐτῶν Ρήμιγίς σάμα, ὅπως τῇ αὐτῷ δυνάμει, εἰς τὸ ἐφετὸν τέλος ἔλθωσι τὰ ὑπὸ τῆς συνόδου πραττόμενα· εἰς αὐτὴν καθηρέθησαν πολλοὶ Ἐπίσκοποι, ἐπειδὴ καλεσμένοι, δὲν ἤλθαν εἰς τὴν σύνοδον. ἔτι ἀναθεματίσθη ὁ Γαλλικίας Ἀρχιεπίσκοπος, ὅτι προσέγραψεν περὶ ἑαυτὸν τίτλον ὀνόματος Ἀποστολικῆς. Μετὰ ταῦτα πολλὰ τῶν Πατέρων δεσπίσματα μετὰ τὴν ἐξουσίαν τῷ Πάπῃ ἀνανεώθησαν, καὶ πολλὰ διὰ τὰ μὴ γένωσι πλέον μετὰ ἀναθέματος ἐπιτίμιον ἀπηγορεύθησαν. ἐξέδετο αὐτὴ ἡ σύνοδος καὶ κανόνας ιβ'. ὅπῃ σώζονται παρὰ τῷ Βαρωνίῳ (β).

Ρώμης Β' καὶ Οὐρκέλλης.

§. 4. Ἡ ἐν Ρώμῃ Β'. καὶ ἢ ἐν Οὐρκέλλῃ συνεθροίσθησαν ἐν ἔτει αν'. εἰς τὰς ὁποίας ἢ τῷ Βηρεγκάρῳ δόξα κατεδικάσθη, ὡς ἀνωτέρω εἰρηται (γ).

Κεϊάκ.

§. 5. Ἡ ἐν Κεϊάκῳ, τῷ αὐτῷ ἔτει ὑπὸ Φερδινάνδου Μάγνου Ρήγους τῆς Κασέλλης συνήχθη, ἡτις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπηγόρευσε τοῖς ἱερευσί, τὸ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς γάμους διὰ τὰ φάγωσι, καὶ νὰ πίωσιν, ἀλλὰ μόνον διὰ χάριν εὐλογίας, κανόνας ἐδέσπισεν ιγ'. τὰς ὁποίας ἐκτίθησιν ὁ Βαρωνίος (δ).

Ρώμης Γ'.

§. 6. Ἡ ἐν Ρώμῃ γ'. ἐν ἔτει ανά. συνεκροτήθη, ἡτις Γρηγόριον τῶν Οὐρκελλῶν Ἐπίσκοπον διὰ μοιχείας ἐγκλήμα. καθεῖλεν, ὅστις ὑστερὰ πάλιν ἔλαβε τὸν θρόνον τε.

§. 7.

(α) Οὐχὶ τῷ αργ. ἀλλὰ τῷ αμθ' (β) Χρον. ἐν ἔτει αμθ. ἀριθ. 17. (γ) Κεφ. Ε'. ἀριθ. 4. (δ) Χρον. ἐν ἔτει αν. ἀριθ. 6.

§. 7. Ἡ ἐν Ρώμῃ Δ'. ἐγένεν τῷ αργ. ἡτις ἅγιον ἐκανόνισε Γέραρδον τὸν Ἐπίσκοπον Λευκῶν, καὶ τὴν παλαιὰν φιλονεικίαν τῶν Φόρα Γελίε, καὶ Ἀκυληίας προσέδρων ἐφιλίωσε, καὶ ἵνα ἡ Ἀκυληία μητρόπολις ὑπάρχη πάσης Εὐετίας, καὶ Γετίας.

Ρώμης Δ'.

§. 8. Ἡ Τερωνική, διὰ Γλδεβράνδου τῷ ὑποδιακόνου καὶ λιγύατος τῷ Ρωμαϊκῷ θρόνῳ κατηγγέλθη ἐπὶ Οὐκτωρος τῷ Β'. ἐν ἔτει ανέ. εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Βηρεγκάρῳ τὴν πλάνην αὐτῷ ἠρνήθη, καὶ τὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας πίσιν ἀμολόγησεν, ὡς ἀνωτέρω εἰρηται (α).

Τερωνική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ ἀξιολόγων ἀνδρῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις.

§. 1.

Ἐν τοῖς χρόνοις τῶν ρηθέντων Ἀυτοκρατόρων ἄνδρες εἰς ἀρετὴν ἀξιόλογοι ἐχημάτισαν, Ἐλλήνες μὲν Νικήτας ὁ Στηθάτος, Μιχαὴλ ὁ Ψελλός, καὶ Γεώργιος ὁ Κεδρηνός. Λατῖνοι δὲ Ἐρμανός ὁ Κόντρακτος, ὁ Ράδαλφος, καὶ Πέτρος ὁ Δαμιανός.

Νικήτας ὁ Στηθάτος.

§. 2. Νικήτας ὁ Στηθάτος ἐπίσημος μοναχὸς Κωνσταντινπόλεως ἐκ τῷ μονασιῳ τῷ Σταδία ἔγραψε βιβλίον κατὰ Λατίνων περὶ Ἀζύμων, περὶ νηστειῶν τῶν σαββάτων, περὶ γάμων τῶν ἱερέων κτ'. σώζεται τὸ βιβλίον αὐτῷ, καὶ παρὰ τῷ Βαρωνίῳ τόμῳ ια'. τῶν χρονικῶν παρετεθέν.

Μιχαὴλ ὁ Ψελλός.

§. 3. Μιχαὴλ ὁ Ψελλός, ὅστις ἠκμασεν ἐν ἔτει αν'. ἀνὴρ περιφανέστατος, σοφώτατος, καὶ πολυγραφώτατος, ὅστις ἀπὸ τὸν Ζωναρᾶν (β), καὶ Κεδρηνόν (γ), τῶν φιλοσόφων ὑπατος καλεῖται, καλθεῖς καὶ πρέσβυς πρὸς Ἰσαάκιον τὸν Κομνηνόν ὁμῆ μετὰ ἄλλους. εἰς τὰ Θεολογικά, φιλοσοφικά, μαθηματικά, καὶ ἱστορικά τοῖστος ἀνεφάνη, ὡσεὶ νὰ θαυμάζηται ἀπὸ ἄλλου. Ἐγράψε παράφρασιν μετρικὴν εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων πρὸς Νικηφόρον τὸν Βοτονειάτην Ἀυτοκράτορα, ἡτις ἐξεδόθη εἰς τύπον ἐν Λαυδάνῳ τῶν Βαταυῶν ἀρχίζ'. ἔτι καὶ ἐν τόμῳ ιγ'. τῆς βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων μετὰ σχόλια, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ὁ Ψελλός συνέλεξεν ἀπὸ τὰς τρεῖς Πατέρας τὸν Νύσσης Γρηγόριον, τὸν Νεῖλον, καὶ τὸν ἅγιον Μάξιμον· ὁμοίως

(α) Κεφ. Ε'. ἀριθ. 4. (β) Χρον. βιβλ. ΙΖ'. σελ. 225. (γ) Σελ. 432.

μοίως, ἢ βιβλίον περὶ τῶν ἑπτὰ ἁγίων οἰκουμενικῶν συνόδων τυπωθῆν ἐν Παρισίοις, ἢ ἄλλα πολλὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα μὲν ἀνέκδοτα εἰσὶν, ἄλλα δὲ ἐκδομένα.

Γεώργιος ὁ Κεδρηνός.

§. 4. Γεώργιος ὁ Κεδρηνός, ἔγραψε σύνοψιν ἱστοριῶν, ἀρχομένην ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι αὐτῆς. ἔτις τῆς ἐνσάρκας οἰκονομίας. αὐτῆς δὲ τὸ περισσώτερον μέρος, ἀπὸ Ἰωάννην τὸν Κεροπαλάτην μετέγραψεν, ὅστις σύγχρονος μετ' αὐτὸν ἦν, καθὼς οἱ πρὸ ὀλίγου χρόνου ἄνδρες πεπαιδευμένοι παρατήρησαν.

Ερμανός ὁ Κόντρακτος.

§. 5. Ερμανός ὁ Κόντρακτος, ἦτοι σκελιφρός. ἐπονομασθεὶς ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὰ μέλη συνηλωμένα, μοναχὸς Αὐγυγίνσιος, ἀνὴρ πολυτίμων, ὅστις ἔγραψε χρονικὸν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, μέχρι τῆς αὐτῆς. ἔτις τῆς Κυρίας, κατὰ συνέχειαν ἠκολούθησεν αὐτῷ Βέρτολδος μέχρι τῆς αὐτῆς. ἔτις. ἔγραψε προσέτι ἢ ἄλλα πολλὰ, ὕμνος, μαθηματικά (α), κτ. τῶν ὁποίων τὸν κατὰ λόγον διηγείται ὁ Ποσειδῆνος (β), ἢ ὁ Βόσσιος (γ).

Γλάβρος ὁ Ρ' ἀδελφός.

§. 6. Γλάβρος Ρ' ἀδελφός μοναχός, ἔγραψεν ἱστορίαν τῶν χρόνων, εἰς τὰς ὁποίας ἔζη ἐν Βιβλίοις ε'. τῆτον ἐπαινέει μὲν ὁ Βαρώνιος (δ), ὡς ἀκριβῆ, ἢ ἀληθῆ ἱστορικόν, φέγει δὲ ὅτι θέλει τὸν Ρ' ὀμίης ἀρχιερέα, εἰς ξένην διοίκησιν νὰ μὴν ἔχη περισσώτερον ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀρχιερεῖς, τῶν ὁποίων ἡ διοίκησις με' ὄρας τινὰς εἶναι διωρισμένη, ἢ ἔξω ἀπὸ αὐτὴν εἶναι δύνανται ποιῆσαι.

Πέτρος ὁ Δαμιανός.

§. 7. Πέτρος ὁ Δαμιανός, ἐχὶ υἱός, ἀλλὰ σύγγονος, ἦτοι ἀδελφός, πρῶτον μοναχός ἦν ἐκ τῆς τάγματος τῆς Βενεδίκτη, ἔπειτα Καρδινάλιος Ἐπίσκοπος Ὁσίε γέγονε. Πολλὰ συγγράμματα συνέγραψεν, εἰς τὰ ὁποῖα ἔσμιξε ἢ μυδώδη τινὰ περιεχόμενα ἐν τόμοις τέσσαρσι, τὸ περὶ διορθώσεως τῆς Πάπας, ἢ Ἐπισκόπου βιβλίον αὐτῶ, ἐτυπώθη ἐν Ἀργεντοράτῃ κατὰ τὸ αὐτῆς.

ΚΕΦΑ΄

(α) Ἀποδίδονται αὐτῷ τὸ Salve Regina, Χαίρε Μῆτερ, ἢ τὸ Veni Sancte Spiritus, Ἐλθέ Πνεῦμα ἅγιον.
(β) Γερ. Προκαρ. Τόμ. Α'. σελ. 737.
(γ) Περὶ Ἰστορ. Λατίν. βιβλ. Β'. κεφ. μδ.
(δ) Χρον. ἐν ἔτει 975, ἀριθ. 25.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ἀνατολῆς Μιχαὴλ τοῦ Στρατιωτικῆς, Ἰσαάκιος τῆ Κομνηνῆς, Κωνσταντῆ τῆ Δέκα, Ρωμανῆ τῆ Διογένους, Μιχαὴλ τῆ Δέκα, Νικηφόρος τῆ Βοτανειάτης, ἢ Ἀλεξίος τοῦ Κομνηνῆς, ἢ τῆς ἐπ' αὐτῶν καταστάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

§. 1.

Ψηφιδεῖς λοιπὸν ἀπὸ τὴν Σύγκλητον Μιχαὴλ ὁ Στρατιωτικὸς ἢ σεφδεῖς ἀπὸ Θεοδώραν τὴν βασίλισσαν, ὡς εἴρηται κεφ. γ'. ἀριθ. 4. ἔλαβε τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας, ἐν ἔτει αὐτῆς. ἀνὴρ ὅπῃ ἦτον μὲν ἀπὸ τὸ Βυζάντιον, πρὸς πραγμάτων δὲ ἢ μάλις τὸς ἡγεμονίας διοίκησιν ἀπρακτος ἀπὸ φυσικὴν ἀνεπιτηδεύτητα, ἢ ἀπλότητα, ἢ διὰ τὴν πολυκαιρίαν τῆς χρόνου, ὅπῃ μετ' τὴν ζωὴν τε ἀπέρασεν, ὅστις μετὰ τὴν ἀνάρρησιν, φιλοτιμώτατος μὲν εἰς τὴν Γερασίαν, ἢ εἰς τὸ δημοτικὸν πλῆθος ἐφάνη, σοβαρὸς δὲ, ἢ βαρετός, εἰς τὰς στρατιωτικὰς, ἢ μάλις εἰς τὰς ἐξόχους αὐτῶν. διὰ τῆτο ἀπὸ αὐτῆς ψηφίζεται Αὐτοκράτωρ Ἰσαάκιος ὁ Κομνηνός, συνευδοκούντος, ἢ συμφρανέντος, ἢ τῆ Πατριάρχου Μιχαὴλ, ὁ δὲ Στρατιωτικὸς Μιχαὴλ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, βασιλεύσας μόνον χρόνον ἕνα, ὅστις ἠρώτησεν ἐκείνης ὅπῃ τῆ ἤφεραν τὰ μηνύματα τῆ Πατριάρχου, ἢ τί μοι θέλετε δώσει ἀντὶ τῆς βασιλείας, ἢ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ τὴν Οὐράνιον βασιλείαν· ὅθεν εὐδὺς ῥίψας τὰ παράσημα τῆς βασιλείας, ἐδιάβη ἀπὸ τὰ βασιλεία, ἢ μὴ ζήσας πολὺν καιρὸν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν ἀπέθανεν· ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆ τὸν Ζωναρῆν (α), τὸν Γλυκῆν (β), τὸν Κεδρηνόν (γ), ἢ τὸν Σκυλίτζην (δ), ἀπὸ τὰς ὁποῖες οἱ δύο ὑπεροὶ τελειώνουσιν εἰς αὐτόν.

Μιχαὴλ ὁ Στρατιωτικὸς Αὐτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 1056.

§. 2. Ἐπέβη λοιπὸν εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον Ἰσαάκιος ὁ Κομνηνός τῷ αὐτῆς. ἀνὴρ δραστήριος, ἢ τὸ ἦτος σοβαρὸς, πρὸς πράξεις ὀξύτατος, στρατηγικώτατος εἰς τὰ πολεμικὰ, μὴν ἔχων μὲν μάθησιν γραμματικῶν,

Ἰσαάκιος Κομνηνός Αὐτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 1057.

(α) Χρον. βιβλ. ΙΗ'. σελ. 206. (β) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 249.
(γ) Σελ. 619. (δ) Συνόψ. Ἰστορ. εἰς τὸν βίον αὐτῆς.

των, προσέχων δὲ εἰς αὐτὰ, καὶ εἰς τὰς πεπαιδευμένους, ἀποδεχόμενος, καὶ τιμῶν αὐτούς· καὶ πρὸς τέτοις πολλὰ σώφρων ὦν εἰς τὰς μίξεις· ἐμβαλεὶ δὲ εἰς τὴν βασιλείαν ἐπρόσθεσε καὶ τὸν ἐτύπωσαν εἰς τὰ νομίσματα μετὰ σπαθί εἰς τὰς χεῖρας, τὰς αὐτὸν συντρέξαντας διὰ τὴν λάβην τὴν βασιλείαν ἐφιλοτίμα, τὸν Πατριάρχην εὐλαβεῖτο, καὶ ἔτιμα, καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἄφινεν· ἕως τότε ὁ μέγας οἰκονόμος, καὶ ὁ Σκευοφύλαξ ἐπροχειρίζετο ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἀντὶς δὲ καὶ τὰς δύο ἄφινεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶ Πατριάρχου, ἀποξενώσας καὶ ἀπὸ τὰς δύο τὸ δημόσιον· ἀλλ' αὐτὴ ἡ πρὸς τὸν Πατριάρχην εὐνοια, εἰς ἔχθραν ὑπερον μετεβάλλθη, διότι ἤθελεν ὁ Πατριάρχης τὸν προσάξει, καὶ ἂν ποτὲ ἀποτύχαιεν, ἀπὸ τὰ ζητούμενα, ἠγανάκτει καὶ τὸν ἐφόβιζε, καὶ τὴν λάβην τὴν βασιλείαν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς τὴν ἐδίδεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, διὰ τὸ ἐφρόντισε τὴν τελειώσῃ πρὶν πάδη τι ἐναντίον, ὅθεν πέμπων στρατιώτας εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Οὐρανίων δυνάμεων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐώρταζεν ὁ Πατριάρχης μετὰ τὰς οἰκείας τε τὴν πανήγυριν αὐτῶν, τὸν ἐξώρισε μετὰ τὰς ἀνεψίας τε, διότι δὲν ἤθελε τὴν κατεβάσῃ τὸν Πατριάρχην ἀπὸ τὴν ἁγίαν Σοφίαν διὰ τὴν μὴ γένῃ σύγχυσις ἀπὸ τὰς κληρικούς, ἢ ἀπὸ τὸν λαόν· ἔπειτα καὶ τὸν καθήρη ἐμελέτα, ἀλλ' ἔλυσε αὐτὸν τὸν σκοπὸν ὁ θάνατος τῶ Πατριάρχου, ὅπῃ ἐπατριάρχευσε χρόνος ἰε. τῶ ὁπρὶς τὸ λείψανον ἐντίμως φέρων ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον τῶν Οὐρανίων δυνάμεων ἔθηκε, καὶ τὰς ἀνεψίας τε πάλιν εἰς τὰς προτέρας τιμὰς κατέστησεν· εἰς δὲ τὸ πατριαρχεῖον τὸν πρόεδρον, καὶ πρωτοβεσιάρχιον Κωνσταντῖνον τὸν Λειχῆδον ἔβαλεν ἐν ἔτει κνδ'.

§. 3. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πρὸ αὐτῶ τῶ Κομνηνῶ βασιλεῖς, ὅσοι δηλαδὴ μετὰ τὸν Πορφυρογέννητον Βασίλειον ἐπέβησαν εἰς τὰ βασιλεία δὲν ἐμεταχειρίθησαν καλὰ τὰ βασιλεία, καὶ τὰ κοινὰ πράγματα, οἱ βασιλικοὶ θησαυροὶ ἐξοδιόθησαν, τὰς ὁποῖας σπαράζων τὴν διορθώσῃ ὁ Κομνηνός, μετεχειρίθη τυραννίδα, ἀπογυμνώσας πάντας ἀπλῶς ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά τας, καὶ τὰς θεῖας καὶ ἀπὸ τὰ εἰς αὐτὰς ἀφισρωθέντα, εἰς ἐκείνας δὲ ὅπῃ ἀσκάντο εἰς μοναστήρια ἔδιδε τὰ ἀναγκαῖα, καὶ τὰ περισσεύματα τῶν προσόδων αὐτῶν τὰ ἐλάττωσεν αὐτός· καὶ κατὰ τὰ νέα ψιφιδέντος Πατριάρχου Κωνσταντῖνε μηχανημά τι μεθοδεύεται πλήρες πονηρίας, διὰ τὴν λάβην τὰ δικαιώματα τῶν Μαγγάνων, διὰ τὰ ὁποῖα ἔγινε μισητὸς τοῖς πᾶσι· τελευταῖον ἀρρώσθησας, καὶ ἀπελπιθεὶς, κείρεται τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀντὶ τῆς πορφύρας, τριβώνιον, ἢτοι ῥάσον σκληρὸν ἐνδύεται, καὶ τὸν Δέκα Κωνσταντῖνον βασιλέα προχειρίζεται, μετὰ τὸ βασιλεύσαι χρόνος δύο, καὶ μῆνας τρεῖς· ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὰ βασιλεία, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸ μοναστήριον τῶ Σταδία, ἐκεῖ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς τε ἀφ' ἑ ὑγιάνεν ἔζησεν· αὐτὸς ὁ Κομνηνός ἔδωκε καὶ νεαρὰν περὶ τῶν ὑπὲρ χει-

Ἐξουσία τῶ Πατριάρχου Κηρυτταρίης.

ροτονίας διδομένων, καὶ περὶ τῶ κανονικῶ· ἀνάγνωσι τὸ Γραικωρωμαϊκὸν νόμιμον (α).

§. 4. Κωνσταντῖνος Δέκαε χωρὶς κόπας τυχῶν τῆς βασιλείας, ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἐν ἔτει κξ'. ἀνὴρ τὰ πρὸς Θεὸν εὐσεβής, τὸ ἦθος ἡμέρος, δικαιοσύνης ἐραστής, τὰς λόγους ἀγαπῶν, μ' ὅλον ὅπῃ δὲν ἐκαταγίνετο εἰς αὐτὰς, τὰς λογίους τιμῶν, ὅσας καὶ ἔλεγε πῶς θέλει κάλλιον τὴν γνωρίζεται μετὰ τὰς λόγους, παρέξ μετὰ τὴν βασιλείαν, καὶ ἔχαιρεν εἰς ἐκείνας ὅπῃ ἐμαρτυρῆντο τὴν εἶναι σεμνῆς πολιτείας· τὴν γνώμην δὲ νεωθός, καὶ ἀμβλύς ὦν, καὶ πολλὰ φιλόργουρος, καὶ πόρος ἐπινοῶν, διὰ τὴν ἀποκτήσῃ πολλὰς θησαυροῦς, ὦν δὲ μικροπρεπῆς, καὶ φειδωλός, ἀπεφάσισε τὴν μὴ ἀγωνίζεσθαι μετὰ πολέμους κατὰ τῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ τὴν φιλιώνεται μετὰ δῶρα, καὶ φιλοφροσύνας, καὶ τὰ ἀγαπᾷ μετὰ τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων· ὅθεν κατὰ τῶν Οὐζων (ἔθνος τῶτο Σκυδικὸν τῶν Πατρινάκων) ἐξορμήσας, δὲν εἶχε περισσώτερον ἀπὸ ῥν. στρατιώτας, ἐπειδὴ δὲν ἐφρόντιζε πρότερον τὴν μνησῆ, καὶ τὴν ἐτοιμάσῃ τὰ στρατιωτικὰ στρατεύματα· ἀπελπιθεὶς δὲ πανταχόθεν, πρὸς τὴν θεῖαν βοήθειαν κατέφυγε, μετὰ δακρύων καὶ συντριβῆς καρδίας δεόμενος, καὶ τὴν ἐκείθεν ἐπικαλέμενος συμμαχίαν, καὶ ἀντιληψίν, καὶ εἰσακαθεὶς εἰς θεὸν, ὀγλήγων τὴν καταστροφὴν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὰς, ἐπειδὴ θανατικὸν συνέβη εἰς τὰς ἐχθρὰς, καὶ Βελγάρων, καὶ ἔτω κατὰ κράτος ὑπὲρ τὰς ξ. χιλιάδας ὄντας ἠφάνισε· ζήσας δὲ χρόνος ξ. ἢ καὶ περισσοτέρως, καὶ βασιλεύσας χρόνος ἐπτὰ ἡμισυ ἀπέθανε, καὶ ἄφισε τὴν βασιλείαν εἰς τὰς τρεῖς υἱὰς τε, καὶ εἰς τὴν Βασιλισσαν Εὐδοκίαν τὴν μητέρα τε.

§. 5. Εἰς τὰς χρόνας τότε τῶ Αυτοκράτορος, ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Κωνσταντῖνος Λειχῆδης, χρόνος τέσσαρας καὶ μῆνας ἔξ ἀρχιερατεύσας, καὶ ἀναπαυθεὶς ἐν Κυρίῳ, Γωάννης ὁ Ζιφιλίνος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ὅστις ἐκ Τραπεζάντος ἦν, πεπαιδευμένος μετὰ πολλὰς ἐπισήμας, καὶ μετὰ τὰς πρώτας τῆς Συγκλήτου Βελῆς ἐσυναριθμεῖτο, πάντα δὲ ἐκεσίως ἀφείς, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὰ μοναστήρια τῶ Ολύμπα, ἐκαρῆθη, καὶ ἔγινε μοναχός, ὅπῃ καὶ διαπεράσας ἀρετὸν καιρὸν, ἐκρίθη ἄξιος τῶ Πατριαρχικῶ θρόνου· αὐτὸς ἔγραψε λόγους εἰς τὰ Εὐαγγέλια πᾶσῶν τῶν κυριακῶν τῶ χρόνου, περὶ προσκυνήσεως τῶ Σταυροῦ κτ'. ἦρα τὸν Ζωναρᾶν (β), καὶ τὸν Γλυκᾶν (γ), κτ'. ἐξέδωκε καὶ διάφορα θεσπίσματα περὶ μνηστῆας, περὶ κληρικῶν συνηγορᾶντων, περὶ ἀπηγορευμένων γάμων κτ'.

§. 6. Ἡ δὲ τῶν ὑπὸ τῆ αὐτῆς αὐταρχίᾳ Ἐκκλησιῶν κατάστασις δὲν ἦτον καλὰ, διότι ὁ βασιλεὺς ἀμελῶν τὸν στρατιωτικὸν κατάλογον, ὡς εἴρηται, τὸ μὲν βαρβαρικὸν ἐδρασύνετο, καὶ ἀγριεύετο, τὰ δὲ τῶν Ῥωμαίων

Fff 2

Κωνσταντῖνος Δέκαε Αυτοκράτορ ἀπὸ Χ. Γ. 1060.

Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνος Λειχῆδης Ζιφιλίνος.

Κατάστασις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

(α) Βιβλ. Β'. σελ. 120. Ἐκδ. Φραγκοφ. διὰ Λεσβηλανίς. (3) Χρον. βιβλ. ΙΗ'. σελ. 215. (γ) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 250.

μαίων κρατεύματα ἐσυσέλλοντο, ἔκαταπονῶντο, ἡ δὲ Ῥωμαϊκὴ Ἡγεμονία ἐσμικρύνετο· διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν, ἔτι πολλὰ τότε Ἀνατολικαὶ χώραι, ἅλλαι μὲν ἐκρησέοντο, ἅλλαι δὲ ἐδωλάνοντο ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς, ὁμοίως ἔτι τὰ ἐσπέρια κακῶς ἐπάσχον, ἀπὸ τῶν ὁποίων φανερώμεται, ἔτι ἡ τότε τῶν Ἐκκλησιῶν κατάστασις, νὰ μὴν ἦτον καλὰ· ἀλλὰ ἔτι σεισμὸς σφοδρὸς ἐγένετο κατὰ τὴν κγ'. τῆ Σεπτεμβρίου, ἔτι Ἐκκλησιαί, ἔτι οἰκοὶ πολλοὶ ἐπέσαν, ἔτι τὸ κατὰ Κύζικον Ἐλληνικὸν τέμενος κατέπεσεν, πρᾶγμα ἀραιότατον, ἔτι Σαυμασμᾶ ἄξιον, ἔτι ἡ ἐν Νικαίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων μεγάλη, ἔτι ἐξάκασος Ἐκκλησία κατεσειδή, ἔτι διεβράγη.

§. 7. Μετὰ τὴν τελευταίαν τῆ Κωνσταντίνου κατὰ τὰς διαταγὰς αὐτῆς, ἡ βασίλισσα Εὐδοκία, ἔτι οἱ υἱοὶ αὐτῆς διάδοχοι τῆς βασιλείας ἐγένοντο, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ βασίλισσα τὴν τῶν κοινῶν πρόνοιαν ἐμεταχειρίζετο, ἔτι ὠρίζε τὰ τέκνα τῆς, ἔτι εἰς τὸν θρόνον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους, ἔτι τὸ ἄλλο τὰ ἐπαρακάδιζε, ἔτι αὐτὴ εἰς τὸ μέσον προεκάθητο· οἱ δὲ βάρβαροι κρησέοντες τὴν Ἀνατολήν, ἔτι κατατρέχοντες συχνὰ τὰς ὑπὸ Ῥωμαίους χώρας, ἡ βασίλισσα Εὐδοκία ἐσοχάζετο νὰ καταστήσῃ βασιλέα εἰς κυβέρνησιν τῆς βασιλείας· διότι ἀκῆσασα πολλὰς ὁπῆς ἐλέγον, πῶς τὰ πρᾶγματα ζητῶσι βασιλέα, ἔτι φοβηθεῖσα, μήπως τὸ πλῆθος ἐκλέξῃ βασιλέα, ἔτι ἐκπέσει αὐτὴ, ἔτι τὰ παιδία τῆς ἀπὸ τῆς βασιλείας, λαμβάνει δὲ ἄνδρα τὸν Διογένην, ὁπῆς ἦτον ἀνδρικώτατος, ἔτι σεφανώνεται με αὐτὸν, λαβῆσα πρότερον με ἀπάτην ἀπὸ τὸν Πατριάρχην τὸ τῆ ὄρε ἐγγράφον αὐτῆς, βασιλεύσασα με τῆς υἱᾶς τε μῆνας ἑπτὰ· ταῦτα ἀπονέμονται τὰ περὶ Χριστοῦ ὁμηρόκεντρα, δηλαδὴ λέγασιν πῶς αὐτὴ νὰ τὰ ἐσύνηθε, ὡς κατωτέρω ρηθήσεται.

§. 8. Συζευθεῖς λοιπὸν με τὴν βασίλισσαν Εὐδοκίαν Ῥωμανὸς ὁ Διογένης, ἐγένετο βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐν ἔτει αξή. ἀνὴρ ἀπὸ γένος λαμπρὸν, ἔτι περιβόητος εἰς τὰς ἀνδραγαθίας, διότι ἦν ἔτι εἰς τὴν δύναμιν ἀμίμητος, ἔτι εἰς τὴν ὄψιν σεωρητικός· τὸ δὲ ἦδος ὑπερήφανος, ἔτι ἀδελωτός, πολέμους δὲ τινὰς εὐτυχῶς ἀγωνισθεῖς κατὰ τῶν Βαρβάρων, τέλος νικηθεῖς ἐπιάθη, ἔτι αἰχμαλωτιδὴ ἀπὸ αὐτῆς· ἀλλ' ἐπιτυχῶν εὐνοίας ἀπὸ ἐκείνης, ἔτι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Οὐζᾶν λεγόμενον, ἐποίησε συμφωνίας παντοτεινῆς ἀγάπης, ἔτι ἐπέσεψε με τὴν δόρυφορίαν, ἔτι τιμὴν ὁπῆς ἔδεις τὸ ἠλπίζε· τῆς δὲ ἀλώσεως, ὡσπερ ἔτι τῆς λυτρώσεως φανερωθεῖσης εἰς τὰς βασιλείας, διὰ παρακινήσεως μάλιστα τῆς Ψελλῆς, αυτοκράτωρ ἀναγορεύεται Μιχαὴλ ὁ υἱὸς τῆς Δέκας, μετὰ τῆς ὁποίας τὴν προσοχὴν πρῶτον μὲν κίερεται τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ὁ Διογένης, εἶτα τυφλεῖται ἀδίκως, ἔτι εἰς νῆσον τὴν πρώτην πέμπεται, εἰς τὴν ὁποίαν σεμνεῖον ἐκεῖνος ἀνήγειρεν, ἦτοι μοναστήριον ἀκοδόμησεν, ὁπῆς ὀλίγον καιρὸν ζήσας ἀπέθανε δυστυχῶς, βασιλεύσας χρόνους τρεῖς, ἔτι μῆνας ὀκτώ· ἐπὶ τῆς τῆς Ἀυτοκράτορος ἐκείνῃ ὁ μέγας τῶν Βλαχευρῶν ναός, ἔτις ὅντος κτίσεως κόσμος σεφῆ.

§. 9.

Ῥωμανὸς ὁ Διογένης Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 1068.

§. 9. Ἦν δὲ αὐτὸς ὁ Ζ'. Μιχαὴλ ὁ τῆς Δέκας υἱὸς ὁπῆς ἐγένετο βασιλεὺς κοβ. ἄνθρωπος τὸ ἦδος πολλὰ ἐκλελυμένος, ἔτι μαλακός, ἔτι εἰς μεταχειρίσιν ἔτι τῶν παραμικρῶν πραγμάτων ἀδέξιος, πολλῶν μάλιστα πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας· ἐκαταγίνετο δὲ εἰς παιδικὰ πρᾶγματα, ἀγκαλὰ ἔτι ἐπάσχε νὰ τὸν διορθώσῃ, ἔτι νὰ διδάξῃ με λόγους ὁ ὑπάτος τῶν φιλοσόφων Μιχαὴλ ὁ Ψελλός, ποτὲ μὲν με τὴν γραμματικὴν τέχνην, ἔτι μέτρα, ἔτι διαλέκτας, ποτὲ δὲ με τὴν ῥητορικὴν, ἔτι ἄλλο τε με τὰς ἰσορίας, ἔτι φιλοσοφικὰ μαθήματα· ἀλλ' εἰς ἕδνα ἦν ἐπιτήδειος, ἔτι δεκτικός. Παραπινάκιος δὲ ἀνομάθη αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, ἀπὸ τὸ κρινὸν δυσήχημα, ὁπῆς ἠκολούθησεν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς· διότι τὸση ἐδδειψίς σίτε ἐγένετο, ὡσε νὰ πωλῆται διὰ ἑνα νόμισμα ἔτι ἑνα μέδιμον, ἀλλ' ἑνα παραπινάκιον, ὁπῆς εἶναι τὸ τέταρτον μέρος τῆς μεδίου· πολλῶν δὲ ἐφόδων, ἔτι ἐπαναστάσεων κατ' αὐτῆς γενομένων, ἀναγορεύεται Ἀυτοκράτωρ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Εὐαγγελισμῆς, ὑπὸ παντὸς τῆς ἐν Κωνσταντινῶν πόλει πλῆθους, Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης, προεξάρχωντος τῆς τοῖσιν συλλόγου Αἰμυλιανῆς τῆς Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἔτι τῆς Μητροπολίτης Γκωνείας· καθαιρεῖται δὲ ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ μετὰ τὴν βασίλισσαν Μαρίαν, ἔτι τὸν υἱὸν τῆς, ἔτι ἐνδύεται ῥάσον μοναχικόν, ἀπολαύσας τὴν βασιλείαν χρόνους ἕξ, ἔτι μῆνας ἕξ· αὐτὰ ἐγένοντο τὸ Σάββατον τῆς Δαζάρου. Πρὸς αὐτὸν τὸν Μιχαὴλ ἐγγράφον ὁ Ψελλὸς τὴν τῶν νόμων σύνοψιν διὰ εἰχῶν πολιτικῶν, ὁμοίως ἔτι ζητήματα Θεολογικὰ, ἔτι παντοδαπὴν διδασκαλίαν, περιεχόμενα ἐν κεφ. ριδ. κατὰ προσοχὴν τῆς αὐτῆς Μιχαὴλ Δέκας, ἐπονθήν ὑπὸ Μιχαὴλ τῆς Ἀταλείας τὸ νομικὸν ποίημα, ἦτοι ἡ πραγματικὴ ἐν τίτλοις κέ. πόνημα ἀληθινῶς ἀξιόλογον.

§. 10. Εἰς τῆς χρόνους τῆς τῆς βασιλείας, τῆς Πατριάρχου Ζηφιλίνου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, ὅσιν ἐπατριάρχευσε χρόνους ἕνδεκα, ἔτι μῆνας ἑπτὰ, ἐπροχειρίθη Πατριάρχης Κοσμάς μοναχός, ὁπῆς δὲν ἦτον μὲν εἰς λόγους μαθημάτων ἐξησηκήμενος, ἀπὸ ἀρετῆς δὲ παντοίας σεολισμένος, διὰ τὰς ὁποίας, ἔτι πολλὰ τὸν ἐτίμα ὁ βασιλεὺς· τῆς δὲ Ἀντιοχείας Πατριάρχης ἐγένετο μετὰ τὸν Αἰμυλιανὸν ὁ Νικηφόρος.

§. 11. Ἀναβὰς λοιπὸν Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης, εἰς τὴν βασιλείαν, σεφεται ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Κοσμᾶν κατὰ τὴν μεγάλην τρίτην τῶν κοβ. ἔτι εὐδὺς με φιλοτιμίαν βασιλικὴν, ἐχάρισε κοινῶς τὰ χρῆμα πάντων ὁπῆς ἐχρησάσθη εἰς τὸ βασιλικὸν δημόσιον, ἔτι με μεγαλοπρεπῆς σεσπισμᾶ τῆς τὰ ἐξώφησε· Νεωτερισάντων δὲ πολλῶν κατ' αὐτῆς, τελευταῖον οἱ Κομνηνοὶ ὁ Ἰσαάκιος, ἔτι ὁ Ἀλέξιος, ὅστινες καταπολλὰ ἐτιμήθησαν, ἔτι ἠγαπῶντο ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἐρχόμενοι ἀπὸ Κωνσταντινῶν πόλιν εἰς Ἀδριανῶν πόλιν, ἐσυραν σχεδὸν πᾶν τὸ σερατιωτικὸν πρὸς αὐτὰς, ἔτι βασιλεὺς ἀναγορεύεται ὁ Ἀλέξιος προτιμηθεῖς ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον ἀδελφὸν τῆς, εἰς τῆς ὁποίας προδίδοντες τὴν βασιλείαν τῶν πόλεων οἱ Νεμετζοὶ ὀνομαζόμενοι (γένος τῆς Κελτικῆς) ἦτοι Φιαμέγχοι, ὁ μὲν Βοτανειάτης ἐυ-

Fff 3

Μιχαὴλ τῆς Δέκας Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 1072.

Καθαίρεται τῆς σεφῆς, ἔτι γίνεται μοναχός.

Πατριάρχης Κωνσταντινῶν πόλεως.

Ἀντιοχείας

Νικηφόρος Βοτανειάτης Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ Χ. Γ. 1078.

ὅς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς βασιλείας, ῥίψας τὰ φοινικόχροα πέδιλα ἐπὶ ἐφόρει εἰς τὰς πόδας τῆς, καὶ κείρας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς ἐφόρεσε μοναχικὸν φόρεμα εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Περιβλέπτῃς, βασιλεύσας χρόνος τρεῖς ἑβδομηθδεὶς ἀπὸ ἑνα φίλον τῆς, αἰσῶς αὐτὴν τὴν μεταβολὴν τὴν ὑποφέρει μεγαλοφύχως, εἶπεν ὅτι μόνη ἢ ἀποχὴ τῆς κρέατος μὲ πικραίνει, διὰ δὲ τὰ ἄλλα ὀλίγον φροντίζω, καὶ ἔδεν λυπῆμαι διατὶ ἔχασα τὴν βασιλείαν, καθὼς εἰς τὴν Ἀλεξιάδα φαίνεται (α). οἱ δὲ Κομνηνοὶ ἦλθαν εἰς τὰς βασιλείας, εἴαν καὶ εἰς τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμβήκαν εἰς τὴν πόλιν, ἔχοντες πλήθος σύμμικτον ἀπὸ Θρακῆς, Μακεδόνων, καὶ ἄλλων ὅπῃ ἦσαν χειρότεροι ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς, ἔγινε μεγάλη ἀρπαγὴ ἐ μόνον τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀρπάζοντες τὰ ἱερά κειμήλια, καὶ φόνου ἠκολούθησαν, καὶ μοιχεῖαι, καὶ ἀτιμίαι, καὶ τὰ ὅμοια μετ' αὐτὸν τὸν Βοτανειάτην τελειώνει καὶ ὁ Μανασσῆς τὴν ἰστορίαν τα.

§. 12. Βασιλεύσας τῆς Βοτανειάτης, ὁ προβασιλεύσας Μιχαὴλ, ὁ ὅς μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς βασιλείας ἔγινε μοναχός, μετ' ἤφρον συνοδικὴν Μητροπολίτης Ἐφέσῃς ἐχειροτονήθη, τὸν ποδήρη, καὶ τὴν ἐπωμίδα ἤγαγον τὰ ἀρχιερατικὰ ἄμφια, φορέσας, ἀντὶ Στεφάνου, καὶ Χλαμύδος βασιλικῆς ὅπῃ πρότερον ἐφόρει, καὶ ἐρχόμενος εἰς Ἐφέσον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς χειροτονίας τῆς, πάλιν ἔσχεψε, καὶ εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Μιχαὴλ διέτριβεν. ὁμοίως εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς τῆς βασιλείας, ἀποθανὼν Αἰμυλιανός ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, ἔγινε Νικηφόρος, ὁ λεγόμενος Μαῦρος (β).

§. 13. Ἐγένετο λοιπὸν ἐξουσίας τῆς βασιλείας οἱ Κομνηνοὶ ἐν ἔτει ἀπᾶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ μὲν Ἀλέξιος ἐσέφθη μετ' ὁ βασιλικὸν διάδημα, τῷ δὲ Ἰσαακίῳ ἐδόθησαν τὰ δευτερεῖα τῆς τιμῆς, ὀνομαζόμενος μετ' ἑνὸς ὀνόματι Σέβαστοκράτωρ, ἀνώτερον τῆς Καίσαρος, καὶ τῆς πανυπερσεβάσεως, ὀφείλιον δεδομένον εἰς τὸν Ταρωνίτην ὅπῃ εἶχε τὴν πρώτην ἀδελφὴν τῆς βασιλείας. ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν ἀγαθὰ καὶ ἐφόρει μοναχικὸν σχῆμα, ὅμως εἶχε πᾶσαν τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων. ἦν δὲ ὁ Ἀλέξιος τὸ ἦθος ἔτε ὑπερήφανος, καὶ ἀλαζών, ἔτε ὄξυς εἰς θυμὸν, ἔτε ἐνικῆτο ἀπὸ χρημάτων, ἔτε πολλὰ φυλάργυρος ἦν, ἀλλὰ μέτριος κατὰ τὴν γνώμην, πρὸς ἔλεος ἔτοιμος, πρὸς τιμωρίαν ἔχι ὀξύρροπος, καὶ ἐπιβροτής, δηλαδὴ δὲν ἠγάπα νὰ τιμωρῆ, καὶ νὰ παιδεύῃ ἀνθρώπους, εὐκολοαντάμωτος, εἰς τὴν δίαιταν ἔχι ἀκόλαστος, ἀπὸ τὸν οἶνον δὲν ἐνικῆτο ὡς νὰ μεθᾶ, ἐπρόσεχε, καὶ ἔτιμα εκείνας ὅπῃ ἔσαν ἐναρέτως καὶ μετ' ἀγαθὴν τιμίαν. τὰς λόγους δὲ καὶ τὰ μαθήματα δὲν ἔτιμα ὡς ἔπρεπεν, ἀλλ' ὅμως τὰς ἔτιμα. ἦν ἡμέρος, καὶ ἔχι σοβαρός πρὸς τὰς πλησίον τῆς, ἐσυνομίλει μετ' αὐτῆς, καὶ ἀσεύκετο, μάλιστα ὅταν ἔλειπεν ἡ βασίλισσα, διότι παράσης ἐσυσέλλετο,

(α) Βιβλ. Γ'. σελ. 60 ἐκδ. ἐνετ. αψκθ'.

(β) Τῆς αὐτῆς λέγει καὶ ἀνωτέρω ἀμκθ' 9.

Ἀλέξιος ὁ
Κομνηνός
Ἀυτοκρά-
τωρ ἀπὸ Χ.
Γ. 1081.

το, εἶχεν γὰρ ἡ βασίλισσα ἦθος ἡγεμονικὸν καὶ σοβαρὸν. τοῦτος γὰρ ἦτον ὁ Ἀλέξιος τὸν περιγράφει ὁ Ζωναρῆς (α). διαφορὰς πολέμους συνεκρότησε μετ' ἡς πολέμους, ποτὲ μὲν δεξιῶς, ποτὲ δὲ ἀσυχῶν καὶ νικώμενος. τελευταῖον ἀπὸ ἀρρώστων ταλαιπωρηθεὶς, καὶ κακῶς χιθῆς, ἀπέθανε, περὶ τὰ τέλη τῆς Αὐγῆς τῷ μηνί. Ζῆσας μὲν χρόνος ὁ βασιλεύσας δὲ λζ. μῆνας δ'. καὶ ἡμέρας τινὰς ἀνάγνωδι περὶ αὐτῆς τὸν Ζωναρᾶν (β), τὸν Γλυκᾶν (γ), καὶ τὸν Μανασσῆν, ὅς τις λήγει καὶ τελειώνει τὴν ἰστορίαν τῆς πᾶσαν, μέχρι Νικηφόρου Βοτανειάτη συγγράφας.

§. 14. Οὗτος ὁ βασιλεύς Ἀλέξιος εἰς θρόνον Μητροπολίτη τὴν Λακεδαιμονίαν, δώσας τῷ Παλαιῶν Πατρῶν ἀντ' ἐκείνης τὸ Ἀμύκλειον Ἐπισκοπὴν, ὁμοίως καὶ τὴν Ἀτάλειαν εἰς Μητροπόλιν ἐτίμησεν, Ἐπισκοπὴν ἔσαν ὑποκειμένην τῷ Πέργης Μητροπολίτη. ἔσχεψε δὲ καὶ τὴν σύζυγόν τῆς Βεγγίνην, καὶ Αὐγῆσαν ὀνόμασεν, ἣτις ἐγκόνη ἦν Γωάννη Δάκα τῆς Καίσαρος, καὶ μετὰ τὸ σέψιμον ἐγέννησε κόρην τὴν Ἀνναν, τὴν ὁποίαν ἀρραβωνίασεν ὁ βασιλεύς μετ' ὁ Βρυένιον τὸν μεγαλύτερον υἱὸν τῆς Νικηφόρου, περὶ ἧς κατωτέρω, καὶ υἱὸν ἐγέννησεν Γωάννην ὀνομασθέντα, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ τῆς εὐθὺς τὸν ἔσχεψε μετ' ὁ Στέφανον, ἐγέννησε, καὶ ἄλλας υἱὰς Ἀνδρόνικον, καὶ Ἰσαάκιον, καὶ θυγατέρας τρεῖς Μαρίαν, Εὐδοκίαν, καὶ Θεοδώραν. ἐδίωξεν αὐτὸς ὁ βασιλεύς τὸ γένος, καὶ τὰ γένος τῶν Μανικαίων ἀπὸ τῆς κρατείας, ὅπῃ ἔως τότε ἀδέσμως ἐκρατεύετο, διότι τὰς Μανικαίας παλαιὸς νόμος ἐμποδίζει ἀπὸ τῆς κρατείας. Τὸ δὲ ὀρφανοτροφεῖον, καὶ ἄλλα γυροκομεία σφραλισμένα ὄντα, ἠνοιξεν αὐτὸς ὁ βασιλεύς, διωρίσας καὶ ἄλλας προσέδας εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον, καὶ πλήθος γυροκομείων καταστήσας εἰς αὐτὸ, ὁμοίως ὀκοδόμησεν εἰς αὐτὸ καὶ καταγωγὰς μοναζόντων, καὶ μοναζασῶν, καὶ διδασκαλείον γραμματικῶν, διὰ νὰ διδάσκωνται εἰς αὐτὰ ὀρφανὰ παιδιά, καὶ πτωχὰ, διωρίσας εἰς αὐτὸ διδασκάλας, καὶ παιδαγωγούς, καὶ σιτηρέσια εἰς τὰς διδασκοντας, καὶ διδασκομένους. γενομένων δὲ κατ' αὐτῆς πολλῶν ἐπιβουλιῶν, καὶ ἐπαναστάσεων, πᾶσας τὰς διεσκέδασεν.

§. 15.

(α) Χρον. βιβλ. ΙΗ'. σελ. 294. ὅπῃ ἐτω λέγει ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ, (ὁ Ἀλέξιος) ἔδ' ὑπεροπτικός τε καὶ ἀλαζών, ἔτε μὲν ὄξυς εἰς θυμὸν ἀλλ' ἐδὲ χρημάτων ἠπτων, ἔδ' ἄγαν ἐρασιχρημάτας, ὡς βέλειαται καταχωννύειν αὐτὰ, καὶ ταμιεύειν, ἦν εἶεν αὐτῷ θησαυροὶ κεκρυμμένοι, καὶ ὑπόγαια χρημάτα, ὅθεν ἐδὲ θανόντος πλεῖστα παρὰ τοῖς ταμιείοις ἐκρέθησαν. πρὸς ἔλεον εὐκατάφορος, πρὸς κόλασιν ἔχι ὀξύρροπος, καὶ μέτριος τὸ ἦθος, ἐπρόσιτος, περὶ τὴν δίαιταν ἔχι ἀκόλαστος, ἔχι οἶνος ἠπτώμενος, τοῖς ἐναρέτως βίβας προσέχων, καὶ ἀποπέμων τιμῆν. Λόγους ἔχι ὡς ἔδει τιμῶν, τῶς δέγει τιμῶν, ἐπισιχῆς τε, καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, ἐ σοβαρῶς προσφερόμενος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἴσας σχεδὸν ὀμιλῶν τε, καὶ χαριεντιζόμενος. ὅθεν κάμεινους θάρρην ἐπῆει, καὶ ἐ μετὰ δέας αὐτῶ παρῆσαν, καὶ μάλιστα ὅτ' ἀπὸ τῆς βασιλείας ἐπεσέλλοντο γὰρ ἐκείνης παρῆσης ἀρχικόν τε καὶ ἐμβριθῆς ἐνδεικνυμένης ἰδίαμα, καὶ τοῖς ἀτακτοῖς ἐπιτιμώσης σφοδρότερον.

(β) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

(γ) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 249. ἔως τέλους.

Πατριάρχα
Κωνσταντι-
νόπολεως.

Ευσεβάτιος.

Νικόλαος
Γραμματι-
κός.

Γεώργιος
Χαλκηδόνας

Κατάσασις
της Ανατο-
λικής Εκκλη-
σίας.

Πατριάρχα
Αντιοχείας
ή Γεροσολύ-
μων.
Κατάσασις
της Ρωσίας

§. 17. Εἰς τὰς χρόνας Ἀλέξια τῆ Κομνηνῆ ὁ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων Πατριάρχης, ὁ Δεσπέσιος Κοσμάς ἀπαρεσκόμενος εἰς τὴν μεταχειρίσιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, καὶ ἀπελπιθεὶς τὴν διορθωσιν εἶπε πρὸς τὸν ὑπὲρ τὴν τα, λάβε τὸ ψαλτήριον καὶ ἀκολούθει μοι, καὶ ὅπως ἀνεχώρησε· πολλὰ δὲ παρακαλεθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλίδος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν θρόνον, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ, χρόνας πέντε, καὶ μῆνας ἑννέα τὸν πῖθον ποιμένας λαόν, διὸ καὶ ἄλλον τινὰ ἀρχιερέα τῇ Ἐκκλησίᾳ κατέστησαν, εὐνῆχον τινὰ μοναχὸν Ευσεβάτιον καλέμενον, ὅστις ἔτε γράμματα ἴξευρεν, ἔτε πρᾶξιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κυβερνήσιν, ἄνθρωπος ἀπλῆς, καὶ ἄξιός νὰ καθίται εἰς μίαν γωνίαν, καὶ εἰς ἡσυχίαν· ὡς τόσον τρεῖς χρόνας χρηματίσας Πατριάρχης ἐξεβλήθη ἀπὸ τῆς βασιλίδος, καὶ ἔγινε Πατριάρχης μοναχός τις, ὁ Γραμματικὸς ὀνομαζόμενος Νικόλαος, ἄνθρωπος ἀσκητικὸς, καὶ ἔχει ἀμέθεκτος ἀπὸ τὴν ἐν λόγοις μάθησιν, εἴαν καὶ δὲν τὰ ἴξευρεν ἐντελῶς· ὅστις ποιμένας τὴν Ἐκκλησίαν κζ'. χρόνας, καὶ εἰς γῆρας βαδύ ἔλθων, καὶ ἀρρώστιας ἀπέθανε· τὰ ὅποια τὸ λείψανον μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐτίμησεν, ἔπειτα ἔβαλε Πατριάρχην Γεώργιον τὸν ἐπιλεγόμενον τῷ Χαλκηδόνας, ὅστις ἦν διάκονος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας κληρικὸς, ἦτοι ἰερομνηστῶν, ἀνεπίδὸς δὲ τῷ εἰς Χαλκηδόνα τότε ἀρχιερατεύοντος, πεπαιδευμένος μὲ λόγους ἐξωτερικῆς, καὶ ἐσωτερικῆς παιδείας, ἐρχόμενος ὁ ἴδιος βασιλεὺς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ προχειρίσας αὐτὸν, ὡς ὁ Ζωναρᾶς ἰσορεῖ (α).

§. 18. Εἰς τὰς χρόνας τῶν ῥηθέντων Ἀυτοκρατόρων, ἡ τῆ Χριστῆ Ἐκκλησία δεινῶς ἐταράττετο ἀπὸ τῆς πολλῆς, καὶ ἀλλεπαλλήλας μεταβολῆς τῶν βασιλέων, καὶ ἀπὸ τῆς κατ' αὐτῶν ἐπιβλαίας, καὶ ἐπαναστάσεις συχνᾶς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐφόδου, καὶ λεηλασίας ἐν μὲν τῇ Ανατολῇ τῶν Σαρακηνῶν, τῶν Τούρκων, καὶ ἄλλων· ἐν δὲ τῇ Δύσει ἀπὸ τῆς Σκύθας, Πατζινάκας, Οὐζῆς, Φράγκας, καὶ ἄλλας· ἀνάγνωδι περὶ τῶν ῥηθέντων τὸν Ζωναρᾶν (β), ὅστις τελειώνει τὴν ἰστορίαν τα πρὸς τὸ τέλος τῆς Ἀλέξια τῆ Κομνηνῆ βασιλείας, Γλυκᾶν (γ), Μανασσῆν (δ), Ἀλεξιάδα (ε), καὶ ἄλλας.

§. 19. Πατριάρχης τῆς μὲν Ἀντιοχείας προσεβλήθη ἐν ἔτει κμ'. (2) Γεώργιος ὁ Ἐβλῆν· τῶν δὲ Γεροσολύμων Συμεὼν ὁ Ἐβλῆν.

§. 20. Εἰς τέταρτος τὰς χρόνας Ἀλέξια τῆ Κομνηνῆ εἰς τὴν Ρωσίαν ἀποθανὼν ὁ Βλαδιμήρης, ὡς εἴρηται ἐν βιβλίῳ Γ. κφ. ἡ ἀριθ. 4. ἄφησεν υἱὸς δέκα (η), ὅστινες διεχώρισαν τὴν ἡγεμονίαν τῆ πατρὸς τῆς εἰς

(α) Χρον. βιβλ. ΙΗ. σελ. 238. (β) Χρον βιβλ. ΙΗ. ἕως τέλους.
(γ) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 249, ἕως τέλους ἰστορίας τα. (δ) Σελ. 106. ἕως τέλους τῆς ἰστορίας τα. (ε) Βιβλ. Α'. ἕως Γ'.
(2) Βισσολάον, Γισσολάον, Σβατόπολιον, Βωρσπον, Γλέρον, Σποσλάον, Βζεβόλοδον, Στανισλάον, Σσδισλάον, καὶ Πέδιον, ὅστις πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν τῶν ἐρήθων ἡλικίαν ἀπέθανε.

εἰς διαφόρους ἐπαρχίας, πολέμους σκληροτάτους ἐποίησαν, τόσον ὅπως ἄλλο δὲν ἀπέκτιταν, παρὰ φόνους, καὶ αἱματοχυσίας, καὶ ἐπιβλαίας, ἕως ὅ ὁ Γεροσλάος εἰς τῶν ἀδελφῶν ἔμεινε μόνος ἐξουσίας, καὶ ἡγεμῶν· αὐτὸς ἐσάθη ἀπὸ τῆς νίκης τα νὰ λάβῃ τὸν πρῶτον τίτλον τῆ βασιλείας τῆς Ρωσίας, ὅστις ἀποθανὼν ἄφησεν υἱὸς πέντε (α), ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ τρίτος ἀδελφός, Βλαδιμήρης ὁ β'. ὁ μονομάχος, ὕψηρον ἀπὸ διαφόρους πολέμους ὅπως ἐποίησε μὲ τῆς ἀδελφῆς τα, ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ ἦνωσε τὴν Ρωσίαν ὅπως ἦτον διαχωρισμένη εἰς τῆς ἀδελφῆς τα· μετὰ δὲ ταῦτα ἐποίησε τὸ ὄνομά τα Σαυμασὸν διὰ τῆς πολέμους ὅπως ἦγειρε κατὰ τῶν Οὐγγρων, καὶ τῶν Βελγάρων τῶν κατοικούντων εἰς τὰ περίε τῆ Δαναβία, καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖ ἦφερε τὰς δυνάμεις τα ἕως εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, φοβερίζων νὰ λάβῃ καὶ τὴν ἴδιαν πόλιν, εἰς τὰ ὅποια τὰς δυνάμεις μὴ δυνάμενος νὰ ἐναντιωθῇ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν τὸν Βλαδιμήρη πρέσβεις περὶ εἰρήνης, τὸν Μητροπολίτην Ἐφέσου Νεόφυτον, τὸν Ἐπίσκοπον Μιτυλήνης, καὶ ἄλλας ἀπὸ τῆς Ὀφικιάλας μὲ δῶρα, τὰ ὅποια ἦσαν ταῦτα· Στεφάνῳ βασιλικὸν εἰς πινάκιον χρυσᾶν, μανιάκιον χρυσὸ, ἦτοι ἐγκόλπιον ἀπὸ χρυσοῦ τῆς Ἀραβίας, καὶ ἄλλα πολύτιμα δῶρα, καὶ ἐπιστολὴν τοιαύτην Ἀλέξιος Κομνηνός, „ ἐλέω Θεῷ ὀρθόδοξος βασιλεὺς Ρωμαίων, τῷ Μεγίστῳ ἐν κράτει Κνέζῳ „ τῶν Ρώσων Βλαδιμήρῳ χαίρειν, ἐπειδὴ σὺν ἡμῶν μιᾶς πίστεως εἶ, μᾶλλον δὲ καὶ ἐξ ἐνὸς αἵματος κτ. καὶ τοιαυτοτρόπως γενομένης εἰρήνης, καὶ ἀγάπης μεταξύ τῶν Ρώσων, καὶ τῶν Ρωμαίων, ἀρχίσαν ἀπὸ τότε ὁ, τε Βλαδιμήρης ὁ μονομάχος, καὶ οἱ μετ' αὐτῆ Κνέζιδες, νὰ σεφανώνωνται τὰς κεφαλὰς τῶν μὲ βασιλικὸν Στέφανον, καὶ νὰ ὀνομάζωνται βασιλεῖς, ἀνάγνωδι τὰ χρονικά τῶν Ρώσων.

§. 21. Τελευτήσαντος τέταρτος τῆ Βλαδιμήρη, ἔμεινε διάδοχος ὁ υἱὸς αὐτῆ Βοεσλάβης (β), τῷ κρισ'. ὅστις ἐσάθη μονάρχης, καθὼς καὶ ὁ πατήρ τα πάσης Ρωσίας, ὅμως οἱ ὀκτὼ υἱοὶ ὅπως ἄφησε, τὴν διεχώρισαν πάλιν ὡς οἱ πρότεροι· εἰς ἀπὸ αὐτῆς Γρηγόριος ὀνόματι, ἦν ὁ δυνατώτερος ἀπὸ τῆς ἄλλας (γ), ὅστις ἄφησε τέσσαρας υἱὸς, καὶ ὁ Δημήτριος ὅπως τῆ ἔμεινε διάδοχος, ἄφησε τὸν υἱὸν τα Γεώργιον· ἡ διαμοίρασις ὡς τόσον τῆ βασιλείας εἰς τόσας ἡγεμονίας, τὰς κατέστησε πολλὰ ἀδυνάτους, τόσον ὅπως οἱ Τατάροι εὐκόλως τὰς ὑπέταξαν διὰ πολλὰς χρόνας, καὶ

(α) Μόνον τέσσαρας υἱὸς ἄφησεν ὁ Γεροσλάος, τὸν Γεοσλάον, Βεζζεσλάον, Βλοδιμήρη, καὶ Βοζεβόλοδον.
(β) Εἰς τὰ χρονικά τῶν Ρώσων ἔτος λέγεται Wfzevolodus II. ἦτοι Βοζεβόλοδος Β'.
(γ) Εἰς τὰ χρονικά τῶν Ρώσων λέγεται ἔτος Γεώργιος, καὶ ἔχει Γρηγόριος.

Γεροσλάος
Ρωσίας ἡ-
γεμῶν.
Βλαδιμήρης
Β'.

Βοεσλάβης.

ἡ πλέον βασιλεύς εἰς αὐτὰς δὲν ἠκέστο, ἕως ὅπου μετὰ πολλὰς
χρόνους ἐδυναμώθη ὁ Γερσλάβος εἰς ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεαν,
καὶ ἠλευθέρωσε τοὺς Ρώσους ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Τατάρων, ὡς ῥη-
θῆσεται.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Θ.

Περὶ τῆς τῶν Βογομίλων αἰρέσεως.

§. Ι.

Κατὰ τέρας δὲ τὰς χρόνας ἐφάνη αἰρέσις τις μυσερὰ ἢ λεγομένη τῶν
Βογομίλων, τῆς ὁποίας κήρυξ, ἡ μέγας διδάσκαλος, ἡ προσάτης
τῶν παρ' αὐτοῖς Ἀποσόλων Βασίλειος τις καλέμενος, Γατρός, σχῆμα μὲν
ἔχων μοναχῆ, αὐτὸν δὲ τὸν ἴδιον ἐνδεδυμένος τὸν Σατανᾶν, ὅστις εἰς χρό-
νας μὲν δεκαπέντε τὰ τῆς πλάνης διδάχθεις βλαβερά, ἡ ὀλέθρια δόγμα-
τα, εἰς δὲ τὰ πενήκοντα δύο διδάξας αὐτὰ, πᾶσαν σχεδὸν τὴν οἰκαμέ-
νην ἐπλήρωσεν ἀπὸ τὴν αἰρέσιν τε, ὑπερον εἰς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων
ἦλθε, ἡ διέτριψεν, ἀλλ' ἐπιάθη φανερά ὁ τῆς ἀληθείας ἐχθρός, διότι
γνωρίσας ὁ Ἀλέξιος τὴν ἀσέβειάν τε, ὑπεκρίθη πῶς νὰ ἔχη πίσιν, εἰς
ἐκείνον τὸν κακοδαίμονα, ἡ τὸν ὠνόμαζε διδάσκαλον ἡ σωτήρα ψυχῶν
πλανωμένων· συμφώνως μὲ τὸν βασιλέα ἔλεγε ἡ ὁ ἀδελφός τε Ἰσαά-
κιος ὁ Σεβαστοκράτωρ πρὸς αὐτὸν τὸν τρισκατάρτον· μὲ αὐτὰ λοιπὸν, ἡ
ἄλλα πλείονα μόλις μὲν, ἡ μὲ πολυκαιρίαν, ἐδυνήθη ποτὲ νὰ καταπίσῃ
τὸν ὀλέθριον ἐκείνον νὰ ξεράσῃ τὸ φαρμάκι τῆς κακίας τε· ἐπειδὴ δὲ ἦν
μέσα εἰς τὰ δίκτυα τὸ κυνήγι, ἐφανερώσε μὲν τὴν διδασκαλίαν τε, ἡ
τὰ δόγματα ἐξεφάντισε, μὲ κοινῇ δὲ ψήφω τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ,
ἡ τὸν ἔκαυσεν εἰς τὸ θάνατον τῆ ἱπποδρομῆς, καθὼς ὁ Ζωναρᾶς ἱσο-
ρεῖ (α).

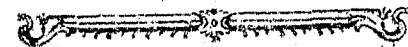
§ε 2. Βογομίλοι δὲ ἐκλήθησαν ἀπὸ τὰς Βελγαρικὰς λέξεις, Βογ
γὰρ ἢ γλώσσα τῶν Βελγάρων καλεῖ τὸν Θεὸν, μίλαϊ δὲ τὸ ἐλέησον.
ἠθελεν εἶδαι λοιπὸν κατ' αὐτὰς τὰς Βελγάρων Βογομίλοις, ἐκείνος ὅτῃ σὺ
ρεῖ τὸ ἔλεος τῆ θεῶ εἰς ἑαυτὸν, καθὼς λέγει ὁ Εὐδύμιος εἰς τὴν Πανο-
πλίαν (β), αὐτὴ δὲ ἡ Βογομιλία αἰρέσις, ἐστὶ μέρος, ἡ ὁμοιάζει μὲ τὴν
αἰρέσιν τῶν Μασσαλιανῶν, ἡ μὲ τὰ δόγματα αὐτῶν. εἶναι δὲ ἡ τινὰ ὁ-
πῆ

(α) Χρον. βιλ. ΙΗ. Σελ. 336. (β) Τίτλω κζ. σελ. 169· ἐκδ. Τεργοβ. ἐν
ἔτει 1710.

Ἀρχηγός
ταύτης τῆς
αἰρέσεως.

Βογομίλοι
πόθιν.

πῆ ἐπεγόησαν ὑπερον, ἡ ἠξανακ αὐτὴν τὴν λύμην· αὐτῆς τῆς αἰρέσεως
τὰ κεφάλαια εἶναι αὐτὰ. α. νὰ μὴν ὀνομάζῃται τριάς εἰς τὴν θείαν φύ-
σιν. β. ὁ θεὸς νὰ μεταχειρίζεται ἀνθρώπινον μορφήν· ἂν ἡ δὲν συμφω-
νῆσι πάντες οἱ συγγραφεῖς δι' αὐτὰ τὰ κεφάλαια. γ. ὁ κόσμος νὰ ἐδη-
μιουργήθῃ ἀπὸ πονηρὰς Ἀγγέλους. δ. τὰ τῆς παλαιᾶς ἡ νέας διαθήκης
βιβλία ἀδεῦσσι, ἡ τὸν εἰς αὐτὰ γεγραμμένον θεόν, ὡς γεγραμμένα
δι' ἐπιπνοίας τῆ Σατανᾶ, μόνον ἑπτὰ δέχονται, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι
ἡ τὸ Εὐαγγέλιον, παρερμηνεύσιν ὅμως ἡ αὐτὰς τὰς βίβλους, ἡ μὲ
συχαμερὰ νοήματα, καθὼς θέλῃσι τὰς μεταφέρῃσι, ἡ τὰς ἐξηγῶσι κα-
κῶς. ε. ἀτιμάζῃσι τὸν θεῖον σαυρόν, ὡς θανατώσαντα τάχα τὸν Κύ-
ριον, τὰς προσκυνῶντας τὰς ἱερὰς εἰκόνας εἰδολωλάτρας ὀνομάζῃσιν, ἔτι ἡ
τὴν φρικτὴν ἱερωγίαν, τῆ Δεσποτικῆ Σώματος, ἡ Αἵματος ἐκφαυλίζῃσι,
ἡ θυσίαν Ἐθνητικὴν καλῶσι, διότι λέγουσι πῶς εἰς τὰς ἱερὰς ναὺς νὰ κα-
τοικῶσιν οἱ δαίμονες· ς. τὸ ἡμῶν βάπτισμα λέγουσι νὰ εἶναι τῆ Γωάν-
να, τὸ δὲ ἰδικόν τας νὰ εἶναι τῆ Σωτήρος. ζ. προσευχὴν μόνην ὀνομά-
ζῃσι τὸ Πάτερ ἡμῶν, τὰς δὲ λοιπὰς προσευχὰς ἀδεῦσσι, καλῶντες βατ-
τολογίαν. η. Θεοτόκος λέγουσιν ἐκείνης ὅτῃ ἔχῃσι κάτοικον τὸ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον ἔσωθῆν τας, ἐπειδὴ ὅταν διδάσκῃσι γενῆσι τὸν λόγον. θ. λέ-
γουσιν ἡ μόνον εἰς τὸν ὕπνον τας ἀλλὰ ἡ ἔξυπνοι ὄντες, ὅτι βλέπεισι τὸν
μὲν Πατέρα ὡς γέροντα μακρογέννην, τὸν δὲ Υἱὸν ὀλιγογέννην, ἡ νέον,
τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα ὡς νέον ὅτῃ δὲν ἔχει τελείως τρεῖχα, δηλαδὴ ἀγέ-
νειον, πλανῶν αὐτὰς ἔτις ὁ δαίμων, ἡ διδάσκων αὐτὰς πῶς εἶναι ἀνόμοιος
ἡ ἁγία Τριάς κατὰ τὴν διαφορὰν αὐτῶν τῶν σχημάτων. ι. νὰ μὴν εἶναι
ἀνάστασις, εἰ μὴ ἡ τῆς μετανοίας, ἡ Εὐαγγελικῆς νηστείας, ἡ ἄλλας πολ-
λὰς τετραπτολογίας. ἀνάγνωθι Εὐδύμιον Ζυγαδηνόν (α), Ἀνναν τὴν Κομ-
νην (β), τὸν Ἀρμενόπελον (γ), Γερμανόν τὸν Κωνσταντινοπόλεως (δ),
Τυπικόν τῆ ἁγίᾳ Σάββα (ε), Ματθαῖον τὸν Βλάσαριν ἡ ἄλλας (ζ).

Ggg 2

ΚΕΦΑ-

(α) Πανοπ. τίτ. κζ. σελ. 169. (β) Βιβλ. ΙΕ'. σελ. 384. (γ) ἐν τῷ περὶ αἰρέσεων
κεφ. ΙΘ'. (δ) Ομίλ. Α. ἡ Γ. τῶν Νησειῶν. (ε) Σελ. 131. (ζ) Δαμασκ.
εἰς τὸ περὶ τῆς τῶν Βογομίλων αἰρέσεως. Νικήτ. Θεσσαυ. ὁμθδ. πίσεως βιβ. Β'. Κεδρην.
ἔτει κ'. τῆ Μεγάλῃς Κωνσταντ. ἡ ἔτει α'. τῆ Οὐάλεντος, Γρηγοράν βιβλ. Β'. Βάλσαμ. εἰς
τὸν νομοκά. Φωτίε, τὸν Ψελλὸν περὶ ἐργ. Δαιμ. ἡ τὸν Κατακζ. βιβλ. β'. κεφ. 39.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Περί τῆ ἐν Δύσει Αυτοκράτορος Εἰρήνης τῆ Δ. καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆ ἐν τῇ Δυτικῇ Εκκλησίᾳ.

§. 1.

Εἰρήνης Δ.
Αυτοκράτορος
ἀπὸ Χ. Γ.
1057.

Τελευτήσαντος Κεῤῥάδα τῆ Γ. διάδοχος γίνεται ὁ υἱὸς αὐτῆ Εἰρήνης, Εὐερίχος ἀπὸ τὴν Ἀλεξιάδα λεγόμενος (α), ὁ Δ. ἐν ἔτει κοσμοσπιτηρίῳ αὐτῆ. ἡγεμὼν ἑπτὰ χρόνων τὴν ἡλικίαν, ὅστις διὰ τῆτο ὑπὸ τὴν ἐφορίαν ἐστὶ τῆς μητρὸς ἦν, ἦγεν εἰς τὴν προσασίαν ἢ τῆς μητρὸς τε, ἣτις μετ' ἐφρόνησιν, καὶ εὐχάσασιν καλὴν ἐκυβέρνηει τὴν βασιλείαν. ἀφ' ἧ δὲ ἐμεινεν ἀπροσάτευτος ἀπὸ τὴν μητέρα τε, μετ' ἐν δολοφροσύνην τῆ Κολωνείας Ἐπισκόπου, ἀρχισε νὰ δίδεται εἰς τὰς ξερωντώσεις. ὕπερον τὴν εὐνοίαν τῆ Εἰρήνης λαβὼν Ἄλβερτος ὁ Βρέμης Ἀρχιεπίσκοπος, δὲν ἐπροξένησεν ἄλλο τι εἰμὴ μόνον τὰς χαλινὰς τῶν ἡδονῶν τε πολλῶ πλεονεφείδεν. αὐτὸ δὲ ἐποίησε, διὰ νὰ γένη μισθὸς εἰς τὰς πλείονας τῶν ἡγεμόνων, τὰς ὁποῖας μετὰ ταῦτα τόσον οἱ τῆς Ρώμης ἀρχιερεῖς μετεχειρίσθησαν, ὥστε καὶ αὐτῆς τῆς βασιλείας νὰ ἐκπέσῃ ὁ Εἰρήνης, ὡν φύσεως ἡρωϊκῆς, ἦτοι ἀνδρειωμένης, καὶ πάντας τὰς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας ἐναντιωθέντας αὐτῷ, χωρὶς κόπον, καὶ πολέμου νικήσας, ὡς ὁ Βέρτολδος ἐν τῇ πρὸς Ἑρμανὸν παρενδήκῃ (β), καὶ Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργίνσιος (γ) λέγασιν. Κατὰ τὰτα τῆ Εἰρήνης ἀρχισαν νὰ νεωτερίζωσιν οἱ Σάξονες φανερά, ἀγαγκτήσαντες, ὅτι φέρρια καὶ ὀχυρώματα ἐν τῇ Σαξωνίᾳ κατεσκεύασε. καὶ αὐτὰς ὁμοφώνησαν καὶ οἱ Θερινγοῖ, ὡς βιασθέντες ἀπὸ αὐτὸν νὰ πληρώσωσι τὰς ἀποδεκατώσεις εἰς τὸν Μογυντίας Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ ὅτι εἰς τὴν χώραν ὠκοδόμησεν κάστρα. ἀνάγνωδι περὶ τῶτων τὸν Σχαφναβεργίνσιον (δ), Μαρνανὸν Σκῶτον (ε), Σιγῆβερτον τὸν Γεμβλακίνσιον (ς), Ὀττωνα τὸν Φρισιγγίνσιον (η), καὶ Ἀββᾶν τὸν Ὀρσπεργίνσιον (θ).

§. 2. Ἐν τούτοις οἱ Σάξονες πολλὰς μέμφεις, καὶ δεινοπαθείας περὶ Εἰρήνης τῆ Δ. πρὸς Γρηγόριον Ζ. τὸν Ρώμης Ἀρχιεπίσκοπον ἔγραψαν,

(α) Βιβλ. Α. σελ. 28. (β) Ἐν ἔτει αοβ'. (γ) Ἐν ἔτει αοε'. (δ) Ἐν ἔτει αογ'. καὶ αοδ'. (ε) Βιβλ. γ'. ἡλικ. 5'. ἐν ἔτει αοε'. (ς) Ἐν ἔτει αοε'. (η) Βιβλ. 5'. κεφ. λδ'. (θ) Ἐν τούτοις χρόνοις Εἰρήνης Δ. σελ. 232.

καὶ μάλιστα αὐτὸν μετ' αὐτὰς τὰς μέμφεις ἠνάγκασαν, ὅτι τῶν Εκκλησιῶν πᾶσαν ἄδειαν τῆς κανονικῆς ἐκλογῆς εἰς τὸ ψηφίζειν, καὶ βεβαίωσιν τὰς Ἐπισκόπους αὐτῶν ἀσύκωσσε, καὶ κατὰ τὰς Νικολαίτας, ἐποίησε κοινὸν χαμηλυπεῖον τὴν γυναῖκα τε. ὅθεν Ληγάτοι τῆ Ρωμαϊκῆς θρόνου ἦλθαν, διὰ νὰ καλέσωσι τὸν Αυτοκράτορα εἰς ἡμέραν διαρισμένην ἐμπροσθεν τῆς ἐν Ρώμῃ συνόδου νὰ ἀπολογηθῆ εἰς αὐτὰ, εἰ δὲ ἐναντιωθῆ, καὶ δὲν ἔλθῃ, εἶχον παραγγελίαν νὰ τὸν φοβερίσωσι μετ' τὸ ἀνάθεμα, διότι Γρηγόριος Ζ. ἄλλο δὲν ἐσοχάζετο, παρὰ νὰ ὑπερήσῃ τελείως τὸν Αυτοκράτορα ἀπὸ τὸ προνόμιον τῶν ἀμφίων, διὰ μέσσω τῆ ὁποῖα προνομίᾳ ἔχασιν συνήθειαν οἱ αυτοκράτορες τὰς τε Ἐπισκοπὰς καὶ Ἀββατίαις νὰ τὰς ἀναδέττωσιν εἰς τὰς ἔχοντας τὰς Ἐπισκοπὰς μετ' δακτυλίδιον, καὶ βακτηρίαν. τόσον δὲ τότε αὐτῇ ἡ πρεσβεία ἐκατάσθη τὸν Αυτοκράτορα, ὥστε πάντας τὰς Ἐπισκόπους τῆς βασιλείας τε νὰ συναθροίσῃ ἐν Βορματίᾳ, ἀπὸ τὰς ὁποῖας συνοδικῶς, ὁ Πάπας τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀνάξιος ἀπεδείχθη. πρεσβείαι δὲ ἐκ ταύτης τῆς συνόδου ἐπέμφθησαν διὰ νὰ πρσαξῶσι τὸν Πάπαν, ὡς μάγον, σιμωνιακὸν, ὄνειροπόλον, καὶ τερατοσκόπον, νὰ ἐξέλθῃ τῆ θρόνου. Ταραχθεῖς διὰ τῆτο ὁ Πάπας, Εἰρήνην τὸν Αυτοκράτορα συνοδικῶς τῷ ἀναδέματι ὑπέβαλε, καὶ παρήγγειλεν εἰς τὰς ὑπηκόους τε, ὅτι ἐπειδὴ τὴν ἐνορκον αὐτῆ πῖσιν δὲν ἐφύλαξε, καὶ τῆς αυτοκρατορίας εἶναι δίκαιον νὰ ξεπέσῃ. οἱ Σάξονες λοιπὸν, καὶ οἱ Σκῶτοι μετ' ἄλλας πολλὰς εὐθύς ἀναχωρήσαντες ἀπ' αὐτὸν εἰς Τριβερτίαν ἐσυμβελεύθησαν διὰ ἐκλογὴν νέου ἡγεμόνου, καὶ πρεσβείαι διὰ ἦλθαν ἀπὸ τὸν Ρώμης Πάπαν, διὰ νὰ βεβαίωσωσι πῶς εἶναι ἀκαινώθητος ὁ Εἰρήνης δι' αἰτίας εὐλογοφανεῖς, καὶ ἐπαραινέι τὰς ὑπ' αὐτὸν ἡγεμόνας νὰ ἐκλέξωσιν ἕτερον βασιλέα, ὡς μαρτυρεῖ Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργίνσιος (α). Οἱ ἡγεμόνες λοιπὸν ἀνήγγειλαν διὰ πρεσβείας τῷ Εἰρήνῳ, ὅτι ἂν μετὰ χρόνον ἕνα δὲν λυθῆ ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα, καὶ δὲν δώσῃ πῖσιν βεβαίαν τῷ Ρώμης Ἀρχιερεῖ, πῶς εἰς τὸ ἐξῆς θέλει εἶναι εὐπειθῆς εἰς αὐτὸν κατὰ πάντα, ἐξάπαντας θέλει χάσσει τὸ βασίλειον, διότι αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ συγκοινωνῶσι μετ' αὐτὸν διὰ τὸ ἀνάθεμα, ὅπου ὁ Πάπας εἰς αὐτὸν ἐπέφερεν.

§. 3. Βιαθεῖς λοιπὸν ὁ Αυτοκράτωρ ἦλθεν εἰς τὸν Πάπαν μετ' ἐν τὴν γυναῖκα τε, καὶ μετ' ἐν τὸν μικρὸν υἱὸν τε, καὶ τὸν εὖρον εἰς τὸ Κανεσινὸν φέρριον. ὁ δὲ Πάπας ἀπὸ τὰς παρακαλέσεις τῶν πολλῶν δυσωπηθεῖς, μόλις τὸν ἐδέχθη ἐμπροσθεν τε, ἀφ' ἧ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας μετ' ἐν τὴν τὰ ποδάρια, (νηστικός ἀπὸ πρωῖ ἕως ἑσπέρας, καὶ τὸν ἔλυσεν ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα, μετ' ὁμοφώνιας δὲ, ὥστε εἰς τὴν ἡμέραν καὶ τόπον ὅπου ἤθελε διωρίσει ὁ Πάπας, καλεσμένων εἰς καθολικὴν σύνοδον τῶν Γευτονικῶν Περιγίτων νὰ παρασαθῆ ἀμέσως, καὶ νὰ ἀπολογηθῆ εἰς τὰ προβαλ-

Ggg 3

(α) Ἐν ἔτει αοε'.

βαλλόμενα κατ' αὐτὰ ἐγκλήματα, αὐτὸς ὁ Πάπας, ἂν φανῆ ἕτω συμφέρον, νὰ εἶναι παρῶν γνώσεως, ἢ κριτῆς τῶν ὑποθέσεων, ἢ κατὰ τὴν ἐκείνη ἀπόφασιν, ἢ νὰ ἔχη τὴν βασιλείαν, εἰάν τὰ προτεινόμενα ἐγκλήματα διαλύσῃ, ἢ ἀπὸ αὐτὴν χωρὶς ἀντίστασιν νὰ ἐκπέσῃ, εἰάν ἀποδείξῃ τῶν ἐγκλημάτων ἀνάξιος τῆς αυτοκρατορικῆς μεγαλειότητος φανῆ αὐτῶν τῶν συμφωνιῶν μνήμην ποιεῖ ὁ σύγχρονος αὐτοῖς Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργίνσιος (α). Λοιπὸν Γλδεβράνδος, ὁ ἐπανομαθεὶς Γρηγόριος ἔλυσε μὲν ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα τὸν Εἰρρῖκον, δὲν ἐβεβαίωσε δὲ εἰς αὐτὸν τὴν βασιλείαν, ἀλλ' εἰς τὰς Πριγγίπας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Εἰρρῖκος δὲν ἤθελε νὰ πείθεται, ὅπως τὸ βασίλειον, ὅπερ πρόπολλε εἰς τὴν ἀγνωσίαν ἐνὸς ἀνδρώπε παιδαριώδους ἐταλαιπωρεῖτο, ὅσον ἐδύνοντο νὰ τὸ κυβερνήσωσιν, ἕως ὅπερ αὐτὸς νὰ συμβαλευθῇ, ἢ νὰ δογματίσῃ ἐκεῖνος ὅπερ ἤθελεν ἀφελεῖν εἰς τὴν κοινότητα, ἢ εἰς τὴν κοσμιότητα πάντων· οἱ δὲ ἡγεμόνες, ἢ ἐν πρώτοις οἱ Φραγκοὶ Σάξονες αυτοκράτορα ἀνηγόρευσαν Ρ'ρόλφον τὸν Δ'κα ἐν ἔτει αοζ'. εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Πάπας, κατὰ τὸν Γεμβλακινὸν Σιγήβερτον, τὸ διάδημα ἐπέμψε τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχον· ἢ πέτρα δέδωκε τῷ Πέτρῳ, ὁ Πέτρος τὸ διάδημα τῷ Ρ'ρόλφῳ. Καὶ ἀναθεμάτισε τὸν Εἰρρῖκον, ἢ πάντας τὰς συμφωνήσας με' αὐτὸν Μεγιστᾶνας, ἢ Ἐπισκόπους. ὁ δὲ Εἰρρῖκος σύνοδον ἐν τῇ Βριξίᾳ διὰ μέσση τῆ υἱὸς τε Καρράδ' συναδρούσας, τὸν μὲν Γλδεβράνδον νὰ εἶναι ἀπόβλητος Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἐδέσπισε, τὸν δὲ Ρ'αβέννης Ἐπίσκοπον Γαίβερτον Κλήμεντα τρίτον μετωνομαθέντα Πάπαν προεχειρίσατο, τῆ ὁποῖα ἢ ἐκλογή νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ τὴν ἐν Μογυντίᾳ σύνοδον κατέσισεν.

§. 4. Ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς δείας ἐνανθρωπήσεως απ'. ὁ Ρ'ρόλφος με' πολλὰς Μεγιστᾶνας τῶν Σάξονων θανατώνεται ἀπὸ τὸν Εἰρρῖκον πλησίον εἰς τὸν Εἰρρῖκον ποταμὸν, ἢ ἐκίπη ἢ δεξιὰ τε χεὶρ εἰς τὸν πόλεμον, τῆς ὁποίας ἢ πληγὴ τὸν ἤφερον εἰς θάνατον. Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Ρ'ρόλφου, με' δύναμιν πολλὴν ἀρματωμένων στρατιωτῶν ἔμβας ὁ Εἰρρῖκος εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὑπερον ἀπὸ τριῶν χρόνων πόλεμον ἐκυρίευσεν τὴν Ρ'ώμην, ἢ τὸν Γλδεβράνδον διώξας ἀπὸ τὴν πόλιν, Κλήμεντα τὸν γ'. ἔβαλε Πάπαν. Ἐν τῆτοις οἱ Σάξονες ἀπὸ τὸν Ἀποστολικὸν Κύριον, ὡς λέγει Μαριανὸς ὁ Σκότος (β), δυναμωθέντες, τὸν Εἰρρῖκὸν Ρ'ῆγα προεχειρίσαντο, ὅσιν ἀφεθεὶς ἀπὸ τὰς Σάξονας τε, τὸ βασίλειον ὄνομα ἀφίνει, ἢ εἰς ἕνα φρέριον φεύγων με' κτύπημα λίθου ἐσκοτώθη. Ἀφ' ἧ ἐφρονεύθη αὐτὸς, τότε ὁ Εἰρρῖκος ὑποδέχεται ἀπὸ τὰς Σάξονας, τὰς ὁποίας ὑπερον συμφωνίας, ἢ συμβουθὰς ἔχων Εἰρρῖκος ὁ Μαρκίων πόλεμον κατὰ τῆ Αὐτοκράτορος ἡγειρεν, ὅσιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐφρονεύθη.

§. 5.

(α) Ἐν ἔτει 1077. (β) Βιβλ. γ'. Η' λκ. σ'. ἔτει απβ'.

Ρ'ρόλφος ὁ Δεξ' Αὐτοκράτωρ.

Θάνατος αὐτῆ.

Εἰρρῖκος ὁ Δεξ' Αὐτοκράτωρ. Θάνατος αὐτῆ.

§. 5. Ἐν τῆτοις Γρηγόριος Ζ'. ἐξώριστος ὢν ἐν Σαλέρνῳ, ἀπέθανεν· ἔτι πρέπει νὰ ἰεούρη, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τῆ ἀγῶνος, ἢ τῆς ἐναντιότητος μεταξὺ Γρηγορίου, ἢ Εἰρρῖκου Δ'. καθὼς εἶπομεν, ὅσοι μὲν ἦσαν ἐκ τῆ μέσης τῆ βασιλείας, ἢ ἔλεγον πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα νὰ ἔχη ἐξουσίαν ἔχι μόνον εἰς τὴν Βασιλείαν, ἀλλὰ ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, οὗτοι Εἰρρῖκιανοὶ αἰρετικοὶ ἐκαλεῖτο, ὅσοι δὲ ἐκ τῆ ἐναντίας, τατέσιν ἐκεῖνοι ὅπερ ἔλεγον, πῶς ἢ μόνον ἢ Ἐκκλησία νὰ ὑπόκηται τῷ Ρ'ώμης ἀρχιερεῖ, ἀλλὰ ἢ ἡ Αὐτοκρατορία, ἐλέγοντο Γλδεβρανδοὶ αἰρετικοί.

§. 6. Ἐν τῆτοις τῆσι χρόνοις τὴν μὲν Ἰταλίαν ἐξασίαζαν οἱ Νορθημανοὶ, εἰς τὴν ὁποίαν σήσαντες πλέον τὸν θρόνον αὐτῶν, τὸν ἐκράτην ἀσφαλῶς Ρ'ώμης δὲ ἀρχιερεὶς ἐχειρίματισαν Στέφανος Θ'. Βενέδικτος ΙΔ'. Νικόλαος Β'. Ἀλέξανδρος Β'. Γρηγόριος Ζ'. Οὐίκτωρ Γ'. ἢ Οὐρβανὸς Β'.

§. 7. Στέφανος Θ'. Φρειδερίκος πρότερον καλέμενος, ὁ Γοδεφρίδης τῆς Λοθαριγγίας δευτὸς ἀδελφός, ἐκεῖνος εἶναι ὅπερ ὁμᾶ με' τὸν Οὐμβέρτον τὸν Καρδιάλην ἐπέμφθη εἰς Κωνσταντινέπολιν, διὰ τὴν τελεσθῆναι τὰ ὑπὸ Λέοντος τῆ Θ'. προσαχθέντα. αὐτὸς ὑπέταξε τὴν τῶν Μεδιολάνων Ἐκκλησίαν, ὅπερ δὲν ἤθελε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸν θρόνον τῶν Ρ'ωμαίων πρὸ χρόνων διακοσίων, καθὼς ὁ Πλάτινας μαρτυρεῖ εἰς τὰς βίβας τῶν Ρ'ώμης Ἐπισκόπων, αὐτὸς εἶναι ὁ Στέφανος, ὡς λέγεται κατὰ τινος πρώτος ὅπερ τὰς τριῖνας τῆ πωγωνία τε νὰ ἐξύψισεν, ἢ δογματίσας τὰς ὑπ' αὐτὸν νὰ ποιήσωσι τὸ αὐτό. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆ τῆ Πάπα Ρ'ωβέρτος ὁ Γαϊσκάρδης νικῶν κατὰ κράτος τὰς Γραικὰς με' ἰσχυρὸν πόλεμον, παντάπασιν αὐτὰς ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν, ἢ μόνον τὰς ἱερεῖς ἄφησε. Τῆ Στεφᾶνα δὲ τῷ ζ'. μηνὶ τῆς αὐτῆ ἀρχιερατείας ἀποθανόντος, Βενέδικτός τις Λατερανικός ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Ρ'ώμης, χωρὶς τὴν γνώμην τῆ, τε Αὐτοκράτορος, ἢ τῶν Πριγγίπων, μόνον δὲ με' τὴν συνδρομὴν τῆ ἰδιωτικῆ λαῶ.

§. 8. Οἱ δὲ ἡγεμόνες ὅπερ ἦσαν εἰς τὴν Ρ'ώμην διεπρεσβέυσαντο πρὸς Εἰρρῖκον τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ μὲν Βενέδικτος νὰ ἔυγη, νὰ προχειριθῇ δὲ Πάπας Γεραρδος, ὁ τῆς Φλωρεντίας Ἐπίσκοπος, ὅσιν ἐπωνομάθη Νικόλαος Β'. αὐτὰ δὲ πάντα ἕτως ἐγιναν με' τὴν συμβαλὴν Γλδεβράνδα τῆ ὑποδιακόνα, λέγει ὁ Πλάτινας ἐν Βενεδίκτῳ Γ'. διότι ὁ Γλδεβράνδος εἰς τὴν Ρ'ώμην πάντα κατὰ τὴν γνώμην τε ἐποίει, ἢ με' διαφόρας κατασκευὰς ἐτελείωνεν, ὡσε πάσα ἢ ἐξουσία εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Ρ'ώμης ἀρχιερέων νὰ ἦτον εἰς αὐτόν. Αὐτὸς ὁ Νικόλαος, πρώτος εἰς τὴν Λατερανικὴν σύνοδον ἐδέσπισεν πῶς ἢ ἐκλογή τῶν ἐν Ρ'ώμῃ ἀρχιερέων πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ τὰς Καρδιναλέας Ἐπισκόπους, ἢ ἐδογματίσεν Ἀποστολικοὶ νὰ μὴ νομίζωνται, ἀλλ' ἀποστατικοὶ ἐκεῖνοι ὅπερ χωρὶς τῆς ὁμοφώνης, ἢ κανονικῆς τῶν Καρδιναλίων ἐκλογῆς εἰς τὸν τῆ Πέτρα θρόνον ἤθελαν καθίσει. ὅθεν τὸ τῶν Καρδιναλίων ἀξίωμα ἐκ ὀλίγων αὐξήσιν εἰς αὐ-

Εἰρρῖκιανοὶ τίνες.

Γλδεβρανδοὶ τίνες.

Νορθημανοὶ ἐξασίαζον τὴν Ἰταλίαν

Ρ'ώμης ἀρχιερεῖς.

Στέφανος Θ'.

Βενέδικτος Γ'.

Νικόλαος Β'.

Θέσισμα Νικόλαος Β'

αὐτὸν τὸν χρόνον ἔλαβε. Τὸ Δεσπῖσμα τῆ Νικολάου ἐκτίθησιν ὁ Γρατιανὸς (α), καὶ ὁ Βαρώνιος (β), προσετέθη δὲ ἐν τῷ δεσπῖσματι τὰ τῶ ταῦτα. „ Σωζομένης τῆς ὀφειλομένης τιμῆς, καὶ εὐλαβείας τῆ ἀγαπῆτῆ υἱῶ ἡμῶν Εὐρίκου τῆ νῦν βασιλεύοντος, καὶ τῆ μέλλοντος ἀυταρχήσαι Θεῶ εὐδοκῆντος, καὶ ἔτιωσ ὡσπερ αὐτῷ ἡδὴ δεδώκαμεν, καὶ τοῖς διαδόχοις ἐκείνῃς, ὅτινες τατὶ τὸ δίκαιον προσωπικῶς παρὰ τῆ Ἀποστολικῆς θρόνου λαβοῖεν ἂν. “ Ἄλλὰ διὰ ταύτην τὴν τῆ Πάπα πρόθεσιν, ἀγνωσίαν τῆ αὐτῆ κατηγορεῖ Δισιδέριος ὁ μοναχός, ὁ ὕπερον μετωνομασθεὶς Οὐίκτωρ Γ., ὅσις τὸ Καρδιναλάτον αὐτῆ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν Νικόλαον, καθὼς ἐκ τῆ Κασσιονικῆ χρονικῆ παρατηρεῖ Μάρκος Ἀντωνῖνος δὲ Δόμινις (γ).

Κάδωλος ὁ ὁ Ὀνώριος προχειρίζεται Πάπας ὑπὸ Εὐρίκου.

Ἀλέξανδρος Β'.

§. 9. Τῆ Νικολάου ἀποθανόντος, Εὐρίκος ὁ Δ' Ρώμης Ἀρχιεπίσκοπον ἐπὶ Συνόδῃ τῆς ἐν Βασιλείᾳ, Κάδωλαν, ἢ Κάδωλων τὸν Πάρμις Ἐπίσκοπον προχειρίσατο, συναγωνιζομένης εἰς τῆτο καὶ Σιγνίβεργε τοῦ Πάρμις, ἀνδρὸς ἰσχυρωτάτου, καὶ πολλῶν Ρωμαίων, ὅτινες δῶρα, καὶ Στέφανον εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα ἐχάρισαν. αὐτὸς δὲ ὁ Κάδωλος Ὀνώριος ἐκαλεῖτο, ὅσις εἰς Ρώμην ἀπὸ τὸν Ρήγα ἐπέμφθη, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ρωμαίως, καὶ τινῶν Νορθημάνων, Πάπας προχειρίσθη Ἀνσελμος ὁ Λέκκης Ἐπίσκοπος, μετωνομασθεὶς Ἀλέξανδρος Β'. παρακινῶν τῆς ἐν Ρώμῃ μάστιγα Ἰλδεβράνδος ὁ τότε ἀρχιδιάκονος τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν. ἀπὸ αὐτὸ πολλὰι συγχύσεις καὶ ταραχαὶ μέλλοντες νὰ ἐγερθῶσιν εἰς Ρώμην, ἐπέμβη ὁ τῆς Κολωνίας Ἄνω Ἀρχιεπίσκοπος, ὅσις βαρέως ἠλεγξε τὸν Ἀλέξανδρον, μαρτυροῦντος τῆ Πλάτινα, ὅτι ἐναντία εἰς τὰς δοθείσας πρὸς τὸν Ἀυτοκράτορα ὀρκωμοσίας ἀπὸ τῆς Ρωμαίως ἐμβήκεν εἰς τὸν θρόνον, εἰάν καὶ ὁ Ἰλδεβράνδος αὐδαδῶς, καὶ ἀποτόμως ἐναντιεῖτο αὐτῷ, καὶ τὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐξουσίαν κατὰ τῆ ἄυτοκράτορος ἐξεδίκει, καὶ ἔλεγε νὰ μὴν εἶναι ὑποκειμένη. ἀλλ' ὅμως ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἐβεβαιώθη Πάπας ἀπὸ τὴν ἐν Μαντῆα σύνοδον, μεσιτεύσαντος τῆ Κολωνίας Ἀρχιεπισκόπου, μαρτυρεῖ ὁ Σιγνίβεργε (δ). Ὅττων δὲ ὁ Φρισιγγίνσιος ἔτιω λέγει (ε), „ ταῦταῖς ταῖς ἡμέραις ὁ Ἀλέξανδρος πρῶτον Λέκκης Ἐπίσκοπος, εἶτα κοινῶς εὐχῆ καὶ ψήφῳ εἰς τῆ τῆς ἀρχιερωσύνης ἄκρον ἀξίωμα προαχθεὶς, τὴν Ἐκκλησίαν πολὺν ἡδὴ χρόνον δεδωλεμένην εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐπανήγαγεν ἐλευθερίαν. διότι φανερόν εἶναι πῶς μετὰ τὴν σπαθὴν, καὶ δεξιότητα τῆ Ἰλδεβράνδος, ὡς ὁ Φρισιγγίνσιος (ζ) κρίνει, ἔτος ὁ Ἀλέξανδρος χωρὶς τῆς συναίνεσεως, καὶ γνώμης τῆ Ἀυτοκράτορος, καὶ μάστιγα ἐναντίον τῆ προχει-

(α) Μέρος Α'. διαρ. κγ'. κανόν. ἐν ὀνόματι Κυρίε σελ. 99. (β) Χρον. ἐν ἔτει ἀνθ'. ἀριθ. 25. (γ) Ἐκκλησ. Κοιν. βιβλ. Δ'. κεφ. ια'. ἀριθ. κγ'. σελ. 742. Τομ. Α'. ἐκδ. Λονδίνου τῶ. ἀχιζ'. (δ) Ἐν ἔτει ἀξζ'. (ε) Βιβλ. ζ'. κεφ. λδ'. (ζ) Εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

χειρισθέντος ὑπ' αὐτῆ Πάπα, ἀπὸ τὸν κλήρον μόνον ἔλαβε τὸν θρόνον. μετὰ αὐτὸν ἄρα τὸν τρόπον ἐνόμιζαν νὰ ἔλαβεν ἢ Ἐκκλησία τὴν ἀρχαίαν τῆς ἐλευθερίαν μετὰ πολλὰ ὀνόματα, καὶ αἰτίας, προνόμιον εὐλογοφανῆς ἐχούσας τῆς ἐκλογῆς ἀπὸ τῆς Ἀυτοκράτορος τῆς Ρώμης, καὶ βεβαιώσιν τῶν αὐτῆς Ἀρχιερέων, καθὼς ἀρεκτὰ δείχνει καὶ φανερώει Μάρκος Ἀντωνῖνος δὲ Δόμινις (α). Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τόσον ἦτον ὑποχείριος, καὶ ὑποταξαμένος εἰς τὴν ἀυταρχίαν τῆ Ἰλδεβράνδος, ὡς μετὰ τὴν ἐνέργειαν μετὰ τὴν Πάπα ὁ Ἰλδεβράνδος, μετὰ τὸ ὄνομα δὲ ὁ Ἀλέξανδρος. φανερόν δὲ τῆτο γίνεται ἀπὸ τῆς σίχης, τῆς ὁποῖως ὁ Βαρώνιος (β), περὶ τῆ Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἰλδεβράνδος, ἐπάγει ἀπὸ Πέτρον τὸν Δαμιανόν, καὶ ἀπὸ τὰ σῶμα τῆ αὐτῆ Πέτρος, ὅτῃ εἶπε κατ' ἔπος ὁ Ἰλδεβράνδος πῶς νὰ εἶναι Κύριος τῆ Δεσπότης Πάπα Ἀλεξάνδρου, καὶ μάστιγα, ὅτι ὁ Βήνων λέγει πῶς ὁ Ἰλδεβράνδος ἐκολάφισέ ποτε τὸν Ἀλέξανδρον, ἐπειδὴ εἶπε φανερὰ εἰς τὴν λειταργίαν εἰς ἡμέραν ἑορτῆς δημοτελεῖς, πῶς νὰ μὴ θέλη νὰ βασιλῆ τὸν θρόνον, χωρὶς τὴν ἐπιτροπὴν τῆ Ἀυτοκράτορος. Τελευταῖον ὁ Ἀλέξανδρος τῶ ἰά. ἔτει τῆς ἀρχιερατείας τῆ μηνὶ ζ'. ἀπέθανε φαρμακωμένος, καθὼς οἱ πολλοὶ ὑποπτεύσει, τόσον καιρὸν τελέσας εἰς τὸν ζυγὸν τὸν λυπηρώτατον τῆ Ἰλδεβράνδος.

§. 10. Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ κατὰ τὴν ὁποίαν Ἀλέξανδρος Β'. ἀπέθανεν, ὁ Ἰλδεβράνδος, ἦτοι Γρηγόριος Ζ'. χαλκῶς υἱὸς ὦν, ἔγινε Πάπας, ὅσις ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ταραχοποιὸς ὦν, πάντα κάλων ἐκινῆσε κατὰ τὴν παροιμίαν, μήτε Θεὸν κριτὴν συλλογιζόμενος, μήτε αἰδῶ καὶ ἐντροπὴν ἔχων διὰ νὰ ἐμβῆ εἰς τὸν θρόνον. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ πρὸ αὐτῆ ἐνομιζοντο παρ' αὐτῆ χλευασμός, αὐτὸς λαβὼν τὸν θρόνον, ἠθελε νὰ εἶναι φανερός εἰς ὅλην τὴν γῆν, ὅθεν παντοίως τρόποις μετὰ τὴν αὐτῆ τῆ ἐνὸς ἀυταρχίαν, ἐσπῆδαζε ποτὲ μετὰ νὰ ὑποτάξῃ πάντας τῆς ἀρχιερεῖς, ποτὲ δὲ διίσχυριζετο πάντας τῆς ἡγεμόνας καὶ Μεγιστῆνας πάσης τῆς γῆς, καὶ αὐτῆς δὲ τῆς Ἀυτοκράτορος νὰ τῆς ὑποκλῖνῃ εἰς τὴν ἀυταρχίαν τῆ Πάπα, καθὼς ἀπὸ τῆς ἐπισολῆς τῆ φανερεῖται, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ὅτῃ ὁ Βαρώνιος εἰς τὴν Ζ' ἐν Ρώμῃ σύνοδον ἀναφέρει, ὅτῃ ταῦτα τῆ προνόμια τῆ Πάπα, ἐπαριθμεῖ (γ).

Γρηγόριος Ζ'.

Μόνος ὁ Πάπας δικαίως νὰ λέγηται Οἰκαμενικός.
Μόνος τῆ Πάπα οἱ πόδες νὰ φιλῶνται ἀπὸ τῆς ἡγεμόνας.
Μόνος τῆ Πάπα τὸ ὄνομα νὰ ἐκφωνῆται εἰς τῆς Ἐκκλησίας.
Μάστιγα ἓνα μόνον ὄνομα νὰ εἶναι εἰς τὸν Κόσμον, τῆ Πάπα δηλαδὴ.

Ο'

(α) Ἐκκλησ. Κοιν. βιβλ. Δ'. κεφ. ια'. ἀριθ. 9. ἔως 44. (β) Χρον. ἐν ἔτει ἀξζ'. ἀριθ. 34. (γ) Χρον. ἐν ἔτει ἀος'. ἀριθ. 31.

Ο Πάπας να έχει άδειαν μόνον να βάνη Αυτοκράτορας.
Μηδεμία σύνοδος να λέγεται οικουμενική χωρίς την προσαγγίν
τῆ Πάπα.
Ουδέν βιβλίον χωρίς την εξουσίαν του να νομίζεται κανο-
νικόν.
Ο Πάπας να δύναται τὰς ὑπηκόους να λύη ἀπὸ τὴν πί-
στιν τῶν παρονόμων ἡγεμόνων.
Καὶ αὐτὸς να μὴ χρεωσῆ να κρίνηται ἀπὸ τινά (α).
§. II.

(α) Ο'κ ἔχει ἔτιω παρὰ τῷ Βασιλεῖ ἐν τοῖς Χρονικοῖς ἐν ἔτει αοθ. ἀριθ. 31.
32. ἢ 33. τὰ κυριώτερα μόνον ἀναφέρει ὁ συγγραφεὺς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτῶν τὰ θεσπί-
ματα τῆ Γρηγορίου φαίνεται ἔ μόνον ἡ κενοδοξία αὐτῆ, ἀλλὰ ἢ πάντων τῶν Παρασι-
των τῆ Ρ'ωμαϊκῆς θρόνος, δὲν εἶναι ἔξω τῆ σκοπῆ να ἀναφέρωμὲν πάντα ἀπὸ αὐτὸν
τὸν Βασιλεῖον.

Ἐν ἔτει λοιπὸν αοθ. ἀριθ. 31. ἔχει. Μόνη ἡ Ρ'ωμαϊκὴ Ἐκκλησία να ἐδεμελιώ-
θῃ ἐκ Θεῶ.

Μόνος ὁ Ρ'ωμαϊκὸς Ἐπίσκοπος δικαίως να λέγεται Οικουμενικός.

Ο' Ληγάτος αὐτῆ να προκάθῃται ἐν συνόδῳ πάντων τῶν Ἐπισκόπων, ἢ κατ'
αὐτῶν ψῆφον καθαιρέσεως να ἡμπορῆ να δώσῃ.

Τὰς ἀπόντας ὁ Πάπας να ἡμπορῆ να καθῆται.

Ἀριθ. 32. Μετὰ τὰς ἀφορισμένους ἀπ' αὐτὸν, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτε εἰς οἶκον
συγκροτοῦται.

Μόνω αὐτῷ ἔξῃσι κατὰ τὰς περιστάσεις νόμος ἐκδίδῃαι, ἐκ Κανονικῆς Ἀββα-
τῆας συζητῆσαι, ἢ τὸ ἀνάπαλιν, πλεισίαν Ἐπισκοπὴν διαίρειν, ἢ τὰς πτωχὰς ἐ-
νώσαι.

Μόνος δύναται να μεταχειριθῆ τὰ αυτοκρατορικὰ καράσημα.

Μόνος τῆ Πάπα τὰς πόδας να φιλοῦσιν οἱ ἡγεμόνες.

Μόνος τῆ Πάπα τὸ ὄνομα να ἐκφωνῆται ἐπ' Ἐκκλησίας.

Μόνον ἐν ὀνομα ἐστὶν ἐπὶ γῆς, τῆ Πάπα δηλαδή.

Μόνω αὐτῷ ἔξῃσι καθαιρετὴν Αυτοκράτορας.

Μόνω αὐτῷ ἔξῃσι, ἢ μετὰθεσις τῶν Ἐπισκόπων κατὰ τὰς περιστάσεις ἀπο
θρόνον εἰς θρόνον.

Ἀριθ. 33. Ο' παρ' αὐτῆ χειροτονούμενος ἑτέρας Ἐκκλησίας προεδρεύειν δύναται, ἢ
παρ' ἄλλοις Ἐπισκόποις ἔ δεῖ ἀνώτερον βαθμὸν λαμβάνειν.

Μηδεμία σύνοδος, Οικουμενική καλεῖσθαι, ἀνευ τῆς αὐτῆ ἐπιταγῆς.

Μηδὲν βιβλίον χωρίς τῆς εξουσίας τῆ Κανονικὸν να νομίζεται.

Μόνος αὐτὸς τὰς γνώμας τῶν ἄλλων δύναται να ἀποδοκιμάζῃ, εἰδὲις δὲ
τὴν ἰδικὴν τῆ.

Οὐδεὶς κρίνειν αὐτὸν τολμάτω.

Οὐδεὶς κατακρίνειν τολμάτω τὸν ἱερὸν θρόνον ἐκκαλεῖντα.

Αὐτῷ μόνω ἀνήκεισιν αἱ τῶν Ἐκκλησιῶν μεγάλαι διαφοραί.

Ἡ Ρ'ωμαϊκὴ Ἐκκλησία εἰδέποτε ἔσφαλεν, ἔτε ποτὲ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν
τῆς Γραφῆς, θέλει σφάλει.

Ο' τῆς Ρ'ώμης Ἐπίσκοπος κανονικῶς χειροτονηθεὶς, διὰ τὰς ἀξίας τῆ ἀγίας
Πέτρος, ἅγιος γίνεσθαι, κατὰ τὸν Ἐννόδιον Τίμιν Ἐπίσκοπον, ἢ πολλὰς ἀγίας Πατέ-
ρας συνάδοντας αὐτῷ, ὡς περιέχεται εἰς τὰ θεσπίσματα τῆ μακαρίως Συμμάχου Πάπα.
Διὰ

§. II. Τὰς τῆ Ζ'. Γρηγορία ἀρχιερατεύοντος ἔ μόνον ἢ ἐν Ρ'ώμῃ
κοινοῦται, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι με καινὰ, ἢ ἀνήκεσα σχίσματα να
ἐκακώθισαν γράφει ὁ Οὐρσπεργικός Ἀββᾶς (α), ἐπειδὴ δὲ δριμύτερον,
παρὰ ἄλλοις τῶν πρὸ αὐτῆ ἀρχιερατευσάντων, τὸ ἀπαγόρευμα περὶ τῆ
τιμῆς γάμου τῶν κληρικῶν ἐσπέδαξε, τὴν σύγχυσιν εἰς τὰς ἀπανταχῶ
ἐπροξένησεν, ὡς ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ καμμίαν ἄλλην αἴρεσιν τόσον να ἐταράχ-
θῃ, ὅσον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπίθεσιν τῆ Ἰλδεβράνδα, καὶ ὡς λέγει ὁ Σι-
γήβετος (β): ἢ διὰ να τελειώσῃ ὁ Ἰλδεβράνδος αὐτὸ τὸ ἀπαγόρευ-
μα, ἢ ἐμπόδιον τῆ γάμου, μίαν ὥραν πρότερον, ἐθέσπισε καὶ ὡς μαρτυ-
ρεῖ Μαριανὸς ὁ Σκότος (γ), συνοδικῶς, ὡς εἶδεις τῶν Χριστιανῶν να ἀκὴ
λειταργίαν πρεσβυτέρων ὑπάνδρων τὴν ὁποῖαν ἀπόρασιν τῆ, τὴν ἐπεμ-
ψεν εἰς τὰς ἀπανταχῶ Χριστιανὰς με πρεσβείας: ἐάν ἢ ὁ Βελλαμῖνος
(δ), βεβλόμενος τὸ παράλογον τῆτο θέσπισμα να σκεπασῇ, να ἀπηγό-
ρευσε λέγει, ἐκείνης τὰς πρεσβυτέρους ὅτῃ εἶχον Παλλακίδας, ἢ ἔχι ἐ-
κείνας ὅτῃ εἶχον νομίμους γυναῖκας: ταύτης δὲ τῆς διατάξεως, ὅτῃ ὡσε-
ρῶσε τὸν γάμον τῶν κληρικῶν, ἢ ἀσύκωνεν ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν κοινότη-
τα, να ἐξάθῃ αἷτιος ὁ Γρηγόριος, εἰς τὸν καιρὸν τῆ Ἀλεξάνδρου Β'. ἐν-
δυμίζει ὁ ἐκ Κωνσταντίας Βερτολδος (ε), τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ Βελλαμῖ-
νος (ζ), ὡς πιστότατον ἱστορικόν, ἢ εὐσεβῆ ἐπαινεῖ: τὰ δὲ ἀπὸ αὐτὸ
τὸ θέσπισμα ἀκολοθήσαντα ἐν τῆ Ἐκκλησίᾳ κακὰ, Σιγήβετος ὁ
Γεμβλακῆνσιος διηγεῖται (η) ,, ὅπως ἐν ἐνὶ φησι τὰ λοιπὰ κατανοήσης,
,, οἱ λαϊκοὶ τὸ τῆ Κυρίε Σῶμα τὸ ὑπὸ πρεσβυτέρων γυναιξίν ἐνόμως
,, συνδεδεμένον ἀγίασθῆν, πολλάκις τοῖς ποσὶ καταπάτεν, ἢ τὸ Αἷμα
,, τῆ Κυρίε ἐκασίως ἐξέχεαν, ἢ πολλὰ ἔτερα παρὰ τὸ ὄσιον, ἢ δι-
,, καιον ἐν τῆ Ἐκκλησίᾳ ἔπραττον.

§. 2. Ἀλλ' ὁ Γρηγόριος μὴ ἀρκεοῦται εἰς τὸ να διασρέψῃ τόσον
πολλὰ τὸν τῆ Χριστὸ κληρον, τὴν αὐτῆ ἀσπλαγχνικωτάτην Τυραννίδα
ἀνέδειξεν ὁμοίως εἰς τε τὰς Αυτοκράτορας, ἢ ἡγεμόνας, τῶν ὁποῖων τὰ
βασίλεια να ὑποτάξῃ εἰς ἑαυτὸν ἠθέλεν: ἀπὸ ἐδῶ τὸν μὲν τῆς Ἀνατο-
λῆς Αυτοκράτορα Νικηφόρον τὸν Βοτανειάτην ἀναθεμάτισε, τὸν δὲ βῆγα
τῆς Δύσεως ἔ μόνον με ἀνάθεμα ἐφόβισεν, ἀλλὰ ἢ τόσον ἀκοινωνητὸν ἐ-
Hhh 2 ποιή-

Διὰ τῆς αὐτῆ ἐπιταγῆς, ἢ ἀδείας ἔξῃσι τοῖς ὑποκειμένοις ἐγκυλεῖν.
Ἀνευ συνοδικῆς συναξέως δύναται να καθαιρέσῃ, ἢ να συγχωρήσῃ Ἐπι-
σκόπος.

Καθολικὸς μὴ νομιζέσθαι ὁ μὴ συναπὸν τῆ Ρ'ωμαϊκῆ Ἐκκλησία.
Τὰς τῶν παρονόμων ἡγεμόνων ὑπηκόους δύναται να ἐλευθερώσῃ τῆ ὄρε
τῆς ἐμπιστοσύνης.

(α) Ἐν τοῖς χρόνοις Ἐρρίκους Δ'. σελ. 234. (β) Ἐν ἔτει αοθ.
(γ) Βιβλ. γ'. ἡλικ. 5. ἐν ἔτει αοθ. (δ) Περὶ τῶν Ἐκκλησ. συγγραφ. ἐν
ἔτει αοθ. (ε) Ἐν ἔτει αοθ. (ζ) Ἐν ἔτει αοθ. (η) Ἐν
ἔτει αοθ.

Ο' Γρηγό-
ριος ἀπηγο-
ρεύει τὸν γά-
μον τοῖς κλη-
ρικοῖς.

ποίησεν, ὡς ἐξέησεν αὐτὸν πάσης αυτοκρατορικῆς μεγαλειότητος, τὰς τε ὑπὸ αὐτῆ, τῆς ἐνόρκου πίστεως, ὅτῃ εἰς αὐτὸν νὰ φυλάττωσιν ἕταξαν, ἔλυσε· ἢ ψιφιδέντος κατ' ἐκείνην Καίσαρος ἑτέρου, ἐκέλευσεν εἰς πάντας νὰ ὑποτάσσονται εἰς αὐτὸν τὸν Καίσαρα, ἐκείνοι δὲ ὅτῃ εἰς τὸ ἐξῆς, ἤθελαν νὰ συμφωνῶσι με' τὸν Εἰρῆκον, νὰ εἶναι ἀκοινωνῆτοι· διὰ ταῦτα λοιπὸν Οὐάφριος ἐν τῷ βίῳ τῆς τῆς Γρηγορίου, γράφει νὰ εἶναι ἀνήκεστα τὰ ὅσα ἐτολήθησαν ἀπὸ αὐτὸν πρῶτον ἀπὸ ὅλης τῆς ἐν Ρώμῃ ἀρχιερατείας κατὰ τὸν Αὐτοκράτορα, διὰ τὸ πρότερον εἰς τὰς ἀρχαίας χρόνας ὑπὸ αὐτῶν ἦσαν εἰς τὰς Αὐτοκρατορίας οἱ τῆς Ρώμης ἀρχιερεῖς. εἰς τὰ ξεχωριστὰ ἐγκλήματα, ὅτῃ κατὰ τὸν Αὐτοκράτορα Εἰρῆκον ἐπροβάλλοντο, ἦτον ἡ σιμωνία· ἐγκλημα δὲ σιμωνίας ἐκαλεῖτο, ἔχι μόνον τὸ νὰ πωλῶνται τὰ ἱερά μετὰ χρήματα, ἀλλ' ἔτι ἡ τὸ νὰ δύνανται οἱ αυτοκράτορες, ἢ βασιλεῖς νὰ προχειρίζονται ἀρχιερεῖς, ἢ ἄλλα τοιαῦτα νὰ πράττωσιν, εἴαν ἢ μετὰ μηδεμίαν αὐξήσιν χρημάτων νὰ ἐμολύοντο· ὅθεν προσέτι οἱ ὑπὸ τῶν λαϊκῶν ψιφιδέντες Ἐπίσκοποι σιμωνιακοὶ ἐκλήθησαν, τὸ ὅποιον πολλὰ δυσχερέστερον φέρων ὁ Γρηγόριος ἀπὸ τῆς προ' αὐτῆ, πάντα λίθον ἐκίνει, ὅτι ἀφαιραμένων πάντων αὐτῶν, αὐτὸς μόνος νὰ βασιλεύσῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· ὅθεν τοιαύτη χαράδρα κακῶν ἐνήχθη εἰς αὐτὸν τὸν Γρηγόριον, ἢ εἰς τὸν Εἰρῆκον τὸν Δ'. φθορὰν ἢ βλάβην φέρουσα, ὡς ἀνίσως εἰς τὰ ἴχνη τῆς Γρηγορίου οἱ τῆς διαδόχοι ἤθελαν μένειν, δὲν ἤθελαν δυνηθῆναι νὰ τὴν σαματήσωσι, ἢ νὰ τὴν φράξωσιν.

§. 13. Ἀπὸ αὐτῶν, ἢ ἄλλα πολλὰ ἀδεμιουργήματα αὐτῆ, φανερόν ἐστίν ὅτι κερδέως οἱ πλείονες τῶν Καρδινάλιων, τὸν ἀπεσρέφοντο, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐδεῖ λέγεσθαι νὰ ὑπέγραψεν εἰς τὴν ἀκοινωνήσιαν τὸν Εἰρῆκον Δ'. πολλοὶ ἀπὸ τῆν Γαλιαν, Ἰταλίαν, ἢ Γερμανίαν Ἐπίσκοποι αἰρετικῶς προφανῶς αὐτὸς νὰ εἶναι, ἢ εἰς διάφορα ἐγκλήματα ὑπεύθυνος διεβεβαίοντο· διότι ἔξω ἀπὸ τὰ λοιπὰ, φανερώτερον τοῖς πᾶσιν ἦν, τὸ νὰ εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀγκύλας, ἡμέραν, ἢ νύκτα, ἢ εἰς τὰ φιλήματα Μαθίλδος τῆς Κομιτίσσης, ἣτις μετὰ τὸν ἀνδρα τῆς Γοδέφριδον διὰ τὴν ἀνδρίαν τῆς σώματός τῆς Γιβέρδον ὠνομαζέντα, ἔξω τῆς Ἰταλίας τῆς πατρίδος τῆς ἐν τῇ Λοθαριγγία, εἰς τὴν ὁποίαν Δεξ ἦν νὰ ἀκολουθῆται, δὲν εἶχεν ὄρεξιν, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆ, τὸσον ἦτον μετὰ τὸν Πάπαν, ὡς τῆς πρότερον κρυφῶς ἔρωτας δὲν ἐδύνητο νὰ κρύψῃ, χάρισμα τῆς ἀσελγῆς αὐτῆς συναφείας τὴν Τασκίαν, ἢ Λιγυρίαν νὰ ἔλαβε διαβεβαιῶνται, τὰς ὁποίας ἐπαρχίας, εἰς τὸν Ἀποστόλικόν θρόνον ἢ Μαθίλδην ἐχάρισεν· ὅθεν τὸ δῶρον τῆτος κληρονομία τῆς Πέτρος ἀνομάσθη· διὰ τὴν μαγείαν τῆτος τῆς Πάπα πολλὰ διηγείτα Βήνων ὁ Καρδινάλιος ἐν τῷ ἐκείνῳ βίῳ, κατὰ τὸ δυνατόν εἶναι νὰ ἰδῇ πᾶς τις· τελευταῖον ἐξωδεῖς τῆς Ρώμης ἀπὸ Εἰρῆκον Δ'. ἢ ἐξορισθεῖς ἐν Σαλέρνῳ, ἐκεῖ τὴν ψυχὴν ἀπέρριψεν ἐν ἑστὶ ἀπὸ ἀρχιερατείας, μᾶλλον μετὰ τυραννίδα, ἢ μετρίτητα

Κληρονομία
τῆς Πέτρος

τῆτος χρόνος β'. οἱ σύγχρονοι αὐτῶ συγγραφεῖς μαρτυροῦσι πῶς πρὸ τῆς θανάτου τῆς ὁμολόγησε νὰ ἔσφαλε πολλὰ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας.

§. 14. Κλήμης, ὁ ὑπὸ Εἰρῆκος γεγονὼς πάπας, ἢ ἀντιπαρεδῆς Γρηγορίου Ζ'. Οὐϊκτορι Γ'. Οὐρβανῶ Β'. ἢ διὰ τινος χρόνου προσέτι Πασχάλῃ Β'. ἐσεψεν Εἰρῆκον τὸν αυτοκράτορα μετὰ τὴν Βέθην τὴν γυναῖκα τῆς, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τε Μαθίλδος, ἢ Ρωβέρτα Γαϊσκάρδε τῆς Δακῆς τῶν Γερμανῶν ἀρχιερεῖς ἀντεκατέστη Οὐϊκτωρ Γ'. τῆτος χρόνον ἕνα μόνον ἀρχιερατεύσαντα, διαδέχεται Οὐρβανὸς Β'. ὅστις πέμψας παντὰ γράμματα ἐφανέρωνε μετὰ αὐτὰ πῶς θέλει φυλάξῃ ἐν πᾶσι τὰ ἴχνη τῆς προ' αὐτῆ μακαρίας μνήμης, κατὰ σημειοὶ ὁ Βέρτολδος (α) ἀπὸ αὐτὸν τὸν Οὐρβανὸν Ρογέριος ὁ ἐν Σικελίᾳ κόμης, κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας νὰ διατάχθῃ δι' ἰσχυρίζονται οἱ Ἰσπανοὶ συγγραφεῖς, ἢ κατ' αὐτῶν πολλὰ διαλέγεται ὁ Βαρώνιος (β), κτ'. ἢ ἀπὸ αὐτῶν τὸ Δυτικὸν πλῆθος παρεκινήθη νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Παλαιστίνην κατὰ τῶν Σαρακηνῶν· ὅθεν εἰς τὸ μνημόσυνον αὐτῆ νὰ προσεδῆ αὐτῆ ἢ ἐπιγραφῆ· Οὐρβανὸς Β'. αἴτιος τῆς κατὰ τῶν ἀπίστων ἐκστρατείας ὡς Οὐάφριος ὁ Παννῆνιος μαρτυρεῖ (γ).

§. 15. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν τῶν Ἐπισκόπων Ρώμης, ἢ φιλοδοξία τῆς κλήρας, ἢ ἐθελοδοξικεῖα τῆτος ἦτον, ὡς μόνον νὰ ἐδύνητο τις νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸν, ἢ πολλὰ ἐξάπλωσε, ἢ ἠύξισεν· ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ τῆς Ρώμης ἀρχιερεῖς μετὰ τὰ κακὰ τῆς παραδείγματα, ὡς σημαίαν παντὸς κακῆς ὑφώσαντες, καταπολλὰ εἰς κλήρον ἀμαθῆ ἢ ἰδιώτην ἐπέβαλον μετὰ καύχισιν κηρύττοντες τὴν ἐξουσίαν τῆς Πάπα, τὴν τῶν Ἰνδαλγεντζιῶν, ἢ τοῖς τῶν συγχωρήσεων δύναμιν, τὰς ὑπὲρ τῶν θανόντων λειτουργίας, ἢ τὰς τῆς Περιγορίας βασάνους.

§. 16. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς φιλοδοξίας τῆς κλήρας ἐπροξενήθη ἢ μάχη, τὴν ὁποίαν μετὰ αὐτῶν μετὰ σπαδία, ἢ ἄλλα πολεμικὰ ὄργανα μέσα εἰς τὸ ἱερόν, παρόντος ἢ τῆς αυτοκράτορος ἐποίον, ἀγωνιζόμενοι ἀπρεπῶς περὶ πρωτείων ἢ πρωτοκαθεδρίας, ἢ τιμῆς, ἢ δόξης οἱ ἀνόητοι· τὴν μάχην ταύτην ἐτω περιγράφει Λάμβερτος Σχαφναβαργίνσιος (δ), „ Μάχη ἀπηνῆς συνάπτεται, ἢ δι' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ἀντί „ ὕμνων, ἢ πνευματικῶν ἀσμάτων, κραυγῆ τῶν προτρεπόντων, ἢ ὄλο „ λυγῆ τῶν ἀποδησόντων ἐξακέεται, ἐπὶ τῶν θυσιαστηρίων τῆς Θεῆς „ θρηνητικαὶ ἀποσφάττονται θυσίαι, ἢ πανταχῆ διὰ τῆς Ἐκκλησίας „ αἵματος ποταμοὶ τρέχουσιν, ἢ νομικῆ ὡς παλαίποτε εὐσεβεία, ἀλλ' „ ἐχθρική ὠμότητι ἐκκεχυμένοι.

Hhh 3

§. 17.

(α) Ἐν ἑστὶ ἀπὸ. (β) Χρον. ἐν ἑστὶ ἀπὸ. ἀριθ. 18. 19. (γ) Εἰς τὰς ὑποσημειώσ. πρὸς τὸν Πλάτιαν ἐπὶ Οὐρβανῶ Β'. (δ) Ἐν ἑστὶ ἀπὸ.

Κλήμης Γ.

Οὐϊκτωρ Γ.
Οὐρβανὸς Β.

Φιλοδοξία,
ἢ ἐθελοδοξία τῆς Δυτικῆς κλήρας.

Μάχη τῶν
Κληρικῶν ἐν
τῷ Γερῶ.

§. 17. Μέγα σημείον τῆς αὐτῶν ἐδολοθησκειᾶς ἦν, ὅτι ἐν ἔτει τῆς ἐνσάρκα Οικονομίας αἰξδ'. Σιγήφριδος Μογνυτίας Ἀρχιεπίσκοπος διὰ τὴν εἰς Θεὸν τιμὴν μὲ δύο Ἐπισκόπους τὸν Τραϊέντε, καὶ Βαμβέργης, καὶ ἑπτὰ χιλιάδας ἀνδράποδες συνεστράτευσαν κατὰ τὴν Παλαισίνην, οἵτινες ἐπίδειξιν τῶν δυνάμεων τὰς ἐκ περισσῆς θέλοντες νὰ ποιήσωσι, τὸσον αὐτοὶ εἰς τὰς Ἀράβας ἐξοδίασαν, ὅπῃ μόνις δύο ἀπὸ τὰς ἑπτὰ χιλιάδας ἔσπεσαν εἰς τὴν Πατρίδα τὰς ἀνάγνωδι περὶ ταύτης τῆς ἐκστρατείας τὸν Σχαφναβεργίνσιον, καὶ Μαρριανὸν Σκότον (α), τὸν Σιγήβεργτον (β), καὶ τὸν Οὐρσπεργγίνσιον (γ).

Ἀρχὴ τῆς
Καρθυσια-
νῶν τάγμα-
τος.

§. 18. Πρὸς τῆτοις σημειώσαι, ὅτι ὁ ἐκ Ρήμων Βρῆνων κανονικός, καὶ τῶν σχολῶν μάγιστρος ἐν ἔτει απζ'. εἰς τὴν ἔρημον τῆς Καρθυσίας ἀνεχώρησε, καὶ ἐκεῖ τὸ τῶν Καρθυσιανῶν μοναχῶν τάγμα κατέστησε, πολλοὶ λέγουσιν ἐκ παραδόσεως, ὅτι Βρῆνων πρὸς αὐτὸ νὰ ἐπαρακινήσῃ ἀπὸ φωνῆν διδασκάλου τινὸς Παρισιακοῦ, ὅστις κομιζόμενος εἰς ταφὴν ἀναζήσας ἀπήγγειλε τῇ τῆ Θεῶ δικαία κρίσει αὐτὸς, νὰ κατηγορηθῆ, νὰ κριθῆ, καὶ νὰ καταδικασθῆ. Ἄλλ' αὐτὰ εἶναι μῦθος ὡς φανερὰ δείχνει Γεωργίου ὁ Λαυενώσιος ἐν ἑνῷ βιβλίῳ περὶ τῆς ἀληθοῦς αἰτίας τῆς τῆ Βρῆνωνος εἰς τὴν ἔρημον ἀναχωρήσεως, ἐκδοθέν ἐν Λαυενώτιαν κατ' ἔτος 1662.

Κατάσεις
τῆς Ἰσπα-
νίας.

§. 19. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐπὶ Σαγκτίς Γ'. καὶ Ἀλφόνσε ζ'. τὰ τῶν Χριστιανῶν τῆ Τωλήτα κυριευθέντος, ἐκ ὀλίγων αὐξήσιν ἔλαβε· ἐπὶ παλὺ δὲ κατ' ἐκείνας τὰς χρόνας νὰ ἰσχυροῦν ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, καὶ εἰς πολλὰ μέρη παράνω ἀπὸ τὰς Χριστιανὰς νὰ ἐπαραδῶσιν οἱ Γαδαῖοι γράφει Γρηγόριος Ζ'. (δ), προσέτι ἐν τῇ Βαρκινωνικῇ συνόδῳ Ἰσπανοὶ τινες, ὑπόφεραν νὰ ἀκυρωθῶσιν οἱ Γοτθικοὶ νόμοι, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἐξαλείψωσιν ὁμοίως τὰ Γοτθικὰ ἔθιμα, τὰ ὅποια ἔχουσι συνήθειαν νὰ βάνωσιν εἰς τὰ ἱερὰ ἀπὸ Ἀλέξανδρον Β'. Γρηγόριος ὅμως Ζ'. ἐν συνόδῳ τῇ ἐν Ρώμῃ α'. ἐδέσπισεν, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Ἰσπανῶν τὰς ἱεροτελεσίας κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ρωμαίων νὰ πράττωσι, τὸ ὅποῖον οἱ παρευρεθέντες τότε Ἐπίσκοποι τῆς Ἰσπανίας ὑπεσχέθησαν νὰ τὸ κατορθώσωσιν· ὁ αὐτὸς διὰ Ληγάτων ἐδέσπισε, καὶ ἐπρόσβαξεν εἰς τὸν Ἀλφόνσον ζ'. τὰς ἀναληφθεῖσας τῆς Ἰσπανίας ἐπαρχίας νὰ ὑπόκεινται εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν.

Γαλλίας.

§. 20. Τῆ Γαλλικῆ βασιλείᾳ κατῆρχε καὶ ἐξουσίαζε, Φίλιππος ὁ Α'. πρὸς τὸν ὅποῖον ὁ Γλδεβράνδος τὸν Καβιλῶνε Ἐπίσκοπον Ρωδέρικον ἐπεμψεν, ἵνα ἐμποδίσῃ τὸν βασιλεῖα ἀπὸ τὸ νὰ διαμοιράσῃ τὰς Ἐπισκοπὰς κατὰ τὴν γνώμην τῆ αὐτοῦ ἔγραψε προσέτι πρὸς τὸν αὐτὸν Ληγάτον ἐν Γαλλίᾳ διατρέβοντα πολλὰ ἐπιπληκτικῶς διὰ τὸν Α'. Φίλιππον,

(α) Ἐν ἔτει αἰξδ' καὶ αἰξε'. (β) Ἐν ἔτει αἰξε'. (γ) Ἐπὶ τοῖς χρόνοις Ἐρρίκους Δ'. σελ. 240. (δ) Ἐπὶ β'. βιβλ. θ'.

πον, καθὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ἴδῃς (α), εἰπὼν, ἦτοι ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἀποβρίψας τὴν τῆς σιμωνιακῆς αἰρέσεως ἐμποδίαν, πρόσωπα ἐπαρκῆντα τῇ ἱερᾷ διοικήσει εἶσαι προβιβάζεσθαι, ἢ οἱ Φράγκοι πάντως, εἰ μὴ τὴν Χριστιανικὴν πίσιν ἀποδοκιμάσαι βεληθῶσι, τῇ τῆ Καθολικῆ ἀναδέματος αἰχμῇ βληθέντες, ἐκείνω προσωτέρω πειδωροχῆσαι παραιτήσονται. ὁ Φίλιππος προσέτι δυσμενῶς, καὶ ἐχθρικῶς ἐφέρετο πρὸς τὸν Οὐρβανὸν, καὶ δι' αἰτίαν τριούτην· διότι διώξας Βερδράδαν τὴν παλλαίδα τε πάλιν διὰ μερικὸν καιρὸν τὴν ἐκράτει, ἀφορισθεὶς ὅμως ἀπὸ τὸν Πάπαν τὴν ἀπέβαλεν· ἐπὶ τῆτοις πολλοὶ ἀπὸ τὰς Φράγκας εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας νὰ ἐκστρατεύσωσιν εἰς Παλαισίνην ἀπεφάσισαν, εὐκόλως καταπεισθέντες νὰ ἀφίτωσι τὰς ἀγρὰς τῶν, ἐπειδὴ ἠφανίσθησαν πολλοὶ εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς μερικὰς χρόνας ποτὲ μὲν μετὰ τὰς ἐμφυλίους πολέμους, ποτὲ δὲ ἀπὸ πείναν, καὶ ἄλλο τε ἀπὸ θανατικὸν καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Οὐρσπεργγίνσιος (β).

Ἀγγλίας.

§. 21. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τελευτήσαντος τῆ Ἐδαάρδα, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Ἄρλδος, ἀπὸ τὸν ὅποῖον οἱ περισσότεροι τῶν ἀρχιερέων ἐφρονέυθησαν ἐν Βοράκῳ, ὡς διηγεῖται Μαρριανὸς Σκότος (γ), ὁ δὲ Σιγήβεργτος (δ) γράφει, δι' Ἀρβύλα τῆ βασιλείας τῶν Νορδενίμβρων ἐν Βοράκῳ τῇ πόλει περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι λαϊκοὶ, καὶ ἑκατὸν πρεσβύτεροι νὰ ἐφρονέυθησαν. Ἐν τῆτοις Γάλλιελλμος Κοκκῆςωρ, ὁ τῶν Νορθημανῶν ἡγεμῶν, θανατωθέντος Ἀρλδου τῆ βασιλείας, ὑπέταξε τὸ βασίλειον τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὸ ὅποῖον ἐπλάνεσε Στρατήγιον διὰ νὰ τὸ κυριεύσῃ Ἀλέξανδρος Πάπας· ἀποθανὼν ὁ Γάλλιελλμος τῷ απζ'. πάντας τὰς θησαυρὰς αὐτῆ εἰς πτωχὰς νὰ διαμοιρασθῶσιν ἄφησε, καὶ διάδοχος ἔγινε Γάλλιελλμος ὁ Ρέφορ, καὶ ἐδέσπισεν ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν, ἀντὶ Ρώμης ἀρχιερεῖα νὰ ὑπολαμβάνηται, εἰμὴ τὸν παρὰ τῆ βασιλείας δεχθέντα. ὁ δὲν φιλονεικία μεταξὺ αὐτῆ καὶ Ἀνσέλμου Κανταβρίας Ἀρχιεπισκόπου ἀνέκυψεν, ὅτι ὁ μὲν Ἀνσελμος Οὐρβανὸν Β'. Πάπαν ἔλεγε νὰ εἶναι, ὁ δὲ Γάλλιελλμος τὸν Γεῖβεργτον ἤθελε, δηλαδὴ τὸν Κλήμεντα Γ'. καὶ νὰ τὸν συστήσῃ διίσχυρίζετο, καὶ ἐδέχετο. ὅρα τὸν Βαρωνιον (ε).

Γερμανίας.

§. 22. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ Ἐκκλησία δεινῶς, ὡς εἰς μίαν ζάλην καὶ ἀνεμοσρόφυλον κακὸν ἐχειμαζέτο ἀπὸ τὴν διχοστασίαν Ἐρρίκου Δ'. καὶ Γρηγορίου Ζ'. περὶ ὧν ἀνωτέρω εἴρηται· διότι ἀπὸ τὰς Ἐπισκόπους τῆς Γερμανίας, οἱ μὲν ἦσαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆ Καίσαρος, οἱ δὲ τῆ Πάπα, κοινῶς δὲ πάντες μετὰ τὴν ἐπισκοπίαν τὰς, καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν φροντίδα περὶ τῆτοις παραιτηθέντες, πάσῃ σπεδῇ περὶ τῶν τῆς αὐλῆς, καὶ τῆ πολέμου πραγμά-

(α) Ἐπὶ β'. βιβλ. Α'. (β) Ἐν τοῖς χρόνοις Ἐρρίκου Δ'. σελ. 244. (γ) Βιβλ. γ'. ἡλικ. ζ'. ἐν ἔτει αἰξδ'. (δ) Ἐν ἔτει αἰξε'. ὅπως καλεῖται αὐτὸν Haruvich Norda-nimbromum, (ε) Χρον. ἐν ἔτει απε'. ἀριθ. 4.

μάτων εκαταγίνοντο· από τὰς μεγάλας ἐχθρὰς τῆ Ἀυτοκράτορος ἦσαν Βέκκων ὁ Ἀλβερσαδὸς Ἐπίσκοπος, ὅστις πολλὰς ἡγεμόνας, καὶ Ἐπισκόπους τῆ Ἑβρίκι ἀποξένωσεν, ἐπειδὴ δὲ μάλιστα μετὰ τὴν ἄδειαν τῶν Ἐπισκόπων Ρέδολφος ὁ δὲξ, κατὰ τῆ Ἀυτοκράτορος ἐνεωτέρησε, τῆτον δὲν ἔκνευσε Σιγήφριδος ὁ Μογυντίας Ἀρχιεπίσκοπος νὰ τὸν χρίσῃ εἰς βασιλέα τῆς Γερμανίας. Ὁ Ἑβρίκιος λοιπὸν πολλάκις μετερχόμενος τιμωρίας κατὰ τῆ κλήρη, ὅπῃ φανερὰ ἐναντιώμετο εἰς αὐτὸν διὰ χάριν τῆ Πάπα, ἔκρινε νὰ συγχίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν δικαίως τῆς αὐτοκρατορίας πολέμους, καὶ μεμισημένους ἐχθρὰς ἐτιμώρῃ. Ἐξω ἀπὸ αὐτὰ ἀπὸ τῶν ἐκστρατείας, καὶ πολέμων φοβερὰς τῆ Ἑβρίκι, καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀυτοκρατορίας γενομένους, πολλὰ καὶ ἀμέτρητα κακὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπερίσσεισαν, τῶν ὁποίων πρῶτος αἴτιος νὰ ἔγινεν ὁ Πάπας, οἱ συγγραφεῖς μαρτυροῦσι, καὶ βεβαιώσωσιν, εἰς τὴν Πάπα χαριζόμενοι τὸ κατὰ δύναμιν οἱ Παπισαί, σιωπῶσι τὴν ἀλήθειαν.

Βανδαλίας.

§. 23. Εἰς τὰς χώρας τῆς Βανδαλίας φονευθέντος Γοδεσκάλκ τοῦ ἡγεμόνου ὁμῶς μετὰ Ἰππωνα τὸν ἱερέα ἔμπροσθεν τῆ Δυσιασηθίς, ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ἐλάττωσιν ἢ σμικρὰν ἔλαβε. προσέτι οἱ βάρβαροι φονεύσαντες τὴν τῆ Γοδεσκάλκ γυναῖκα, θυγατέρα ἦσαν τῆ Ρηγὸς Δανίας, ὁμῶς μετὰ ἄλλας Χριστιανὰς γυναῖκας, τὴν ἄφρισαν πολλὴν ἄραν γυμνήν, καθὼς ὁ Γράντζιος φανερώνει (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Περὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Δυτικῶν ἐπὶ τὸν ἐν Παλαισίην ἱερὸν πῆλεμον.

§. 1.

† Τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας δεινῶς χειμαζομένης ἀπὸ τῆς Βαρβαρῶν, οἱ Χριστιανοὶ ὁμῶς μετὰ τὸν Ἀυτοκράτορα Ἀλέξιον πρὸς Οὐρβανὸν τὸν Πάπαν γράμματα ἔπεμψαν, βοήθειαν ζητῶντες κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, (καθὼς οἱ Λατῖνοι λέγουσιν) ὁμοίως ἀπὸ τὴν Παλαισίην ἐσάλθη Πέτρος ὁ Ἐρημίτης ὅστις αὐτὴν τῆ ὑπόθεσιν ὀργανίζωντας, πολλὰς κατέπεισε νὰ ἀναζωοῶσι τῆτον τὸν ἱερὸν πόλεμον· καὶ πρότερον μὲν ὁ Σίλβερος δι' αὐτὴν τὴν κατὰ Παλαισίην ἐκστρατείαν νὰ ἐσυμβουλευθῇ, καὶ εἰς καιρὸν ἠρμοδιώτερον τὴν ἀνέβαλε, μαρτυρεῖ ὁ Βαρώνιος (β), διότι ὁ Σίλβε-

(α) Βιβλ. δ. τῆς Μητροπ. κεφ. μγ'. (β) Ἐν ἔτει αψ'. ἀριθ. 41.

βερος ἔγραψεν ἐκ μέρος τῆς Ἱεροσολυμιτῶν Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ δώσῃ βοήθειαν εἰς τὴν ἀδυνάτου αὐτὴν Ἐκκλησίαν· ἀλλὰ καιρὸν ἐπιτήδειον εὐρῶν ὁ Οὐρβανὸς Β. διὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὰ διὰ τὰ ὁποῖα μάλιστα ἐνόμιζε πῶς νὰ δοξαζῇ ὁ Πάπας, ὡς ἐνδοξόντι καὶ περιβόητον ποιήσας, πρῶτον σάλπισμα τῆ ἱερῆ πολέμου διεκήρυξε· ἐπὶ συνόδα ἐν Κλαρομόντω, καὶ ἀπὸ διάφορα ἔδνη ἑκατὸν χιλιάδας ἀνδρας ζωσμένους μετὰ σπαδία ἐσύναξε, συγχώρησιν εἰς πάντας τῆς ὑπογραφέντας εἰς τῆτον τὸν ἱερὸν πόλεμον δίδων. ἀρχισεν αὐτὴ ἡ Ἐκστρατεία ἐν ἔτει αψ'. τῆς ὁποίας προηγύοντο, καὶ ἦσαν προεσώτεροι ἔξοχοι ἡγεμόνες Οὐγὼν ὁ Μάγνος, ὁ Φιλίππος Α. τῆ τῆς Γαλλίας ἀδελφός, Ρώβερτος ὁ Φιλανθρίας, Ραῦμῆνδος ὁ τῆ Ἀγίης Αἰγίδης, Βοεμῆνδος ὁ Τολώσης, Κόμητες πάντες αὐτοὶ, Γοδεφρίδος ὁ Βελιωναῖος, ὅστις ἦν πρῶτος παντὸς τῆ στρατεύματος τῆ Ἑβρίκι ἀρχιστράτηγος, ὁμῶς μετὰ τῆς ἀδελφῆς τε Βαλδαῖνον, καὶ Εὐσάλιον, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπροσέδη ὁ Δᾶξ τῶν Νορβμανῶν· ταύτης τῆς Ἐκστρατείας μνήμην ποιεῖ ὁ Ζωναρῆς (α), τὴν ὑποίαν (ὡς αὐτὸς λέγει) μία θεοσημεία, προεμήνυσε. διότι ἀκρίδων ἀπειρονπλήθος ἀπὸ τὴν Δύσιν ἐρχόμενον, καὶ τόσον, ὅπῃ εἰς τὰ νερὰ ἱπτάμενα νὰ ἀπεικάζωνται, καὶ νὰ σκεπάζωσι τὸν Ἥλιον, διὰ μέσσω τῆς μεγίστης τῶν πόλεων, καὶ τῶν ὀρίων αὐτῆς πετώμενα ἦλθον εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἐκεῖ κατέπαυσαν. ὁμοίως λέγει καὶ ὁ Γλυκῆς (β).

§. 2. Εἰς τὴν πρώτην λοιπὸν Ἐκστρατείαν ἀρματώδησαν ἄνδρες χιλιάδες τριακόσαιοι διὰ τὸν ἱερὸν πόλεμον, πρὸς τῆς ὁποίας οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Ῥώμης τὸ σημεῖον τῆ Σταυρῆ ἔδιδαν, τὸ ὁποῖον εἰς τῆς ὤμους τῶν ἐπάνω εἰς τὸ φόρεμα ἔδεται· πρὶν δὲ διαπεράσωσιν οἱ Δάκιδες εἰς τὴν Ἀνατολήν μετὰ τῆς δυνάμεις τας, παντῆ ἀφανισμὸς τῶν Ἰνδαίων ἀλύπητα παρ' ἐκείνων ἔγινε, καὶ ἐξαιρέτως ἀπὸ Ἐμίχωνα τὸν Κόμητα, ὡς ὁ Βέρταλδος λέγει (γ), Ὄττων ὁ Φρισίγ. (δ), καὶ Ἀββᾶς ὁ Οὐρσπερ. (ε), ἀπὸ ἑδῶ πολλὰ δεινὰ ἀπὸ τῆς Οὐγγρῆς ἔπαθαν, ἀπὸ τῆς δολοφροσύνης τῆ Ἀυτοκράτορος Ἀλέξια, καθὼς αὐτοὶ ἐνόμιζον. Τελευταῖον κατευοδοθέντες, καὶ προσβαλόντες εἰς τὴν κατὰ Βιθυνίαν Νίκαιαν, ἐπειδὴ ἔφωγεν ὁ ἡγεμὼν αὐτῆς Σελειμάνης, ὑπερον ἀπὸ μερικὸν καιρὸν, καὶ πολὺν ἐκ τῶν δύο μερῶν ἀφανισμὸν, τότε ἔλαβον αὐτὴν καὶ ἐκέρσευσαν, καὶ ἐπάλησαν διὰ πολλὰ χρήματα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξίῳ, προχωρῶντες δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὁμοίως εὐτυχῶς ἐτρόπωνκν τῆς συναπαντῆντας Σαρακηνῶν Μεγιστᾶνας. Ἐκυρίευσαν δὲ μετὰ πολὺν κόπον, καὶ φόνον, καὶ τὴν κατὰ τὸν Ὀρόντην Ἀντιόχειαν, ὑπερον ἀπὸ τὴν πολιορκίαν ἐννέα μηνῶν. αὐτὴ λοιπὸν ἡ τῶν Σταυ-

(α) Χρον. βιβλ. ΙΗ. σελ. 236. (β) Χρον. Τμήμ. Δ'. σελ. 258. (γ) Ἐν ἔτει αψ'. (δ) Βιβλ. ζ'. κεφ. β'. (ε) Ἐν τοῖς χρόνοις Ἑβρίκι Δ'. σελ. 246.

Προεσώ
τῆς Ἐκστρα
τείας.Ἐκστρατεία
Α'.

Σταυροφόρων ἐκστρατεία ἐσυναριθμῆται ἀπὸ περὶ ἑξακτῶν χιλιάδων ἑξακτῶν ἰππέων, ἀπὸ δὲ ἰππέων ἑκατὸν χιλιάδων. ἀφ' ἧς δὲ ἐγχειρίσθη εἰς τὸν Βοεμῆνδον ἢ Ἀντιόχειαν, πάλιν ἀπὸ δύναμιν μεγάλην τῶν Ἀγαρηνῶν ἐπολιορκήθη. Τὸ δὲ κράτευμα τῶν Χριστιανῶν, τόσον κακῶς κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐλιμοκτόνει, ὥστε μόλις νὰ ἀπέχη ἀπὸ κρέατα ἀνθρώπων. Πολιορκούμενοι δὲ ἄρμησαν βιαίως, καὶ φορέσαντες πολλὰς Τέρκας, πλεόν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων, ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τὴν Ἀντιόχειαν. Ἐπειτα οἱ Φράγκοι ἐλθόντες εἰς Σῶριαν, ὑπέταξαν πολλὰς τόπας, καὶ τῇ ε'. ἡμέρᾳ τῆς Γενίης, ἐπολιώρησαν τὰ Γεροσόλυμα, καὶ τὰ ἐκυρίευσαν τῇ ιε'. τῆς Γενίης ἐν ἔτει αμδ'. πρῶτος ἐμβὰς εἰς τὰ τειχία Γοδέφριδος τῆς Βολλιωναίης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς πόλεως. Οἱ ἐν τῇ πόλει εὐρεθέντες ἐχθροὶ μετὰ τοσῶτον ἀφανισμόν ἀπωλέσθησαν, ὥστε τὸ αἷμα τῶν φονευθέντων ἔφθανεν ἕως εἰς τὰ γόνατα τῶν ἀλόγων. Ἐπειδὴ δὲ ὕπερον ὁ τῶν Σαρακηνῶν ἡγεμὸν Ἐμιραλῆς μετὰ ἀπειρὸν πλῆθος πρὸς πολιορκίαν τῆς πόλεως ἦλθε, πλησίον Ἀσκάλωνος στρατοπαιδεύσας, οἱ Δυτικοὶ προσδραμόντες ἐναντίον τῆς μετὰ πέντε χιλιάδας ἰππέων, καὶ δεκαπέντε περὶ χιλιάδων στρατιωτῶν, ἑκατὸν χιλιάδας ἰππέων, καὶ τριακοσίας περὶ χιλιάδων εἰς φυγὴν ἠνάγκασαν, καὶ τὰς ἐνίκησαν, φονευθέντες εἰς τὸν πόλεμον περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδων Σαρακηνῶν. Ἀναγορευθεὶς δὲ Ρ' ἡ τῶν Γεροσόλυμων ὁ Γοδέφριδος Βολλιωναῖος, καὶ ἐπὶ χειρῶν φερθεὶς εἰς τὰ βασίλεια, δὲν ὑπέφερε νὰ βάλῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ Στεφάνι, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Γεροσαλήμ Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλετο, καὶ πρῶτος πατριάρχης ἀπὸ τῆς Λατίνης ἔγινε Δάβερτος ὁ τῶν Πισῶν Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Βρέμερτος, τρίτος ὁ Σιβελλῖνος Φράγκος, τεταρτος Ἀρνλφος ὁ Μαλακυράνας. Κόμης δὲ τῆς Ἑδέσσης ὁ Βαλδαῖνος προσχειρίσθη. Δὲξ δὲ τῆς Ἀντιοχείας ὁ Βοεμῆνδος, καθὼς καὶ τῆς Σελευκείας, Ρ' ἄβερτος ὁ τῆς Φιλανδρίας Κόμης. πολλὰ περὶ τῆς διαλαμβάνουσι οἱ συγγράφοντες τὸν ἱερὸν πόλεμον, καὶ μάλιστα Βίβελμος ὁ Τύρος Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις τὴν Ἱστορίαν τῶν γεγονότων πολέμων εἰς πᾶσαν τὴν Συρίαν, καὶ Παλαιστίνην διὰ τῶν Δυτικῶν ἡγεμόνων ἐν κγ'. βιβλίῳ ἐξέδωκεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τῶν ἐν Ρ' ὤμῃ γεγονότων κατὰ τέταρτος τὸς χρόνος τριῶν σχισμάτων.

§. 1.

Ἀυτοκρατορῆντος εἰς τὴν Δύσιν Ἐρρίκος Δ'. τρία σχίσματα ἐν Ρ' ὤμῃ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν αὐτῆς Ἐπισκόπων ἀνεκυψαν.

§. 2. Τὸ πρῶτον μετὰ τὸν θάνατον Στεφάνου Θ'. ἐφύτρωσε· διότι διὰ συνεργείας ἐν πρώτοις Γρηγορίου τῆς Λατερανικῆς, Τασκελανῆ Κόμητος, καὶ Γεράρδου τῆς Γαλερικῆς Κόμητος, Γεωργίου Μίγγιος ὁ Βελιτρῆνος Ἐπίσκοπος Πάπας προσχειρίσθη, Βενέδικτος Γ'. μετωνομασθεὶς. Λείποντος δὲ τῆς Γλδερβάνδου, καὶ ταχέως εἰς τὰ ἴδια ἐπιστρέψαντος Γεράρδου Φλωρεντίας Ἀρχιεπισκόπον ἠθέλησε νὰ συστήσῃ Πάπαν, πικρότατα εἰς πάντας ἐπιτιθέμενος, καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους ὅσοι μετ' ὅρκου ἔταξαν, πρὶν τῆς ἐρχομῆς τῆς νὰ μὴ ψιφίσωσιν Ἀρχιερέα. δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν μεγάλη διαφορά ἠγέρθη, διότι ἄλλοι μὲν ἐδέχθησαν τὸν Βενέδικτον ὡς ἄνθρωπον ἐξαιρετόν, καὶ σοφώτατον, οἱ περισσότεροι δὲ ἐξ ἐναντίας αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν, ὡς ὀλίγον νόμιμον μετὰ φωνῆς μεγάλης ἀπεδοκίμαζαν. καὶ τελευταῖον μετὰ τὴν συνάντησιν τῶν πολλῶν, Πάπας προσβλήθη ὁ Γεράρδος, Νικόλαος Β'. μετωνομασθεὶς.

§. 3. Πολλὰ χειρότερον ἐσάθη τὸ ἕτερον σχίσμα μετὰ Κανώλα, καὶ Ἀνσέλμου τῆς Λέκης Ἐπισκόπου, καὶ Α'λεξάνδρου Β'. ἐγερθέν· διότι ὁ Κανώλος ἄρματα κατὰ τὸν Ἀλεξάνδρον ἤφερε, καὶ αὐτὴν τὴν Ρ' ὤμῃ ἐνεχείρισε νὰ τὴν πολιορκή, δις περικυκλώσας, ἀλλὰ ματαίως· διότι ἐξώδη ἐκείθεν ἀπὸ τῆς ὑπερασπισίας τῆς Ἀλεξάνδρου, μετὰ τῶν ὁποίων ἦν Γοδέφριδος Δὲξ τῆς Λοδαριγγίας, εἰς τὸ ὅποιον τὰς δυνάμεις ἐσερεώνετο. Εἰς αὐτὰς τὰς πολέμους αἷμα πολὺ ἐχύθη, καὶ τελευταῖον ὁ Κανώλος πιασθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀδριανῶ φρέγιον, ἐφυλακώθη ἐκεῖ ἀρκετὸν καιρὸν, ὅστις ἰδὼν πῶς δὲν εἶναι ἐλπίς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ ἐκεῖ, τριακοσίας λίτρας ἀργυρίου δὲς εἰς τὰς φύλακας τῆς Φρερίας, ἠγόρασε τὴν ἐλευθερίαν τῆς, ὡς ὁ Πλάτυνας μαρτυρεῖ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Β'. Οὕτως τῆς δοκιμασίας διαφθορῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀποτομίας· λέγει Λάμπερτος ὁ Σχαφναβεργῆσις (α). Ἄνθρωποι ἔχ' ὡς τὸ πάλαι, ἵνα προσατώσῃ τῆς τῆς Θεῆς Ἐκ-

Σχίσμα με-
ταξὺ Βενε-
δικτοῦ Γ'. καὶ
Νικόλαου Β'

Σχίσμα με-
ταξὺ Κανώ-
λας, καὶ Ἀλε-
ξάνδρου Β'.

„ κλησίας, χειρὶ προβεβλημένη εἴλκοντο, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ προσατεύειν, „ ἐνόπλω χειρὶ πόλεμον ἀγωνίζονται. “ Ἐν ὧσιν λοιπὸν ἔζη ὁ Κάδωλος ποτὲ δὲν ἔλειπε νὰ καλῆ τὸν Ἀλέξανδρον μοιχὸν τῆς τῆ Θεῆς Ἐκκλησίας, καὶ ψευδοπόστολον, νὰ πράττῃ τὰς ἱερὰς-μυσταγωγίας χωριστὰ, καὶ τὰς χειροτονίας, καὶ νὰ πέμπῃ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τὰ θεσπίσματα αὐτῶν, καὶ ἐπιστολάς κατὰ τὴν συνήθειαν τῆ Ἀποστολικῆς θρόνου. Αὐτὸς ὁ Κάδωλος, καθὼς καὶ ὁ Βενέδικτος Γ. ἐκπεσόντες τῆς ἀρχιερατείας, δὲν συναριθμῶνται τοῖς λοιποῖς τῶν Ρώμης Ἐπισκόπων, οἵτινες μετ' ἀληθινοῦ ἀπέθαναν, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω.

§. 4. Τρίτον σχίσμα εἶναι τὸ μεταξύ Κλήμεντος Γ. καὶ Γρηγορίου Ζ', τοιςτρόπως ἀναφθέν. Ἐρρικός ἐξώσας Κλήμεντα Γ. εἰς τὴν ἐν Βριξία σύνοδον βεβαιώσεντα, Γρηγόριον Ζ'. εἰς τὸν θρόνον ἀποκαθιστᾷ. ἀπὸ τότε λοιπὸν δὲν ἔλειπεν αὐτὸ τὸ σχίσμα νὰ προχωρῆ ἕως καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆ δωδεκάτης αἰῶνος, ζῶντος Κλήμεντος τῆ Γ. μετὰ τὸν Γρηγόριον Ζ'. Πάπας ἐγένεν Οὐίκτωρ Γ. μετὰ τῆτον Οὐρβανὸς Β. καὶ μετὰ τὸν Οὐρβανὸν Πασχάλης Β. εἰς τῆ ὁποῖα τὸν καιρὸν ὄμω μετ' τὸν Κλήμεντα ἔλαβε τέλος καὶ τὸ σχίσμα. Μέγας λοιπὸν ἀγὼν ἐγένετο μεταξύ Κλήμεντος, καὶ τῶν ρηθέντων ἀρχιερέων· διότι ἐμάχοντο ἅ μόνον μετ' τὸ τέλος τῆ ἀναδέματος, ἀλλὰ καὶ μετ' ἄλλα ἄρματα. Τελευταῖον ὁ Οὐρβανὸς, ὃς ἔζη καὶ ἐξώσθη τῆς Ρώμης ὁ Κλήμης, δὲν ἐτόλμα νὰ κατοικήσῃ ἀπόβως εἰς τὸ Λατερανικὸν Παλάτιον, φοβόμενος τὰς ἐπιβλάς τῆ Κλήμεντος. Ἀποθανόντος δὲ τῆ Οὐρβανῆ, οἱ φίλοι αὐτῆ ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν θάψωσι κρυφίως, διὰ νὰ μὴν πέσῃ τὸ νεκρὸν τῆ σῶμα εἰς χεῖρας τῶν φίλων τῆ Κλήμεντος.

Σχίσμα μετὰ Κλήμεντος Γ. καὶ Γρηγορίου Ζ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.

Περὶ τῶν ἐν τέτοις τοῖς χρόνοις γενομένων συνόδων, καὶ ψευδοσυνόδων.

§. I.

Σύνοδοι, καὶ ψευδοσύνοδοι εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἐγένοντο, ἐν μὲν τῆ Ἀνατολῆ, ἢ ἐπὶ τῆ ἀγιωτάτη Πατριάρχῃ Κυρίῳ Νικολάω, βασιλεύοντος τῆ αὐδύμης βασιλέως Κυρίῳ Ἀλεξίῳ τῆ Κομνηνῆ, ὃς ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐρωτήσεις μοναχῶν τινῶν, οἵτινες ἀσκήτεον ἔξω τῆς πόλεως, τὰς ὁποίας ἐρμηνεύει ὁ Βαλσαμῶν μετὰ τὸν Νομοκάνονα τῆ Φωτίῃ φύλ. 227. Αὐτὸς ὁ Νικόλαος ἐξέδωκε καὶ γράμμα πρὸς βασιλέα τὸν Ἀλέξιον, μετ' ὁποῖον

Σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως.

ὁποῖον φανερώνει ἀπὸ τε τὰς κανόνας, καὶ νόμους, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφαιρῶνται αἱ Ἐπισκοπαὶ ἀπὸ τὰς Μητροπόλεις.

§. 2. Εἰς δὲ τὴν Δύστην σύνοδοι ἐγένοντο αὐταί· ἢ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Νικολάω Β. ἢ ἐν Μεδιολάνοις, ἢ ἐν Ὁσβωρίῳ, ἢ ἐν Μογεντία, ἢ ἐν Ἐρφέρτῳ, ἢ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Γρηγορίῳ Β. ἢ ἐν Ἐρφέρτῳ ἑτέρα, ἢ ἐν Ρώμῃ ἑτέρα, ἢ ἐν Βριξίᾳ, ἢ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Οὐρβανῆ, ἢ ἐν Πλακεντίᾳ, ἢ ἐν Κλαρομόντῳ, καὶ ἢ ἐν Ρωτιγγεάμῳ.

§. 3. Ἐν ἑτεῖ ἀπὸ Χ. Γ. αὐθ'. Νικόλαος ὁ Β. σύνοδον ἐν Ρώμῃ κατήγγειλεν εἰς ἐξέτασιν τὴν Βηρεγκαριανῆς αἵρέσεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἦλθον Ἐπίσκοποι οἱ γ', ἐνώπιον τῶν ὁποῖων ὁ Βηρεγκάριος τὴν αἵρεσίν τε ἠρνήθη, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ἐξεδόθη καὶ διάταγμα περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆ Πάπα, τὴν ὁποῖαν ἐδέσπισε Νικόλαος ὁ Πάπας, ἀρμόδιον τοῖς Καρδιναλίοις.

§. 4. Τῷ αὐτῷ ἑτεῖ συνηθροίσθη ἢ ἐν Μεδιολάνοις ψευδοσύνοδος, ἢ τις καλῶς μὲν ἀπηγόρευσε τὴν σιμωνίαν, κακῶς δὲ διὰ τὸν τῆ κλήρος γάμον ἐπ' ὀνόματι τῆς τῶν Νικολαϊτῶν αἵρέσεως ἀπεφάσισεν, ὡς ἔδεν ψιφίσασα τὰς τῶν Ἀποστόλων, καὶ Πατέρων, καὶ μάλιστα τῆς Ἀ. Οἰκουμενικῆς συνόδου θεσμῶν. Ταύτης τῆς ψευδοσυνόδου ἔξαρχος ἦν Πέτρος ὁ Δαμιανοῦ, τῆ ὁποῖα τὴν Ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὄλα τὰ ὑπ' αὐτῆ γενόμενα ἐν Μεδιολάνῳ ἐκτίθησιν, οἱ Μαγδεμ. Ἐκατοντ. (α), φανερῶνσι, καὶ ὁ Βαρώνιος (β).

§. 5. Ἡ ἐν Ὁσβωρίῳ συνεκροτήθη διὰ μέσε τῆ Ἄνωτος Μογεντίας Ἀρχιεπισκόπος (γ), τῷ αὐθ'. ἢ τις τὸν μὲν Κάδωλον Πάπαν κατεδίκασε, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον Β. εἰς τὴν Ἀρχιερατείαν ἐβεβαίωσεν· ὅρα περὶ ταύτης τὸν Βαρώνιον (δ).

§. 6. Ἡ ἐν Μογεντία κατηγγέλθη ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῆς Σιγήφριδον τῷ αὐθ'. πρὸς διαχώρισιν τῆ συνοικεσίας Ἐρρικός τῆ Γ. μετὰ τῆς αὐτῆ γυναικὸς Βέρδης, τὴν ὁποῖαν πρὸ δύο χρόνων εἶχε λάβῃ· ἔδειξαν δὲ αἰτίαν εὐλογοφανῆ προβάλλων ὁ Ἐρρικός αὐτῆς τῆς διαζεύξεως, εἰ μὴ μόνον τὸ πρὸς αὐτὴν μῖσος, διὰ τὸ ὁποῖον μέχρι τῆ τότε χρόνος αὐτὴν δὲν ἔγγιξεν, παρὰ πάντων τῶν ἐν τῆ συνόδῳ εὐρισκομένων, αὐτὸ τὸ διαζύγιον ἐπεδοκιμάθη, καὶ ἐμέμφθη, καὶ ἀλλότριον τῆ βασιλικῆς μεγαλειότητος ἐνομιόθη.

§. 7. Ἡ ἐν Ἐρφέρτῳ ψευδοσύνοδος συνηθροίσθη τῷ αὐθ'. ἀπὸ τὸν αὐτὸν Σιγήφριδον, διὰ νὰ βιάσῃ παντοίοις τρόποις τὰς Θεριγγεὺς εἰς τὸ νὰ πληρώσωσι τὰς δεκάτας εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μογεντίας. ἀνάγνωθι ἐν τῷ αὐτῷ ἑτεῖ τὸν Λάμπερτον Σχαφναβεργίνσιον (ε).

(α) Ἐκατοντ. ΙΑ'. κεφ. Θ'. (β) Ἐν ἑτεῖ αὐθ'. ἀμθ. 45. (γ) Οὐχὶ Μογεντίας ἀλλὰ Κολωνίας. (δ) Ἐν ἑτεῖ αὐθ'. ἀμθ. 21. (ε) Ἐν ἑτεῖ αὐθ'.

Ρώμης.

Μεδιολάνων.

Ὁσβωρίας.

Μογεντίας.

Ἐρφέρτης.

Ρώμης.

§. 8. Η' εν Ρώμη Ψευδοσύνοδος εις τον καιρον Γρηγορίου Ζ'. συνήχθη τῷ κοδ. εις την οποιαν Γρηγόριος Ζ'. εναντιον της Εκκλησίας παντας τας κληρικας εμπόδισεν από τας γάμους, η Γαϊσκάδρον τον Δέκα των Νορμανων της Εκκλησιαστικης κοινωνίας υσερησεν (α).

Ερφέριω.

§. 9. Διά προσαγωγῆς τῆς Γλδβεράνδα συνήχθη υπό Σιγιφρίδα του Μογαντίας Αρχιεπισκόπου η εν Ερφέριω ἑτέρα Ψευδοσύνοδος, τῷ κοδ. η εθεσπισεν οτι οι της Γερμανίας πρεσβύτεροι, η να αποχωρισθῶσιν από τας νεμίμας γυναικας των, η να εκπέσωσιν από τον βαθμον της ιερωσύνης· ανάγνωδι τον Σχαφναβαργήσιον (β).

Ρώμης.

§. 10. Η' εν Ρώμη ἑτέρα ἔγινεν εν ἔτει απ'. εις την οποιαν ο Γρηγόριος Ε' ρίκον μεν τον Δ'. (τον οποιον τῷ κοδ. με παντας τας προσκειμενας αυτῷ Επισκόπους αφώρισε (γ)), να απογυμνωθῆ της βασιλείας εθεσπισε, τον δε Δέκα της Σειβίας Ρέδολφον να γένη Αυτοκράτωρ (δ). τῷ αυτῷ ἔτει συνήχθησαν εν τῇ Βριξία τριακοντα Επισκοποι, οτινες Γρηγόριον τον Ζ'. καθαιρεθέντα πρότερον εν Συνόδῳ τῇ εν Βορματιῳ, πάλιν καθεῖλον, ἦτοι εκάθησαν, η Γαϊβερτον τον Ρ'αβέννης Επισκοπο Κλήμεντα Γ'. μετανομαθέντα Πάπαν εσύησαν.

Βριξίας.

Ρώμης.

§. 11. Η' εν Ρώμη ἐπι Ουρβανῆ συνήχθη τῷ κοδ. εις την οποιαν ἡλθον Επισκοποι ριέ. οτινες τὰ ὑπὸ Γρηγορίου τῷ Ζ'. πραχθέντα, και τὰ ὑπὸ Ουίκτωρος Γ'. κατὰ τῷ Ε' ρίκα Δ'. η Κλήμεντα Γ'. προσεκύρωσαν.

Πλακεντίας

§. 12. Η' εν Πλακεντία σύνοδος συνήχθη τῷ κοδ. εις την οποιαν τον πληθος ανδράπων λέγουσι, να εσυμμαζώθη, ὡσε ἑδεμία Εκκλησία της αυτης πόλεως εδύνητο να τας χωρήσῃ· ὅθεν ο Ουρβανὸς Πάπας κατηναγκάθη ἔξω της πόλεως εις το πεδιον να συγκροτήσῃ την σύνοδον. τὰ θεσπίσματα ταυτης ἀνάγνωδι παρα τοις Μαγδεμ. Ἐκατον. (ε), τὰ ὁποια κατ' ἄλλον τρόπον ἀνακρίνει ο Βαρώνιος (ζ), η εις τας Ἐκατοντάδας παρετηρήθη, τας εν τῇ Πλακεντία συνόδῳ κανόνας με γυμνά λόγια μόνον από τον Ουρβανὸν να προστέθησαν· διότι οι Πατέρες της συνόδα ε' μόνον δεν εβεβαίωσαν, ἀλλ' ἔτι με τὴν θερμότητα πῶς να εἶναι καταφρονήσεως ἄξιοι ἀπεφάσισαν, ὡσε ο Πάπας εβιάθη, ὡς σφάλματα τέττες να κατακρίνη. ἔπειτα αυτοι οι κανόνες ὡς Ψευδεις, η αἰρετικοι ἀπεβλήθησαν από τε τας Επισκόπους, η Καρδιναλις συνοδικῶς εν Ρώμῃ, η εκεινοι ὅτε ὑπέγραψαν εις αυτας από τας ευρεθέντας εις την σύνοδον κα-

(α) Σώζονται αυτης της συνόδα κανόνες κοδ. (β) Εν ἔτει κοδ. (γ) Εις μίαν σύνοδον εν Ρώμῃ τῷ κοδ. εις την οποιαν ο Γρηγόριος αφώρισε τον Αυτοκράτορα Ε' ρικον, Σιγιφρίδον Μογαντίας, Βιδελμον Τραιέντς, η Ρ'αβερτον Βαμβέργης Επισκόπους. (δ) Σώζονται αυτης της συνόδα Καν. ζ'. (ε) Ἐκατοντ. ΙΑ'. κεφ. Θ'. σελ. 271. (ζ) Χρον. εν ἔτει κοδ. ἀριθ. 4 η 5.

κατεκρίθησαν. πρόδηλος η φανερά ἄρα ἀπό αυτα, ὅση η ἀναισχυντία των Ρ'ώμης Επισκόπων, οτινες τοιαυτα θεσπίσματα ὅπο τῷ ὀνόματι της εν Πλακεντία συνόδα, εις τον κόσμον διέσπειραν.

Πλακεντίας

§. 13. Η' εν Κλαυδόντῳ συνήχθη τῷ κοδ. εις την οποιαν ο Ουρβανὸς διέταξε τον ἱερὸν πόλεμον κατὰ των ἀπίστων, προς ἐλευθερίαν των ἀγίων τόπων· ἐξέδωκε δε η κανόνας εις αυτην λβ'. τας ὁποιας ἐκτίθησιν ο Βαρώνιος (α). Ταυτης της συνόδα σώζονται τινὰ διατάγματα παρα τοις Μαγδ. Ἐκατον. (β), η τῷ Οσιάνδῳ (γ).

Ρωτιγγεά
μς.

§. 14. Η' εν Ρωτιγγεάμῳ της Ἀγγλίας συνήχθη τῷ κοδ. προς ἐξέτασιν της τῷ Ἀνσέλμῳ Κανταρίας, ο ὁποιος δεινῶς ὑπὸ τῷ Πάπα διίσχυριζετο, ἀντιτεινόντος η ἐναντιομένου αυτῷ Γαβλιέλμῳ Ρ'έφῳ τῷ Βασιλέως, ο ὁποιος την ἐξουσίαν τῷ Πάπα εις το βασιλείον τας δεν ἐγίνωσκε. Τελευταίον κατεκρίθη ἀπό ὄλας τας συνελθόντας Επισκόπους εις την σύνοδον ο Ἀνσελμος, οτι περισσότερον πρέπει να ὑπακῆ εις τον Πάπαν παρά εις τον Βασιλέα.

ΚΕΦΑ'

(α) Χρον. εν ἔτει κοδ. ἀριθ. 25. (β) Ἐκατοντ. ΙΑ'. κεφ. Θ'. (γ) Ἐκατοντ. ΙΑ'. βιβλ. δ'. κεφ. 9.
Εις τον παρόντα αἰῶνα συνήχθησαν η ἑτεροι σύνοδοι, ὡν πρώτη τῷ κοδ. η αδ'. συνήχθη εις Ε'χάμιον της Ἀγγλίας εις διόρθωσιν της καταπεσῆσης Εκκλησιαστικης Ε'υταξίας, κη. κεφάλαια διωρισσασα.
Τῷ κοδ. εις Βαμβέργῃν περι διαφορῆς Επισκόπων τινῶν.
Τῷ κοδ. εν Ρ'αβέντῃ συνήχθη σύνοδος περι Ἀδαλβέρωνος, η ἀργῆς ἀπεφάσισε παντας τας χειροτονθέντας εν τοῖς ια. χρόνοις ὅτε η της Ρ'αβέννης Ε'παρχία ἐχῆρευε.
Τῷ κοδ. η εν Κωνσταντινὸς συνήχθη ἐπι Κωνσταντῆς τῷ Πορφυρογεννήτῃ, η τῷ Πατριάρχῳ Ἀλεξίῳ, ἡτις ἀναθεμάτισε τας ἐπιχειρόντας ἀποστασίαν κατὰ βασιλείων ποιῆσαι, η τυρανίδα, κατεῦθεν τας ὑψηλῶς κατὰ των ἀυθεντων αυτων ἀπαγαθέντας.
Τῷ κοδ. ἑτέρα εν Κωνσταντινὸς ἐπι τῷ αυτῷ Ἀλεξίῳ, περι των δια δωρεῆς λαμβανόντων μοναχήρια, η περι τινων ἄλων ἀναγκαίων Εκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, ταις Μητροπόλεσι, ταις Αρχιεπισκοπαῖς, η ταις Επισκοπαῖς ἀνηκῶν. δύο ἴσα ὑπομνήματα περι αυτης της ὑποθέσεως ἐνεύρησε Ε'λληνισι, η Λατινισι σελ. 462. Τόμ. ΙΘ'. της Συνάξ. των Συνόδων παρα Γωάννῳ Δομνίκῳ Μάνσι, ἐκδόσ. Φλωρεντίας.
Τῷ κοδ. ἑτέρα εν Κωνσταντινὸς συνήχθη, ἡτις ἐδικάσε η ἐξώρισε Γωάννην Ἀβδωνα, ὅστις ἐγκαλεθεῖς προς τον Αυτοκράτορα Ρ'ωμανὸν τον Ἀργυρόν, ἐφέρθη εις Κωνσταντινὸς ὅμῃ με τίσσaras Επισκόπους, η τρεῖς μοναχῆς, ὅρα τον Ἀσσεμάνον Βιβλιοθ. Ἀνατολ. Τόμ. Β'. σελ. 150.
Τῷ κοδ. συνήχθη η Ἑνετικῆ εις την βασιλικὴν τῷ ἁγίῳ Μάρκῳ, παρόντων τῷ δευτῷ Φλαυίνῳ, η Ουρσοῦ Ο'ρσιόλῳ Πατριάρχῳ, Γραδενίῳ Επισκόπῳ Ο'λοβαλινσίῳ, Βιταλίῳ Ουρσιόλῳ Γορκελῶν Επισκόπῳ, η Λέοντος Επισκόπῳ Ἑνετῶν, η παντὸς τῷ κλήρου, η μετεβύθησεν την Εκκλησιαστικὴν Ε'υταξίαν. ἐθεσπισεν αυτη η σύνοδος οτι πρεσβύτεροι να μὴ χειροτονῶνται πριν τῷ Ν'. ἔτησ, η διάκονοι πριν τῷ κς'. ἀνευ ἐπειγῆσεως χρείας, η συναινέσεως τῷ Μητροπολίτῃ, η ἄλλα τινὰ ἐθεσπισε τῇ Εκκλησιαστικῇ Ε'υταξίᾳ ἀνήκοντα.
Τῷ κοδ. συνήχθη η εν Ρώμῃ ἐπι Κλήμεντος Β'. κατὰ των Σιμωνιακῶν, ἡτις διέταξον προσέτι, οτι εις τας συνόδας ο της Ρ'αβέννης Επισκόπος να ἐχη τον τόπον μετὰ τον Ρ'ώμης, ἀπόντος ὅμως τῷ βασιλέως.
Τῷ κοδ. συνήχθη η Γερμανικῆ παρα Ε'ρρίκῳ τῷ Αυτοκράτορος, παρόντος η Κλήμεντος Β'. κατὰ των Σιμωνιακῶν, κατὰ των ὁποιων, τῷ ἐπομένῳ ἔτει συνήχθη η εν Μογαντίας σύνοδος Επισκόπων μβ'.

Τῷ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ.

Περὶ τῶν διαπρεφάντων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐν ἀρετῇ
κατὰ τέττες τῆς χρόνης.

§. 1.

Ημῶν εἰς αὐτὰς τὰς χρόνας ἀνδρες ἐν ἀρετῇ διαβεβαημένοι, Γωάννης
Ἐπιφίλιος, Γωάννης ὁ Σκυλίτζης, Μανασσῆς, Θεοφύλακτος Βελγα-
ρίας Ἀρχιεπίσκοπος, Νικήτας ὁ Σεβρῶν, Σαμωνᾶς ὁ Γάζης, Μελέτιος
ὁ ἐν Μυσπόλει τῆς Ἑλλάδος· με αὐτὰς συναριθμεῖται καὶ ἡ βασιλις Εὐ-
δοκία. ἐκ δὲ τῶν Δυτικῶν Λάνφραγκος ὁ τῆς Κανταρίας Ἀρχιεπίσκοπος,
Ἄδων ὁ Τριβέρεως Ἐπίσκοπος, Βήνων ὁ Καρδιναλῆς, Ἄνσελμος Καντα-
ρίας,

Τῶ ἀν. συνήχθησαν ἢ ἐν Παρισίοις, καὶ Ροδομάγῳ, ἢ μὲν κατὰ Βηρεγκάρει, ἢ
δὲ εἰς διόρθωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας, ἣτις καὶ κανόνας 19. ἐξέδετο.

Τῶ ἀνβ. καὶ ἀνδ. συνήχθησαν δύο σύνοδοι ἐν Κωνσταντινπόλει ἐπὶ Μιχαὴλ Κηρ-
λαίς, τῆς μὲν σώζεται ἴσον τῆς συνοδικῆς ψήφου περὶ τῆ μὴ γίνεσθαι γάμον β.
βαθμῶν, ἢ δὲ ἀναθεματίσει τὴν Ἀποστολικὴν Ληγάτας.

Τῶ ἀνγ. συνήχθη ἢ ἐν Τολώσῳ, καὶ ἢ ἐν Κομποσέλλα, ἢ μὲν Ἐπισκόπων ἢ
καὶ κανόνας ἐξέδετο 19. ἢ δὲ κανόνας 5. ἐξέδετο περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας.

Τῶ ἀνδ. συνήχθη ἐν Κωνσταντινπόλει σύνοδος παρὰ Κωνσταντίνου Λειχῶδε, τῆς
ὁποίας σώζεται σημεῖωμα συνοδικόν περὶ δόλες ἐγκληματικῶν.

Τῶ ἀστ. συνήχθη ἢ ἐν Οὐιέννη, καὶ ἢ ἐν Τεβρῶνῳ, ἢ μὲν κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν
κανόνας ἐξέδετο 1. ἢ δὲ, Ἐπισκόπων Γ. παρόντος καὶ Στεφάνου Καρδιναλῶος Ληγάτας
Ρώμης, κανόνας 1. ἐξέδετο περὶ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως.

Τῶ ἀστ. ἢ ἐν Κωνσταντινπόλει ἐπὶ Γωάννη τῷ Ἐπιφίλιῳ περὶ μνηστίας, τῆ κα.
Ἀπριλίς, τὰς ἀποφάσεις τῆς ὁποίας ἐκύρωσε Νικήφορος Βοτανειάτης με χρυσόβυλλον.

Τῶ ἀοβ. ἢ Λονδονησίᾳ συνήχθη παρὰ Λανφράγκου Δοροβερηνσίῳ Ἀρχιεπισκό-
πῳ, εἰς ἐπιβύθμισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνταξίας, περὶ τῆς ὁποίας διάφορα θεσπί-
ματα ἐξέδετο.

Τῶ ἀογ. συνήχθη ἢ ἐν Βορματία καὶ ἐν Τικίῳ, ἢ μὲν διὰ προσοχῆς Ἐρρίκου Δ.
τὸν Γρηγόριον ἀνάξιον ἐκήρυξε τῶ θρόνου, ἢ δὲ τῶ ἀναθέματι καθυπέβαλε τὸν αὐτὸν
Γρηγόριον.

Τῶ ἀοδ. συνήχθη ἢ Γερμανίᾳ ψευδοσύνοδος, παρὰ Ἀμάτῳ Ἐπισκόπῳ Ληγά-
τας τῷ Γρηγορίῳ Ρώμης, κατὰ τῶ γάμου τῶν κληρικῶν, καὶ ἄλλα τινὰ θεσπίσματα ἐ-
ξέδετο 19. τὸν ἀριθμόν.

Τῶ ἀοε. ἢ ἐν Μογυντία συνήχθη, ἣτις καθελῶσα τὸν Γρηγόριον, ἐκύρωσε τὴν
ἐκλογὴν Γεβίβετῳ.

Τῶ ἀοζ. καὶ ἀπά. συνήχθησαν δύο σύνοδοι ἐν Βενεβέντῳ αἵτινες ἀφώρισαν τὸν Γεβί-
βετον καὶ τὰς σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπους.

Τῶ ἀοθ. συνήχθη ἢ ἐν Ρώμῃ, ἐν ἣ Ὀυεβανὸς ὁ Πάπας ἐκύρωσε τὰ θεσπί-
ματα τῶν πρὸ αὐτῶ, τὸν Γεβίβετον καὶ τὰς σὺν αὐτῷ ἀφώρισε, καὶ τὴν κατὰ τῆς Παλαι-
στίνης ἐκστρατείας συμβοηδεῖ, καὶ κανόνας 19. ἐξέδετο.

ρίας, Λάμβερτος Σχαφναβεργίνσιος, Μαριανὸς Σκότος, καὶ Γωάννης Πε-
ρεγρίνος, ὁ Ἐπίσκοπος.

§. 2. Γωάννης ὁ Ἐπιφίλιος ἀνεψιὸς τῷ ρηθέντι ἤδη Γωάννη τῷ Ἐπι-
φίλιῳ τῷ Κωνσταντινπόλεως Πατριάρχῳ, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, ὅστις τὴν τῷ
Νικήτῳ Δίωκῳ τῷ Κασσίῳ ἰσορίαν, ὅσα διαλαμβάνει περὶ τῶν Ρωμαίων,
ἀπὸ τῷ Πομπηίῳ μέχρι Ἀλεξάνδρου Σευήρου τῷ τῆς Μαυμαίας υἱῶ, εἰς ἐ-
πιτομὴν μετέφρασεν.

§. 3. Γωάννης Σκυλίτζης, ὅστις πρῶτον ἐχηρημάτισε πρωτοβεσιάριος,
ὑπερον Καροπαλάτης, ἐγγράφην ἰσορίαν, τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ γενομένων
ἀπὸ ἑταρῶν καὶ τῆς ἐνοστάκῃ Οἰκονομίας μέχρι τῷ ἀπά. τὴν ὁποίαν μετέ-
φρασεν ὁ Κεδρηνὸς, ὁμοίως καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Τέρκων. αὐτὸς καλεῖ-
ται ἀπὸ τὸν Ζωναρᾶν περὶ τὰ τέλη τῆς ἰσορίας Κομνηνῶ τῷ Γωακίῳ,
Θρακίσιος συγγραφεύς.

§. 4. Μανασσῆς ὁ κτ. ζῆτει (α).

§. 5. Θεοφύλακτος ὁ ἐν ἀγίοις, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρῶν, ἦτοι τῆς
Βελγαρίας, ἀνὴρ πεπαιδευμένος τὰ θεῖα, καὶ εἰς ἄκρον πάσης ἀρετῆς φθά-
σας, ὑπομνήματα ἐξέδωκεν εἰς τὰς ἐλάσσονας προφήτας, εἰς τὰ Εὐαγ-
γέλια, εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς τῷ Παύλῳ,
εἰς τὰ ἴχνη Γωάννη τῷ Χρυσόστομῳ κατὰ πάντα ἀκολουθήσας. Αὐτὸς βα-
ρῶς ἐλέγχει ἐν κεφ. γ. τῷ Γωάννη τῷ Λατίνῳ, ὅτῳ λέγασιν τὸ Πνεῦ-
μα ἁγίου καὶ ἐκ τῷ Γεῖ ἐκπορεύεσθαι· ἐκεῖνοι δὲ οἱ τυφλωθέντες τὸν νῦν
δὲν αἰσχύονται νὰ λέγωσι, πῶς ταῦτα εἶναι παρενθήκη ἕτερα τινὸς τῶν
σχισματικῶν, ὁμοίως καὶ δι' ἄλλα. προσέτι ἐγγράφη καὶ ἐπιστολάς διαφόρας,
καὶ διαταγὴν βασιλικὴν κτ.

§. 6. Νικήτας Σεβρῶν, ὁ Ἡρακλείας Ἀρχιεπίσκοπος, σχόλια συν-
γράψεν εἰς τὰς λόγους Γρηγορίου τῷ Θεολόγῳ· ὁμοίως καὶ εἰς τὰ τετρασι-
χα αὐτῷ μονόσιχα, καὶ ἐπιγράμματα, τὰ ὅποια ἐτυπώθησαν Ἐνετίσι τῷ
αφρῶ. Ἐλληνιστῶν ἐπ' ὀνόματος Δαβὶδ τῷ Παφλαγόνῳ.

§. 7. Σαμωνᾶς ὁ Γάζης Ἀρχιεπίσκοπος, ἐγγράφη διάλογον πρὸς τινὰ
Σαρακηνὸν Ἀχμῆς καλέμενον κτ. ζῆτει.

§. 8. Μελέτιος, ὁ ἐν Μυσπόλει τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἀσκητικὸν βίον ἀγω-
νισάμενος εἰς τὸν καιρὸν Ἀλεξίου τῷ Κομνηνῷ, Καππαδόκης ἦν τὸ γένος,
ἐκ κώμης Μεταλάσκης, ὅστις εἰς Ἑλλάδα ἐλθὼν, καὶ πολλὰς μετὰ τὰς ἐν-
θῆρας πράξεις τῆ φωταγωγίας, ἀπέρασε τὴν ζωὴν τῷ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ,
τῇ ἐπ' ὀνόματι τῶν Γαβριαρχῶν ἀρχίζεν τιμωμένη, τῷ Θεοδοσίῳ, τῆς ὁ-
ποίας

(α) Ὅστος ἐχηρημάτισεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουὴλ τῷ Κομνηνῷ, σώζεται τῷ αὐ-
τῷ εἰς τὴν Βυζαντινὰ μία ἰσορία διὰ σίχων, ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τῆς Βασιλείας Νι-
κήφορος τῷ Βοτανειάτῳ, καὶ ἐξεφωνήθη πρὸς τὴν νύμφην Εἰρήνην τῷ βασιλεῖ Μανουὴλ
σὺν τῷ ἀταδέλφῳ αὐτῷ Ἀνδρονίκῳ.

Γωάννης
Ἐπιφίλιος.

Γωάννης
Σκυλίτζης.

Μανασσῆς.
Θεοφύλακ-
τος Βελγα-
ρίας.

Νικήτας
Σεβρῶν.

Σαμωνᾶς
Γάζης.

Μελέτιος
Μυσπό-
λεως.

ποιίας ή όνομασία σύμβολον ήν, ήτοι μονή τῆ συμβόλου ἐλέγετο, τῆ ὁποία τόν βίον συνέγραψε Νικόλαος ὁ Μοδώνης Ἐπίσκοπος. Αὐτή δὲ ἡ σεβατμία μονή ὕπερον ἐπ' ὀνόματι τῆ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου ἐτιμήθη. Ἐπὶ δὲ Θεοδώρῳ τῷ Κωννητῷ ἐκνήστεύθη αὐτὸ τὸ σεβάσιμον μοναστήριον, καθὼς φανερώσιν οἱ εἰχοὶ τῆ σοφωτάτη Κυρία Γωάννης τῆ ἐν ταύτῃ τῇ μονῇ πρότερον ἀσκήσαντες, ὕπερον δὲ Μητροπολίτη Βαλγαρίας γεγονότος.

Εὐδοκία
Μακρεμβολίτισσα.

§. 9. Εὐδοκία Μακρεμβολίτισσα, ἡ γυνὴ Ρωμανῆ τῆ Διογένους, καὶ βασιλίσ, γυνὴ ἐπ' ἀρετῇ διαβεβοημένη, ἔγραψε τὰ ὀμιροκεντρα, τὴν Γωάννηδα, ἡτοι συλλογὴν ὅπῃ περιέχει τὰς τῶν Θεῶν, τῶν Ἡρώων, καὶ τῶν Ἡρωϊκῶν ἀνδρῶν τὰς γενεαλογίας, τὰς μεταμορφώσεις, τὰς μύθους, καὶ τὰς ἀλληγορίας. ἔξω ἀπὸ αὐτὰ ἐλλογεῖα τῶν διαφανῶν ἀνδρῶν, καὶ συγγραφέων πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Ρωμανὸν τὸν Διογένην, τὸν τῆς Ἀριάδνης πλόκαμον, καὶ τὰς τῶν γυναικῶν χρείας, καὶ τί πρέπει νὰ ποιῶσιν αἱ βασίλισσαι εἰς περὶν φράσιν, καὶ περὶ διαίτης μοναζόντων, καὶ ἄλλα τινά.

Λάνφρακος
Κανταρίας.

§. 10. Λάνφρακος ὁ Κανταρίας Ἀρχιεπίσκοπος, σφοδρῶς τε ἀντιγωνίσθη μετὰ τὸν Βηρεγγάριον, καὶ ἔγραψε κατ' αὐτῶν βιβλίον περὶ τῆς ἀληθείας τῆ Κυριακῆ Σώματος ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ, καὶ ὑπομνήματα εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἄδων Τριβέρως.

§. 11. Ἄδων ὁ Τριβέρως Ἐπίσκοπος, ἔγραψε τὸ μαρτυρολόγιον, ὁρα τὸν Βελλαρήμιον (α), καὶ τὸν Βαρώνιον (α).

Βήννων Καρδινάλης.

§. 12. Βήννων ὁ Καρδινάλης, ἔγραψε τὸν βίον τῆ Γλδβεβάνδα Πάπα, ἡτοι τῆ Ζ'. Γρηγορίου, κάσας τὰς ἀδεμιταργίας τε φανερώσας, ἀν καὶ ὁ τῆ Πάπα παράσιτος Βαρώνιος σφοδρῶς εἰς αὐτὰ ἀδημονεῖ, καὶ ψευδῶς νὰ γράφη ματαίως δι´χυρίζεται νὰ ἀποδείξη (γ).

Ἄνσελμος
Κανταρίας

§. 13. Ἄνσελμος ὁ Κανταρίας Ἀρχιεπίσκοπος, πολλὰ συνέγραψεν ἐν τῇ δευτέρᾳ Γραφῇ, μετὰ ὅλον ὅπῃ ἀπὸ ἀλμυρὰ νερά ὅλα τὰ ἀνέστρεψεν, ὅσον περὶ τῆς ἀληθείας, περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ ἀγίας Πνεύματος, περὶ τῆς ἐνσάρκώσεως τῆ λόγου, καὶ ἄλλα τινά. ἀνάγνωδι περὶ αὐτῶν Σήξτον τὸν Σενικὸν (δ), Ποσσεύϊνον (ε), καὶ τὸν Βελλαρήμιον (ζ).

Λάμβερτος
Σχαφναβεργήσιος.

§. 14. Λάμβερτος ὁ Σχαφναβεργήσιος, ἔγραψεν ἱστορίαν Γερμανικὴν, μέχρι τῆ αὐτῆς. ἔτι, τὴν ὁποίαν πλατύτερον ἐμάκρυνε μοναχὸς τις Ερφρατικός ἐπέκεινα τῶν τ. χρόνων. ὁμοίως καὶ ἐλλογεῖα, ἄλλα τε συγγραμματα.

Μαριανὸς
Σκώτος.

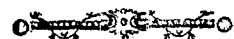
§. 15. Μαριανὸς ὁ Σκώτος, ἔγραψεν εἰς τρία βιβλία χρονικὴν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, μέχρι τῶν αὐτῶν χρόνων, τὸ ὁποῖον ἐξάπλωσε μέχρι τῆ αὐτῆς. ἔτι, Ἀββᾶς ὁ διάκονος.

§. 16.

(α) Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων ἐν ἔτει. αὐτῆ. ἀριθ. 35. (β) Χρον. ἐν ἔτει αὐτῆ. ἀριθ. 8. (γ) Τῶ αὐτῆ. ἀριθ. 8. (δ) Βιβλ. Δ'. τῆς Βιβλοθ. σελ. 243. (ε) Προκαρ. ἱερ. Τόμ. Α'. σελ. 83. (ζ) Περὶ Ἐκκλησ. Συγγραφ. ἐν ἔτει αὐτῆ.

§. 16. Εἰς τέταρτος τὰς χρόνας τίθεται καὶ Γωάννης τις Ἐπίσκοπος, ὅστις χάριν περιηγήσεως ἀποδημήσας ἀπὸ τὴν Σκωτίαν, ἐμβήκεν εἰς τὴν Σαξωνίαν, ἔπειτα εἰς τὴν Βανδαλίαν ἐλθὼν, πρῶτος τὸν λόγον τῆ Εὐαγγελίας τοῖς Μαγδεμβουργικοῖς ἐκήρυξε, καὶ πολλὰς χιλιάδας ἀνθρώπων ἐβάπτισε. Τελευταῖον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον παρὰ τῶν Βαρβάρων ἐδέξατο πάνκωνάδι τὸν Γράτζιον (α).

Γωάννης Ἐπίσκοπος, καὶ μάρτυρ.

Kkk 2

ΣΤ'

(α) Βιβλ. Δ'. τῆς Μητροπόλ. κεφ. μγ'. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἐχημάτισαν καὶ ἕτεροι περιβόητοι ἄνδρες ἐν παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ, ὡς Ἀλφραδος, Μάρβδος, Ἀύμων, Ἀλβέρτος, Ἀλφρεδος, καὶ Εὐχαρδος.

Ἀλβέρτος ὁ Σαλερνιτανὸς, μοναχὸς, καὶ μετέπειτα ἡγούμενος τῆ Κασσινησίς μοναστηρίου, ὕπερον καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Σαλερνιτανός, περιβόητος διὰ τὴν μάθησιν, καὶ γνώσιν τῆς τε φιλοσοφίας, καὶ τῆς Θεολογίας. ἔγραψε περὶ ἐνώσεως τῆ Θεοῦ Λόγου καὶ τῆ ἀνθρώπου βιβλ. ἐν, περὶ ἐνώσεως σώματος καὶ ψυχῆς βιβλίον ἐν, καὶ περὶ τῶν τεσσάρων ὑπερῶν τῆ σώματος.

Μάρβδος Εὐαγγελὴ, ἐκ Βρετανίας καταγόμενος, ὅστις φεύγων ἀπὸ τὰς σκληρὰς καταδρομὰς τῶν Δάνων, ἐπρόσρεξε πρὸς τὸς Ἀρμορικανὸς Βεργόνας, οἵτινες διὰ τὴν φήμην τῆς μαθήσεώς τε, εὐδὺς αὐτὸν Ρεδίνσιον Ἐπίσκοπον ἐπέλεξαν. ἔγραψεν εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων, ἐπὶ γνωμικὰ, καὶ ἄλλα.

Ἀύμων Ἀγγλος τὸ γένος, ὅστις φεύγων τὰ καταδρομὰς τῶν Δάνων ἦλθεν εἰς Γαλλίαν, ὅπῃ ἐγένετο μοναχὸς εἰς τὸ κοινὸν τῆ Ἁγίας Διονυσίου, ὕπερον τῆ ἐν Ἀστυγίᾳ σχολεῖς διδάσκαλος τῆς Θεολογίας ἐχημάτισεν. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα τὴν ἀρχιδιάκονος τῆς ἐν Κανταρίας Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπάγγελμα εὐρισκόμενος ἐδίδαξε τὸν λόγον τῆ Θεοῦ μετ' ὀφελος. ἔγραψεν εἰς τὰς ἱεράς γραφάς, ὁμιλίαν, καὶ ἄλλα.

Ἀλβέρτος, διάκονος τῆ Κασσινησίς κοινοβίου, περιβόητος διὰ τὴν μάθησιν, καὶ εὐγλωττίαν τε, συνέγραψε βιβλίον περὶ τῆς Παρθενίας τῆς Θεοτόκου, ἐπὶ βιβλίον κατὰ τῶν ἐπιχειρημάτων τῆ Βηρεγγαρίου.

Ἀλφρεδος, ἀπὸ Σχολαστικὸς μοναχὸς ἐγένετο Κορβίνσιος, ἐμπειρότατος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Θεῶν Γραφῶν, καὶ τῶν Πατέρων, εὐγλωττος, ἀσκήσιος, καὶ δόκιμος εἰς τὴν ποιητικὴν, καὶ εἰς τὰς λόγους. ἔγραψε περὶ ἀληθείας τῆ Σώματος καὶ Αἵματος τῆ Χριστοῦ ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ εἰς βιβλία β'. ἐπὶ περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως κατὰ Βηρεγγαρίου βιβλίον ἐν. Περὶ Χάριτος καὶ Αὐτεξουσίας βιβλ. ἐν, ἐπιστολάς, καὶ ἄλλα.

Εὐχαρδος, μοναχὸς τῆ Κορβίνσις κοινοβίου, ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὴν Πεντάτευχον βιβλία ε'. Ὁμίλιον Βιβλίον ἐν, καὶ ἄλλα.

Σ Τ Ν Ο Ψ Ι Σ

τ η ς

Διδασκαλίας, Εὐταξίας, ἡ Ἡθικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς
τὸν παρόντα ΙΑ. αἰῶνα.

§. 1.

Διδασκαλία

Διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἀδεμμία με-
ταλλαγὴ εἰς τὴν Ἀνατολήν ἐγένετο, ἀλλ' εἰς τὴν Δύσιν ἐφάνησαν αἰρετι-
κοίτινες ὅπῃ ἠρῆντο τὴν πραγματικὴν παρουσίαν τῆ Σώματος, ἡ Αἵματος
τῆ Χριστοῦ ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ, ἠρῆντο τὴν ἀνάγκην τῆ Βαπτίσματος, καὶ
τὴν ἰσχὺν ἡ ἐνεργεσίαν τῶν μυσηρίων, ἠρῆντο τὴν πρὸς τὰς Ἁγίας, ἡ
Σταυροῦ προσφερομένην προσκύνησιν, ἡ κατεδικάζον τὸν νόμιμον γά-
μον, ἡ τὴν προσκύνησιν τῶν σεβασμίων εἰκόνων.

§. 2. Εἰς τὰς πρώτας αἰῶνας οἱ διδάσκαλοι ὁμιλῶντες περὶ τῶν δογ-
μάτων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐξηγῶσαν μόνον τὰ συντείνοντα λόγια τῆς Γρα-
φῆς, ἡ τῶν Πατέρων, εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα ἄρχισαν εἰς τὰ σχολεῖα
να παραδίδεται ἡ Θεολογία ἀλλεοτρόπως, προβάλλοντες ἀμφισβητήτους,
ἐρωτήματα τινὰ, τὰ ὅποια ὑπερον διέλυον κατὰ τὰς κανόνας τῆς διαλεκ-
τικῆς. ἡ αὕτη ἐσάθη ἡ ἀρχὴ τῆς Σχολαστικῆς Θεολογίας, ὅπῃ ὑπερον
ἐγένετο ἡ μόνη μελέτη ἐκείνων ὅπῃ ἐκκαταγίνοντο εἰς τὰ τῆς Τρησκείας.

§. 3. Τοιαῦτος τρόπος τῆ ἐρμηνεύειν τὰ δόγματα ἐφάνητο ἀνόμιμος,
ἡ ὀρθός· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὰ μυσηρία, ὁ νῆς τῆ ἀνθρώπου εἶναι τόσο βρα-
χὺς ὅπῃ δὲν φθάνει νὰ τὰ νοήσῃ, πόσω μάλλον νὰ τὰ ἐξηγήσῃ διαλεκ-
τικῶ τῷ τρόπῳ, συνέβαινε ὅτι ὅσοι δὲν ἐδύνετο τοιςτρόπως νὰ λύσῃ ἀ-
πορίαν τινὰ, ἐφεύρισκεν ἑτέραν ἀπορίαν εἰς διάλυσιν τῆς πρώτης, ἡ ὀλί-
γον κατ' ὀλίγον ἐπρόφερον προτάσεις σφαλερὰς, νόθας, ἡ αἰρετικὰς. ὡς
ὁ Ρωσσελλῖνος, διὰ νὰ σιωπήσῃ τὰς ἄλλας, διδάσκαλος Κομπενδία ἐξη-
γῶν τὸ μυσηρίον τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐπρόφερε μίαν πρότασιν, ὅπῃ ἐτά-
ραξε πάντας τὰς ἀκροατὰς· ὅτι, τὰ τρία Θεῖα πρόσωπα εἶναι τρία πράγ-
ματα, ἡ ἔπεσε τοιςτρόπως εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Τριθεϊτῶν.

Εὐταξία.

§. 4. Ἡ φιλοδοξία τῶν προέδρων τῆς Ρώμης, ἡ αἱ διαφοραὶ ὅπῃ ἔ-
λαβον μετὰ τὰς Αυτοκράτορας, ἐτάραξαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως· Εἰς
αὐτὰς τὰς ταραχὰς ἐσύστησαν οἱ Πάπαι τὴν κοσμικὴν τὰς ἐξουσίαν εἰς τὴν
Ρώμην, ἡ ἠθέλησαν νὰ μὴ εἶναι πλέον ὑποκείμενοι εἰς τὰς Αυτοκράτο-
ρας. Γρηγόριος Ζ'. ἠθέλησε ἡ περισσότερον, δηλαδὴ ἐσπῆδασε παντοίως

τρό-

τρόποις νὰ γένη μόνος ἐξουσίας τῆς γῆς, τόσο διὰ τὰ πολιτικὰ, ὅσον
ἡ διὰ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ. Αὐτὸς πρώτος τῶν Ρώμης προέδρων ὑπέστησε
τὰς βασιλεῖς ἀπὸ τὸ βασιλεῖόν τὰς διὰ ἐγκλήματά τινα. ἐν βραχυλογίᾳ
ἡ αὐτὴ τῆς Ρώμης ἠθέλησε νὰ ἀναφέρωνται εἰς τὸ κριτήριόν τῆς πᾶσαι
αἱ διαφοραὶ, ἡ φιλονεικίαι τῶν Ἐπισκόπων πάσης τῆς Οἰκουμένης.

§. 5. Εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ἡ Ἐκκλησία τῆς Δύσεως νόμον ἄνομον
ἐξέθετο, ὑπερῶσα τὰς κληρικὰς τὰ τιμὰ, ἡ νομίμη γάμη, ἐυλαβεῖα δὲ ἴσως
φερόμενοι οἱ Πατέρες συνοδικῶς ἔχι ἀπαξ, ἀλλὰ πολλὰκις ἐκύρωσαν τοῖ-
τον νόμον, μάλιστα ἐθέσπισαν ὅτι οἱ υἱοὶ τῶν κληρικῶν νὰ μὴ δέχωνται
εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ τάγματα. ἐναντιώθησαν πολλοὶ εἰς τοιαύτην ἀνομί-
αν, λέγοντες πῶς ἂν ἡ δικαίως ὑπερῶνται οἱ ἱερεῖς τῆ νομίμη γάμη, ἀ-
δίκως ὅμως οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἐμποδίζονται ἀπὸ τὸ νὰ λάβωσι τὰς Ἐκκλησιαστικὰς
χειροθεσίας, ἀλλὰ δὲν εἰσηκέσθησαν.

§. 6. Οἱ μοναχοὶ ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἤυξαν, ἡ μὲ ὄλον ὅπῃ συνήρ-
χοντο πολλὰκις οἱ πατέρες εἰς σύνοδον ἐκδέττοντες κανόνας ἀνήκοντας εἰς
τὴν εὐταξίαν αὐτῶν, ὅμως ἡ οἱ κανόνες ἔμεναν ἀνεργητικοί, ἡ οἱ μονα-
χοὶ ἐφεύρισκαν τρόπους διὰ νὰ ἀπατήσωσι ἡ αὐτὰς τὰς κανόνας. ὅθεν ὑ-
περησαν τὰς λαϊκὰς ἀπὸ τὴν ἐπιστάσιν, ἡ κυβέρνησιν τῶν εἰσοδημάτων
τῶν μονασιῶν, διὰ νὰ ἔχωσι μέσα ἀρμόδια εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσωσι τὰς
βελὰς αὐτῶν, μονασιεῖα πολλὰ ἐκτίσαν, τάγματα, νέα ἐσύστη ἡ ἄλλα
τινά.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΑ. ΒΙΒΛΙΟΥ,
ΚΑΙ
ΤΟΥ Β. ΤΟΜΟΥ.

ΕΛΕΓΧΟΣ

τῶν Περιεχομένων εἰς τὸν παρόντα.

Δεύτερον Τόμον.

Α	Α.		
Βαρες κυριεύσει τὴν Ἰταλίαν	129	377. ἐπὶ Εὐαλφῆδα	384. ἐπὶ
Βασγοὶ γίνονται Χριστιανοὶ	90	Κανέτα	399. ἐπὶ Ἀράρδε
Βαβέκερ διάδοχος Μωάμεθ	156. & 157	Ἀγγλοσάξονες γίνονται Χριστιανοὶ	431
Γαδης σύνοδος	78	Ἀγίδολφος Λογγιβάρδων Βασιλεὺς	150
Γαδίας σχολαστικὸς	109	Ἀγίλας Οὐισιγόττων βασιλεὺς	91
Γαδων Ρώμης Ἐπίσκοπος	182	Ἀγίλελφος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	128
Γαπιτὸς Ρώμης Ἐπίσκοπος	91	γίνεται Χριστιανός	129
Γαπιτὸς Β.	359	Ἀγιον ὄρος πότε ὠνομάσθη	365
Ἀγγέλωμος	288	Ἀγνοῖται κίρτικαὶ 76. & 101. τίνες	
Ἀγγλία. φιλονεικία περὶ τῆς ἐορτῆς		κατ' αὐτῶν ἔγραψαν	77
τῆ Πάσχα 176. υποτάσσεται		Ἀδαλόαλδος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	
εἰς τὴν Ρώμης Ἐπισκόπος. 217.		150. μεγαλύνει τὴν Ἐκκλησίαν	151
πίπτει πάλιν εἰς τὴν εἰδωλολα-		Ἀδεδάτος Ρώμης Ἐπίσκοπος	182
τρείαν, & πάλιν ἔρχεται εἰς τὸν		Ἀδελφοὶ μακροὶ τίνες; 7. τίνα γνώμην	
Χριστιανισμόν	152	εἶχον περὶ Θεῶ;	8
Ἀγγλία. Ἐκκλησιῶν αὐτῆς κατάστα-		Ἀδριανὸς Α'. Ρώμης Ἐπίσκοπος	227
σις ἐπὶ Πάβδα 174. ἐπὶ Κων-		δίδει ἐξουσίαν τῷ Καρόλω νὰ ἐκ-	
ταντίνῃ Παγωνάτῃ 184. ἐπὶ Ἀ-		λέγει Ρώμης Ἐπίσκοπον	230
ψιμάρε 198. ἐπὶ Γεσιανῆ Β.		Ἀδριανὸς Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος	291
212. ἐπὶ Γ'να 217. ἐπὶ Ἐρβέρ-		Ἀδριανὸς Γ'. Ρώμης Ἐπίσκοπος	305
τε 267. ἐπὶ Εὐελβέλφῃ 284.		Ἀδων Οὐιέννης.	337
ἐπὶ τῶν υἱῶν αὐτῆ 291. ἐπὶ		Ἀδων Τρέβιρεως.	442
Ἀελφρέδῃ 305. ἐπὶ Εὐεναρδῃ		Ἀζίζ ἐξουσιασῆς Αἰγύπτου, καταστρέ-	
Α'. 343. ἐπὶ Εὐμένδῃ & Εὐ-		φει τὴν Ἱερουσαλήμ	374
γάρῃ 363. ἐπὶ Εὐεναρδῃ Β.		Ἀήδαρις Λογγιβάρδων βασιλεὺς.	128

Ἀθε-

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ἀθανάγιλος Οὐισιγόττων βασιλεὺς	91 &	Ἀλδαίμα σύνοδος	345
Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος	119	Ἀλκιμος Αὐτίος	83
Ἀθανάσιος Γακωβιτῶν Πατριάρχης	158	Ἀλκίνοσ Φλάκος	236
Ἀγιίδιος Ρήμων Ἐπίσκοπος καθαιρεί-		Ἀλκαράν, ἴδε Κεράν	
ται	138	Ἀλμανός	298
Αἰγύπτου μοναχοὶ διχόνοια αὐτῶν	7	Ἀλφόνσος Ἀεθρίων βασιλεὺς	216.
Αἰγύπτου κατάστασις	388	Ἀλφόνσος Κάσος Ἀεθρίων βασιλεὺς	230
Αἶμα Κυρίε φέρεται εἰς Αὐγίαν	362		243. 267
Ἀιμώνιος	271	Ἀλφόνσος Μάγνος Ἀεθρίων βασι-	
Αἰνείας Γαζαῖος	49	λεὺς	283
Ἀΐσαλφος Λογγιβάρδων βασιλεὺς πο-		Ἀλφόνσος Δ'.	343
λεμεῖ τὴν Ραβένναν	228	Ἀλφόνσος Ε'.	377
Ἀκάκιος Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχ-		Ἀλφόνσος ς'.	430
χης 67. δέχεται εἰς κοινωσίαν		Ἀμαλάριος	271
Πέτρον τὸν Μογγέν 68. δὲν ὑ-		Ἀμαλάριχος Οὐισιγόττων βασιλεὺς	91
πακτεῖ τὸν Ρώμης Φήλικα	69	Ἀμανδος	169
Ἀκβιδανική σύνοδος	104.	Ἀμβρόσιος Ἀνσβεργτος	337
Ἀκβισγάρνα Α'. σύνοδος 251. Β' & Γ'.		Ἀμῶν Ἱεροσολύμων	128
268. ἑτέρα	294	Ἀναστάσιος Δίκουρος Ἀυτοκράτωρ Ἀνα-	
Ἀκυλίτης ψευδοσύνοδος	204	τολῆς 53. διαταγαὶ αὐτῆ 54. με-	
Ἀλαμῆνδαρος Σαρακηνῶν 59. μέθοδος		ταλαγῆ τῆς καλοκαγαθίας τῆ	
αὐτῆ κατὰ τῶν Εὐτυχιανῶν 59.		44. προοδήκη εἰς τὸν τρισάγιον ὕμνον	
καὶ	60	55. διαταγὴ αὐτῆ περὶ τῆς ἐν	
Ἀλαχίς τῦρκανος Ἰταλίας	197	Χαλκηδόνι συνόδα 57. διώκει τὰς	
Ἀλβοῖνος	118	ὁρθοδόξους 58. σκληρότης αὐτῆ	
Ἀλεξανδρεία. σύνοδος κατὰ Νεστορίε		60. θάνατος αὐτῆ	55
32. ἑτέρα ὑπὸ Κύρου Μονοθελή-		Ἀναστάσιος Ἀρτέμιος, ἴδε Ἀρτέ-	
τη	165	μιος	
Ἀλέξανδρος Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος		Ἀναστάσιος Ρώμης Ἐπίσκοπος	4
5. &	18	Ἀναστάσιος Β'.	56
Ἀλέξανδρος Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος		Ἀναστάσιος Γ'.	343
424. σχίσμα αὐτῆ, μετὰ τοῦ		Ἀναστάσιος Ἀντιοχείας πρεσβύτερος	
Καδώλῃ. 424. &	435	ἀρχηγὸς τῆς τῆ Νεστορίε αἰρέ-	
Ἀλέξανδρος Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς	347	σεως	25
Ἀλέξιος Στῆδίτης Κπ. 372. &	389	Ἀναστάσιος Α'. Ἀντιοχείας Ἐπίσκο-	
Ἀλέξιος Κομνηνὸς Ἀυτοκράτωρ Ἀνα-		πος εἴτε Σιναΐτης 110. &	128
τολῆς	414	Ἀναστάσιος Β'. 128. φονεύεται παρὰ	
Ἀλῆς Χαλίφης Δ'.	172	τῶν Ἐβραίων	148

Ἀνα-

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Αναστάσιος ὁ Πέρσης	166	Ἀταλάρχος Γότθων βασιλεὺς	90
Αναστάσιος Νικαίας	178	Ἀταλάρχος Οὐσιγιότθων βασιλεὺς	91
Αναστάσιος Βιβλιοθηκᾶριος	288	Ἀτικηνοσία σύνοδος	310
Ἀνατόλιος Κπ.	22	Ἀττικὸς Κπ.	5
Ἀνδρέας Καισαρείας -	82	Ἀυγέσης σύνοδος	368
Ἀνδρέας Κρήτης	178	Ἀυγεσίνοσ. διχόνοικα αὐτῆ καὶ τῆ Γε- ρωνύμου 6. μανιχαῖος ἦν 19. βαπ- τίσεται παρ Ἀμβροσίᾳ	19
Ἀνδρέας Οὐγγρίας βασιλεὺς	400	Ἀυγεσίνοσ Ἀγγλίας Ἀπόστολὸς	142
Ἀνδριμος Τραπεζέντος, Κπ. Ἐπίσκο- πος 91. αἰρετικὸς	100	Ἀυδεμελίχ Χαλίφης 182. καὶ	197
Ἀνανετηνοσίας σύνοδος	334	Ἀυδισ ἕξαρχος	150
Ἀνσελμος Κανταύριος	442	Ἀύμων	288
Ἀνσπρανδὸς Λογγιβάρδων βασιλεὺς	211	Ἀυρηλίας Α'. σύνοδος 79. Β'. Γ'. καὶ Δ'. 104. Ε'.	105
Ἀντιόχεια πότε ὀνομάσθη Θεόπολις; 88. σεισμὸς αὐτῆς	117	Ἀυτοκρατορία πότε δισχίσθη	241
Ἀντιόχεια σύνοδος αὐτῆς	33	Ἀφρικῆς σύνοδος κατὰ Πελαγιανῶν	13
Ἀντίοχος μοναχὸς	168	Ἀχρεῖδων προνόμια παρὰ Γεσινιανῶ	88
Ἀντισιοδώρος σύνοδος	138		
Ἀντώνιος Κασσιματᾶς Κπ.	264		
Ἀντώνιος Κουλέας Κπ.	322		
Ἀντώνιος Σταδίτης Κπ. 367. καὶ	371		
Ἀξιμιτῶν βασιλεὺς γίνεται Χριστιανός	90		
Ἀρόλδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	431		
Ἀράτωρ	111		
Ἀραυσικανὴ σύνοδος	102		
Ἀρελάτης σύνοδος 81. σύνοδος Δ'.	252		
Ἀρκάδιος Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 2. κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας ἐπ' αὐτῆ	2		
Ἀριόβαλδος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	150		
Ἀρίπερτος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	153		
Ἀρίπερτος Β'. Λογγιβάρδων βασι- λεὺς	211		
Ἀρναλφος Ἀυτοκράτωρ Δύσεως	325		
Ἀρναλφος Λατίνος Πατριάρχης Γερο- σολύμων	434		
Ἀρσάκιος Κπ.	5		
Ἀρτάβασδος γαμβρὸς Κωνσταντίνου Κο- πρωνύμου	225		
Ἀρτέμιος Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς	209		
Ἀσέριος Ἀμασείας	18		

Βα-

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Βασίλειος Εἰρηναπόλεως	82	τικὸς ἐν τῷ κρυπτῷ 94. κρίσις τῆ	
Βασίλειος Γεροσολύμων	264	Βαρωνία περὶ τῆ τοιαύτη σχίσμα- τος 95. Βιασθεῖς κατακρίνει τὰ τρία κεφάλαια 98. μεταβάλλει τὴν γνώμην τα 98. δὲν θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Ε'. σύνοδον 105. καὶ	106
Βασίλειος Σκαμανδρινὸς Κπ.	367	Βίλλα Θεόδωρος, σύνοδος	228
Βασινὴ Χιλπερικῆ Συγάτηρ	131	Βίργιδα	84
Βασινηνοσία σύνοδος	102	Βιτικίνδος Σαξόνων βασιλεὺς βαπτί- ζεται	243
Βέδας Βενεράβιλις	223	Βιταρῆς ψευδοσύνοδος	390
Βελιδ Χαλίφης 197. καὶ	227	Βιτωνίας σύνοδος	379
Βελλοβάκκω σύνοδος	285	Βλαδιμήρης ἡγεμὼν Ρωσίας 372. γί- νεται Χριστιανὸς 372. ὡς ἅγιος παρὰ Ρώμοις εὐσεβάζεται	372
Βέμβρα βασιλεὺς Βεζγότθων	184	Βλαδιμήρης Β',	417
Βενάντιος Φορτανάτος	124	Βογομίλοι αἰρετικοὶ 418. ἀρχηγὸς αὐ- τῶν 418. αἵρεσις αὐτῶν	419
Βενεδικτίνων τάγμα εἰς πόσα διαιρεῖ- ται	III	Βόγορις Βελγάρων ἡγεμὼν γίνεται Χριστιανὸς	276
Βενέδικτος μοναχὸς	III	Βοεσλάβος ἡγεμὼν Ρωσίας	417
Βενέδικτος Βόνουσσος Ρώμης Ἐπίσκο- πος	118	Βοέτιος	83
Βενέδικτος Β'.	183	Βονιφάτιος Ρώμης, σχίσμα αὐτῆ καὶ τῆ Εὐλαλίας	24
Βενέδικτος Γ'.	281	Βονιφάτιος Β'. 91. σχίσμα αὐτῆ καὶ τῆ Διοσκόρου	93
Βενέδικτος Δ'.	342	Βονιφάτιος Γ'.	150
Βενέδικτος Ε'.	361	Βονιφάτιος Δ'.	150
Βενέδικτος ς'.	361	Βονιφάτιος Ε'.	150
Βενέδικτος Ζ'.	376	Βονιφάτιος ς'.	326
Βενέδικτος Η'. 383. μῦθος περὶ αὐ- τῆ	384	Βονιφάτιος Ζ'.	376
Βενέδικτος Θ'.	393	Βονιφάτιος ὁ καὶ Βονάφριδος 217. καὶ Βορματίας δύο σύνοδοι 235. ἕτερα	295
Βενέδικτος Ι'. 423. σχίσμα αὐτῆ καὶ Νι- κολάου Β'.	435	Βέλγαροι. αὐτῶν καταδρομαὶ 57. γί- νονται Χριστιανοὶ 276. διδάσκαλοι εἰς αὐτὰς ἀπὸ Φώτιον Κωνσταντι- ναπόλεως, καὶ Νικόλαον Α'. Ρώ- μης 277. ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν προ- σφέρει εἰς τὸν Πάπαν 277. τυφ- λώνει τὸν υἱὸν τα	301
Βερμάνδος Α'. Ἰσπανίας βασιλεὺς	363		
Βερμάνδος Β'.	377		
Βερμάνδος Γ'.	384		
Βερμερηννοσία σύνοδος	310		
Βερτρᾶμος δόξα περὶ τῆς Εὐχαριστίας	332		
Βήνων Καρδινάλης	442		
Βηρεγκάριος. δόξα αὐτῆ περὶ τῆς Εὐ- χαριστίας 333. καὶ 402. πόθεν ἔ- λαβε τοιαύτην δόξαν 405. κατα- δικάζεται πολλακίς	404		
Βηρεγκάριος ῥήξ Ἰταλίας	357		
Βιγγίλιος Ρώμης Ἐπίσκοπος 91. σχίσμα μεταξὺ αὐτῆ, καὶ Σιλβε- ρίου 93. ἀκοινωνήτων ποιεῖ τὸν Μη- νῶν Κωνσταντιναπόλεως 99. αἵρε-	91		

Τομ. II.

L 11

Βα-

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Βολογδάς ἄρχων Οὐγγρῶν	344	κλησιῶν αὐτῆς ἐπὶ Λέοντος Γ' αὐ-	
Βαργενδίων καὶ Φράγκων πόλεμος	91	ρε 217. ἐπὶ Καρόλα Μάγνα 243.	
Βρακάρων Α'. σύνοδος 108. Β'. 122. Γ.	185	ἐπὶ Λεοβίκη δεῖς τῆ Πίε 283.	
Βρέμετος Λατίνος Πατριάρχης Γε-		ἐπὶ Λεοβίκη δεῖς τῆ Λεοβί-	
ροσολύμων	434	κη 292. ἐπὶ Καρόλα τῆ Κράση	
Βρενῆκα σύνοδος	122	305. ἐπὶ Λεοβίκη Δ'. 343. ἐπὶ	
Βριξίας σύνοδος	438	Όττωνι τῆ μεγάλε 363. καὶ 377.	
Βρένων δὲ κτίζει τὸ Βρενσβικ	306	ἐπὶ Εἰρήκῃ 385. 399. καὶ	431
Βρένων Κολωνείας	369	Γερμανικῆ σύνοδος	232
Βρένων Ρήμων ἀρχηγός τῶ τῶν Κά-		Γερμανός Παρισίων Ἐπίσκοπος	123
θασιανῶν τάγματος	430	Γερμανός Κπ.	222
Βυζάκῃ συνόδος κατὰ Μοναφελιτῶν	166	Γιερζιδ Χαλίφης 182. 215. καὶ	217
Βώνης σύνοδος	368	Γιζέριχος ἀρχιερατήγος Οὐανδύλων	
		διώκει τὰς Χριστιανὰς εἰς τὴν Ἀφρικὴν	21
Γ.		Γερμανησία σύνοδος	80
Γαϊανός ἀρετικὸς	100	Γεώργιος Ἀλεξανδρείας	148
Γαϊανίται	101	Γεώργιος Κπ.	182
Γαίνης ἀρχιερατήγος	2	Γεώργιος Πισίδης	169
Γαλλία. σύνοδος 45. ἐπὶ Θεοδώρικῃ		Γεώργιος Σύγγελος	255
202. ἑτέρα ἐπὶ Πιπίνῃ	234	Γεώργιος Θεοφάνης	255
Γαλλία. Ψευδοπροφήτις τις 131. ἑτέρα	385	Γεώργιος Κεδρηνός	408
Γαλλία. Ἐκκλησιῶν αὐτῆς κατάστασις		Γλάβρος Ρ' ἀδελφός	408
119 ἐπὶ Μαυρικίῃ 130. ἐπὶ Κλοδο-		Γοδέσχαλος ἀρετικὸς 284. αἵρεσις αὐ-	
βαίῃ Β'. 174. ἀπὶ Χιλδεβέρτῃ 184.		τῆ 284. ἀνατροπὴ τῆς αὐτῆ αἰ-	
ἐπὶ Κλοδοβαίῃ Γ. 198. ἐπὶ Δα-		ρέσεως	285
γοβέρτῃ 212. ἐπὶ Θεοδώρικῃ Β'.		Γοδέφριδος Βαλβιωνάιος α. βασιλεὺς Γε-	
217. ἐπὶ Χιλδερίκῃ 231. ἐπὶ Κα-		ροσολύμων	434
ρόλα 243. ἐπὶ Λεοβίκη 267. ἐ-		Γοδέφριδος Νορθμάνων ἡγεμῶν γίνεται	
πὶ Καρόλα Κράση, Κάλβε καὶ		Χριστιανός	305
λοιπῶν 305. ἐπὶ Καρόλα τῆ Σίμ-		Γότθοι. καταδρομαὶ αὐτῶν 3. δευτέ-	
πλικος 343. ἐπὶ Λεοβίκη Γερμανο-		ρα δυναστεία αὐτῶν	212
μαρίνη, καὶ Λοθαρίῃ 363. καὶ 377.		Γαλλίελμος Κοκκέσσορ Ἀγγλίας βα-	
ἐπὶ Εἰρήκῃ	398	σιλεὺς	431
Γάμος τρίτος πότε ἐκ ἀπηγορευμένος	353	Γαλλίελμος Ρ' ἄφρος Ἀγγλίας βασι-	
Γαρσίας βασιλεὺς Ἰσπανίας	398	λεὺς	431
Γελάσιος	49	Γενδαμῆνδος Βανδύλων βασιλεὺς	92
Γεννάδιος πρεσβύτερος	49	Γενδέμαρος Βεσγύττων βασιλεὺς	156
Γενόβερα	84	Γρέτης Ἐλάρων γίνεται Χριστιανός	89
Γεντιλιακῆ σύνοδος	234	Γρηγόριος Ἀντιοχείας 114. 123. κα-	
Γερμανία πότε ἐδέχθη τὸν Χριστιαν-		τιγορεῖται ὡς μοιχός, καὶ ἀδωά-	
νισμόν 199. Κατάστασις τῶν Ἐκ-		νεται	136

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Γρηγόριος Ταρῶνων	125	Διονυσίῃ χεῖρ	360
Γρηγόριος Μάγνος 128. ἀπόκρισις αὐ-		Διόσκορος Ἀλεξανδρείας 22. ὀπαδός	
τῆ πρὸς τὰς συμβελάς τῆ Μαυ-		τῆς τῆ Εὐτυχῆς αἵρεσεως	29
ρικίῃ 134. γράφει ἱκετικῶς πρὸς		Διόσκορος Ρώμης σχίσμα αὐτῆ, καὶ Βο-	
Γωάννην τὸν Νησευτὴν 134. ἐπι-		νιφατίῃ Β'.	93
σολὴ αὐτῆ πρὸς Φωκῶν. 153. τίτ-		Διοσπόλεως σύνοδος κατὰ τῶν Πελα-	
λος αὐτῆ καὶ τῶν Πάπιδων 141.		γιανῶν 13. ἑτέρα	30
συγγράμματα αὐτῆ	141	Δισιδέριος ἑσχατος βασιλεὺς Λογγι-	
Γρηγόριος Β'. 216. κινεῖ εἰς ἀποσα-		βάρων	229
σίαν τὰς Ἰταλίας	219	Δόμνος Ἀντιοχείας	22
Γρηγόριος Γ'. κινεῖται κατὰ τῶν εἰκο-		Δόμνος Ρώμης	182
νομάχων	220	Δουατισαὶ μαίνονται κατὰ τῶν Καθο-	
Γρηγόριος Δ'.	265	λικῶν	4
Γρηγόριος Ε'.	377	Δαρίας σύνοδος Α'. 235. Β'.	236
Γρηγόριος Σ'. 394. σχισματικὸς 394.		Δώνος Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος	361
σιμωνιακός 395. καθαιρεῖται	395	Δωρόθεος Ἐπίσκοπος Νεσοριανός	25
Γρηγόριος Ζ'. 425. ἀπαγορεύει τὸν			
γάμον τοῖς κληρικοῖς 427. διαφο-			
ραὶ αὐτῆ καὶ Εἰρήκῃ Δ'. 427. σχί-			
σμα αὐτῆ καὶ Κλήμεντος Γ'.	436	Ε.	
Γριμόαλδος Λογγιβάρων βασιλεὺς	173	Εἰβραδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	363
Γυλάς ἄρχων Οὐγγρῶν γίνεται Χρι-	354	Εἰβραῖοι Ἀντιοχείας ἐπαναστατοῦν	148
σιανός		Εἰβροῖνος, σκληρότης αὐτῆ	198
		Εἰγβετος Ἀγγλίας βασιλεὺς	167
		Εἰγκῆς Βεσγύττων βασιλεὺς	197
		Εἰγίναρδος	254
		Εἰγυαρος Ἀγγλίας βασιλεὺς	363
Δ.		Εἰδελβῆλφος Ἀγγλίας βασιλεὺς	284
Δάβετος Α'. Πατριάρχης Λατίνος	434	Εἰδμῆνδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	333
ἐν Γεροσολύμοις		Εἰδμῆνδος Β'.	384
Δαγόβετος Γαλλίας βασιλεὺς βιάζει	152	Εἰδμῆνδος Ἀγγλίας βασιλεὺς γίνεται	
τὰς Γεδαίνας νὰ γίνωσι Χριστιανοὶ	212	Χριστιανός	152
Δαγόβετος Β'.	397	Εἰδμῆνδος Β'.	363
Δάμασος Β'. Ρώμης		Εἰδναρδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	343
Δανία. Ἐκκλησιῶν αὐτῆς κατάστασις	384	Εἰδναρδος Β'.	377
ἐπὶ Κανέτα	49	Εἰδάλρεδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	384
Δανιὴλ Στυλίτης		Εἰδάλβαδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	292
Δεῖπνε μουσικῆ πότε ἀρχισε νὰ ψάλλη-	116	Εἰδέλβετος Ἀγγλίας βασιλεὺς	292
ται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν	150	Εἰδέλφονδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	292
Δεσδέδιτος Ρώμης Ἐπίσκοπος	217	Εἰδέλφονδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	377
Δηνάριον τῆ ἀγία Πέτρα	57	Εἰδελφονδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	377
Διακρινόμενοι τίνες 29. καὶ	25	Εἰδελφονδος Ἀγγλίας βασιλεὺς	152
Διόδωρος Γαρσεὺς Νεσοριανός	110	Εἰρήνη χήρα Λέοντος βασιλεὺς	238
Διονύσιος σχολαστικός			

ΕΛΕΓΧΟΣ

Εκκλησία διδασκαλία αὐτῆς, Εὐταξία, ἢ ἡθικὴ εἰς τὸν Ε'. αἰῶνα 51. εἰς τὸν Σ'. 143. εἰς τὸν Ζ'. 205. εἰς τὸν Η'. 256. εἰς τὸν Θ'. 338. εἰς τὸν Ι'. 380. εἰς τὸν ΙΑ'. 444
 Εκκλησία Ἀνατολικὴ ἢ Δυτικὴ, σχίσμα αὐτῶν 67. αἰτίαι 67. τέλος αὐτῶ τῷ σχίσματος 71. σχίσμα ἐπὶ Ἰωάννη Η. Ρώμης, ἢ Φωτίου Κπ.
 Εκκλησία Ἀνατολῆς. κατάστασις αὐτῆς ἐπὶ Ἀρκαδίου 2. ἐπὶ Θεοδοσίου 20. ἐπὶ Γεσίνου τῷ Θρακῶς 64. ἐπὶ Ἀναστασίας 57. ἐπὶ Γεσινιανῶ 86. ἐπὶ Γεσίνου τῷ Β'. 116. ἐπὶ Μαυρικίου 127. ἐπὶ Φωκᾶ, ἢ Ηρακλείου 148. ἐπὶ Κωνσταντῶ 171. ἐπὶ Κωνσταντῶ τῷ Πρωγονάτῃ 182. ἐπὶ Γεσινιανῶ Β'. Λεοντίου, ἢ Τιβερίου 197. ἐπὶ Γεσινιανῶ τοῦ δευτέρου 209. ἐπὶ Λέοντος τῷ Γεσίνου 215. παραχαί διὰ τὴν εἰκονομαχίαν ἐπὶ Λέοντος τῷ Πορφυρογεννῆτι 215. ἐπὶ Κωνσταντῶ Κερωσύνου, ἢ Λέοντος 226. ἐπὶ Κωνσταντῶ τῷ Πορφυρογεννῆτι 239. ἐπὶ Νικηφόρου 259. ἐπὶ Μιχαήλ τῷ Κεροπαλάτῃ 260. ἐπὶ Λέοντος Ἀρμενίου 260. ἐπὶ Μιχαήλ τῷ Τραυλῶ, ἢ Θεοφίλῃ 264. ἐπὶ Μιχαήλ υἱῷ Θεοφίλῃ 275. ἢ 279. ἐπὶ Κωνσταντῶ Δέκα 411. ἐπὶ Ρωμανῶ, Μιχαήλ, Νικηφόρου, ἢ Ἀλεξίου
 Εκκλησία Δύσεως. κατάστασις αὐτῆς ἐπὶ Θεοδοσίῃ 61. ἐπὶ Οὐαλεντιανῶ 21. ἐπὶ Μαρκιανῶ 128. ἐπὶ Κωνσταντῶ τῷ Πρωγονάτῃ 182. ἐπὶ Γεσινιανῶ Β'. Λεοντίου, ἢ Ἀψιμάρου 197. ἐπὶ Γεσινιανῶ Β'. 211. παραχαί διὰ τὴν εἰκονομα-

χίαν ἐπὶ Λέοντος τῷ Γεσίνου 215
 Εκκλησία Ἀγγλίας, ἴδε Ἀγγλία
 Εκκλησία Βανδαλίας, ἴδε Βανδαλία
 Εκκλησία Γαλλίας, ἴδε Γαλλία
 Εκκλησία Γερμανίας, ἴδε Γερμανία. 444
 Εκκλησία Δανίας, ἴδε Δανία
 Εκκλησία Ἰσπανίας, ἴδε Ἰσπανία
 Εκκλησία Οὐλανδίας, ἴδε Οὐλανδία
 Εκκλησία Οὐγγαρίας, ἴδε Οὐγγαρία
 Εκκλησία Σερβίας, ἴδε Σερβία 318
 Εκστρατεία Α'. τῶν Δυτικῶν εἰς Παλαιστίνην 432
 Ἐλγα βασίλισσα Ρωσία γίνεται Χριστιανή 355
 Ἐλέκτορες πότε ἐδιωρίθησαν 375
 Ἐλευθέριος ἑξαρχος 150
 Ἐλίγιος Νοβρόμυ 179
 Ἐλίπανδος ὀπαδὸς τῷ Φήλικος 244
 Ἐμετηνσία σύνοδος 178
 Ἐμερητηνσία σύνοδος 333
 Ἐννόδιος 83
 Ἐορτὴ τῶν ἁγίων Πάντων 324
 Ἐπιφάνιος Κπ. 91
 Ἐρίγγιος βασιλεὺς Βεζυγότῳ 184
 Ἐρίβετος αἰρετικὸς 385
 Ἐρμανὸς Κόντρακτος 408
 Ἐρμανὸς ῥῆξ Ἀυτοκράτῳ Δύσεως 422
 Ἐρρικὸς Α'. Ἀυτοκράτῳ Δύσεως 356
 Ἐρρικὸς Β'. Ἀυτοκράτῳ Δύσεως 382
 Ἐρρικὸς Γ'. Ἀυτοκράτῳ Δύσεως 393. παύει τὸ τῶν Ρωμαίων ἀρχιερέων σχίσμα 393
 Ἐρρικὸς Δ'. Ἀυτοκράτῳ Δύσεως 421. διαφοραὶ αὐτῶ ἢ Γρηγορίου Ζ'. 421
 Ἐρρικὸς Γαλλίας 398
 Ἐρρικιανοὶ τίνες 423
 Ἐρφέτης ψευδοσύνοδος δύο 434. ἢ 438
 Εὐάγγελος σχολαστικὸς 140
 Εὐγένιος Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος 265
 Εὐδοκία Ἀυγέσα 20. ἢ 38
 Εὐδοκία γυνὴ Κωνσταντῶ Δέκα 42 ἢ 442

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Εὐθύμιος σύγγελος Κωνσταντινῶ-
 λεως 323. δεινὰ παρὰ τῶν ὀπα-
 δῶν τῷ Νικολάου πάσχει 351
 Εὐλάλιος Ρώμης σχίσμα αὐτῶ μετὰ
 τῷ Ρονιφατίου 24
 Εὐλόγιος Ἀλεξανδρείας 115. 167
 Εὐσάδιος Κπ. 372
 Εὐσεβίτιος Κπ. 416
 Εὐτυχὴς αἰρετικὸς 27. αἵρεσις αὐτῶ
 27. 28. τίνες ὀπαδοὶ αὐτῶ 29
 Εὐτύχιος, Κπ. 91. ἢ
 ἑξορίζεται 86
 Εὐτύχιος ἑσχατος ἑξαρχος 216
 Εὐχαριστίας μυήριον. φιλονεικίαι πε-
 ρὶ τὰτα 333. ἢ 403
 Εὐφύμιος Κπ. 56. ματαίως κοπιᾷ διὰ
 τὴν ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν 69.
 ἀκονιῶντος γίνεται παρὰ Φήλι-
 κος Ρώμης 70
 Εὔφροσι σύνοδος Οἰκαμενική 32

Ζ-

 Ζαχαρίας σχολαστικὸς 110
 Ζαχαρίας Γεροσολύμων 146
 Ζαχαρίας Ρώμης 228
 Ζηλίκων αἵρεσις 276
 Ζήνων Ἀυτοκράτῳ Ἀνατολῆς 40
 Ζωὴ βασίλισσα 387. ἑξορίζεται ἢ
 ἀνακαλεῖται 391
 Ζώσιμος Ρώμης Ἐπίσκοπος 5

Η.

 Ηλίας Γεροσολύμων Ἐπίσκοπος 57
 Ηλίας Κρήτης 254
 Ημιπελαγίανοι αἰρετικοὶ 14
 Ηράκλειος νικᾷ τὸν Φωκᾶν 146. Ἀυ-
 τοκράτῳ κηρύττεται 146. πίπ-
 τει εἰς τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵ-
 ρεσιν 147. ἢ 159. ζητεῖ δις εἰ-

ρήνην ἀπὸ τῶν Πέρσας 146. ἑκ-
 θεσις αὐτῶ 159. θάνατος 147
 Ηρακλεωνᾶς Ἀυτοκράτῳ Ἀνατολῆς 170
 Ησύχιος Γεροσολύμων 141

Θ.

 Θέμελ πρεσβύτερος 354
 Θεμισιανοὶ, ἴδε Ἀγνοῆται
 Θεοδέβετος νικεῖ τὸν ἀδελφόν τῷ Θεο-
 δώρικον 151
 Θεοδέουσιχτος Οὐισιγότῳ βασι-
 λεὺς 91
 Θεοδοσία τῷ Μεγάλῃ θάνατος 1
 Θεοδόσιος ὁ μικρὸς Ἀυτοκράτῳ Ἀνα-
 τολῆς 20. κατάστασις τῆς Ἐκ-
 κλησίας ἐπ' αὐτῶ 20
 Θεοδόσιος Γ'. Ἀυτοκράτῳ Ἀνατο-
 λῆς 209
 Θεοδόσιος Ἀλεξανδρείας αἰρετικὸς 100
 Θεοδοσιανοὶ 101
 Θεόδοτος Μελισσηνὸς, ἢ Κασσιτεράς
 Κπ. 259
 Θεοδώρα Ἀυτοκρατορίσα 392
 Θεοδώρηνος νικᾷται ἀπὸ τὸν Θεοδέβε-
 τον 151
 Θεοδώρηνος Β'. 217
 Θεοδώρητος Κύρα 35
 Θεόδωρος Συκεώτης 140
 Θεόδωρος πρεσβύτερος Ραιίδῃ 178
 Θεόδωρος Κπ. 182
 Θεόδωρος Ρώμης παρανομία αὐτῶ 172
 Θεόδωρος Β'. 327
 Θεόδωρος πρεσβύτερος Ρώμης, σχί-
 μα αὐτῶ 199
 Θεόδωρος Ἀρχιεπρεσβύτερος Ρώμης
 σχίσμα αὐτῶ 199. ἢ 200
 Θεόδωρος Γεροσολύμων 227
 Θεόδωρος Ἀβκαρίας 270
 Θεόδωρος Γραπτὸς 270
 Θεόδωρος Στεδίτης 270

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Θεοφάνης Νικαίας	114	Γ' γωρ ἡγεμῶν Ρ'ωσίας	355
Θεοφάνης Γραπτῶς	270	Γ' διλβέρτος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Α' γ- γλων	152
Θεοφάνης Αντιοχείας	182	Γερσολάβος ἡγεμῶν Ρ'ωσίας	374
Θεοφάνης Γεώργιος	255	Γερσολάβος ἡγεμῶν Ρ'ωσίας	417
Θεόφιλος Ἀλεξανδρείας 5. πῶς κατέ- πράυνε τὰς ἐξ Αἰγύπτου μοναχὰς	7	Γερσολύμων σύνοδος 81. ἐτέρα 103. ἐτέρα κατὰ Μονοθελ.	166
Θεόφιλος Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 263 εἰκονοκλάσης	263	Γ' λάριος Ἀρελάτης	37
Θεοφύλακτος Ε'ξαρχος	211	Γ' λδέβρανδος Λογγιβάρδων βασιλεὺς	228
Θεοφύλακτος Κπ.	352	Γ' λδέβρανδοὶ τίνες	423
Θεοφύλακτος Βαλγαρίας	441	Γ' λδύβαλδος Γότθων βασιλεὺς	90
Θεοφύλακτος Σιμοκάτης	169	Γ' λδεφόνσος Γωλήτης	179
Θεοφύλακτος Αντιοχείας	227	Γ' λερδηνσία σύνοδος	81
Θεοφύλακτος Ἀρχιδιάκονος Ρ'ώμης σχίσμα αὐτῆ	232	Γ' ννας Βεσσαξόνων βασιλεὺς	217
Θευδάτος Γότθων βασιλεὺς	90	Γ' ννοκέντιος Ρ'ώμης	4
Θευδέρικος Γότθων βασιλεὺς 30. κα- τάσσει τῆς Ἐκκλησίας ἐπ' αὐ- τῆ 61. σκληρότης αὐτῆ	66	Γ' βενάλιος Γερσολύμων	23
Θεύδης Οὐισιγύθων βασιλεὺς	91	Γ' δαῖοι Γαλλίας γίνονται Χριστιανοὶ	119
Θευδύβατος Φράγκων βασιλεὺς	91	Γ' δαῖοι Παλαισίνης ἀποσατῆσι, καὶ ἄ- πολαῖνται	89
Θευδύβαλδος Φράγκων βασιλεὺς	91	Γ' δαίων ἀφανισμὸς ἀπὸ τῆς Σταυρο- φόρας	433
Θεύδος Οὐισιγύθων βασιλεὺς	91	Γ' ελιανὸς Ἀλικαρνασεὺς αἰρετικὸς	72
Θωμᾶς Κπ.	146	Γ' ελιανισαὶ	75
Θωμᾶς Β'. Κπ.	171	Γ' ελιανὸς	125
Θωμᾶς Γερσολύμων	259	Γ' ενίλιος	112
		Γ' εσινιανὸς Ἀυτοκράτωρ 84. πόλεμος αὐτῆ 85. νόμιμα αὐτῆ 85. Κώ- δικῆ αὐτῆ 85. διάταγμα αὐτῆ περὶ τῆς ὁρθοδοξίας 87. θέσπισ- μα αὐτῆ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆ Πάπα 92. νεκρῶν αὐτῆ 86. ἀφ- σαρτοδοκίτης ἦν 75. καὶ 86. κτί- ζει τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας 87. θάνατος αὐτῆ	86
		Γ' εσινιανὸς Β'. Ἀυτοκράτωρ 195. ἐξο- ρία αὐτῆ 196. τὸ β' γίνεται Ἀυτοκράτωρ 207. σκληρότης αὐ- τῆ 208. Πρεσβεΐα αὐτῆ πρὸς τὸν Ρ'ώμης Γ'ωάννην 209. φιλεῖ τὰς πόδας τῆ Πάπα Κωνσταντί- νου	210

I.

Γ' ακωβίται	29. καὶ	101
Γ' ακωβος Ζάνζαλος αἰρετικὸς 29. καὶ		101
Γ' ακωβὸς τῆ Ἀποστόλου Λεΐψανον εὐρίσ- κεται		237
Γ' βατοσλάος ἡγεμῶν Ρ'ωσίας		355
Γ' βερνία σχίσμα τῶν Ἐπισκόπων αὐ- τῆς		120
Γ' βήρων μονὴ πότε ἐκτίσθη		388
Γ' γγελείμης σύνοδος 368. ἐτέρα		369
Γ' γκμαρος		289
Γ' γνάτιος Κπ. 274. ἐξορίζεται 274. ἐπι- σρέφει τῆς ἐξορίας		300

ΤΩ Ν ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩ Ν.

Γ' εσίνος Θράξ Ἀυτοκράτωρ 64. διατα- γαὶ αὐτῆ κατὰ τῶν αἰρετικῶν	65	Γ' ωάννα Πάπισσα ἰσορία αὐτῆς	282
Γ' εσίνος ὁ Νεώτερος Ἀυτοκράτωρ 113. ἀναγορεύει Καίσαρα καὶ Ἀυτοκρά- τορα τὸν Τιβέριον	113	Γ' ωάννης Χρυσόσομος Κπ. Ἐπίσκοπος 5. καὶ 17. διχόνοιοι αὐτῆ μετὰ τῆ κλήρος 6. μετὰ τῆ Ἐπιφανίς 9. ἐξορίζεται 10. καὶ 17. συγγράμ- τα αὐτῆ	19
Γ' σα Χαλίφης	227	Γ' ωάννης Β'.	71
Γ' σαάκιος Γερσολύμων	146	Γ' ωάννης Γ'. ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν 86. πρῶτος ἐσύναξε τὰς Νομοκάνο- νας	88
Γ' σαάκιος ἔξαρχος	150	Γ' ωάννης Δ'. ὁ καὶ νησευτῆς 116. καὶ 140. πότε Οἰκεμενικὸς ὠνομάσθη	132
Γ' σαάκιος Κομνηνὸς Ἀυτοκράτωρ Ἀνα- τολῆς	409	Γ' ωάννης Ε'.	182
Γ' σδιγέρδης Περσῶν βασιλεὺς ἐπίτρο- πος Θεοδοσίου τῆ μικρῆ 20. διώκει τὰς Χριστιανῆς	22	Γ' ωάννης ς'. μονοθελήτης καθαιρεῖται	213
Γ' σίδωρος Πηλεσιώτης	34	Γ' ωάννης Ζ'.	264
Γ' σίδωρος Ἰσπαλῆνσιος	169	Γ' ωάννης Η'. ὁ καὶ Ζιφιλίνος 411. καὶ	441
Γ' σπαλῆνσία σύνοδος 137. Β'.	164	Γ' ωάννης Θ'. ὁ Χαλκηδόνος	416
Γ' σπανίας βασιλεῖς πόθεν λέγονται καθολικοὶ	130	Γ' ωάννης Α'. Ρ'ώμης Ἐπίσκοπος	61
Γ' σπανία Ἐκκλησιῶν κατάσσει αὐτῆς ἐ- πιΧίνδεβίνδης 174. ἐπιΒέμβια 184. ἐ- πιΕγγικῆ 197. ἐπιΡ'οδερίκῆ 212 ἐπιΠελαγίς 216. ἐπιἈλφόν- σος καὶ Φροίλα 230. ἐπιἈλφόν- σος Κάστος 243. καὶ 267. ἐπιἈλ- φόνσος Μάγνος 283. 291. καὶ 305. ἐπιΡ'αμῆρος Β'. 343. ἐπιΡ'αμῆρος Γ'. 363. ἐπιἈλφόνσος τῆ Ε'. 377. ἐπιΒηρεμένδης Γ'. 384. ἐπι Σαγκτίς τῆ Γ'. καὶ Ἀλφόνσος τῆ ς.	430	Γ' ωάννης Β'.	91
Γ' ταλία. κατάσσει αὐτῆς ἐπιΜαυρι- κίς 129. ἐπιΗ'ρακλεῖς 151. ἐπι Κωνσταντος 173. ἐπιΚωνσταντί- νου Παγωνάτης 183. ἐπιΓ'εσινια- νῶ Β'. Λεοντίς, καὶ ἈΨιμάρος 197 ἐπιΛεόντος τῆ Ἰσαύρος 216. ἐ- πιΛοθαρίης 283. ἐπιΛαδοβίκα Β'. 292. ἐπιΕ'ρρίκῆ Α'. καὶ Ο'τ- τωνος 357. ἐπιΕ'ρρίκῆ Β'. 384. ἐπιΦερδινάνδῆ	398	Γ' ωάννης Γ'.	118
		Γ' ωάννης Δ'.	150
		Γ' ωάννης Ε'.	183
		Γ' ωάννης ς'.	211
		Γ' ωάννης Ζ'.	211
		Γ' ωάννης Η'. 304. λύει τὸν Λαδοβίκον Β'. τῆ ὄρεα 290. Ζητήματα αὐτῆ περὶ τῆς τῆ Φωτίς ἀποκαταστά- σεως	313
		Γ' ωάννης Θ'.	327
		Γ' ωάννης Ι'. 346. καὶ 358. εἰς φυλακὴν τίθεται, καὶ πνίγεται	358
		Γ' ωάννης ΙΑ'.	358
		Γ' ωάννης ΙΒ'. 359. πρῶτος μεταβάλλει τὸ ὄνομα τῆ	360
		Γ' ωάννης ΙΓ'.	361
		Γ' ωάννης ΙΔ'.	376
		Γ' ωάννης ΙΕ'.	376
		Γ' ωάννης Ις'.	376
		Γ' ωάννης ΙΖ'.	383
		Γ' ωάννης ΙΗ'	383

ΕΛΕΓΧΟΣ

Γωάννης ΙΘ'. 389. ψευδος τὸ περι- τῆ λεγόμενον περὶ τῆ Οἰκουμεν- κῆ	389	384. διώκεται, ἢ φωτίζει τὰς Δάνες	384
Γωάννης Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος 22. Νεσοριανός 27. ἢ	32	Κανῆτος Β'. Καρδοσιανῶν ταγμα πότε ἄρχισε	399 430
Γωάννης Ἐξην Ἀντιοχείας	416	Κάρολος Ἀυτοκράτωρ Δύσεως 240. ἢ 241. ἐπικυρεῖ τὰς παρὰ Πιπί- νε δεδομένας δωρεάς τῷ Πάπα	240
Γωάννης Α'. Ἀλεξανδρείας, Τάλαιας	57. 68.	230. Χαρακτήρ αὐτῆ	240
Γωάννης Β'. Αἰμελος	57	Κάρολος Κάλβος Ἀυτοκράτωρ Δύσεως	303
Γωάννης Δ'.	115	Κάρολος Κράσσοσ Ἀυτοκράτωρ Δύ- σεως	304
Γωάννης Ε'. ὁ Ἐλεμήμων 146. ἢ	168	Καρχηδόνας σύνοδος τῶν Πελαγιανῶν	13. ἑτέραι τέσσαρες, 15. ἑτέρα κατὰ Πελαγίῳ ἢ Κελεσίῳ 30. ἑτέρα ε'. λεγομένη 30. ἑτέ- ρα κατὰ Μονοθελ.
Γωάννης Β'. Γεροσολύμων Ἐπίσκοπος	6	Κασίμ μοναχῆ	166
Γωάννης Δ'.	115	Κασιόδωρος	271
Γωάννης Φιλόπονος	101	Κεάδβαλδος Ἀγγλοσαξόνων βασιλεὺς γίνεται Χριστιανός	84
Γωάννης τῆς Κλίμακος	109	Κελεσίνοσ Ρώμης Ἐπίσκοπος	198
Γωάννης Δαμασκηνός	223	Κεφάλαια. ἕρις περὶ τῶν τριῶν κεφα- λαίων 93. κατακρίνονται 97. 99. 103. ἢ	22
Γωάννης Ἐξαρχοσ	150	Κρίτης σύνοδος κατὰ Δονατισῶν	105
Γωάννης Τζόκοπος ἔξαρχοσ	211	Κλαρομόντε σύνοδος	29
Γωάννης διάκονοσ	336	Κλεφῆσ	439
Γωάννης Τζιμισκῆσ Ἀυτοκράτωρ Ἀνα- τολῆσ 366 Ἐμποδίζεται τῆσ εἰ- σόδα τῆ ναῦ ἀπὸ τὸν Πατριάρ- χην Πολύευκτον	366	Κλήμησ Β'. Ρώμησ	118
Γωάννης Σκυλίτζησ	441	Κλήμησ Γ'. 429. σχίσμα αὐτῆ ἢ Γρη- γορίῳ Ζ'. ἢ λοιπῶν	396
Γωάννης Ἀκυληίῳσ	320	Κλήροσ Ρώμησ, ἐδελοκακία αὐτῆ, ἢ φιλοδοξία 429. μάχη αὐτῆ ἐν τῷ ἱερῷ	436
Γωάννης Ἐπίσκοποσ, ἢ μάρτυσ	443	Κληρονομία Πέτρου	429
Γωῆσ Σκῶτοσ	169	Κλιπιακηνσίῳ σύνοδος	423
Γωσήφ. ὕμνογράφοσ	297	Κλοδόβαιοσ Α'. Φράγκων βασιλεὺσ	178
		Κλοδόβαιοσ Β'.	61
		Κλοδόβαιοσ Γ'.	174
		Κλοδόλδα θυγάτηρ Χαριπέρτα	198
		Κλοτάριοσ Γαλλίασ βασιλεὺσ	131
		Κλοτάριοσ Β'.	91
			130

Κλο-

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Κλοτάριοσ Γ'.	174	φόρα 261. κατὰ Γγνατίσ 293.	
Κολομβανόσ	124	ἑτέρα ἐπὶ Φωτίσ 306. ψευδο- σύνοδοσ κατὰ Φωτίσ 306. ἄτο- πα εἰσ αὐτῆν τὴν σύνοδον 307.	
Κολωσσόσ Ρόδοσ κηρυτίζεται	310	σύνοδοσ Οἰκουμενικῆ Η'. ἐπὶ Φω- τίσ 313. ἑως 317. ἑτέρα σύνο- δοσ 367. ἑτέρα 379. Οἰκουμενικῆ ἐπὶ Κηρβλαρία 401. ἑτέρα ἐπὶ Νικολάω τῷ Β'.	436
Κονίβερτοσ Λογγιβάρδων βασιλεὺσ	172	Κωνσαντίνοσ Δ'. Ηρακλεωνῶσ Ἀυτοκρά- τωρ Ἀνατολῆσ	170
Κονφλεντίῳσ σύνοδοσ	197	Κωνσαντίνοσ Ε'. Πωγωνάτοσ Ἀυτοκρά- τωρ Ἀνατολῆσ 180. πῶθεν πω- γωνάτοσ	180
Κόνων Ρώμησ	345	Κωνσαντίνοσ ε'. κοπρώνυμοσ Ἀυτοκρά- τωρ Ἀνατολῆσ	224
Κόριπποσ Ἀφρικανόσ	197	Κωνσαντίνοσ Ζ'. Πορφυρογέννητοσ Ἀυ- τοκράτωρ Ἀνατολῆσ	238
Κέρραδοσ Α'. Ἀυτοκράτωρ Δύσεωσ	125	Κωνσαντίνοσ Η'. Πορφυρογέννητοσ Ἀυ- τοκράτωρ Ἀνατολῆσ 348. ἀρταῖ αὐτῆ 349. ἐλαττώματα αὐτῆ	350
345. ἀρταῖ αὐτῆ	345	Κωνσαντίνοσ Θ'. Πορφυρογέννητοσ Ἀυ- τοκράτωρ Ἀνατολῆσ 370. θάνα- τοσ αὐτῆ	371
Κέρραδοσ Β'. Ἀυτοκράτωρ Δύσεωσ	389	Κωνσαντίνοσ Ι'. Μονομάχοσ Ἀυτοκ- ράτωρ Ἀνατολῆσ 391. Χαρακ- τήρ αὐτῆ	391
Κερῶν τι ἐσὶ 156. κεφάλαια αὐτῆ	156	Κωνσαντίνοσ ΙΑ'. Δέκασ Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆσ	411
Κοσμάσ μοναχοσ Πατριάρχησ Κπ.	413. παραιτεῖ τὸν θρόνον	Κωνσαντίνοσ Α'. Κπ.	182
Κοσμάσ Μαίσιμα	416	Κωνσαντίνοσ Β'.	226
Κοσμάσ Ἀλεξανδρείας Πατριάρχησ	223	Κωνσαντίνοσ Γ'. Δειχάδησ	411
Καίικε σύνοδοσ	227	Κωνσαντίνοσ Ρώμησ 211. ἀντίκειται τῷ Φιλιππικῷ	210
Κεσσαλβοσ Ἰσπανίασ βασιλεὺσ	406	Κωνσαντίνοσ Ἀντιπάπασ 228. σχίσ- μα αὐτῆ	232
Κυριακόσ Κπ. 128. σύμφων με τὸν Νησευτήν διὰ τὸν τίτλον τῆ Οἰ- κουμεικῆ	398	Κωνσαντίνοσ Νακωλείας ἀρχηγόσ τῶν εἰκονομάχων	218
Κύριλλοσ Ἀλεξανδρείας 5. ἢ	135		Κων-
Κύροσ Κπ. ἐπαρχοσ ἀνακαινίζει τὰ τείχη αὐτῆσ 23. γίνεται Σμύρ- νησ Ἐπίσκοποσ	36		
Κωνσαντία Κύπρου κηρυτίζεται	23		
Κωνσαντινῶπολισ σεισμόσ 117. Ἐπίσ- κοποσ αὐτῆσ πότε ἀνομάδη Οἰ- κουμεικῆ 132. ἀκατασασίαι αὐ- τῆσ ἐπὶ Ρωμανῷ Γ'.	172		
Κωνσαντινῶπολισ. σύνοδοσ αὐτῆσ 45. ἑτέρα 80. ἑτέρα 103. ἑτέρα 104. Οἰκουμενικῆ Ε'. 105. ἑτέρα 108. ἑ- τέρα σύνοδοσ 136. ψευδοσύνοδοσ ἐπὶ Σεργίῳ 166. Οἰκουμενικῆ ἕκ- τη 185. ἄροσ αὐτῆσ 191. πενδέκ- τη σύνοδοσ 202. ἀντίκειται αὐτῆ τοῖσ Λατίνοισ 203. ψευδοσύνοδοσ 213. ἑτέρα ἐπὶ Ἀρτεμίῳ 213. ἑ- τέρα ἐπὶ τῷ αὐτῷ 222. ψευδο- σύνοδοσ 234. σύνοδοσ ἐπὶ Νικη-	388		

Τομ. II.

M m m

ΕΛΕΓΧΟΣ

Κώνστας Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 170 τύπος αὐτῆ 172- πολεμῆ τῆς Δογγιβάρδης 173. κερσεύει τὴν Ρώμην 173	τῆ Σανταβαρινῆ 321. τέταρτος γάμος αὐτῆ 322 ἔ 331
Λ.	Λέων ὁ φιλόσοφος 271
Λάγφρακος Κανταβαρίας 442	Λιβεράτος 112
Λάδων Ρώμης Ἐπίσκοπος 346	Λιβέριος Ρώμης 91
Λάμβερτος Σχαφναβεργίνσιος 442	Λιύβας Βεσγύτθων βασιλεὺς 119
Λατίνων καινοτομίαι κατὰ τὸν Φώτι- ον 319. κατὰ τὸν Κηρελάριον 401. σχίσμα αὐτῶν 400	Λιύβας Β'. 152
Λαυρέντιος Ρώμης σχίσμα περὶ αὐ- τῆ 63	Λισάσιος αἰρετικὸς 385
Λεμήγιος Ἐξάρχος 150	Λογγιβάρδοι κυριεύουσι τὴν Ἰταλίαν 118. τέλος τῆς αὐτῶν βασιλεί- ας 230
Λεόντιος Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 196	Λοθάριος Αυτοκράτωρ Δύσεως 280
Λευβίγγιλος βασιλεὺς Βεσγύτθων ἀρσιανός 119	Λεγδάνας σύνοδος 122. Β'. 136. ἐτέ- ρα 269
Λέων Α'. Ρώμης Ἐπίσκοπος 22. ἔ 27	Λεδοβίκος Α'. ὁ πῖος Αυτοκράτωρ Δύσεως 265
Λέων Β'. 182	Λεδοβίκος Β'. Αυτοκράτωρ 289
Λέων Γ'. 240. διώκεται 240. πάλιν λαμβάνει τὸν θρόνον 241. ἐκδέτ- ται τὰς χαλκὰς πλάκας περὶ τῆ συμβόλα 243	Λεδοβίκος Γ'. Αυτοκράτωρ 303
Λέων Δ'. 281	Λεδοβίκος Δ'. Αυτοκράτωρ 341
Λέων Ε'. 342	Λεδοβίκος Ε'. ἔσχατος βασιλεὺς τῶν Φράγκων 378
Λέων Σ'. 358	Λεϊτβεργτος Λογγιβάρδων βασιλεὺς 211
Λέων Ζ'. 359	Λεϊτπρανδος πολιορκεῖ τὴν Ρώμην 218
Λέων Η'. 360	Λεϊτπρανδος συγγραφεὺς 369
Λέων Θ'. 397	Λικηνσία Α'. ἔ Β'. σύνοδος 121
Λέων ὁ Θράξ Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 39	Λέπος Σερβάτος 289
Λέων Ἰσαυρος Αυτοκράτωρ Ἀνατο- λῆς 214. κινεῖ διωγμὸν κατὰ τῶν ορθοδόξων 216. διατὶ εἰκονομάχος 218	M.
Λέων Πορφυρογένιτος Αυτοκράτωρ 225	Μακάριος Ἀντιοχείας 171
Λέων Ἀρμένιος Αυτοκράτωρ 258. δια- τὶ εἰκονομάχος 261	Μακεδόνης Κπ. 58
Λέων ὁ σοφὸς Αυτοκράτωρ Ἀνατο- λῆς 320. διατὶ ὀργίζεται κατὰ	Μάμεργτος Κλαύδιος 49
	Μανασσῆς 441
	Μανδήλιον ἅγιον φέρεται εἰς Κπ. 354
	Μανιχαῖοι νέοι 385
	Μαξιμιανὸς Κπ. Ἐπίσκοπος 22
	Μάξιμος Ταυρινῶν 37
	Μάξιμος. διάλεξις αὐτῆ μετὰ τῆ Πύρρα 175. βίος αὐτῆ 178
	Μαριανὸς Σκότος 442

Μα-

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Μαρίνος Ρώμης 305	Μιχαὴλ Κεροπαλάτης Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 258
Μαρίνος Β'. 359	Μιχαὴλ Τραυλὸς Αυτοκράτωρ Ἀνα- τολῆς 263
Μαρίνος Ληγάτος εἰς Κπ. τί πάσ- χει 318	Μιχαὴλ υἱὸς Θεοφίλου Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 272. πέμπει πρεσ- βείαν πρὸς Νικόλαον Α' τὸν Ρώμης 279
Μαρκιανὸς Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 39	Μιχαὴλ Παφλαγῶν Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 387. γίνεται μονα- χὸς 387
Μαρκελῖνος 112	Μιχαὴλ Καλαφάτης Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 390. τυφλῆται, ἔ ἐξορίζεται 391
Μαρκελίνα λείφανον φέρεται εἰς Γαλ- λίαν 267	Μιχαὴλ Στρατιωτικὸς Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 392. ἔ 409
Μάρκος Ἐρημίτης 35	Μιχαὴλ Δέκα Αυτοκράτωρ 413. κα- ταβιβάζεται ἔ γίνεται μοναχὸς 413. γίνεται Ἐφέσος Ἐπίσκοπος 414
Μάρκος μοναχὸς 336	Μιχαὴλ Κηρελάριος 392. ἐξορίζεται 410. ἀναθεματίζει τὰς Λατί- νους 403
Μάρκ τῆ Ἀποσόλα λείφανον φέρε- ται εἰς Βενετίαν 267	Μιχαὴλ Ψελλὸς 407
Μαρθάμ Χαλίφης 182	Μογγεντίας σύνοδος 253. ἐτέρα Α'. λεγομένη 286. ἐτέρα Β. λεγο- μένη 286. ἐτέρα 333. ἐτέρα 437
Μαρτίνος Τεβρωνήνσιος 18	Μόδεσος Γεροσολύμων 148
Μαρτίνος Βρακάρων 125	Μονοσελήται. προσάται αὐτῶν τίνες 159. κρίσεις περὶ τῆ δόγματος αὐτῶν 159. ἔ 160
Μαρτίνος Γαλλικίας 125	Μουσουλμάνοι τίνες 157
Μαρτίνος Ρώμης ἐξορίζεται 173	Μισσηνὶς σύνοδος 379
Μαρτύριος Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος 23	Μιστίνης σύνοδος 378
Μασαλιανὸν αἰρετικοὶ 14	Μοφρασίας σύνοδος 104
Ματισκῶνης σύνοδος 122. Β'. 136. Γ'. 164	Μπαρβίτης ἡγεμῶν Ρωσίας 355
Μαυρίας Χαλίφης 172. κηρυμνίζει τὴν Κωνσταντιανὴν Κύπρον, ἔ τὸν Κο- λώσσον τῆς Ρόδου 172. σκληρο- της αὐτῆ 182	Μωάμεθ ψευδοπροφήτης 154. φυγὴ αὐτῆ 155. κηρύττει τὴν θρησ- κειαν τῆ 155. πιστεύεται ὡς με- σίας ἀπὸ τῆς Ἑβραίας 156. θάνα- τος αὐτῆ 157. ὄπαδοι ἔ ἀντικει- μενοὶ αὐτῆ 157
Μαυρίκιος Αυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 126	
συμβουλευεῖ Γρηγόριον τὸν μέ- γαν 134	
Μέδαργος 112	
Μεδιολάνων σύνοδος 185. ἐτέρα 437	
Μεδόδιος ὁμολογητῆς Κπ. 273. ἔ 263	
Μέλδης σύνοδος 285	
Μελέτιος Μυσπόλεως 441	
Μελωδίται 101	
Μετηνσία σύνοδος 138. ἐτέρα 294	
Μηνῆς Κπ. 91. ἀκοινωνητὸν ποιεῖ τὸν Βιγίλιον Ρώμης 99	
Μιλεῦσι σύνοδος κατὰ Πελαγιανῶν 13. ἐτέρα 16. ἐτέρα 30	
Μιχαὴλ Λαχανοδράκων. διάταγμα αὐτῆ περὶ τῶν μοναχῶν 228	

Μ m m 2

Μω-

Ε. Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Μωσής Βαρκωκεφᾶς	369
N.	
Ναρβωνησιᾶ σύνοδος	137
Ναρσής διαβάλεται ὡς τύραννος	117
Νεῖλος μοναχός	35
Νεσόριος Κπ. 22. 25. αἰρετικός ἐστὶ 25. αἵρεσις αὐτῆ 25. ἔ 26. ἐξορία ἔ κακὸν τέλος αὐτῆ	27
Νίθαρος	271
Νικαίας τῆς Βιθυνίας σύνοδος Οἰκουμενική Ζ'. 245. ἔως	250
Νικήτας Παφλαγῶν	298
Νικήτας Στηθάτας	407
Νικήτας Σεβρών	441
Νικηφόρος Ἀντιοχείας	413
Νικηφόρος Πατρίκιος Ἀυτοκράτωρ Ἀτατολῆς	257
Νικηφόρος Φωκᾶς Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 363. Χαρακτήρ αὐτῆ 364. προδίδεται ἀπὸ τὴν γυναῖκα τῆ 364. διατὶ ἐμποδίζεται τῆς εἰσόδου τῆ Ναῶ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Πολύευκτον 364. κατορθώματα αὐτῆ	365
Νικηφόρος Βοτανειάτης Ἀυτοκράτωρ	413
Νικόλαος Α'. Ρώμης πέμπτη διδασκαλία πρὸς τὸς Βελγάρους 277. υπερηφανεία αὐτῆ	290
Νικόλαος Β'. 423. θέσπισμα αὐτῆ 423. σχίσμα αὐτῆ ἔ Βενεδίκτη Γ.	435
Νικόλαος Μυσικός Κπ. 322. ἔ	351
Νικόλαος Χρυσοβέργης Κπ.	371
Νικόλαος Γραμματικός Κπ.	416
Νορμανοὶ ἐξεδιάζουσι τὴν Ἰταλίαν	423
Νεμιδίας σύνοδος κατὰ Μοσθελιῶν	166

Ξ-	
Ξύσος Β'. Ρώμης-Επίσκοπος	22
Ξιφιλίνος Κπ.	411
Ξύλα Τίμια ἐλευθερῶνται ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Περσῶν	150
O.	
Οβέτε σύνοδος	344
Οδων	369
Ολανδία. κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Λαδοβίκα τῆ Πία	267
Ονώριος Ρώμης 150. μονοθελήτης 160. ἔ	161
Ονώριος Ἀυτοκράτωρ Δύσεως 2. Χαρακτήρ αὐτῆ 3. θάνατος	21
Ονώριχος Λιβύας βασιλεὺς 61. διώκει τὸς Χριστιανούς	62
Ορδάνιος Ἀγγλίας βασιλεὺς	267
Ορδάνιος Β'.	305
Ορδάνιος Γ'.	363
Ορθοδοξίας ἑορτὴ πότε, ἔ διατὶ ἐδιωρίσθη	275
Ορμισδάς Ρώμης	61
Ορόσιος Παῦλος	34
Οσβωρία σύνοδος	437
Οσμάνης Χαλίφης	172
Όττων Α'. ὁ Μάγνος Ἀυτοκράτωρ Δύσεως	356
Όττων Β'. Ἀυτοκράτωρ	375
Όττων Γ'. Ἀυτοκράτωρ	375
Όυαλεντιανή σύνοδος 81. ἑτέρα	287
Όυαλεντιανός Ἀυτοκράτωρ Δύσεως 21. κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας ἐπ' αὐτῆ	21
Όυαλεντίνος Ρώμης Ἐπίσκοπος	265
Όυβαλδος	336
Όυγγρία. κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Στεφάνου 385. ἐπὶ Ἀνδρέα	399

Όυγ-

ΤΩ Ν ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Όυγγροι γίνονται Χριστιανοὶ	354	Παῦλος Γ'.	203
Όυγιλίος	49	Παῦλος Δ'. 226. ἔ	239
Όυικέντιος Λερινήσιος	36	Παῦλος Ρώμης	228
Όυίκτωρ Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος	398	Παῦλος διάκονος Ρώμης σχίσμα αὐτῆ	232
Όυίκτωρ Γ'.	429	Παῦλος διάκονος ὁ ἱστοριογράφος	236
Όυίκτωρ Όυτίκης	50	Παῦλος Πατρίκιος ἑξαρχος	216
Όυίκτωρ Καπύνης	112	Παυνησιᾶς σύνοδος	79
Όυλδέριχος	293	Πελαγιοὶ αἰρετικοὶ	13
Όυμαρος Χαλίφης 157. πολιορκεῖ ἔ κυριεύει τὴν Γερουσαλήμ 157. ἔ	158	Πελάγιος αἰρετικὸς 11. αἵρεσις αὐτῆ 11. ἔ 12. τίνες ἔγραψαν κατ' αὐτῆ	13
Όυμαρος Β'. ματαίως κοπιᾷ διὰ τὴν ἀνοικοδομὴν τῆ Ναῶ 172. βιάζει τὸς Χριστιανούς νὰ γίνωσι Μωαμεθδανοὶ	215	Πελάγιος Α'. Ρώμης Ἐπίσκοπος	91
Όυργέλης σύνοδος.	406	Πελάγιος Β'. 118. ἔ 128. φέρεται κατὰ τῆ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὸν τίτλον	133
Όυρβανός Β'. Ρώμης	429	Πελάγιος Ἀσφριῶν βασιλεὺς	216
Όυσάαρδος	254	Πέτρος Χρυσολόγος	38
Π.			
Πάπας πότε ἀνομάσθη	317	Πέτρος ὁ Κναφύς Θεοπασχίτης	42
Παρδεβόρνης σύνοδος Α'. 235. Β'.	251	Πέτρος Γ'. Ἀλεξανδρείας 148. ἔ	168
Παρισίων πυρκαϊά	130	Πέτρος Κπ.	171
Παρισίων σύνοδος 108. ἑτέρα	268	Πέτρος Ἀντιοχείας	393
Πάσχα. σχίσμα περὶ τῆς ἑορτῆς τῆ Πάσχα εἰς Γαλλίαν, ἔ Ἰσπανίαν	120	Πέτρος Δαμασκῆ μάρτυρ.	227
Πασχάλης Ἀρχιδιάκονος Ρώμης, σχίσμα αὐτῆ	200	Πέτρος Ἀρχιεπισβύτερος Ρώμης σχίσμα αὐτῆ	200
Πασχάλης Ρώμης Ἐπίσκοπος	265	Πέτρος Δαμιανῆ	408
Πασχάσιος	50	Πέτρος Όυγγρίας βασιλεὺς	399
Πασχάσιος Ράβερτος δόξα αὐτῆ περὶ τῆς εὐχαριστίας 332. συγγράματα αὐτῆ	336	Πετρώναξ ἀνακαινίζει τὸ Κασσιονικὸν μοναστήριον	216
Πατριάρχης Κπ. πότε Οἰκουμενικός	132	Πικταῖοι γίνονται Χριστιανοὶ	119
Πατριμάνιον τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας	211	Πικταύων σύνοδος 138. εἰσὶς τῆ ἐν Πικταύοις μονασιεῖς	131
Παυλικιανῶν αἵρεσις	237	Πλακεντίας σύνοδος	437
Παυλίνος Ἀκείτανός	19	Πνεῦμα ἅγιον. καινοτομίαι περὶ τῆς ἐκπορεύσεως 242. ἔ	400
Παυλίνος Ἀκυλίας	254	Πολῶνοι γίνονται Χριστιανοὶ	363
Παῦλος Ἐμέσης	36	Πολύευκτος Κπ. 352. ἐμποδίζει τῆς εἰσόδου τῆ ναῶ τὸν Νικηφόρον	364
Παῦλος Β'. Κπ. 171. ἔ	176		

M m m 3

Πον.

ΕΛΕΓΧΟΣ

Ποντιγόνα σύνοδος	310	Ρ'οδόλδος Λογγιβάρδων βασιλεύς	173
Πορφύριος Αντιοχείας Επίσκοπος	5	Ρ'όθαρις Λογγιβάρδων βασιλεύς	152
Πελχερία διδάσκει τὸν Θεοδοσίον	20	ἔ	173
ἔ	38	Ρ'όδολφος ὁ δὲξ Αυτοκράτωρ Δύ-	422
Πριμάσιος	112	σεως	174
Προδρόμος χεῖρ φέρεται εἰς Κπ.	354	Ρ'ωζεσεβίνδος Βεσγόνδων βασιλεύς	327
Πρόκλος Κπ.	22	Ρ'ωμανὸς Ρ'ώμης Επίσκοπος	128
Προκόπιος Καισαρεύς	112	Ρ'ωμανὸς ἑξαρχος	349
Προοριστὰ ἀιρετικοὶ	42	Ρ'ωμανὸς Λεκαπηνὸς Αυτοκράτωρ Α'-	350
Πρόσπερος Ακκίτανὸς	36	νατολῆς 348. ἐξορία αὐτῆ	386
Πύρρος Κπ. 146. ἔ 148. διάλεξις αὐ-	175	Ρ'ωμανὸς Β'. Αυτοκράτωρ	412
τῆ μετὰ τῆ Μαξίμου		Ρ'ωμανὸς Γ'. Αυτοκράτωρ	
		Ρ'ωμανὸς Δ'. ὁ Διογένης Αυτοκράτωρ	
		Ανατολῆς	
Ρ.		Ρ'ώμη· σύνοδος αὐτῆς κατὰ Νεσορία	
Ρ'αβανὸς Μαυρος	287	31. ἑτέρα σύνοδος 45. ἑτεραι τρεῖς	
Ρ'αβέννη. Ἐξαρχία αὐτῆς πότε ἀρ-	228	ἐπὶ Φήλικος 46. ἐπὶ Συμμαχία	
χιση 118. πότε ἐτελείωσε		ἔξ 78 ἐπὶ Βονιφάτιο 103. ἐπὶ	
Ρ'αβέννη. Επίσκοποι αὐτῆς ὑποτάσ-		Γωάννα Β'. 103. ἐπὶ Γρηγορία	
σονται εἰς τὸν Ρ'ωμαϊκὸν θρό-		Γ'. 164. κατὰ Μονοθελητῶν 166.	
νον	184	ἑτέρα ὁμοίως 177. ἑτέρα ὁμοίως	
Ρ'αβέννης σύνοδος 344. ἑτέρα	368	177. ἑτέρα ὁμοίως 186. ἐπὶ Γωάν-	
Ρ'αγάμπερτος Λογγιβάρδων βασιλεύς	211	να Ζ'. 213. ἐπὶ Γρηγορία τῆ	
Ρ'αμῆρος Ἀσερῶν βασιλεύς	267	Β'. ἑτεραι τέσσαρες 219. ἐπὶ	
Ρ'αμῆρος Β'.	243	Ζαχαρία 234. ἐπὶ Στεφάνου Γ'.	
Ρ'αμῆρος Γ'.	363	235. ἐπὶ Εὐγενία 268. ἐπὶ	
Ρ'ανιμῆρος Ἰσπανίας βασιλεύς	398	Λέοντος Δ'. 286. ἐπὶ Νικολάου	
Ρ'άντισμα ἀντὶ βαπτίσματος πότε ἀρ-		Η'. δύο 294. ἑτέρα ἐπὶ τῆ αὐ-	
χιση	141	τῆ 295. ἐπὶ Γωάννα Θ'. 344. ὑ-	
Ρ'ατισβάνης σύνοδος	251	πὸ Οὐττωνος τῆ Μάγνη δύο	
Ρ'αχίς Λογγιβάρδων βασιλεύς	228	368. ψευδοσύνοδος 368. ἑτέρα	
Ρ'ηγίνων Πραμηνσίος	337	σύνοδος 379. ἑτεραι τέσσαρες 406	
Ρ'ημίγιος	48	ἐπὶ Νικολάου τῆ Β'. 437. ἐπὶ	
Ρ'ημίγιος Ἀντισιοδώρου	337	Γρηγορία τῆ Ζ'. δύο 438. ἐπὶ	
Ρ'ημῶν σύνοδος 165. ἑτέρα 253. ἑτε-		Οὐρβανῆ	438
ραι δύο 379. ἑτέρα	406	Ρ'ώμης προνόμιον τῆ Ἐπισκόπου αὐ-	
Ρ'ηχάριδος Ἰσπανίας βασιλεύς γίνε-		τῆς παρὰ Φωκῆ 150. 154. ἀν-	
ται Χριστιανὸς 129. διατί λέγεται		ξισις αὐτῆ 229. διατί, πότε ἔ	
Καθολικὸς	130	τις τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρ'ώμης	
Ρ'ηχάριδος Β'.	152	μετήλλαξε τὸ ὄνομά τῆ 281. πό-	
		τε ὀνομάθη Πάπας.	317
		Ρ'ώ-	

ΕΛΕΓΧΟΣ

Ρ'ώμη. σχίσμα Λαυρεντίου, ἔ Συμ-		Σαξονία· κατάσσις τῆς Ἐκκλησίας	
μάχη 63. Πέτρος Ἀρχιεπισβυ-		ἐπὶ Βερνάρδου δακός	385
τέρου, ἔ Θεοδῶρα πρεσβυτέρου		Σαρακηνὸι προσερχοῦσι τῷ Μωάμεθ 155.	
199. Θεοδῶρα ἀρχιεπισβυτέρου		ὑποτάσσει τὴν Ἰσπανίαν 212.	
ἔ Πασχάλεως ἀρχιδιακόνου 200.		σκληρότης αὐτῶν ἐν Συρίᾳ	366
Θεοφυλάκτου ἔ Παύλου 232.		Σεβαστιανῆ Λείψανου φέρεται εἰς	
Κωνσταντῖνα, ἔ Φιλίππου 232.		Γαλλίαν	267
ἔ 233. Φορμῶσα ἔ Σεργίου 329.		Σεδάλιος	36
Βενεδίκτου Γ'. ἔ Νικολάου Β'. 435		Σέργιος Α'. Ρ'ώμης Επίσκοπος	197
Καδάλου ἔ Ἀλεξάνδρου Β'. 435	435	Σέργιος Β'.	281
Ρ'ώμη. σεισμός ἔ λοιμὸς αὐτῆς 129.		Σέργιος Γ'.	342
πάνθεν αὐτῆς εἰς Ναὸν ἀφιερῶ-		Σέργιος Δ'. 383. κηρύττει φανερώς	
ται	150	τὴν περὶ τῆ ἀγία πνεύματος αἵ-	
Ρ'ωσία. Κατάσσις τῆς Ἐκκλησίας		ρεσιον	383
ἐπὶ Βλαδιμήρου, ἔ τῶν υἱῶν αὐ-		Σέργιος Ρ'ώμης· σχίσμα αὐτῆ μετὰ	
τῆ	416	τῆ Φορμῶσα	329
Ρ'ῶσσοι γίνονται Χριστιανὸι πῶς ἔ πό-		Σέργιος Κπ.	146
τε 302 ἔ	355	Σέργιος ἕτερος Κπ. 372. ἀντίκειται	
Ρ'ωτιγγεάμα σύνοδος	439	τοῖς Λατίνοις	372
		Σέργιος Μοναχὸς συμβοηθὸς τῆ Μωά-	
		μεθ	155
		Σευηρίνος Ρ'ώμης	150
Σ.		Σευηριανὸι ἀιρετικοὶ	75
Σάββας μοναχὸς	82	Σευηρίται)	
Σαβιτιανὸς Ρ'ώμης Επίσκοπος	150	Σευῆρος Ἀντιοχείας 57. 59. ἀιρετι-	
Σάγκτιος ὁ Κράσσοις Ἰσπανίας βασι-		κὸς	73
λεύς	363	Σθλαβῖνοι κυριεύουσι τὴν Ἰταλίαν	129
Σάγκτιος Β'.	384	Σιβελίνος Λατίνος Πατριάρχης Γερο-	
Σάγκτιος Γ'.	430	σολύμων	434
Σαγιττάριος Βαπίγγου Επίσκοπος	122	Σιδώνιος Ἀπολιναρίου	47
Σαλιγκνυσαδία σύνοδος	386	Σιδῶνος ψευδοσύνοδος	79
Σαλιανὸς	35	Σιλβέριος Ρ'ώμης Επίσκοπος σχίσ-	
Σαλάσιος Γεροσολύμων	57	μα αὐτῆ 93. ἐξορίζεται εἰς Πά-	
Σαλώσιος	50	ταρα 94. φέρεται εἰς Ρ'ώμην 95.	
Σαλώσιος Επίσκοπος Ἐβρεθάνου καθή-		ἐξορίζεται εἰς Παλμάρειαν νῆσον	95
ρεται	122	Σιλβέριος Β'.	377
Σαμεὴλ ἡγεμὼν Βουλγάρων κατακρη-		Σιλβέριος Γ'.	393
σεύει τὰ ἐσπέρια τῆς ἀνατολι-		Σιλβέριοι γίνονται Χριστιανὸι	363
κῆς αυτοκρατορίας	374	Σιλβανέκτα σύνοδος 295. ἑτέρα	379
Σαμωνῆς Γαζίης	441	Σίλων Ἀσερῶν βασιλεύς	230
Σαντωνηνσίος σύνοδος	121		
		Σι-	

ΕΛΕΓΧΟΣ

Σισέβαδος Βεσγύττων βασιλεύς 152. βιάζει τὰς Ἰβδαίαις διὰ τὴν Χριστιανήσωσι	152	Συνεργισαὶ αἱρετικοὶ	14
Σισέανδρος Βεσγύττων βασιλεύς	152	Συνέσιος Κυρηναῖος φιλόσοφος	33
Σισίνιος Κπ.	22	Συνοδῖται	101
Σισίνιος Μάγιστρος	371	Συρίας σύνοδος	219
Σισίνιος Ρώμης	211	Συρικός Ρώμης	4
Σμάραγδος ἑξαρχος	128	Συρός διάδοχος Χοσρόη φιλιώνεται μετὸν Ἡράκλειον	150
Σηθία. κατάσσις τῆς Ἐκκλησίας ἐπι Δεδοβίκα Πία	267	Σχίσμα Βονιφατίου, καὶ Εὐλαλίου	24
Σηθίων Δαυίας βασιλεύς	384	Σχίσμα Λαυρεντίου, καὶ Συμμάχου	63
Σησιόνη σύνοδος 286. ἑτέρα 344. ἑτέρα	368	Σχίσμα μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς, καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας 67. ἕως	72
Σεϊντίλας Βεσγύττων βασιλεύς	152	Σχίσμα Βονιφατίου Β'. καὶ Διοσκώρου	92
Σελειμάν Χαλίφης	215	Σχίσμα Σιλβερτίου, καὶ Βιγιλίου	93
Σταυράκιος Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς	258	Σχίσμα περὶ τῶν τριῶν κεφαλαίων	96
Στέφανος Β'. Ρώμης Ἐπίσκοπος	228	Σχίσμα Ἰβερίας	120
Στέφανος Γ'.	228	Σχίσμα Γαλλίας καὶ Ἰσπανίας	120
Στέφανος Δ'.	228	Σχίσμα Ἰσπανίας	161
Στέφανος Ε'.	265	Σχίσμα Πέτρου Ἀρχιεπισβυτέρου, καὶ Θεοδώρου πρεσβυτέρου	199
Στέφανος ς'. 325. σκληρότης αὐτῆ κατὰ τὰ Φορμώσα	330	Σχίσμα Θεοδώρου Ἀρχιεπισβυτέρου, καὶ Πασχάλεως Ἀρχιδιακόνου	200
Στέφανος Ζ'.	326	Σχίσμα Θεοφυλάκτου, Παύλου	232
Στέφανος Η'.	358	Σχίσμα Κωνσταντίνου, καὶ Φιλίππου	232
Στέφανος Θ'.	359	Σχίσμα Φωτίου, καὶ Ἰγνατίου	278
Στέφανος Ι'. 423. πρῶτος ἐξύρισε τὸ γένειον	423	Σχίσμα Βενεδίκτη Γ'. καὶ Ἀναστασίας	284
Στέφανος πρεσβύτερος Ρώμης. σχίσμα αὐτῆ 232. καὶ	233	Σχίσμα Ἀνατολικῶν, καὶ Δυτικῶν	318
Στέφανος Κπ. 318. καὶ	322	Σχίσμα διὰ τὴν τετραγαμίαν 324. ἑνώσις αὐτῆ τῶν σχίσματος	353
Στέφανος Β'. ὁ Ἀμασειᾶς	351	Σχίσμα Φορμώσου, καὶ Σεργίου	329
Στέφανος Ἀντιοχείας	227	Σχίσμα Λατίνων ἀπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας	400
Στέφανος Ἐδέας	369	Σχίσμα Βενεδίκτη Γ'. καὶ Νικολάου Β.	435
Στάδιος	49	Σχίσμα Καδώλου, καὶ Ἀλεξάνδρου Β'.	435
Συμεῶν Σηλίτης	34	Σχίσμα Κλήμεντος Γ'. καὶ Γρηγόριου Ζ'.	436
Συμεῶν Μεταφραστῆς	297	Σχολαστικὸς πατριάρχης ἑξαρχος	216
Συμεῶν νέος Θεολόγος	372	Σωζόμενος	37
Συμεῶν ὁ Ἐλλην Γεροσολύμων	416	Σωκράτης Σχολαστικὸς	37
Σύμμαχος σοφιστῆς	3		
Σύμμαχος Ρώμης 56. 61. σχίσμα περὶ αὐτῆ	63		

T.

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

T.

Ταράσιος Κπ.	239	Φήλιξ Γ'. Ρώμης Ἐπίσκοπος 91. καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν τὸν Ἀκάκιον, καὶ δὲν ὑπακούεται	69
Ταβρακῶνος σύνοδος	80	Φήλιξ Ραβέννης δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὸν Ρώμης	211
Τεΐας Γόττων βασιλεύς	90	Φθαρτολάτραι τίνες	75
Τετραγαμία σχίσμα	324	Φιλιππικὸς Βαρδάνης Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 208. μονοθελήτης 210	210
Τζάδος Λαζῶν βασιλεύς βαπτίζεται	65	ἐυρίσκει ἀντικείμενον Κωνσταντῖνον τὸν Ρώμης Ἐπίσκοπον	210
Τιβέριος Β'. Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς	114	Φίλιππος Α'. Γαλλίας βασιλεύς	430
Τιβέριος Γ'. Ἀΐμικρος Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς	196	Φλαβίανος Ἀσφριῶν βασιλεύς	216
Τικίνα σύνοδος 293. ἑτέρα	310	Φλαυιανὸς Κπ.	22
Τιμόθεος Αἰθιοπίας αἱρετικὸς	41	Φλαυιανὸς Ἀντιοχείας	57
Τοτίλας Γόττων βασιλεύς	90	Φλάυιος ἑξαρχος	211
Γερωνική σύνοδος 121. ἑτέρα 253. ἑτέρα	407	Φλωδόαλδος	369
Τρασαμῆδος Βανδύλων βασιλεύς	62	Φόρμωσος Ρώμης 326. σχίσμα αὐτῆ μετὰ τῶν Σεργίου	329
Τριβερηνσία σύνοδος	333	Φόρα Γαλιλαίας ψευδοσύνοδος	251
Τρισάγιον πότε ἀρχισε 23. προσήκη, καὶ σύγχυσις δι' αὐτὸ 55. καὶ	58	Φεργέντιος Ἀφροῦ	82
Τρύφων Κπ.	351	Φεργέντιος Φεββάνδος	83
Τύρος σύνοδος	81	Φράγκοι γίνονται Χριστιανοὶ 61. πόλεμος αὐτῶν καὶ τῶν Βεργανδίων 91. μεταλαγὴ τῶν βασιλέων αὐτῶν	231
Τωλήτης Α'. σύνοδος 15. Β'. 103. Γ'. 137. Δ'. 165. Ε'. καὶ ς'. 166. Ζ'. Η'. καὶ Θ'. 177. Ι'. 178. ΙΑ'. 185. ΙΒ'. ΙΓ'. καὶ ΙΔ'. 195. ΙΕ'. 202. Ις'. ΙΖ'. 204. ΙΗ'.	213	Φραγκοφάρτα ψευδοσύνοδος 351. σύνοδος	385

T.

Υπαπαντῆς ἑορτὴ πότε	66	Φρέκλαφος	271
Υπατία	38	Φροίλας Ἀσφριῶν βασιλεύς *	230
		Φροίλας Β'.	305
		Φωκῆς Τύραννος Ἀυτοκράτωρ Ἀνατολῆς 145. τέλος Ἰλιβερόν αὐτῆ 146. σκληρότης αὐτῆ	148
Φαντασιασαὶ τίνες	75	Φώτιος Κπ. 274. ἐξορίζεται καὶ διατί 300. ἀναβιβάζεται τὸ β'. 312. ἐξορίζεται τὸ γ'. καὶ τελευτᾷ 318. συγγράμματα αὐτῆ	297
Φερδινάνδος Κασιλίας βασιλεύς	398		
Φήλιξ Οὐργέλης, κινεῖ ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς εἰς ὁ Χριστὸς υἱοποίητος ἐστὶ τῶ Θεῶ 244. κατακρίνεται	245		

Tom. II.

Nnn

X.

ΕΛΕΓΧΟΣ

X.	Χινδεβίνδος Βεσγύττων βασιλεύς	174
	Χιντίλας Βεσγύττων βασιλεύς	152
Χαλφίης τί ἐστὶ	Χιτζερετ τί ἐστὶ	155
Χαλκηδόνος σύνοδος κατὰ τῷ Χρυσό-	Χοσδρόης πολεμίτες Ρωμαίαις	148
σύμῃ 16. ἑτέρα σύνοδος οἰκουμενική Δ.	Χριστιανοὶ Περσίας πάσχασι ἀπὸ τὸν	
	Χοσδρόην 117. πάσχασι ἀπὸ τῶν	
Χασχάμ Χαλφίης	Γεδαίαις	149
Χερβικός ὕμνος πότε ἄρχισε	Χριστοφόρος Ρώμης	342
Χιλδέβεργτος βασιλεύς Γαλλίας		
Χιλδέβεργτος Β.	Ω.	
Χιλδέρικος Γαλλίας βασιλεύς	Ωριγενισαί	9

ΕΛΕΓ-

ΕΛΕΓΧΟΣ

τῶν Περιεχομένων ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι.

A.

Αββος μοναχὸς	σελ. 370	Αναζάρβα σύνοδοι δύο	47
Αγάθης σύνοδος	138	Αναζάσιος Γεροσολύμων	57
Αγάθων Αλεξανδρείας	148	Αναζάσιος Β.	228
Αγάθων Ρώμης πόσα ἔτη ἀρχιερά-		Αναζάσιος Β. Ρώμης	56
τευσσε	183	Αναζάσιος Κπ.	227
Αδεόδατος Ρώμης πόσα ἔτη ἀρχιερά-		Αναζάσιος Σιναίτης	115. 128
τευσσε	183	Ανδεγαυίνισια σύνοδος	48
Αἰδηλμος	181	Ανδιμος Κπ.	91. 116.
Αθανάσιος Αλεξανδρείας αἰρετικὸς	56	Ανανετηνισια σύνοδος πότε συνήχθη	334
Αθανάσιος Μονοφυσίτης	171	Ανσηγισος	337
Ακάκιος Κπ.	56	Αντιοχείας σύνοδος κατὰ Πελαγίαν	
Ακκας Ἐπίσκοπος	255	47. ἑτέρα 47. κατὰ Νεστοριανῶν	
Ακκιδανικῆς Γαλλίας σύνοδος πῶ	104	47. ἑτέρα 47. ἑτέρα 48. ἑτεροι	
Ακκισγρῆνης σύνοδοι τρεῖς 294. ἑτέ-		δύο 48. ἑτέρα 48. ἑτέρα	138
ρα	334	Απολινάριος Αλεξανδρείας	115
Ακυληίας σύνοδος	139	Αραυσικανὴ σύνοδος 47. Β. πόσοι συ-	
Αλβέρικος Κασσινήσιος	443	νήλ.δον	102
Αλβέρικος Σαλερνιτανὸς	443	Αρελάτης σύνοδος 48. Γ. πόσοι συ-	
Αλγερὸς Κορβινός	443	νήλ.δον 81. Ε.	139
Αλεξανδρείας σύνοδος 48. ψευδοσύνο-		Αρμενίας σύνοδος κατὰ Νεστοριανῶν	47
δες 48. ἑτέρα σύνοδος	48	Αρμένιος σύνοδος	139
Αλέξανδρος Αντιοχείας πόσα ἔτη		Αρτμανὸς	338
ἀρχιεράτευσσε	22	Ασσέριος Β.	337
Αλέξανδρος ἢ Ακάκιος Αντιοχείας	22	Ασβήκας σύνοδος	47
Αλύπιος Κιονίτης	180	Ασχαϊμ σύνοδος	253
Αμαλάριος διάκονος	271	Αυγεσαδάνε σύνοδος	204
Αμαλάριος Φορτενάτος	271	Αυίτος Αλκιμος συγγράμματα αὐτῶ	83
		Αύμων	443

Nnn 2

Αυρι-

Ε Λ Ε Γ Χ Ο Σ

Α'ρηλίας Β'. σύνοδος τότε, & πόσοι συνήλθον	104	Βονιφάτιος Ρ'ώμης πόσα συνόδους συ- νήλθοισε	103
Α'ρηλίας Γ'. πόσοι κανόνες σώζονται	104	Βονιφάτιος Γ.	150
Α'ρηλίας Δ'. τότε συνήλθον	104	Βονιφάτιος Δ'.	150
Α'ρηλίας Ε'. τότε, πόσοι συνήλθον. & πόσους κανόνες εξέδετο	105	Βονιφάτιος Ε'.	150
Α'ρηλίας σύνοδος έτέρα 138. έτέρα	204	Βαρματίας σύνοδος Ε'. & ς'. 253. έ- τέρα	440
Α'φρικῆς σύνοδοι δύο 46. έτέρα 46 έτε- ραι δύο περι Δονατισῶν 46. έτεραι		Βασζεβόλδος υἱός Γεροσλάε	417
τρεις περι Δονατισῶν 46. έτέρα 46.		Βρενάκα σύνοδος	123
συνέδριον Δονατισῶν 47. έτέρα		Βρετανική σύνοδος	139
κατὰ Πελαγιανῶν 47. έτέρα	139	Βυζάκα σύνοδος 138. έτέρα 138. έ- τέρα	204
		Βῶρσος υἱός Βλαδιμήρα	416

Β.

Βαλεντίας σύνοδος	139	Γαϊανός Α'λεξανδρείας	115
Βαμβέργης σύνοδος	439	Γαβρίας σύνοδος	253
Βάπτισμα πῶς γίνεται	163	Γελάσιος	49
Βαρκινῶνος σύνοδος 139. έτέρα	140	Γελάσιος Ρ'ώμης	56
Βασίλειος Αντιοχείας	22	Γεννάδιος Κπ.	56
Βασσική σύνοδος	47	Γερμανική Γ'. σύνοδος 253. έτέρα	439
Βαυαρική σύνοδος	253	Γερμανικησία σύνοδος	334
Βεζζεσλάος υἱός Γεροσλάε	417	Γερμανός Παρισίων	125
Βενεβέντε σύνοδοι δύο	440	Γερμανός Κπ.	227
Βενέδικτος Ρ'ώμης 117 &	128	Γερμαντισία ψευδοσύνοδος	440
Βενέδικτος Β'.	183	Γεώργιος Αντιοχείας	171
Βενέδικτος ς'. πόσα έτη αρχιεράτευ- σεν	361	Γεώργιος Γεροσολύμων	228
Βενιαμῆν Α'λεξανδρείας	148	Γεώργιος Β'.	228
Βερέβερτος	338	Γλέβος υἱός Βλαδιμήρα	416
Βζεβόλδος υἱός Βλαδιμήρα	416	Γρηγόριος μοναχός Αντιοχείας Ε'πίσ- κοπος	115
Βιγίλιος Ρ'ώμης σχίσμα αὐτῆ	95	Γρηγόριος Τερώνων, συγγράμματα αὐτῆ	125
Βίλλα Θεωνος σύνοδος	334	Γρηγόριος Α'. Ρ'ώμης 128. συγγράμ- ματα αὐτῆ	141
Βισεσλάος υἱός Βλαδιμήρα	416	Γρηγόριος Δ'. πόσα έτη αρχιεράτευ- σε	265
Βιταλιανός Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιε- ράτευσεν	173	Γρηγόριος Ζ'. κενοδοξία, & δεσπίσ- ματα αὐτῆ	426
Βιτερβίκα σύνοδος 253. έτέρα 334. ψευ- δοσύνοδος τότε συνήλθον	390		
Βλαδιμήρης τότε έβαπτίσθη	373		
Βλοδιμήρης υἱός Γεροσλάε	417		
Βοέτιος	66		

Δ.

ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΜΕΙΩΣΕΩΝ.

Δ.

Δαβιδ Α'ρεάριος	142
Δαμιανός Α'λεξανδρείας	115
Δεσδέδιτος Ρ'ώμης	150
Διόσκορος Β'. Α'λεξανδρείας	115
Δόμνος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιεράτευ- σε	183
Δόμνος Γ. Αντιοχείας	115
Δονατισῶν διωγμός κατὰ τῶν Καθο- λικῶν	4
Δαζιακηνσία σύνοδος Α'. & Β'.	335
Δείσβεργηνσία σύνοδος	379
Δῶνος Β: Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιερά- τευσε	361

Ε.

Ε'γγρα τῆς Ταρρακῶνος σύνοδος	204
Ε'νρικος μοναχός	338
Ε'ιρίγγιος Α'ββῆς	370
Ε'λπιδιος Α'λεξανδρείας	115
Ε'ννετική σύνοδος 253. έτέρα	439
Ε'πιράνιος Τικίνα	51
Ε'πιράνιος Κπ. 91. &	116
Ε'ρμανῶ Κοντράκτε συγγράμματα	408
Ε'ρφορδηνσία σύνοδος	379
Ε'ρφορδία σύνοδος	204
Ε'ρχαρδος μοναχός	370
Ε'ρχαρδος Κορβιήνσιος	443
Ε'υγένιος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιερά- τευσεν	173
Ε'υγένιος Β'. πόσα έτη αρχιεράτευσε	265
Ε'υσόχιος Γεροσολύμων	115
Ε'υτύχιος Κπ. 91. &	116
Ε'υφράμιος Αντιοχείας	115
Ε'υφράτος Αντιοχείας	115
Ε'υχέριος Λεγδάνα, συγγράμματα αὐτῆ	38
Ε'φέσσα σύνοδος 48. Ψευδοσύνοδος	48

Ζ.

Ζηνοβιος Φλωρεντίας	51
Ζώϊλος Α'λεξανδρείας	115
Ζώσιμος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιερά- τευσε	5

Η.

Η'λίας Β'. Γεροσολύμων	57
------------------------	----

Θ.

Θειότη ψευδοπροφήτις 286. διδασ- καλία αὐτῆς	286
Θεοδόσιος Α'λεξανδρείας	115
Θεόδοτος Αντιοχείας	22
Θεοδώρα Ρ'ωμῆα, ισορία αὐτῆς	346
Θεόδωρος Ταρσῆ	180
Θεόδωρος Τικίνα	255
Θεόδωρος Κπ. 182. &	227
Θεόδωρος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιερά- τευσε	173
Θεόδωρος Β'. πόσα έτη αρχιεράτευσε	327
Θεόδωρος Γεροσολύμων	228
Θεοδώρικος μοναχός	370
Θεσσαλονίκης σύνοδος 48. ψευδο- σύνοδος	204
Θηβηνσία συνέδριον	139
Θερωνική σύνοδος τότε, & πόσους κανό- νας εξέδετο	45
Θέσθρε σύνοδος	47
Θωβίας Ε'πίσκοπος Ρ'ωφήνσιος	255
Θωμῆς Κπ.	171

Ι.

Ι'γγελείμα σύνοδος	369
Ι'εασλάος υἱός Γεροσλάε	417
Ι'εραπόλεως σύνοδος	47

Γε-

N n n 3

ΕΛΕΓΧΟΣ

Γερσαλήμ σύνοδος περί Πελαγία 47. έτέρα 139. έτέρα	253	Γωάννης Ζ'. πόσα έτη αρχιεράτευσε	211
Γ'κμαρος	389	Γωάννης Θ'. πόσα έτη αρχιεράτευσε	327
Γ'λαριος Α'ρελάτης, συγγράμματα αυτῆ	37	Κ.	
Γ'λαριος Ρ'ώμης	56	Κ αβιλωνησία σύνοδος 48. έτέρα	
Γ'λυρική σύνοδος 138. έτέρα	139	140. έτέρα	335
Γ'ελιανός Αντιοχείας	57	Καισαραυγάσης σύνοδος	139
Γ'ελιανός Τωλίτα	180	Καισάριος Λερνήσιος	180
Γ'εσίνος Θράξ πόσα έτη έβασίλευσε	64	Καλανδίων Αντιοχείας	57
Γ'εσίνος νεώτερος πόσα έτη έβασίλευσε	114	Καλλίνικος Κπ.	227
Γ'σαάκ Α'λεξανδρείας	148	Καρισιακησία σύνοδος Α'. & Β.	335
Γ'σιδωρος Πηλασιώτης, συγγράμματα αυτῆ	34	Καρόλα σύνοδος	380
Γ'σιδωρος Γ'σπαλίνσιος πόσα έτη αρχιεράτευσε	169	Καρχηδόνας σύνοδος 47. έτέρα 47. έτέρα 47. έτέρα κατά Μονοθ.	167
Γ'σόσλαος υίος Βλαδιμήρη	416	Κελχιδ σύνοδος	334
Γ'σπανίας καθολική σύνοδος	48	Κηνηγιηρός Ε'λάσιος	142
Γ'σρική σύνοδος	139	Κλάυδιος Κλήμης	255
Γ'ταλίας σύνοδος	46	Κλοσοχόβιας σύνοδος 253. έτέρα	334
Γ'ωάννης Γ'ότθος	142	Κολαμβανός	124
Γ'ωάννης Μαϊλρόσιος	255	Κολωνείας σύνοδος	335
Γ'ωάννης Αντιοχείας Ε'πίσκοπος	22 & 51	Κομπεδηνσία σύνοδος	253
Γ'ωάννης Β'.	57	Κομποσέλης σύνοδος	440
Γ'ωάννης Ταλαίας Α'λεξανδρείας	56	Κονφλεντίας σύνοδος πότε συνήχθη	345
Γ'ωάννης Β'. Ημύλα	56	Κόνων Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιεράτευσε	197
Γ'ωάννης Γ'. Νικαιώτης	56	Κορίνθς σύνοδος	47
Γ'ωάννης Δ'.	115	Κτησιφώντος σύνοδος	47
Γ'ωάννης Ε' έ Ε'λεήμων	168	Κύπρη σύνοδος	46
Γ'ωάννης ζ'. αίρετικός	148	Κυρήνης σύνοδος κατά Πέτρον τῆ Κναφείας	48
Γ'ωάννης έτερος αίρετικός Α'λεξανδρείας	148	Κυριακός Κπ.	128
Γ'ωάννης Γ'. Γερσολύμων	57	Κύριλλος Α'λεξανδρείας πόσα χρόνους αρχιεράτευσε	5
Γ'ωάννης Δ'.	115	Κύρος Κπ.	227
Γ'ωάννης Ε'.	228	Κωνσαντίνος Κπ.	182
Γ'ωάννης Β'. Κπ.	91. & 116	Κωνσαντίνος Β'.	227
Γ'ωάννης Γ'.	116	Κωνσαντίνος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιεράτευσε	211
Γ'ωάννης Δ'. 116. 140. &	182	Κωνσαντινέπολις σύνοδος επί Λέοντος Αυτοκράτορος πόσοι Ε'πίσκοποι παρήσαν	45
Γ'ωάννης ζ'.	227		
Γ'ωάννης Γ'. Ρ'ώμης	117. & 128		
Γ'ωάννης Δ'.	150		
Γ'ωάννης Ε'. πόσα έτη αρχιεράτευσε	211		
Γ'ωάννης ζ'. πόσα έτη αρχιεράτευσε	211		

Κων-

ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΜΕΙΩΣΕΩΝ.

Κωνσαντινέπολις σύνοδος πενδέκτη πότε συνήχθη	202	Μακεδόνιος αίρετικός	171
Κωνσαντινέπολις σύνοδος περί τών τριών κεφαλαίων πότε	104	Μάμμερτος. συγγράμματα αυτῆ	50
Κωνσαντινέπολις σύνοδος κατά τῆ Χρυσομόμα 45. έτεραι δύο 47. έτέρα 47. έτέρα 47. έτεραι δύο κατά Ευτυχῆς 48. έτεραι δύο 48. έτέρα 48. έτέρα κατά Πέτρον τῆ Κναφείας 48. έτέρα κατά τῆς εν Χαλκηδόνη συνόδο 48. έτέρα παρα Μακεδονία 48, έτέρα κατά τῆς εν Χαλκηδόνη συνόδο 138. έτεραι τρεῖς 139. σύνοδος αίρετική 139. έτεραι δύο παρα Μαξίμου 204. κατά Μονοθ. 253. ψευδοσύνοδος επί Γ'σαύρη 253. έτεραι τέσσαρες 334. σύνοδος τρεῖς εικονοκλ. 334. επί Α'λεξία δύο σύνοδοι 439. έτέρα επί Ρ'ωμανῶ Αυτοκράτορος 439. έτεραι δύο επί Κηρθλαρία 440. έτέρα επί Κωνσαντίνου Λειχάρδε, 440. επί Γ'ωάννη Ζιφιλίνα	440	Μανασσῆς Γ'σορικός	441
		Μάξιμος Αντιοχείας πόσα έτη αρχιεράτευσε	22
		Μάξιμος Ταυρινῶν. συγγράμματα αυτῆ	37
		Μάρβορδος	448
		Μάρκος Ε'ρημίτης συγγράμματα αυτῆ	35
		Μαροτζίας ίσορία	346
		Μαρτίνος Ρ'ώμης, πόσα έτη αρχιεράτευσε	173
		Μαρτύριος Γερσολύμων	57
		Ματισκῶνος Α'. σύνοδος πότε, & πόσοι συνήλθον	122
		Ματισκῶνος Β'. πόσοι συνήλθον	137
		Ματισκῶνος Γ'. πότε συνήχθη	164
		Μαυριτανίας σύνοδος κατά Μονοθ.	167
		Μετηνσία σύνοδος	253
		Μηνῆς Κπ.	91. & 116
		Μιλεού σύνοδος	46
		Μογεντίας σύνοδος	440
		Ν.	
		Ναρθωνησία σύνοδος	48
		Νάρθηλμος Λονδίνα Ε'πίσκοπος	255
		Νεῖλος μοναχος	35
		Νότγυρος	337
		Νεμιδίας σύνοδος κατά Μονοθελητῶν 167. έτέρα περί Δοναδέα	204
		Ο.	
		Ο'δων Α'ββάς	370
		Ο'σκης σύνοδος	140
		Ο'τφριδος	338
		Ο'υαλεντίνος Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιεράτευσε	265
		Ο'υερνησία σύνοδος	253
		Ο'υιέν-	

Λ.

Λαοδικείας σύνοδος	48
Λαρίσσης σύνοδος	139
Λαυριάκς Ανδαγαυίας σύνοδος	334
Λέων Β' Ρ'ώμης πόσα έτη αρχιεράτευσε	183
Ληνίας σύνοδος	204
Λονδονησία σύνοδος	440
Λεπος Σερβάτος	289

Μ.

Μάγνος Α'λτίνας	180
Μακάριος Αντιοχείας μονοθελητής	171
Μακάριος Γερσολύμων	115

ΕΛΕΓΧΟΣ

Ουιέννης τῆς Γαλλίας σύνοδος 48. ἐ-
τέρα 48. ἐτέρα 440
Ουικέντιος Λερινήσιος 36
Ουικτωρ Ουίτικης 49
Ουικτωρ Καπύης συγγράμματα αὐτῆ 112
Ουιτίχινδος μοναχός 370

Π.

Παλλάδιος Ἀντιοχείας 57
Παρισίων σύνοδος Β'. 139
Παρισίων Ε'. 204
Παρισίων ψευδοσύνοδος 334
Παρισίων σύνοδος 440
Παῦλος Ἀλεξανδρείας 115
Παῦλος Ἀντιοχείας 115
Παῦλος Γ. Κπ. 227
Παῦλος Δ'. Κπ. 227
Πασχάλης Α'. Ρώμης πόσα ἔτη ἀρ-
χιεράτευσε 265
Παυνησία σύνοδος πότε συνήχθη 79
Πελάγιος Ρώμης 117
Πελάγιος Β'. 128
Περσική σύνοδος 140
Πέτρος Μογγός 56
Πέτρος Ἀλεξανδρείας 115
Πέτρος Χρυσολόγος, ὁμιλία αὐτῆ
πόσαι 38
Πέτρος Κπ. αἰρετικός 171
Πετρώνιος Βωνωνίας 51
Πικταύων σύνοδος 380
Πιρμίνης μοναχός 255
Πόδιος υἱὸς Βλαδιμήρη 416
Πολυχρόνης Ἱεροσολύμων ἰδε Πραῦλιος
Πραῦλιος) Ἱεροσολύμων 23. ἔ 50
Πραῦλος)
Πρόσπερος Ἀκαϊτανός 36
Προτέριος Ἀλεξανδρείας 56
Πτολεμαῖδος σύνοδος Σινεσία 46
Πύρρος Κπ. 171

Ρ.

Ράβανος συγγράμματα αὐτῆ 287
Ραβέννης σύνοδος 47. ἐτέρα κατὰ Φορ-
μώση 335. ἐτέρα 380. ἐτέρα 439
Ράδβοδης Ουλτραϊέκτα 369
Ράδηριος μοναχός 370
Ρατισβάνης σύνοδος 334
Ρατισβάνης σύνοδος πότε συνήχθη 251
Ρεμνησία σύνοδος 379. ἐτέρα 380
Ρεμνησία σύνοδος πότε, ἔ πόσας κανό-
νας ἐξέδοτο 165
Ριμύγιος πότε ἐτελεύτησε 49
Ρογατζιόνες τί, ἔ πότε ἐγιναν 50
Ροδομάγης σύνοδος 440
Ρώμη. Σύνοδος ἐπὶ Θεοδώρη, τίνας
κατέκρινε 177. σύνοδος Α'. ἐπὶ
Γρηγορία β'. πόσοι παρήσαν 221.
ἐτέρα Δ'. ἐπὶ τῆ αὐτῆ πότε συ-
νήχθη 221. ἐπὶ Λέοντος Δ'. πό-
σοι παρήσαν 286. ἐπὶ Γρηγορία
Ζ'. πόσους κανόνας 438
Ρώμη. σύνοδος ἐπὶ Φήλικος δύο 46.
ἐπὶ Ἀναστασία 46. ἐπὶ Λέοντος
47. ἐπὶ Ζωσίμω 47. ἐπὶ Λέοντος
ἐτεροι δύο 48. ἐπὶ Σιμπλικία 48
ἐπὶ Γελασία δύο 78. ἐπὶ Συμ-
μάχη δύο 138. ἐπὶ Ορμίσδα
138. ἐπὶ Γρηγορία 139. ἐ.
πὶ τῆ αὐτῆ 140. ἐπὶ Σεύρη
166. ἐπὶ Γωάννη Δ'. 167. ἐτέρα
Γ'. ἐπὶ τῆ αὐτῆ 204. ἐπὶ Ζαχα-
ρία 253. ἐτεροι τρεῖς κατὰ Φή-
λικος 253. ἐπὶ Γωάννη Η'. κατὰ
Φορμώση 335. ἐτέρα ἐπὶ Βενεδί-
κτε Δ'. 379. ἐτέρα περὶ τῶν ἐ-
λεκτόρων 380. ἐτέρα περὶ Ρο-
βέρτε 380. ἐπὶ Γρηγορία Ε'.
380. ἐπὶ Γρηγορία Ζ'. 438. ἐπὶ
Κλήμεντος Β'. 439. ἐπὶ Ουρ-
βανῆ 440

Σ. 440

ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΜΕΙΩΣΕΩΝ.

Σ.

Σαβινανός Ρώμης 150
Σαλέσιος Ἱεροσολύμων 57
Σαντονησία σύνοδος πότε συνήχθη 121
Σαρδενίας σύνοδος 139
Σβατόπολκος υἱὸς Βλαδιμήρη 416
Σεδάλιος 35
Σέργιος Ρώμης πόσα ἔτη ἀρχιεράτευ-
σε 197
Σευηρίνος Ρώμης 150
Σικελίας σύνοδος κατὰ Ἀρειανῶν 47
Σιμπλικίος Ρώμης 56
Σιδισλάος υἱὸς Βλαδιμήρη 416
Σησιόνης σύνοδος πόσοι συνήλθον, ἔ
πόσους κανόνας ἐξέδεντο 286. ἐτέ-
ρα πόσους κανόνας 345
Στανισλάος υἱὸς Βλαδιμήρη 416
Στέφανος Β'. Ἀντιοχείας 57
Στέφανος Γ'. 57
Στέφανος Λεοδιήσιος 369
Στέφανος Δ'. ἢ Ε'. πόσα ἔτη ἀρχιε-
ράτευσεν ἐν Ρώμῃ 265
Στόσλαος υἱὸς Βλαδιμήρη 416
Συμεῶν Ἀλεξανδρείας 148
Σύμμαχος σοφιστής 3
Συνέσιος συγγράμματα αὐτῆ 34
Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων. 228

Τ.

Ταβρακωνησία σύνοδος 48
Ταρσῆ σύνοδοι δύο 47
Τικίνα σύνοδος 335. ἐτέρα 380. ἐτέ-
ρα 440
Τιμόθεος Ἀΐληρος Ἀλεξανδρείας 56
Τιμόθεος ἕτερος Ἀλεξανδρείας 115

Τιμόθεος Σαλοφακίολος Ἀλεξανδρείας 56
Τολώσης σύνοδος 440
Τερωνική Β'. σύνοδος πότε συνήχθη
121. πόσοι κανόνες σώζονται αὐ-
τῆς 122. ἐτέρα 440
Τωλήτε Δ'. σύνοδος πόσοι υπέγρα-
ψαν 165
Τωλήτε Ε'. σύνοδος πόσοι υπέγρα-
ψαν 166
Τωλήτε ς'. πόσοι κανόνες σώζονται 166
Τωλήτε Η'. πόσοι υπέγραψαν 177
Τωλήτε Θ'. πόσοι υπέγραψαν 177
Τωλήτε Ι'. πόσοι, ἔ πότε 178
Τωλήτε ΙΑ'. πότε συνήχθη 185
Τωλήτε ΙΒ'. πόσοι παρήσαν 195
Τωλήτε ΙΓ'. πόσοι παρήσαν 195
Τωλήτε ΙΔ'. πόσοι παρήσαν 195
Τωλήτε ΙΕ'. πόσοι παρήσαν 202
Τωλήτε Ις'. πόσοι παρήσαν 204. πό-
σοι κανόνες 204
Τωλήτε ΙΖ'. πόσοι κανόνες 204
Τωλήτε Ἀρειανῶν σύνοδος 139
Τωλήτε σύνοδος 140

Υ.

Υπαπαντή πότε ἀρχισε νὰ ἐορ-
τάζεται 89

Φ.

Φήλιξ Β'. Ρώμης 56
Φιγγαλινσία σύνοδος 253
Φαλγέντιος συγγράμματα αὐτῆ 73

Χ.

Χριστιανός Πρεσβύτερος 338

Τ Ε Λ Ο Σ.

Διόρθωσις τῶν κυριωτέρων παραδρομῶν.

Σελ.	Γράμ.		
52	37	Χριστιανιανὸν ἀνάγνωθι	Χριστιανικόν.
86	22	Εὐδόξιος	Εὐτύχιος
103	20	ψλς.	φλς.
110	30	Ἐκκλησιαστικῆς	Ἐκκλησιαστικῆς.
122	15	Βρακάριος	Βρακάριος.
137	37	Ἰσπαληνσία	Ἰσπαληνσία.
176	5	ὁμόδοξος	ὁμόδοξος
181	16	πιστεύομι	πιστεύομεν.
186	10	αὐτῆς	αὐτῆς.
192	38	κηρύξανταν	κηρύξαντας.
193	38	δέλη	δέλημα.
226	15	πατριάρ	πατριάρχην.
230	21	Ἀσβρίων	Ἀσβρίων.
260	9	εὐρών· δὲ τινα	· εὐρών δὲ τινα.
267	8	Ὀρδώνιος	Ὀρδώνιος.
281	31	πρόφασις	πρόφασις.
287	6	ἔχ' ὅτι μὲν	ἔχ' ὅτι τὰς μὲν.
293	26	συγκατατένευσαν	συγκατένευσαν.
304	5	μαρτυρεῖ	μαρτυρεῖ.
333	26	προσιμίω	προσιμίω.
355	6	ἑκαταπέδειξτο	ἑκαταπέδειξε.
316	29	τὸ Κομνηνῶ	τῶ Κομνηνῶ.
424	21	ἐπέμφθη	ἐπέμφθη.
435	12	περισσότεροι	περισσότεροι.

Παραδρομαὶ εἰς τὰς ὑποσημειώσεις.

36	9	Ὁσ τοι	-	οὗτος.
80	2	σελ	-	σελ. 247.
198	4	ἐπκύμει	-	ἐπεθύμει.
222	4	κητατίρα	-	κητατόριον.
255	23	κομφός	-	κομφός.
274	1	ωνέ.	-	ωνέ.
290	1	Imperatorum	-	Imperatores.
309	1	δεσραμμένων	-	διεσραμμένων.

327	6	erai	-	erat.
334	37	Οἰκεμενικὰς	-	Οἰκεμενικὰς.
380	2	βεβαίως	-	ββαίως.
426	30	κρίνειν	-	κρίνειν.
443	16	ἐπάγγελμα	-	ἐπάγγελμα.

Σημειῶσαι ὅτι εἰς τὸν πρῶτον Τόμον δύο παραδρομαὶ εἰσὶν ὅπερ δὲν εἶναι σημειωμένοι εἰς τὸ τέλος τῆς διορθώσεως, ἡ μὲν εἰς τὸν πρόλογον σελ. 18. γραμ. 32. ὅπερ ἀντὶ, ὅπερ ἤκμαζεν εἰς τὸν ἕκτον αἰῶνα, ἀνάγνωθι ὅπερ ἤκμαζεν εἰς τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα· ἡ δὲ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν σελ. 79. εἰς τὰς ὑποσημειώσεις γραμ. 4. ὅπερ ἀντὶ 364. ἀνάγνωθι 354.

